Nicholas SPARKS

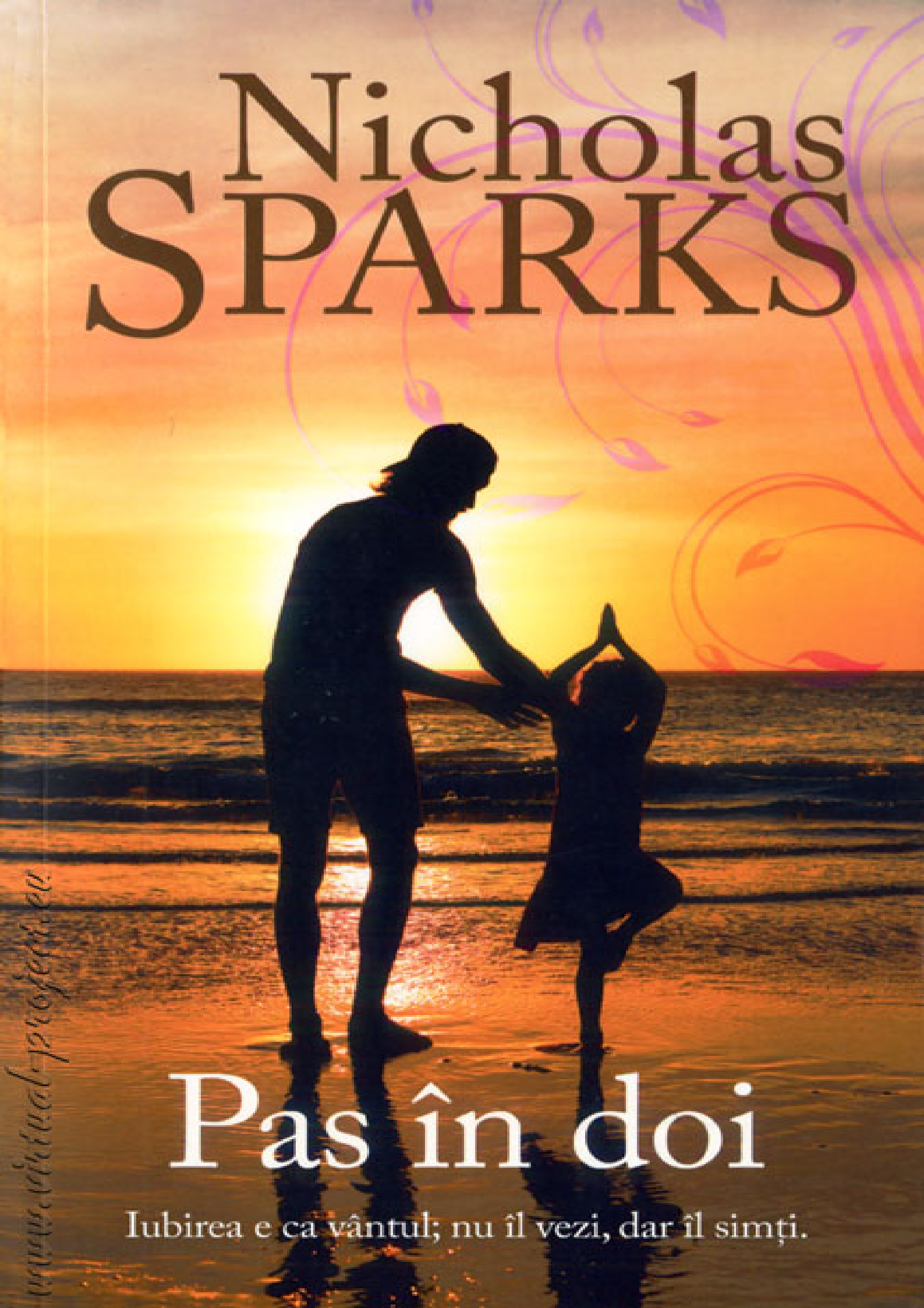

Pas în doi

Iubirea e ca vântul; nu îl vezi, dar îl simți.

www.ritual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

PAS ÎN DOI

Original: *Two by Two* (2016)

Traducere din limba engleză:

GRAAL SOFT

virtual-project.eu

Grupul Editorial RAO

2017

Pentru tine, cititorul meu fidel:
Îţi mulţumesc pentru ultimii douăzeci de ani

CAPITOLUL 1

Şi cu copilul suntem trei

— Uau! îmi aduc aminte că am spus imediat după ce ieşise Vivian din baie şi îmi arătase rezultatul pozitiv al testului de sarcină. Este grozav!

De fapt, sentimentele mele erau mai apropiate de… „Serios? Deja?”

Era mai mult o stare de şoc amestecată cu puţină groază. Eram căsătoriţi de mai bine de un an şi ea îmi spusese deja că intenţiona să stea acasă în primii câţiva ani după ce hotărâsem să avem un copil. Întotdeauna eram de acord când o spunea – voiam acelaşi lucru dar în momentul acela am înţeles că viaţa noastră de cuplu cu două venituri avea să se apropie curând de sfârşit. Mai mult decât atât, nici măcar nu eram sigur dacă eram pregătit să devin tată, dar ce puteam face? Nu mă păcălise sau îmi ascunsese faptul că voia să aibă un copil şi nu mă anunţase când încetase să mai ia pilulele. Şi eu voiam copii, desigur, dar ea se oprise să ia pilule doar cu trei săptămâni în urmă. Îmi aduc aminte că mă gândeam că probabil aveam cel puţin câteva luni înainte ca trupul ei să se ajusteze la starea normală, pregătit pentru a face un copil. Din câte ştiam eu, îi putea fi greu să rămână însărcinată, ceea ce însemna că se putea ajunge chiar şi la un an sau doi.

Dar nu şi pentru Vivian a mea. Corpul ei se adaptase imediat. Vivian a mea era fertilă.

Mi-am pus braţele în jurul ei, studiind-o să văd dacă strălucea deja. Dar era prea devreme pentru asta, nu? Ce este

strălucirea mai exact? Este un alt mod de-a spune că cineva arată atrăgător chiar şi transpirat? Cum aveau să se schimbe vieţile noastre? Şi cât de mult?

Întrebările veneau unele după altele şi, în timp ce îmi îmbrăţişam soţia, eu, Russell Green, nu aveam niciun răspuns pentru ele.

Câteva luni mai târziu, sosise *ziua* cea mare, deşi recunosc că o mare parte din ea a rămas în ceaţă.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să notez totul cât era încă proaspăt întipărit în mintea mea. O zi ca *ziua* cea mare ar trebui ţinută cu detalii vii nu în instantaneele neclare pe care tind să mi le-amintesc. Singurul motiv pentru care mi-au rămas în minte atât de multe i se datorează lui Vivian. Fiecare detaliu pare gravat în conştiinţa ei, dar, până la urmă, ea era în travaliu, iar durerea pare să ascută mintea uneori. Sau cel puţin aşa se spune.

Ceea ce ştiu este că uneori, când ne amintim evenimentele din ziua aceea, avem păreri uşor diferite. De exemplu, am considerat că acţiunile mele au fost de înţeles pe deplin, în timp ce Vivian declara în mod repetat că am fost egoist sau, pur şi simplu, un idiot. Când le povestea prietenilor – şi a făcut-o de multe ori –, aceştia râdeau, în mod inevitabil, sau îi aruncau priviri compătimitoare.

Cu toată sinceritatea, nu cred că am fost nici egoist şi nici idiot; la urma urmei, era primul nostru copil şi niciunul din noi nu ştia la ce să se aştepte exact în momentul în care urma să intre în travaliu. Oare cineva chiar se simte pregătit pentru ce are să urmeze? Din câte mi s-a spus, travaliul este imprevizibil. În timpul sarcinii ei, Vivian îmi amintise de mai multe ori că procesul de la contracţiile iniţiale până la naşterea propriu-zisă poate dura mai mult de o zi – mai ales la primul copil – şi că travaliile de douăsprezece ore sau mai mult nu erau ceva neobişnuit. La fel ca majoritatea

tinerilor viitori taţi, am considerat-o expert pe soţia mea şi am crezut-o pe cuvânt. Până la urmă, ea fusese cea care citise toate cărţile.

De asemenea, ar trebui amintit faptul că nu am fost pe deplin ineficient în dimineaţa respectivă. Îmi luasem în serios responsabilităţile. Erau pregătite atât geanta ei, cât şi geanta copilului, iar conţinutul lor fusese verificat şi reverificat. Aparatele foto-video fuseseră încărcate şi pregătite, iar camera copilului era dotată complet cu tot ceea ce ar fi putut avea nevoie copilul nostru pentru cel puţin o lună. Ştiam cel mai rapid traseu până la spital şi plănuisem rute alternative în cazul în care s-ar fi întâmplat vreun accident pe autostradă. Ştiam, de asemenea, că bebeluşul avea să vină curând. În zilele premergătoare naşterii propriu-zise existaseră numeroase alarme false, dar chiar şi eu ştiam că numărătoarea inversă începuse în mod oficial.

Cu alte cuvinte, nu am fost total nepregătit când soţia mea m-a trezit la ora patru şi jumătate pe data de 16 octombrie 2009, spunându-mi că avea contracţii la aproximativ cinci minute şi că era timpul să mergem la spital. Nu am pus la îndoială cuvintele ei; ea ştia diferenţa dintre contracţiile Braxon Hicks[1] şi *cele adevărate,* şi, deşi mă pregătisem pentru acel moment, primele gânduri nu fuseseră despre cum să mă mai îmbrac repede şi să duc genţile la maşină; de fapt, nici măcar nu erau despre soţia mea sau despre copilul care urma să se nască. Gândurile mereu erau mai degrabă ceva de genul acesta: „Astăzi este ziua cea mare, iar oamenii vor face multe fotografii. Alte persoane se vor uita de-a lungul timpului la aceste fotografii şi – având în vedere că este ceva pentru posteritate – ar trebui să fac repede un duş înainte să plecăm, deoarece părul meu arată de parcă mi-am petrecut noaptea într-un tunel de vânt”.

Şi nu e vorba că aş fi vanitos, ci, pur şi simplu, credeam că aveam suficient de timp, aşa că i-am spus lui Vivian că voi fi gata de plecare în câteva minute. Ca regulă generală, eu fac duş repede – nu

mai mult de zece minute într-o zi normală, incluzând bărbieritul –, dar imediat după ce mi-am pus crema de ras pe faţă, mi s-a părut că-mi aud soţia strigând din sufragerie. Am ascultat din nou, nu am auzit nimic, însă începusem să mă grăbesc. Când mă clăteam, am auzit-o zbierând, deşi era ciudat că mi se părea că striga *despre* mine, nu *la* mine. Mi-am înfăşurat un prosop în jurul taliei şi am înaintat pe holul întunecat, cu apa picurând încă de pe mine. Şi Dumnezeu îmi este martor, mă aflam în duş de mai puţin de şase minute.

Vivian striga din nou şi îmi luase o secundă să procesez faptul că stătea în patru labe şi ţipa în telefon că eu eram ÎN NENOROCITUL DE DUŞ! şi se întreba LA CE MAMA NAIBII SE POATE GÂNDI IDIOTUL ĂLA?!?!?!?. De altfel, *idiot* era cel mai frumos termen pe care îl folosise ea ca să mă descrie în aceeaşi conversaţie. Limbajul ei era de fapt puţin mai colorat. Ceea ce nu ştiam era că acele contracţii care apăruseră la cinci minute erau acum din două în două minute şi că travaliul îi provoca dureri de spate. Aceste dureri sunt teribile şi Vivian scosese deodată un strigăt atât de puternic, încât acesta ajunsese să fie o entitate vie, una care s-ar putea afla încă deasupra cartierului nostru din Charlotte, Carolina de Nord, un loc liniştit, de altfel.

Fiţi siguri că după aceea m-am mişcat chiar mai repede, aruncând nişte haine pe mine fără să mă fi şters prea bine de apă şi începând să duc lucrurile la maşină. Am sprijinit-o pe Vivian în drumul către maşină şi nu am comentat nimic despre faptul că îşi înfipsese unghiile în braţul meu. Am trecut cât ai clipi la volan şi odată ajunşi pe drum, l-am sunat pe obstetrician, care a promis că ne aşteaptă la spital.

Contracţiile erau tot la câteva minute când am ajuns noi, dar agonia continuă a lui Vivian însemna că nu mai era mult şi că urma să nască. Am ţinut-o de mână şi am încercat să o ajut să respire – timp în care ea şi-a exprimat din nou diverse sentimente colorate faţă de mine şi locul în care *mi-aş putea băga nenorocita de respiraţie!* – până când a sosit

anestezistul ca să-i facă injecţia epidurală. Pe la începutul sarcinii, Vivian se întreba dacă să facă sau nu, decizându-se fără tragere de inimă în favoarea acesteia, iar acum părea să fie o binecuvântare.

De îndată ce medicamentul îşi făcuse efectul, suferinţa ei se ameliorase şi Vivian zâmbea pentru prima dată de când mă trezise în acea dimineaţă. Obstetricianul ei la cei şaizeci de ani ai lui, cu părul cărunt, îngrijit, şi cu faţa prietenoasă – intra în încăpere la fiecare douăzeci sau treizeci de minute să verifice dilataţia, iar între acele vizite am apucat să sun ambele perechi de părinţi, precum şi pe sora mea.

Venise timpul. Fuseseră chemate asistentele şi ele pregătiseră echipamentul cu un profesionalism calm. Apoi, dintr-odată, doctorul îi spusese soţiei mele să împingă.

Vivian împinse pe parcursul a trei contracţii, iar la cea de-a treia, doctorul începuse să-şi rotească încheieturile şi mâinile ca un magician care scoate un iepure din pălărie şi următorul lucru pe care-l ştiu este că devenisem tată.

Pur şi simplu.

Doctorul ne examinase copila şi, deşi era uşor anemică, avea câte zece degete la mâini şi la picioare, o inimă sănătoasă şi nişte plămâni care evident funcţionau. Am întrebat despre anemie – doctorul a spus că nu aveam motive de îngrijorare – şi după ce stropise cu o substanţă lipicioasă ochii copilei noastre, fu spălată, înfăşată şi aşezată în braţele soţiei mele.

Aşa cum anticipasem, au fost făcute fotografii toată ziua, dar în mod ciudat, când oamenii le priveau mai târziu, nu păreau să le pese de aspectul meu fizic.

Se spune că atunci când se nasc, bebeluşii arată fie ca Winston Churchill, fie ca Mahatma Gandhi, dar pentru că anemia conferise o paloare gri pielii fiicei mele, primul meu gând a fost acela că semăna

cu Yoda, fără urechi, desigur. O *frumoasă* Yoda, dacă nu vă supăraţi, o Yoda *care-ţi tăia respiraţia,* o Yoda atât de *minunată* încât atunci când m-a prins de deget, inima mea aproape că sărise din piept. S-a întâmplat ca părinţii mei să ajungă câteva minute mai târziu şi, în emoţia şi entuziasmul meu, i-am întâmpinat pe coridor şi am scos primele cuvinte care îmi veniseră în minte.

— Avem un copil gri!

Mama s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit, în timp ce tatăl meu şi-a îndesat degetul în ureche, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă acumularea de ceară îi împiedicase capacitatea de a auzi clar. Ignorându-mi comentariul, au intrat în salon şi au văzut-o pe Vivian legănând-o pe fiica noastră în braţe, cu o expresie senină. Le-am urmărit privirea şi m-am gândit că London probabil că era unica şi cea mai preţioasă fetiţă din istoria lumii. Deşi sunt sigur că toţi proaspeţii tătici cred acelaşi lucru despre copiii lor, cert este că poate exista un singur copil care să fie de fapt cel mai preţios din istoria lumii, şi o parte din mine se mira că ceilalţi oameni din spital nu treceau pe la salonul nostru să se minuneze de fiica mea.

Mama a păşit spre pat, întinzându-şi gâtul să privească mai de aproape.

— Aţi hotărât ce nume să-i puneţi? a întrebat ea.

— London, a răspuns soţia mea, atenţia ei fiind dedicată în întregime copilului nostru. Am hotărât să-i punem numele London.

Părinţii meu au plecat în cele din urmă, apoi s-au întors după-amiază. Între timp, au sosit şi părinţii lui Vivian. Ei au venit din Alexandria, Virginia, locul unde crescuse Vivian, iar în timp ce Vivian era încântată, am realizat imediat că tensiunea din salon începea să se amplifice.

Întotdeauna am simţit că ei credeau că fiica lor se *căpătuise* când hotărâse să se căsătorească cu mine, şi cine ştie? Nu păreau să-i placă nici pe părinţii

mei, iar sentimentul era reciproc. Deşi toţi cei patru se purtau mereu cordial, era evident că preferau să se evite.

De asemenea, a venit şi Marge, sora mea mai mare, care a adus cadouri împreună cu Liz. Marge şi Liz sunt împreună de mai mult timp decât mine şi Vivian la momentul respectiv, mai mult de cinci ani şi nu numai că sunt de părere că Liz era un partener minunat pentru sora mea, dar ştiam că Marge era cea mai grozavă soră mai mare pe care-o putea avea un băiat. Deoarece ambii noştri părinţi mergeau la serviciu – tata a fost instalator şi mama a lucrat ca recepţioneră la un cabinet stomatologic până a ieşit la pensie în urmă cu câţiva ani –, Marge nu numai că a jucat uneori rolul unui părinte, dar mi-a fost şi o soră confidentă care m-a ajutat să trec de anxietatea adolescenţei. Niciuna din ele nu-i plăcea pe părinţii lui Vivian, sentiment format la nunta mea, când părinţii lui Vivian au refuzat să le lase pe Marge şi pe Liz să stea împreună la masa principală. Desigur, Marge participase la petrecerea de nuntă, iar Liz – nu, şi Marge optase să poarte un smoching, nu o rochie. Fuseseră tratate cu un dispreţ pe care niciuna nu l-a putut uita, din moment ce altor cupluri heterosexuale li se permisese acel privilegiu. Sincer să fiu, eu nu le învinuiesc pe Marge şi pe Liz că s-au supărat din cauza aceasta, pentru că şi eu am fost deranjat. Ea şi Liz se înţeleg mai bine decât majoritatea cuplurilor căsătorite pe care le cunosc.

În timp ce vizitatorii noştri veneau şi plecau, eu am rămas tot restul zilei în salon cu soţia mea, stând fie în scaunul balansoar de lângă fereastră, fie pe pat lângă ea, amândoi şoptind cu uimire în mod repetat – *aveam, o fiică.* Mă uitam la soţia şi la fiica mea, ştiind cu siguranţă că locul meu era lângă cele două şi că noi trei aveam să fim legaţi pentru totdeauna. Sentimentul era copleşitor – ca orice altceva din acea zi – şi m-am trezit făcând presupuneri cum ar arăta London în adolescenţă sau la ce anume va visa sau ce va face cu viaţa ei. De fiecare dată când

plângea London, Vivian o lua automat la sânul ei şi eu asistam la încă un miracol.

Cum ştia oare London să facă asta? Mă întrebam eu. *Cum ştia oare?*

Mai există însă o altă amintire din ziua aceea, dar care îmi aparţine doar mie.

S-a întâmplat în acea primă noapte la spital, cu mult timp după plecarea ultimilor vizitatori. Vivian adormise, iar eu moţăiam în scaunul-balansoar când am auzit-o pe fiica mea începând să se agite. Înainte de ziua aceea, nu mai ţinusem niciodată cu adevărat un nou-născut şi, luând-o în braţe, am tras-o mai aproape de corpul meu. M-am gândit că trebuia să o trezesc pe Vivian, dar, spre surprinderea mea, London se liniştise. M-am îndreptat înapoi către scaunul-balansoar şi în următoarele douăzeci de minute tot ce am putut face a fost să mă minunez de sentimentele pe care le stârnea în mine. Ştiam deja că o adoram, dar, totodată, gândul unei vieţi fără ea mi se părea de neconceput. Îmi aduc aminte că-i şoptisem că eu, în calitate de tată al ei, am să fiu mereu lângă ea şi, de parcă ştia exact ceea ce îi spuneam, făcuse treaba mare, se foise şi începuse să plângă. În cele din urmă, i-am dat-o înapoi lui Vivian.

CAPITOLUL 2

La început

— Le-am spus astăzi, mă anunţase Vivian.

Ne aflam în dormitor, Vivian se îmbrăcase în pijama şi se strecurase în pat, în sfârşit, să fim singuri. Era pe la mijlocul lunii decembrie, iar London dormea de mai puţin de o oră; la opt săptămâni, dormea trei până la patru ore încontinuu. Vivian nu se plângea, dar era obosită la nesfârşit. Frumoasă, dar obosită.

— Ce ai spus, cui? întrebasem eu.

— Lui Rob, a răspuns ea, referindu-se la şeful ei de la compania de mass-media unde lucra ea. L-am anunţat în mod oficial că nu mă voi întoarce după terminarea concediului de maternitate.

— Oh, am spus eu, simţind acelaşi fior de teroare pe care-l simţisem când văzusem rezultatul pozitiv al sarcinii. Vivian câştiga aproape la fel de mult ca mine şi, fără venitul ei, nu eram sigur că ne puteam permite stilul de viaţă cu care eram obişnuiţi.

— A spus că uşa va rămâne mereu deschisă dacă mă răzgândesc, a adăugat ea. Dar i-am spus că London nu avea să fie crescută de străini. Altfel, de ce să faci un copil, în primul rând?

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, am spus eu, făcând tot posibilul să-mi ascund sentimentele. Eu sunt de partea ta. Ei bine, o parte din mine era, până la urmă. Dar ştii că asta înseamnă că nu vom mai putea ieşi la cină atât de des şi

că va trebui să reducem cheltuielile discreţionare, nu-i aşa?

— Ştiu.

— Şi este în regulă pentru tine dacă nu mergi la cumpărături la fel de des?

— O spui de parcă irosesc bani. Eu nu fac asta niciodată.

Extrasele cardurilor de credit păreau uneori să indice contrariul – aşa cum o făcea şi dulapul ei, care era plin cu haine, pantofi şi genţi –, dar puteam simţi iritarea din tonul ei, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă cert cu ea. În schimb, m-am apropiat de ea şi am tras-o mai aproape de mine, având altceva în minte. Am adulmecat-o şi am sărutat-o pe gât.

— Acum? a întrebat ea.

— A trecut mult timp.

— Şi săracul meu copil simte că mai are puţin şi dă pe afară, nu-i aşa?

— Sincer, nu vreau să risc.

Ea a râs şi cum începusem să-i deschei nasturii bluzei de pijama, s-a auzit un zgomot din aparatul de monitorizare a copilului. În acea clipă am îngheţat amândoi.

Nimic.

Tot nimic.

Şi tocmai când credeam că aveam cale liberă şi am dat drumul respiraţiei pe care nici măcar nu-mi dădusem seama că o ţineam, zgomotul din aparatul de monitorizare a copilului s-a auzit în plină forţă. Oftând, m-am lăsat pe spate şi Vivian s-a strecurat din pat. Până când London s-a calmat în cele din urmă – ceea ce a durat cam o jumătate de oră – Vivian nu mai avea chef de o a doua încercare.

Dimineaţă însă, am avut mai mult noroc. Atât de mult, încât mă oferisem bucuros să am grijă de London când se trezea, astfel încât Vivian să se poată culca la loc. London însă probabil că era la fel de obosită ca Vivian, deoarece abia după ce mi-am terminat a doua ceaşcă de cafea am auzit diverse zgomote, dar nu plânsete, emise din aparatul de monitorizare.

În camera ei, mobilul de deasupra pătuţului se rotea, iar London era veselă şi plină de energie, dând din picioare de parcă erau pistoane. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc şi a zâmbit şi ea în acelaşi timp.

Nu a scos gaze şi nu era un tic nervos. Le-am văzut pe acelea şi aproape că nu mi-a venit să cred. Acela fusese un zâmbet adevărat, la fel de adevărat ca răsăritul soarelui, şi când a scos un chicotit neaşteptat, începutul deja genial al zilei mele devenise deodată de o mie de ori mai bun.

Nu sunt un bărbat înţelept.

Nu sunt nici inteligent, credeţi-mă. Dar înţelepciunea înseamnă mai mult decât a fi inteligent, deoarece include înţelegere, empatie, experienţă, pace interioară şi intuiţie. Şi privind retrospectiv, este evident că mie îmi lipsesc multe dintre aceste trăsături.

Iată ce altceva am învăţat: Vârsta nu garantează înţelepciunea, aşa cum vârsta nu garantează nici inteligenţa. Ştiu că nu este o noţiune populară – nu-i considerăm noi de multe ori pe bătrânii noştri nişte înţelepţi în mare parte pentru că sunt cărunţi şi ridaţi? –, dar în ultimul timp am ajuns să cred că unii oameni se nasc cu abilitatea de a deveni înţelepţi în timp ce alţii nu, iar la unii oameni

înţelepciunea pare să fie evidentă chiar de la o vârstă fragedă.

De exemplu, sora mea Marge. Este înţeleaptă şi este doar cu cinci ani mai mare decât mine. Sincer, ea a fost înţeleaptă încă de când o ştiu eu. Şi Liz la fel. Ea este mai tânără decât Marge şi totuşi comentariile sale sunt bine gândite şi empatice. În urma unei conversaţii cu ea, mă trezesc de multe ori gândindu-mă la lucrurile pe care le-a spus. Mama şi tatăl meu sunt de asemenea înţelepţi şi m-am gândit mult la acest lucru în ultimele zile, deoarece a devenit clar pentru mine că, deşi înţelepciunea este o trăsătură de familie, pe mine m-a ocolit în totalitate.

Până la urmă, dacă aş fi fost înţelept, aş fi ascultat-o pe Marge în vara anului 2007, când am mers împreună cu ea la cimitirul în care erau înmormântaţi bunicii noştri şi m-a întrebat dacă eram absolut sigur că vreau să mă căsătoresc cu Vivian.

Dacă aş fi fost înţelept, l-aş fi ascultat pe tata când m-a întrebat dacă eram sigur că vreau să pornesc pe cont propriu şi să-mi lansez propria firmă de publicitate, la vârsta de treizeci şi cinci de ani.

Dacă aş fi fost înţelept, aş fi ascultat-o pe mama când mi-a spus să petrec cât mai mult timp posibil cu London, deoarece copiii cresc foarte de repede şi nu poţi da anii înapoi.

Dar aşa cum am spus, nu sunt un om înţelept şi din această cauză viaţa mea a intrat destul de repede într-un picaj. Chiar şi acum mă întreb dacă am să-mi revin vreodată.

De unde începe cineva atunci când vrea să găsească sensul unei poveşti care nu prea are sens? De la început? Şi care este începutul?

Cine ştie?

Aşadar, să începem cu asta. Când eram copil, am crescut cu convingerea că voi începe să mă simt ca

un adult pe la vârsta de optsprezece ani şi am avut dreptate. La optsprezece ani, îmi făceam deja planuri. Familia mea trăise de la salariu la salariu, iar eu nu aveam nicio intenţie să fac la fel. Visam să am propria afacere, să fiu propriul meu şef, chiar dacă nu eram sigur ce aveam de gând să fac. Gândindu-mă că facultatea avea să mă ajute să mă orientez în direcţia corectă, m-am dus la NC State, dar, cu cât petreceam mai mult timp acolo, cu atât mi se părea că mă simt mai tânăr. Până în momentul în care mi-am ridicat diploma nu mi-am putut scoate din cap ideea că eram aproape acelaşi individ care fusesem şi-n liceu.

De asemenea, facultatea nu mă ajutase să mă decid asupra tipului de afacere pe care să o pornesc. Aveam puţină experienţă în ce priveşte lumea adevărată şi chiar mai puţin capital, aşa că, amânându-mi visul, m-am angajat în domeniul publicităţii şi am lucrat pentru un bărbat pe nume Jesse Peters. La birou mă îmbrăcam la costum şi munceam o grămadă de ore, şi totuşi, cel mai adesea, încă mă simţeam *mai tânăr* decât putea indica vârsta mea reală. La final de săptămână, frecventam aceleaşi baruri ca în facultate şi de multe ori îmi imaginam că o puteam lua de la început ca boboc, potrivindu-mă perfect în orice fraternitate se întâmpla să intru. De-a lungul următorilor opt ani, aveau să se producă şi mai multe schimbări; voiam să mă căsătoresc, să cumpăr o casă şi să conduc o maşină hibrid, dar, chiar şi atunci, nu mă simţeam neapărat ca o versiune adultă a mea. În cele din urmă, Peters a luat, în esenţă, locul părinţilor mei – la fel ca ei, îmi putea spune ce să fac *sau nu* – ceea ce făcea să pară ca şi cum încă mă *prefăceam.* Câteodată, când stăteam la biroul meu, încercam să mă conving: „OK, este oficial: Acum sunt adult”.

Conştientizarea căutată a venit, desigur, după ce se născuse London şi Vivian renunţase la slujba ei. Nu împlinisem nici treizeci de ani, iar presiunea pe care o simţeam, că trebuia să ofer totul familiei mele în următorii câţiva ani, impunea un sacrificiu la o

scară la care nici măcar eu nu mă aşteptam, iar dacă asta nu înseamnă să fii adult, atunci nu ştiu ce altceva poate fi. După ce terminam treaba la agenţie – în zilele în care ajungeam acasă la o oră rezonabilă –, intram pe uşă şi o auzeam pe London strigând „Tati!" şi îmi doream să pot petrece mai mult timp cu ea. Ea venea alergând şi o ridicam în braţe, îşi prindea mâinile în jurul gâtului meu, iar eu îmi reaminteam că toate sacrificiile aveau sens, pentru că au fost făcute pentru fetiţa noastră minunată.

În goana nebună a vieţii, a fost uşor să mă conving că lucrurile importante – soţia şi fiica mea, locul meu de muncă, familia mea – mergeau bine, chiar dacă nu am putut să fiu propriul meu şef. În rarele momente în care îmi imaginam un viitor, mă găseam înfăţişând o viaţă care nu era foarte diferită de cea pe care o duceam în prezent, şi aceea era şi ea în regulă. La suprafaţă, lucrurile păreau să meargă destul de bine, dar ar fi trebuit să consider acel lucru ca fiind un semn de avertizare. Aveţi încredere în mine când spun că nu am avut *absolut nicio idee* că peste doar câţiva ani aveam să mă trezesc dimineaţa simţindu-mă ca unul dintre acei imigranţi de pe insula Ellis care au ajuns în America doar cu hainele de pe ei, fără să vorbească limba şi întrebându-se: *Ce am să fac de-acum înainte?*

Când a început mai exact să meargă totul prost? Dacă o întrebaţi pe Marge, răspunsul este evident: „A început să o ia totul la vale când ai întâlnit-o pe Vivian", mi-a spus ea de mai multe ori. Desigur, fiind Marge, ea se putea corecta automat: „Îmi retrag cuvintele", ar fi adăugat ea. „A început cu mult înainte, când te aflai încă la şcoala primară şi ţi-ai atârnat posterul acela pe perete, cu o fată în nişte bikini subţiri şi cu sânii mari. Că tot veni vorba, mie mi-a plăcut mereu acel poster, dar ţi-a cam deformat gândirea." Apoi, după o analiză suplimentară, ea ar fi dat din cap, făcând presupuneri: „Acum că mă gândesc mai bine, tu ai fost mereu genul care dă greş, şi venind de la persoana care a fost privită mereu ca fiind oaia

neagră a familiei, asta înseamnă ceva. Poate că adevărata ta problemă este că ai fost întotdeauna prea al naibii de drăguţ pentru propriul tău bine".

Şi asta e treaba. Atunci când încerci să-ţi dai seama ce nu a mers bine – sau, mai exact, unde anume ai greşit tu –, este ca atunci când cureţi o ceapă. Există mereu un alt strat, o altă greşeală din trecut sau o amintire dureroasă care iese în evidenţă, care după aceea te duce şi mai înapoi în trecut, tot mai în trecut, în căutarea *adevărului suprem.* Am ajuns în punctul în care am încetat să tot încerc să-mi înţeleg: Singurul lucru care contează cu adevărat acum este să învăţ suficient, încât să evit să repet aceleaşi greşeli.

Ca să înţeleg de ce se întâmplă asta, este important să mă înţeleg pe mine. Ceea ce nu este uşor, apropo. Am fost eu însumi mai mult de o treime din secol şi tot nu reuşesc, nu mă înţeleg. Aşa că lăsaţi-mă să încep cu asta: Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am ajuns să cred că există două tipuri de bărbaţi pe lume. Tipul celor care se căsătoresc şi al celor care sunt celibatari. Tipul celui care se căsătoreşte este genul de bărbat care evaluează mai mult sau mai puţin fiecare fată cu care se întâlneşte, apreciind dacă ar putea fi sau nu *Aleasa.* Este motivul pentru care femeile, între treizeci şi patruzeci de ani, spun adesea lucruri de genul: *Toţi bărbaţii buni sunt luaţi.* Spunând asta, se referă la bărbaţii care sunt pregătiţi, dornici şi capabili să se angajeze să facă parte dintr-un cuplu. Mie mi se pare un lucru *potrivit* să fac parte dintr-un cuplu. Oricare ar fi motivul, m-am simţit mereu mai confortabil în prezenţa femeilor decât a bărbaţilor, chiar şi în prietenie, iar petrecerea timpului cu o femeie care *se întâmpla, de asemenea, să fie îndrăgostită nebuneşte de mine* mi s-a părut a fi cel mai bun lucru.

Şi poate că aşa este, presupun. Dar aici, lucrurile încep să devină puţin mai complicate, deoarece nu

toţi bărbaţii care se căsătoresc sunt la fel. Există subcategorii în ceea ce priveşte tipul de bărbaţi care se căsătoresc. Cum ar fi genul care se consideră *romantici,* de exemplu. Sună bine, nu? Genul de bărbat pe care majoritatea femeilor insistă să-l dorească? Probabil că da şi trebuie să recunosc că şi eu sunt un membru înregistrat în această subcategorie specială. În cazuri rare însă, această subcategorie, este de asemenea, „programată" a fi pe *placul oamenilor* şi când sunt luate împreună; aceste trei lucruri m-au făcut să cred că doar cu puţin mai mult efort – măcar dacă aş fi încercat puţin mai tare –, soţia mea avea să mă adore întotdeauna în acelaşi fel în care o adoram şi eu.

Dar ce anume mă făcuse astfel? Era, pur şi simplu, felul meu de-a fi? Eram influenţat de dinamica familiei? Sau urmărisem prea multe filme romantice la o vârstă influenţabilă? Sau toate cele de mai sus?

Habar nu am, dar pot afirma fără ezitare că faptul că vizionasem prea multe filme romantice era în întregime din vina lui Marge. Ei îi plăceau cele clasice, cum ar fi „O aventură de neuitat"[2] sau „Casablanca"[3], dar „Fantoma mea iubită"[4] şi „Dirty Dancing"[5] erau şi ele în top, şi cred că ne-am uitat la „Frumuşica"[6] de cel puţin douăzeci de ori. Filmul acela a fost preferatul ei din toate timpurile. Ceea ce nu ştiam, desigur, era că mie şi lui Marge ne plăcea să ne uităm la el pentru că eram amândoi foarte îndrăgostiţi de Julia Roberts la momentul respectiv, dar nu despre asta este vorba. Probabil că filmul va dăinui pentru totdeauna deoarece *funcţionează.* Personajele interpretate de Richard Gere şi Julia Roberts aveau… o *chimie.* Ei vorbeau. Au învăţat să aibă încredere unul în altul, în ciuda diferenţelor dintre ei. S-au îndrăgostit. Şi cum ar putea oare cineva să uite scena în care Richard Gere o aşteaptă pe Julia – plănuia să o ducă la Operă –, iar ea apare purtând o rochie care o transforma complet? Publicul observă expresia

impresionată de pe chipul lui Richard, iar el deschide în cele din urmă o cutie de catifea în care se află un colier cu diamante pe care avea să-l poarte Julia în seara aceea. Când Julia a întins mâna după el, Richard a închis capacul repede, iar ea a avut deodată o expresie surprinsă şi veselă…

Totul era acolo, cu adevărat, în acele câteva scene. La romantism mă refer – încredere, anticipare şi bucurie combinate cu operă, îmbrăcăminte şi bijuterii, toate au condus către *dragoste.* În mintea mea preadolescentină se auzise un clic: era un manual cu instrucţiuni pentru a impresiona o fată. Tot ceea ce trebuia să fac cu adevărat era să-mi amintesc că fetele trebuiau să-l *placă* primele pe tip şi că *gesturile romantice* aveau să ducă apoi la *dragoste.* În cele din urmă, s-a creat un alt romantic în lumea reală.

Când eram în clasa a şasea, a venit o fată nouă în clasă. Melissa Anderson se mutase din Minnesota, şi cu părul acela blond şi ochii albaştri, avea o parte din aspectul strămoşilor ei suedezi. Când am văzut-o în prima zi de şcoală, sunt destul de sigur că am rămas cu gura căscată şi nu eram singurul. Fiecare băiat şuşotea despre ea şi nu exista nicio îndoială în mintea mea că era de departe cea mai drăguţă fată care pusese vreodată piciorul în clasa doamnei Hartman de la şcoala elementară Arthur E. Edmonds.

Dar diferenţa dintre mine şi ceilalţi băieţi de la şcoală era că eu ştiam exact ce să fac, pe când ei nu ştiau. Urma să-i fac curte şi, deşi nu eram Richard Gere cu avioane private şi coliere cu diamante, aveam o bicicletă şi învăţasem cum să împletesc brăţări din aţă colorată pe care le decoram cu mărgele din lemn. Acelea însă aveau să apară mai târziu. Mai întâi la fel ca Richard şi Julia – trebuia să ne *plăcem* unul pe altul. Începusem să găsesc motive să mă aşez la aceeaşi masă cu ea la prânz. În timp ce vorbea, eu ascultam şi îi puneam întrebări, şi după câteva săptămâni, când mi-a spus, în sfârşit, că mă considera drăguţ, ştiam că era timpul să trec

la pasul următor. I-am scris o poezie – despre viaţa ei din Minnesota şi despre cât de drăguţă era – şi i-am dăruit-o împreună cu o floare într-o după-amiază, în autobuz. Mi-am ocupat locul, ştiind exact ce avea să se întâmple: ea avea să înţeleagă că eram diferit şi cu asta urma să apară o revelaţie şi mai grozavă, una care ar fi făcut-o să mă ia de mână şi să-mi ceară să o conduc acasă de îndată ce coboram din autobuz.

Doar că nu s-a întâmplat aşa. În loc să citească poezia, ea a trăncănit cu prietena ei April tot drumul spre casă, iar în ziua următoare s-a aşezat la prânz lângă Tommy Harmon şi nu a vorbit deloc cu mine. Nici a doua zi şi nici în ziua următoare.

Când Marge m-a găsit mai târziu supărat în dormitorul meu, mi-a spus că mă străduiam prea tare şi că trebuia să fiu eu însumi, pur şi simplu.

— Dar sunt eu însumi.

— Atunci poate că vei dori să te schimbi, a răspuns Marge, pentru că începi să devii disperat.

Problema era că nu mă gândisem de două ori. Oare Richard Gere se gândise de două ori? Era clar că el ştia mai multe decât sora mea şi, din nou, iată un exemplu în care eu şi înţelepciunea mergeam în mod evident în direcţii opuse de-a lungul autostrăzii. Pentru că „Frumuşica” era un film, iar eu trăiam în lumea reală, dar modelul pe care-l stabilisem cu Melissa Anderson continuase, cu variaţii, până când a devenit, în cele din urmă, un obicei de care nu mă mai puteam lipsi. Devenisem regele gesturilor romantice – flori, bileţele, felicitări şi idei comune –, iar în facultate am fost chiar şi „admiratorul secret” al unei fete pe care se întâmpla să o plac. Am deschis uşi şi am achitat notele de plată, şi am ascultat de fiecare dată când o fată voia să vorbească, chiar dacă era despre cât de mult îl iubea încă pe fostul. Majoritatea fetelor mă plăceau sincer. Vorbesc serios. Pentru ele eram un *prieten,* genul de băiat care era invitat să se alăture unui grup de prietene ori de câte ori ieşeau în oraş, dar rareori reuşeam să sfârşesc cu fata pe care puneam ochii.

Nu vă pot spune de câte ori am auzit: „Eşti cel mai de treabă băiat pe care-l cunosc şi sunt sigură că vei întâlni pe cineva special. Am două sau trei prietene pe care aş putea să ţi le prezint…”

Nu era uşor să fiu tipul *perfect pentru altcineva.* Am fost lăsat de multe ori cu inima frântă şi nu puteam înţelege de ce îmi spuneau femeile că îşi doreau anumite însuşiri – romantism şi bunătate, interes şi capacitatea de a asculta – şi apoi nu le apreciau atunci când chiar aveau parte de ele.

Nu am fost cu totul ghinionist în dragoste, desigur. În liceu am avut o prietenă pe nume Angela, în timpul celui de-al doilea an, iar în facultate, eu şi Victoria am fost împreună în cea mai mare parte a primului an. Iar în perioada verii, după absolvirea facultăţii, când aveam douăzeci şi doi de ani, am cunoscut o fată pe nume Emily.

Emily locuieşte încă în zona aceea şi ne-am mai întâlnit de-a lungul anilor. Ea a fost prima femeie pe care am iubit-o vreodată şi din moment ce *romantismul* şi *nostalgia* sunt adesea strâns legate, încă mă mai gândesc la ea. Emily era puţin boemă; îi plăcea să poarte fuste lungi înflorate şi sandale, se machia puţin şi absolvise artele plastice, având specializarea în pictură. Era şi frumoasă, cu părul castaniu şi ochi căprui care aveau reflexe aurii, dar, dincolo de aspectul ei fizic, mai erau şi alte calităţi. Avea simţul umorului, era amabilă cu toată lumea pe care o întâlnea, era inteligentă, o fată despre care mulţi credeau că era perfectă pentru mine. Părinţii mei o adorau, Marge o iubea, iar când eram împreună ne simţeam foarte bine, chiar şi atunci când tăceam. Relaţia noastră era degajată şi, mai mult decât iubiţi, eram prieteni. Nu numai că puteam vorbi despre orice, dar ea era încântată de bileţelele pe care i le lăsam sub pernă sau de florile pe care i le trimiteam la serviciu fără un motiv anume. Emily mă iubea la fel de mult cum iubea gesturile romantice, şi după ce am fost împreună mai mulţi ani, îmi făcusem planuri să o cer în

căsătorie – şi chiar să strâng bani pentru un inel de logodnă.

Şi apoi am dat-o în bară. Nu mă întrebaţi de ce. Aş putea da vina pe băutura din seara aceea – am fost să beau cu prietenii la un bar –, dar pentru nu ştiu ce motiv, am început o conversaţie cu o femeie pe nume Carly. Era frumoasă, ştia să flirteze şi se despărţise recent de iubitul cu care avusese o relaţie de lungă durată. Un pahar a dus la altul, ceea ce a dus la şi mai mult flirt şi, în cele din urmă, am ajuns cu ea în pat. Dimineaţă, Carly mi-a spus clar că toată întâmplarea fusese doar o aventură, fără obligaţii, şi, deşi mă sărutase de rămas-bun, nu se deranjase să-mi dea numărul ei de telefon.

Există o serie de Reguli foarte simple pentru Bărbaţi, pentru astfel de situaţii, iar Regula Numărul Unu sună cam aşa: *Nu spune niciodată.* Iar dacă iubita bănuieşte vreodată ceva şi te întreabă direct, mergi imediat la Regula Numărul Doi: *Neagă, neagă, neagă.*

Toţi bărbaţii ştiu aceste reguli, dar chestia e că mă simţeam vinovat. Teribil de vinovat. Chiar şi după o lună, eu tot nu puteam uita întâmplarea şi nici nu părea că mă puteam ierta. Păstrarea secretului părea de neconceput, nu-mi puteam imagina viitorul alături de Emily ştiind că era clădit, cel puţin parţial, pe o minciună. Am discutat cu Marge despre asta, iar ea a fost ca întotdeauna de ajutor în acel mod frăţesc al ei.

„Ţine-ţi închisă gura aia proastă, nătângule! Ai făcut un lucru nasol şi ar trebui să te simţi vinovat. Dar dacă nu ai de gând să o faci din nou, atunci nu-i răni şi sentimentele lui Emily. Un asemenea lucru ar distruge-o.” Ştiam că Marge avea dreptate, şi totuşi…

Voiam iertarea lui Emily, pentru că nu eram sigur că mă puteam ierta fără ea, aşa că până la urmă m-am dus la Emily şi i-am spus cuvintele pe care aş vrea să le pot uita chiar şi acum.

— Am să-ţi spun ceva, începusem eu, şi am continuat să torn totul.

Dacă scopul meu era să găsesc iertarea, nu a funcţionat. Dacă încercarea de a construi o relaţie pe termen lung bazată pe adevărat era un alt scop, nici acela nu a funcţionat. Printre lacrimi de furie, ea a plecat, spunând că avea nevoie de puţin timp ca să se gândească.

Am lăsat-o în pace o săptămână, aşteptând să sune, în timp ce mă frământam prin apartament, dar telefonul nu a mai sunat niciodată. În săptămâna următoare, i-am lăsat două mesaje şi mi-am cerut iertare din nou de fiecare dată – dar ea tot nu suna. S-a întâmplat ca abia în săptămâna viitoare să ieşim să luăm prânzul, dar a fost o atmosferă tensionată, iar când a ieşit din restaurant mi-a spus să nu o conduc până la maşină. Semnele erau evidente, şi la o săptămână după aceea mi-a lăsat un mesaj în care spunea că se terminase pentru totdeauna. Am fost distrus timp de mai multe săptămâni.

Trecea timpului îmi diminuase vinovăţia – timpul face asta întotdeauna – şi încerc să mă consolez cu ideea că, cel puţin pentru Emily, indiscreţia mea a fost o binecuvântare deghizată. La câţiva ani de la despărţirea noastră am auzit de la un prieten al unui prieten că se căsătorise cu un australian şi, de fiecare dată când se întâmpla să o zăresc, îmi părea că avea o viaţă bună. Îmi spuneam că eram fericit pentru ea. Mai mult ca oricine, Emily merita o viaţă minunată, iar Marge simţea exact acelaşi lucru. Chiar şi după ce m-am căsătorit cu Vivian, sora mea se întoarce câteodată spre mine şi spune: „Emily chiar a fost ceva. Ai dat-o în bară rău cu ea, nu-i aşa?”

M-am născut în Charlotte, Carolina de Nord, şi în afară de un singur an petrecut în alt oraş, am locuit aici toată viaţa mea. Chiar şi acum mi se pare aproape imposibil că eu şi Vivian ne-am cunoscut în locul în care am făcut-o sau că ne-am cunoscut vreodată. Până la urmă, ea, la fel ca mine, era din sud, iar serviciul ei, la fel ca al meu, solicita multe ore de muncă şi ieşea rareori în oraş. Care erau

şansele, atunci, să o întâlnesc pe Vivian la o petrecere din Manhattan?

La acea vreme lucram la biroul-satelit al agenţiei din Midtown, care probabil că sună ca un lucru mai important decât era în realitate. Jesse Peters era de părere că aproape oricine care fusese promiţător în biroul din Charlotte trebuia să lucreze cel puţin o perioadă scurtă în nord, deoarece mulţi dintre clienţii noştri sunt bănci, şi fiecare bancă are o prezenţă majoră în oraşul New York. Probabil că aţi văzut câteva dintre reclamele la care am lucrat; îmi place să cred despre ele că sunt bine gândite şi serioase, proiectând sufletul integrităţii. Apropo, prima dintre acele reclame a fost concepută în timp ce locuiam într-o garsonieră mică de pe strada West Seventy-Seven, între Columbus şi Amsterdam, şi încercam să-mi dau seama dacă acea chitanţă de la bancomat reflecta cu exactitate contul meu, afişând o sumă suficientă cu ajutorul căreia să-mi cumpăr o masă de la un fast-food din apropiere.

În mai 2006, un director general al uneia dintre băncile cărora le *plăcea viziunea mea* găzduia un eveniment de caritate în beneficiul Muzeului de Artă Modernă. Directorul general era implicat serios în ale artei – un domeniu despre care nu ştiam nimic – şi chiar dacă era un eveniment exclusiv cu ţinută obligatorie, nu îmi doream să particip. Dar banca lui ne era client, iar Peters era genul de şef „tu-faci-ce-îţi-spun-eu-sau-te-dau-afară”, aşa că nu am avut de ales.

Nu-mi amintesc aproape nimic din prima jumătate de oră, în afară de faptul că era clar că nu mă simţeam în elementul meu. Ei bine, peste jumătate din oamenii prezenţi erau destul de bătrâni pentru a-mi fi bunici şi, practic, toată lumea se afla într-o stratosferă diferită când venea vorba de nivelul corespunzător de avere. La un moment dat, m-am trezit ascultând cum doi domni cu părul cărunt care dezbăteau meritele G IV în comparaţie cu cele ale lui Falcon 2000. Îmi luase ceva timp să-

mi dau seama că cei doi îşi comparau avioanele private.

Când m-am îndepărtat de conversaţie, i-am văzut şeful în cealaltă parte a încăperii. L-am recunoscut de la o emisiune care se difuza noaptea târziu şi aveam să aflu ulterior de la Vivian că el se considera a fi un colecţionar de artă. Ea strâmbase din nas când o spusese, ceea ce însemna că el avea bani, dar nu avea gust, lucru care nu mă surprindea. În ciuda oaspeţilor celebri, umorul caracteristic emisiunii sale era cel mai bine descris ca având gusturi primitive.

Ea stătea în spatele lui, ferită din câmpul meu vizual, dar când a păşit în faţă să salute pe cineva, am văzut-o. Cu părul închis la culoare, pielea fără cusur şi pometii la care visau supermodelele, eram sigur că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

La început am crezut că era partenera lui, dar cu cât priveam mai mult, cu atât eram mai încrezător că ei nu erau împreună, că în schimb ea lucra pentru el, într-o anumită măsură. Un alt semn bun era că nu purta niciun inel… dar, serios, ce şanse aveam?

Cu toate acestea, romanticul din mine era de neoprit, aşa că atunci când ea s-a îndreptat către bar să ia un cocktail, m-am strecurat şi eu în aceeaşi direcţie. Privită de aproape, era chiar şi mai frumoasă.

— Tu eşti, am spus.

— Scuze?

— Cea la care se gândesc artiştii de la Disney când desenează ochii prinţeselor lor.

N-a fost grozav, recunosc. Cam stângaci, poate chiar neplăcut, iar în pauza jenantă care a urmat, ştiam că o dădusem în bară. Dar iată cum stă treaba: Ea a râs.

— Iată o replică de agăţat pe care n-am mai auzit-o niciodată.

— Nu ar funcţiona la oricine, am spus. Eu sunt Russell Green.

Ea părea amuzată.

— Vivian Hamilton, a spus ea, şi aproape că am icnit.

Numele ei era *Vivian.*

Exact ca personajul Juliei Roberts din „Frumuşica”.

Cum îţi poţi da oare seama cu adevărat că o persoană este *potrivită* pentru tine? Ce fel de semnale implică? Să întâlneşti pe cineva şi să te gândeşti: *Aceasta este persoana alături de care vreau să-mi petrec restul vieţii.* De exemplu, cum putea Emily să mi se pară potrivită şi Vivian la fel, când erau diferite ca ziua şi noaptea? Când relaţiile erau la fel de diferite ca ziua şi noaptea?

Nu ştiu, dar când mă gândesc la Vivian, încă îmi amintesc cu uşurinţă emoţiile puternice resimţite în primele câteva seri petrecute împreună. Pe când eu şi Emily eram calzi şi relaxaţi, eu şi Vivian ardeam cu patos, aproape de la bun început, ca şi cum atracţia noastră era predestinată. Fiecare interacţiune şi fiecare conversaţie păreau să-mi amplifice convingerea mea tot mai mare că eram exact ceea ce căuta fiecare la celălalt.

Fiind tipul de bărbat care doreşte să se căsătorească, am început să-mi imaginez traiectoria pe care ar lua-o viaţa noastră dacă legătura pasională dintre noi avea să ardă pentru totdeauna. În termen de câteva luni eram sigur că voiam ca Vivian să fie soţia mea, chiar dacă nu o spuneam la fel de convingător. Lui Vivian îi luase mai mult timp să simtă acelaşi lucru pentru mine, dar când am împlinit şase luni de relaţie, formam deja un *cuplu serios,* testând apele în ceea ce priveşte părerea fiecăruia despre Dumnezeu, bani, politică, familii, cartiere, copii şi valorile noastre de bază. De cele mai multe ori aveam viziuni comune şi, luând încă un pont dintr-un alt film romantic, am cerut-o în căsătorie de Ziua Îndrăgostiţilor, pe platforma de sus a clădirii Empire State, cu o săptămână înainte să trebuiască să mă mut înapoi în Charlotte.

Am *crezut* că ştiam ce aveam să obţin când m-am lăsat într-un genunchi. Dar gândind retrospectiv, Vivian *a ştiut* cu siguranţă – nu numai că eram genul de bărbat pe care şi-l dorea, ci şi de care avea *nevoie* –, iar în ziua de 17 noiembrie 2007 ne-am rostit jurămintele în faţa prietenilor şi a familiei.

Poate vă întrebaţi ce s-a întâmplat mai departe?

La fel ca fiecare cuplu căsătorit, am avut suişurile şi coborâşurile noastre, provocări şi şanse, succese şi eşecuri. Atunci când s-au liniştit toate, am ajuns să cred că mariajul, cel puţin în teorie, este minunat.

În practică însă, cred că un cuvânt mai precis este *complicat.*

Până la urmă, căsătoria nu este niciodată chiar aşa cum şi-o imaginează cineva că va fi. O parte din mine – cea romantică – îşi imagina, fără îndoială, întreaga aventură ca pe o reclamă extinsă la felicitările Hallmark, cu trandafiri şi lumânări şi totul în centrul atenţiei, o dimensiune în care dragostea şi încrederea ar putea depăşi orice obstacol. Latura mai practică din mine ştia că, pentru a rămâne un cuplu cu o relaţie de lungă durată, era nevoie de un efort din ambele părţi. O relaţie necesită angajamente şi compromisuri, mai ales că viaţa obişnuieşte să ne pună piedici, cel mai adesea când ne aşteptăm cel mai puţin. În mod ideal, piedicile trec pe lângă cuplu lăsând puţine pagube, în alte momente, confruntarea piedicilor respective împreună face cuplul să fie mult mai dedicat.

Însă se mai întâmplă ca piedicile să ajungă să ne lovească în piept şi aproape de inimă, lăsând răni care par să nu se vindece niciodată.

CAPITOLUL 3

Şi apoi, ce?

Nu a fost uşor să fiu singurul care aducea un venit în familie. La finele săptămânii, eram de cele mai multe ori epuizat, dar îmi amintesc în mod special o anumită seară de vineri. London urma să împlinească un an a doua zi, iar eu mi-am petrecut ziua muncind din greu la o serie de clipuri video de vânzări pentru Proprietăţile Spannerman – unul dintre cei mai mari dezvoltatori imobiliari din sud-est –, care făceau parte dintr-o campanie majoră de publicitate. Agenţia câştiga o mică avere pentru eforturile sale, iar directorii de la Spannerman erau deosebit de exigenţi. Existau termene-limită pentru fiecare etapă a proiectului şi termene-limită care făceau totul chiar mai greu, deoarece erau stabilite de însuşi Spannerman, un bărbat cu o valoare netă de două miliarde de dolari. El trebuia să aprobe fiecare decizie şi aveam sentimentul că voia să-mi facă viaţa cât mai mizerabilă posibil. Nu aveam nicio îndoială că mă displăcea. Era genul de bărbat căruia îi plăcea să fie înconjurat de femei frumoase – majoritatea directorilor erau femei atractive – şi până la final pot spune că Spannerman şi Jesse Peters s-au înţeles de minune. Eu, pe de altă parte, dispreţuiam atât omul, cât şi compania lui. Avea reputaţia că făcea lucruri ilegale şi că plătea politicieni, mai ales atunci când venea vorba de norme de mediu, iar în presă au existat numeroase editoriale care-l puneau la pământ atât pe el, cât şi pe compania lui. Acesta fiind o

parte a motivului pentru care au angajat firma noastră – compania lor avea nevoie de o schimbare serioasă de imagine.

În cea mai mare parte a anului, am muncit din greu pentru Spannerman şi a fost de departe cel mai nenorocit an din viaţa mea. Uram să mă duc la serviciu, dar pentru că Peters şi Spannerman erau prieteni, îmi ţineam părerile pentru mine. În cele din urmă, compania lor a fost atribuită unui alt director al agenţiei - Spannerman hotărâse că voia un director de sex feminin, ceea ce nu a surprins pe nimeni – iar eu am răsuflat uşurat. Dacă aş fi fost obligat să continui să lucrez pentru Spannerman, probabil că aş fi ajuns să-mi dau demisia.

Jesse Peters credea că o modalitate de a păstra angajaţii motivaţi erau bonusurile şi, în ciuda stresului nesfârşit combinat cu firma lui Spannerman, am fost totuşi capabil să profit de fiecare bonus. Trebuia să o fac. Nu mă linişteam niciodată până nu reuşeam să pun bani în contul nostru de economii şi investiţii, dar bonusurile mă ajutau, de asemenea, să păstrez la zero conturile cardurilor noastre. În loc să se micşoreze cheltuielile noastre lunare de pe parcursul anului trecut, acestea au crescut mai mult, în ciuda promisiunilor lui Vivian de a tăia „cheltuielile curente", noul ei mod de a se referi la cumpărături. Vivian părea incapabilă să intre la Target sau la Walmart[7] fără să cheltuiască cel puţin câteva sute de dolari, chiar dacă se ducea să cumpere doar detergent de rufe. Nu puteam să înţeleg - bănuiam că umplea un fel de gol necunoscut din interiorul ei – şi atunci când eram mai ales epuizat, mă simţeam uneori indignat şi folosit. Însă,

atunci când încercam să discut problema cu ea, de multe ori ajungeam să ne certăm. Chiar şi atunci când spiritele nu se aprindeau, lucrurile nu prea păreau să se schimbe. Ea mă asigura întotdeauna că nu cumpărase decât strictul necesar sau că eram norocos pentru că beneficiase de o reducere.

Dar în acea vineri seară, acele preocupări păreau îndepărtate, iar când am intrat în camera de zi, am văzut-o pe London jucându-se în ţarcul ei şi mi-a oferit genul de zâmbet care nu înceta niciodată să mă emoţioneze. Vivian, la fel de frumoasă ca întotdeauna, stătea pe canapea răsfoind o revistă pentru casă şi grădină. Am sărutat-o pe London şi apoi pe Vivian, fiind învăluit de mirosul pudrei pentru copii şi parfum.

Am luat cina, discutând despre lucrurile pe care le făcuse fiecare pe parcursul zilei, după care am început procesul de a o pregăti pe London pentru culcare. Vivian a început prima. I-a făcut baie şi a îmbrăcat-o în pijama, după care eu i-am citit şi am învelit-o în pat, ştiind că avea să adoarmă în câteva minute.

Coborând la parter, mi-am turnat un pahar de vin şi am observat că sticla se apropia de sfârşit, ceea ce însemna că Vivian se afla probabil la al doilea pahar. Primul era de încurajare când venea vorba de făcut prostii, al doilea pahar făcea să fie posibil, iar la al treilea, ca atunci, am simţit cum începea să-mi vină cheful.

Vivian răsfoia în continuare revista când m-am aşezat lângă ea. După un timp, a răsucit-o către mine.

— Ce părere ai de bucătăria asta? m-a întrebat ea.

Bucătăria expusă în fotografie avea dulapuri crem acoperite cu blaturi din granit maro, paleta de culori asortându-se cu detaliile de pe dulapuri. O insulă stătea în mijlocul aparatelor strălucitoare ultramoderne. Era o fantezie suburbană.

— Este superbă, am recunoscut eu.

— Este, nu-i aşa? Totul este superelegant la această bucătărie. Şi îmi plac foarte mult luminile. Candelabrul este impresionant.

Eu nici măcar nu observasem iluminatul şi m-am aplecat mai aproape.

— Uau. E ceva!

— În articol scrie că renovarea bucătăriei adaugă aproape întotdeauna valoare unei case. Dacă vom hotărî vreodată să vindem.

— De ce să vindem? Mie îmi place aici.

— Nu mă refeream să vindem acum. Dar nu vom locui aici pentru totdeauna.

În mod ciudat, nu îmi trecuse niciodată prin cap că nu aveam să locuim acolo pentru totdeauna. Până la urmă, părinţii mei încă locuiesc în casa în care am crescut, dar nu despre asta voia Vivian de fapt să vorbească.

— Probabil că ai dreptate cu adăugatul valorii, am spus eu, dar nu sunt sigur dacă ne permitem să renovăm bucătăria chiar acum.

— Avem bani în contul de economii, nu-i aşa?

— Da, dar acela este fondul pentru zile negre. Pentru urgenţe.

— Bine, a spus ea. Puteam simţi dezamăgirea din tonul ei. Doar întrebam.

Am privit cum a îndoit cu atenţie colţul de jos al paginii, astfel încât să poată găsi fotografia mai târziu, şi m-am simţit ca un ratat. Nu-mi plăcea să o dezamăgesc.

Viaţa de mamă casnică i se potrivea lui Vivian.

Cu toate că avea un copil, Vivian putea fi considerată o femeie cu zece ani mai tânără şi, chiar după naşterea lui London, i se cerea ocazional actul de identitate când comanda un cocktail. Timpul generase puţine efecte asupra ei, însă existau alte calităţi care o făceau neobişnuită în mod special. Vivian m-a uimit întotdeauna cu maturitatea şi încrederea ei, cu siguranţa de sine în ceea ce privea gândurile şi opiniile ei şi, spre deosebire de mine, ea a avut mereu curajul să spună ce gândeşte. Dacă voia ceva, îmi spunea, dacă o deranja ceva, nu-şi reprima niciodată sentimentele, chiar dacă cuvintele ei aveau să mă supere. Puterea de a fi cine eşti fără teama de a fi respins de ceilalţi era un lucru pe care-l respectam, dar doar pentru că era ceva la care năzuiam pentru mine.

Era şi puternică. Vivian nu se văita când dădea de greutăţi, în astfel de situaţii ea devenea aproape stoică. În toţi anii de când o cunosc, am văzut-o plângând o singură dată, şi asta s-a întâmplat când a murit Harvey, pisica ei. Pe atunci era însărcinată cu London şi îl avea pe Harvey de când era studentă în anul doi la facultate şi, chiar dacă avea hormonii daţi peste cap, nu plânsese în hohote, ci mai degrabă doar câteva lacrimi pe obraz.

Oamenii pot înţelege ce vor din faptul că ea nu obişnuia să plângă, dar adevărul este că Vivian nici nu prea avea multe motive să o facă. Fusesem scutiţi de orice tragedii majore şi, dacă existase ceva care să fie un motiv de dezamăgire, acela era că Vivian nu reuşise să rămână însărcinată pentru a doua oară. Ne-am propus când London avea optsprezece luni, dar lunile treceau una după alta fără succes şi, deşi eram dispus să mergem la un specialist, Vivian părea mulţumită să lase natura să-şi urmeze cursul.

Chiar şi fără un alt copil, de obicei mă simţeam norocos că eram căsătorit cu Vivian, în mare parte datorită fiicei noastre. Unor femei li se potriveşte

mai bine rolul de mamă decât altora, iar Vivian era făcută pentru asta. Era conştiincioasă şi iubitoare, cu un spirit practic natural, care nu se speria de diaree sau vomă, precum şi un model de răbdare. Vivian îi citea lui London sute de cărţi şi se putea juca pe podea cu orele; mergeau împreună în parcuri şi la bibliotecă, iar imaginea cu Vivian împingând căruciorul lui London era una comună în cartierul nostru. Existau şi alte activităţi şi întâlniri de joacă programate cu copiii din cartier, cursuri pentru preşcolari şi obişnuitele programări la medic şi dentist, ceea ce însemna că ele se aflau mereu pe drumuri. Şi totuşi, când mă gândesc la acei primi ani din viaţa lui London, imaginea care-mi vine cel mai des în minte cu Vivian este expresia de bucurie absolută de pe chipul ei, indiferent dacă o ţinea în braţe pe London sau dacă o privea pe fiica noastră descoperind lumea treptat. Odată, când London avea aproximativ opt luni şi stătea în scaunul de masă, s-a întâmplat să strănute. Pentru nu ştiu ce motiv, London găsise acel lucru extrem de amuzant şi începuse să râdă. Eu mă prefăcusem că strănut şi râsul lui London devenise de necontrolat. În timp ce pentru mine experienţa era încântătoare, pentru Vivian era mai *mult.* Dragostea pe care o simţea pentru fiica noastră eclipsa orice altceva, chiar şi dragostea pe care o simţea pentru mine.

Tot caracterul mistuitor de energie al rolului de mamă – sau cum îl vedea Vivian, în orice caz – nu numai că îmi permitea să mă concentrez asupra carierei, dar însemna şi că trebuia rareori să am grijă singur de London, aşa că nu am învăţat niciodată cu adevărat cât de greu putea fi. Pentru că Vivian făcea totul, credeam că era uşor pentru ea, dar, în timp, Vivian devenise indispusă şi mult mai irascibilă. Treburile casnice trecuseră pe locul doi şi, de multe ori când veneam acasă, găseam camera de zi presărată cu jucării din perete în perete şi chiuveta din bucătărie plină de vase murdare. Rufele pentru spălat stăteau grămezi, covoarele nu erau aspirate şi, deoarece îmi displăcuse întotdeauna o casă murdară,

hotărâsem în cele din urmă să aduc pe cineva să facă curat de două ori pe săptămână. Pe parcursul anilor în care London a fost bebeluş, am adus o bonă pentru trei după-amiezi pe săptămână, ca să-i ofer lui Vivian o pauză în timpul zilei, şi am început să am grijă de London în dimineţile de sâmbătă, astfel încât Vivian să poată avea puţin timp pentru ea. Speranţa mea era ca ea să poată avea mai multă energie pentru noi şi să formăm un cuplu din nou. După părerea mea, părea că soţia mea începuse să se descrie ca fiind şi mamă şi că noi trei alcătuiam o familie, dar faptul că era soţie şi făcea parte dintr-un cuplu devenise treptat un inconvenient pentru ea.

Cu toate acestea, în majoritatea timpului, relaţia noastră a decurs lin. Mă gândeam că eram la fel ca majoritatea cuplurilor care aveau copii mici. Seara, vorbeam în general despre *chestii legate de trai:* conversaţii despre copii sau serviciu ori familie, ce să mâncăm, unde să mergem la sfârşit de săptămână sau când să duc maşina la revizie. Şi aceste lucruri nu mă făceau să mă simt pe locul doi; eu şi Vivian începuserăm să considerăm serile de vineri ca fiind seri doar pentru noi doi. Chiar şi colegii de la serviciu ştiau despre seara noastră romantică şi, dacă nu exista o urgenţă absolută, plecam de la birou la o oră rezonabilă, ascultam puţină muzică în maşină în drumul către casă şi eram zâmbitor de îndată ce intram pe uşă. Petreceam timp cu London cât timp se îmbrăca Vivian şi, după ce o duceam pe London la culcare, aproape că simţeam cum eu şi Vivian eram din nou ca în perioada în care ne dădeam întâlnire.

De asemenea, Vivian îmi făcea pe plac atunci când munca devenea deosebit de stresantă. Când aveam treizeci şi trei de ani, mă gândisem să-mi schimb maşina mea *respectabilă* – hibridul – cu un Mustang Gt, chiar dacă schimbul nu ar fi scăzut foarte mult preţul de achiziţie. La momentul respectiv nu conta; când am luat-o la un test drive cu vânzătorul entuziasmat, am auzit zgomotul metalic al motorului şi am ştiut că era o maşină care

ar fi întors priviri invidioase când aveam să conduc pe autostradă. Vânzătorul mi-a dat dreptate şi, când i-am spus mai târziu lui Vivian despre asta, nu m-a tachinat că aş fi fost prea tânăr pentru criza vârstei mijlocii şi nu şi-a exprimat îngrijorarea că era clar că voiam ceva diferit faţă de viaţa pe care o aveam. În schimb, m-a lăsat să mă răsfăţ o perioadă cu acea fantezie, iar când mi-am venit în fire în cele din urmă, am cumpărat ceva asemănător cu ceea ce avusesem deja: o altă maşină hibrid cu patru uşi, cu spaţiu suplimentar în portbagaj şi un punctaj excelent de siguranţă în *Rapoartele Consumatorilor.* Şi nu am regretat niciodată.

Ei bine, poate că am regretat *puţin,* dar nu mai contează acum.

Şi trecând prin toate acestea, o *iubeam* pe Vivian şi nici măcar o dată nu am ezitat în convingerea că voiam să-mi petrec viaţa alături de ea. În dorinţa mea de a arăta acest lucru, m-am gândit mult şi din greu la ce anume să-i cumpăr pentru Crăciun, aniversări, zile de naştere, precum şi pentru Ziua Îndrăgostiţilor şi Ziua Mamei. Îi trimiteam flori în mod neaşteptat, îi lăsam bileţele sub pernă înainte să plec la serviciu şi câteodată o surprindeam cu micul dejun la pat. La început, a apreciat acele gesturi, însă în timp păreau să-şi piardă din farmec, deoarece începea să se aştepte la ele. Aşa că mi-am răscolit mintea, încercând să găsesc o altă modalitate de a-i face pe plac, ceva care să o facă să-şi dea seama cât de mult însemna încă pentru mine.

Şi în cele din urmă, printre altele, Vivian a primit bucătăria pe care şi-o dorise, exact ca aceea din revistă.

Vivian plănuise întotdeauna să se întoarcă la serviciu în momentul în care London începea şcoala, ceva part-time, care să-i permită în continuare să-şi petreacă după-amiezile şi serile acasă. Vivian insista că nu avea nicio dorinţă să fie una dintre acele mame care devenea voluntar

permanent al sălii de clasă sau care decora cantina de sărbători. Nu-şi dorea nici să-şi petreacă zilele într-o casă golită astfel; pe lângă faptul că este o mamă grozavă, Vivian este şi foarte inteligentă. A absolvit *summa cum laude* Universitatea Georgetown şi, înainte de a deveni mamă şi casnică, a fost un agent de presă de succes nu doar pentru gazda talk-show-ului din New York, ci şi la compania de mass-media unde lucrase înainte să se nască London.

Iar în ceea ce mă priveşte, nu doar că am crescut fiecare bonus încă de când am început să lucrez la agenţie, dar am fost şi promovat şi, începând din 2014, mi s-au pus la dispoziţie unele dintre cele mai importante firme ale agenţiei. Eu şi Vivian eram căsătoriţi de şapte ani, London împlinise de curând cinci ani, iar eu aveam treizeci şi patru de ani. Nu am renovat doar bucătăria de acasă, ci aveam în plan să renovăm şi dormitorul principal. Bursa de valori a fost bună pentru investiţiile noastre – în special Apple, unde deţineam cele mai multe acţiuni – şi, în afară de creditul ipotecar, nu aveam nicio datorie. Îmi adoram soţia şi copilul, părinţii mei locuiau în apropiere, iar sora mea şi Liz erau cele mai bune prietene din lume. Din exterior, viaţa mea părea fermecătoare şi spuneam asta tuturor celor care întrebau.

Şi totuşi, pe interior, o parte din mine ştia că mințeam.

Oricât de bine mergeau lucrurile la serviciu, nimeni aflat în subordinea lui Jesse Peters nu s-a simţit vreodată confortabil sau în siguranţă la locul de muncă. Peters începuse să lucreze cu douăzeci de ani în urmă la agenţie şi cu birourile din Charlotte, Atlanta, Tampa, Nashville şi New York, şi era de departe cea mai importantă agenţie cu sediul în sud-est. Peters, cu ochii albaştri şi părul încărunţit încă de când avea douăzeci de ani, era cunoscut ca fiind atât experimentat, cât şi nemilos; metoda sa de operare fiind aceea de a elimina celelalte agenţii din afacere fie furându-le clienţii, fie prin subcotarea

preţurilor. Când acele strategii nu funcţionau, pur şi simplu îşi cumpăra concurenţa. Succesele sale îi alimentau şi mai tare ego-ul deja masiv până aproape de nivelul megalomaniei, iar stilul lui de gestionare îi reflecta din plin personalitatea. El era sigur că opiniile sale erau întotdeauna corecte şi îşi alegea favoriţi printre angajaţi, asmuţind deseori un director împotriva altuia, păstrând în mod eficient pe toată lumea în gardă. El întreţinea un climat în care majoritatea angajaţilor încercau să pretindă mai multă apreciere vizavi de succesele repurtate decât meritau, în timp ce sugera că orice eşec sau greşeală era din vina altcuiva. Era o formă brută de darwinism social, în care doar câţiva aleşi aveau şanse reale de supravieţuire pe termen lung.

Din fericire, pentru mai mult de un deceniu, eu am fost relativ scutit de rundele sălbatice ale politicii de birou, care au cauzat mai multe căderi nervoase în rândul personalului executiv. La început pentru că eram prea mic ca să-mi pese, iar mai târziu pentru că am adus clienţi care îmi apreciau munca şi plăteau firma în mod corespunzător. De-a lungul timpului, presupun că m-am convins că, pentru că i-am adus lui Peters o grămadă de bani, el mă considera prea valoros ca să mă chinuie. Până la urmă, Peters nu pusese deloc presiune asupra mea în comparaţie cu ceilalţi din agenţie. În timp ce stătea de vorbă cu mine pe coridor, alţi angajaţi – unii cu mai multă experienţă decât mine – ieşeau adesea din biroul lui Peters arătând de parcă suferiseră comoţie cerebrală. Când îi vedeam, nu mă puteam abţine să nu scot un oftat de uşurare şi poate să mă simt puţin mândru că mie nu mi se întâmplase niciodată aşa ceva.

Dar presupunerile sunt doar la fel de precise ca persoana care le face şi, practic, m-am înşelat în privinţa tuturor lucrurilor. Prima mea promovare majoră a coincis cumva cu căsătoria mea cu Vivian; a doua promovare s-a întâmplat la două săptămâni după ce venise Vivian la mine la birou să-mi lase maşina după ce fusese în service, una dintre acele

vizite care puteau să iasă extrem de rău, dar în acest caz l-a făcut pe şef să ni se alăture în biroul meu înainte să ne invite la prânz în cele din urmă. A treia promovare a venit la mai puţin de o săptămână, după ce Peters şi Vivian au petrecut trei ore vorbind la un dineu oferit de unul dintre clienţi. Doar privind retrospectiv a devenit clar că Peters era mai puţin interesat de performanţa muncii mele decât de Vivian, iar acel adevăr simplu îl împiedicase să mă reducă la zero în tot acel timp. Ar trebui să menţionez că Vivian semăna izbitor cu ambele foste soţii ale lui Peters şi bănuiam că acesta nu voia nimic mai mult decât să o menţină fericită… sau, dacă era posibil, să se căsătorească cu soţia numărul trei, chiar dacă pe mine mă costa propria căsnicie.

Nu glumesc. Şi nici nu exagerez. De fiecare dată când vorbea Peters cu mine, nu se putea să nu mă întrebe ce face Vivian, sau să menţioneze ce femeie frumoasă este, sau să întrebe cum ne mergea. La cinele clienţilor – de trei sau patru ori pe an –, Peters găsea întotdeauna o modalitate de a se aşeza lângă soţia mea, şi fiecare petrecere de Crăciun includea o imagine cu ei vorbind într-un colţ. Probabil că aş fi putut ignora toate acestea dacă nu ar fi fost răspunsul lui Vivian la atracţia lui evidentă. Deşi nu făcuse nimic să-l încurajeze pe Peters, nici nu făcuse nimic să-l *descurajeze.* Pe cât de îngrozitor era el ca şef, Peters putea fi destul de fermecător în preajma femeilor, mai ales a celor frumoase precum Vivian. El asculta, râdea şi „servea” complimentul potrivit la momentul potrivit; cum era, totodată, la fel de bogat precum Midas[8], mi s-a părut posibil – chiar probabil – ca Vivian să fie măgulită de interesul său. Atracţia lui faţă de ea reprezenta pentru Vivian ceva la care se aştepta. Băieţii se luptau pentru atenţia ei încă de când fusese la şcoala elementară şi ea se obişnuise cu asta. Ceea ce nu îi plăcea însă era că uneori mă făcea gelos.

În decembrie 2014 – luna dinaintea celui mai greu an din viaţa mea –, ne pregăteam pentru

petrecerea anuală de Crăciun din cadrul agenţiei. Când mi-am exprimat îngrijorarea cu privire la situaţie, ea a scos un oftat iritat.

— Treci peste asta, mi-a spus ea şi s-a întors cu spatele, făcându-mă să mă întreb de ce părea soţia mea atât de nepăsătoare în privinţa sentimentelor mele.

Să vă reamintesc puţin despre mine şi Vivian:

Pe cât de plină de satisfacţii fusese viaţa de mamă pentru Vivian, pe atât părea să-şi piardă din farmec căsătoria pentru mine. Îmi amintesc gândindu-mă că Vivian se schimbase în anii în care am fost căsătoriţi, dar în ultimul timp am ajuns să cred că Vivian nu s-a schimbat atât de mult, ci că, pur şi simplu, a evoluat, devenind tot mai mult persoana care fusese întotdeauna – o simţeam din ce în ce mai mult ca pe o străină.

Schimbarea a fost atât de subtilă, încât abia dacă s-a observat. În primul an din viaţa lui London, am acceptat toanele şi iritarea ocazională ale lui Vivian ca pe ceva normal, o perioadă care avea să treacă. Nu pot să spun că mi-a plăcut, dar începusem să mă obişnuiesc, chiar şi atunci când ajungea la limita dispreţului. Însă acea perioadă nu părea să se încheie. Pe parcursul următorilor ani, Vivian părea să devină mai nervoasă, mai dezamăgită şi mai insensibilă vizavi de grijile mele. De multe ori se enerva chiar şi pentru lucruri minore, aruncând insulte pe care nici măcar nu mi le puteam imagina şoptindu-le cu voce tare. Agresivitatea ei era iute şi tăioasă, având de obicei scopul de a mă face pe mine să-mi cer scuze şi să bat în retragere. Fiind o persoană căreia nu-i plăceau conflictele, am ajuns, în cele din urmă, în punctul în care mă retrăgeam aproape întotdeauna imediat ce ridica vocea, indiferent de ce nemulţumire aş fi avut.

Perioada de după mânia ei era de multe ori mai rea decât atacul în sine. Iertarea părea imposibil de obţinut şi, în loc să continue să discute despre

anumite lucruri sau să uite totul, Vivian se îndepărta. Îmi vorbea foarte puţin sau chiar deloc, câteodată şi zile întregi, răspunzând la întrebări cu unu sau două cuvinte. În schimb, îşi concentra atenţia asupra lui London şi se retrăgea în dormitor de îndată ce o învelea pe fiica noastră, lăsându-mă singur în camera de zi. În zilele acelea radia dispreţul, făcându-mă să mă întreb dacă soţia mea mă mai iubea.

Şi totuşi, exista un grad de imprevizibilitate la toate aceste lucruri, regulile schimbându-se brusc, pentru ca apoi să se modifice din nou. Vivian trecea de la o furie de neclintit la o stare pasiv-agresivă, oricare dintre acestea părând să se potrivească stării ei de spirit. Aşteptările ei de la mine deveneau din ce în ce mai neclare şi jumătate din timp eram nesigur ce să fac sau să nu fac, retrăind evenimentele în urma unei izbucniri de-a ei, încercând să-mi dau seama ce făcusem de o supărasem. Ea nu-mi dădea nicio explicaţie, în schimb nega că era ceva în neregulă sau mă acuza că exageram. De multe ori mă simţeam de parcă aş fi păşit pe un câmp minat, atât starea mea emoţională, cât şi căsătoria aflându-se la limită… şi apoi, dintr-odată, din motive la fel de misterioase pentru mine, relaţia noastră revenea la ceva ce se apropia de *normal.* Mă întreba despre cum îmi fusese ziua sau dacă voiam ceva special la cină, şi după ce pleca London la culcare făceam dragoste – indiciul decisiv că eram iertat. După aceea, scoteam un oftat de uşurare, sperând că lucrurile reveneau în cele din urmă la starea în care au fost.

Vivian ar nega versiunea mea despre aceste evenimente sau cel puţin interpretarea mea. Cu *nervozitate.* Sau şi-ar motiva acţiunile şi comportamentul ca răspunsuri la lucrurile pe care le făceam eu. Ar spune că aveam o viziune nerealistă asupra căsătoriei şi că m-aş fi aşteptat cumva ca luna de miere să dureze pentru totdeauna, lucru, practic, imposibil. Ea pretindea că am adus acasă stresul de la serviciu şi că eu eram cel indispus, nu

ea, că mă nemulţumea faptul că ea stătea acasă şi că de multe ori îmi vărsăm indignarea asupra ei.

Oricare din aceste versiuni ale evenimentelor ar fi adevărată în mod obiectiv, ceea ce îmi doream cel mai mult în inima mea era ca Vivian să fie fericită. Sau, mai precis, să fie *fericită cu mine.* Încă o iubeam şi îmi era dor de felul în care obişnuia să zâmbească şi să râdă când eram împreună; îmi era dor de conversaţiile noastre incoerente şi de modul în care ne ţineam de mână. Îmi era dor de acea Vivian care mă făcuse să cred că eram un bărbat demn de dragostea ei.

Însă, cu excepţia serilor noastre romantice de vineri, relaţia noastră îşi continua evoluţia treptat în ceva ce nu recunoşteam mereu sau nici nu-mi doream. Dispreţul lui Vivian începea să-mi facă *rău.* Mi-am petrecut cea mai mare parte din acei ani fiind decepţionat că o dezamăgeam în mod constant şi promiţând să încerc şi mai mult să-i fac pe plac.

Acum derulăm repede înainte şi ajungem la seara cu petrecerea de Crăciun.

Treci peste asta, mi-a spus ea, şi cuvintele continuau să se repete în mintea mea chiar şi când mă îmbrăcam. Erau tăioase, neinteresate de preocuparea mea şi lipsite de empatie, dar, chiar şi aşa, ce îmi amintesc cel mai mult din seara aceea este că Vivian arăta chiar mai uluitoare decât de obicei. Purta o rochie neagră, pantofi cu toc şi colierul cu pandantiv de diamant pe care i-l dăruisem la ultima ei aniversare. Părul îi cădea liber pe umeri şi, când ieşise din baie, nu puteam să fac altceva decât să mă holbez.

— Arăţi minunat, am spus eu.

— Îţi mulţumesc, a spus ea, strângându-şi poşeta.

În maşină, lucrurile erau încă tensionate între noi. Am trecut printr-o conversaţie neinteresantă şi, când şi-a dat seama că nu urma să-l aduc iar pe Peters în discuţie, starea ei de spirit începuse să se îmbunătăţească. Când am ajuns la petrecere, era ca

şi cum ajunsesem la un acord nerostit de a pretinde că remarca mea şi răspunsul ei nu fuseseră rostite niciodată.

Însă ea mă auzise. Oricât de contrariată fusese, Vivian a rămas, practic, lângă mine întreaga seară. Peters a stat de vorbă cu noi în trei ocazii diferite şi a întrebat-o pe Vivian de două ori dacă dorea ceva de băut – era clar că voia ca ea să i se alăture la bar – şi, de ambele dăţi, ea a clătinat din cap, spunându-i că deja comandase o băutură de la unul dintre chelneri. O spusese pe un ton prietenos şi politicos şi m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva făcusem prea mare tam-tam pe întreaga situaţie cu Peters, până la urmă. El putea să flirteze cu ea oricât dorea, dar la sfârşitul serii ea avea să vină acasă cu mine şi asta era tot ce conta cu adevărat, nu?

Petrecerea în sine fusese în mare parte mediocră – nu a fost nici mai bună, nici mai rea, nici mult diferită de toate celelalte petreceri de Crăciun date la birou – dar după ce am ajuns acasă şi i-am permis bonei noastre adolescente să plece, Vivian m-a rugat să-i torn un pahar cu vin şi să mă uit ce face London. Când am ajuns în cele din urmă în dormitor, am găsit lumânări aprinse, iar ea purta o lenjerie sexy… şi…

Asta era treaba cu Vivian, de cele mai multe ori era inutil să încerc să ghicesc ce avea de gând să facă în continuare, chiar şi după şapte ani, ea putea încă să mă uimească, uneori în moduri extrem de tandre.

Mare greşeală.

Cam asta cred despre seara aceea când mă gândesc acum, cel puţin când vine vorba despre cariera mea de la agenţie.

Se pare că Jesse Peters nu a fost mulţumit de faptul că Vivian l-a evitat şi în săptămâna următoare începuse să se simtă o anumită adiere rece provenind din biroul său şi îndreptându-se către mine. La început a fost subtilă, când l-am văzut pe

coridor în lunea de după petrecere, el a trecut pe lângă mine dând scurt din cap, iar în timpul unei şedinţe de creaţie avută după câteva zile a pus tuturor întrebări, mai puţin mie. Acel tip de mici „râcâieli" a continuat, dar pentru că eram îngropat într-o altă campanie complexă – pentru o bancă ce dorea o campanie centrată pe integritate, dar care să vină, de asemenea, cu un concept *nou* –, nu am băgat de seamă. După aceea au venit sărbătorile şi pentru că biroul era mai puţin aglomerat la începutul noului an, abia pe la sfârşitul lunii ianuarie mi-am dat seama că Jesse Peters aproape că nu-mi vorbise de cel puţin şase săptămâni. Încercasem de mai multe ori să tot intru la el în birou, dar secretara mă informa că vorbea la telefon sau că era ocupat cu altceva. Ceea ce m-a făcut până la urmă să înţeleg profunzimea supărării sale pe mine a venit pe la mijlocul lunii februarie, când şi-a făcut, în sfârşit, timp să mă vadă. De fapt, el *a cerut* să mă vadă prin secretara lui şi apoi prin a mea, ceea ce însemna, în esenţă, că nu aveam de ales. Firma pierduse un client important, un distribuitor de automobile cu opt locaţii în Charlotte, client care îmi fusese repartizat mie. După ce i-am exprimat motivele pentru care credeam că acel client alesese o altă firmă, el m-a fixat cu privirea fără să clipească. Mult mai ameninţător era faptul că nu o menţionase pe Vivian şi nici nu întrebase despre ea. La încheierea întâlnirii noastre, am ieşit pe uşă simţindu-mă precum directorii pe care obişnuiam să-i cred inferiori, cei pe care-i văzusem ajungând la limita unei căderi nervoase. Aveam sentimentul că mă scufundam şi că zilele mele de la Peters Group erau dintr-odată numărate.

Şi mai greu de suportat era faptul că nu din cauza a ceva ce făcusem sau nu făcusem pentru distribuitorul de automobile – un bărbat trecut de şaizeci de ani – îl determinase pe acesta să renunţe la noi. Am văzut afişele imprimate şi reclamele agenţiei la care plecase şi cred în continuare că ideile noastre au fost mult mai creative şi mult mai

eficiente. Dar clienţii pot fi capricioşi. Încetinirea economiei, schimbarea conducerii sau, pur şi simplu, dorinţa de a tăia din cheltuieli pe termen scurt pot duce la schimbări care ne afectează industria, dar uneori n-au nimic de-a face cu afacerile. În acest caz, clientul trecea printr-un divorţ şi avea nevoie de bani să plătească partajul. Tăierea publicităţii pentru următoarele şase luni i-ar fi adus economii de mai mult de şase cifre, iar el avea nevoie să strângă fiecare bănuţ, din moment ce soţia lui angajase cel mai cunoscut şi acerb avocat. Cu cheltuielile de judecată în creştere şi cu soluţionarea unui partaj urât, tipul tăia fiecare cheltuială posibilă, iar Peters ştia asta.

O lună mai târziu, când s-a retras un alt client – un lanţ de clinici de urgenţă –, nemulţumirea lui Peters faţă de mine a devenit şi mai evidentă. Nu era un client important – sincer, abia dacă se încadra ca fiind măcar un client *mediu* –, iar faptul că semnasem cu trei clienţi noi încă de la începutul anului părea să nu conteze pentru el. În schimb, după ce m-a chemat din nou, a îndrăznit să spună că „poate că îţi pierzi îndemânarea” şi că „poate că unii clienţi au încetat să aibă încredere în deciziile tale”. Şi ca să pună capac întâlnirii noastre, l-a chemat în birou pe Todd Henley şi a anunţat că începând din acel moment urma să „lucrăm împreună”. Henley era o persoană cu potenţial – era de cinci ani în agenţie – şi, deşi era oarecum creativ, talentul lui adevărat era să se scalde în apele politice ale agenţiei. Ştiam că îmi vâna postul – nu era singurul, dar el era cel mai linguşitor dintre toţi. Când începuse dintr-odată să petreacă mai mult timp în biroul lui Peters – pretinzând, fără îndoială, mai mult credit decât merita pentru orice campanie de publicitate la care lucram noi – şi ieşea de acolo cu un rânjet de automulţumire pe faţă, ştiam că trebuia să încep să-mi fac planuri.

Experienţa mea, poziţia şi salariul de atunci nu-mi lăsau prea multe opţiuni. Pentru că Peters avea monopol asupra industriei publicitare din zona

Charlotte, trebuia să-mi extind aria de căutare. În Atlanta, Peters ocupa locul doi pe piaţă şi creştea înghiţind agenţiile mai mici şi obţinând clienţi noi. Liderul de piaţă de la vremea aceea trecuse prin două tranziţii la nivelul conducerii şi se afla într-o perioadă în care blocase angajările. După aceea, am contactat firme din Washington D. C., Richmond şi Baltimore, gândindu-mă că fiind aproape de părinţii ei, Vivian ar face ca mutarea din Charlotte să fie mai acceptabilă. Cu toate acestea însă, nu mă puteam baza atât de mult pe un interviu.

Existau şi alte posibilităţi, desigur, în funcţie de cât de departe de Charlotte eram dispus să mă mut şi contactasem şapte sau opt firme din tot sud-estul şi vestul mijlociu. Şi totuşi, cu fiecare telefon, deveneam din ce în ce mai sigur că nu voiam să plec. Părinţii mei erau aici, Marge şi Liz erau aici, Charlotte era acasă pentru mine. Şi cu asta, ideea de *a-mi începe propria afacere* – o agenţie de publicitate de tip butic – începuse să se ridice din cenuşă precum legendara pasăre Phoenix. Ceea ce, am realizat eu, se întâmpla să fie o denumire perfectă…

Agenţia Phoenix. Locul de unde afacerile dumneavoastră vor creşte la un nivel de succes fără precedent.

Dintr-odată, puteam vedea sloganul pe cărţi de vizită, mă puteam imagina discutând cu clienţii şi i-am menţionat întâmplător ideea tatălui meu. El mi-a spus verde-n faţă că nu era o idee bună şi nici Vivian nu fusese prea încântată de ea. O ţineam la curent despre căutările mele pentru un loc de muncă şi, când i-am menţionat ideea Agenţiei Phoenix, ea a sugerat să încerc să caut în New York şi Chicago, două oraşe pe care le consideram a fi nepotrivite pentru lansare. Dar tot nu puteam renunţa la visul meu, iar avantajele începeau să-mi alerge prin minte.

În calitate de operator singur, aveam puţine obstacole care să-mi stea în cale.

Mă tutuiam cu directorii generali şi alţi directori din tot oraşul Charlotte.

Excelam la locul de muncă.

Aş fi avut o firmă mică, furnizând servicii doar câtorva clienţi.

Puteam schimba clienţii mai rar şi să câştig mai mult.

Între timp, la birou începusem să fac calcule şi diverse planuri. Sunam clienţii, întrebându-i dacă erau mulţumiţi cu serviciile şi preţurile pe care le obţineau de la Peters Group, iar răspunsurile lor îmi întăreau certitudinea că nu aveam cum să dau greş. Între timp, Henley mă călca pe bătături şi mă vorbea pe la spate de fiecare dată când intra în biroul lui Peters, iar acesta chiar începuse să se încrunte la mine.

Acela a fost momentul în care am ştiut că Peters urma să mă concedieze, ceea ce însemna că nu aveam de ales şi că trebuia să încep să mă descurc pe cont propriu.

Tot ce îmi mai rămăsese de făcut era să-i spun lui Vivian.

Ce putea fi mai frumos decât sărbătorirea viitorului succes la o întâlnire romantică?

Desigur, aş fi putut alege o altă seară, dar doream să-mi împărtăşesc bucuria cu ea. Voiam sprijinul ei. Voiam să-i dezvălui planurile mele, iar ea să se întindă peste masă şi să-mi strângă mâinile spunând: *N-ai idee de când aşteptam să faci aşa ceva. Nu există nicio îndoială în mintea mea că vei avea succes. Întotdeauna am crezut în tine.*

Cu aproape un an mai târziu, când i-am mărturisit lui Marge speranţele mele pentru seara respectivă, ea a început să râdă în gura mare.

— Deci, lasă-mă să înţeleg, mi-a spus ea. Tu, practic, i-ai smuls sentimentul de siguranţă şi i-ai spus că erai pe cale să vă răsturnaţi vieţile cu susul în jos… şi sperai sincer că ar crede că este o idee bună? Aveaţi un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

Şi un credit ipotecar. Şi alte facturi. Ţi-ai ieşit din minţi?

— Dar…

— Niciun dar, spuse ea. Ştii că eu şi Vivian nu suntem mereu de acord, dar în seara aceea a avut dreptate.

Poate că Marge avea un punct de vedere, dar privind în urmă, avusese o viziune clară. În seara respectivă, după ce am dus-o pe London la culcare, pregăteam friptura pe grătar – fiind cam singurul lucru pe care-l puteam găti bine de fapt – în timp ce Vivian a preparat o salată, a fiert nişte broccoli şi a sotat fasole verde cu migdale date prin răzătoare. Ar trebui să adaug că Vivian nu mânca *niciodată* ceva ce se putea considera carbohidraţi *nesănătoşi* – pâine, îngheţată, paste, zahăr sau orice altceva care includea făină albă –, tot ceea ce credeam eu că era mai degrabă gustos şi lucruri pe care le includeam în prânzurile mele şi care explicau, probabil, apariţia colăceilor mei.

Cina însă a fost tensionată de la început. Intenţia mea de a ţine lucrurile sub control părea să o tensioneze şi mai tare, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru orice urma să se întâmple în continuare. Vivian fusese întotdeauna capabilă să mă citească aşa cum citea Moise „Cele Zece Porunci”, iar neliniştea ei tot mai mare mă făcea să mă străduiesc şi mai mult să menţin situaţia jovială, ceea ce nu o făcea decât să stea şi mai dreaptă în scaun.

Am aşteptat până aproape de finalul mesei. Ea mâncase două sau trei bucăţele din friptură şi eu i-am reumplut paharul cu vin când am început să-i spun despre Henley şi Peters şi despre bănuiala mea că urma să fiu concediat. Ea dădea doar din cap, aşa că mi-am adunat curajul şi am intrat în detaliile planurilor mele, abordând fiecare punct al viziunii pe care o aveam, subliniind fiecare motiv pentru luarea deciziei. În timp ce vorbeam, ea putea la fel de bine să fi fost sculptată în marmură. Stătea nemişcată cum nu o mai văzusem, nici măcar nu se uita la paharul ei cu vin. Şi nici nu mi-a pus vreo

întrebare până când nu am terminat. Tăcerea umplea încăperea, răsunând în pereţi.

— Eşti sigur că este o idee bună? a întrebat ea în cele din urmă.

Nu era aprobarea zgomotoasă pe care mi-o doream, dar nici nu răbufnise, ceea ce am considerat a fi un semn bun.

— De fapt, am recunoscut eu, mă sperie de moarte, dar dacă nu o fac acum, nu ştiu dacă o voi face vreodată.

— Nu eşti cam tânăr ca să porneşti singur o agenţie?

— Am treizeci şi cinci de ani. Peters avea doar treizeci când şi-a lansat agenţia.

Şi-a strâns buzele şi aproape că puteam vedea cuvintele formându-se în mintea ei – *dar tu nu eşti Peters.* Din fericire, nu a spus asta. În schimb, s-a încruntat, deşi nu se vedea nici măcar un singur rid. Femeia era într-adevăr o minune când venea vorba de îmbătrânire.

— Măcar ştii cum să-ţi începi propria agenţie?

— Cum se începe orice altă afacere, iar oamenii demarează afaceri tot timpul. În principiu, trebuie să depun actele necesare la minister, să angajez un avocat şi un contabil bun şi să înfiinţez biroul.

— Cât timp ar lua toate astea?

— O lună, poate. Şi de îndată ce voi avea un birou, voi începe să atrag clienţi.

— În cazul în care te aleg pe tine.

— Pot să obţin clienţi, am spus eu. Nu-mi fac griji în această privinţă. Peters este scump, iar eu am lucrat ani de zile cu unii dintre aceşti clienţi. Sunt sigur că ar renunţa la el dacă li s-ar oferi ocazia.

— Dar tot nu vei câştiga nimic pentru o vreme.

— Doar va trebui să tăiem câteva cheltuieli. Cum ar fi doamna care face curat, de exemplu.

— Vrei să fac eu curat în casă?

— Pot să te ajut, am asigurat-o eu.

— Evident, a spus ea. De unde scoţi banii pentru toate astea?

— Mă gândeam să folosesc ceva bani din contul nostru de investiţii.

— Contul nostru de investiţii? a repetat ea.

— Avem mai mult decât suficienţi să trăim un an din ei.

— Un an? a întrebat ea, repetând din nou după mine.

— Şi asta fără să avem niciun venit, am spus eu. Ceea ce nu se va întâmpla.

Ea a dat din cap.

— Niciun venit.

— Ştiu că pare de speriat acum, dar în cele din urmă o să merite. Iar viaţa ta nu se va schimba.

— Vrei să spui în afară de faptul că te aştepţi să fiu menajera ta.

— Nu am spus asta…

Ea m-a întrerupt înainte să pot să termin.

— Peters nu va sta cu mâinile în sân sau să te aplaude pentru curajul tău, a spus ea. Dacă el crede că încerci să-i furi clienţii, va face orice îi va sta în putinţă să te elimine de pe piaţă.

— Poate să încerce, am spus. Dar până la urmă, banii vorbesc.

— El dispune de mai mulţi.

— Eu vorbesc despre banii clienţilor.

— Iar eu vorbesc despre banii pentru *familia* noastră, a spus ea pe un ton tăios. Cum rămâne cu noi? Dar cu mine? Te aştepţi să accept asta, pur şi simplu? Avem un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi eu ar trebui să renunţ la visurile mele?

— Nu face pe martirul. Nu-mi place când faci asta.

— Nu fac pe martirul. Încerc să am o discuţie…

— Ba nu este adevărat! a spus ea, ridicând vocea. Îmi spui ce vrei să faci tu, chiar dacă s-ar putea să nu fie bine pentru familia noastră!

Am expirat încet, concentrându-mă să-mi păstrez vocea calmă.

— Ţi-am spus deja că sunt sigur că Peters are de gând să mă concedieze şi că nu există alte locuri de

muncă în zonă.

— Ai încercat să vorbeşti cu el?

— Bineînţeles că am încercat să vorbesc cu el.

— Aşa spui tu.

— Nu mă crezi?

— Doar parţial.

— Ce parte?

Ea şi-a aruncat şerveţelul pe farfurie şi s-a ridicat de la masă.

— Partea în care urmează să faci ce vrei, chiar dacă este în detrimentul nostru şi al copilului nostru.

— Vrei să spui că nu-mi pasă de familia noastră?

Dar până să termin, a părăsit încăperea.

În noaptea aceea am dormit în camera de oaspeţi. Şi deşi a rămas oarecum cordială în timp ce-mi răspundea la întrebări monosilabic, Vivian nu a vorbit cu mine în următoarele trei zile.

Pe cât de bună fusese Marge să mă ţină în viaţă în timpul copilăriei şi să-mi ofere cuvinte de înţelepciune când venea vorba de defectele mele, pe atât îi displăcea să mă dădăcească odată ce am ajuns la vârsta adolescenţei. Începuse să petreacă exagerat de mult timp la telefon şi, drept rezultat, eu mă uitam mult la televizor. Nu pot să vorbesc în numele altor copii, dar multe lucruri pe care le ştiu acum despre reclame şi publicitate le-am învăţat, pur şi simplu, asimilând. Nu am învăţat în facultate şi nici de la colegii mai în vârstă şi mai experimentaţi de la agenţie, din moment ce jumătate din ei îşi pierdeau energia creativă încercând să saboteze carierele celeilalte jumătăţi, prin amabilitatea lui Peters. Neştiind ce altceva să fac atunci când m-am aruncat cu capul înainte la noul loc de muncă, ascultam clienţii când descriau ce anume doreau să realizeze, înregistram bine în memorie şi veneam cu îmbunătăţiri la reclamele vechi.

Nu era chiar atât de simplu, desigur. Publicitatea cuprinde mult mai multe decât reclamele de la televizor. De-a lungul anilor, am produs sloganuri

uşor de reţinut pentru reclamele tipărite sau pentru panourile publicitare, am făcut scenarii pentru reclamele de la radio şi spoturi de informare, am ajutat la reproiectarea site-urilor şi am creat campanii viabile de social media, am făcut parte dintr-o echipă care prioritizase căutările de pe internet şi reclamele afişate pentru anumite coduri poştale, venituri şi niveluri de învăţământ, precum şi pentru un anumit client, am conceput şi realizat mesaje publicitare pe camioane. În timp ce toată acea muncă a fost finalizată în agenţia lui Peters de echipe diferite, în calitate de operator singur aş fi fost responsabil pentru orice ar avea nevoie clientul, şi în timp ce eram tare în anumite zone, eram mai slab în altele, mai ales când venea vorba de tehnologie. Din fericire, muncisem destul de mult în domeniu ca să cunosc furnizorii locali care-mi puteau oferi serviciile de care aveam nevoie şi am luat astfel legătura cu ei, unul câte unul.

Nu o minţisem pe Vivian când îi spusesem că nu eram îngrijorat de câştigarea clienţilor, dar din nefericire am făcut o greşeală, una care era plină de ironie. Uitasem să planific o campanie de publicitate pentru propria mea afacere. Ar fi trebuit să cheltuiesc mai mulţi bani pentru un site de calitate şi să creez materiale promoţionale care să reflecte firma pe care intenţionam să o am, nu cea pe care o construiam de la zero. Ar fi trebuit să redactez şi să trimit prin e-mail câteva mesaje directe care să inspire clienţii să mă caute.

În schimb însă, am petrecut luna mai asigurându-mă că infrastructura era în regulă pentru a se adapta la succesul meu. Cu banii de vacanţe am angajat un avocat şi un contabil şi am depus documentele necesare. Am închiriat un spaţiu cu o recepţie comună. Am cumpărat echipamente de birou, am semnat contracte de închiriere pentru alte echipamente şi am aprovizionat biroul cu rechizitele de care ştiam că aveam nevoie. Citisem cărţi despre demararea unei afaceri şi toate subliniau importanţa de a avea un capital adecvat, iar la mijlocul lunii

mai mi-am depus preavizul de două săptămâni. Dacă exista vreo umbră care să-mi întunece entuziasmul, avea de-a face cu faptul că subestimasem costurile de început, în timp ce facturile regulate continuau să vină. Anul fără niciun venit pe care i-l menţionasem lui Vivian se redusese la nouă luni.

Dar nu conta. Începuse luna iunie şi era timpul să lansez în mod oficial Agenţia Phoenix. Trimisesem scrisori clienţilor cu care lucrasem în trecut, explicându-le serviciile pe care le puteam oferi şi promiţându-le în acelaşi timp economii semnificative, după care le menţionam că speram să aflu veşti de la ei. Începusem să dau telefoane, să aranjez întâlniri şi după aceea m-am lăsat pe spate în scaun aşteptând să sune telefonul.

CAPITOLUL 4

Vara nemulţumirii mele

În ultimul timp, am ajuns să cred că a avea un copil ne dă peste cap noţiunea timpului, amestecând trecutul şi prezentul ca un mixer electric. De fiecare dată când o priveam pe London, trecutul era de multe ori propulsat în gândurile mele şi amintirile se revărsau.

— De ce zâmbeşti, tati? mă întreba London.

— Pentru că mă gândesc la tine, răspundeam eu, şi o puteam vedea cu ochii minţii ca pe un copil adormit în braţele mele, primul ei zâmbet revelator sau chiar prima dată când se răsucise. Era puţin mai mică de cinci luni şi o pusesem jos pentru un pui de somn pe burtică în timp ce Vivian plecase la o oră de yoga. Când se trezise London, a trebuit să mă uit de două ori, deoarece realizasem că stătea pe spate şi zâmbea la mine.

Alteori, îmi aminteam de ea când era bebeluş şi modul precaut în care mergea de-a buşilea sau cum se ţinea de masă ca să aibă echilibru în timp ce învăţa cum să stea în picioare; îmi amintesc cum o ţineam de mâini în timp ce traversam coridorul în sus şi în jos înainte să poată să meargă singură.

Există însă multe lucruri pe care le-am ratat, mai ales în ceea ce priveşte premierele. Am ratat primul ei cuvânt, de exemplu, şi eram plecat din oraş când London şi-a pierdut primul dinte. Am ratat prima dată când a mâncat mâncare de copii dintr-un borcan, şi totuşi nu îmi

pierdusem foarte mult din entuziasm când fusesem martor, în cele din urmă, la acele lucruri. Pentru mine, la urma urmei, era tot o primă dată.

Din păcate însă, există multe lucruri pe care nu mi le amintesc. Nu totul poate fi redus la un singur eveniment. Când mai exact a trecut de la mersul în patru labe la mersul normal?

Sau cum trecuse ea de la primul cuvânt şi începuse să vorbească în propoziţii scurte? Perioadele acelea de îmbunătăţire progresivă şi inevitabilă par acum să se estompeze împreună, şi câteodată pare că m-am întors cu spatele pentru o clipă, ca apoi să descopăr că vechea versiune a lui London fusese înlocuită cu una nouă.

De asemenea, nu sunt sigur nici când s-au schimbat camera ei, jucăriile şi jocurile. Pot vizualiza camera ei în detalii uimitoare, până la marginea de jos a tapetului care înfăţişa imagini cu pui de raţe. Dar când au fost strânse cuburile şi animalele de pluş în formă de omidă şi puse într-o cutie care acum stă într-un colţ? Când şi-a făcut apariţia prima păpuşă Barbie şi cum a început London să-şi imagineze viaţa de fantezie a lui Barbie, care includea culoarea hainelor pe care trebuia să le poarte Barbie când se afla în bucătărie? Când a început London să se schimbe de la a fi o fiică pe nume London la London, fiica mea?

Câteodată mă trezesc că-mi este dor de bebeluşul şi copilul pe care-l ştiam şi iubeam odată. Acum fusese înlocuită de o fetiţă care avea păreri despre părul ei, îi cerea mamei sale să-i dea unghiile cu ojă, şi în curând avea să-şi petreacă cea mai mare parte din zi la şcoală, sub îngrijirea unei învăţătoare pe care urma să o

cunosc. Aceste zile mă găsesc dorindu-mi să pot întoarce timpul astfel încât să ştiu mai multe din primii cinci ani ai lui London; aş lucra mai puţine ore, aş petrece mai mult timp jucându-mă cu ea pe podea şi i-aş împărtăşi mirarea în timp ce ea s-ar concentra asupra zborului fluturilor. Voiam ca London să ştie câtă bucurie îmi adusese în viaţă şi să-i spun că am făcut tot ce am putut. Voiam ca ea să ştie că, deşi mama ei se afla mereu cu ea, o iubeam atât cât putea un tată să îşi iubească fiica.

Atunci de ce oare, mă întreb eu câteodată, mă simt ca şi cum acestea nu sunt de ajuns?

Telefonul nu a sunat.

Nici în prima săptămână, nici în a doua, nici măcar în a treia. Deşi mă întâlnisem cu mai mult de o duzină de potenţiali clienţi şi toţi îşi exprimaseră iniţial interesul, telefonul de la birou a rămas mut. Şi, mai rău, pe măsură ce se apropia luna de sfârşit, niciunul dintre ei nu îşi făcea timp să vorbească cu mine când îi contactam, iar secretarele lor au ajuns în cele din urmă în punctul în care îmi cereau să nu mai sun.

Peters.

Amprentele lui erau peste tot şi mă gândeam din nou la avertismentul lui Vivian. „Dacă el crede că încerci să-i furi clienţii, va face orice îi va sta în putinţă să te elimine de pe piaţă.”

Până la începutul lunii iulie, eram atât deprimat, cât şi îngrijorat, situaţie înrăutăţită de cel mai recent desfăşurător al cardului de credit. În mod evident, Vivian luase în serios cuvintele mele că viaţa nu i se va schimba, *cheltuind bani* ca nebuna, şi din moment ce concediasem femeia care făcea curat, casa devenise un dezastru. După serviciu, trebuia să pierd o oră făcând ordine în casă, punând rufele la

spălat, aspirând şi curăţând bucătăria. Aveam sentimentul că Vivian părea să creadă că preluasem controlul asupra îndatoririlor casnice – şi a cardului de credit – ca un fel de penitenţă bine meritată.

De când îmi începusem afacerea, conversaţiile noastre erau superficiale. Eu spuneam puţine lucruri despre muncă, iar ea a menţionat o dată întâmplător că începuse să întrebe în stânga şi-n dreapta despre găsirea unui loc de muncă part-time. Vorbeam despre familiile noastre şi discutam puţin despre prieteni şi vecini. În cea mai mare parte însă vorbeam despre London, un subiect care era mereu sigur. Simţeam amândoi că şi cea mai mică supărare sau un cuvânt prost înţeles ar fi putut duce la o ceartă.

Ziua de 4 Iulie[9] picase într-o sâmbătă şi nu doream nimic altceva decât să o petrec relaxându-mă. Voiam să îndepărtez preocupările despre bani, facturi sau clienţi care îmi ignorau apelurile; voiam să opresc vocea din capul meu care începuse să se întrebe dacă să-mi iau încă un loc de muncă sau dacă să încep să caut chiar în alte oraşe. Ceea ce voiam era să scap de statutul de adult pentru o zi şi apoi să închei sărbătoarea din weekend cu o seară romantică împreună cu Vivian, pentru că m-ar fi făcut să simt că ea credea încă în mine, chiar dacă neîncrederea ei începea să se vadă.

Dar sărbătoare sau nu, dimineaţa de sâmbătă reprezenta *Timpul pentru Ea,* şi la scurt timp după ce se trezise plecase la ora de yoga, după care urma să se ducă la sala de fitness. I-am dat lui London nişte cereale şi apoi am mers împreună în parc; iar după-amiază am participat toţi trei la o petrecere de cartier. Au fost jocuri pentru copii, iar Vivian a stat cu celelalte mame, în timp ce eu am băut câteva beri cu taţii. Nu îi cunoşteam bine, ei munceau ore lungi, ca şi mine până de curând, şi în timp ce vorbeau, gândurile mele continuau să fugă către iminentul meu fiasco financiar.

Mai târziu, în timp ce artificiile se desfăşurau pe cer deasupra stadionului BB&T, eu continuam să

simt tensiunea în gât şi pe umeri.

Duminică nu mă simţeam mai bine.

Speram din nou să am o zi de relaxare, dar după micul dejun, Vivian mi-a spus că avea câteva *treburi* de rezolvat şi că urma să fie plecată în cea mai mare parte a zilei. Tonul pe care-l folosise – atât informal, cât şi sfidător – exprima clar că urma să fie plecată de acasă aproape toată ziua şi că era mai mult decât pregătită pentru o ceartă dacă voiam una.

Nu voiam. În schimb, având un nod în stomac, am urmărit-o urcându-se în maşina ei SUV, întrebându-mă nu doar cum aveam să mă stăpânesc, ci cum să o ţin ocupată pe London pentru o zi întreagă. În acel moment însă, mi-am amintit de un slogan pe care-l inventasem în primul an din carierea mea în publicitate.

Când vă aflaţi în dificultate şi aveţi nevoie de ajutorul cuiva…

L-am folosit într-o reclamă pentru un avocat acuzat de vătămare corporală şi deşi tipul a fost pedepsit de barou şi în cele din urmă şi-a pierdut licenţa de practică, reclama a stârnit un val de alţi avocaţi locali care s-a afiliat firmei noastre. Eram responsabil pentru majoritatea dintre ei; eram tipul la care veneau pentru orice formă de publicitate juridică şi îi adusesem lui Peters o grămadă de bani. Câţiva ani mai târziu, apăruse un articol în *Observatorul de Charlotte* în care scria că firma Peters Group era considerată a fi *salvarea celor care urmăreau lumea publicităţii,* iar câteva bănci şi directori de agenţii imobiliare începuseră să-şi manifeste dezaprobarea faţă de asociaţie. Peters încetase cu părere de rău activităţile cu aceiaşi clienţi, deşi îl durea, şi ani mai târziu avea să se plângă uneori că fusese extorcat de aceleaşi bănci pe care nu avea nicio problemă să le exploateze, cel puţin când venea vorba de preţurile pe care le percepea de la ele.

Cu toate acestea, eu *mă aflam în dificultate* şi aveam nevoie de ajutorul cuiva… astfel încât luasem hotărârea spontană de a-mi vizita părinţii.

Dacă nu poţi apela la ajutorul lor, atunci chiar te afli în dificultate.

Îmi este greu să mi-o imaginez pe mama fără şorţul de bucătărie. Părea convinsă că şorţurile erau la fel de importante ca sutienele sau chiloţii când venea vorba de îmbrăcămintea femeilor, cel puţin când se afla acasă. În copilărie, purta unul când eu şi Marge coboram la micul dejun, îşi punea unul imediat după ce venea de la serviciu şi continua să-l poarte mult după terminarea cinei şi curăţarea bucătăriei. Când am întrebat-o de ce făcea asta, ea mi-a răspuns că-i plăceau buzunarele, că îi ţinea de cald sau că s-ar putea să bea mai târziu o ceaşcă de cafea fără cofeină şi nu voia să-şi păteze hainele.

Personal, cred că era un capriciu, dar astfel îmi era uşor să-i cumpăr cadouri de Crăciun şi de ziua ei, iar colecţia ei se mărise de-a lungul anilor. Avea şorţuri în fiecare culoare, de fiecare lungime şi stil, avea şorţuri de sezon, şorţuri cu sloganuri, şorţuri pe care i le făcusem împreună cu Marge când eram mici, şorţuri cu numele „Gladys” scris pe material, iar unele dintre ele aveau chiar şi dantelă, deşi ea considera că erau prea indecente ca să le poarte. Ştiam sigur că în pod existau şapte cutii cu şorţuri împăturite şi două dulapuri întregi din bucătărie erau dedicate colecţiei sale. Întotdeauna fusese un fel de mister pentru mine şi Marge modul în care îşi selecta mama „Şorţul zilei” sau chiar modul în care îl putea găsi pe cel dorit printre toate celelalte.

S-au schimbat puţine lucruri din obiceiul ei de a purta şorţuri după ce a încetat să mai lucreze. Mama mea nu muncise pentru că-şi iubea locul de muncă, ci pentru că familia noastră avea nevoie de bani şi, odată ce îşi încetase activitatea, se alăturase unui club de grădinărit, fusese voluntară la un azil de bătrâni şi era membru activ al Societăţii Pălăriilor

Roşii. La fel ca Vivian şi London, ea părea că are câte ceva planificat în fiecare zi a săptămânii, lucruri care o făceau fericită, şi era doar impresia mea că şorţurile pe care le colecţionase în ultimii ani reflectau o dispoziţie mai veselă. Şorţurile simple fuseseră aruncate la fundul sertarului, iar sus stăteau cele cu modele florale şi păsări, precum şi cele cu sloganuri ca: Pensionată: Cu inima tânără, sau bătrână în alte locuri.

Când am ajuns cu London în oraş, mama purta un şorţ cu carouri roşii şi albastre – fără buzunare, n-am putut să nu observ – şi chipul i s-a luminat când a văzut-o pe fiica mea. De-a lungul anilor, începuse să semene mai puţin cu mama pe care o ştiam şi mai mult cu genul de bunică pe care ar fi creat-o Norman Rockwell pentru coperta *Ziarului de duminică seara.* Avea părul cărunt, obrajii îmbujoraţi şi dădea dovadă de blândeţe în situaţiile potrivite, ca să nu mai spun că London era la fel de încântată să o vadă.

Spre mulţumirea mea, atât Liz, cât şi Marge se aflau acasă. După o îmbrăţişare scurtă şi un sărut din partea tuturor, atenţia lor s-a îndreptat complet către fiica mea, iar eu am devenit cam invizibil. Liz a cuprins-o în braţe aproape imediat ce London a dat buzna pe uşă şi a început deodată să vorbească foarte repede. Marge şi Liz îi sorbeau fiecare cuvânt, şi de îndată ce am auzit cuvântul *brioşe,* am ştiut că London avea să fie ocupată pentru cel puţin câteva ore. Lui London îi plăcea să coacă, ceea ce era ciudat din moment ce Vivian nu o făcea neapărat cu plăcere, din cauza conţinutului de făină albă şi zahăr.

— Cum aţi petrecut de 4 Iulie? am întrebat-o pe mama. Tu şi tata aţi văzut artificiile?

— Am stat înăuntru, a spus ea. Aglomeraţia şi traficul sunt mult prea mult pentru noi zilele astea. Dar voi?

— Ca de obicei. Petrecere de cartier, după care ne-am dus pe stadion.

— Şi noi la fel, a spus Liz. Trebuia să ne fi sunat. Am fi putut să ne întâlnim.

— Nu m-am gândit la asta. Îmi pare rău.

— Ţi-a plăcut spectacolul, London? a întrebat Marge.

— A fost foarte drăguţ. Dar unii dintre ei au fost foarte gălăgioşi.

— Da, aşa este.

— Putem să începem să facem brioşe acum?

— Sigur, draga mea.

În mod ciudat, mama nu le-a urmat pe cele trei. În schimb, s-a apropiat de mine, aşteptând până când au intrat fetele în bucătărie, ca apoi să-şi aranjeze şorţul. Era ceva ce făcea mereu când era emoţionată.

— Eşti bine, mamă?

— Trebuie să vorbeşti cu el. Trebuie să meargă la doctor.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Sunt îngrijorată că ar putea avea *cancerul.*

Mama nu spunea niciodată „cancer", simplu. Întotdeauna era *cancerul.* Iar ideea *cancerului* o îngrozea. Acesta luase vieţile părinţilor ei, precum şi a celor doi fraţi mai mari. De atunci, cancerul devenise un subiect obişnuit de discuţie cu mama, o sperietoare care aştepta să lovească atunci când te aşteptai mai puţin.

— De ce crezi că are cancer?

— Deoarece cancerul îl face să respire greu. Este acelaşi lucru care i s-a întâmplat fratelui meu. Mai întâi, cancerul îţi ia respiraţia, iar apoi ia şi restul din tine.

— Fratele tău fuma două pachete de ţigări pe zi.

— Dar tatăl tău nu o face. Iar zilele trecute i-a fost greu să respire.

Observam pentru prima dată că roşeaţa naturală din obrajii ei dispăruse.

— De ce nu mi-ai spus? Ce s-a întâmplat?

— Îţi spun acum, mi-a zis ea. A tras aer adânc în piept. Joi, după serviciu, se afla pe veranda din spate. Eu găteam cina şi, deşi era extrem de cald afară, tatălui tău îi intrase în cap să mute ghiveciul

cu arţarul japonez în celălalt capăt al verandei, ca să nu stea prea mult în soare.

— De unul singur? Nu exista nicio şansă să pot mişca un centimetru chestia aia. Sigur are câteva sute de kilograme. Poate mai mult.

— Bineînţeles, a răspuns ea, de parcă fusese o prostie să întreb aşa ceva. Şi după ce a mişcat-o, i-au trebuit câteva minute să poată respira normal. A trebuit să stea jos şi toate cele.

— Nu e de mirare. Oricine ar respira greu după aşa ceva.

— Nu şi tatăl tău.

Avea dreptate, am recunoscut eu.

— Cum s-a simţit după aceea?

— Tocmai ce ţi-am spus.

— Cât timp i-a luat să ajungă să respire normal?

— Nu ştiu. Câteva minute poate.

— A trebuit să se întindă pe canapea sau ceva de genul ăsta?

— Nu. S-a comportat de parcă nu era nimic în neregulă cu el. De fapt, şi-a luat o bere şi a urmărit meciul de fotbal.

— Păi, dacă părea bine…

— Trebuie să meargă la doctor.

— Ştii că nu-i plac doctorii.

— Tocmai de aceea trebuie să-i spui *tu.* Pe mine nu mă va asculta. Este la fel de încăpăţânat ca un canal de scurgere înfundat cu pipote şi grăsime de la şuncă, şi n-a mai fost de ani buni la un doctor.

— Probabil că nu mă va asculta nici pe mine. I-ai spus lui Marge să-i ceară asta?

— Ea mi-a spus că e rândul tău.

Mersi, Marge.

— Am să vorbesc eu cu el, bine?

Ea a încuviinţat din cap, dar luându-mă după expresia ei distrasă, ştiam că încă se gândea la *cancer.*

— Unde este Vivian? Nu vine şi ea?

— Am venit doar eu şi London în după-amiaza aceasta. Viv rezolvă nişte treburi.

— A, a spus mama. Ştia ce înseamnă *rezolvatul de treburi.* Tatăl tău ar trebui să fie încă în garaj.

Din fericire, garajul oferea umbră, scăzând temperatura la ceva abia tolerabil pentru un om ca mine, obişnuit să stea într-un birou cu aer condiţionat. Pe de altă parte, probabil că tata nici nu observase, sau dacă o făcea, nu se plângea de asta. Garajul era sanctuarul lui şi când am intrat, m-am minunat de cât de organizat şi aglomerat era în acelaşi timp. Pe perete stăteau atârnate unelte, cutii cu cabluri şi aparate care nici nu ştiam cum se numesc şi un banc de lucru făcut manual care avea sertare pline cu fiecare tip existent de cuie, şuruburi şi bolţuri. Piese de motor, prelungitoare, utilaje pentru grădinărit; toate aveau un loc în lumea tatălui meu. Întotdeauna am crezut că tatei i-ar fi fost bine în anii ’50 sau chiar ca pionier.

Tata era un om masiv, cu umeri laţi, braţe cu muşchi şi un tatuaj cu o sirenă pe antebraţ, o rămăşiţă din stagiul său militar din Marină. În perioada copilăriei mele, arăta ca un gigant. Deşi era un instalator care a lucrat pentru aceeaşi companie aproape treizeci de ani, părea că putea repara orice. Ferestre sau acoperişuri fisurate, motoarele maşinilor de tuns iarba, televizoare, pompe de căldură; nu conta pentru el, avea o cunoaştere nativă a părţii exacte de care avea nevoie pentru a repara orice lucru stricat. Ştia absolut tot ce era de ştiut despre maşini – atât timp cât erau construite înainte ca totul să fie computerizat – şi îşi petrecea după-amiezile din weekend meşterind la Ford Mustangul din 1974 pe care-l restaurase în urmă cu douăzeci de ani şi cu care mai mergea încă la serviciu. În plus faţă de bancul de lucru, construise numeroase lucruri pe lângă casă: veranda din spate, magazia, o masă de toaletă pentru mama şi dulapurile din bucătăria noastră. Purta blugi şi cizme de lucru indiferent de vreme şi avea un stil colorat de a înjura, care evidenţia verbe, nu adjective. El trăia

fără să poată spune că îi păsa măcar puţin de cultura pop şi nu văzuse niciodată nici măcar un minut dintr-o emisiune care putea fi considerată reality TV. Aştepta cina pe masă la şase fix, după care urmărea un meci de fotbal în camera de zi. La sfârşit de săptămână lucra în grădină sau în garaj, în plus faţă de îngrijirea gazonului. De altfel, nu era genul care să îmbrăţişeze oamenii. Tatăl meu dădea mâna, chiar şi cu mine, şi eu eram întotdeauna conştient de bătăturile lui din palmă şi de puterea strânsorii sale.

Când l-am găsit, era băgat pe jumătate sub Mustang. Să vorbesc cu tata în garaj era de multe ori ca şi cum vorbeam cu un manechin aruncat în pod.

— Salut, tată.

— Cine-i acolo?

La cei şaizeci de ani ai lui, tata începuse să-şi piardă auzul.

— Sunt eu, Russ.

— Russ? Ce naiba cauţi aici?

— M-am gândit să vin cu London să vă salut. Este înăuntru cu mama, Marge şi Liz.

— Drăguţ copil, a spus el. Venind din partea tatălui meu, acela era cel mai expansiv compliment pe care-l oferise vreodată, chiar dacă el o adora. Adevărul este că nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să o ţină pe London în poală în timp ce se uita la un meci de fotbal.

— Mama mi-a spus că n-ai putut să respiri zilele trecute. Crede că ar trebui să mergi la un doctor.

— Mama ta îşi face prea multe griji.

— Când ai fost ultima oară la un doctor?

— Nu ştiu. Poate acum un an? A spus că am o sănătate de fier.

— Mama spune că a fost mai de mult.

— Poate că a fost…

I-am privit mâna căutând printr-o serie de chei pe care le avea la şold şi apoi dispărând sub maşină. Era un indiciu pentru mine să o las mai moale sau cel puţin să schimb subiectul.

— Ce e cu maşina?

— O mică scurgere de ulei. Doar încerc să găsesc cauza. Cred că filtrul ar putea fi de vină.

— Tu ar trebui să ştii. Eu, pe de altă parte, nu aş fi fost în stare să găsesc filtrul de ulei. Eram diferiţi, tata şi eu.

— Cum merge afacerea? a întrebat el.

— Încet, am recunoscut eu.

— M-am gândit eu. E lucru greu să-ţi începi propria afacere.

— Ai vreun sfat?

— Nu. Eu încă nu ştiu cu ce te ocupi.

— Am vorbit despre asta de o sută de ori. Concep campanii de publicitate, scenarii pentru reclame şi realizez reclame scrise şi digitale.

El a ieşit în cele din urmă de sub maşină, cu mâinile pătate de ulei.

— Tu faci reclamele acelea la maşini? Cele cu tipul ăla care strigă şi ţipă mereu despre ultima afacere grozavă?

— Nu. Ţi-am mai răspuns şi înainte la întrebarea asta.

— Urăsc reclamele acelea. Sunt prea zgomotoase. Prefer să folosesc butonul *mute.*

Acesta era unul dintre motivele pentru care încercasem să conving proprietarii de francize să nu mai ridice vocile – majoritatea privitorilor apăsau butonul mute.

— Ştiu. Mi-ai spus.

El a început să se ridice încet. Să-l privesc pe tata ridicându-se era ca şi cum priveam un munte ridicându-se forţat de coliziunea plăcilor tectonice.

— Ai spus că London e aici?

— Este înăuntru.

— Presupun că şi Vivian.

— Nu. Ea a avut nişte treburi de făcut astăzi.

El a continuat să se şteargă pe mâini.

— Face treburi de-ale femeilor?

Am zâmbit. Pentru tatăl meu – un tip de modă veche şi un sexist convins –, *treburile femeilor* însemnau cam tot ce făcea mama în zilele acelea, de

la gătit şi curăţenie până la tăierea cupoanelor şi mersul la cumpărături.

— Da. Treburi de femei.

El a încuviinţat din cap, gândindu-se că aşa ceva era logic, iar eu mi-am dres vocea.

— Ţi-am spus că Vivian se gândeşte să se întoarcă la serviciu?

Hmm.

— Nu pentru că avem nevoie de bani. Ea tot vorbeşte despre asta de ceva timp, ştii. Mă refer la faptul că London va începe şcoala.

— Hmm.

— Cred că îi va face bine. Ceva uşor, ceva part-time. S-ar plictisi altfel.

— Hmm.

Am ezitat.

— Ce părere ai?

— Despre ce?

— Despre faptul că Vivian se gândeşte să se întoarcă la serviciu. Şi despre noua mea agenţie.

El s-a scărpinat la ureche ca să câştige timp.

— Te-ai gândit vreodată din capul locului că poate n-ar fi trebuit să renunţi la locul tău de muncă?

Tatălui meu, oricât de bărbat bine era, nu îi plăcea să rişte. Pentru el, să aibă un loc de muncă stabil şi să primească un salariu în mod regulat cântărea mai mult decât orice potenţială recompensă putea oferi propria afacere. În urmă cu şapte ani, fostul proprietar al afacerii cu instalaţii sanitare îi oferise tatălui meu şansa de a cumpăra firma; tata a refuzat oferta, iar afacerea a fost cumpărată de un alt angajat mai tânăr care nutrea vise de antreprenor.

Să fiu sincer, nu mă aşteptam să-mi ofere prea multe sfaturi în ceea ce priveşte cariera. Şi acest lucru se afla în afara zonei de confort a tatei, dar nu îi purtam pică pentru asta. Eu şi el avusesem vieţi diferite; la vârsta când eu intram la facultate, el absolvea liceul şi îşi petrecuse timpul pe un

distrugător în Vietnam. Se căsătorise la nouăsprezece ani şi devenise tată la douăzeci şi doi: părinţii lui muriseră într-un accident de maşină la un an după aceea. El lucrase cu mâinile în timp ce eu o făceam cu mintea şi, în vreme ce viziunea lui asupra lumii – negru pe alb, bun şi rău – ar putea părea simplistă unora, oferea o hartă pentru cum ar fi trebuit să-şi construiască viaţa un bărbat adevărat. Căsătoreşte-te. Iubeşte-ţi soţia şi trateaz-o cu respect. Fă copii şi învaţă-i valoarea muncii din greu. Fă-ţi treaba. Nu te plânge. Aminteşte-ţi că familia – spre deosebire de multe dintre persoanele pe care le vei întâlni în viaţă – îţi va fi alături mereu. Repară ce poate fi reparat sau aruncă-l. Fii un vecin bun. Iubeşte-ţi nepoţii. Fă ce este bine.

Reguli bune. De fapt, erau reguli grozave şi în cea mai mare parte au rămas intacte în viaţa lui. Cu toate acestea, una dintre ele s-a dus pe apa sâmbetei. Tatăl meu fusese crescut în credinţa baptismului din sud, iar eu şi Marge am mers toată copilăria noastră la ambele slujbe, de miercuri şi de duminică seara. Ne duceam în fiecare vacanţă de vară la şcoala biblică, iar părinţii mei nu mă întrebau niciodată dacă vreau sau nu să merg la biserică. La fel ca toate celelalte reguli, aceasta nu fusese abandonată decât la scurt timp după ce Marge le-a spus părinţilor că era lesbiană.

Îmi pot imagina cât de emoţionată a fost Marge. Fusesem crescuţi într-o credinţă care considera homosexualitatea un păcat, iar părinţii mei credeau în acelaşi set de principii; poate chiar mai mult, deoarece ei făceau parte dintr-o altă generaţie. Tatăl meu a ajuns să aibă o întâlnire cu pastorul, genul de tip adevărat care ameninţa cu pedeapsa eternă din iad. Acesta i-a spus tatălui meu că Marge îşi alegea o viaţă de păcate dacă se lăsa condusă de natura ei şi că ar trebui să o aducă acolo să se roage, în speranţa de a găsi îndurarea lui Dumnezeu.

Tatăl meu putea fi în mai multe feluri – dur uneori, aspru, profan –, dar îşi şi iubea copiii. El credea în copiii lui, iar când Marge i-a spus că nu a

ales un stil de viaţă – că aşa se născuse –, el a încuviinţat o dată din cap, i-a spus că o iubeşte şi începând cu ziua aceea, familia noastră a încetat să mai participe la slujbe.

Mă gândesc că există o mulţime de oameni din lume care ar putea învăţa multe de la tata.

— Arăţi ca naiba, mi-a spus Marge. Ne-am retras pe veranda din spate cu câteva brioşe, în timp ce mama, Liz şi London continuau să coacă încă o tavă. Tata era în camera de zi, bucurându-se de câteva brioşe şi uitându-se la un meci cu Atlanta Braves, aşteptând fără îndoială ca London să i se alăture. Ea întotdeauna îi spusese Papa, ceea ce eu credeam că era oarecum drăguţ.

— Întotdeauna ai ştiut exact ce să-i spui unui tip ca să-l faci să se simtă minunat.

— Sunt sinceră. Eşti palid.

— Sunt obosit.

— A, a spus ea. Greşeala mea. De parcă nu te cunosc şi nu pot să-mi dau seama când minţi. Eşti stresat.

— Puţin.

— Noua afacere nu merge bine?

M-am fâţâit pe scaun.

— Cred că m-am gândit că va fi puţin mai uşor să fac rost de clienţi. Sau măcar de un client.

— Vor veni. Trebuie doar să laşi să treacă puţin timp. Când nu am răspuns, ea a continuat: Cum se descurcă Vivian?

— Nu vorbim prea mult despre asta.

— De ce nu? Este soţia ta.

— Nu vreau să o fac să se îngrijoreze. Presupun că voi vorbi cu ea când voi avea să-i dau o veste bună.

— Vezi? Aici greşeşti tu. Vivian ar trebui să fie persoana cu care să poţi vorbi despre orice.

— Presupun.

— Presupui? Voi doi chiar trebuie să lucraţi la abilităţile de comunicare. Mergeţi la un consilier sau

ceva de genul.

— Poate că ar trebui să programăm o întâlnire cu Liz. Mă refer la faptul că este terapeut.

— Nu-ţi vei putea permite să o plăteşti. Tu nu produci niciun ban.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Ai vrea ca mai degrabă să te mint, doar să te fac să te simţi mai bine?

— Oricât de tentant ar suna, voi zice pas.

Ea a râs.

— Ideea este că am văzut întâmplându-se asta de nenumărate ori.

— Ce ai văzut întâmplându-se?

— Aceleaşi greşeli pe care le fac oamenii atunci când încep o afacere, a spus ea, luând încă o muşcătură. Prea mult optimism pe partea de venituri şi insuficient pesimism când vine vorba de cheltuielile cu afacerea sau cu casa. În cazul tău, cardurile de credit.

— De unde ştii asta?

— Alo? Vivian şi *treburile* ei? Factura care vine la mijlocul lunii? Nu este prima dată când avem această conversaţie.

— Soldul a fost puţin cam mare, am recunoscut eu în cele din urmă.

— Atunci primeşte nişte sfaturi de la sora ta care este contabil calificat. Anulează-l. Sau măcar pune-i o limită.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că i-am spus că viaţa ei nu se va schimba.

— De ce naiba i-ai spus aşa ceva?

— Pentru că nu există niciun motiv pentru care să trebuiască să sufere.

— Ştii cât de nebuneşte sună asta, nu? Să cumperi mai puţin nu este egal cu a suferi. Şi în plus, voi ar trebui să fiţi parteneri, să fiţi amândoi în aceeaşi echipă, mai ales când lucrurile se înrăutăţesc.

— Suntem în aceeaşi echipă. Şi o iubesc.

— Ştiu că o iubeşti. În orice caz, o iubeşti prea mult.

— Nu există aşa ceva.

— Mda, bine… Nu vreau să spun decât că nu este mereu cea mai înţelegătoare persoană cu care să te căsătoreşti.

— Asta pentru că este femeie.

— Trebuie să-ţi reamintesc despre cine vorbeşti?

Am ezitat.

— Crezi că am făcut o greşeală? Pornind pe cont propriu?

— Nu începe să te critici acum. Cu excepţia cazului în care erai dispus să te muţi în cealaltă jumătate a ţării, nu ai avut de ales. Şi pe lângă asta, am sentimentul că totul se va îndrepta spre bine.

Era exact ceea ce aveam nevoie să aud. Şi totuşi, în timp ce rostea cuvintele acelea, nu mă puteam abţine să nu-mi doresc să le li spus Vivian, nu sora mea.

— Să înţeleg că lecţiile de gătit merg bine încă? i-am spus lui Liz o jumătate de oră mai târziu. Anul trecut de Crăciun îi cumpărasem câteva cursuri la un local numit Visul Bucătarului-Şef şi îi plăcuse atât de mult, încât continuase pe cont propriu. Pe atunci mă aflam la a doua brioşă. Sunt grozave.

— Acelea sunt făcute mai mult de mama ta. Noi nu coacem prea mult. Acum învăţăm din bucătăria franţuzească.

— Cum ar fi melcii şi picioarele de broască?

— Printre alte lucruri.

— Şi le mănânci?

— Sunt mai bune decât brioşele, dacă îţi vine să crezi.

— Ai convins-o şi pe Marge să te însoţească?

— Nu, dar este în regulă. Îmi face plăcere să petrec puţin timp singură. În plus, e doar o seară pe săptămână. Nu e chiar aşa mare lucru.

— Apropo de Marge, crede că sunt o cârpă de şters pe jos.

— Doar îşi face griji pentru tine, a spus Liz. Cu părul lung, şaten, ochii migdalaţi de culoarea cafelei şi un comportament lejer, era mai mult genul de *secretară stilată* decât cel al *majoretei-şefe,* dar întotdeauna considerasem că asta o făcea şi mai atrăgătoare. Ştie că eşti foarte presat şi îşi face griji pentru tine. Cum se descurcă Vivian zilele acestea?

— Este bine, dar şi ea simte presiunea. Vreau doar să fie fericită.

— Hmm.

— Ce înseamnă asta?

— Ce altceva aş putea spune?

— Nu ştiu. Să mă provoci? Să-mi dai sfaturi?

— De ce aş face asta?

— Pentru că, printre altele, ai o pregătire de terapeut.

— Tu nu eşti pacientul meu. Dar chiar dacă ai fi fost, nu sunt sigură că te-aş fi putut ajuta.

— De ce nu?

— Deoarece consilierea nu este despre a schimba pe altcineva. Ci despre încercarea de a te schimba pe tine însuţi.

În drumul nostru către maşină, am ţinut-o pe London de mână.

— Să nu-i spui lui mami că am mâncat două brioşe, da?

— De ce?

— Pentru că nu sunt bune pentru mine şi nu vreau să se întristeze.

— Bine, a spus ea. Nu-i spun. Promit.

— Mulţumesc, draga mea.

Eu şi London ne-am întors la ora şase cu o tavă de brioşe, dar nu era nimeni acasă.

Când i-am trimis un mesaj lui Vivian, întrebând-o unde este, ea mi-a răspuns: Încă mai am de făcut câteva lucruri – voi ajunge acasă în scurt timp. Mesajul suna supărător de criptic, dar înainte să-i

pot scrie din nou, London m-a tras de mânecă şi m-a condus către casa roz cu trei etaje denumită „Casa de vis a lui Barbie”, pe care o aşezase în colţul camerei de zi.

Lui London îi plăceau foarte mult păpuşile Barbie, era înnebunită după ele. Avea şapte, două maşini decapotabile roz şi o cutie de plastic umplută cu mai multe haine decât un magazin complet aprovizionat. Pe London nu părea să o deranjeze deloc faptul că toate păpuşile aveau acelaşi nume; ceea ce mă fascina pe mine şi mai mult era că Barbie se muta de fiecare dată dintr-o cameră în alta a casei de vis cu trei etaje sau îşi schimba activităţile, iar London credea că o schimbare a garderobei era absolut necesară. Acel lucru se întâmpla la aproximativ fiecare treizeci şi cinci de secunde şi nu trebuie să mai spun că singurul lucru de care se bucura London mai mult decât să schimbe hainele lui Barbie era faptul că o făcea tati pentru ea.

În următoarea oră şi jumătate, am schimbat de m-am plictisit ţinutele lui Barbie, una după alta.

Trebuie să recunosc faptul că această activitate pentru mine nu avea prea mult sens. Probabil că are de-a face cu teoria relativităţii – timpul fiind relativ şi toate cele –, dar lui London nu părea să-i pese dacă eram plictisit atât timp cât continuam să schimb ţinutele. Nici nu părea să-i pese dacă îi înţelegeam raţionamentul unei anumite ţinute pe care şi-o dorea. Într-o după-amiază târzie, îmi amintesc că m-am întins după o pereche de pantaloni verzi, când London a clătinat din cap.

— Nu, tati! Ţi-am spus că trebuie să poarte pantaloni *galbeni* când se află în bucătărie.

— De ce?

— Pentru că se află în *bucătărie.*

Aaa…

În cele din urmă, am auzit SUV-ul lui Vivian parcând pe alee. Spre deosebire de Priusul meu, avea un consum îngrozitor de benzină, dar era încăpător şi sigur, iar Vivian a insistat că nu va

conduce niciodată o minicaminonetă, deşi era mult mai economică.

— A venit mama acasă, draga mea, i-am spus eu, scoţând un oftat de uşurare când London a alergat la uşă. Imediat ce a deschis-o, am auzit-o strigând: „Mami!” Eu am eliberat suprafaţa de joacă înainte să o urmez. Până când am ajuns la treptele din faţă, Vivian o ţinea deja în braţe pe London, cu uşa de la portbagaj deschisă, iar eu am mai aruncat o privire rapidă. Am văzut că părul ei era semnificativ mai scurt, acum era până la umeri şi aproape în stilul pe care-l avusese când am cunoscut-o eu prima dată. Ea mi-a zâmbit, mijind ochii în lumina soarelui de vară.

— Bună, dragule! a strigat ea. Te superi dacă vii să iei câteva sacoşe?

Am coborât treptele, ascultând-o pe London sporovăind întruna, povestindu-i lui Vivian despre cum îşi petrecuse ziua. Când m-am apropiat, Vivian o coborâse pe London din braţe. După expresia pe care-o avea, ştiam că aştepta o reacţie.

— Uau, am spus eu, oferindu-i un sărut rapid. Asta îmi readuce amintiri în gând.

— Îţi place? a întrebat ea.

— Eşti frumoasă. Dar cum ai reuşit să faci asta duminica? Unde ai găsit deschis?

— Este un salon din centru care face programări pentru duminică. Am auzit lucruri minunate despre una dintre coafezele de acolo şi am hotărât să încerc.

Habar nu aveam de ce nu menţionase despre asta dimineaţă. Observasem, de asemenea, că îşi făcuse manichiura, şi nici despre asta nu menţionase.

— Şi mie îmi place, mami, a spus London, întrerupându-mi gândurile.

— Îţi mulţumesc, scumpo, a zis ea.

— Astăzi am făcut brioşe la Nana.

— Aşa ai făcut?

— Şi au fost aşa bune, că tata a mâncat două.

— Într-adevăr?

Fiica mea încuviinţase din cap, uitând, evident, de promisiunea pe care mi-o făcuse.

— Şi Papa a mâncat patru!

— Înseamnă că au fost delicioase, a zâmbit Vivian. S-a îndreptat către maşină, trăgând câteva sacoşe mai uşoare. Te superi dacă mă ajuţi cu sacoşele?

— Nu, a spus London, întinzând mâinile.

În timp ce London se îndrepta către trepte, am observat puţină şiretenie la Vivian, starea ei de spirit bună era evidentă.

— Două brioşe, zici?

— Ce pot să spun? am ridicat eu din umeri. Au fost gustoase.

Ea a apucat şi mai multe sacoşe, întinzându-mi şi mie patru.

— Se pare că voi doi aţi avut o zi frumoasă azi.

— A fost distractiv, am aprobat-o eu.

— Ce fac părinţii tăi?

— Sunt bine. Mama îşi face griji din nou că tata ar avea cancer. A spus că i-a fost greu să respire acum câteva zile.

— Asta nu sună prea bine.

— Sunt mai multe chestii, dar sunt destul de sigur că nu avem motive de îngrijorare. Mie mi s-a părut că era bine. Mama are dreptate, însă. Chiar trebuie să meargă la un control.

— Să mă anunţi şi pe mine când o să reuşiţi să-l convingeţi să-l târâţi până acolo. O să vreau să fac o poză. Apoi a clipit înainte să se uite la uşa din faţă, în felul ei de a flirta. Vrei să aduci tu restul înăuntru? a întrebat ea. Vreau să văd ce face London.

— Desigur, am spus eu.

M-a sărutat din nou şi i-am simţit vârful limbii pe buzele mele. Flirta în mod categoric.

— Sunt mai multe sacoşe şi pe banchetă.

— Nu-ţi face griji.

După ce a plecat, am început să car sacoşele de cumpărături. Aruncând o privire întâmplătoare pe banchetă, mă aşteptam să văd mai multe sacoşe la fel. Dar nu erau pline cu alimente. În schimb, era burduşită cu pungi de la diverse magazine de firmă

şi am simţit un nod în stomac. Nu era de mirare că soţia mea era atât de binedispusă.

Încercând din răsputeri să ignor senzaţia din stomac, a trebuit să fac trei drumuri ca să descarc maşina. Am pus pungile de la magazinele de firmă pe masa din camera de zi şi tocmai terminam de aşezat alimentele când a intrat Vivian în bucătărie. Ea a deschis dulapul şi a scos câteva pahare şi apoi o sticlă de vin din frigiderul pentru vin de sub dulap.

— Presupun că ai nevoie mai mult decât mine să bei un pahar, a spus ea în timp ce turna. London mi-a spus că v-aţi jucat cu păpuşile Barbie împreună.

— Ea s-a jucat. Eu am fost responsabil cu schimbarea ţinutelor.

— Te înţeleg perfect. Asta am făcut şi eu ieri. Mi-a întins un pahar şi a luat o gură din al ei. Ce fac Marge şi Liz?

Deşi schimbarea tonului ei era subtilă, am detectat totuşi o lipsă de interes în întrebarea ei. Sentimentele lui Vivian pentru Marge erau la fel ca ale lui Marge pentru ea, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Vivian avea tendinţa să se înţeleagă mai bine cu Liz. Acestea fiind spuse, deşi Vivian şi Liz erau politicoase şi amabile una cu alta, nu erau foarte apropiate.

— Sunt bine. Lui London chiar îi place să petreacă timp cu ele.

— Ştiu că îi place.

Am făcut un semn din cap către masa din camera de zi.

— Văd că ai fost la cumpărături.

— London avea nevoie de câteva rochiţe de vară.

Fiica mea, la fel ca soţia mea, ieşea îmbrăcată din casă de parcă fusese scoasă dintr-o revistă.

— Am crezut că i-ai cumpărat deja nişte rochiţe de vară.

Ea a oftat.

— Te rog, nu.

— Nu, ce?

— Nu mă bate iar la cap că am făcut cumpărături. M-am săturat să tot aud asta.

— Nu te-am bătut la cap.

— Glumeşti? a întrebat ea, scoţând la suprafaţă un indiciu de frustrare. Asta faci mereu, chiar şi când beneficiez de o reducere. În plus, a trebuit să cumpăr câteva costume noi pentru interviurile din această săptămână.

Pentru o secundă nu am fost sigur că auzisem bine.

— Ai interviuri săptămâna aceasta?

— De ce crezi că am umblat ca nebuna toată ziua? Ea a clătinat din cap, fiind uimită că nu-mi dădusem seama. Că mi-am amintit – o să poţi să stai cu London, nu? Marţi după-amiază şi miercuri dimineaţă? Poate câte trei ore sau mai mult? Voi avea interviuri cu mai mulţi directori ai companiei.

— Ăăă… da, cred că da, am spus eu încercând încă să asimilez cuvântul „interviuri”. Când s-a întâmplat asta?

— Astăzi am aflat.

— *Duminica?* Într-un *weekend care cuprinde o sărbătoare?*

— Crede-mă, am fost la fel de surprinsă ca şi tine. Ei nici măcar nu s-au aflat la birou vineri. Tocmai mă duceam spre coafor când m-au anunţat.

— De ce nu m-ai sunat?

— Pentru că după aceea m-am grăbit de colo colo şi abia dacă mi-a venit să cred. Este incredibil, nu-i aşa? Cred că ar trebui să sărbătorim diseară, dar mai întâi hai să-ţi arăt ce mi-am cumpărat.

Fără să aştepte un răspuns, s-a îndreptat către camera de zi şi a scos ambele costume – unul gri şi unul negru – aşezându-le pe scaune.

— Ce părere ai?

— Sunt foarte elegante, am spus eu. Am încercat să evit să mă uit la etichete, dar nu m-am putut abţine. Stomacul meu se agita din nou, după care s-a strâns într-un nod. Prin cap îmi dansau numai semne cu dolari.

— Materialul este extraordinar şi îmi place croiala, a spus ea. Şi am mai luat şi astea ca să se potrivească la ele. Căutând în altă sacoşă, a scos

patru bluze, aşezându-le mai întâi pe un costum, apoi pe celălalt. Bluzele se potrivesc cu ambele costume – am încercat să economisesc cât de mulţi bani am putut.

Nu eram sigur ce să răspund la asta. În schimb, am zis:

— Sunt încă puţin confuz despre cum au apărut interviurile acestea. Ultima oară ştiu că doar întrebai în stânga şi în dreapta.

— Am fost norocoasă, a spus ea.

— Ce vrei să spui?

— Acum câteva săptămâni l-am sunat pe Rob şi i-am spus că mă gândesc să lucrez din nou în domeniul relaţiilor publice şi el mi-a promis că mă va anunţa dacă aude ceva. După aceea, l-am sunat pe fostul meu şef din New York. Îl mai ţii minte?

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă de ce a trebuit să întrebe măcar. Practic, îl vedeam pe tip în fiecare seară înainte să închidem televizorul.

— În fine, el mi-a spus că o să vadă ce poate face. Nu m-am aşteptat la cine ştie ce, dar bănuiesc că a vorbit cu directorul lui, iar acesta a ajuns să mă sune pe mine înapoi. Şi iată că se întâmplă să cunoască un tip care ştia un tip şi presupun că numele meu a fost auzit de oamenii potriviţi, deoarece lunea trecută am vorbit cu unul dintre vicepreşedinţi despre un nou loc de muncă şi ea mi-a cerut să trimit un CV şi trei scrisori de recomandare.

— Ai lucrat la asta încă de luni? Şi nu ai pomenit nimic?

— Nu credeam că va duce la ceva.

— Mie mi se pare că aveai idee că urma să se întâmple asta.

— O, te rog. De parcă aş fi putut prezice aşa ceva. A început să întindă bluzele peste unul dintre scaune. Şi, oricum, a trebuit să mă dau peste cap pentru a treia recomandare. Voiam pe cineva important la nivel local, dar nu eram sigură că va accepta. Dar destul de sigur, el a fost de acord şi mi-am primit hârtia până miercuri.

— Şi ziceai că postul este în domeniul relaţiilor publice?

— Aş lucra direct pentru preşedinte, nu prea mult pentru companie. Presupun că face multe conferinţe de presă şi dă multe interviuri. Multe dintre afacerile dezvoltate de el se află pe Coastă, iar ecologiştii sunt mereu pe capul lui. În plus, acum va participa la un congres pan-african, se implică mai mult în politică şi vrea să se asigure că este mereu auzit.

— Cine este preşedintele?

A făcut o pauză, trecându-şi degetele peste unul dintre costume.

— Înainte să-ţi spun, te rog să ţii cont de faptul că nici măcar nu mi s-a oferit postul încă. Şi nici nu ştiu dacă-l voi accepta, chiar dacă îmi vor oferi unul. Încă nu am toate detaliile.

— De ce nu-mi spui?

— Pentru că nu vreau să te superi.

— De ce m-aş supăra?

A început să pună iar sacoşele peste costume.

— Pentru că îl cunoşti. De fapt, ai lucrat la unele dintre campaniile de publicitate pentru compania sa.

Am conectat lucrurile aproape instantaneu.

— Nu este Walter Spannerman, nu-i aşa?

Ea s-a uitat aproape spăşită.

— Ba da, el este.

Mi-am amintit cât de nefericit mă făcuse să mă simt; de asemenea, mi-am amintit de înclinaţia lui pentru angajarea femeilor frumoase, aşa că faptul că era interesat de Vivian nu m-a şocat câtuşi de puţin.

— Ştii că este îngrozitor, nu-i aşa? Şi la fel este şi compania lui.

— De aceea doreşte o persoană pentru relaţii publice.

— Şi ar fi în regulă pentru tine să lucrezi cu un astfel de tip?

— Nu ştiu. Încă nu l-am întâlnit. Sper doar să pot să-l impresionez.

La felul în care arăţi, sunt sigur că va fi impresionat, m-am gândit eu.

— La câte ore pe săptămână s-au gândit?

— Păi, asta este chestia, a răspuns ea. Este un post cu normă întreagă. Şi probabil că va implica şi ceva călătorii.

— Peste noapte?

— Cam asta înseamnă de obicei călătoriile, nu-i aşa?

— Şi cu London cum rămâne?

— Încă nu ştiu nimic, bine? Deocamdată nu am ajuns acolo. Dacă o să ajung acolo. Deocamdată, putem doar să planificăm cum sărbătorim? Poţi face asta pentru mine?

— Desigur, am spus eu, dar imediat ce am rostit cuvintele, m-am gândit la Spannerman şi la relaţia lui cu Peters şi m-am trezit întrebându-mă pe cine sunase mai exact Vivian pentru acea ultimă recomandare.

Dar ea nu ar fi făcut aşa ceva, nu?

CAPITOLUL 5

Schimbări

Când London avea patru ani, sub bradul de Crăciun a apărut o bicicletă mică cu roţi ajutătoare. Ţineam neapărat să-i cumpăr o bicicletă; unele dintre amintirile mele preferate din copilărie erau despre cum pedalam cu greu pe bicicleta mea Schwinn, căutându-mi libertatea în zilele umede de vară. Desigur, majoritatea acelor amintiri au avut loc între opt şi treisprezece ani, dar planul meu era, pentru că se apropiau sărbătorile, ca London să înveţe să meargă pe bicicletă cu un an sau doi înainte să-i scot roţile ajutătoare, astfel încât în câţiva ani să poată merge pe ea la fel de bine ca mine.

Vivian însă nu era prea încântată de idee. Cu toate că a avut o bicicletă, ea nu avea aceleaşi asocieri pline de bucurie pe care le aveam eu. Îmi amintesc cum o întrebam dacă achiziţionase bicicleta în săptămânile dinainte de Crăciun şi cum ea amâna momentul, spunând că nu a avut timp. În cele din urmă, am târât-o până la magazin şi am cumpărat-o eu însumi, petrecând ore întregi asamblând-o ca unul dintre elfii lui Moş Crăciun, după ce pleca Vivian la culcare.

Abia aşteptam ca London să o încerce şi, de îndată ce a văzut-o sub brad, a alergat spre ea, iar eu am ajutat-o să urce. Cum am început să o împing prin camera de zi, Vivian a intervenit şi a sugerat să deschidem şi câteva dintre celelalte cadouri ale fetei. Ca întotdeauna, primul meu gând a fost acela

că primise prea multe lucruri: haine şi jucării, kituri de pictat cu degetele, un manechin (pe care să-l îmbrace) şi un kit de confecţionat bijuterii. Apoi mai erau nenumărate articole referitoare la Barbie, mi-a luat o oră să strâng hârtia de împachetat şi fundele împrăştiate prin toată camera. Între timp, Vivian a petrecut acea oră cu London şi cu jucăriile şi hainele ei şi abia când s-a făcut seară am reuşit, în sfârşit, să o scot pe London afară.

Ne-a însoţit şi Vivian, dar mie mi se părea că o făcea mai mult ca o îndatorire decât ca o aventură nouă şi interesantă pentru London. Stătea pe treptele din faţă cu mâinile încrucişate în timp ce eu o ajutam pe London să urce pe şa. Privind-o respirând cu mici gâfâieli, am mers cocoşat pe lângă ea, ţinându-i ghidonul. O încurajam pe London să pedaleze în sus şi în jos pe stradă, iar după cincisprezece minute mi-a spus că vrea să ne oprim. Era îmbujorată şi am asigurat-o că făcuse o treabă excelentă. Nu sunt sigur de ce, dar presupuneam că aveam să mai facem două sau trei ture înainte să se întunece afară.

În schimb, ea şi-a petrecut restul zilei de Crăciun jucându-se cu păpuşile Barbie sau probându-şi hainele, în timp ce Vivian zâmbea. Mai târziu, a pictat cu degetele şi a asamblat câteva brăţări din mărgele. Eu nu eram descurajat însă, eram liber toată săptămâna, şi mi-am pus în minte să o scot cu bicicleta cel puţin o dată pe zi. Pe parcursul următoarelor zile, când devenea mai coordonată şi mai puţin instabilă, i-am dat drumul la ghidon, lăsând-o să meargă singură din ce în ce mai mult. London a chicotit când am pretins că

mergea atât de repede, încât nu puteam ţine pasul. Rămâneam afară de fiecare dată mai mult şi, când anunţa în cele din urmă că terminase, o ţineam de mână în drumul către uşa de la intrare. Apoi i-a vorbit lui Vivian cu entuziasm, iar eu eram sigur că London a prins acelaşi microb cu mersul pe bicicletă pe care-l aveam şi eu şi că avea să insiste să se plimbe în fiecare zi în timp ce eram la serviciu.

Dar acest lucru nu s-a întâmplat. În schimb, când mă întorceam acasă de la serviciu – până atunci se întuneca afară şi London era de multe ori îmbrăcată cu pijama – şi o întrebam pe London dacă se plimbase cu bicicleta, ea îmi spunea mereu că nu o făcuse. Vivian avea de fiecare dată câte un motiv ca să nu o scoată afară – ori plouase, ori aveau treburi de rezolvat, ori London putea să răcească sau chiar că London nu voia. Însă, de fiecare dată când veneam de la serviciu şi parcam maşina în garaj, vedeam mica bicicletă care o făcuse pe fiica mea să râdă începând să se prăfuiască într-un colţ. Şi de fiecare dată simţeam o durere surdă în inimă. Poate că nu-mi cunoşteam fiica atât de bine pe cât credeam sau poate că, pur şi simplu, mie şi lui London ne plăceau lucruri diferite. Şi deşi nu sunt mândru să o recunosc, mă trezesc câteodată întrebându-mă dacă Vivian nu voia ca London să se plimbe cu bicicleta doar pentru că era ceva ce voiam eu ca London să facă.

Privind în urmă, cred că am fost convins de faptul că renunţarea la locul meu de muncă a fost pentru mine şi soţia mea cel mai important eveniment al anului 2015. În cele din urmă, m-am înşelat,

desigur, faptul că începusem ceva pe cont propriu fusese primul rând dintr-o linie lungă de piese domino care începeau să se răstoarne, urmând ca mai târziu să apară piese şi mai mari.

În săptămâna următoare se răsturnase cel de-al doilea rând de domino.

Deoarece Vivian dorea să se pregătească pentru interviurile de luni, am venit acasă de la birou la prânz. Am făcut curat în casă şi am pus rufele la spălat în timp ce încercam să o ţin ocupată pe London, deşi nu era atât de uşor pe cât părea. Marţi după-amiază, în timp ce Vivian era la interviuri, am dus-o pe London la un prânz târziu la Chuck E. Cheese, un loc în care Vivian nu ar fi pus niciodată piciorul. După ce a mâncat, s-a jucat puţin la jocurile mecanice, sperând să câştige suficiente tichete pe care să le schimbe pentru un ursuleţ roz. Nici măcar nu ne apropiasem de asta şi, după calculele mele, aş fi putut cumpăra trei ursuleţi cu banii pe care-i cheltuisem pentru jetoanele de joc.

Miercuri, am ales să facem rutina noastră de sâmbătă dimineaţă, pregătind micul dejun şi plimbându-ne în parc, dar pentru mine era imposibil să ignor neliniştea tot mai mare în ceea ce privea serviciul. Îmi tot imaginam că potenţialii clienţi încercau să mă contacteze sau, mai rău, stând în afara biroului care era evident că era închis, dar de fiecare dată când o sunam pe recepţioneră eram informat că nu primisem mesaje.

Având lista mea iniţială de potenţiali clienţi care nu mă ajutase la nimic, am început să sun la firme cu care nu luasem legătura niciodată. Începând de miercuri după-amiază şi apoi toată ziua de joi, am dat mai mult de o sută de telefoane. Auzeam constant cuvintele *nu suntem interesaţi*, dar continuam să sun şi în cele din urmă am reuşit să programez cinci întâlniri pentru săptămâna următoare. Firmele nu erau genul de clienţi de care erau de obicei interesaţi cei din Peters Group – un restaurant de familie, un magazin de sendvişuri, doi chiropracticieni şi un spa de zi – şi cel mai probabil

preţurile aveau să fie mici, dar era mai bine decât nimic.

Acasă, Vivian nu spunea prea multe despre diversele sale interviuri. Nu voia să cobească, explica ea, dar părea încrezătoare, şi când i-am spus despre întâlnirile mele din săptămâna următoare, era clar că mintea ei era în altă parte. Privind în urmă, ar fi trebuit să iau asta ca pe un semn.

Vineri dimineaţă, tocmai intram în bucătărie când am auzit telefonul lui Vivian începând să sune. London se afla deja la masă, mâncând cereale dintr-un castron. Vivian a verificat numărul care o suna şi a ieşit în curtea din spate înainte să răspundă. Gândindu-mă că era mama ei – ea fiind singura persoană pe care o cunoşteam să sune atât de devreme –, mi-am turnat o ceaşcă de cafea.

— Bună, scumpo, i-am spus lui London.

— Bună, tati. Zero este un număr?

— Da, am răspuns. De ce?

— Păi, ştii că am cinci ani, nu? Şi că înainte de asta am avut patru?

— Da.

— Cât am avut înainte de un an?

— Înainte să împlineşti un an, vorbeam despre vârsta ta în luni. De exemplu, aveai trei luni sau şase luni. Şi înainte să faci o lună, vârsta ta era măsurată în săptămâni. Sau chiar zile.

— Şi apoi am avut zero, nu?

— Cred că da. De ce întrebi?

— Pentru că în octombrie voi împlini şase ani. Dar de fapt voi avea şapte.

— Vei avea şase, draga mea.

Ea şi-a ridicat mâinile şi a început să numere, ridicând câte un deget cu fiecare număr pe care-l pronunţa.

— Zero. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci. Şase.

Până atunci, ţinea ridicate cinci degete de la o mână şi două de la cealaltă. În total şapte.

— Nu funcţionează aşa, am spus.

— Dar ai spus că aveam zero şi că zero era un număr. Sunt şapte numere. Asta înseamnă că voi

face şapte ani, nu şase.

Era prea mult de procesat înainte să-mi termin prima ceaşcă de cafea.

— Când te-ai gândit la toate astea?

În loc să răspundă, ea a ridicat din umeri şi eu m-am gândit din nou cât de mult semăna cu mama ei. În acel moment, Vivian a intrat din nou în bucătărie, cu faţa uşor îmbujorată.

— Eşti în regulă? am întrebat.

La început, nu eram sigur că mă auzise.

— Da, a răspuns ea în cele din urmă. Sunt bine.

— Totul este în regulă cu mama ta?

— Cred că da. N-am mai vorbit cu ea de vreo săptămână. De ce întrebi despre mama?

— Nu cu ea vorbeai la telefon?

— Nu, a spus ea.

— Dar cine te-a sunat? am întrebat în cele din urmă.

— Rachel Johnson.

— Cine?

— Este unul dintre vicepreşedinţii de la Spannerman. Cu ea am avut interviul miercuri.

Nu a mai adăugat nimic altceva. Am aşteptat. Tot nimic.

— Şi te-a sunat pentru că…? am insistat eu.

— Pentru că îmi oferă postul, a spus ea. Vor să încep de luni. Pentru orientare.

Nu eram sigur dacă erau potrivite felicitările, dar încă nu aveam nici cea mai mică bănuială că întreaga mea lume era pe cale să fie întoarsă cu susul în jos.

În acea zi, munca nu mi se păruse… ceva *normal,* iar asta spunea ceva, din moment ce nimic legat de munca mea nu mi se părea normal de când începusem propria afacere. Începusem să realizez prezentări PowerPoint pentru întâlnirile pe care le programasem. Acestea ofereau o prezentare generală a diferitelor campanii publicitare la care lucrasem, tratau despre valoarea dolarului în publicitate pentru

afacerile specifice ale clientului şi ofereau o previzualizare a tipurilor de servicii pe care le puteam face pentru ei. Dacă potenţialii clienţi manifestau interes, aş fi continuat cu o propunere mai exactă la o a doua întâlnire.

Chiar dacă făceam progrese semnificative, gândurile mele rătăceau din când în când la ceea ce aflasem în dimineaţa aceea.

Soţia mea urma să înceapă să lucreze de luni pentru Spannerman.

Dumnezeule mare!

Spannerman.

Însă era seara noastră romantică şi abia aşteptam să o petrec împreună cu Vivian. Cu toate acestea, când am intrat pe uşă, am simţit ca şi cum păşisem în casa greşită. Camera de zi, locul de luat masa şi bucătăria erau un dezastru, iar London se afla în faţa televizorului, ceva ce nu văzusem niciodată să se întâmple la acea oră a serii. Vivian nu se vedea pe nicăieri şi nici nu a răspuns când am strigat-o. Am parcurs camerele pe rând, găsind-o în cele din urmă în birou. Stătea în faţa calculatorului cercetând toate lucrurile despre Spannerman şi pentru prima dată în viaţa noastră de când ne căsătorisem părea aproape epuizată. Era îmbrăcată cu blugi şi cu un tricou, iar părul ei arăta de parcă îşi răsucise toată ziua şuviţe din el. Lângă ea avea un teanc mare de hârtii – tipărise şi subliniase o mulţime de pagini – şi când s-a întors spre mine am putut vedea nu numai că seara romantică nu mai era valabilă, dar şi că nici măcar nu se gândise la asta toată ziua.

Mi-am ascuns dezamăgirea şi, după o conversaţie neinteresantă, am sugerat să comandăm mâncare chinezească. Am mâncat împreună ca o familie, dar Vivian a rămas distrasă şi imediat ce a terminat de mâncat s-a întors înapoi în birou. În timp ce ea dădea click-uri şi tipărea, eu am curăţat casa şi am ajutat-o pe London să se pregătească de culcare. Am umplut cada din baie – London ajunsese la vârsta în care se putea spăla singură – i-am periat părul şi m-am întins lângă ea în pat pentru a-i citi dintr-o

varietate de cărţi. Ca o altă premieră, Vivian o sărutase pe fiica noastră de noapte bună fără să-i citească o poveste şi când am găsit-o din nou în birou mi-a spus că încă mai avea câteva ore de lucru. M-am uitat la televizor o perioadă şi m-am dus singur la culcare. Când m-am trezit în dimineaţa următoare, m-am uitat la Vivian şi m-am întrebat cât de târziu se terminase.

Imediat după ce se trezise revenise la normal, dar iată că era duminică dimineaţă. Ieşise pe uşă conform programului, pentru *Timpul pentru Ea* şi pentru a cincea oară în şapte zile mă trezisem jucând rolul de Domnul Mamă, doar că part-time.

În drumul către uşă, Vivian mă întrebase dacă puteam avea grijă toată ziua de London; îmi spusese că nu terminase chiar toată cercetarea pe care o începuse cu o seară înainte şi că mai avea câteva lucruri de cumpărat pentru serviciu.

— Nicio problemă, i-am spus eu, iar eu şi London ne-am trezit ducându-ne din nou acasă la părinţii mei. Marge şi Liz erau plecate la Asheville în weekend, aşa că London o avea pe mama doar pentru ea în cea mai mare parte a zilei. Cu toate acestea, mama a găsit timp să stea de vorbă cu mine şi mi-a spus că, deoarece eşuasem în sarcina mea de a-l duce pe tata la doctor, Marge urma să-l ducă luni.

— E bine de ştiut că unuia dintre copiii noştri îi pasă cu adevărat de tatăl lor, remarcase mama.

Mersi, mamă.

Ca de obicei, tata se afla în garaj. Când am intrat, el îşi scoase capul de după capota maşinii.

— Eşti aici, mi-a spus el.

— M-am gândit să trec pe aici cu London.

— Din nou fără Vivian?

— Are câteva lucruri de făcut pentru serviciu. A primit un post şi va începe luni.

— Oh, a spus el.

— Asta e tot?

Îşi scoase o batistă din buzunarul de la spate şi se şterse pe mâini.

— Probabil că este un lucru bun, a spus el într-un final. Cineva din familia ta trebuie să câştige nişte bani.

Mersi, tată.

După ce am mai stat puţin cu el – şi cu London care făcea prăjituri fericită cu Nana –, m-am aşezat pe canapeaua din camera de zi, uitându-mă absent la golf. Nu sunt un jucător de golf şi în general nu mă uit la golf, dar m-am trezit holbându-mă la logouri şi genţi de golf şi cămăşi în timp ce încercam să calculez câţi bani câştigaseră agenţiile de publicitate care veniseră cu acea idee.

Mă deprima să văd toate acele lucruri.

Între timp, îi trimisesem mesaje lui Vivian de două ori şi îi lăsasem şi un mesaj vocal fără să primesc vreun răspuns; telefonul de acasă sunase, de asemenea, fără să răspundă cineva la el. Gândindu-mă că era plecată cu treabă, pe drumul înapoi spre casă de la părinţii mei, m-am oprit la magazin, un lucru pe care-l făceam destul de rar. De obicei mergeam la magazin când rămâneam fără ceva important pentru cină; eram genul de cumpărător care folosea coşul de mână şi nu căruciorul, de parcă eram într-o cursă şi voiam să văd cât de repede puteam să ies de acolo. Pentru London am luat o cutie cu macaroane cu brânză, felii de piept de curcan şi pere, care erau oarecum sănătoase, dar se întâmpla, de asemenea, să fie şi preferatele ei. Pentru mine şi Vivian, am ales felii de peşte pentru sashimi şi un file de ton pe care-l puteam pregăti pe grătar, împreună cu ingredientele pentru o salată, porumb pe ştiulete şi o sticlă de vin Chardonnay.

În timp ce speram să recuperăm seara romantică pierdută, îmi şi doream, pur şi simplu, să petrec timp cu Vivian. Voiam să o ascult, să o ţin în braţe şi să discutăm despre viitorul nostru. Ştiam că aveau să urmeze schimbări în vieţile noastre, chiar şi provocări, şi voiam să-i promit că le vom depăşi împreună ca pereche. Dacă Vivian se simţea mai împlinită şi mulţumită la locul de muncă, putea foarte bine să vină binedispusă acasă; dacă am fi

împărţit în mod egal îndatoririle părinteşti, poate am fi reuşit să ne sudăm şi relaţia de cuplu. Seara, ne puteam povesti despre cum decursese ziua pentru fiecare, să ne dezvăluim succesele şi să ne sprijinim unul pe altul în greutăţile întâlnite, iar banii în plus ar fi făcut lucrurile mai uşoare. Cu alte cuvinte, lucrurile nu urmau decât să se îmbunătăţească pentru mine şi Vivian, iar seara aceea era primul pas din acel proces.

Atunci, oare de ce mă simţeam atât de neliniştit?

Poate eram neliniştit pentru că Vivian nu mă sunase înapoi, nu-mi răspunsese la mesaje şi nici nu era acasă când eu şi London ne-am întors.

Ceea ce era neobişnuit se transformase treptat în îngrijorare, dar nu i-am trimis mesaj şi nici n-am sunat-o, pentru că ştiam că nu aş fi fost în stare să-mi ascund supărarea, ceea ce fără îndoială că ar fi încheiat seara înainte să înceapă. În schimb, am pus friptura la marinat şi am pus-o în frigider înainte să încep să tai castraveţii şi roşiile pentru salată. Între timp, London a curăţat porumbul. Încântată să mă ajute pentru *Seara Romantică,* ea trăgea cu atenţie de firele de mătase după care ridica fiecare ştiulete să-l examinez eu înainte să-l pună deoparte şi să se apuce de altul. Am pregătit macaroanele cu brânză, am curăţat şi tăiat o pară, am adăugat carnea de curcan în farfuria ei şi am stat alături de ea cât timp a mâncat. Neavând încă niciun cuvânt de la Vivian, am pus un film pentru London şi am stat cu ea până am auzit în cele din urmă SUV-ul parcând pe alee.

London ieşise pe uşă de îndată ce soţia mea coborâse din maşină şi am privit cum Vivian o luase în braţe şi o sărutase. M-a sărutat şi pe mine şi m-a rugat să aduc sacoşele înăuntru. Gândindu-mă că erau alimente, după ce Vivian şi London intraseră în casă, am deschis portbagajul şi am văzut un munte de sacoşe de la Neiman Marcus şi o jumătate de duzină de cutii de pantofi cu nume italieneşti.

Nu era de mirare că nu sunase sau nu răspunsese la telefon. Vivian fusese *ocupată.*

La fel ca săptămâna precedentă, a trebuit să fac mai multe drumuri ca să descarc toate lucrurile pe care le cumpărase şi, când am terminat, Vivian stătea lângă London pe canapea, aceasta stând sprijinită pe ea.

Vivian mi-a zâmbit înainte să-mi spună că mai dorea să stea câteva minute cu London. Am încuviinţat din cap, reamintindu-mi să nu arăt nici cel mai mic indiciu de iritare. În bucătărie, am turnat două pahare cu vin şi i-am dus unul lui Vivian înainte să mă întorc pe veranda din spate, unde dădusem foc la grătar. Ştiind că urma să dureze câteva minute până să se încălzească, am mers înăuntru şi am luat câteva guri de vin în timp ce măsurăm grămada de pe masa din camera de zi, unde îi aşezasem lucrurile. Între timp, Vivian a sărutat-o pe London pe cap şi s-a strecurat de lângă ea. Mi-a făcut semn să vin cu ea lângă cumpărături. Când m-am apropiat, s-a înclinat spre mine, ca să-mi dea un mic sărut.

— London mi-a spus că a avut o zi grozavă cu tine.

— Mă bucur, am spus. Bănuiesc că şi tu ai avut o zi destul de plină.

— Aşa este. După ce am terminat cu cercetările, am alergat de la un magazin la altul. În cele din urmă, tot ce voiam cu adevărat era să vin acasă şi să mă relaxez.

— Ţi-e foame? Am cumpărat nişte ton proaspăt şi deja am dat drumul la grătar.

— Serios? În seara asta?

— De ce nu?

— Pentru că am mâncat deja. Probabil că Vivian mi-a văzut expresia de pe faţă, pentru că tonul ei devenise puţin defensiv. Nu am ştiut că aveai de gând să pregăteşti cina în seara asta. Ştiam doar că nu mâncasem nimic la micul dejun sau la prânz şi îmi era atât de foame, încât au început să-mi tremure mâinile. Până la urmă m-am oprit la o

cafenea înainte să ies din mall. Ar fi trebuit să mă anunţi, altfel mi-aş fi luat doar o gustare.

— Te-am sunat şi ţi-am trimis mesaje, dar nu ai răspuns.

— Am avut telefonul în geantă şi nu l-am auzit. Nu ţi-am văzut apelurile sau mesajele decât când eram aproape de casă.

— Ai fi putut să mă suni.

— Tocmai ţi-am spus că am alergat toată ziua.

— Până la punctul în care nici măcar nu ţi-ai putut verifica telefonul?

— Nu face să sune de parcă am încercat să-ţi distrug seara intenţionat, a spus ea oftând. Încă poţi face friptura. Sunt sigură că lui London îi este foame.

— A mâncat deja, am spus eu, gândindu-mă că ceea ce îmi doream cu adevărat era ca soţiei mele să-i fi fost dor să vorbească cu mine la fel de mult cum îmi fusese mie să vorbesc cu ea.

— Oh, a spus ea. Vrei să vezi ce-am cumpărat?

— Mda, bine, am spus eu.

— Te superi dacă-mi mai aduci încă jumătate de pahar de vin mai întâi? Vreau să-mi organizez lucrurile înainte să-ţi arăt.

Am încuviinţat din cap şi m-am dus înapoi la bucătărie, fiind uimit şi încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Trebuia să presupună că vom găti cina, aşa că de ce s-a oprit să mănânce? Cum se întâmpla că soţia mea nu simţea nicio nevoie de a vedea ce-i face familia? I-am umplut paharul şi m-am întors în camera de zi dorind să o întreb mai multe, dar până atunci, Vivian împrăştiase mai multe ţinute pe masă sau le agăţase pe spătarul scaunelor.

— Mulţumesc, scumpule, a spus ea întinzându-se după pahar. M-a sărutat din nou şi şi-a pus paharul deoparte fără să bea din el. Am cumpărat şi un costum bleumarin. Este superb, dar e puţin larg la şolduri, aşa că o să-l dau la modificat, a început ea, după care a continuat să-mi prezinte ţinutele una după alta. În acest timp, am întrezărit unul dintre

bonurile din pungă şi am simţit cum mi-a stat inima în loc. Totalul acelui singur bon era mai mult decât jumătate din ipotecă.

— Eşti în regulă? a întrebat ea când a terminat. Pari supărat.

— Doar mă întreb de ce nu m-ai sunat.

— Ţi-am spus deja. Am fost ocupată.

— Ştiu, dar…

— Dar ce? a întrebat ea, având scântei în ochi. De parcă tu sunai şi trimiteai mesaje când erai la serviciu.

— Tu ai fost la cumpărături.

— Pentru *serviciu,* a spus ea, furia din vocea ei fiind evidentă. Crezi că am vrut să stau trează jumătate din noapte şi apoi să alerg toată după-amiaza? Dar nu prea mi-ai dat de ales, nu-i aşa? Trebuie să *muncesc* pentru că *tu* ai renunţat la locul *tău* de muncă. Şi nu te purta de parcă nu te-am văzut inspectând bonurile acelea, aşa că înainte să începi iar *acel* subiect fierbinte, ar trebui să-ţi reaminteşti că mica ta aventură a costat mai mult decât am cheltuit eu astăzi, aşa că poate ar trebui să te uiţi în oglindă.

— Vivian…

— Trebuie să încetezi să te porţi de parcă eu aş fi personajul negativ. Nici tu nu eşti chiar perfect.

— Nu am spus niciodată că sunt.

— Atunci încetează să găseşti vina în tot ce fac eu.

— Eu nu…

Până să răspund însă, ea părăsise deja camera de zi.

În următoarea jumătate de oră ne-am evitat unul pe celălalt. Sau mai degrabă ea m-a evitat pe mine. Întotdeauna fusese mai bună decât mine la asta. Ştiu asta pentru că eu tot trăgeam cu ochiul la ea, sperând să găsesc o îmbunătăţire a stării ei de spirit şi m-am trezit întrebându-mă de ce nu puteam

discuta orice mă deranja pe mine fără să transformăm totul într-o ceartă.

Am făcut friptura şi tonul, sperând ca măcar să guste mâncarea, iar ea a aşezat masa pe veranda din spate. După ce am dus mâncarea, am chemat-o pe Vivian şi am văzut că venea ducând-o pe London în cârcă.

Am pus porţii mici în farfuriile lor şi deşi atât Vivian, cât şi London luaseră câteva guri, tratamentul tăcut al soţiei mele continua. Dacă exista un lucru pozitiv la masă, acela era că London nu părea să observe, din moment ce ea şi mama ei stăteau de vorbă de parcă eu nu eram acolo.

Când am terminat cina, eram la fel de supărat pe Vivian cum era şi ea pe mine. M-am dus în birou şi mi-am deschis calculatorul, gândindu-mă să continui să lucrez la prezentările mele, dar s-a dovedit a fi un exerciţiu inutil, deoarece am continuat să mă gândesc la tot ce se întâmplase.

Nu puteam scăpa de un sentiment chinuitor de eşec. O dădusem cumva din nou în bară, deşi nu ştiam exact ce făcusem greşit. Între timp, Vivian începuse deja să o pregătească pe London de culcare şi am auzit-o coborând scările.

— Este pregătită să-i citeşti povestea, a spus ea. Însă nu una lungă, deoarece cască deja.

— În regulă, am spus eu, şi mi s-a părut că văd în expresia ei acelaşi fel de remuşcare pe care-l simţeam şi eu în acea seară. Hei, am spus eu apucând-o de mână. Îmi pare rău pentru modul în care s-a terminat seara.

Ea ridicase din umeri.

— A fost o săptămână stresantă pentru amândoi.

I-am citit lui London şi am sărutat-o de noapte bună, iar când am găsit-o pe Vivian în camera de zi era deja în pijama, cu o revistă deschisă în poală, şi televizorul deschis la o oarecare emisiune.

— Hei, a spus de îndată ce m-am aşezat lângă ea, aparent mai interesată de revistă decât de mine. A trebuit să-mi schimb hainele în ceva mai comod.

Sunt epuizată. Nu sunt sigură cât pot să mai stau trează înainte să merg la culcare.

Am înţeles ceea ce nu rostise mai exact: Ideea ca noi doi să facem dragoste nici nu intra în discuţie.

— Şi eu sunt obosit.

— Nu-mi vine să cred că va începe şcoala luna viitoare. Pare de necrezut.

— Eu tot nu ştiu de ce încep ei atât de devreme, am spus eu, continuând conversaţia. Noi nu începeam mereu şcoala după Ziua Muncii când eram la şcoală? Adică de ce pe douăzeci şi cinci august?

— N-am nicio idee. Ceva cu numărul obligatoriu de zile şcolare, cred.

M-am întins după telecomandă.

— Te superi dacă găsesc altceva la care să ne uităm?

Ochii ei s-au îndreptat brusc către televizor.

— Mă uitam aici. Pur şi simplu, voiam ceva simplu care să mă ajute să mă deconectez.

Am lăsat telecomanda jos. O vreme, nu a spus niciunul nimic. În cele din urmă, am spus eu:

— Ce vrei să facem mâine?

— Nu sunt sigură. Ştiu că trebuie să iau costumul de la croitorie, dar cam atât. De ce? La ce te gândeai?

— La orice ţi-ar plăcea ţie să facem. Ai fost atât de ocupată săptămâna aceasta, încât nu prea am reuşit să petrecem timp împreună.

— Ştiu. A fost o adevărată nebunie.

Deşi poate că-mi imaginasem, ea nu părea la fel de deranjată de programul recent aşa cum eram eu.

— Şi cât despre cina din seara aceasta…

Ea a clătinat din cap.

— Hai să nu vorbim despre asta, Russ. Vreau doar să mă relaxez.

— Încercam să-ţi spun că începusem să-mi fac griji când nu ai dat niciun semn…

Ea a lăsat revista în jos.

— Serios?

— Ce?

— Vrei să faci asta acum? Ţi-am spus că sunt obosită şi că nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce te superi iar?

— Pentru că ştiu ce încerci să faci.

— Ce încerc să fac?

— Încerci să mă faci să-mi cer iertare, dar nu am făcut nimic greşit. Vrei să-ţi spun că-mi pare rău că am obţinut un post bun? Sau să-mi cer iertare că încerc să mă îmbrac ca un profesionist? Sau pentru că am luat o gustare fiindcă tremuram? Tu te-ai gândit vreodată că poate tu ar trebui să-ţi cei iertare pentru că încerci să porneşti o ceartă?

— Nu încercam să pornesc o ceartă.

— Este exact ceea ce încercai să faci, a spus ea uitându-se la mine de parcă eram nebun. Te-ai supărat imediat după ce ţi-am spus că mâncasem deja şi ai vrut să te asiguri că ştiu. Aşa că am încercat să fiu drăguţă. Te-am invitat în camera de zi să-ţi arăt ce cumpărasem. Te-am sărutat. Şi imediat după aceea, ai sărit cu gura pe mine, exact cum faci întotdeauna.

Ştiam că exista un grăunte de adevăr în ceea ce spunea.

— Bine, ai dreptate, am spus eu, încercând să-mi menţin vocea calmă. Recunosc că am fost dezamăgit că mâncaseşi înainte să ajungi acasă…

— Crezi? a spus ea întrerupându-mă. Asta e chestia la tine. Crezi sau nu, tu nu eşti singurul de pe aici care are sentimente. Te-ai gândit măcar puţin la ce presiune am fost supusă în ultimul timp? Aşa că ce ai făcut? Înrăutăţeşti lucrurile de îndată ce intru pe uşă şi nici măcar acum nu poţi să o laşi baltă. S-a ridicat de pe canapea şi a continuat să vorbească în timp ce ieşea din cameră. Nu am vrut decât să-mi urmăresc emisiunea, să-mi citesc revista şi să stau cu tine fără să ne certăm. Asta e tot. Oare am cerut prea mult?

— Unde pleci?

— Mă duc să mă întind puţin în pat, pentru că vreau să mă relaxez. Eşti binevenit să mă însoţeşti,

dar dacă preferi să începi iar cearta, atunci te rog să nu te deranjezi.

Apoi a plecat. Am închis televizorul şi am stat în linişte în ora următoare, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase între mine şi soţia mea.

Sau, mai exact, cum puteam îmbunătăţi situaţia dintre noi.

Duminică m-am trezit târziu şi am găsit patul gol.

Mi-am pus o pereche de blugi înainte să netezesc formele ciudate de păr care mă întâmpinau la oglindă în fiecare dimineaţă. Era o situaţie neplăcută şi dezamăgitoare, agravată de faptul că Vivian se trezea de obicei arătând gata aranjată.

Pentru că Vivian adormise până când mă strecurasem eu în pat, nu eram sigur la ce să mă aştept, dar când m-am apropiat de bucătărie le-am auzit pe soţia şi pe fiica mea râzând.

— Bună dimineaţa, am spus eu.

— Tati! a strigat London.

Vivian s-a întors şi mi-a făcut cu ochiul, zâmbind de parcă în noaptea trecută nu se întâmplase nimic.

— Exact la fix, a spus ea. Tocmai am terminat de pregătit micul dejun.

— Miroase fantastic.

— Vino aici, frumosule, a spus ea.

M-am apropiat, presupunând că voia să mă înveselească, i-ar când am ajuns lângă ea, m-a sărutat.

— Îmi pare rău pentru aseară. Eşti bine?

— Da, sunt bine. Şi mie îmi pare rău.

— Ce spui dacă ţi-aş pregăti o farfurie cu mâncare? Am făcut şunca foarte crocantă pentru tine.

— Ar fi grozav.

— Şi cafeaua este gata. Frişca ar trebui să fie pe acolo.

— Mulţumesc, am spus. Mi-am turnat o ceaşcă, am luat-o cu mine la masă, şi m-am aşezat lângă

London. Am sărutat-o în creştetul capului când s-a întins după lapte.

— Ce faci, scumpa mea? Ai avut vreun vis frumos?

— Nu-mi amintesc, mi-a spus ea. A luat o înghiţitură de lapte şi a rămas pe buze cu o urmă în formă de mustaţă.

Vivian a adus două farfurii cu omletă, şuncă şi pâine prăjită, pe care le-a aşezat în faţa noastră.

— Vrei nişte suc? Avem suc proaspăt de portocale.

— Sună bine, mulţumesc.

A adus paharele cu suc şi farfuria ei. Spre deosebire de farfuriile noastre, a ei conţinea o porţie mică de omletă din albuşuri şi fructe.

Am luat o gură de şuncă.

— La ce oră te-ai trezit?

— Acum o oră, poate? Tu cred că erai epuizat. Nici nu cred că m-ai auzit când am coborât din pat.

— Presupun că da, am spus eu.

— Vreau să spun că, dacă nu te-ai fi trezit, eram pe cale să o trimit pe London să sară pe tine.

M-am întors către London având gura căscată.

— Ai fi făcut asta, nu-i aşa? Dacă dormeam în continuare?

— Bineînţeles că aş fi făcut-o, a spus London chicotind. Ghici ce? Mă duc cu mami la mall, să-şi ridice hainele, şi apoi mergem la magazinul de animale.

— Ce faceţi la magazinul de animale?

— Mami mi-a spus că îmi poate lua un hamster. Am să-i pun numele doamna Sprinkles.

— N-am ştiut că vrei un hamster.

— Voiam un hamster de mult timp, tati.

— Cum se face că nu mi-ai spus niciodată, scumpo?

— Pentru că mami mi-a spus că tu nu ai vrea unul.

— Păi, nu ştiu, am spus. Îngrijirea unui hamster necesită multă muncă.

— Ştiu, a spus ea. Dar sunt atât de drăguţi!

— Sunt drăguţi, am recunoscut eu, iar tot restul micului dejun am ascultat-o pe London în timp ce încerca să mă convingă de faptul că era destul de mare încât să aibă grijă de un hamster.

Îmi beam cea de-a doua ceaşcă de cafea stând în bucătărie în timp ce Vivian începuse să pună farfuriile în maşina de spălat vase. London se juca în camera de zi cu păpuşile ei Barbie.

— Este destul de mare ca să aibă un hamster, să ştii, comentase Vivian. Chiar dacă va trebui să cureţi tu cuşca.

— Eu?

— Bineînţeles, a spus ea. Tu eşti tatăl.

— Şi, după tine, faptul că-mi ajut fiica să cureţe cuşca hamsterului face parte din fişa postului, nu-i aşa?

— Gândeşte-te că este o modalitate bună să petreci timp cu ea.

— Curăţând rahat de hamster?

— O, taci, a spus ea, cicălindu-mă. Îi va face bine. Va învăţa să fie responsabilă. Şi, în plus, este mult mai uşor decât să-i fi luat un câine. Îi place foarte mult şi de Yorkie, câinele vecinului, aşa că te poţi considera norocos. Ai văzut buletinul informativ de la clubul country?

— Nu prea cred.

— Au câteva programe bune pentru copii, inclusiv tenis. Trei zile pe săptămână de la nouă dimineaţa timp de patru săptămâni, aşa că nu s-ar suprapune cu niciuna dintre activităţile ei. Luni, marţi şi joi.

Din locul în care stăteam, o puteam vedea pe fiica mea şi am observat din nou cât de mult semăna cu mama ei.

— Nu ştiu dacă o să-i placă, am răspuns eu. Şi apropo de London, voiam să te întreb… la ce te-ai gândit în privinţa ei?

— La ce te referi?

— La cine va avea grijă de ea. Mâine începi serviciul. Cine va sta cu ea?

— Ştiu, ştiu. Când se aplecă şi aşează o altă farfurie în maşina de spălat vase, am observat o urmă de stres în mişcările ei. Am vrut săptămâna trecută să caut câteva grădiniţe, dar nu am avut timp. Am făcut tot posibilul să mă descurc cât mai bine şi încă mai cred că nu sunt pregătită pentru mâine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Walter să creadă că sunt o idioată în timpul prânzului.

— Iei prânzul cu Walter?

— Noul meu şef? Walter Spannerman.

— Ştiu cine este. Doar că nu ştiam că vei lua prânzul cu el mâine.

— Nici eu nu am ştiut până azi-dimineaţă. Când m-am trezit, am găsit un e-mail cu programul meu de orientare. M-au pus pe fugă toată ziua de mâine – resurse umane, departamentul juridic, masa de prânz, întâlniri cu diverşi vicepreşedinţi. Trebuie să fiu acolo la şapte şi jumătate dimineaţa.

— Devreme, am spus. Am aşteptat, întrebându-mă dacă avea să se întoarcă la subiectul despre cine urma să aibă grijă de London. A clătit nişte tacâmuri şi le-a pus în maşina de spălat vase, fără să spună nimic. Mi-am dres vocea. Şi ziceai că n-ai reuşit să găseşti o grădiniţă pentru London?

— Încă nu. Am sunat câteva prietene şi ele mi-au spus că sunt bune grădiniţele pe care le folosesc ele, dar tot aş vrea să văd cu ochii mei, ştii? Să fac un tur, să întâlnesc personalul, să discut tipurile de programe pe care le pot oferi. Vreau să mă asigur că este locul potrivit pentru ea.

— Dacă ai numele, pot să sun eu să fac o programare pentru noi.

— Păi, asta este chestia. Nu am nicio idee la cât voi pleca săptămâna asta de la serviciu.

— Sunt sigur că voi reuşi să stabilesc o întâlnire de seară.

— Probabil că ar fi mai bine să o fac eu, nu crezi? Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să anulez.

— Atunci… care este planul pentru mâine? Pentru London?

— Nu m-aş simţi confortabil cu faptul să o las într-un loc străin. Nu-i aşa? Vreau tot ce este mai bun pentru ea.

— Sunt sigur că, dacă vei alege unul dintre locurile folosite şi de prietenele tale, va fi în regulă.

— Este deja destul de agitată de faptul că trebuie să mă întorc la serviciu şi era destul de supărată azi-dimineaţă. De aceea am servit micul dejun în familie şi i-am propus să-i cumpăr un hamster. Nu vreau ca ea să simtă că o abandonăm în această săptămână.

— Ce vrei să spui mai exact?

Vivian a închis uşa maşinii de spălat vase.

— Speram să ai tu grijă de ea săptămâna asta. În acest fel, London va avea timp să se adapteze.

— Nu pot. Am întâlniri cu clienţii în fiecare zi a săptămânii.

— Ştiu că îţi cer mult şi nu-mi place să-ţi fac asta. Dar nu ştiu ce altceva să fac. M-am gândit că ai putea să o iei cu tine la birou sau că ai putea lucra de acasă. Când ai întâlnirile, o poţi lăsa la mama ta. Va fi doar pentru o săptămână sau două.

O săptămână? Sau două?

Cuvintele continuau să-mi răsune în minte, chiar şi când am răspuns.

— Nu ştiu. Va trebui să o sun pe mama să o întreb dacă este în regulă pentru ea.

— Ai putea? Eu sunt deja destul de agitată cu noul serviciu şi nu aş vrea să-mi fac griji şi în privinţa lui London. Aşa cum ţi-am spus, chiar era supărată azi-dimineaţă.

M-am uitat cu atenţie la London. Ea nu păruse supărată la micul dejun şi nu părea nici acum, dar Vivian o cunoştea mult mai bine decât mine.

— Da, sigur. Am să o sun.

Vivian a zâmbit înainte să vină mai aproape şi să-şi pună braţele în jurul gâtului meu.

— A fost foarte drăguţ că ai încercat să mă surprinzi cu cina aseară. Şi mă gândeam că s-ar

putea să am chef de un pahar de vin după ce pleacă London la culcare. M-a sărutat pe gât, respiraţia ei fiind fierbinte pe pielea mea. Crezi că s-ar putea să ai şi tu chef de aşa ceva?

M-am gândit deodată în sinea mea dacă toată dimineaţa apariţia ei, buna ei dispoziţie, micul dejun – făcuse, pur şi simplu, parte din planul ei de a obţine ce-şi dorea, dar când m-a sărutat a doua oară pe gât, am iertat-o.

Vivian şi London au fost plecate până după-amiază. În acest timp, eu am terminat prezentarea pentru chiropractician, prima dintre întâlniri. În acelaşi timp, am făcut ordine în casă şi apoi am sunat-o pe mama. I-am spus despre întâlnirile de săptămâna următoare cu clienţii şi am întrebat-o dacă puteam să o las luni pe London la ea.

— Bineînţeles că poţi, a spus ea.

Am închis telefonul tocmai când Vivian şi London erau pe alee, şi am putut să o aud pe London strigându-mă chiar înainte să ies pe uşă.

— Tati, tati! Vino aici, repede!

Am păşit pe trepte şi am văzut-o ţinând o cuşcă mică din plastic. De la distanţă, primul meu gând era că vedeam dublu, pentru că păreau să fie doi hamsteri, unul cu negru şi alb, iar celălalt maro. London avea gura până la urechi când m-am apropiat.

— Am luat doi, tati! Doamna Sprinkles şi domnul Sprinkles.

— Doi?

— N-a putut să aleagă, a spus Vivian, aşa că m-am gândit, de ce nu? Oricum trebuia să cumpărăm cuşca.

— Şi a trebuit să-l ţin pe domnul Sprinkles tot drumul spre casă! a adăugat London.

— Aşa ai făcut, ha?

— Este foarte drăguţ. A stat în mâinile mele tot timpul. Data viitoare o voi ţine pe doamna Sprinkles.

— Foarte bine, am spus. Îmi place cuşca lor.

— Oh, asta este doar cuşca în care i-am adus. Adevărata cuşcă este în spate. Mami mi-a spus că mă poţi ajuta să o asamblez. Este imensă!

— Aşa ţi-a spus, ha? am spus eu, şi deodată mi-au apărut în faţa ochilor imagini din ajunurile Crăciunurilor în care petrecusem ore întregi asamblând diverse… lucruri – măsuţa pictorului, Casa de Vis a păpuşii Barbie, bicicleta. Este de ajuns să spun că mi s-a părut mult mai dificil decât i s-ar fi părut probabil tatălui meu. Vivian probabil a intuit la ce mă gândeam, pentru că am simţit cum şi-a pus braţul în jurul meu.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus. Nu va fi chiar atât de greu. Am să te încurajez şi eu.

Mai târziu în acea seară, după ce am făcut dragoste, stăteam într-o parte şi treceam cu degetele peste mijlocul lui Vivian. Avea ochii închişi, trupul relaxat, era frumoasă.

— Tu tot nu mi-ai spus încă ce presupune mai exact locul tău de muncă.

— Nu sunt prea multe de spus. Este acelaşi gen de muncă pe care-l făceam înainte.

Părea somnoroasă, cuvintele îi ieşeau aproape mormăind.

— Ştii cam cât ai putea călători?

— Încă nu, a răspuns. Presupun că voi afla.

— Asta ar putea fi complicat cu London.

— London va fi bine. Tu vei fi aici.

Pentru nu ştiu care motiv, mă aşteptam să spună mai multe: cât de mult îi va fi dor de London sau că spera să găsească o cale de a călători mai puţin. În schimb, ea respira lung şi regulat.

— Ştii ce salariu vei avea?

— De ce?

— Încerc să-mi dau seama de bugetul nostru.

— Nu, a spus ea. Nu ştiu încă.

— Cum se face că nu ştii?

— Există salariul de bază, sporurile, precum şi diferite tipuri de stimulente. Împărţirea profitului. Aproape că am ameţit când au început să-mi explice.

— Ai măcar o estimare?

Ea şi-a pus o mână pe braţul meu.

— Chiar trebuie să facem asta acum? Ştii că nu-mi place să vorbesc despre bani.

— Nu, sigur că nu.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Îţi mulţumesc că ai grijă de London săptămâna asta.

Sau două săptămâni, m-am gândit eu imediat, dar am ţinut cuvintele pentru mine.

— Cu plăcere.

Nu puteam să dorm şi după ce m-am uitat timp de o oră la tavan, am coborât din pat şi m-am îndreptat spre bucătărie. Mi-am turnat un pahar mic de lapte şi l-am terminat cu o singură înghiţitură, gândindu-mă că, dacă tot eram treaz, aş fi putut să văd ce face London. Am intrat în camera ei şi am putut auzi scârţâitul şi zbârnâitul roţii hamsterilor, o petrecere de hamsteri în mijlocul nopţii.

Din fericire, London părea să nu observe. Dormea profund, respiraţia ei fiind adâncă şi regulată. Am sărutat-o pe obraz înainte să ridic pătura pe ea. Ea s-a mişcat uşor şi privind în jos la ea, am simţit o înţepătură în inimă, un amestec de mândrie, dragoste, grijă şi teamă, o combinaţie care mă intriga în intensitatea ei.

După aceea, am stat afară pe verandă. Noaptea era caldă şi atmosfera era completată de ţârâitul greierilor. Îmi amintea vag de ceva din copilărie când tata mi-a spus că frecvenţa ţârâitului era corelată cu temperatura şi mă întrebam dacă era adevărat sau era doar ceva ce spun taţii fiilor lor în serile târzii de vară.

Cugetarea asupra acelei întrebări părea să elibereze alte gânduri şi am înţeles deodată de ce părea somnul atât de evaziv.

Avea legătură cu Vivian şi cu faptul că nu-mi spusese salariul ei. Nu am crezut-o când mi-a spus că ameţise când i-a fost explicat, iar acest lucru m-a deranjat la fel de mult.

În toţi anii în care fusesem căsătoriţi, întotdeauna îi spuneam lui Vivian sumele pe care le câştigam. Pentru mine, împărtăşirea acelei informaţii era o condiţie a căsătoriei; ultimul lucru pe care ar trebui să-l ascundă orice cuplu este situaţia financiară. Secretul ar putea fi coroziv şi derivat în cele din urmă dintr-o dorinţă de control. Sau poate că am fost prea dur cu ea. Sau poate că, pur şi simplu, nu voia să-mi rănească sentimentele pentru că urma să aibă un venit în timp ce propria mea afacere se poticnea.

Nu puteam să-mi dau seama. Între timp, mi se predase responsabilitatea fiicei noastre şi, dintr-odată, adevăratul motiv al insomniei mele devenise mult prea evident.

Rolurile noastre din căsătorie erau inversate.

CAPITOLUL 6

Domnul Mamă

Când eram mic, părinţii mei umpleau rulota şi ne duceau pe mine şi pe Marge în fiecare vară la Outer Banks. La început stăteam lângă Rodanthe, iar ulterior stăteam mult mai în nord, lângă zona în care fraţii Wright făcuseră parte din istoria aviaţiei. Dar pe măsură ce am crescut, locul nostru devenise Ocracoke.

Ocracoke nu este mai mare decât un sat, dar în comparaţie cu Rodanthe era o metropolă, cu magazine care serveau îngheţată şi pizza la felie. Eu şi Marge petreceam ore întregi cutreierând plajele şi magazinele, culegând scoici şi râzând la soare. Când venea seara, mama pregătea cina, de obicei burgeri sau hotdogi. După aceea, noi prindeam licurici în borcane înainte să adormim în cele din urmă într-un cort, în timp ce părinţii noştri dormeau în rulotă, sub cerul înstelat.

Vremuri bune. Unele dintre cele mai bune din viaţa mea. Desigur, tata şi le aminteşte diferit.

— Uram excursiile acelea de familie, mi-a mărturisit el când eram la facultate. Tu şi Marge vă băteaţi ca pisicile şi câinii pe tot parcursul drumului. Te ardeai de la soare din prima zi şi apoi te văitai ca un copil tot restul săptămânii. Marge stătea bosumflată în cea mai mare parte a săptămânii pentru că nu era cu prietenii ei şi dacă nu era destul de rău, de îndată ce începea să ţi se ia pielea, îţi aruncai cojile către Marge ca să o faci să ţipe. Eraţi adevărate pacoste.

— Atunci de ce ne duceai în fiecare vară?

— Pentru că mă obliga mama ta. Eu aş fi plecat mai degrabă în vacanţă.

— Păi, eram în vacanţă.

— Nu, a spus el, eram într-o excursie de familie, nu într-o vacanţă.

— Care este diferenţa?

— O să-ţi dai tu seama.

În primii trei ani din viaţa lui London, călătoriile în afara oraşului necesitau o zi întreagă de pregătiri – scutece, şi biberoane, şi cărucioare; gustări şi şampon pentru copii, şi sacoşe întregi de jucării care să o distreze. Când eram în afara oraşului, vizitam locuri care credeam că-i vor face plăcere - acvariul, locurile de joacă de la McDonald's, plaja alegând de colo colo, cu puţin timp liber pentru noi şi chiar mai puţin timp de relaxare.

Însă, cu două săptămâni înainte de aniversarea lui London de patru ani, Peters m-a trimis la o conferinţă în Miami şi am decis să folosesc câteva zile de concediu după terminarea conferinţei. M-am înţeles cu părinţii mei să aibă grijă de London timp de patru zile şi, deşi Vivian ezitase iniţial să o lase acasă pe fiica noastră, nu ne-a luat mult să înţelegem cât de mult ne lipsise să fim… liberi. Citeam reviste şi cărţi lângă piscină, sorbeam cocktailuri Pina Colada şi dormeam la amiază. Ne îmbrăcam frumos pentru cină, zăboveam la câte un pahar cu vin şi făceam dragoste în fiecare zi, câteodată de mai multe ori pe zi. Într-o seară ne-am dus la un club de noapte şi am dansat până după miezul nopţii, dormind buştean a doua zi. Abia când ne-am întors în Charlotte am înţeles în cele din urmă la ce se referea tatăl meu.

Copiii, voia el să spună, schimbau totul.

Presupun că ar fi fost mai potrivit să fi fost vineri 13, în loc de luni 13, din moment ce totul despre prima zi de lucru a lui Vivian părea oarecum *ciudat.*

Pentru început, Vivian a intrat prima la duş, ceea ce a dat peste cap programul de dimineaţă care funcţionase de ani de zile. Neştiind ce să fac, am aranjat patul şi am mers la bucătărie să pun de cafea. În timp ce fierbea cafeaua, am decis să-i fac lui Vivian un mic dejun care să includă albuşuri de ou, fructe de pădure şi felii de pepene galben. Am pregătit acelaşi lucru şi pentru mine, gândindu-mă

că n-ar fi rău să dau jos câteva kilograme. Observasem că începuseră să mă strângă pantalonii în talie.

În timp ce găteam, London a intrat în bucătărie şi i-am pregătit un bol cu cereale. Părul era umflat şi ciufulit, şi chiar şi eu am putut vedea că era obosită.

— Ai dormit bine? am întrebat.

— Domnul şi doamna Sprinkles m-au tot trezit. Se tot urcau pe roată şi ea scârţâia.

— Asta nu e bine. Am să văd dacă o pot face să nu mai scârţâie, bine?

Ea a încuviinţat din cap, iar eu mi-am turnat prima ceaşcă de cafea. Abia când eram la a treia ceaşcă a intrat Vivian în cele din urmă în bucătărie. Am fost foarte surprins.

— Uau. Am zâmbit.

— Îţi place?

— Arăţi fantastic, am spus eu, chiar crezând asta. Ţi-am pregătit micul dejun.

— Nu ştiu cât pot să mănânc. Sunt atât de emoţionată, încât nu mi-e foame.

Am reîncălzit albuşurile de ou în cuptorul cu microunde în timp ce Vivian a stat cu London, ascultând-o povestindu-i despre roata zgomotoasă.

— I-am spus că am să văd dacă o pot face mai silenţioasă, am spus eu aducând farfuriile la masă.

Vivian începu să ciugulească din mâncare când m-am aşezat.

— Va trebui să foloseşti spray-ul pentru descâlcit înainte să piepteni părul lui London în această dimineaţă. Este lângă chiuvetă, sticla verde.

— Nicio problemă, am spus eu vag, amintindu-mi că o văzusem pe Vivian făcând asta. Am luat o furculiţă plină cu ouă. Ea şi-a întors atenţia către London. Şi tatăl tău te va înscrie astăzi la tabăra de tenis. O să-ţi placă.

Am ezitat, rămânând cu furculiţa chiar deasupra farfuriei.

— Stai… am spus. Ce?

— Tabăra de tenis? Am vorbit ieri despre asta. Nu-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc că ai vorbit despre ea. Însă nu-mi amintesc să fi luat vreo decizie.

— Înscrierile pentru tabără se fac astăzi, iar ei sunt destul de siguri că locurile se vor ocupa repede, aşa că ar trebui să încerci să fii acolo pe la opt şi jumătate. Vor începe înscrierile la nouă. Ora ei de artă începe la unsprezece.

— Trebuie să ajung la prezentarea mea.

— Nu va dura mult să o înscrii şi poţi să aştepţi acolo cât timp e la ora de artă. Există o cafenea la câteva uşi mai jos, în acelaşi complex. Va fi în regulă şi dacă nu stai – eu de obicei o lăsam acolo şi plecam la sala de fitness. La ce oră ai şedinţa?

— La două.

— Vezi? Este perfect. Ora ei se termină la douăsprezece şi jumătate, aşa că o poţi duce la mama ta după aceea. Ştii unde este atelierul, nu? În acel complex, mai jos de mall, care are restaurantul TGI Fridays?

Ştiam complexul despre care vorbea, dar mintea mea se concentra pe lista mea extinsă de lucruri pe care le aveam de făcut.

— Nu puteam doar să sunăm la club şi să o înscriem?

— Nu, a spus Vivian. Au nevoie de o copie a cardului de asigurare şi există şi o derogare care trebuie semnată.

Mintea mea continua să se învârte.

— Trebuie neapărat să meargă la ora de artă de astăzi?

Vivian s-a întors către London.

— Vrei să mergi astăzi la cursul de artă, scumpo?

London a încuviinţat din cap.

— Prietenul meu Bodhi este acolo, a spus ea pronunţând Bodie. Se scrie BODHI şi este foarte drăguţ. I-am spus că-i voi aduce astăzi pe domnul şi doamna Sprinkles ca să-i cunoască şi el.

— A, că mi-am amintit. Va trebui să cumperi şi mai mult rumeguş de la magazinul de animale, a adăugat Vivian. Şi nu uita de ora de dans de după-amiază. Începe la cinci, iar studioul este în acelaşi

complex de magazine cu Harris Teeter. Vivian s-a ridicat de la masă şi a sărutat-o pe London înainte să o îmbrăţişeze. Mami vine acasă după serviciu, bine? Să ai grijă să-ţi pui hainele murdare în coşul de rufe.

— Bine, mami. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Am condus-o pe Vivian la uşă şi am deschis-o pentru ea înainte să-i ofer un sărut scurt.

— O să-i dai gata, am spus eu.

— Sper să fie aşa. Şi-a atins părul cu grijă. A căutat ceva în geantă şi mi-a dat o hârtie împăturită. Am notat programul lui London ca să-ţi fie mai uşor.

Am scanat lista. Ore de artă lunea şi vinerea la unsprezece, lecţii de pian marţea şi joia la nouă şi jumătate. Ore de dans lunea, miercurea şi vinerea, la cinci. Şi începând de săptămâna viitoare, ore de tenis lunea, marţea şi joia la opt.

— Uau, am exclamat. Ăsta da program. Nu crezi că este prea mult?

— O să se descurce, a spus Vivian.

Din nu ştiu ce motiv, mă aşteptam la un rămas-bun mai lung, poate vorbind puţin despre faptul că era emoţionată sau aşa ceva, dar în schimb ea s-a întors şi s-a îndreptat direct spre maşină.

Fără să se uite deloc în urmă.

Nu mă întrebaţi cum am făcut, dar cumva le-am rezolvat pe toate. Duş, bărbierit şi îmbrăcat în haine pentru serviciu – bifat. Spray pentru descâlcire înaintea pieptănării părului lui London şi îmbrăcarea lui London pentru ziua respectivă – bifat. Curăţarea bucătăriei şi pornirea maşinii de spălat vase bifat. Înscrierea lui London la tabăra de tenis şi dus la ora de artă împreună cu domnul şi doamna Sprinkles – bifat şi bifat. Recapitularea prezentării, lăsat copil la mama şi ajuns la întâlnirea cu chiropracticianul cu câteva minute înainte – bifat, bifat şi bifat.

Biroul chiropracticianului avea o faţadă dărăpănată şi se afla într-o zonă industrială şi

dubioasă, nefiind locul în care cineva să se simtă confortabil când vine la medic. O singură inspecţie rapidă mi-a arătat faptul că potenţialul meu client avea o nevoie disperată de serviciile mele.

Din nefericire, clientul era de altă părere. El nu era interesat nici de prezentarea PowerPoint pe care o pregătisem şi nici de altceva ce aveam de spus, mai ales în comparaţie cu interesul pe care-l arăta sendvişului pe care-l mânca. Era iritat de faptul că nu avea muştar. Ştiu asta pentru că mi-a spus de trei ori, iar la finalul prezentării, când l-am întrebat dacă are vreo întrebare, m-a întrebat dacă am vreun plic cu muştar în maşină pe care aş putea să i-l dau.

Nu aveam cea mai bună dispoziţie când am luat-o pe London de la mama, şi după ce am trecut pe la magazinul de animale, ne-am îndreptat către casă. M-am aşezat din nou la calculator şi am muncit până a venit timpul pentru ora de dans, dar ne-a luat ceva timp să-i găsim ţinuta lui London, pentru că niciunul nu ştia unde o pusese Vivian. Când am plecat de acasă eram cu câteva minute în întârziere şi London devenea tot mai neliniştită când vedea că trecea timpul.

— Doamna Hamshaw devine foarte, foarte nervoasă dacă îi încalci regulile.

— Nu-ţi face griji. Îi voi spune că a fost vina mea.

— Nu va conta.

Până la urmă, London a avut dreptate. Chiar la intrare se afla o zonă de aşteptare ocupată de cinci femei tăcute; direct în faţă era ringul de dans, cele două zone fiind separate de un perete jos cu o uşă batantă. În dreapta se aflau rafturi pline cu trofee, iar pereţii erau decoraţi cu afişe care proclamau diverşi studenţi şi echipe câştigătoare ale concursurilor naţionale.

— Du-te, am îndemnat-o eu.

— Nu pot călca pe ring până când nu mi se spune că o pot face.

— Ce înseamnă asta?

— Nu mai vorbi, tati. Părinţii trebuie să facă linişte când vorbeşte doamna Hamshaw. O să am şi mai multe necazuri.

Doamna Hamshaw – o femeie aspră cu părul de culoarea fierului prins într-un coc – striga instrucţiuni unei clase formate din copii de cinci şi şase ani. După un timp, s-a îndreptat spre noi.

— Ne pare rău că am întârziat, am început eu, mama lui London a început astăzi serviciul şi eu nu am reuşit să-i găsesc hainele pentru dans.

— Înţeleg, m-a întrerupt doamna Hamshaw, fixându-mă cu privirea. Nu a mai spus altceva, doar şi-a exprimat dezaprobarea înainte ca, în cele din urmă, să aşeze o mână pe spatele lui London. Poţi înainta pe ringul de dans.

London a intrat pe uşă şi a pătruns în studio, ţinând privirea în pământ.

Hamshaw a privit-o înaintând, înainte să-şi întoarcă din nou privirea spre mine.

— Vă rog să nu se mai repete. Sosirile târzii deranjează ora şi este deja destul de greu să-mi ţin elevii concentraţi.

Ieşind afară, mi-am sunat recepţionera doar să aflu că nu aveam mesaje, apoi am petrecut restul orei privind-o pe London şi pe celelalte fete străduindu-se să-i facă doamnei Hamshaw pe plac, ea părând destul de neimpresionabilă. Am văzut-o de mai multe ori pe London rozându-şi unghiile.

Când ora a luat sfârşit, London mergea greoi când ne îndreptam spre maşină şi avea umerii lăsaţi în jos. Nu a spus nimic până când am ieşit din parcare.

— Tati?

— Da, scumpo?

— Pot să mănânc Lucky Charms când ajungem acasă?

— Aia nu este mâncare pentru cină, ci pentru micul dejun. Şi tu ştii că mamei nu-i place ca tu să mănânci cereale care conţin zahăr.

— Mama lui Bodhi îl lase să mănânce Lucky Charms ca gustare uneori. Şi îmi este foame. Te rog, tati?

Te rog, tati, cuvinte rostite pe cea mai plângăreaţă voce. Ca tată, cum puteam să o refuz?

Am trecut pe la magazin, am luat cutia cu cereale şi am ajuns acasă cu trei minute mai târziu decât o făceam de obicei.

I-am turnat cereale în castron, i-am trimis lui Vivian un mesaj în care o întrebam când va ajunge acasă şi am mai strecurat puţină muncă, simţindu-mă de parcă fusesem biciuit cu cravaşa încă din momentul în care mă dădusem jos din pat. Probabil pierdusem noţiunea timpului, pentru că atunci când Vivian parcase în sfârşit pe alee, am observat că era aproape ora opt.

Opt?

London a ajuns înaintea mea la uşă şi am privit cum Vivian a ridicat-o în braţe şi a sărutat-o înainte să o lase jos.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am avut o urgenţă la serviciu.

— Credeam că făceai turul de orientare.

— Aşa am făcut. Cam toată ziua. Şi apoi, la ora patru, am aflat că un jurnalist de la ziarul *News & Observer* din Raleigh plănuia o presupusă „demascare" a uneia dintre extinderile lui Walter. Dintr-odată, ne aflam cu toţii în regim de criză. Inclusiv eu.

— De ce tu? Era prima ta zi.

— De aceea m-au angajat, a spus ea. Şi am multă experienţă cu gestionarea stării de criză. Şeful meu din New York avea mereu probleme cu presa. Mă rog, a trebuit să facem şedinţă şi să elaborăm un plan, iar eu a trebuit să vorbesc cu agenţii de presă ai lui Spannerman din afară. Toate au venit unele după altele. Sper că mi-ai păstrat şi mie ceva de la cină. Sunt lihnită. Nu-mi pasă ce ai pregătit.

Ups.

Probabil mi-a văzut expresia de pe faţă, pentru că umerii i-au căzut brusc.

— Nu ai gătit nimic la cină?

— Nu. Am fost prins cu munca…

— Deci London nu a mâncat?

— Tata m-a lăsat să mănânc Lucky Charms, a răspuns fiica mea zâmbind.

— Lucky Charms?

— A fost o gustare, am spus, auzindu-mi tonul defensiv.

Dar atunci Vivian abia dacă mai asculta.

— Hai să vedem ce putem încropi pentru cină, bine? Ceva sănătos.

— Bine, mami.

— Cum a fost la ora de dans?

— Am întârziat, a răspuns London, şi profesoara a fost foarte, foarte supărată pe tati.

Chipul lui Vivian se strânsese, nemulţumirea ei fiind la fel de evidentă precum fusese cea a doamnei Hamshaw.

— În afară de urgenţă, cum a fost prima ta zi la serviciu? am întrebat-o eu mai târziu, când stăteam întinşi în pat. Îmi puteam da seama că încă era supărată pe mine.

— A fost în regulă. Doar întâlniri şi acomodarea cu noul loc de muncă.

— Şi prânzul cu Spannerman?

— Cred că a mers bine, a spus ea. Nu a adăugat nimic altceva.

— Simţi că ai putea lucra pentru el?

— Nu cred că voi avea vreo problemă cu el. Majoritatea directorilor se află acolo de ani de zile.

Doar dacă sunt femei, m-am gândit eu.

— Să-mi spui dacă îţi face avansuri, bine?

Ea a oftat.

— Este doar un loc de muncă, Russ.

M-am trezit în zorii zilei şi am lucrat intens câteva ore la calculator înainte să se trezească Vivian. În bucătărie, conversaţia noastră s-a simţit mai puţin personală decât dorisem iniţial. Ea mi-a dat o listă de cumpărături şi mi-a reamintit că London avea o lecţie de dans. De asemenea, m-a

rugat să întreb dacă profesoara de pian ar fi dispusă să lucreze cu London în după-amiezile de marţi şi joi sau seara, odată ce începea şcoala. În drumul ei către uşă, s-a întors cu faţa la mine.

— Ai putea, te rog, să fii mai conştiincios în privinţa lui London? Du-o la timp la activităţile ei şi asigură-te că mănâncă bine. Nu e aşa de greu, iar eu nu am făcut-o timp de ani de zile.

Comentariul ei m-a durut, dar înainte să pot răspunde, a închis uşa în urma ei.

London a venit câteva minute mai târziu sărind scările şi a întrebat dacă putea mânca Lucky Charms la micul dejun.

— Sigur că poţi, am spus. Redând încă în minte cuvintele lui Vivian, am sesizat cu siguranţă ceva pasiv-agresiv în acordul meu imediat. Vrei şi nişte lapte cu cacao?

— Da!

— M-am gândit eu că vrei, am spus eu, întrebându-mă ce ar fi spus Vivian despre *asta.*

London a mâncat şi apoi s-a jucat cu păpuşile Barbie. Eu i-am descâlcit părul, m-am asigurat că este îmbrăcată pentru ziua respectivă şi am dus-o la lecţia de pian. Mi-am amintit să o întreb pe profesoară despre schimbarea programului ei de lecţii, iar după aceea am fugit la părinţii mei.

— O, a spus mama de îndată ce păşisem pe uşa casei copilăriei mele, te-ai întors. Când a sărutat-o pe London, am observat că mama nu purta un şorţ. În schimb, era îmbrăcată cu o rochie violet.

— Sigur că sunt aici, am spus. Dar nu pot să stau decât câteva minute pentru că nu vreau să întârzii.

Ea a mângâiat-o pe London pe spate.

— London, scumpa mea? Vrei să încerci unul dintre fursecurile pe care le-am făcut ieri împreună? Le găseşti în borcanul cu fursecuri de lângă prăjitorul de pâine.

— Ştiu unde sunt, a spus London.

Practic, fiica mea a alergat către bucătărie, de parcă cerealele cu zahăr nu fuseseră de ajuns.

— Apreciez cu adevărat că mă ajuţi cu London, am spus.

— Ei bine, e o mică problemă.

— Ce anume?

— Astăzi iau prânzul cu celelalte membre de la Societatea Pălăriilor Roşii. Mi-a făcut semn spre pălăria ei, care era aşezată pe masa alăturată. Avea culoarea rujului de clovn şi era decorată cu pene pe care presupuneam că fuseseră smulse de pe păuni.

— Dar ţi-am spus că am întâlniri toată săptămâna.

— Îmi amintesc. Dar tu m-ai întrebat dacă pot avea grijă de London doar luni.

— Am presupus că ştiai ce înseamnă asta. Iar lui London îi place să-şi petreacă timpul cu tine.

Şi-a pus o mână pe braţul meu.

— Acum, Russ… Tu ştii cât de mult o iubesc şi eu, dar nu pot să am grijă de London în fiecare zi până începe şcoala, a spus ea. Ca şi tine, am şi eu lucruri de făcut.

— Este doar temporar, am protestat eu. Sper ca până săptămâna viitoare să nu mai fie nevoie.

— Mâine nu voi fi aici. Clubul meu de grădinărit găzduieşte un atelier de lalele şi narcise, şi au câţiva bulbi sălbatici pe care-i putem cumpăra. Sper să-l surprind pe tatăl tău primăvara viitoare. Ştii că nu a avut niciodată mare noroc cu lalelele. Şi m-am oferit voluntar pentru zilele de joi şi vineri.

— Aha, am spus, începând să-mi bată inima puternic. Am auzit-o pe mama scoţând un oftat.

— Cât pentru astăzi însă, şi din moment ce London este deja aici… la ce oră vei termina întâlnirea?

— La douăsprezece fără un sfert, poate.

— Prânzul meu este la amiază, aşa că poţi veni să o iei de la restaurant. London poate să stea cu mine şi prietenele mele până ajungi tu acolo.

— Asta ar fi grozav, am spus, simţind un val de uşurare. Unde este?

A menţionat un loc pe care se întâmpla să-l ştiu, deşi nu fusesem niciodată acolo.

— La ce oră este întâlnirea ta?

Întâlnirea. O, la naiba.

— Trebuie să plec, mamă. Nu pot exprima în cuvinte cât de mult apreciez că faci asta.

— Serios? a întrebat Marge. Eşti supărat pe mama pentru că se întâmplă să aibă propria ei viaţă?

Conduceam de-a lungul autostrăzii şi vorbeam prin bluetooth.

— Tu nu auzi? Am întâlniri toată săptămâna. Ce o să mă fac?

— Alo? O grădiniţă? Chemi o bonă câteva ore? Rogi unul dintre vecini? Stabileşti o zi de joacă şi apoi laşi copilul acolo?

— Nu am avut nici măcar un minut liber ca să mă gândesc la ceva de genul ăsta.

— Ai timp să vorbeşti cu mine acum.

Pentru că sper că vei avea grijă mâine de London pentru câteva ore.

— Am vorbit cu Vivian despre asta. Lui London îi este deja greu pentru că ea merge la serviciu.

— Da?

În afară de o neplăcere aparentă pentru ora de dans, nu am observat altceva. Dar…

— În orice caz, te-am sunat pentru că speram să…

— Nici măcar să nu încerci, m-a avertizat Marge, întrerupându-mă.

— Ce anume?

— Ai de gând să-mi ceri să stau mâine cu London din moment ce mama a închis uşa. Sau joi, sau vineri. Sau toate trei.

După cum am spus, Marge este deşteaptă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Practic, o puteam vedea pe sora mea dându-şi ochii peste cap.

— Nu face pe prostul şi nici nu încerca să negi. Altfel de ce ai fi sunat? Ştii de câte ori m-ai sunat la

serviciu în ultimii cinci ani?

— Nu neapărat, am recunoscut eu.

— Niciodată.

— Nu este adevărat.

— Ai dreptate. Te mint. Mă suni în fiecare zi. Pălăvrăgim şi chicotim ore întregi ca nişte fete de şcoală generală în timp ce eu mâzgălesc. Stai o secundă.

Am auzit-o pe sora mea tuşind, o tuse adâncă şi răguşită.

— Eşti bine? am întrebat.

— Cred că am luat un virus.

— Vara?

— A trebuit să-l duc ieri pe tata la doctor şi sala de aşteptare era plină de bolnavi. Este o minune că nu am ieşit de acolo pe targă.

— Cum e tata?

— Va trebui să aşteptăm câteva zile rezultatele de la laborator, dar testul de stres şi EKG-ul arătau că inima lui este bine. Şi plămânii, de asemenea. Doctorul părea destul de uimit, în ciuda faptului că tata era ursuz.

— Da, aşa este el, am fost eu de acord. Mintea mea se întorsese la London. Ce ar trebui să fac cu London dacă nu găsesc pe nimeni care să aibă grijă de ea?

— Eşti inteligent. Găseşti tu o soluţie.

— Eşti o soră care îmi oferă atât de mult sprijin şi ajutor.

— Încerc.

Întâlnirea cu proprietarii buticului de sendvişuri a mers cam la fel de bine ca întâlnirea de ieri cu acel chiropractician. Nu pentru că nu erau interesaţi. Proprietarii, un cuplu căsătorit din Grecia, ştiau că publicitatea avea să-i ajute cu afacerea, problema era că ei abia câştigau suficient cât să ţină uşile deschise şi să-şi acopere cheltuielile. Mi-au spus să mă întorc peste câteva luni, când urmau să

gestioneze mai bine lucrurile, şi mi-au oferit un sendviş când mă pregăteam să plec.

— Este delicios, a spus soţul. Toate sendvişurile noastre sunt servite în turte pe care le facem aici.

— Este reţeta bunicii mele, a adăugat soţia.

Trebuie să recunosc că pâinea mirosea ca şi cum ar fi fost trimisă din cer şi am putut vedea atenţia deosebită pe care o acorda soţul atunci când făcea sendvişul. Soţia întrebase dacă vreau şi nişte cartofi prăjiţi şi ceva de băut de ce nu? Şi mi-au adus prânzul, fiind amândoi foarte zâmbitori.

După care mi-au prezentat nota de plată.

Am ajuns pe la douăsprezece şi un sfert la prânzul celor din Societatea Pălăriilor Roşii. În ciuda deranjului pe care i-l provocasem fără îndoială mamei mele, am avut sentimentul că ea era mândră să se laude cu nepoata ei, care era ceva nou în acel grup.

— Tati! m-a strigat London de îndată ce m-a văzut. A sărit de pe scaun şi a alergat spre mine. Mi-au spus că pot reveni oricând la unul dintre prânzurile lor!

Mama s-a ridicat de la masă şi m-a îmbrăţişat, departe de grup.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea, mamă.

— A fost plăcerea mea, a spus ea. A fost un succes.

— Îmi dau seama.

— Dar mâine şi restul săptămânii…

— Ştiu, am spus. Lalele. Voluntariat.

Îndreptându-ne spre ieşire, am luat-o pe London de mână. Avea mâna mică faţă de a mea, caldă şi mângâietoare.

— Tati? a spus ea.

— Da.

— Mi-e foame.

— Hai să mergem acasă să-ţi dau un sendviş cu unt de arahide şi jeleu.

— Nu putem, a spus London.

— De ce?

— Pentru că nu avem pâine.

Ne-am dus la magazin, unde – pentru prima dată – am luat un *cărucior.*

În următoarea oră, am parcurs încet lista lui Vivian, trecând de mai multe ori pe culoarele pe care mersesem deja. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu o aveam pe London să mă ajute, deoarece ea ştia mărcile care se potriveau vârstei ei de peste cinci ani. Habar nu aveam unde să găsesc spaghete de dovleac şi nici nu puteam să-mi dau seama dacă un avocado era copt dacă-l apăsam, dar cumva, cu ea şi cu ajutorul câtorva angajaţi ai magazinului, am reuşit să cumpăr totul de pe listă. În timp ce mă aflam acolo, am văzut mame cu copii de toate vârstele, majoritatea dintre ele părând copleşite, şi am simţit o înrudire trecătoare cu ele. Mă întrebam câte dintre ele ar fi preferat, ca mine, să se afle la birou în locul raionului de carne al magazinului, unde mi-a luat aproape cinci minute să găsesc pieptul de pui organic crescut în aer liber, pe care-l specificase Vivian.

Acasă, după ce i-am făcut lui London un sendviş şi am despachetat cumpărăturile, am petrecut restul după-amiezii alternând munca şi curăţenia în timp ce mă asiguram că London era în regulă, simţind în tot acest timp că înotam împotriva unui curent fără sfârşit. Vivian a sosit acasă la şase şi jumătate şi a petrecut câteva minute cu London înainte să ne întâlnim în bucătărie, unde începusem să prepar o salată.

— Cu ce mâncăm puiul Marsala?

— Puiul Marsala?

— Cu garnitură de spaghete de dovleac?

— Ăăă…

Ea a râs.

— Glumesc. Mă ocup eu. Nu-mi ia mult timp.

— Cum a fost azi la serviciu?

— Am fost ocupată, a spus ea. Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei căutând informaţii despre jurnalistul de care îţi spuneam ieri şi încercând să-mi dau seama de perspectiva pe care vrea să o ofere articolului. Şi, desigur, cum să închei povestea de îndată ce va fi lansată public şi să generez nişte articole favorabile.

— Ai vreo bănuială despre ce ar putea fi vorba în articol?

— Bănuiesc că este gunoiul obişnuit, similar cu ceea ce s-a mai scris înainte. Jurnalistul este un ecologist excentric şi a stat de vorbă cu oamenii care pretind că unul dintre proiectele de dezvoltare cu apartamente de pe malul oceanului a fost realizat cu o mulţime de scurtături şi nu numai că era ilegal, dar că provocase eroziuni severe ale plajei într-o altă parte a acesteia, în timpul ultimei furtuni tropicale. Practic, este vorba despre învinovăţirea oamenilor bogaţi ori de câte ori loveşte Mama Natură.

— Ştii că Spannerman nu este un tip prietenos cu ecosistemul, nu?

Vivian îşi turna un pahar cu vin.

— Walter nu mai este aşa. S-a schimbat mult de când l-ai cunoscut tu.

Mă îndoiesc, m-am gândit eu.

— Se pare că te descurci foarte bine, am spus eu în schimb.

— Eu mă bucur doar că articolul nu va fi publicat săptămâna asta. Walter are programată o mare strângere de fonduri în acest weekend, în Atlanta. Pentru congresul său pan-african.

— Are un congres pan-african, acum?

— Ţi-am mai spus înainte, a zis ea. A pus o tigaie pe aragaz, a adăugat puiul şi a început să cotrobăie prin dulapul cu condimente.

— L-a început acum câţiva ani şi l-a finanţat singur. Acum s-a hotărât să ceară şi sprijinul celorlalţi. Şi de aceea voi superviza totul în următoarele trei zile. A angajat o firmă de evenimente care să se ocupe de program şi, deşi au făcut o treabă grozavă, el vrea să fie totul perfect.

Aici intervin eu. Ştie că am lucrat în divertisment şi vrea să vadă dacă pot să găsesc un artist care să cânte. Pe cineva important.

— Pentru acest weekend? Asta nu-ţi oferă prea mult timp.

— Ştiu. Şi i-am spus exact asta. L-am sunat pe fostul meu şef şi el mi-a dat câteva nume pe care să le sun, aşa că am să văd. În plus, Walter este dispus să plătească oricât, dar înseamnă că probabil voi lucra toată săptămâna până târziu. Şi va trebui să merg la Atlanta.

— Glumeşti, am spus. Este doar a doua ta zi de lucru.

— Nu fi aşa, a spus ea începând să rumenească puiul. Nu mi-a dat prea multe de ales. Vin cam toţi marii dezvoltatori din Texas până în Virginia, şi trebuie să meargă toţi directorii. Şi nu este tot weekendul – voi zbura sâmbătă dimineaţă şi mă voi întoarce duminică.

Nu-mi plăcea, dar ce puteam face?

— Bine, am spus. Sună de parcă ai devenit deja indispensabilă.

— Mă străduiesc, a zâmbit ea. Cum a fost London astăzi? S-a descurcat la pian?

— S-a descurcat foarte bine, dar nu sunt sigur că îi place dansul atât de mult. A fost tăcută după ora de ieri.

— Profesoara s-a supărat pentru că ai întârziat. Aşa că şi London a fost supărată.

— Profesoara pare puţin cam aspră.

— Aşa este. Şi de aceea echipele ei de dans au câştigat atât de multe concursuri.

A făcut un semn spre London.

— Cât timp pregătesc eu cina, vrei să o duci pe London să facă baie?

— Acum?

— Astfel, îi vei putea citi după ce mâncăm şi o vei pregăti de culcare. Este obosită şi, aşa cum ţi-am spus, eu am foarte mult de lucru.

— Sigur, am spus, realizând că, cel mai probabil, aveam să merg din nou singur la culcare.

CAPITOLUL 7

Doi câte doi

Când London avea trei ani şi jumătate, am mers toţi trei la un picnic lângă lacul Norman. A fost ceva ce am făcut o singură dată. Vivian împachetase un prânz delicios şi, pentru că era o zi răcoroasă, în drumul nostru către lacul Norman, ne-am oprit la un magazin cu specific să cumpărăm un zmeu. Am ales tipul de zmeu care era popular când eram eu copil, simplu şi ieftin, nu ca tipurile de zmeie pe care amatorii pasionaţi ar visa să-l lanseze pe cer.

S-a dovedit a fi zmeul perfect pentru un copil. Am reuşit să-l lansez de unul singur şi, de îndată ce s-a ridicat, arăta ca şi cum era blocat pe cer. Nu conta ce făceam. Puteam să stau într-un loc sau să merg, iar când i-am dat tamburul lui London şi i l-am prins de talie, nu conta nici ce făcea ea. Putea culege flori sau alerga după fluturi. Un cuplu drăguţ avea un mic cocker spaniel, iar ea se putea aşeza pe pământ şi să lase căţeluşul să se caţere pe ea în timp ce zmeul rămânea fixat în aer. Când ne adunasem în cele din urmă să mâncăm prânzul, am prins şnurul de o bancă din apropiere, iar zmeul plutea, pur şi simplu, deasupra noastră.

Vivian se afla într-o dispoziţie plină de viaţă şi am rămas în parc mai toată după-amiaza. Îmi amintesc că mă gândeam pe drumul spre casă că despre astfel de momente este viaţa şi că, indiferent de situaţie, nu îmi voi dezamăgi niciodată familia.

Dar aici şi acum, exact asta făceam sau cel puţin aşa simţeam pe moment. Simţeam ca şi cum dezamăgeam pe toată lumea, inclusiv pe mine.

Era miercuri, ziua a treia de serviciu a lui Vivian, şi eu trebuia să mă descurc singur cu London. Toată ziua.

În timp ce stăteam cu London în afara biroului celui de-al doilea chiropractician, mă simţeam de parcă îmi trimiteam fiica departe, într-o ţară străină. Gândul că avea să stea în sala de aşteptare alături de străini mă făcea să mă simt incomod. Ziarele şi emisiunile de seară i-au făcut să creadă pe părinţii moderni că baubau era mereu prin preajmă, gata de atac.

Mă întreb dacă părinţii mei s-au îngrijorat astfel vreodată în privinţa mea şi a lui Marge, dar gândul acela a durat doar o fracţiune de secundă. Bineînţeles că nu au făcut-o. Tata obişnuia să mă aşeze pe o bancă din afara unei taverne pe care o frecventa ocazional în timp ce bea o bere cu prietenii. Şi banca aceea se afla la colţul unei străzi aglomerate, lângă o staţie de autobuz.

— Înţelegi că aceasta este o întâlnire importantă pentru tati, da?

— Ştiu, a spus London.

— Şi vreau ca tu să stai cuminte.

— Şi să nu mă ridic, să nu umblu pe aici şi să nu vorbesc cu străinii. Mi-ai spus deja.

Eu şi Vivian sigur am făcut ceva bine, deoarece London făcea exact ce i se spunea. Recepţionera remarcase ce domnişoară bine-crescută fusese în timpul întâlnirii, ceea ce îmi sublinia neliniştea în privinţa a ceea ce făcusem.

Din nefericire, clientul nu a fost interesat de serviciile mele. Mă aflam la al treilea eşec în acel moment. La restaurantul din ziua următoare, am crescut la patru eşecuri.

Forţându-mă să rămân optimist, urma ca vineri după-amiază să am cea mai bună prezentare. Proprietara unui spa – o femeie de cincizeci de ani care vorbea repede – era entuziastă şi, deşi părerea mea era că ei se descurcau deja destul de bine, ea ştia cine eram şi era chiar familiarizată cu unele dintre celelalte campanii ale mele. Cât am vorbit cu ea, m-am simţit relaxat şi încrezător, iar când am terminat am avut sentimentul că nu mă puteam descurca mai bine. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, planetele nu se aliniau pentru mine.

Nu numai că nu reuşisem să mai programez alte întâlniri pentru săptămâna următoare, dar ajunsesem la al cincilea eşec.

Cu toate acestea, era seara noastră romantică.

Când nu există nimic de sărbătorit, sărbătoreşti oricum, nu-i aşa?

Nu era chiar adevărat, însă. În timp ce eu nu înregistrasem niciun succes cu munca, Vivian părea cu siguranţă să aprindă lucrurile la noul ei loc de muncă. Ea reuşise chiar să organizeze evenimentul muzical invitând o trupă din ani ’80 cu un nume pe care-l ştiam. Cum reuşise să facă asta, nu am nici cea mai mică idee. Iar eu petreceam mai mult timp cu London, iar aceasta era cu siguranţă o mare realizare.

Cu toate că acest lucru nu era atât de grozav. Cu alergatul întruna de la un lucru la altul, simţeam de parcă *munceam pentru* London în loc să *mă bucur de timpul petrecut* cu London.

Oare eram singurul care simţea astfel? Oare ceilalţi părinţi simt la fel?

Nu am nicio idee, dar seara romantică era seara romantică, şi în timp ce London se afla la ora de dans, am dat o fugă la magazin şi am cumpărat somon, carne pentru friptură şi o sticlă bună de Chardonnay. Când am ajuns acasă, SUV-ul lui Vivian se afla pe alee, iar London a sărit din maşină, strigându-şi mama. Am urmat-o ţinând sacoşa de

cumpărături care conţinea bunătăţile pentru cină, doar ca să o văd pe London coborând scările înapoi. Vivian nu era pe nicăieri, dar am auzit-o strigând din dormitor.

London a alergat până acolo şi am auzit-o pe Vivian spunând:

— Aici erai, scumpa mea! Cum ţi-a fost ziua?

Am urmărit sunetele şi le-am zărit pe Vivian şi pe London lângă pat, peste care era aşezată o valiză deschisă cu lucruri în ea, plus alte două sacoşe mai goale de magazin.

Cumpărături.

— Văd că te pregăteşti pentru mâine.

— De fapt, trebuie să plec în seara asta.

— Pleci? a izbucnit London înainte să o pot face eu.

Am privit cum Vivian şi-a pus mâna pe umărul lui London.

— Nu vreau să o fac, dar trebuie. Îmi pare rău, draga mea.

— Dar nu vreau să pleci, a spus London.

— Ştiu, scumpo. Dar am să mă revanşez faţă de tine când am să ajung duminică acasă. Vom face ceva distractiv, doar noi două.

— Cum ar fi? a întrebat London.

— Ce vrei tu.

— Poate… Am privit cum London se străduia să facă faţă problemei. Putem să mergem la ferma de afine? Cea la care m-ai mai dus înainte? Să culegem afine şi să mângâiem animalele?

— Este o idee grozavă! a spus Vivian. Hai să o facem.

— Şi va trebui, de asemenea, să curăţăm cuşca hamsterilor.

— Tatăl tău se va ocupa de asta când voi fi plecată. Dar, deocamdată, hai să mănânci ceva, bine? Cred că avem nişte pui cu orez rămase de ieri pe care le pot încălzi. Poţi să o aştepţi pe mami în bucătărie cât timp vorbesc un minut cu tata?

— Bine, a răspuns London.

— Deci, am spus eu după ce ne-a lăsat London singuri, pleci în seara asta.

— Trebuie să ies în jumătate de oră. Walter vrea ca eu şi câţiva alţi directori să facem un tur cu managerul hotelului Ritz-Carlton, să ne asigurăm că totul se va ridica la înălţimea aşteptărilor lui.

— Hotelul Ritz-Carlton? am clătinat eu din cap. Acolo stai?

Ea a încuviinţat.

— Ştiu că eşti supărat. Ca să ştii, nici eu nu am fost încântată de vestea că voi fi plecată două nopţi. Doar încerc să fac totul cât mai bine.

— Este tot ce poţi face, am spus, zâmbind forţat.

— Lasă-mă să petrec puţin timp cu London, bine? Cred că este supărată.

— Da, am spus. Bine.

Ea s-a uitat la mine.

— Eşti nervos pe mine.

— Nu, nu-i vorba de asta. Îmi doresc doar să nu fi trebuit să pleci. Adică am înţeles, dar abia aşteptam să petrec puţin timp cu tine în seara asta.

— Ştiu, a spus ea, şi eu la fel. S-a apropiat pentru un sărut rapid. O să ne revanşăm vinerea viitoare, bine?

— Bine.

— Poţi să tragi tu fermoarul genţii pentru mine? Nu vreau să-mi stric unghiile. Abia le-am făcut. A ridicat mâinile pentru mine. Culoarea este în regulă?

— Este grozavă, am asigurat-o eu. Am închis geanta şi am ridicat-o de pe pat. Spuneai că în seara asta faceţi un tur al hotelului?

— Întregul eveniment s-a transformat în ceva foarte important.

— Atlanta e la patru ore distanţă.

— Nu voi conduce, voi merge cu avionul.

— La ce oră este?

— La şase jumătate.

— Nu trebuia să fii deja în drum spre aeroport? Sau chiar la aeroport, la ora asta?

— Zburăm cu avionul personal al lui Walter.

Walter. Începeam să urăsc sunetul numelui lui, aproape la fel de mult cum uram cuvântul *treburi.*

— Uau, am spus. Începi să avansezi în lume.

— Nu este avionul meu, a spus ea zâmbind. Este al lui.

— Ştiam că poţi să te descurci singur, a spus Marge. Ar trebui să fii mândru.

— Nu sunt mândru. Sunt epuizat.

Sâmbătă pe la unsprezece eram acasă la părinţii mei, iar ziua era deja toridă. Marge şi Liz stăteau vizavi de mine pe veranda din spate, în timp ce eu povesteam toate detaliile haotice prin care trecusem în săptămâna ce se încheiase. London o ajuta pe mama să facă sendvişuri. Tata, ca de obicei, era în garaj.

— Deci? Chiar tu mi-ai spus că simţeai că ai dat lovitura la ultima prezentare.

— Nu a ajutat la nimic. Şi nici nu am nimic aranjat pentru săptămâna viitoare.

— Privind partea plină a paharului, asta înseamnă că îţi va fi mult mai uşor să o duci pe London la toate activităţile ei, iar tu vei avea mai mult timp să găteşti şi să faci curat.

Marge a râs când m-am uitat urât la ea.

— Oh, relaxează-te. Oricum ştiai că urma să fie o săptămână agitată din momentul în care începea Vivian serviciul. Şi ştii că *totul este întunecat până răsare soarele?* Am sentimentul că soarele este foarte aproape.

— Nu ştiu, am spus. Când veneam încoace în dimineaţa asta mă gândeam că ar fi trebuit să mă fac instalator, ca tata. Instalatorii au mereu de lucru.

— Aşa este, a spus Marge, dar pe lângă asta implică şi o grămadă de rahat.

În ciuda stării mele de spirit, am râs în sinea mea.

— Asta este amuzant.

— Ce pot să spun? Aduc bucurie şi alinare tuturor din jurul meu. Chiar şi fraţilor mai mici care se vaită.

— Nu m-am văitat.

— Ba da. Ai început să te vaiţi de când te-ai aşezat.

— Liz?

Ea a strâns uşor braţul scaunului înainte să răspundă.

— Poate puţin.

După prânz, pentru că ziua devenea din ce în ce mai fierbinte, am hotărât să o duc pe London la film, la unul din acela de animaţie. Marge şi Liz au venit cu noi şi se pare că le-a plăcut la fel de mult ca şi lui London. În ceea ce mă priveşte, am vrut să-mi placă, dar gândurile mele continuau să zboare către săptămâna precedentă, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce Dumnezeu se putea întâmpla în continuare.

După film, nu voiam să merg acasă. Marge şi Liz păreau la fel de încântate să mai petrecem ceva timp acasă la părinţii mei, iar mama a ajuns să facă macaroane cu ton, ceva ce London privise ca o bunătate, cu toată făina albă din paste. A mâncat o porţie mai mare decât de obicei şi a aţipit în maşină pe drumul spre casă. M-am gândit că-i voi pregăti baia, că-i voi citi câteva poveşti şi că voi petrece restul serii lenevind în faţa televizorului.

Dar n-a fost să fie. De îndată ce a intrat în casă, a alergat să vadă hamsterii şi am auzit-o chemându-mă la etaj.

— Tati! Vino repede! Cred că s-a întâmplat ceva cu doamna Sprinkles!

Am mers la ea în cameră, m-am uitat în cuşcă şi am văzut un hamster care părea să încerce să iasă prin sticlă. Camera ei mirosea ca un grajd.

— Mie îmi pare în regulă, am spus eu.

— Acela este domnul Sprinkles. Doamna Sprinkles nu se mişcă.

Am mijit ochii.

— Cred că doarme, draga mea.

— Dar dacă este bolnavă?

Nu aveam nicio idee ce aş putea face în acel caz, însă am deschis capacul şi am luat-o pe doamna Sprinkles în mână. Era caldă, acesta fiind întotdeauna un semn bun, şi o puteam simţi începând să se mişte.

— Este bine?

— Aşa mi se pare, am spus. Vrei să o ţii?

A încuviinţat din cap şi după ce şi-a împreunat mâinile, i-am dat hamsterul. Am privit cum şi-a dus mica făptură aproape de faţă.

— Cred că am să o mai ţin puţin ca să fiu sigură.

— Bine, am spus, sărutând-o în creştetul capului. Dar nu prea mult, da? Este aproape ora de culcare.

Am sărutat-o pe frunte şi m-am îndreptat spre uşă.

— Tati? a întrebat ea.

— Da?

— Trebuie să le cureţi cuşca.

— Am să o curăţ mâine, bine? Sunt cam obosit.

— Mami a spus că tu ai s-o cureţi.

— Am să o curăţ. Am spus doar că o voi face mâine.

— Dar dacă o îmbolnăveşte pe doamna Sprinkles? Vreau să o cureţi acum.

Ea nu numai că nu asculta, dar începea să şi ridice tonul, iar eu nu aveam dispoziţia necesară să mă confrunt cu asta.

— Mă întorc imediat să te pregătesc de culcare. Să-ţi pui hainele murdare în coşul de rufe, da?

În următoarea jumătate de oră am tot schimbat canalele de la televizor fără să găsesc ceva interesant la care să mă uit. Mai mult de o sută de canale şi nimic, dar eram şi capricios pe lângă faptul că eram obosit. Mâine aveam să adun rahatul din cuşca hamsterilor, lista clienţilor mei scădea la zero, şi dacă nu cumva se întâmpla vreun miracol, avea să rămână la acel stadiu încă o săptămână. Între timp, soţia mea zbura cu avioane private şi stătea la Ritz-Carlton.

După un timp, m-am ridicat de pe canapea şi m-am întors în camera lui London. Când am ajuns,

hamsterii erau la locul lor în cuşcă, iar ea se juca cu păpuşile Barbie.

— Hei, draga mea, am spus. Eşti gata să faci baie?

Ea a răspuns fără să se întoarcă spre mine.

— Nu vreau să fac baie în seara asta.

— Dar ai transpirat toată astăzi la Nana.

— Nu.

Am clipit.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Sunt supărată pe tine.

— De ce eşti supărată pe mine?

— Pentru că nu-ţi pasă de domnul şi doamna Sprinkles.

— Bineînţeles că îmi pasă de ei. În cuşca lor, cei doi hamsteri se mişcau de colo colo, cu nimic diferit faţă de celelalte seri. Şi ştii că ai nevoie de o baie.

— Vreau să fac cu mami.

— Ştiu că vrei. Dar mami nu este aici.

— Atunci nu fac baie.

— Vrei să te uiţi la mine?

— Nu.

Sunase aproape ca Vivian când a spus-o şi eu eram pierdut. London a continuat să facă tărăboi cu Barbie prin casa ei, păpuşa părând a fi cât pe ce să lovească mobila.

— Ce spui dacă mă duc să dau drumul la apă? Apoi putem să vorbim despre asta. O să fac mai multă spumă.

Aşa cum am promis, am adăugat mai mult spumant în apă şi când a fost gata, am închis robinetul. London nu se mişcase, Barbie continua să facă ravagii prin casă avându-l pe Ken lângă ea.

„Nu pot să fac micul dejun”, am auzit-o cum o făcuse pe Barbie să-i spună lui Ken, „pentru că trebuie să merg la serviciu”.

„Dar taţii ar trebui să meargă la serviciu”, a spus Ken.

„Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să renunţi la serviciu.”

Am simţit cum mi se strânge stomacul, fiind sigur că London ne imita pe mine şi pe Vivian.

— Cada este gata, am spus.

— Ţi-am *spus* că nu fac baie!

— Hai acum…

— NU!!! a ţipat ea. Nu fac baie şi nu poţi să mă obligi. Ai făcut-o pe mami să se ducă la serviciu.

— Nu am făcut-o pe mami să se ducă la serviciu…

— BA DA! a strigat ea, şi când s-a întors, am văzut cum îi curgeau lacrimile pe obraz. Mi-a spus că a trebuit să se ducă la serviciu pentru că nu munceai!

Probabil că un alt tată ar fi fost mai puţin defensiv, dar eu eram epuizat şi cuvintele ei dureau, de parcă nu era de ajuns că mă simţeam deja prost.

— Eu muncesc! am spus eu ridicând vocea. Şi am grijă de tine şi fac curat în casă!

— O vreau pe mami! a strigat ea, şi pentru prima dată realizasem că Vivian nu sunase în ziua respectivă. Şi nici nu o puteam suna, probabil că evenimentul era în plină desfăşurare la ora aceea.

Am tras adânc aer în piept.

— O să vină mâine şi o să mergeţi la ferma de afine, mai ţii minte? Vrei să fii curată pentru ea, nu-i aşa?

— NU! a strigat ea. Te urăsc!

Următorul lucru pe care-l ştiu este că am traversat camera şi am apucat-o pe London de mână. Ea a început să se zbată şi să ţipe, iar eu am târât-o spre baie, cum făcea un părinte rău într-un video de pe YouTube.

— Ori te dezbraci singură şi te bagi în cadă, ori te dezbrac eu. Şi nu glumesc.

— PLEACĂ! a strigat ea, şi după ce i-am aşezat pijamaua pe blatul de lângă chiuvetă, am închis uşa.

În minutele următoare, am auzit-o alternând plânsul şi vorbitul de una singură în timp ce aşteptam afară.

— Intră în cadă, London, am avertizat-o prin uşă. Dacă nu o faci, am să te oblig să cureţi de una

singură cuşca hamsterilor.

Am auzit-o ţipând din nou. După un minut însă, am auzit cum a intrat în cadă. Am continuat să aştept. După puţin timp, am auzit-o jucându-se cu jucăriile din cadă fără mânia pe care o auzisem înainte. În cele din urmă, uşa se deschise şi London era în pijama, cu părul ud.

— Pot să-mi usuc părul în seara asta în loc să-l las ud?

Am scrâşnit din dinţi.

— Bineînţeles că poţi, draga mea.

— Mi-e dor de mami.

M-am lăsat pe vine şi am luat-o în braţe, adulmecându-i parfumul dulce al săpunului şi şamponului ei.

— Ştiu că îţi este, am spus eu, şi am ţinut-o aproape, întrebându-mă cum de reuşise un tată atât de răvăşit ca mine să facă să plângă o fiinţă atât de minunată ca fetiţa mea.

Cât am stat întinşi împreună în pat, i-am citit povestea despre arca lui Noe. Partea ei preferată, pe care a trebuit să o citesc de două ori, era aceea în care arca fusese terminată şi au început să vină animalele.

— Doi câte doi, am citit cu voce tare, au venit în perechi, de pe tot cuprinsul lumii. Lei, cai, câini, elefanţi, zebre şi girafe…

— Şi hamsteri, a adăugat London.

— Şi hamsteri, am fost eu de acord, şi s-au urcat în arcă, doi câte doi. Cum au încăput toate? se întrebau oamenii. Dar Dumnezeu avea un plan şi pentru asta. Au intrat în arcă şi era loc suficient, iar toate animalele erau fericite. Şi au stat în arcă doi câte doi, în timp ce începuse să cadă ploaia.

Când am terminat de spus povestea, London aţipise. Am stins lumina şi am sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, London, am şoptit.

— Şi eu te iubesc, tati, a mormăit ea, şi am ieşit în linişte din cameră.

Doi câte doi, m-am gândit eu când coboram scările. Eu şi London, tată şi fiică, amândoi încercând să ne descurcăm cât mai bine.

Chiar şi atunci, am simţit că eşuasem în faţa ei, că eşuam la toate.

CAPITOLUL 8

Experienţe noi

Anul trecut în februarie, când lucrurile mergeau din ce în ce mai rău pentru mine la agenţie, London a avut gripă şi nu a fost prea drăguţ. A vomitat aproape fără încetare timp de două zile, iar noi a trebuit să o ducem la spital, ca să-i oprească vărsăturile şi să-i administreze lichide.

Eu eram speriat. Şi Vivian era, deşi la suprafaţă arăta mult mai multă siguranţă decât mine. Când vorbea cu doctorii, era calmă şi liniştită în timp ce punea întrebările adecvate.

London nu a trebuit să stea internată peste noapte şi, când am adus-o acasă, Vivian a stat cu ea până la miezul nopţii. Pentru că ea fusese trează aproape toată noaptea precedentă, am preluat eu controlul. Şi am stat precum Vivian, în scaunul-balansoar şi mi-am ţinut fiica în braţe. Încă avea febră şi îmi amintesc cât de mică şi fragilă o simţeam, înfăşurată într-o pătură subţire, transpirând şi tremurând în acelaşi timp. Se trezea la fiecare douăzeci de minute. Undeva în jurul orei şase, am lăsat-o în cele din urmă în pat şi am coborât să fac cafea. După o oră, când îmi mai turnam o ceaşcă, London a intrat în bucătărie şi s-a aşezat lângă Vivian la masă. Se mişca alene şi avea chipul palid.

— Bună, scumpo. Cum te simţi?

— Îmi este foame, a răspuns London.

— Ăsta este un semn bun, a spus Vivian. Şi-a pus mâna pe fruntea lui

London, a ţinut-o acolo, apoi a zâmbit. Cred că nu mai ai febră.

— Mă simt puţin mai bine.

— Russ? Vrei să pui nişte cereale Cheerios într-un castron? Fără lapte?

— Sigur, am spus.

— Hai să încercăm cerealele fără lapte, bine? Nu vreau să te deranjezi la stomăcel.

Am dus cerealele la masă împreună cu cafeaua mea şi am luat un loc lângă ele.

— Ai fost foarte bolnavă, am spus. Eu şi mama ta am fost tare îngrijoraţi pentru tine.

— Şi o să luăm lucrurile încet astăzi, da?

London a încuviinţat din cap în timp ce plescăia. Mă bucuram să o văd mâncând.

— Îţi mulţumesc că m-ai ţinut în braţe cât am fost bolnavă, mami.

— Cu plăcere, fată dulce. Mereu te ţin în braţe când îţi este rău.

— Ştiu, a spus London.

Am luat o înghiţitură de cafea, aşteptând ca Vivian să spună că şi eu am fost acolo, deopotrivă. Dar nu a făcut-o.

Copiii sunt iertători. Ştiu asta pentru că mama şi tata au folosit această expresie de când mă ştiu, mai ales atunci când descriau propria lor filosofie părintească despre mine şi Marge. *De ce, de ce, de ce ne-aţi făcut asemenea lucruri?* am fi întrebat noi. *Ah, nu vă faceţi griji. Copiii sunt iertători.*

Cu toată sinceritatea, exista o fărâmă de adevăr în cuvintele lor. Când London a coborât la parter duminică dimineaţă, părea să fi uitat complet de criza de isterie din seara precedentă. Avea chef de vorbă şi a fost chiar mai fericită când am lăsat-o să mănânce Lucky Charms în timp ce eu am mers la etaj să curăţ cuşca hamsterilor. Am umplut o

jumătate de pungă de plastic cu rumeguş întărit – era dezgustător – şi am aruncat-o la gunoi. În colţul îndepărtat am zărit bicicleta lui London şi, deşi începea deja să fie cald afară, ştiam ce puteam face împreună în acea dimineaţă.

— Hei, i-am spus lui London când am intrat înapoi în casă. Vrei să facem ceva distractiv în această dimineaţă?

— Ce? a întrebat ea.

— Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm iar cu bicicleta? Poate fără roţile ajutătoare.

— O să cad, a spus ea.

— Îţi promit că nu vei cădea. Am să fiu lângă tine şi te voi ţine în şa.

— Nu am mai mers de mult cu bicicleta.

Şi niciodată fără roţile ajutătoare, m-am gândit eu.

— Nu este nimic. Dacă nu-ţi place sau ţi se face frică, ne putem opri.

— Nu îmi este frică, a spus. Dar lui mami nu-i place dacă transpir.

— Dacă transpiri nu trebuie decât să te speli. Nu e mare lucru. Vrei să încercăm?

Ea a stat să se gândească.

— Poate pentru puţin timp, s-a eschivat ea. Când vine mama?

Ca şi cum soţia mea o auzise pe fiica noastră de la kilometri distanţă, telefonul meu începuse să sune. Numele lui Vivian a apărut pe ecran.

— Păi, hai să aflăm. Mama ta sună, am spus eu, ridicând telefonul. Cred că s-a gândit la tine. Am răspuns la telefon şi am apăsat pe difuzor. Bună, iubito. Ce faci? Cum a fost? Te-am pus pe difuzor şi este şi London aici.

— Hei, fată scumpă! a spus Vivian. Ce faci? Îmi pare rău că nu te-am sunat ieri. Am alergat ca nebuna de când am ajuns aici. Cum eşti? Cum a fost ieri?

— A fost foarte distractiv, a răspuns London. Am mers la Nana şi apoi eu şi tati şi mătuşa Marge şi

mătuşa Liz am fost să vedem un film şi a fost foarte amuzant…

În timp ce Vivian stătea de vorbă cu London, mi-am umplut iar ceaşca de cafea şi i-am făcut semn că merg în dormitor să mă schimb. Mi-am pus nişte pantaloni scurţi şi un tricou şi m-am încălţat cu o pereche de pantofi pe care o obişnuiam să-i port la sală. Înapoi în bucătărie, London îi povestea mamei sale despre hamsteri şi în cele din urmă Vivian m-a cerut la telefon.

Am ridicat telefonul şi am oprit difuzorul.

— Bună, am spus.

— Are o dispoziţie bună. Se pare că v-aţi distrat mult împreună. Sunt geloasă.

Am ezitat, gândindu-mă la seara trecută.

— A fost în regulă. La tine cum a fost seara?

— Minunată, a mers perfect. Walter a fost încântat. Prezentările video au fost grozave şi muzica la fel. Le-a plăcut tuturor foarte mult.

— Mă bucur că a mers totul bine.

— Aşa a fost. Am strâns o grămadă de bani. Se pare că Walter nu este singurul frustrat din cauza administrării actuale a Congresului când vine vorba de dezvoltare. Regulamentele sunt ridicole. Dezvoltatorii sunt chiar foarte presaţi şi este aproape imposibil să mai faci profit.

Aşa cum reiese din faptul că Walter are un avion privat, m-am gândit.

— Pe la ce oră ajungi acasă?

— Sper că pe la unu. Dar s-ar putea să luăm prânzul cu un dezvoltator din Mississippi. Dacă va fi aşa, cel mai probabil voi ajunge pe la trei.

— Stai puţin, am spus. Am plecat din bucătărie şi am intrat în camera de zi. Şi cum rămâne cu ferma de afine?

— Nu ştiu dacă voi reuşi să merg.

— Dar i-ai promis lui London că o duci.

— Nu i-am promis.

— Eram chiar acolo, Vivian. Te-am auzit. Şi ţi-am ţinut locul azi-noapte.

— Ce înseamnă asta?

I-am povestit ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Ei bine, asta este grozav, a spus ea. Nu ar fi trebuit să-i aminteşti.

— Vrei să spui că este vina mea?

— O să fie şi mai supărată.

— Pentru că i-ai spus că o vei duce.

— Vrei să te opreşti, Russ? Am fost în priză timp de aproape douăzeci şi patru de ore şi aproape că nu am dormit deloc. Vorbeşte cu ea, bine? *Explică-i* situaţia.

— Ce vrei să-i spun?

— Te rog să nu foloseşti tonul ăsta cu mine. Nu sunt eu cea care a stabilit prânzul. Sunt la mâna lui Walter aici şi sunt mulţi bani la mijloc.

— Spannerman *are* deja mulţi bani. Este miliardar.

Am auzit-o expirând lung.

— Aşa cum ţi-am mai spus, a zis ea cu vocea încordată. S-ar putea să ajung. Dacă nu se stabileşte prânzul, ajung acasă pe la unu. Am să aflu mai multe într-o oră sau două.

— În regulă, am spus, gândindu-mă la London. Să mă anunţi.

Am decis să nu-i spun nimic lui London până nu aflam mai multe, iar ea m-a urmat afară, privind cum pregăteam lucrurile. Deoarece bicicleta era acoperită de praf, i-am scos şaua şi am clătit-o, după care am şters-o cu un prosop. Am umflat roţile şi m-am asigurat că nu scăpau aer. După aceea, a trebuit să caut o cheie – de ce par să dispară mereu uneltele? – şi să-i scot roţile ajutătoare. Pentru că London crescuse, i-am ridicat şaua şi ghidonul, şi când a fost gata în cele din urmă, London m-a urmat în stradă şi a urcat pe ea.

— Îţi aminteşti ce trebuie să faci? am întrebat-o, potrivindu-i casca.

— Trebuie să pedalez, a spus ea. Dar nu-mi vei da drumul, da?

— Nu-ţi dau drumul decât dacă eşti pregătită.

— Şi dacă nu sunt?

— Atunci nu-ţi voi da drumul.

London a început să pedaleze şi să se clatine la stânga şi la dreapta, în timp ce eu ţineam şaua şi alergam aplecat. Curând începusem să respir greu şi să transpir. Apoi am asudat bine. Am mers de nenumărate ori înainte şi înapoi şi chiar când am simţit că trebuia să-i spun că aveam nevoie de o pauză, a început să i se îmbunătăţească echilibrul, cel puţin pe drumul drept. Încet-încet, începusem să-mi slăbesc strânsoarea de pe şa. După aceea îmi puteam folosi doar degetele, suficient cât să o prind în cazul în care se înclina pe-o parte.

Iar apoi am reuşit să-i dau drumul.

Nu mult la început – doar câteva secunde – şi următoarea dată cam la fel. Apoi, când am crezut că era pregătită, am spus cuvintele magice.

— O să-ţi dau drumul pentru o secundă, am icnit.

— Nu, tati!

— Poţi să o faci! Doar încearcă! Sunt aici să te prind! I-am dat drumul şi am accelerat, alergând pe lângă bicicletă nu mai mult de o secundă sau două. London m-a văzut, având chipul uimit, după care mi-am reluat poziţia şi i-am apucat şaua din nou.

— Am mers singură, tati! a strigat ea. Fără ajutorul tău!

I-am ţinut şaua în timp ce ne întorceam din capătul străzii, iar când era din nou în echilibru i-am dat drumul iar, de această dată pentru cinci sau şase secunde. Apoi pentru un interval de zece secunde.

— Merg singură, tati! Merg pe bicicletă! a strigat ea, şi deşi transpiram abundent şi nu puteam respira şi mă simţeam ca şi cum eram pe moarte, am reuşit cumva să strig înapoi:

— Ştiu, scumpa mea! Tu mergi pe bicicletă!

Când London a fost gata să ne oprim, mă durea tot corpul şi cămaşa mea era pătrunsă de transpiraţie. Am dus bicicleta în garaj şi am urmat-o

pe London înăuntru. Suflul aerului condiţionat era însăşi dovada existenţei lui Dumnezeu.

— Tati are nevoie de o pauză, am spus, încercând încă să-mi trag răsuflarea.

— Bine, tati, a spus ea.

Am mers la baie şi am intrat în duş, ţinând apa undeva între rece şi foarte rece. Am rămas sub jetul de apă până când m-am simţit în cele din urmă pe jumătate uman, după care m-am îmbrăcat şi am coborât în bucătărie.

Aveam un mesaj de la Vivian.

Prânzul a fost anulat. Acum mă îndrept către aeroport, Spune-i lui London că voi ajunge acasă în curând.

Am găsit-o pe London în camera de zi, jucându-se cu păpuşile Barbie.

— Mama ta este pe drumul spre casă, am spus. Ar trebui să ajungă destul de curând.

— Bine, a spus London, sunând ciudat de neimpresionată.

Am făcut o salată şi am gătit somonul pe grătar pentru Vivian, în timp ce pentru mine şi London am făcut sendvişuri. Când a intrat Vivian pe uşă, masa era pusă şi mâncarea era pregătită.

După o rundă de îmbrăţişări şi săruturi cu London, ea a venit în bucătărie şi m-a sărutat şi pe mine.

— Uau, a remarcat ea. Este o masă destul de excentrică pentru prânz.

— Aveam mâncarea aici, aşa că m-am gândit, de ce nu? Cum a fost zborul?

— Uimitor. Este atât de plăcut să nu trebuiască să ai de-a face cu parcarea sau cu controlul de securitate sau să îndeşi valizele în compartimentele de deasupra capului. Avioanele private sunt cu siguranţă modul potrivit pentru călătorii.

— Am să ţin minte asta pentru când voi începe să fac milioane.

— Ce aţi făcut, tu şi London, în dimineaţa aceasta?

— Am scot bicicleta din garaj.

— Da? a întrebat ea. Cum s-a descurcat?

— A devenit destul de bună spre final.

— Eşti mai bun decât mine, a spus ea. Este foarte cald afară astăzi.

— Nu a fost aşa rău azi-dimineaţă, am minţit eu.

— Ţi-ai amintit să o dai cu cremă pentru protecţie solară?

— Nu, am spus. Am uitat.

— Trebuie să-ţi aminteşti lucrurile astea. Ştii cât rău îi poate provoca soarele pielii ei.

— O să ţin minte data viitoare.

M-a sărutat din nou şi în timp ce luam prânzul mi-a povestit despre sfârşitul ei de săptămână şi a vorbit cu London despre activităţile din săptămână trecută. După aceea, Vivian şi London au plecat la maşină, în timp ce eu am curăţat bucătăria.

Pentru prima dată încă de marţi, London nu era cu mine. Aş fi lucrat, dar nu aveam nimic de făcut, şi în timp ce mă gândeam că aveam să mă bucur de o după-amiază liniştită, m-am trezit făcând treabă prin casă şi gândindu-mă la London, fiind surprins de cât de mult îi simţeam lipsa.

Vivian şi London s-au întors acasă pe la cinci, aducând cu ele sacoşe de magazin. Nu exista nicio pată de noroi pe mâinile sau pe faţa fetei mele.

— V-aţi dus la fermă? am întrebat.

— Nu, a răspuns Vivian, punând sacoşele pe masă. A fost prea cald afară în această după-amiază. Până la urmă am ajuns la mall. London avea nevoie de câteva haine pentru şcoală.

Bineînţeles că da.

Înainte să putem vorbi mai multe despre asta, Vivian a trecut repede pe lângă mine şi s-a dus la bucătărie. Am urmat-o şi am încercat să reiau conversaţia, dar era clar că era nervoasă şi nu avea chef să mormăie răspunsuri de câte un cuvânt. În

cele din urmă, a făcut paste şi legume sotate pentru mine şi London, împreună cu o salată pentru ea, iar cina s-a mâncat repede. Abia când aşezam farfuriile în maşina de spălat vase am întrebat-o în cele din urmă ce se întâmplase.

— Nu mi-ai spus că astăzi i-ai dat jos roţile ajutătoare de la bicicletă. Şi că prin mersul pe bicicletă chiar te-ai referit că a mers pe bicicletă.

— Îmi pare rău pentru asta, am spus. Am crezut că ai înţeles.

— De unde era să ştiu la ce te refereai? Nu ai fost foarte clar.

— Eşti supărată?

— Da, sunt supărată. De ce nu aş fi?

— Nu sunt sigur de ce ai fi.

— Pentru că nu am fost acolo. Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate mi-ar fi plăcut să o văd pe London mergând pentru prima dată singură pe bicicletă?

— Încă este începătoare. Nu poate face întoarcerile fără să se răstoarne.

— Şi ce dacă? Problema este că ai luat-o înainte şi ai învăţat-o să meargă pe bicicletă fără mine. De ce nu ai aşteptat până am ajuns acasă?

— Nu m-am gândit la asta.

Ea a luat un prosop de vase şi a început să se şteargă pe mâini.

— Aceasta este exact problema ta, Russ. Faci asta de fiecare dată. Toată viaţa noastră a fost despre ce ai vrut tu.

— Nu este adevărat, am protestat. Şi de unde era să ştiu eu că tu voiai să fii martoră? Tu nici măcar nu ai vrut bicicleta.

— Bineînţeles că am vrut ca London să aibă o bicicletă! De ce ai crede asta? Eu sunt cea care i-a cumpărat-o de Crăciun.

M-am uitat la ea, gândindu-mă, *eu a trebuit să te târăsc până la magazin.* Oare chiar nu îşi amintea în acel fel? Sau o luam eu razna? În timp ce reflectam la întrebare, ea s-a întors să plece.

— Unde te duci? am întrebat.

— London trebuie să facă baie, a spus. Nu te superi dacă petrec puţin timp cu fiica mea, nu-i aşa?

A ieşit din bucătărie, cuvintele ei răsunând încă în mintea mea.

Fiica mea?

După ce a plecat London la culcare, eu şi Vivian ne-am aşezat pe canapea, televizorul fiind deschis pe un canal cu reţete de mâncare. Vivian sorbea dintr-un pahar cu vin. M-am gândit din nou să abordez problema grădiniţei, dar nu eram sigur dacă ea mai era supărată sau nu din cauza incidentului cu bicicleta. Îşi aruncă privirea spre mine zâmbind scurt, apoi se întoarse la revista ei. Mai bine decât să fi fost ignorat, am presupus eu.

— Hei, Viv? am întrebat.

— Hmm?

— Îmi pare rău că nu ai văzut-o pe London mergând pentru prima dată pe bicicletă. Chiar nu m-am gândit că era atât de important.

Ea părea să se gândească la cuvintele mele şi am privit cum şi-a lăsat umerii uşor în jos.

— Este în regulă. Doar că îmi doresc să fi fost acolo să văd. Nu-mi place că nu am fost.

— Înţeleg asta. Şi eu am pierdut multe premiere de-a lungul anilor.

— Dar tu nu eşti mama ei. Este diferit pentru mame.

— Cred că da, am spus eu, fără să fiu sigur în întregime de asta. Dar nu era nevoie o să evidenţiez.

— Poate îmi puteţi arăta mâine-seară, a spus ea cu vocea delicată, şi am văzut-o pe Vivian de care mă îndrăgostisem cu atât de mulţi ani în urmă. Era ciudat faptul că soţia mea părea să nu îmbătrânească niciodată.

— Mă bucur că evenimentul tău s-a terminat fără probleme. Pariez că şeful tău îţi mănâncă deja din palmă.

— Walter nu mănâncă din palma nimănui.

— Cum arată săptămâna viitoare?

— Am să aflu mâine mai multe. S-ar putea să mai am miercuri o plecare peste noapte.

— O altă strângere de fonduri?

— Nu. De data aceasta este o călătorie în D.C. Şi ştiu că London se va supăra din nou. Mă face să mă simt ca o mamă groaznică.

— Nu eşti groaznică. Şi London ştie că o iubeşti.

— Dar este ultima ei vară înainte de grădiniţă şi probabil că se simte ca şi cum aş fi abandonat-o. Are nevoie de stabilitate, iar în acest moment nu prea are parte de ea.

— Eu mă străduiesc.

— Ştiu că o faci. Mi-a spus că-i place să-şi petreacă timpul cu tine, dar asta este ciudat.

— A spus că este ciudat pentru ea?

— Ştii la ce se referă. Doar că este obişnuită cu mine, asta este tot. Este o schimbare mare pentru ea. Ştii asta.

— Însă tot nu-mi place cuvântul *ciudat.*

— Este un copil. Nu are un vocabular foarte vast. Nu e mare lucru. Eşti pregătit să mergem la culcare? Putem să pornim televizorul şi să ne relaxăm.

— Vrei să te dai la mine?

— Poate.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Stai să-mi termin paharul de vin mai întâi.

Am zâmbit şi, mai târziu, când trupurile noastre erau strâns legate, m-am trezit gândindu-mă că, oricât de grea fusese săptămâna trecută, se terminase într-un mod absolut perfect.

CAPITOLUL 9

Trecutul nu este niciodată chiar trecut

Acum câţiva ani, când eram nostalgic, m-am gândit la unele dintre cele mai semnificative zile din viaţa mea. Mi-am amintit de absolvirile de la liceu şi facultate, ziua în care am cerut în căsătorie, ziua nunţii mele şi, bineînţeles, ziua în care s-a născut London. Şi totuşi, niciunul dintre acele momente nu fuseseră surprize, pentru că ştiam că urmau să vină.

De asemenea, mi-am amintit de premierele memorabile din viaţa mea, aşa cum îmi aminteam de acele premiere ale lui London. Primul meu sărut, prima dată când m-am culcat cu o femeie, prima mea bere şi prima dată când tatăl meu m-a lăsat să mă strecor la volanul mei maşini. Mi-am amintit primul meu salariu adevărat şi sentimentul aproape omagial pe care l-am avut când am mers către prima casă pe care am cumpărat-o.

Şi totuşi, existau şi alte amintiri nepreţuite, amintiri care nu erau nici premiere şi nici aşteptate, dar perfecte în bucuria lor spontană. Odată, când eram mic, tatăl meu m-a trezit în mijlocul nopţii şi m-a dus afară să văd o ploaie de meteoriţi. Întinsese un prosop pe iarbă şi cum ne uitam în sus urmărind dârele albe întrecându-se pe cer, am simţit entuziasmul cu care mi le arăta şi dragostea pe care o simţea pentru mine, dar avusese atât de des probleme exprimând-o. Mi-am amintit momentul în care eu şi Marge am stat treji toată noaptea râzând şi chicotind în timp ce am

devorat o pungă întreagă de fursecuri cu ciocolată, prima noapte în care am înţeles cu adevărat că ne vom avea mereu unul pe celălalt. M-am gândit la seara în care mama mea, după două pahare de vin, a vorbit despre copilăria ei într-un fel în care mi-a permis să o văd ca pe copilul care fusese odată, o persoană pe care mi-o puteam imagina drept o prietenă.

Acele momente au rămas cu mine pentru totdeauna, în parte datorită simplicităţii lor, dar şi pentru că erau revelatoare. Nici nu s-au mai repetat vreodată, şi nu pot scăpa de gândul că dacă aş fi încercat vreodată să le reproduc, amintirile iniţiale mi-ar fi alunecat printre degete precum nisipul, nemaiavând acelaşi control asupra lor.

Luni dimineaţă, Vivian a ieşit pe uşă la şapte şi jumătate, ducând cu ea o geantă mare.

— Vreau să strecor şi o oră de sport dacă pot, a spus ea. Simt că devin din ce în ce mai moale cu fiecare secundă.

Eu şi London am urmat-o câteva minute mai târziu, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi tricouri. Ne îndreptam către club pentru prima lecţie de tenis a fiicei mele şi, când am văzut bărbaţii îmbrăcaţi în costume pe drum lângă mine, m-am simţit de parcă fusesem dat afară din singurul club în care am vrut vreodată să fiu membru. Fără serviciu, mă simţeam ca şi cum pierdusem o mare parte a identităţii mele şi, dacă nu schimbam situaţia, aveam să mă pierd în totalitate. Era timpul pentru mai multe telefoane la rece.

De îndată ce am parcat maşina, London a văzut câteva fete din cartier şi a alergat spre ele pe teren. M-am îndreptat către tribune având cu mine un carneţel şi am scris în motorul de căutare al telefonului cuvintele „chirurgi plasticieni”. La fel ca

avocaţii, exista un domeniu pe care Peters îl evitase – el îi considera aroganţi şi zgârciţi –, dar eu gândeam că doctorii aveau banii şi inteligenţa să înţeleagă modul în care publicitatea putea aduce beneficii activităţii lor. În zona oraşului Charlotte exista o serie de medici împărţiţi în mai multe cabinete – un semn bun – şi am început să încerc cu câteva linii deschise, sperând să găsesc combinaţia potrivită de cuvinte pentru a ţine directorul cabinetului – sau pe doctor, dacă eram atât de norocos – destul de mult la telefon cât să devină suficient de interesat pentru a stabili o întâlnire.

— Îţi vine să crezi cât de al naibii de cald este deja? am auzit o voce lângă mine, cu un accent ascuţit de New Jersey. Jur pe Dumnezeu că o să mă topesc.

Când m-am întors, am văzut un bărbat poate cu doar câţiva ani mai mare decât mine, de statură mare, cu părul brunet şi pielea bronzată. Pe lângă costumul său, purta ochelari de soare de tip aviator cu lentile de tip oglindă.

— Cu mine vorbeşti?

— Bineînţeles că vorbesc cu tine. În afară de noi doi, este ca o convenţie a estrogenului aici. Suntem singurii bărbaţi pe o rază de nouăzeci de metri cât are locul ăsta. Apropo, eu sunt Joey Bulldog Taglieri. S-a apropiat şi şi-a întins mâna.

— Russell Green, am spus eu dând mâna cu el. Bulldog?

Mascota Universităţii din Georgia, facultatea la care am fost, şi am şi un gât mare. Porecla a rămas. Îmi pare bine să te cunosc, Russ. Şi dacă o să fac un atac de cord sau un accident vascular aici, fă-mi o favoare şi sună la 911. Adrian ar fi trebuit să mă avertizeze că nu există niciun petic de umbră pe aici.

— Adrian?

— Fosta mea soţie. A treia, apropo. Mi-a aruncat ieri această responsabilitate pentru că ştia că este importantă pentru mine şi Dumnezeu ştie că nu se află în dispoziţia de a acorda favoruri în aceste zile. Ştie că ar trebui să fiu la tribunal la nouă şi

jumătate, dar crezi că-i pasă? Întreabă-mă pe mine dacă-i pasă. Nu-i pasă. Cui îi pasă că *trebuia* să fie cu mama ei. Cui îi pasă că mama ei este în spital? Se află în spital în fiecare săptămână pentru că este *ipohondră.* Doctorii nu găsesc niciodată ceva în neregulă la ea. Femeia aia probabil că va trăi până la o sută de ani. A făcut semn către carneţelul meu de notiţe. Îţi pregăteşti notiţele pentru deschidere?

— Notiţele pentru deschidere?

— Ce le spui juraţilor? Eşti avocat, nu-i aşa? Cred că te-am văzut pe la tribunal.

— Nu, am spus. Mă confunzi. Nu sunt avocat. Lucrez în publicitate.

— Da? La ce firmă?

— La Agenţia Phoenix, am spus. Propria mea firmă.

— Glumeşti? Tipii pe care-i folosesc eu sunt o adunătură de idioţi dacă mă întrebi pe mine.

Urechile mele ascultau cu atenţie.

— Cu ce firmă colaborezi?

Mi-a menţionat numele şi am recunoscut-o ca fiind o firmă naţională specializată în reclame pentru avocaţi, ceea ce însemna că, în cea mai mare parte, reclamele erau destul de asemănătoare şi produse cu aceleaşi imagini şi doar câteva schimbări în scenariu. Înainte să pot aprofunda problema, el a schimbat subiectul.

— De cât timp eşti membru al clubului?

— De patru ani sau mai mult.

— Îţi place? Eu abia am intrat.

— Da, având în vedere că nu joc golf. Mâncarea este bună şi piscina este frecventată mult vara. Poţi întâlni mulţi oameni interesanţi aici.

— Sunt de acord cu tine în privinţa golfului. L-am încercat timp de un an, mi-am rupt spatele, şi am sfârşit prin a-i da crosele fratelui meu. Am intrat în club pentru tenis. Ştiu că nu arăt, dar nu joc chiar rău. Am avut burse şcolare, visuri de a deveni profesionist, dar serviciul meu nu prinde o viteză atât de mare din cauza înălţimii. Cam aşa stă treaba, cred. Aşa că acum m-am gândit să o aduc pe fiica

mea să înceapă de mică, astfel încât atunci când va fi adolescentă să avem ceva de făcut împreună când va începe să mă urască. Este cea de acolo cu bluza turcoaz, că tot veni vorba. Părul negru, picioare lungi. Care este a ta?

Am arătat spre London, care stătea pe rândul din spate cu alte câteva fete.

— Acolo, am spus. A doua de la stânga.

— Şi ea va ajunge să fie înaltă. Asta este bine.

— Să vedem dacă o să-i placă măcar. Este prima zi în care pune mâna pe o rachetă. Spuneai că eşti avocat?

— Mda. Pentru cazurile de vătămare corporală sau procese ocazionale în care reprezint un grup. Ştiu ce gândeşti despre avocaţii ca mine şi chiar nu mă interesează. Nimănui nu-i plac avocaţii pentru vătămările corporale până când nu au nevoie cu adevărat de unul, şi apoi, dintr-odată, sunt cel mai bun prieten şi salvatorul lor. Şi nu doar pentru că obţin întotdeauna banii pe care-i merit de la clienţii mei. Ci pentru că ascult. Jumătate din această activitate este despre ascultat. Am învăţat asta când lucram în dreptul familiei, înainte ca prima soţie să fugă cu vecinul, şi mi-am dat seama că trebuia să câştig mult mai mulţi bani. Dreptul familiei nu prea merita. Vrei un sfat? Să-ţi faci întotdeauna un contract prenupţial.

— E bine de ştiut.

A făcut un semn spre carneţelul meu.

— Chirurgi plasticieni, ha?

— Mă gândeam să mă extind în acel domeniu.

— Da? Eu am făcut o avere de pe spatele câtorva. Erau în stare să folosească şi fierăstraie pe câţiva dintre clienţii mei. Vrei sfatul meu în privinţa acestor tipi? Din partea cuiva care a avut de-a face cu ei în trecut?

— Spune.

— Au impresia că sunt Dumnezeu, dar sunt îngrozitori la afaceri, aşa că joacă-te cu ego-ul lor şi apoi promite-le că îi vei îmbogăţi. Ai încredere în mine. Asta le va atrage atenţia.

— Am să ţin minte.

El a făcut cu mâna spre teren.

— Nu ştiu ce să zic despre jucătorul acela profesionist de tenis. Tu ce părere ai?

— Nu ştiu suficient de multe lucruri ca să fac o presupunere.

— Poţi să-ţi dai seama că a jucat, dar nu prea cred că a mai antrenat copii până acum. Ei sunt o cu totul altă mâncare de peşte. Atenţia le zboară ca ţânţarii. Soluţia este să ţii lucrurile în mişcare, altfel copii vor deveni neliniştiţi.

— Are sens ce spui. Poate că ar trebui să fii antrenor.

El a râs.

— Ar fi ceva, nu? Nu, nu pentru mine. Niciodată să nu-ţi antrenezi propriul copil. Aceasta este una dintre regulile mele. Probabil că va ajunge să mă urască şi mai mult decât o va face deja. Şi care este interesul tău aici? Tu joci?

— Nu, am spus. A fost ideea soţiei mele.

— Şi totuşi, iată-te aici.

— Iată-mă aici, am aprobat eu, iar Joey şi-a întors atenţia la ceea ce se întâmpla pe teren. Am continuat să încerc să sun la liniile deschise, dar ştiam că trebuia să fac ceva mai multă cercetare înainte să fiu pregătit de o prezentare. Din când în când, Joey mai făcea câte un comentariu despre poziţia picioarelor sau despre arcuirea potrivită atunci când se loveşte mingea, şi ne-am întors la discuţia noastră pentru mai multe minute.

Când s-a terminat cursul, Joey a dat a doua oară mâna cu mine.

— Vei fi şi mâine aici? Când am încuviinţat din cap, el a continuat. Şi eu. Ne vedem mâine atunci.

Am plecat din tribune şi m-am întâlnit cu London când ieşea de pe teren. Avea faţa roşie de la căldură.

— Te-ai simţit bine? am întrebat-o.

— Mama chiar crede că ar trebui să joc. Mi-a spus azi-dimineaţă.

— Ştiu. Eu te întrebam ce părere ai tu.

— A fost cald. Cine era omul cu care vorbeai?

— Joey.

— Este prietenul tău?

— Abia ne-am cunoscut. De ce?

— Pentru că vă purtaţi de parcă eraţi prieteni.

— Este un tip de treabă, am spus, şi în drum spre maşină m-am gândit la cuvintele lui despre cum firma lui de publicitate e plină de idioţi.

Şi, desigur, că aveam să-l văd a doua zi.

I-am luat lui London o gustare, ştiind că avea nevoie să se liniştească înainte de cursul de artă. În acelaşi timp, gândurile mele zburau către publicitatea pe care o făcusem pentru avocaţi înainte ca Peters să oprească activitatea. Îmi amintesc filmările reclamelor în birouri împrejmuite cu rafturi din lemn pline cu cărţi de drept şi recomandând cheltuieli orientative pentru canalele prin cablu care să le difuzeze între orele nouă şi prânz, când se puteau uita persoanele rănite.

În zilele de azi, când majoritatea reclamelor la nivel naţional sunt executate de o singură firmă naţională, există oportunitatea unei nişe de piaţă, dacă voiam să merg pe acel drum. Bănuiam că puteam obţine oferte mai bune la companiile de cablu din moment ce aveam relaţii lungi de lucru cu oamenii-cheie, ceva ce firma naţională nu avea. Pe termen lung, era posibil să nu fie ceva bun pentru firma mea – s-ar putea să merg pe ruta lui Peters şi în cele din urmă să renunţ la ei –, dar ziua aceea era departe şi nu voiam să mă gândesc la ea. În schimb, mi-am păstrat concentrarea pe faptul că Taglieri ar putea – doar ar putea – fi deschis ca un posibil contact.

Lui London i-a luat mai puţin decât credeam ca să revină la normal, şi în cea mai mare parte a drumului a vorbit despre Bodhi. De îndată ce a intrat pe uşa atelierului, s-a întors şi eu m-am aplecat. Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu şi m-a strâns.

— Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc, am spus.

Când m-am ridicat, am privit-o alergând către un băieţel blond şi când s-au apropiat şi ei s-au îmbrăţişat.

Drăguţ.

Apoi, dintr-odată, m-am încruntat. Gândindu-mă mai bine, nu eram sigur ce să spun despre faptul că fetiţa mea îmbrăţişa băieţi deja. Nu aveam nicio idee ce era normal în astfel de situaţii.

După un mic semn cu mâna către profesoara de artă, am plecat spre cafenea cu laptopul meu, gândindu-mă că voi începe să caut ultimele tendinţe în materie de publicitate juridică, precum şi orice reglementări care s-ar fi putut modifica de la ultima mea campanie publicitară.

Am comandat o cafea, am găsit un loc şi mi-am deschis calculatorul. Am scos nişte informaţii preliminare şi le revizuiam când am auzit o voce venind de lângă mine.

— Russ?

Era imposibil să nu o recunosc. Părul ei castaniu îi atingea umerii şi era pieptănat într-un mod care-i accentua pomeţii, în timp ce ochii ei căprui erau la fel de pătrunzători aşa cum fuseseră întotdeauna.

— Emily? am întrebat.

Ea s-a îndreptat către masă, ţinând o ceaşcă de cafea.

— Mi s-a părut că te văd în atelier, a spus. Ce mai faci? Nu te-am văzut de mult.

— Sunt bine, am spus, ridicându-mă de la masă. Surprinzător, ea s-a aplecat pentru o îmbrăţişare rapidă, care a declanşat un val de amintiri fericite. Ce faci aici? De ce erai la atelier?

— Fiul meu este la curs, a spus ea. Calcă pe urmele mamei sale, cred. Zâmbetul ei transmitea o căldură autentică. Arăţi grozav.

— Mulţumesc. Şi tu la fel. Ce mai faci? Privind de aproape, am observat că ochii ei aveau reflexii aurii, şi mă întrebam dacă observasem vreodată.

— Sunt bine.

— Doar bine?

— Mda, ştii tu. Viaţa.

Am înţeles exact ce voia să spună şi, deşi încerca să o ascundă, am crezut că am auzit puţină tristeţe în tonul ei. Următoarele cuvinte au ieşit aproape automat, chiar şi după ce mi-am dat seama că petrecerea timpului cu o persoană pe care ai iubit-o şi cu care te-ai culcat cândva poate deveni ceva complicat dacă nu eşti atent.

— Vrei să mi te alături?

— Eşti sigur? Pari ocupat.

— Fac doar nişte cercetări. Nu e mare lucru.

— Atunci mi-ar plăcea, a spus ea. Dar nu pot să stau decât câteva minute. Am câteva lucruri pe care aş vrea să i le trimit mamei şi, în funcţie de cât de mare este coada, poate dura o veşnicie.

Când ne-am aşezat, m-am uitat la ea, mirat că trecuseră aproape unsprezece ani de la despărţirea noastră. Ca şi Vivian, ea părea să nu fi îmbătrânit deloc, dar am alungat acel gând, revenind cu picioarele pe pământ.

— Câţi ani are fiul tău?

— Cinci, a răspuns ea. Va începe grădiniţa la toamnă.

— Şi fiica mea la fel, am spus. Unde va merge?

Când a menţionat numele şcolii, am ridicat o sprânceană.

— Ce coincidenţă. Acolo va merge şi London.

— Se spune că este o grădiniţă grozavă.

Şi scumpă, m-am gândit eu.

— Asta am auzit şi eu, am spus. Ce mai fac părinţii tăi? am întrebat. Nu am mai vorbit cu ei de ani de zile.

— Sunt bine. Tata iese, în sfârşit, la pensie anul viitor.

— De la AT&T?

— Da – şi-a petrecut toată viaţa acolo. Mi-a spus că vrea să-şi cumpere o rulotă şi să călătorească prin toată ţara. Desigur, mama nu vrea să aibă nimic de-a face cu asta, aşa că va continua să lucreze la biserică până îi vor trece tatei toanele.

— La Sf. Michael?

Desigur. Ambii mei părinţi au lucrat toată viaţa lor în acelaşi loc. Asta nu se mai întâmplă în zilele noastre. Dar tu? Mai lucrezi la Peters Group?

Am ridicat o sprânceană.

— Sunt impresionat că-ţi aminteşti. Dar nu, am plecat de acolo în urmă cu câteva luni şi am pornit propria afacere.

— Şi cum merge?

— Merge, am ezitat eu.

— Este interesant. Ţin minte că îmi spuneai că vrei să devii antreprenor.

— Eram tânăr şi naiv pe atunci. Acum sunt bătrân, dar tot naiv.

Ea a râs.

— Ce face Vivian?

— Este bine. Tocmai ce a început serviciul din nou. Nu mi-am dat seama că o cunoşti.

— Nu o cunosc. Am văzut-o la atelier de câteva ori pe la începutul verii, dar nu a rămas niciodată la curs. Era mereu îmbrăcată în haine de sală.

— Da, ea pare să fie. Ce face… soţul tău?

— Te referi la David? şi-a înclinat ea capul.

— Da, am spus. David.

— Am divorţat. Anul trecut, în ianuarie.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Şi mie îmi pare rău.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Şapte ani.

— Pot să întreb ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a spus ea. Este greu de explicat. Sună clişeistic dacă spun că ne-am îndepărtat… În ultimul timp, când mă întreabă lumea, pur şi simplu le spun că mariajul a funcţionat până când nu a mai funcţionat, dar nu este răspunsul pe care vrea să-l audă majoritatea. Ar vrea să aibă ce bârfi despre asta mai târziu sau să-l reducă la un singur incident. Când vorbea, îşi freca degetul mare de cel arătător. Tu de când eşti împreună cu Vivian?

— Ne apropiem de nouă ani de-acum.

— Aşa da, a spus ea. Bravo vouă.

— Mulţumesc.

— Deci Vivian a început serviciul?

Am încuviinţat din cap.

— Lucrează pentru un mare dezvoltator de aici din oraş. În relaţii publice. Dar tu? Lucrezi undeva?

— Presupun că nu-i poţi spune astfel. Încă pictez.

— Serios?

— Fostul soţ a fost bun în privinţa asta. Adică m-a încurajat. Şi merge bine. Vreau să spun că nu voi fi niciodată Rothko sau Pollock, dar sunt reprezentată de una dintre galeriile de artă din centru şi vând zece sau douăsprezece lucrări pe an.

— Asta este fantastic, am spus eu. Ai fost mereu foarte talentată. Îmi amintesc cum te priveam pictând şi întrebându-mă cum de ştiai ce să faci cu culorile şi… M-am întrerupt, încercând să-mi amintesc cuvântul potrivit.

— Compoziţie?

— Da. Pictezi tot în stilul modern?

Ea a încuviinţat.

— Ceva de genul. Lucrez în realismul abstract.

— Ştii că habar nu am ce înseamnă, nu?

— Practic, încep cu scene realiste ca bază, dar de cele mai multe ori urmez pensula… adăugând culori vibrante sau forme geometrice, sau împroşc, răsucesc şi picur la întâmplare până când simt că este gata. Desigur, o pictură nu este terminată niciodată cu adevărat, am lucrări asupra cărora zăbovesc de ani de zile pentru că, pur şi simplu, nu sunt potrivite. Problema este că nu sunt mereu sigură cum să le îndrept.

— Sună foarte artistic, am zâmbit.

Ea a râs, sunetul fiind exact aşa cum mi-l aminteam.

— Atât timp cât arată bine agăţat pe pereţii majorităţii oamenilor şi face o persoană să gândească, sunt mulţumită de rezultat.

— Oh, doar atât.

— Asta îi place să spună proprietarul galeriei când încearcă să vândă una dintre lucrările mele, aşa că da.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd operele.

— Poţi trece oricând pe la galerie, a spus ea. Mi-a spus numele şi eu l-am memorat. Ce mai face Marge? Întotdeauna mi-am dorit o soră mai mare ca ea.

— Face bine – tot cu Liz, desigur.

— Aceeaşi Liz pe care am cunoscut-o când eram noi împreună?

— Da. Sunt împreună de atunci. Aproape unsprezece ani de-acum.

— Uau, a spus. Bravo lor. Cum este Liz?

— Bună, grijulie şi un adevărat sprijin. Nu am nicio idee ce vede la Marge.

A existat o licărire de reproş în expresia lui Emily.

— Fii drăguţ.

— Ştii că glumesc. Formează un cuplu grozav. Nu sunt sigur dacă le-am văzut vreodată certându-se. Ele se lasă doar purtate de val.

— Este un lucru bun. Şi părinţii tăi? Mai lucrează?

— Mama a ieşit la pensie, dar tata lucrează încă cu normă întreagă.

— Mai lucrează la maşina lui?

— În fiecare sfârşit de săptămână.

— Şi mama ta?

— Acum este membră a Societăţii Pălăriilor Roşii şi vrea să planteze lalele. Când Emily şi-a ridicat o sprânceană, i-am povestit de cele întâmplate cu o săptămână în urmă.

— Ştii că nu te poţi supăra pe ea pentru asta. Ea şi-a îndeplinit deja îndatoririle de părinte.

— Asta a spus şi Marge. Nici ea nu a vrut să mă ajute.

— Şi totuşi, te-ai descurcat cumva.

— Şi asta a spus Marge.

A oftat lung.

— Este uimitor unde ne-a dus viaţa, nu? De când ne cunoaştem? Desigur, eram doar nişte copii atunci.

— Nu eram copii.

Ea a zâmbit.

— Glumeşti? Poate că din punct de vedere tehnic eram suficient de mari ca să votăm, dar îmi pot aminti cu siguranţă o anumită exuberanţă tinerească din partea ta. Ca atunci când ai decis că vrei să vezi dacă poţi mânca friptura aceea imensă ca să-ţi pună poza pe peretele restaurantului. Mai ştii cât de mare era friptura aceea?

Amintirea m-a năpădit imediat. Fusesem în afara oraşului la lac cu nişte prieteni şi am zărit semnul restaurantului imediat la ieşirea de pe autostradă, semnul spunând că pe lângă fotografia de pe perete, nu se plătea cheltuiala mâncării.

— Cam două kilograme.

— Nu ai ajuns nici măcar la jumătate.

— Îmi era foame când începusem…

— Şi erai şi beat.

— Poate puţin.

— Vremuri frumoase, a râs ea. A mai zăbovit cu mine înainte ca în final să arate spre calculatorul meu. Dar, din păcate, trebuie să plec. Tu trebuie să lucrezi, şi eu chiar trebuie să expediez astăzi lucrurile acelea.

Am devenit conştient de faptul că nu voiam ca ea să plece, chiar dacă probabil nu era o idee bună.

— Probabil că ai dreptate.

Ea s-a ridicat de la masă.

— Mă bucur că te-am revăzut, Russ.

— Şi eu, am spus. A fost distractiv să povestim.

— Ne vedem mai târziu.

— Mai târziu?

— Când se termină cursul.

— Desigur, am spus. Ştiam asta.

Când a împins uşa cu umărul ca să poată ieşi, nu am putut să nu observ că şi-a întors privirea şi a zâmbit înainte să dispară din faţa ochilor mei.

Am petrecut următoarea oră la cafenea făcând cercetări pe internet şi am reuşit să găsesc două reclame pentru biroul de avocatură al lui Joey Taglieri, dintre care una nu se mai difuza. Erau

profesionale, informative şi, trebuia să recunosc, aproape la fel ca tipul de reclame pe care obişnuiam să-l filmez eu. De asemenea, am vizionat reclame de la aproape o duzină de alte firme de avocatură din oraş, concluzionând că reclamele lui Taglieri nu erau, în orice caz, mai bune sau mai proaste decât ale celorlalţi.

Atunci de ce oare considera Joey Taglieri că aceştia erau idioţi?

Dacă reclamele nu erau atât de rele, însă tot nu credeam că Taglieri îşi merita banii în ceea ce privea întreaga campanie. Site-ul lui web era destul de depăşit şi îi lipsea acel ceva, iar din conversaţia telefonică cu un prieten am aflat că nu se întâmpla nimic în ceea ce privea publicitatea pe internet. Dintr-o altă serie de telefoane am aflat că el nu făcea publicitate nici în scris sau pe panouri publicitare. Făcând tot posibilul să nu devin prea entuziasmat, mă întrebam dacă el ar putea fi deschis unor astfel de idei.

A contribuit şi un telefon la biroul meu – nu exista niciun mesaj, nimic, zero – şi după ce am plecat de la cafenea, am luat-o pe London de la cursul de artă. Ea mi-a arătat cu mândrie un bol pe care-l făcuse şi în drum spre uşă i-am făcut cu mâna lui Emily. Ea a zâmbit şi a ridicat o mână – vorbea cu profesoara în acel moment – şi, după ce am dus-o pe London acasă, nu eram sigur care era cea mai bună modalitate de a-şi petrece următoarele ore până la cursul de dans. Era prea cald să o duc afară, iar ziua ei era deja atât de încărcată, încât am bănuit că ar putea dori doar să se relaxeze şi să se joace un timp.

În cele din urmă am decis să pregătesc cina pentru Vivian. Am studiat câteva cărţi de bucate, recunoscând că multe dintre reţete depăşeau capacităţile mele culinare. Exista însă o reţetă pentru biban de mare chilian şi o căutare rapidă prin dulapuri îmi indica faptul că aveam aproape toate ingredientele. Perfect. Am dus-o pe London la cursul de dans şi, în timp ce clasa era fără îndoială

dezamăgitoare pentru severa doamnă Hamshaw, am fugit la magazin şi am cumpărat restul ingredientelor. Cina era în plină desfăşurare când a intrat Vivian pe uşă.

Având pilaful de orez şi fasolea verde cu migdale pe foc, nu puteam să mă îndepărtez.

— Sunt în bucătărie, am strigat eu, şi curând după aceea i-am auzi paşii lui Vivian în spatele meu.

— Uau, a remarcat ea venind spre mine. Miroase grozav aici. Ce pregăteşti? După ce i-am spus, s-a aplecat peste oalele de pe aragaz. Cu ce ocazie?

— Fără ocazie. Doar m-am gândit să încerc ceva nou. Şi, după cină, m-am gândit să scot bicicleta afară, ca să o poţi vedea pe London mergând pe ea.

A deschis dulapul şi a scos un pahar, apoi vinul din frigider.

— Hai să o facem mâine, bine? Sunt obosită şi London a avut o zi plină. Pare să fie epuizată deja.

— Sigur că da, am spus.

Şi-a turnat un pahar de vin.

— Cum s-a descurcat la tenis?

— Cam la fel ca toţi ceilalţi. Fiind prima zi, a învăţat să ţină racheta la unghiul potrivit şi toate elementele de bază. Mai erau şi câteva fete de prin cartier, aşa că părea fericită să fie acolo.

— Cred că tenisul îi va prinde bine. Este un sport grozav pentru socializare.

— Şi aş putea adăuga că fetele arătau drăguţ în pantaloni scurţi.

— Ha, ha. Dar la cursul de artă? Şi la dans?

— S-a simţit bine la artă, dar în ceea ce priveşte dansul, nu cred că îi place la fel de mult.

— Dă-i timp. Odată ce va începe să concureze, o să-i placă.

Mă întrebam cine îşi imagina Vivian că avea să o ducă la concursuri, dar mi-am păstrat gândurile pentru mine.

— Ai reuşit să mergi la sală?

— Am strecurat o oră la prânz, a răspuns ea. Una destul de bună, de fapt. M-am simţit minunat tot restul după-amiezii.

— Bravo ţie, am spus. Şi cum ţi-a fost ziua?

— Nu a fost deloc ca săptămâna trecută, de asta sunt sigură. Lucrurile sunt mult mai liniştite la birou. Preţ de câteva minute, am simţit că am avut timp să mă aşez la birou şi să respir.

Am zâmbit.

— Ziua mea a fost destul de interesantă.

— Da?

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Joey Taglieri?

Ea s-a încruntat.

— Te referi la avocat?

— Da, la el.

— I-am văzut reclamele. Se difuzează dimineaţa.

— Ce părere ai despre ele?

— Despre ce?

— Despre reclame.

— Nu mi le amintesc atât de bine. De ce?

I-am povestit despre ce am vorbit cu el şi despre gândurile mele de după.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? a întrebat ea părând sceptică.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi se pare că e puţin cam primitiv? Reclame de avocaţi? Nu se oprise Peters să preia avocaţi pentru că ceilalţi clienţi nu erau de acord?

— Ba da, dar nu am aşa mulţi clienţi încât să mă îngrijorez. Vreau doar să fac ceva să meargă, ştii? Şi este clar că el cheltuieşte mulţi bani pe publicitate.

Ea a încuviinţat şi a luat o gură de vin.

— Mda, bine. Dacă tu crezi că aşa e cel mai bine.

Nu era chiar o încurajare răsunătoare, dar pentru că părea că se afla într-o dispoziţie mai bună decât fusese în ultimul timp, mi-am dres vocea.

— Ai găsit o grădiniţă de zi pentru London?

— Când crezi că am avut timp?

— Vrei să mă apuc să strâng câteva recomandări?

— Nu, spus ea, părând deranjată. O fac eu. Doar că…

— Doar că ce?

— Chiar trebuie să o înscriem acum? Va trebui să renunţe la lecţiile de pian, de tenis şi de artă, şi tu ai reuşit să o duci oriunde a avut nevoie până acum.

— Au activităţi la grădiniţele de zi.

— Spun doar că nu sunt sigură că este o idee atât de bună având în vedere faptul că a fost atât de supărată sâmbătă seară. Oricum va începe şcoala peste câteva săptămâni.

— Nu sunt câteva săptămâni, am spus eu, făcând un calcul rapid. Sunt mai mult de cinci săptămâni.

— Şi este vorba despre fiica noastră. Ce este mai bine pentru ea. Odată ce va începe şcoala, vei avea suficient timp să te concentrezi asupra afacerii tale. Doar continuă să faci ce faci şi când ai o întâlnire las-o acasă la mama ta.

— Mama nu poate avea grijă de London în fiecare zi. Mi-a spus că are şi alte lucruri de făcut.

— Ţi-a spus asta? De ce nu mi-ai zis?

Pentru că m-ai ignorat toată săptămâna şi nici nu ai întrebat deloc de munca mea.

— Aici nu este vorba despre mama mea, Vivian. Încercam să vorbesc cu tine despre o grădiniţă de zi.

— Te-am *auzit.* Am înţeles. Tu crezi că este o idee bună să-ţi laşi fiica să stea cu o mână de străini, astfel încât să poţi fi liber să faci ce vrei.

— Nu am spus asta.

— Nu a fost nevoie. Este aproape acelaşi lucru. Eşti egoist.

— Nu sunt egoist.

— Bineînţeles că eşti. Este fiica noastră. Trece printr-o perioadă grea.

— O singură dată, am spus. A avut o criză de isterie pentru că ai fost plecată din oraş.

— Nu. Era supărată pentru că i s-a dat toată lumea peste cap, iar acum vrei să înrăutăţeşti şi mai tare lucrurile. Nu pot să înţeleg de ce crezi că este o idee atât de bună să scapi de ea. Nu-ţi place să petreci timp cu ea?

Am simţit maxilarul încleştându-se şi am expirat încet, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

— Bineînţeles că-mi place. Dar tu ai spus că va trebui să am grijă de ea pentru o săptămână, cel mult două.

— Am mai *spus* şi că vreau să fac ceea ce este mai bine pentru fiica noastră! Nu am avut timp să găsesc locul potrivit, şi când am să-l găsesc şi am să o înscriu, va începe şcoala şi care va mai fi rostul?

— Ea tot va avea nevoie de un loc în care să meargă după şcoală, am spus.

— O să vorbesc cu London despre asta, bine?

— O să vorbeşti cu London despre grădiniţa de zi?

— Presupun că tu nu ai făcut-o. Nu am nicio idee despre ce crede în privinţa asta.

— Are cinci ani, am spus. Nu ştie atât de multe lucruri încât să-şi dea cu părerea despre asta de zi.

— Mami? Mi-e foame.

M-am întors şi am văzut-o pe London în pragul de la bucătărie. Vivian s-a uitat la mine şi ştiu că ne întrebam amândoi cât de mult auzise.

— Bună, draga mea, a spus Vivian, liniştindu-şi imediat vocea. Cina va fi gata în câteva minute. Vrei să mă ajuţi să pun masa?

— Bine, a spus London, şi Vivian s-a îndreptat către dulap.

Au aşezat masa împreună, iar eu le-am servit şi am adus mâncarea.

După ce a luat câteva guri, London a zâmbit la mine.

— Cina este foarte bună, tati.

— Mulţumesc, scumpa mea, am spus eu simţindu-mi inima încălzindu-se puţin.

Poate că mariajul meu cu Vivian era puţin nesigur în acel moment şi afacerea se îndrepta rapid spre nicăieri, dar cel puţin, m-am gândit în sinea mea, învăţam să gătesc.

Acest lucru însă nu mă făcea să mă simt mai bine.

CAPITOLUL 10

Mergând înainte

Când eram copil, verile erau cele mai glorioase perioade ale vieţii. Pentru că părinţi mei erau adepţii educaţiei de a fi lăsaţi liberi să ne jucăm pe afară, eu de obicei ieşeam pe uşă înainte de ora zece şi nu mă întorceam până la cină. Nu existau telefoane mobile prin care să mă urmărească şi de fiecare dată când suna mama mea la vreo vecină să întrebe unde eram, de multe ori nici vecina nu avea vreo idee unde îi era propriul copil. De fapt, din câte îmi amintesc, exista o singură regulă: trebuia să fiu acasă la cinci şi jumătate, deoarece părinţilor mei le plăcea să mănânce cina împreună cu toată familia.

Nu-mi amintesc cu exactitate cum obişnuiam să-mi petrec acele zile. Amintirile pe care le am sunt ca nişte instantanee: construind forturi sau jucându-ne de-a regele dealului în partea de sus a junglei ori alergând după o minge de fotbal încercând să înscriu. De asemenea, îmi amintesc că mă jucam şi în pădure. Pe atunci, casa noastră era înconjurată de un teren neamenajat, iar eu şi prietenii mei purtam războaie cu noroi sau ne jucam de-a prinselea. Când am avut pistoalele cu bile, puteam petrece ore întregi împuşcând conserve şi din când în când împuşcându-ne între noi. Am petrecut ore în şir explorând de unul singur pe bicicletă, şi treceau săptămâni întregi în care mă trezeam în fiecare dimineaţă fără să am ceva programat.

Desigur, în cartier erau şi copii care nu aveau o existenţă atât de lipsită de griji. Aceştia mergeau în tabere sau participau la campionate de vară pentru diferite sporturi, dar pe atunci astfel de copii reprezentau minoritatea. În zilele noastre, copiii au programul făcut de dimineaţă până seara, iar London nu era o excepţie, pentru că o cereau părinţii.

Dar cum s-a întâmplat asta? Şi de ce? Ce anume a schimbat perspectivele părinţilor din generaţia mea? Doar presiunea? Trăind prin succesul copilului? Pentru programul de activităţi pe care să-l prezinte facultăţilor? Sau era, pur şi simplu, teama că, dacă li se permitea copiilor lor să descopere lumea de unii singuri, nu ar fi ieşit nimic bun din asta?

Nu ştiu.

Eu sunt însă de părere că s-a pierdut ceva pe drum: bucuria simplă de a te trezi dimineaţa şi de a nu avea nimic de făcut.

— Care este problema cu reclamele? a întrebat Joey Taglieri, repetând întrebarea mea pentru el.

Era marţi dimineaţă, la a doua lecţie de tenis. Fiind încă supărată pe mine după noaptea trecută, Vivian plecase fără să vorbească cu mine în acea dimineaţă.

— Problema e că sunt plictisitoare, a spus el. Sunt doar eu vorbind în faţa camerei de filmat dintr-un birou supraîncărcat. La naiba, am adormit uitându-mă la ele şi m-au costat o avere.

— Cum le-ai face diferit?

— Când eram copil, familia mea a locuit câţiva ani în sudul Californiei, când tatăl meu era încă în Marină. Apropo, nu mi-a plăcut deloc acolo. Şi nici mamei mele. De îndată ce a ieşit tata la pensie, familia mea s-a mutat înapoi la New Jersey. Ambii

mei părinţi erau de acolo. Ai fost vreodată în New Jersey?

— Cred că am trecut pe lângă Newark de câteva ori.

— Asta nu se pune. Şi nici să nu crezi toate prostiile pe care le vezi în emisiunile TV despre Jersey. Este un loc minunat. Dacă aş putea, mi-aş creşte fiica acolo, dar mama ei se află aici şi, chiar dacă este o scorpie cu sânge-rece, este destul de bună ca mamă. Dar, oricum, să ne întoarcem la sudul Californiei. Acolo exista un dealer auto pe nume Cal Worthington. Ai auzit vreodată de el?

— Nu prea cred.

— Bătrânul Cal Worthington avea cele mai grozave reclame din toate timpurile. Fiecare reclamă îl prezenta pe el şi pe câinele lui Spot – doar că Spot numai câine nu era. Spot putea fi o maimuţă, sau un leu, sau un elefant, sau orice altceva. Odată a fost chiar şi un ucigaş de balene. Bătrânul Cal avea un cântecel vioi care era imposibil să-l uiţi, cu un refren care suna: *Du-te să-l vezi pe Cal, du-te să-l vezi pe Cal, du-te să-l vezi pe Cal.* La naiba, aveam opt ani şi nu dădeam doi bani pe maşini şi voiam să mă duc la reprezentanţă doar ca să-l întâlnesc pe tip şi poate să văd câteva animale exotice. Acesta este genul de reclamă pe care-l vreau.

— Vrei elefanţi în reclamele tale? Şi ucigaşi de balene?

— Desigur că nu. Dar vreau ceva de care să-şi amintească oamenii, ceva care să facă un tip rănit din Barcalounger să se ridice şi să spună: „Trebuie să-l văd pe tipul ăsta. Vreau ca el să mă reprezinte”.

— Problema este că reclamele juridice sunt reglementate de Barou.

— Crezi că nu ştiu asta? Mai ştiu şi că în Carolina de Nord se cade în extrema cealaltă, în sensul că publicitatea înseamnă exprimare liberă atunci când vine vorba de reglementări. Dacă faci publicitate, ar trebui să ştii şi asta.

— Ştiu, am spus. Dar există o diferenţă între a prezenta un avocat profesionist şi competent în care

poţi avea încredere şi un vânător de ambulanţe de cea mai joasă speţă.

— Asta este exact ce le-am spus idioţilor care au făcut reclama. Şi totuşi, au revenit cu ceva care s-ar putea descrie cel mai bine ca „hai să băgăm telespectatorii în comă”. Le-ai văzut vreodată?

— Bineînţeles că le-am văzut. Şi să ştii că nu sunt chiar atât de proaste.

— Da? Atunci care este numărul de telefon de la birou?

— Poftim?

— Numărul de telefon de la birou. Este afişat tot timpul pe ecran. Dacă reclamele erau atât de bune, care este numărul?

— Nu ştiu.

— Bingo. Şi asta este problema.

— Probabil că ei îţi reţin numele.

— Mda. Şi asta este altă problemă. Taglieri nu este tocmai cel mai sudic nume, ştii, şi asta ar putea face unii oameni să se răzgândească.

— Nu prea ai ce să faci în privinţa numelui tău.

— Nu mă înţelege greşit. Sunt mândru de numele meu de familie. Eu doar observ o altă problemă pe care o am cu reclamele. Este vorba prea mult despre numele meu şi nu suficient despre numărul de telefon.

— Am înţeles, am spus. Ce părere ai despre alte forme de publicitate? Cum ar fi panourile publicitare, site-uri web, anunţuri pe internet sau la radio?

— Nu ştiu, a spus el. Nu m-am gândit prea mult la asta. Şi nu aş avea decât mai mulţi bani de cheltuit.

— Asta aşa este, am spus eu, bănuind că încă o întrebare ar face mai mult rău decât bine. Privind spre teren, am văzut-o pe London încercând să joace cu o altă fată, dar acolo era mai mult o goană după mingile de tenis decât jucat propriu-zis.

— Cu ce se ocupă soţia ta? a întrerupt Joey tăcerea.

— Lucrează în relaţii publice, am spus. Tocmai a început la un nou loc de muncă pentru unul dintre cei mai mari dezvoltatori de prin zonă.

— Niciuna dintre soţiile mele nu a muncit. Desigur, am muncit eu prea mult. Extremele se atrag, cică. Ţi-am spus până acum că trebuie să ai întotdeauna un contract prenupţial?

— Da.

— Acesta te scuteşte de chinurile financiare pe care ar dori să le aplice sexul frumos.

— Pari lecuit.

— Din contră. Iubesc femeile.

— Te vei mai căsători vreodată?

— Bineînţeles. Cred foarte mult în căsătorie.

— Serios?

— Ce pot să-ţi spun? Sunt un romantic.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am tendinţa să mă îndrăgostesc de nebune, asta s-a întâmplat.

Am râs.

— Mă bucur că nu am această problemă.

— Crezi? Tot femeie este şi ea.

— Şi?

Aveam sentimentul că Joey încerca să mă citească.

— Hei, a spus el în cele din urmă, atât timp cât eşti fericit, atunci sunt şi eu fericit pentru tine.

Miercuri seara, după ora de dans, London era destul de posomorâtă când s-a urcat în maşină.

— Dacă tot este mama plecată în seara asta, ce-ar fi să mâncăm pizza la cină?

— Pizza nu este bună pentru tine.

— Atât timp cât nu o mănânci foarte des, este în regulă. Când ai mâncat pizza ultima dată?

Ea a stat să se gândească.

— Nu-mi amintesc. Când ziceai că vine mami acasă?

— Vine mâine, scumpa mea.

— Pot să o sun?

— Nu ştiu dacă este ocupată, dar îi voi trimite un mesaj, bine?

— Bine, a spus ea. Stând pe banchetă, părea mai mică decât de obicei.

— Ce zici să ieşim oricum să mâncăm pizza, doar noi doi? Şi după aceea să ne oprim să cumpărăm îngheţată?

Deşi nu a spus da, nu a spus nici nu, şi am ajuns în cele din urmă într-un local în care se făcea o pizza decentă cu blat subţire. În timp ce aşteptam, Vivian a sunat de pe FaceTime, şi după aceea dispoziţia lui London a început să se schimbe. Când ne-am oprit să cumpărăm îngheţată de la Dairy Queen, ea vorbea pe un ton vesel. În cea mai mare parte a drumului spre casă a vorbit despre prietenul ei Bodhi şi despre câinele lui Noodle, dar şi despre faptul că o invitase acasă la el, ca să-i poată arăta sabia lui cu lumini.

Primul meu gând a fost că fiica mea era mult prea mică pentru a i se arăta orice sabie de lumini a vreunui băiat, următorul gând care mi s-a inserat mai târziu în minte a fost că era probabil una dintre întâlnirile de joacă de care amintise Marge să le organizez, şi că sabia cu lumini nu era o metaforă, ci chiar o sabie de joacă inspirată din filmele „Războiul stelelor”.

Când am ajuns acasă, London a alergat pe scări să-i vadă pe domnul şi doamna Sprinkles şi, deşi mă aşteptam să rămână mai mult timp acolo, a apărut în camera de zi câteva minute mai târziu.

— Tati?

— Da, dragă?

— Putem să ne mai dăm cu bicicleta?

Am înăbuşit un geamăt. Eram obosit şi nu voiam nimic altceva decât să rămân lipit de canapea.

— Bineînţeles că putem, am spus eu în schimb, şi când m-am ridicat în picioare mi-am amintit brusc că Vivian spusese cu o seară înainte că voia să o vadă pe London mergând pe bicicletă, dar probabil că a uitat.

Nu?

London a făcut trei viraje de una singură. Se cam clătina, dar reuşea să-şi recapete echilibrul, iar la celelalte curbe a trebuit s-o ajut mai puţin decât înainte. Pe drumurile drepte abia dacă îi atingeam bicicleta. Pentru că devenea mai încrezătoare, pedala mai repede şi, până la finalul ieşirii noastre, eu gâfâiam şi eram transpirat, cu cămaşa udă.

— Ce zici să mergi să faci baie la etaj în timp ce eu fac un duş la parter? am sugerat eu. Nu ştiam la ce să mă aştept. Nu a mers totul atât de bine ultima dată când a fost plecată Vivian din oraş.

În seara asta, ea doar a încuviinţat din cap.

— Bine, tati.

Am făcut curat şi când am ajuns la ea în cameră, London stătea pe pat îmbrăcată în pijama, cu peria şi sticla de spray pentru descâlcire lângă ea. După ce şi-a făcut spray-ul magia de descâlcire şi am terminat cu părul ei, m-am sprijinit de tăblia patului.

I-am citit „Doi câte doi”, precum şi alte câteva cărţi. Am sărutat-o pe London de noapte bună şi, când eram pe cale să sting lumina, i-am auzit vocea din nou.

— Tati?

— Da?

— Ce este o grădiniţă de zi? V-am auzit pe tine şi pe mami vorbind despre asta.

— Grădiniţă de zi este un loc în care merg copiii atunci când lucrează mami şi tati, astfel încât oamenii mari să se asigure că eşti în siguranţă.

— E ca o casă?

— Uneori. Dar alteori se află într-o clădire. Au jucării, jocuri şi activităţi, şi multor copii le place foarte mult, pentru că există întotdeauna câte ceva distractiv de făcut.

— Dar îmi place să stau cu tine şi cu mami.

— Ştiu că îţi place. Şi nouă ne place să stăm cu tine.

— Lui mami nu-i place. Nu-i mai place.

— Bineînţeles că-i place. Te iubeşte foarte mult. Doar că trebuie să lucreze.

— De ce trebuie să lucreze?

— Pentru că avem nevoie de bani ca să trăim. Fără bani, nu am putea cumpăra mâncare sau haine ori jucării, nici măcar pe domnul şi doamna Sprinkles.

Ea părea să se gândească la asta.

— Dacă îi duc înapoi la magazinul de animale, mami se poate opri să lucreze?

— Nu, scumpa mea. Nu funcţionează aşa. Am ezitat. Eşti în regulă, scumpo? Pari cam tristă.

— Mami a plecat iar. Nu-mi place când este plecată.

— Ştiu că nu-ţi place şi ştiu că ea ar fi preferat să fie aici cu tine.

— Când mergeai tu la serviciu, veneai întotdeauna acasă.

— Locurile noastre de muncă sunt diferite. Ea trebuie câteodată să lucreze în diferite oraşe.

— Nu-mi place.

Nici mie, m-am gândit. Dar nu prea aveam ce face în privinţa asta.

Am schimbat subiectul şi mi-am pus braţul în jurul ei.

— Ai fost grozavă mergând astăzi pe bicicletă.

— Am mers superrepede.

— Da, aşa este.

— Tu abia dacă puteai ţine pasul.

— Lui tati i-ar prinde bine mai multe exerciţii regulate. Dar mă bucur că ţi-a plăcut.

— E distractiv să mergi repede.

— Este mai distractiv decât… lecţiile de pian? am întrebat, gâdilând-o uşor când am spus ultimele două cuvinte.

Ea a chicotit.

— Da.

— Este mai distractiv decât… tenisul?

— Da.

— Este mai distractiv decât… dansul?

— Da.

— Este mai distractiv decât… arta?

— Da, a chicotit ea. Dar nu este mai distractiv decât Bodhi.

Bodhi! Mersul pe bicicletă este MUUULT mai distractiv decât Bodhi.

— Ba nu este. Bodhi este ŞI MAAAAI distractiv.

— Nu, nu, nu.

— Ba da, ba da, ba da, a chicotit ea. Şi vreau să merg la el acasă!

— Cred că eşti MUUULT prea micuţă ca să mergi la BODHI acasă.

— Ba nu sunt. Sunt MARE!

— Nu ştiu ce să zic…

— Ba da, ba da, ba da. Sunt destul de mare ca să merg la Bodhi acasă.

— Bineeeee, am spus. Cred că o pot întreba pe mama lui despre asta.

Ea a zâmbit înainte să-şi pună braţele în jurul gâtului meu.

— Te iubesc, tati.

— Şi tu te iubesc, fetiţă mică.

— Nu sunt fetiţă.

Am strâns-o tare în braţe.

— Vei fi mereu fetiţa mea.

După ce i-am stins luminile şi m-am gândit că am ajuns în punctul în care nu mai puteam ţine pasul cu London, am mers în garaj şi mi-am scos bicicleta afară. O aveam de ani de zile şi, ca şi bicicleta lui London, era mai mult neglijată decât deteriorată. Am curăţat-o şi am uns-o, am adăugat vaselină la pinioane şi am umflat roţile înainte să o încerc la o plimbare.

Era destul de bună, m-am gândit, şi intrând înapoi în casă, mi-am aşezat laptopul pe masa din bucătărie. Am intrat pe YouTube şi m-am uitat la mai multe reclame diferite ale lui Cal Worthington, gândindu-mă că Taglieri avea dreptate, cântecelul era vesel şi bătrânul Cal îl avea mereu pe câinele lui Spot, care era întotdeauna un animal exotic.

Spoturile erau memorabile, dar totul se rezuma la a face negustorie. Nu e de mirare că un copil ar vrea să-l întâlnească pe furnizorul de maşini, dar nu eram atât de sigur că ar inspira clienţilor din teren încrederea necesară ca avocat.

M-am uitat din nou la reclamele lui Taglieri. După aceea, am notat numărul de telefon pe un carneţel şi am potrivit numerele cu literele, întrebându-mă dacă aş fi putut inventa un cuvânt sau două ca să fac numărul de telefon mai uşor de ţinut minte. Nu mi-a venit nimic imediat în minte cu numărul pe care-l avea, dar dacă ar fi adăugat un al doilea număr de telefon gratuit, poate că aş fi putut face ceva. Mai întâi m-am gândit doar să-i scriu numele de familie, dar erau opt litere şi şapte cifre, aşa că nu ar fi mers, chiar dacă oamenii îşi puteau aminti cum să rostească Taglieri, ceea ce era îndoielnic. Puteam face ceva de genul C-Â-Ş-T-I-G-Ă sau T-A-G-I-S-I-T sau chiar B-U-L-L-D-O-G, dar niciunul dintre acestea nu părea foarte potrivit. Speram să-mi vină în minte ceva mai bun.

Deşi ştiam că afacerea lui Taglieri ar avea de câştigat din alte forme de publicitate, m-am concentrat mai întâi asupra reclamelor, pentru că ştiam că era o limbă pe care ar fi înţeles-o. Cum puteam atunci să le fac mai bine – şi destul de diferite – ca să-l ademenesc să facă schimbarea? Am petrecut următoarele câteva ore notând mai multe idei până când începuseră să prindă formă: Să renunţe la birou şi la costum, în schimb, să-l arătăm pe Taglieri în afara tribunalului, într-un pulover, arătând prietenos, precum cineva căruia îi pasă cu adevărat. Un scenariu similar, dar mult mai… familiar şi lejer în atitudine şi mod de vorbire.

Cu siguranţă diferite, dar nu eram sigur că se ridicau chiar la nivelul lui Cal Worthington. Poate pentru că eram obosit, dar continuând însă să mă joc cu diverse sloganuri şi idei de imagini, mintea mea se tot îndrepta spre ridicol. Ai vrut negustorie pură? Ce zici să te îmbraci într-un costum de supererou şi să treci prin uşi ca să învingi directorii răi de

asigurări? Sau ce zici să te să înfăşor în steagul american pe care să pun imagini cu vulturi pleşuvi, ca să arătăm cât de încredere poţi fi? Sau poate ai vrea să te pun să faci lucruri interesante, cum ar fi să spargi plăci de lemn ca un expert în karate, ca să arăţi că eşti pregătit să faci orice este nevoie ca să câştigi?

Pe măsură ce mi se derulau imaginile în minte, mă trezeam râzând din când în când, chiar dacă nu mă puteam imagina vreodată folosindu-le. Creativitatea şi originalitatea erau în regulă, dar oamenii răniţi nu voiau prost gust. Ei aveau nevoie de cineva cu experienţă şi tenacitate şi de încredere, şi am fost izbit de ideea că, în loc să încerc să fac toate acestea într-o singură reclamă, aş putea capta acele idei în mod individual, într-o serie de reclame…

Mie mi se părea potrivit şi mi-am simţit inima bătând puternic în piept. M-am întrebat dacă Taglieri ar fi interesat de ceva de genul acesta. Şi dacă îl puteam convinge să ne aşezăm la o discuţie, ştiam că trebuia să aştern pe hârtie ideile pentru cel puţin două sau trei reclame. Prima ar aminti de ocupaţia lui, dar a doua şi a treia?

Trebuiau să fie diferite şi în timp ce una avea să fie scurtă, cealaltă trebuia să se simtă ca un eveniment special, genul de reclamă care era difuzat doar ocazional, care aproape că spunea o poveste…

Puteam simţi motoraşele pornind, începutul unei idei şi am continuat să o dezvolt în următoarele câteva ore, legând bucăţelele şi frânturile la un loc.

În ceea ce privea a treia reclamă – una scurtă, în care să se folosească umorul şi care să se concentreze asupra unei singure teme –, ideea mi-a venit chiar când închideam calculatorul. Ca o magie, mi-a mai venit o idee la câteva minute după aceea, iar creativitatea a început să se reverse.

Având o senzaţie de bine, am stins luminile o oră mai târziu şi, deşi mi-a luat ceva timp să adorm, am dormit mai bine decât o făcusem în ultimele săptămâni.

— Aşadar, vrei să-ţi pui ideile la încercare şi eu sunt fraierul pe care l-ai ales?

Era joi dimineaţă, iar Joey se îmbrăcase lejer, în pantaloni scurţi şi tricou, exact ca mine. Dar tot transpira prin tricou.

— Nu aş spune-o chiar aşa.

— Ştii că sunt un om ocupat, nu? Nu ştiu dacă mă pot descurca cu încă o afacere.

Acela era un alt motiv de respingere şi nu ştiam ce să spun. Probabil că mi-a văzut expresia feţei, pentru că a început să râdă.

— Glumesc. Trebuie să iau cât mai mulţi oameni la mine în birou ca să pot să găsesc acele lingouri de aur care plătesc de fapt facturile. Am trei asociaţi şi trei jurişti, iar asta înseamnă că facturile sunt mari. Zona mea specifică de drept a devenit o afacere de amploare în zilele noastre, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să ai de-a face cu tot felul de nătărăi pentru un caz care să te ducă sigur la câştig. Am nevoie de oameni care să sune la birou şi care să intre pe uşă.

— De aceea vorbesc cu tine. Pot să te ajut.

— Cât timp ţi-ar lua să vii cu ceva?

— Am deja câteva idei generale, am recunoscut. Nu mi-ar lua foarte mult timp ca să le finalizez.

S-a uitat la mine.

— În regulă. Luni după-amiază. La ora unu. Sunt la tribunal tot restul săptămânii şi în săptămâna următoare.

Nu puteam concepe să aştept atât de mult, chiar dacă însemna că urma să mă îngrop în muncă în următoarele trei zile.

— Ora unu să fie, am fost eu de acord.

— Ţine minte un lucru, însă.

— Ce anume?

— Nu-mi pierde timpul. Nu-mi place când oamenii îmi irosesc timpul.

În acea după-amiază, ştiind că prezentarea trebuia să fie cât mai informativă posibil, cu detalii mult mai specifice decât cele pe care le făcusem săptămâna trecută, am mers la birou. Cu toate că urma să prezint un plan care oferea o campanie mare pentru mai multe domenii din mass-media, am început cu reclamele pentru că păreau să fie principala zonă de interes pentru Taglieri. Primul pas a fost să încep cu scenariul şi, după ce am terminat primele schiţe, am început să tai şi să lipesc imagini generale pe care le-am luat de pe internet, astfel încât Taglieri să poată urmări fluxul de reclame în modul în care mi-l imaginasem. În timp ce lucram, London era bucuroasă să se joace cu păpuşile Barbie, dar lucram de la bucătărie ca să pot arunca un ochi către ea.

Vivian a sosit pe la cinci şi câteva minute. I-am făcut o recapitulare rapidă a zilei înainte să petreacă puţin timp cu London şi am pregătit cina. Abia după ce am dus-o pe London în pat am reuşit să stau cu Vivian. Am găsit-o pe canapea, răsfoind o revistă, şi cu un pahar de vin aproape gol pe măsuţa de lângă ea.

— A adormit repede?

— Era obosită. I-am citit doar câteva cărţi în seara asta.

— Cum merge munca?

— Există o posibilitate să meargă, dar am să o rezolv.

— Când am parcat maşina, am observat că ţi-ai reparat bicicleta.

— Vreau să mă pot plimba cu ea în acelaşi timp cu London.

— Mi-a spus că aţi ieşit iar cu bicicleta.

— Ea a mers. Eu am alergat şi aproape că am murit. De aici şi reparaţia bicicletei mele. Începe să se descurce destul de bine. Nu mai pot ţine pasul cu ea.

— Are multă energie.

— Da, are.

A întors o pagină.

— Am reuşit să sun la câteva grădiniţe cât am fost plecată din oraş.

— Serios? am întrebat, simţind un amestec de uimire şi uşurare, împreună cu o vinovăţie la care nu m-aş fi aşteptat. Discuţiile noastre anterioare asupra problemei m-au făcut să cred că nu va suna niciodată. Când ai avut timp?

Ea a încuviinţat din cap.

— Când s-a întâlnit Walter cu senatorul Thurman. Dar a fost doar un telefon preliminar. Nu am programat nicio întâlnire pentru că nu eram sigură de programul călătoriei mele de săptămâna viitoare.

— Pleci şi săptămâna viitoare?

— Cred că da. Dar nu ştiu sigur în ce zile.

— Când crezi că vei afla?

— Sper că mâine, dar cine ştie? Te anunţ de îndată ce aflu.

Nu ştiam cum putea crede Spannerman că programarea pe ultima sută de metri a unor deplasări de serviciu e corectă faţă de angajaţi, dar experienţa mea cu el îmi spunea că probabil nu-i păsa.

— Ce au spus cei de la grădiniţe?

— Nu am vorbit foarte mult. Voiam doar să-mi fac o idee asupra activităţilor pe care le oferă, câţi copii sunt acolo, lucruri de genul ăsta.

— Te-ai simţit confortabil vorbind cu ei?

— Păreau în regulă. Oamenii cu care am vorbit erau conştiincioşi, dar chiar şi ei mi-au spus că nu ne putem face o idee adevărară asupra locurilor până nu mergeam să le vedem.

— Aşa este, am spus. Apropo, cum a fost călătoria ta?

— Productivă. Pe lângă senator, Spannerman s-a întâlnit cu alţi doi reprezentaţi şi cu trimisul nostru. Acum că firma are mai multe fonduri, este mult mai uşor să ne întâlnim cu oamenii de care avem nevoie.

— Asta nu este ceva nou.

Ea a ridicat din umeri.

— Deci aţi mâncat pizza aseară, nu? Şi îngheţată?

— M-am gândit că o să se bucure. Nu se afla în cea mai bună dispoziţie după ora de dans.

— O să-i placă mai mult când vor începe concursurile. Atunci a început şi mie să-mi placă.

— Ai fost la dans?

— Ţi-am mai spus asta.

Nu, din câte îmi amintesc.

— Cât timp ai dansat?

Ea a continuat să răsfoiască revista.

— Nu ştiu. Doi sau trei ani. Mai contează?

— Nu, doar făceam conversaţie.

— Nu e mare lucru. Profesoara mea nu era nici pe departe atât de bună ca profesoara lui London. Mi-aş fi dorit să fi fost. Probabil că aş fi continuat mai mult timp.

S-a întins după pahar.

— Te superi dacă îmi mai aduci jumătate de pahar de vin? Sunt epuizată şi chiar vreau să reuşesc să dorm la noapte. Mai ales că ţi-am promis că mă revanşez pentru seara romantică.

— Da, am spus, bucuros că-şi amintise. Sigur.

M-am ridicat de pe canapea, m-am dus la bucătărie şi m-am întors cu jumătate de pahar de vin. Când am ajuns acolo, Vivian pornise televizorul la o emisiune *reality* şi, deşi am stat împreună încă o oră, ea s-a retras în tăcere, bucuroasă să-şi urmărească emisiunea şi să răsfoiască revista, de parcă eu nici nu eram acolo.

Vineri dimineaţă, de îndată ce m-am trezit, gândurile mi-au zburat la prezentare. După câteva minute am coborât din pat şi, aşa cum făcusem cu o zi înainte, am lucrat la masa din bucătărie până când a venit timpul pentru cursul de artă. În timp ce London picta, eu am parcat la cafenea, şi pierdut în gânduri, nu mi-am dat seama de trecerea timpului Următorul lucru pe care-l ştiu este că ora de artă se terminase.

Mi-am strâns lucrurile şi am mers repede la atelier, având o senzaţie de uşurare când i-am văzut

pe London şi pe Bodhi în colţ, cu capetele apropiate. Eram pe cale să o strig când am văzut-o pe Emily privindu-mă cu o expresie amuzată.

— Bună, Russ.

— O, bună, Emily. Mai eşti aici?

Ea a zâmbit, părând relaxată.

— Te-am văzut la cafenea acum câteva minute şi păreai destul de concentrat la ce lucrai tu acolo. Când nu ai venit, m-am gândit să aştept până ajungi aici, ca să mă asigur că London este bine.

— Nu trebuia să faci asta, am spus.

— Nu-ţi face griji. Crede-mă, fiul meu a fost încântat că ai întârziat.

— Unde este?

— Fiul meu? A arătat spre London. Vorbeşte cu fiica ta.

Presupun că ar fi trebuit să observ asemănarea, iar acum că ştiam, puteam vedea foarte clar.

— Bodhi este fiul tău?

— Ce mică e lumea, nu? În timp ce îi priveam, ea a continuat. Sunt atât de drăguţi la vârsta asta, nu-i aşa? Sunt atât de… inocenţi, ştii?

— Mă gândeam la acelaşi lucru.

— Nu aţi adus hamsterii astăzi?

— Trebuia să-i aducem?

Ea a râs.

— Nu din câte ştiu eu. Dar lui Bodhi îi place de domnul şi doamna Sprinkles. Încă de când a venit ea cu ei mă tot întreabă dacă aş putea să-i cumpăr şi lui nişte hamsteri.

— Îmi pare rău. Dacă te face să te simţi mai bine, London vrea să se joace cu Noodle. Şi să vadă sabia cu lumini a lui Bodhi.

— Nu începe cu sabia cu lumini. Bodhi merge peste tot cu chestia aia. A început să plângă când nu l-am lăsat să o ia cu el la biserică în weekendul trecut. Cum merge munca?

— Merge bine. Sper să termin în acest weekend. Cum stai cu pictatul?

— Mi-a fost greu să reintru în ritm. Cred că am avut câţiva ani grei.

— Cred că da, am aprobat eu. Nu am reuşit încă să trec pe la galerie să-ţi văd lucrările.

— Nu mă aşteptam să o faci. Presupun că între muncă şi London eşti foarte ocupat în fiecare zi. Programul lui London este foarte încărcat. Dans, pian, artă, şi acum tenis. Când mi-a văzut expresia, ea a continuat. Ce pot să-ţi spun? Bodhi vorbeşte tot timpul despre ea. Vrea să se joace împreună.

— Asta vrea şi London, dar sincer, nu sunt foarte sigur cum aş putea programa ceva de genul acesta.

I-am simţit amuzamentul.

— Nu este chiar atât de complicat, Russ, a spus ea. Putem vorbi despre asta. Spune-mi cum arată programul tău? Ai avea timp luni după-amiază? Poate să vină London pe la noi?

De îndată ce a spus-o, am ştiut că avea să fie perfect, dar… Când nu am răspuns, ea a continuat:

— Ai altceva planificat?

— Nu, am răspuns, nu este vorba de asta. De fapt, am o prezentare la ora unu.

— Atunci este perfect. Pot să o iau eu de aici şi să o duc acasă. O să-i pregătesc ceva de prânz şi am să-i las să se joace împreună până când vii să o iei acasă.

— Nu te vei simţi ca o bonă? Din moment ce eu o să fiu la muncă?

— Să o numim coincidenţă fericită. Hai să rămână stabilit, bine?

— Eşti sigură? Mă simt de parcă aş profita de tine.

Ea a râs.

— Nu te-ai schimbat prea mult, nu-i aşa?

— La ce te referi?

— Îţi faci prea multe griji pentru lucruri neînsemnate. Nu crezi că dacă aş avea ceva de făcut, aş găsi pe cineva care să aibă grijă de Bodhi?

— Mulţumesc, am spus. Asta o să mă ajute mult.

— O fac cu plăcere, iar Bodhi va fi încântat. Desigur, va fi foarte entuziasmat tot weekendul, aşa că va trebui să mă descurc. Şi că tot vorbeam de el, iată că vin.

I-am urmărit pe cei doi îndreptându-se spre noi.

— Mamă? a întrebat Bodhi. Putem să mergem să luăm prânzul la Chick-fil-A?

— Sigur, a răspuns Emily.

Am simţit cum mă trage London de mânecă.

— Tata? Putem să mergem şi noi?

— Vrei să mergem la Chick-fil-A?

— Te rog! a insistat ea.

Am simţit că Emily aştepta un răspuns, dar nu-mi puteam da seama dacă era încântată sau deranjată de ideea că îi puteam însoţi şi eu.

— Da, am spus. Putem merge.

Restaurantul Chick-fil-A era aglomerat. London şi Bodhi au alergat spre zona de joacă şi căţărat, în timp ce eu şi Emily stăteam de vorbă la coadă. După ce ne-am ridicat comanda, i-am chemat pe copii şi ei şi-au înfulecat mâncarea înainte să se grăbească înapoi la căţărat.

— Îmi place să vin aici pentru că îl ajută pe Bodhi să-şi mai consume din energie. A fost puţin cam neastâmpărat încă de când a plecat tatăl lui.

— Îmi pare rău să aud asta, am spus.

— Asta este. Nu prea am ce să fac în privinţa asta.

— Nu există nicio modalitate de a vorbi cu fostul soţ să petreacă mai mult timp cu el?

— Nu prea văd cum. Anul trecut, în aprilie, s-a mutat înapoi în Australia. Bine, vine săptămâna viitoare şi va rămâne în oraş până în a treia sau a patra săptămână din septembrie. Cu un proiect mare sau ceva de genul, şi a spus că i-ar plăcea să stea cât mai mult timp posibil cu Bodhi. Ceea ce este grozav, dar îi va da peste cap tot programul lui Bodhi până atunci, după care habar nu am când se va mai întoarce. Nu am nicio idee cum va reuşi Bodhi să treacă din nou peste plecarea tatălui său. A clătinat din cap. Îmi pare rău. Mi-am jurat să nu fiu una dintre acele femei care vorbeşte non-stop despre fostul soţ.

— Câteodată este greu să nu o faci, mai ales când sunt implicaţi copii.

— Ştiu că ai dreptate, dar tot devine plictisitor. La naiba, m-am plictisit şi eu auzindu-mă vorbind despre asta. Şi-a pus mâinile pe masă, în faţa ei. Deci, ce-ar fi să-mi zici exact la ce lucrezi. Erai complet absorbit când te-am văzut.

— Este o prezentare pentru un potenţial client. Un avocat, şi este o treabă destul de importantă pentru mine. Afacerea nu a luat-o chiar pe drumul pe care mi l-am dorit.

— Sunt sigură că îi vor plăcea ideile tale.

— De unde ştii asta?

— Pentru că eşti deştept şi creativ. Mereu ai fost. Sunt talentele tale.

— Eu am crezut întotdeauna că tu eşti cea creativă.

— De aceea ne-am înţeles atât de bine. A ridicat din umeri. Până în cele din urmă, oricum.

— Cum merge treaba asta cu pictatul?

— Te referi ca profesie? Sau cum am început?

— La ambele. Ştiu că erai pasionată de pictat, dar mi-ai spus că te gândeai să faci masterul şi să predai undeva.

— Am avut noroc. După ce ne-am despărţit, am luat-o puţin razna o perioadă şi tot ce am făcut a fost să pictez. Am luat toată durerea şi angoasa pe care le simţeam şi le-am transpus cumva pe mai multe pânze. În cele din urmă, au ajuns să fie stivuite în garajul părinţilor mei şi nu aveam nicio idee ce să fac cu ele. Nici măcar nu eram sigură dacă vreunul dintre tablouri era bun de ceva. La puţin timp după aceea, l-am cunoscut pe David şi viaţa a mers înainte, apoi am auzit de un festival de arte care avea loc în Greensboro. Am hotărât pe loc să închiriez un stand şi, chiar înainte să termin de aranjat totul, am cunoscut un proprietar de galerie. Mi-a examinat toate lucrările şi am convenit la faţa locului să-i duc câteva dintre ele. Într-o lună s-au vândut toate.

— Este grozav, am spus.

— Aşa cum am spus, am avut noroc.

— Este mai mult decât noroc. Dar mă face să mă simt prost.

— De ce?

— Pentru că eu am fost cel care a provocat toată acea durere şi angoasă. Ceea ce ţi-am făcut este încă unul dintre cele mai mari regrete ale mele şi îmi pare rău.

— Ţi-ai cerut deja scuze cu mult timp în urmă, a răspuns ea.

— Ştiu. Dar totuşi.

— Vina este o emoţie irosită, Russ. Asta îmi spune mereu mama mea. În plus, probabil că m-aş fi putut descurca mai bine.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Dacă spui tu. Ce pot să spun este că, în ce priveşte cariera mea, nu aş fi ajuns unde sunt astăzi fără acea experienţă. Şi nici căsnicia mea nu ar fi durat atât, de asemenea. Să spunem că a trebuit să învăţ să iert.

— David a avut o aventură?

— Nu doar una. Mai multe.

— De ce ai stat cu el?

A făcut un semn către Bodhi.

— Pentru el. Poate că David a fost un soţ îngrozitor, dar era şi eroul lui Bodhi. Încă este, sunt sigură. A făcut o pauză înainte să clatine din cap. Şi iată că iarăşi vorbesc despre fostul.

— Este în regulă.

A rămas tăcută pentru un moment.

— Ştii care este cel mai greu lucru când eşti divorţat? Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă să fiu un adult singur şi independent. După tine, am intrat în relaţia cu David şi iată-mă acum fără nicio idee despre ce ar trebui să fac. Între muncă şi Bodhi, nu îmi mai arde să merg prin baruri sau la petreceri. Şi, sincer, nici nu prea mi-a stat în fire, oricum. Doar că… Am putut să văd o urmă de tristeţe în expresia ei când căuta cuvintele potrivite. Nu este viaţa pe care mi-am imaginat-o. Jumătate din timp mă simt ca un străin în propria-mi piele.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu singur.

— Nu-mi place. Dar, crede-mă, cealaltă opţiune este câteodată chiar mai rea.

Am încuviinţat, neştiind ce să spun. După un timp, ea a oftat şi a continuat.

— Mă bucur că pot să lucrez de acasă. Altfel i-ar fi fost şi mai greu lui Bodhi decât îi este deja.

— Mie îmi pare un copil fericit.

— Aşa este, în cea mai mare parte a timpului. Dar are şi momente când se întristează.

— Cred că asta se aplică la fiecare copil. Chiar şi London poate avea câte o criză de isterie.

— Da?

I-am povestit despre weekendul anterior. Când am terminat, Emily avea o expresie incertă.

— Stai puţin. Când s-a întors Vivian acasă, nu a dus-o pe London la ferma de afine? a întrebat ea.

— A spus că era prea cald, aşa că s-au dus la mall. London nu a părut să se supere. Cred că era fericită că venise mama ei acasă. Ea încă încearcă să se obişnuiască cu ideea că Vivian lucrează în timp ce mă ocup eu de ea.

— Din câte îmi dau seama, faci o treabă bună cu ea.

— Nu sunt atât de sigur. Câteodată simt că mă prefac.

— Şi eu la fel. Este normal.

— Într-adevăr?

— Desigur, îl iubesc pe Bodhi, dar nu mă trezesc întotdeauna entuziasmată că trebuie să-l duc la dentist sau să-l ajut să facă curat la el în cameră ori să-l duc de colo colo. Este ceva normal. Sunt chestii părinteşti.

— Eu tot simt că nu fac destul. Ieri şi azi-dimineaţă am lucrat şi am cam lăsat-o de capul ei. Vreau să spun că eram acolo şi mai aruncam un ochi spre ea, dar nu a fost ca atunci când îmi petreceam timpul împreună cu ea.

— Nu fi atât de aspru cu tine. Sunt sigură că ea a fost bine. Şi tu vei deveni tot mai bun în a menţine acest echilibru dintre muncă şi slujba de a fi părinte.

De exemplu astăzi. Ai stabilit cu succes prima ta întâlnire de joacă.

Da, chiar o făcusem.

— Mulţumesc, am spus. O voi lua de la tine de acasă de îndată ce termin.

— Sună bine. Bine, uiţi totuşi ceva.

— Ce anume?

— Vei avea nevoie de adresa mea, nu? Şi de numărul meu de telefon. Şi-a scos telefonul. Dă-mi numărul tău şi-ţi voi trimite un mesaj cu toate informaţiile.

I l-am dat chiar când s-au întors copiii la masă.

— Bună, mamă. Am terminat, a anunţat Bodhi.

— Te-ai distrat?

— Ne-am căţărat până în vârf.

— Am văzut. Eşti un alpinist grozav. Şi ghici ce? London vine luni pe la noi ca să-l cunoască pe Noodle.

Feţele amândurora s-au luminat.

— Serios? Mulţumesc, mamă! Poate să-i aducă şi pe domnul şi doamna Sprinkles?

Când s-a uitat Emily la mine, eu mi-am ridicat mâinile.

— Este decizia ta. Doar au o cuşcă de călătorie.

— De ce nu? a răspuns Emily. Sunt sigură că lui Noodle îi vor plăcea foarte tare.

Am râs înainte să ne luăm la revedere şi, în timp ce eu şi London am pornit spre maşină, am simţit un fior de nelinişte la gândul că am luat prânzul cu Emily, ceva ce nu mai făcusem de mult cu Vivian, şi că acea conversaţie nu a fost deloc forţată.

Dar probabil că făceam prea mare caz din asta, nu-i aşa?

CAPITOLUL 11

Şi apoi a mai rămas unul

Emily mi-a spus că vina este o emoţie irosită, dar eu nu sunt atât de sigur. Am înţeles ce a vrut să spună – că nu poţi face nimic ca să schimbi trecutul –, dar vina era un instrument pe care l-a folosit mama în mod eficient cât timp ne-a crescut pe mine şi pe Marge. „Mănâncă tot din farfurie sunt oameni care mor de foame" era o expresie comună, mai ales când mama ne servea cu o surpriză din mâncarea rămasă din zilele trecute, ceea ce era o descriere exactă a farfuriei sale. Indiferent de ce anume rămânea prin frigider la sfârşitul săptămânii, fie era aruncat la un loc într-o tocană, fie acoperit cu fâşii de paste pentru lasagna, iar eu şi Marge ne întrebam cum puteau fi amestecate carnea de vită cu sos teriyaki şi puiul fettuccini într-un mod în care să nu ne facă să vomităm. Alte câteva vorbe folosite – „dacă ţi-ar fi păsat cu adevărat de această familie, ai fi dus gunoiul afară" şi „poate într-o zi o vei iubi suficient pe mama ta încât să măturiveranda din spate" – aveau efectul de a-mi face umerii să se lase în jos şi să mă întreb cum puteam să fiu un copil atât de groaznic.

Mama nu se simţea deloc vinovată că folosea vina ca instrument prin care ne controla, şi câteodată îmi doresc să fiu mai mult decât atât. Îmi doresc ca, pur şi simplu, să mă iert şi să merg mai departe, dar apoi, dacă voiam cu adevărat să mă schimb, de ce nu o făceam? Odată, când London era încă bebeluş, am dus-o pe o

alee chiar de lângă parc. Nu am mers mult sau departe, dar pe la jumătatea drumului mi-am dat seama că obosise şi i-am arătat un butuc pe care se putea odihni.

Câteva secunde mai târziu, am auzit-o plângând în gura mare şi apoi a început să ţipe dintr-odată din cauza unei dureri evidente. Am luat-o în braţe într-o panică nebună, încercând să-mi dau seama ce naiba se întâmpla, când am văzut câteva furnici pe piciorul ei.

Dar nu erau doar nişte furnici. Erau furnici de foc, furnici care muşcau şi înţepau, fiind foarte agresive. Acestea mişunau, muşcând şi înţepând, lăsând umflături şi, deşi eu le îndepărtam, apăreau şi mai multe. Îi intraseră în haine, în şosete, chiar şi în pantofi. În acel moment, am pus-o jos şi am început să-i rup cât de repede puteam hainele de pe ea, chiar şi scutecul. Le-am îndepărtat şi le-am scuturat, fiind înţepat de nenumărate ori în tot acest timp şi m-am grăbit cât de tare am putut spre maşină cu copilul meu care ţipa.

Nu ştiam ce să fac. Acel lucru, la fel ca atât de multe altele, era de domeniul lui Vivian, aşa că am condus ca un nebun în cele cinci minute cât mi-a luat să ajung acasă Am dus-o pe London în casă şi Vivian a preluat imediat controlul, răstindu-se la mine, dar fiind blândă cu London. A dus-o pe fetiţă în baie şi a aplicat şi frecat cu alcool înţepăturile umflate deja, i-a dat un antihistaminic şi a început să preseze cârpe ude şi reci pe zonele afectate.

Poate că eficienţa şi încrederea pe care le arătase opriseră în cele din urmă accesele de isterie ale lui London. Între

timp, eu mă simţeam ca un trecător pe o stradă din oraş, în urma unui accident oribil, uimit de faptul că Vivian a ştiut exact ce să facă.

În cele din urmă, nu a existat nicio traumă pe termen lung. M-am întors în parc şi am aruncat la gunoi hainele lui London deoarece furnicile încă mişunau prin ele. Umflăturile au mai persistat o zi sau două, dar London revenise curând la starea normală. Nu-şi aminteşte întâmplarea – am întrebat-o – şi, deşi asta mă face să mă simt mai bine, tot mă încearcă o vină când mă gândesc la acea zi îngrozitoare. Iar vinovăţia mă ajută să învăţ o lecţie. Acum sunt atent la locurile în care se aşază London, fie că suntem în pădure, fie în parc, iar acesta este un lucru bun. Nu a mai fost niciodată atacată de furnici de foc.

Cu alte cuvinte, vinovăţia nu este întotdeauna irosită. Ea ne poate feri să facem aceeaşi greşeală de două ori.

După prânzul luat împreună cu Emily la Chick-fil-A, am petrecut după-amiaza lucrând. Dorind să-mi fac o idee despre cât de mult cheltuia Taglieri pe reclame, am vorbit cu un prieten care lucra la vânzările companiei de cablu. Se pare că Taglieri plătea rate premium lunare şi avea prea multe locuri slabe, un lucru dezamăgitor pentru el, dar o mană cerească pentru mine. După aceea, am luat legătura cu şeful echipei de filmare pe care intenţionam să o folosesc. Mai lucrasem împreună în trecut şi am discutat despre genul de filmări pe care le doream, precum şi despre costurile estimate.

Am notat toate informaţiile într-un carneţel ca să le găsesc uşor atunci când aveam nevoie să le adaug la prezentare. După aceea, am continuat să perfecţionez scenariile şi am mai optimizat câteva

imagini generale pe care le-am alăturat, iar în acel punct schiţa mea pentru cele două reclame era aproape completă.

Eram într-o dispoziţie bună deoarece se apropia seara romantică, chiar dacă trebuia să o duc pe London la ora de dans cu nesuferita doamnă Hamshaw. Vivian a ajuns acasă la o oră rezonabilă şi, după ce am dus-o pe London la culcare, am mâncat cina la lumina lumânărilor şi am sfârşit în dormitor. Cu toate acestea, exista mai puţină magie decât sperasem. Vivian începuse să se relaxeze abia după cel de-al treilea pahar de vin şi, deşi ştiam că perioada lunii de miere din orice căsătorie ajunge în cele din urmă la final, presupun că am crezut întotdeauna că avea să fie înlocuită cu ceva mai profund, o legătură de genul noi-doi-împotriva-universului sau chiar un adevărat respect reciproc. Dintr-un motiv oarecare – poate pentru că am simţit o distanţă tot mai mare între noi –, seara s-a terminat pentru mine cu un sentiment vag de dezamăgire.

Sâmbătă dimineaţă, Vivian a profitat de *Timpul pentru Ea* înainte să-şi petreacă tot restul zilei cu London. Mi-a oferit răgazul de care aveam nevoie ca să mă concentrez pe alte zone ale prezentării: un site web actualizat, publicitate pe internet, panouri publicitare şi perioade sporadice de publicitate la radio. Am adăugat costurile estimate pentru toate acestea pe parcursul unui an, incluzând taxele furnizorilor şi onorariul meu, împreună cu un fişier în care arătam economiile estimate pentru Taglieri.

Am lucrat şi duminică, terminând totul după-amiază, după care am dorit să mai trec odată peste prezentare împreună cu Vivian. Dar, pentru nu ştiu ce motiv, ea părea să nu aibă chef să asculte sau chiar să vorbească cu mine, iar restul serii s-a desfăşurat în acelaşi mod afectat care părea să devină normalul nostru. Deşi înţelegeam că vieţile noastre viraseră de curând în direcţii în care nu anticipase niciunul, m-am trezit întrebându-mă nu doar dacă Vivian mă mai iubea, ci chiar dacă mă mai plăcea.

Luni dimineaţă, înainte să se trezească London, am intrat în baia principală când Vivian îşi aplica rimel pe gene.

— Ai un minut?

— Sigur. Ce e?

— Eşti supărată pe mine? Păreai iritată aseară.

— Serios? Vrei să faci asta acum?

— Ştiu că probabil nu este momentul potrivit…

— Nu, nu este momentul potrivit. Trebuie să plec la serviciu în cincisprezece minute. De ce faci mereu asta?

— Ce fac?

— Încerci să faci să par eu persoana cea rea.

— Nu încerc să te fac să pari persoana cea rea. Abia dacă ai vorbit cu mine după ce am terminat prezentarea.

I-au apărut scântei în ochi.

— Vrei să spui din cauză că ne-ai ignorat pe mine şi pe London aproape tot weekendul?

— Nu v-am ignorat. Am lucrat.

— Nu căuta scuze. Ai fi putut lua câte o pauză din când în când, dar în schimb ai făcut ceea ce voiai să faci. La fel ca întotdeauna.

— Eu doar încerc să spun că mi se pare că eşti supărată pe mine de ceva vreme încoace. Şi joi seara abia dacă ai vorbit cu mine.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Eram obosită! Nu încerca să mă faci să mă simt prost pentru asta. Ai uitat complet seara romantică? Chiar dacă am fost obosită şi vineri seară, m-am îmbrăcat frumos şi am făcut sex pentru că ştiam că îţi doreai. M-am săturat să mă simt de parcă nu fac niciodată destul.

— Vivian…

— De ce trebuie să iei mereu lucrurile personal? a întrebat ea, întrerupându-mă. De ce nu poţi să fii, pur şi simplu, fericit cu mine? De parcă tu ai fi perfect, dar pe mine nu mă vezi intrând şi

plângându-mă despre faptul că nici măcar nu-ţi mai poţi întreţine familia.

Cuvintele ei m-au făcut să tresar. Ce credea ea că încercasem să fac tot weekendul? Dar ea nu aştepta un răspuns. În schimb, a trecut pe lângă mine fără să spună un cuvânt, şi-a apucat geanta pentru sală şi a ieşit valvârtej din casă, uşa de la intrare trântindu-se în urma ei.

Zgomotul probabil că a trezit-o pe London, pentru că a coborât scările după câteva minute şi m-a găsit stând la masa din bucătărie. Ea îmbrăcată încă în pijama, cu părul ciufulit într-o parte.

— Tu şi mami vă certaţi?

— Doar vorbeam, am spus. Nu îmi revenisem încă din izbucnirea lui Vivian şi am simţit rău la stomac. Îmi pare rău dacă uşa a fost prea zgomotoasă.

Ea şi-a frecat nasul şi s-a uitat împrejur. Chiar şi aşa ameţită, m-am gândit că era cea mai frumoasă fetiţă din lume.

— Unde este? a întrebat ea într-un final.

— A trebuit să plece la serviciu, draga mea.

— Oh, a spus ea. Am tenis în această dimineaţă?

— Da, am spus. Şi lecţia de artă cu Bodhi. Să nu uităm să luăm şi hamsterii.

— Bine, a spus ea.

— Ce zici de o îmbrăţişare, fetiţa mea?

A venit la mine şi şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, strângând tare.

— Tati?

— Da?

— Pot să mănânc Lucky Charms?

Mi-am ţinut fiica în braţe, gândindu-mă la cât de mult avusesem nevoie de o îmbrăţişare.

— Sigur că da.

Taglieri nu se afla în tribune în acea dimineaţă. În locul lui am văzut o femeie despre care presupuneam că era fosta soţie cu numărul trei, pentru că a trecut pe lângă mine împreună cu fiica

lui Taglieri. Nu ştiam la ce să mă aştept – la un păr blond decolorat, poate –, dar ea părea să se integreze bine în grupul celorlalte mame.

Mi-am adus laptopul cu intenţia de a repeta prezentarea, dar mi-a fost greu să mă concentrez. Gândurile îmi tot fugeau la cuvintele tăioase pe care mi le spusese Vivian şi, deşi lucrasem tot weekendul, reacţia ei mi s-a părut nepotrivită şi complet nedreaptă. Mi-am dorit din nou să o pot face fericită, dar nu era aşa, şi expresia ei când stăteam în faţa ei a făcut să fie totul clar.

Până la urmă nu asistasem doar la mânia ei simplă împotriva mea, ci văzusem şi auzisem dispreţul ei.

— Eşti în regulă? m-a întrebat Emily.

Intrasem în atelierul de artă şi London a fugit direct la Bodhi ţinându-i pe domnul şi doamna Sprinkles în cuşca lor. Când m-am uitat la ea, probabil că Emily a văzut ceva în expresia mea, dar nu voiam să-i spun despre mine şi Vivian. Părea cumva în neregulă.

— Sunt bine. A fost o dimineaţă cam grea.

— Îmi dau seama, a spus ea. Cum putem să întoarcem încruntarea aceea cu susul în jos?

— Nu am nicio idee, am răspuns. Poate m-ar ajuta un milion de dolari.

— Nu te pot ajuta cu asta, a spus ea, dar ce zici de un Tic-Tac? Cred că am câteva prin poşetă.

În ciuda stării mele, am zâmbit în colţul gurii.

— Am să te refuz. Dar mulţumesc.

— Rămâne cum am stabilit astăzi, da? Bodhi vorbeşte despre asta încă de când ne-am trezit.

— Da, aşa rămâne.

— Eşti pregătit pentru prezentarea ta?

— Sper că da, am spus. Am mutat laptopul dintr-o mână în alta, gândindu-mă că se simţea ciudat de greu. De fapt, sunt mult mai emoţionat decât credeam că voi fi. Taglieri ar fi primul meu client şi nici nu am avut timp să-mi repet discursul încă.

Când lucram la Peters, întotdeauna exista cineva prin preajmă care să asculte.

— Te-ar ajuta dacă ne-am uita peste ea împreună? Ştiu că nu lucrez în publicitate, dar aş fi bucuroasă să ascult.

— Nu-ţi pot cere să faci asta.

— Nu mi-ai cerut. Mă ofer eu. Am nişte timp liber. Şi, în plus, nu am mai auzit niciodată un discurs publicitar. Va fi o experienţă nouă pentru mine.

Deşi ştiam că se oferea ca să fie drăguţă, am simţit nevoia să trec peste, doar ca să nu mai fiu nevoit să continui să mă împotrivesc.

— Mulţumesc, am spus. Îţi rămân dator.

— Îmi eşti deja dator. Copiii se vor juca împreună, mai ţii minte? Nu că aş ţine evidenţa.

— Desigur că nu.

Ne-am îndreptat către cafenea, ne-am luat băuturile şi ne-am aşezat la o masă. Mai întâi, i-am arătat lui Emily câteva slide-uri din PowerPoint în care vorbeam despre puterea publicităţii, alte câteva slide-uri în care arătam defalcarea cheltuielilor pentru publicitate în lumea juridică şi câteva în care prezentam alte firme juridice din Charlotte şi veniturile lor estimate. De acolo, prezentarea sublinia importanţa folosirii unei strategii de publicitate mai cuprinzătoare, pe platforme multiple, pentru creşterea gradului de conştientizare, precum şi un model de site web care să fie uşor de utilizat şi actualizat la zi, care ar fi mult mai eficient. Apoi i-am arătat câteva exemple de reclame juridice diverse, împreună cu cele ale lui Taglieri, subliniind diferenţele. În cele din urmă am parcurs slide-urile care arătau nu doar cum puteam crea o campanie globală de publicitate – şi să filmez trei reclame –, dar şi cum îi puteam economisi banii.

Ea a arătat către calculator.

— Întotdeauna lucrezi atât de mult înainte?

— Nu, am spus. Dar cred că aceasta este singura şansă pe care o am cu tipul ăsta.

— Eu te-aş angaja.

— Încă nu ai văzut reclamele.

— Pari deja mai mult decât competent. Dar bine, arată-mi.

Am respirat adânc şi i-am arătat schiţele pentru cele două reclame pe care le-aş scrie, prima fiind oarecum asemănătoare cu ceea ce făcuse el deja.

Ideea mea era să încep cu două fotografii de la accidente auto, una de la un şantier de construcţii şi o alta de la un depozit. Pe fundal, se aude vocea lui Taglieri care spune: „Dacă ai fost rănit într-un accident sau la locul de muncă, ai nevoie de ajutorul unui expert”. Apoi apare Taglieri, mergând încet în faţa tribunalului, purtând un pulover cu nasturi şi uitându-se la camera de filmat.

> Numele meu este Joey Taglieri şi specialitatea mea este să ajut oamenii care sunt răniţi. Este ceea ce fac cel mai bine şi sunt de partea dumneavoastră. Consultările sunt gratuite şi nu vă costă nimic până nu obţin banii pe care îi meritaţi. Am câştigat milioane de dolari pentru clienţii mei şi acum vreau să vă ajut să vă recăpătaţi viaţa. Lăsaţi-mă să lupt pentru dumneavoastră. Sunaţi la…

Era un număr de telefon gratuit, urmat de literele R-Ă-N-I-Ţ-I, iar Emily şi-a încruntat fruntea.

— Îmi place că este afară şi nu într-un birou, a spus ea.

— Îl face mai abordabil, nu crezi? Şi am vrut să mă asigur că numărul de telefon este uşor de ţinut munte.

— Şi ai zis că există şi o a doua reclamă?

Am încuviinţat.

— Aceasta are un stil diferit, am spus. Începe cu imagini de zi cu zi din Charlotte – atât cu locuri, cât şi cu oameni –, în timp ce Taglieri vorbeşte pe fundal cu o voce calmă.

> Bine aţi venit în Queen City. Turiştii vin aici să experimenteze priveliştile, sunetele şi mirosurile, dar cele mai importante atracţii ale noastre nu sunt grătarele, pistele de curse, echipele sportive, lacurile şi traseele montane, sau linia orizontului, ci oamenii. Comunitatea noastră. Prietenii, familiile, colegii şi vecinii noştri care fac ca în acest loc să se simtă ca acasă. Iar atunci când unul dintre ei este rănit la locul de muncă, un străin de la o companie de asigurări, poate cineva care nici măcar nu poate găsi Charlotte pe hartă, va face tot ce va putea ca să respingă asigurarea, chiar dacă în tot acest proces sunt distruse vieţi. Pentru mine, acest lucru este pur şi simplu greşit.

De acolo, camera trece la Taglieri, care este îmbrăcat cu cămaşă şi cravată, dar fără sacou.

> Sunt Joey Taglieri şi dacă aţi fost rănit şi aveţi nevoie de ajutor, sunaţi-mă. Până la urmă, suntem vecini. Sunt de partea dumneavoastră şi suntem împreună în asta.

După ce s-a terminat, am apăsat pe tastatură şi am închis ecranul.

— Ce părere ai?

— E foarte prietenos.

— Prea prietenos?

— Nu, deloc, a spus ea. Şi este cu siguranţă original.

— Şi este bine sau rău?

— Va fi dat pe spate.

— Eu chiar nu vreau să-l fac să piardă timpul. Nu-mi place când lumea îşi pierde timpul.

— Ţi-a spus el asta?

— Da.

— Măcar este sincer. Îmi place asta.

Când am intrat în biroul lui Joey Taglieri, emoţiile tot nu-mi dădeau pace şi a trebuit să-mi controlez mâinile să nu tremure. Am terminat de parcurs aproape toată prezentarea şi prima reclamă – am ţinut ca rezervă a doua reclamă şi fişierul cu cifrele – şi când am terminat, am aşteptat ca Joey să spună ceva. Orice. În schimb, el a continuat să se uite la ultima imagine.

— Numărul acela de telefon este valabil?

— Da, de vinerea trecută. Şi este genul de număr pe care lumea îl va reţine uşor.

Taglieri a încuviinţat.

— Îmi place numărul, aşa că partea aceea este definită. Şi înţeleg cum vor ajuta celelalte tipuri de publicitate. Dar nu pot să spun că reclama mă prinde cu adevărat.

Am dat din cap, ştiind că avea să simtă asta.

— După ce am auzit ce ai spus despre Cal Worthington, conceptul meu nu este acela de a avea *o singură reclamă,* ci o *serie de reclame.* În acelaşi timp, nu am vrut să merg prea departe şi să risc. Motivul pentru care avocaţii pentru vătămare corporală folosesc reclame ca acestea este pentru că ele chiar funcţionează.

— O serie de reclame? Nu va costa prea mult?

Am afişat slide-urile din care reieşeau costurile estimate pe care le calculasem.

— La început vor exista cu siguranţă costuri suplimentare, dar pe parcursul unui an nu doar veţi economisi bani, dar veţi obţine mult mai mulţi înapoi. Nu doar prin mai multe reclame, ci prin publicitatea mai amplă, într-o varietate de moduri.

— De unde ştii cât de mult plăteam pe reclame?

— Ştiu să-mi fac bine treaba, am spus.

Nu eram sigur dacă el se gândea la răspunsul meu. Se juca în tăcere cu un stilou pe birou.

— Atunci care ar fi planul tău? Cum ai începe?

— Aş începe să lucrez la site-ul web şi la publicitatea de pe internet, în special pe platformele

de căutare, astfel încât să ai o expunere mai bună acolo. În acelaşi timp, vom planifica filmările pentru primele două reclame. De asemenea, vom înregistra şi vocea de pe fundal. Sunt aproape sigur că pot avea prima reclamă gata de difuzare până în octombrie, când va fi gata noul site. Iar asta se sincronizează perfect cu publicitatea de pe internet şi prioritizarea căutărilor. Cea de-a doua reclamă va fi gata pentru sezonul sărbătorilor şi sunt convins că va fi ceva ce oamenii vor ţine minte. Dar tu vei hotărî asta.

— În regulă. Hai să vedem ideea ta.

I-am arătat. După aceea, s-a lăsat pe spate în scaunul său şi şi-a frecat maxilarul.

— Nu ştiu ce să cred, a spus el. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Asta este şi ideea. Te forţează să-ţi aminteşti pentru că te face să gândeşti.

— Nu prea seamănă cu discursul unora care vor să vândă.

— Nu, nu seamănă, dar îţi menţine numele acolo. Mă gândesc că după aceea ar trebui să urmeze câteva panouri publicitare în ianuarie. Două panouri fantastice vor fi disponibile în perioada aceea şi aş vrea să le rezerv dacă eşti şi tu de acord. Şi apoi, desigur, urmează a treia şi a patra reclamă. La fel ca prima, acelea vor fi difuzate pe tot parcursul anului, una începând din octombrie sau noiembrie, în funcţie de programările filmărilor, şi cealaltă în ianuarie, după care vor fi difuzate prin rotaţie. Acestea sunt mai scurte, cu o temă unică şi pline de umor.

— Hai să vedem ce ai.

— Nu am pregătit niciun slide pentru ele.

— De ce nu?

— Deoarece încă nu eşti clientul meu.

El părea să se gândească la asta.

— Ce zici dacă mi-ai da un indiciu?

— Se vor concentra asupra experienţei tale.

Aveam sentimentul că întâlnirea devenise mai importantă pentru el decât anticipase, ceea ce era

întotdeauna un semn bun.

— Voi avea nevoie de ceva mai mult decât atât.

— Bine, am spus. Dar numai pentru una dintre ele. Imaginează-ţi o fetiţă, de vreo opt ani, aşezată la un birou juridic, fiind înconjurată de cărţi de drept, inclusiv una pe care scrie „Vătămare corporală". Ea mâzgăleşte pe un carnet galben de notiţe, părând epuizată, şi se întinde către telefon şi spune în difuzor: „Dolores? Poţi să-mi aduci încă o cană de lapte cu ciocolată?" În acel moment, ecranul se face negru, şi cuvintele apar dactilografiate pe ecran.

> Când sunteţi rănit la locul de muncă şi aveţi nevoie de ajutor cu cheltuielile medicale, nu vreţi un avocat care abia a început serviciul. Vreţi un avocat cu experienţă. Vreţi pe cineva care a câştigat milioane de dolari pentru clienţii săi. Îl vreţi pe Joey Taglieri.

Când am terminat, Joey a început să zâmbească.

— Îmi place.

Eu am dat din cap, fără să răspund. De-a lungul anilor, am învăţat că păstrarea tăcerii era de multe ori cel mai bun lucru pe care-l puteam face atunci când era vorba despre un client care se gândea să rişte.

Fără îndoială că ştia şi Joey acest lucru, pentru că se lăsase din nou pe spate în scaunul său.

— Ar trebui să ştii că ţi-am verificat trecutul, a spus el. După ce m-ai convins să avem această întâlnire, l-am sunat pe fostul tău şef.

Am simţit cum mi se strânge pieptul.

— Oh, am spus.

— A fost vag, cum sunt şefii mereu, dar mi-a spus că ai început pe cont propriu acum câteva luni. Tu mi-ai spus că ai propria ta firmă, dar nu ai menţionat faptul că abia ai început-o.

Am simţit cum mi se usca gura.

— Poate că firma mea este nouă, dar lucrez de treisprezece ani în publicitate.

— De asemenea, el mi-a sugerat că, în loc să vorbesc cu el, probabil că ar fi mai bine dacă aş suna să cer recomandări sau păreri de la clienţii tăi actuali.

— Oh, am spus.

— Crezi că aş putea face asta? Să contactez alţi clienţi de-ai tăi?

— Ăă… Păi…

— Asta m-am gândit şi eu că vei spune. Dacă ar fi să ghicesc, bănuiala mea este că tu nu ai încă alţi clienţi. Aşa că după ce am vorbit cu şeful tău, am trecut pe la biroul tău în acest weekend. Un fost client de-al meu deţine locul. Nu este chiar genul de birou care să inspire încredere.

Am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— În cea mai mare parte, am avut întâlniri cu clienţii la locul afacerii lor. Şi dacă vrei să vorbeşti cu foşti clienţi, probabil că ţi-aş putea da câteva nume. Am lucrat cu o mulţime de clienţi prin toată zona oraşului Charlotte.

— Şi asta ştiu, a spus el ridicându-şi mâna. Am sunat câţiva deja. Trei dintre ei, ca să fiu exact. Ei încă lucrează cu Peters şi nu au fost încântaţi de ideea de a vorbi cu mine până nu le-am spus că nu am nicio intenţie să-i spun lui Peters despre asta.

— Cum ai reuşit să…

Când m-am oprit, a terminat el întrebarea pentru mine.

— Să-i contactez? Tu eşti bun în treaba ta şi eu în a mea. Dar, în fine, fiecare dintre ei a spus că eşti grozav. Foarte creativ, foarte muncitor şi foarte bun în ceea ce faci.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că vreau să ştii că, deşi nu sunt încântat de ideea de a fi primul şi singurul tău client, am încercat să mă conving că probabil înseamnă că vei avea mai mult timp să lucrezi la campania mea. Sincer, nu ştiu dacă am ajuns până acolo încă. Dar după ce am văzut ce ai lucrat, voi admite că sunt impresionat de tot procesul de gândire pe care l-ai pus în toate astea.

El s-a oprit acolo şi eu am respirat adânc.

— Ce vrei să spui mai exact?

Am condus spre casa lui Emily cu capul încă învârtindu-se după întâlnirea cu Taglieri. Dacă nu aş fi avut sistemul de navigare în telefon, nu aş fi reuşit niciodată să o găsesc. Deşi nu era departe de casa mea, nu aş fi trecut niciodată prin acel cartier, iar drumul principal de acces nu era marcat foarte bine. Loturile erau foarte împădurite şi casele erau în stilul modern de la jumătatea secolului, cu ferestre mari, verande din scânduri de cedru şi niveluri principale care se ridicau şi scădeau conform topografiei.

După ce am parcat maşina pe alee, am urmat o pasarelă curbată care trecea peste un iaz cu peşti koi şi care conducea la intrarea principală. Când Emily a deschis uşa, am fost lovit din nou de căldura zâmbetului ei.

— Nu te aşteptam atât de devreme, a spus ea. Nu ştiu de ce credeam că prezentarea ta va dura mai mult. Hai, intră.

Dacă după cearta cu Vivian mi-a fost greu să mă concentrez şi întâlnirea cu Taglieri mi-a provocat dureri de cap, atunci, faptul că am păşit în casa unei femei divorţate recent cu care fusesem într-o relaţie făcuse ca ziua să pară şi mai ireală. Mi se părea un lucru greşit cumva, nepotrivit, şi mi-am reamintit că venisem doar să-mi iau fiica. Nu era nicio diferenţă dacă aş fi luat-o de la mama, dar, chiar şi aşa, sentimentul că făceam ceva ilegal se tot intensifica atunci când Emily făcuse un semn spre scări.

— Copiii sunt în camera de joacă cu Noodle. Au terminat de mâncat prânzul acum aproximativ jumătate de oră, aşa că nu sunt acolo de foarte mult timp.

Am dat din cap, asigurându-mă că păstrez distanţa dintre noi.

— S-au simţit bine?

— S-au simţit minunat, a spus ea. Au râs mult. Cred că fiica ta s-a îndrăgostit de câine.

— Acest lucru nu mă surprinde absolut deloc, am spus. Cum s-a înţeles Noodle cu hamsterii?

— A adulmecat cuşca timp de câteva secunde şi cam asta a fost tot.

— Bun. Mi-am băgat mâinile în buzunare, vocea din cap continuând să-mi spună în şoaptă că nu trebuia să mă aflu acolo, că prezenţa mea în casa lui Emily era nepotrivită. Întorcându-mi privirea de la Emily, am studiat încăperea. Având un plan deschis şi lumina soarelui strecurându-se prin ferestre largi umbrite în partea din spate a casei, era confortabilă şi eclectică, cu tot felul de mărunţişuri împrăştiate prin cameră, era casa unui *artist.* Pe pereţi am zărit o mulţime de tablouri de dimensiuni mari şi am presupus că erau lucrările ei.

— Ai o casă frumoasă, am spus, încercând să menţin conversaţia inofensivă.

— Îţi mulţumesc, a spus ea, părând mult mai în largul ei decât mă simţeam eu. De fapt, m-am tot gândit să o vând. Este prea greu de întreţinut, iar unele camere au nevoie de renovări serioase. Desigur, am tot spus asta încă de când s-a mutat David. Îmi pare rău că e aşa multă dezordine.

— Nu am observat, am spus eu. Acestea sunt câteva dintre picturile tale?

A venit mai aproape de mine, nu prea aproape, dar suficient cât să reuşesc să prind o adiere a şamponului cu caprifoi pe care-l folosise.

— Sunt câteva dintre lucrările mele mai vechi. Am vrut să vând câteva dintre ele în locul unora mai recente, dar nu prea au fost luate în considerare.

— Pot să înţeleg de ce îi plac lucrările tale proprietarului galeriei.

— Ele îmi amintesc de când eram însărcinată cu Bodhi. Sunt mai întunecate şi au mai puţină textură decât multe dintre cele pe care le fac acum. Sunt şi mai capricioase, de altfel. Bineînţeles, am fost bolnavă ca un câine luni de zile când am fost însărcinată, deci poate că are legătură cu asta. Stai o

secundă. S-a îndreptat spre scară. Bodhi? London? a strigat ea. Sunteţi în regulă?

Le-am auzit răspunsurile în cor.

— Da!

— A venit tată tău, London!

Am auzit paşi tropăind deasupra capului şi am zărit-o pe fiica mea uitându-se printre zăbrele.

— Tati? Pot să mai stau? Bodhi are o sabie cu lumini şi este roşie! Şi ne jucăm cu Noodle!

M-am uitat spre Emily.

— Pentru mine este în regulă, a spus ea ridicând din umeri. Îl ţine pe Bodhi ocupat şi fericit, ceea ce îmi face viaţa uşoară.

— Poate câteva minute în plus, am strigat eu. Dar nu putem să stăm mult. Adu-ţi aminte că ai şi ora de dans în seara asta.

— Cu doamna Hamshaw? a întrebat Emily. Când am încuviinţat din cap, Emily a continuat. Am auzit câteva lucruri destul de interesante despre ea. Şi prin „interesante" vreau să spun că nu chiar bune.

— Nu sunt sigur că lui London îi place atât de mult, am recunoscut eu.

— Atunci retrage-o.

Lucrurile astea nu sunt întotdeauna atât de uşoare cu Vivian, m-am gândit în sinea mea. Emily a ridicat degetul şi mi-a făcut semn spre bucătărie fără să spună nimic.

— Vrei un ceai îndulcit cât timp aştepţi? Tocmai am făcut o carafă.

Am auzit din nou vocea din cap, de această dată spunându-mi să refuz politicos, dar, în schimb, m-am trezit spunând:

— Sună bine.

Am urmat-o spre masa din bucătărie, cuşca hamsterilor aflându-se pe podea în faţa uşilor franţuzeşti care duceau către curtea din spate. Într-o parte am văzut o altă încăpere, atelierul ei, evident. Pe pereţi se aflau tablouri stivuite şi altul pe un şevalet, iar pe biroul ponosit se afla un şorţ, împreună cu sute de recipiente de acuarele.

— Aici este locul în care lucrezi?

— Este atelierul meu, a spus ea, ridicând carafa cu ceai. Înainte era o verandă acoperită, dar am închis-o cu sticlă atunci când am cumpărat casa. Are lumina perfectă dimineaţa.

— Este greu să lucrezi de acasă?

— Nu chiar. Dar am pictat întotdeauna de acasă, aşa că nu ştiu cum este altfel.

— Cum funcţionează asta cu Bodhi?

Ea a turnat ceaiul în pahare, a adăugat gheaţă în ambele, şi le-a adus la masă.

— Lucrez dimineaţa înainte să ne pregătim cu adevărat pentru zi, dar chiar şi după aceea, nu e foarte rău. Dacă simt nevoia să pictez, el se duce la etaj şi se joacă sau se uită la televizor. S-a obişnuit cu asta.

Ea s-a aşezat pe scaun şi am urmat-o şi eu, simţindu-mă în continuare mult prea sfios. Dacă Emily se simţea la fel, nu o arăta.

— Cum a mers cu Taglieri?

— A mers bine, am spus. M-a angajat. Pentru întreaga campanie pe care i-am propus-o.

— Este grozav! a strigat ea. Felicitări! Ştiam că vei reuşi. Cred că eşti foarte bucuros.

— Nu cred că am avut încă timp să realizez.

— O să-ţi dai seama destul de repede, sunt sigură. Ai de gând să sărbătoreşti în seara asta?

Mi-am amintit de comportamentul lui Vivian din acea dimineaţă.

— Vom vedea.

— Este primul tău client. Trebuie să sărbătoreşti. Dar înainte de asta, vreau să aud cum a fost. Povesteşte-mi tot.

Faptul că am recapitulat evenimentele m-a distras de la disconfortul meu, şi când am povestit că Taglieri l-a sunat pe Peters şi lucrurile pe care le-a spus, ea şi-a dus mâna la gură, cu ochii măriţi.

— Vai, asta este îngrozitor! Tu doar l-ai contrazis?

— Nu a fost plăcut, asta este sigur.

— Cred că aş fi murit.

— Cam aşa m-am simţit şi eu. Cred că el a vrut doar să vadă cum mă agit.

— Avocaţii fac asta, a fost ea de acord. Cu toate acestea, este grozav. Nu aş putea fi mai fericită pentru tine.

— Apreciez asta. Mă simt de parcă am scăpat de o mare povară de pe umeri, ştii?

— Ştiu exact ce simţi. Îmi amintesc prima oară când am aflat că s-a vândut una dintre picturile mele din galerie. La vremea aceea eram sigură că nu voi reuşi niciodată să mă întreţin din artă şi tot aşteptam să mă sune proprietarul să-mi spună că se făcuse o greşeală, iar când a sunat în cele din urmă şi mi-a dat vestea bună, îmi era atât de frică de ceea ce putea spune încât am lăsat să intre căsuţa vocală.

Când am râs, ea a continuat.

— Deci, ce urmează? Cum merg lucrurile în domeniul tău?

— Îi voi duce mâine un contract şi mă voi apuca de muncă imediat după ce îl semnează. Trebuie să fac cercetări, programări, să obţinut avize şi să lucrez cu tipul meu de la IT la site-ul web. Trebuie să sun echipa de filmare şi pe cei de la sunet, agenţii, repetiţii… filmarea este întotdeauna o producţie majoră.

— Poţi face toate astea în timp ce ai grijă de London?

Eu nici măcar nu mă gândisem la asta, dar am răspuns:

— Va trebui să o fac. Dar încercăm să găsim grădiniţa potrivită.

— Ştiu. Mi-a spus London la prânz. Ea nu vrea să meargă. Mi-a spus că este inutil din moment ce oricum va începe şcoala curând.

Inutil? Acestea păreau a fi mai mult cuvintele lui Vivian decât ale fiicei mele.

— A spus ea asta?

— Şi pe mine m-a uimit. Dar ea oricum pare mult mai matură decât Bodhi.

Am băut lung din pahar întrebându-mă ce altceva îi spusese Vivian lui London despre mersul la

grădiniţă.

— În afară de asta, London a fost în regulă?

— A fost foarte bine. Fiica ta este foarte dulce. Îl iubeşte pe Noodle, apropo. Vrea să îl ducă acasă. I-am spus că va trebui să te întreb.

— Ne ajung hamsterii. Am ridicat o mână. Nu m-aş putea descurca cu un câine în plus la toate treburile pe care le am de făcut. Mă gândesc să renunţ la dormit pentru o perioadă.

Ea a zâmbit, arătând aproape melancolică.

— London mi-a spus că ai învăţat-o să meargă pe bicicletă.

— Aşa este.

— Eu mi-am tot dorit să fac asta cu Bodhi, dar mă tem că nu voi fi în stare să-l feresc să nu cadă. Cred că va trebui să merg pe la sală mai întâi şi să capăt rezistenţă. În timpul meu liber, vreau să zic.

— Copiii sunt cu siguranţă consumatori de timp.

— Ştiu, a spus ea. Dar nu aş schimba asta pentru nimic în lume.

Ea avea perfectă dreptate, m-am gândit eu, terminându-mi paharul.

— Îţi mulţumesc pentru ceai. Nu te mai reţin, plus că noi chiar trebuie să plecăm.

— Mă bucur că a venit London pe la noi. Am reuşit să o cunosc mai bine pe cea mai bună prietenă a lui Bodhi.

M-am ridicat de la masă, am luat cuşca hamsterilor şi am urmat-o pe Emily până la uşă. Când am chemat-o pe London, ea şi Bodhi au coborât scările tropăind, fiind urmaţi de un mic câine de rasă pudel.

— Noodle este un pudel? am întrebat.

— Bodhi i-a pus numele, a spus ea.

— Sunt gata, a anunţat London. Noodle este foooarte drăguţ, nu-i aşa, tati? Putem să mergem la magazinul de animale? Vreau să văd dacă au un câine ca Noodle.

— Astăzi nu, am spus. Din păcate, tati are nişte treabă de făcut. Ia-ţi la revedere de la domnişoara Emily, da?

Ea a îmbrăţişat-o pe Emily. Fata mea ar îmbrăţişa de bunăvoie pe toată lumea, am văzut-o îmbrăţişându-l pe poştaş şi pe o bătrână în parc. Ea l-a îmbrăţişat şi pe Bodhi, şi când ne aflam pe drumul către maşină, am simţit cum şi-a strecurat mâna într-a mea.

— Domnişoara Emily e foarte drăguţă. M-a lăsat să mănânc bezele pe sendvişul cu unt de arahide.

— Asta sună gustos. Şi mă bucur că te-ai distrat.

— Chiar m-am distrat. Poate Bodhi să vină la mine acasă data viitoare?

M-am întrebat ce părere ar avea Vivian despre asta.

— Te rog?

— Trebuie să ne asigurăm că este de acord şi mama lui, bine?

— Bine. Şi ştii ceva?

— Ce?

— Îţi mulţumesc că m-ai adus. Te iubesc, tati.

Supărarea lui Vivian era încă evidentă când a ajuns acasă de la serviciu, cel puţin în ceea ce mă privea pe mine, dar până atunci nu pot spune că m-a prins cu garda jos. Abia mai târziu în acea seară, când m-am aşezat lângă ea pe canapea, am văzut în cele din urmă un mic zâmbet pe chipul ei. Dispăruse la fel de repede precum apăruse, dar o cunoşteam destul de bine ca să înţeleg că răceala ei era mai degrabă din cauza frigiderului, şi nu a congelatorului.

— Am veşti bune, am spus.

— Da?

— Astăzi am obţinut primul meu client. Mâine îi voi duce contractul.

— Este avocatul despre care mi-ai vorbit?

— Da, el este. Ştiu că nu erai prea încrezătoare în ideea că voi colabora cu avocaţi, dar sunt încântat de asta. Vom filma patru reclame diferite şi ne vom implica mult şi în alte domenii ale mass-mediei.

— Felicitări, a spus. Când vor începe toate astea?

— De îndată ce semnează. Am un tip care va porni imediat treaba la site-ul web şi la celelalte chestii de pe internet, dar, înainte să putem filma, există foarte multă muncă preliminară. Probabil că nu vom filma nimic până la sfârşitul lui august.

— Este perfect, a spus ea.

— De ce este perfect?

— Pentru că London va fi la şcoală atunci.

— Şi?

— Şi am mai sunat astăzi la grădiniţe şi nu cred că va funcţiona. Primele mele două alegeri, a spus ea, menţionându-le numele, nu vor avea niciun loc liber până începe şcoala. Iar cea de-a treia opţiune, care s-ar *putea* să înceapă mai devreme, nu vor şti sigur decât săptămâna viitoare. Şi după aceea, procesul de admitere necesită cel puţin câteva săptămâni, înainte ca ea să poată merge acolo efectiv. Până atunci, vom fi pe la jumătatea lunii august, dar asta înseamnă şi că va merge acolo doar pentru o săptămână sau două înainte de începerea şcolii.

— De ce naiba durează atât de mult?

— Pentru că în toate aceste locuri se iau interviuri pe lângă verificările bancare şi cele asupra trecutului, ceea ce este exact genul de securitate care îmi va trebui ca să mă simt confortabil.

— Vrei să sun eu? Să văd dacă nu pot face ceva ca să accelereze procesul?

— Poţi să suni, a spus ea ridicând din umeri. Nu cred însă că pot face foarte multe cu listele de aşteptare.

— Poate că ar trebui să căutăm o bonă.

— Şi acest lucru ar dura cel puţin câteva săptămâni, şi sunt şi scumpe. Şi ce vom face când începe şcoala? O dăm afară?

Nu eram sigur. Ceea ce ştiam cu siguranţă era dacă ea ar fi început să caute o grădiniţă când i s-a oferit locul de muncă, povestea ar fi fost cu totul alta.

— Cred că vrei să spui că va trebui să am grijă de London în continuare, nu-i aşa?

— Eu sigur nu pot, şi în afară de asta, te-ai descurcat până acum. Nu te-a împiedicat să obţii primul tău client.

— Am foarte multă muncă preliminară pe care va trebui să o fac.

— Nu ştiu ce altceva am putea face. Mai ales cu tot ce se întâmplă la serviciu.

— Te referi la călătorii?

— Nu neapărat. Că mi-am amintit… Trebuie să plec joi la Atlanta şi nu mă întorc decât vineri seara.

— Şi iar se duce seara romantică.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Ţi-am spus că voi călători săptămâna asta, aşa că nu exagera. Dar, deoarece este evident că e important pentru tine, sper să ajung acasă la o oră rezonabilă, ca să putem avea totuşi seara noastră romantică, bine?

— Bine, am spus.

— Bărbaţii, a spus ea clătinându-şi capul. În orice caz, eu încercam să spun că se întâmplă altceva la serviciu. Ceva important. Nimeni din companie nu ştie, în afară de directori. Aşa că nu spune nimănui.

— Cui aş putea spune?

— Nu ştiu. În vreo conversaţie cu clienţii tăi. Lui Marge. Părinţilor tăi. A oftat. Oricum, motivul pentru care plec la Atlanta este pentru că Walter plănuieşte să mute sediul central al companiei noastre la birourile de acolo. Vrea ca eu să supervizez procesul.

— Glumeşti.

— Mi-a vorbit despre asta încă de când am început, dar până la urmă s-a hotărât. O să anunţe săptămâna viitoare şi restul angajaţilor.

— De ce mută biroul?

— El spune că restricţiile de construcţii de pe coasta Carolinei de Nord au devenit ridicole, aşa că a decis să se concentreze asupra dezvoltărilor din Georgia şi Florida. Ceea ce are sens, dacă te gândeşti la asta. Şi, de asemenea, s-a mai gândit să lucreze de la birou într-o zi şi mai degrabă ar face

asta din Georgia. De acolo este familia lui şi tatăl lui a fost mandatar acolo.

Puţin îmi pasă de Walter şi de planurile lui, m-am gândit eu.

— Ce înseamnă asta pentru locul tău de muncă?

— Eu voi fi bine. El mi-a spus deja să nu-mi fac griji.

— Deci vei lucra la biroul din Charlotte?

— Nu ştiu, a spus ea. Eu şi Walter am discutat puţin, dar, aşa cum am spus, nu a luat nicio decizie.

— Nu te gândeşti că s-ar putea să ne mutăm?

— Eu sper să nu.

Sper să nu? Nu mi-a plăcut cum a sunat asta.

— Eu nu vreau să ne mutăm, i-am răspuns.

— Ştiu. Ne gândeam că poate aş putea împărţi timpul între aici şi acolo.

Să împartă timpul?

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, Russ, a spus ea cu o exasperare în voce. Până la mutare, presupun că eu şi Walter va trebui să fim în Atlanta două sau trei zile pe săptămână. După aceea, cine ştie?

— Doar tu şi Walter?

— De ce ar trebui să meargă şi ceilalţi directori?

Nu eram sigur dacă mi-a plăcut răspunsul ei.

Nu, uitaţi asta. *Cu siguranţă* nu mi-a plăcut răspunsul ei.

— Şi vor exista şi alte călătorii?

— Probabil.

— Abia dacă te voi mai vedea. Abia dacă te va mai vedea şi London.

— Nu este adevărat şi ştii şi tu asta, s-a aprins ea. Nu e ca şi cum m-aş transfera în străinătate pentru şase luni. Multe cupluri au de-a face cu naveta între oraşe. În plus, Walter este şeful, nu eu. Ce ar trebui să fac?

— Ai putea să renunţi, i-am spus eu. Şi poate să lucrezi ceva part-time?

— Nu vreau să-mi dau demisia. Chiar îmi place ceea ce fac şi Walter este un şef grozav. Să nu mai

spun că nu ne permitem să renunţ la salariul meu, nu-i aşa? Din moment ce tu ai doar un singur client?

Modul în care subliniase faptul că era vina mea pentru că fusesem aruncaţi în această situaţie m-a deranjat. Şi poate că era vina mea, un gând care nu făcuse decât să-mi crească indignarea.

— Când ar trebui să se întâmple toate astea?

— Undeva în septembrie. De aceea mergem săptămâna asta la Atlanta. Să ne asigurăm că biroul va fi gata la timp.

Septembrie era la şase săptămâni distanţă.

— Nu văd cum ar fi posibil să mute pe toată lumea atât de repede.

— Doar directorii vor trebui să se mute. Vor exista disponibilizări în Charlotte, dar nu chiar atât de multe. Încă mai avem multe proiecte de dezvoltare în Carolina de Nord, în diferite stadii de construcţie.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu prea e nimic de spus până nu aflu mai multe.

— Nu înţeleg de ce nu ai spus nimic din toate acestea până astăzi.

— Nu am spus pentru că nu a fost nimic sigur până azi.

Dacă mi-ar fi spus cineva dinainte că, în ziua în care voi avea primul meu client, Vivian ar veni cu noutăţi legate de serviciul ei care ar avea un posibil impact şi mai mare asupra vieţilor noastre, aş fi spus că este nebun. Ceea ce demonstrează cât de puţin ştiu.

— Bine, am spus. Ţine-mă la curent.

— Mereu o fac, a spus ea. În altă ordine de idei, London mi-a spus că astăzi a avut o întâlnire de joacă cu Bodhi?

— Cât timp am avut eu prezentarea, am spus. S-a simţit foarte bine. A vorbit toată după-amiaza despre Noodle, care este un pudel.

— Bodhi este fiul fostei tale iubite, nu? Emily?

— Da, aşa este.

— Am auzit pe cineva de la ora de artă vorbind despre ea. Au spus că a fost destul de supărată din cauza divorţului ei.

— Divorţul poate fi dificil, am spus eu, rămânând indiferent.

— London a mai spus că aţi luat prânzul cu ea săptămâna trecută.

— Am dus-o pe London la Chick-fil-A. Dar da, s-a aflat şi Emily acolo.

— Probabil că nu ar trebui să mai luaţi prânzul cu ea. Sau să mergeţi la ea acasă, chiar şi pentru o întâlnire de joacă. Aşa încep zvonurile.

— Ce fel de zvonuri?

— Ştii foarte bine la ce fel de zvonuri mă refer. Ea este divorţată, iar tu eşti căsătorit, şi pe deasupra e fosta ta iubită. Nu trebuie să fii Einstein ca să-ţi dai seama ce ar începe să vorbească oamenii.

Ba da, m-am gândit, ştiam foarte bine, şi stând aşa lângă soţia mea, m-am întrebat cum de se putea termina aşa o zi grozavă, cu mine simţindu-mă atât de prost.

— Emily, ha? m-a întrebat Marge câteva zile mai târziu, în timp ce luam prânzul. Ne aflam la mine acasă, Vivian plecase la Atlanta mai devreme în acea dimineaţă, iar eu ridicasem contractul semnat de la Taglieri – şi primul meu cec în calitate de antreprenor! – imediat după lecţia de pian a lui London. De asemenea, am rezervat numărul de telefon, ceea ce era foarte important. Însă Marge nu avea niciun interes să vorbească despre astfel de lucruri. Ce mai face drăguţa de Emily?

Pe veranda din spate, London făcea un dezastru cu vopseaua pentru degete pe care o adusese Marge cu ea.

— Nu face din asta ceva ce nu este. London a avut o întâlnire de joacă.

— Pe care voi doi aţi stabilit-o la o întâlnire anterioară pe care aţi avut-o la Chick-fil-A.

— Nu a fost o întâlnire.

— Poate că ar trebui să spui asta uitându-te într-o oglindă. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ţi-am răspuns deja. Încă se obişnuieşte cu ideea de a fi divorţată, dar în afară de asta face bine.

— Întotdeauna mi-a plăcut de ea.

— Ştiu. Ai mai spus-o înainte.

— Şi nu-mi vine să cred că i-ai spus lui Vivian despre asta.

— Nu i-am spus eu. Ci London.

— Deci tu nu i-ai fi spus?

— Ba da. Nu am nimic de ascuns.

— Păcat. Toată lumea are nevoie de câte o emoţie din când în când.

Văzându-mi expresia, ea a izbucnit în râs, ceea ce a dus la o criză de tuse. Am privit cum a scos un inhalator şi a luat un puf.

— Ce e aia?

— Medicul meu crede că am astm, aşa că mi-a prescris asta. Acum trebuie să-mi pufăi chestia asta tâmpită de două ori pe zi. Şi-a strecurat inhalatorul înapoi în buzunar.

— Ţi-a prescris şi ochelari cu rame groase şi un buzunar pentru piept?

— Ha, ha. Astmul poate fi destul de serios, să ştii.

— Glumeam, am spus. Dacă mai ţii minte, am avut şi eu când eram mic. Indus de alergie. Ori de câte ori mă aflam în preajma unei pisici, pieptul mă strângea ca o menghină.

— Îmi amintesc, dar schimbi subiectul. Voiam să spun că ştiu cât de mult o iubeşti pe Vivian. Şi sunt sigură că ţi-ai învăţat deja lecţia când vine vorba de capcanele înşelării. Cu cine erai atunci? Ah, aşa este. Cu Emily. Care este, desigur, subiectul în cauză.

— Tu stai relaxată pe spate şi plănuieşti în mod conştient aceste conversaţii? Ca să-ţi extinzi bucuria la maximum pe seama mea?

— Totul vine natural, a spus ea. Cu plăcere.

Am râs.

— Ca să nu uit – să nu-i spui nimic lui Vivian despre faptul că ştii că sediul lor central se mută la

Atlanta. Nu trebuia să spun nimănui.

— Sunt sora ta. Eu nu contez.

— Ea te-a menţionat în mod special.

— O cred în stare. Dar bine, dacă tot suntem la capitolul schimburi de secrete, este rândul meu. Eu şi Liz ne gândim să avem un copil.

Am început să zâmbesc.

— Serios?

— Suntem împreună de mult timp. Este momentul.

— Vă gândiţi să adoptaţi sau…

— Sperăm ca una dintre noi să reuşească să rămână însărcinată. Ştiu că au trecut anii peste mine, aşa că mă gândesc că va fi Liz, dar cine ştie? Desigur, ea este doar cu doi ani mai tânără decât mine. Oricum, avem o programare la un specialist şi presupun că vom fi controlate amândouă din cap până în picioare ca să vadă dacă există vreo posibilitate. Dacă nu, atunci ne vom gândi la adopţie sau poate chiar ne vom înscrie în programul asistenţilor maternali.

— Uau, am spus. Este o chestie serioasă. Când începeţi procedura?

— Nu mai devreme de noiembrie. Există o listă de aşteptare pentru acest specialist. Se presupune că este unul dintre cei mai buni din ţară şi se pare că vrea să-l vadă toată lumea de vârsta noastră sau cei care au probleme. Văzându-mi zâmbetul de tăntălău, ea a întrebat: Ce?

— Mă gândeam că vei fi o mamă grozavă. Şi Liz la fel.

— Suntem entuziasmate.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Vorbim de ceva timp despre asta.

— Şi nu mi-ai spus niciodată?

— Nu am luat încă vreo decizie în această privinţă. A fost doar o discuţie care apărea din când în când. Doar că ceasul biologic a continuat să ticăie, şi în ultima vreme a devenit destul de zgomotos pentru amândouă. Dimineaţa trecută m-am trezit din cauza dangătului de clopote.

— Le-ai spus mamei şi tatei?

— Nu încă. Şi nici tu să nu le spui. Aş prefera să aflăm noi mai întâi dacă este măcar posibil ca una dintre noi să rămână însărcinată sau dacă vom merge pe calea adoptării. Eu mi-l tot imaginez pe doctor spunându-mi că am uterul acoperit cu pânze de păianjen.

Am râs.

— Sunt sigur că vei fi bine.

— Asta pentru că, spre deosebire de tine, eu fac sport. Desigur, tusea nu prea mă ajută, dar mă străduiesc să merg la sală.

— Încă mai tuşeşti?

— Prea mult. Se pare că plămânilor le trebuie şase săptămâni să se vindece, chiar dacă ţi-a mai trecut răceala.

— Nu ştiam asta.

— Nici eu. Dar ideea este că, în comparaţie cu tine, eu sunt încă devotată sănătăţii mele.

— Nu am timp să fac sport.

— Bineînţeles că ai timp. Poţi merge la prima oră a dimineţii. Atunci o fac toate mamele.

— Eu nu sunt mamă.

— Nu-mi place să te dezamăgesc, dar în ultimul timp ai cam fost.

— Tu ştii mereu ce să spui ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Eu spun ce văd. Şi ştim amândoi că nu ţi-ar strica puţină mişcare. Arăţi puţin cam pufos zilele astea.

— Sunt în formă.

— Desigur că eşti. Dacă rotundul este o formă, vreau să spun.

— Eşti o adevărată pacoste, ştiai asta?

Vineri dimineaţă, am stat în faţa oglinzii gândindu-mă că poate Marge avea dreptate când spunea că ar trebui să fac sport din nou. Dar, din păcate, nu astăzi.

Aveam treabă de făcut, şi după ce am avut grijă de London şi am dus-o la ora de artă, mi-am petrecut restul timpului alcătuind un desfăşurător pentru campania lui Taglieri, gândindu-mă că probabil nici nu se mai putea lua în discuţie subiectul grădiniţei.

Puteam face de acasă o mare parte din lucruri; obţinerea avizelor, găsirea locaţiilor şi obţinerea cesiunilor corespunzătoare însemna mult coborât şi urcat în maşină şi mult de condus. Atât timp cât le împărţeam pe un număr de zile, nu credeam că London ar fi prea deranjată de asta.

Când am vorbit cu Vivian, i-am spus toate aceste lucruri. Am putut auzi o uşurare în vocea ei şi, pentru prima dată în ultimii ani, am petrecut mai mult de jumătate de oră vorbind pur şi simplu la telefon. Îmi lipsise asta, şi aveam sentimentul că şi ei îi lipsise, şi chiar dacă până la urmă a venit acasă puţin mai târziu decât îşi dorise, a râs şi a zâmbit, chiar a şi flirtat cu mine, iar în dormitor a fost atât sexy, cât şi pasională, ceva la care tânjisem, ceva care mă asigurase că ea încă mai ţinea la mine.

Dimineaţă, dispoziţia ei bună a persistat. Înainte să plece la ora de yoga, a făcut micul dejun pentru mine şi London, şi a întrebat dacă planificasem să mergem în vizită la părinţii mei.

— Dacă mergeţi, puteţi să mă aşteptaţi şi pe mine? Aş vrea să vin şi eu.

Când am asigurat-o că o vom aştepta, m-a sărutat de rămas-bun şi am simţit tremurul uşor al limbii ei pe buzele mele. Îmbujorându-mă imediat – şi gândul zburându-mi la seara precedentă –, nu aveam nicio îndoială cu privire la motivele pentru care mă căsătorisem cu ea.

Cât timp am aşteptat să se întoarcă Vivian, am mers cu London în parc, unde ne-am plimbat pe o alee care ducea spre terenul de golf. În urmă cu câţiva ani, un cercetaş din categoria Vulturilor şi-a îndeplinit proiectul amplasând plăcuţe lângă mai

mulţi copaci, afişând pe acestea atât denumirile comune, cât şi cele ştiinţifice. I-am citit lui London fiecare placă de lângă copaci, arătându-i scoarţa sau frunzele acestora, pretinzând că ştiu mai multe decât era de fapt cazul. Ea repeta cuvintele – *Quercus virginiana* sau *Eucalyptus viminalis* – şi deşi ştiam că aveam să uit totul până când aveam să ne întorceam la maşină, pe drumul până acolo m-am simţit puţin mai deştept decât de obicei.

Dar London a rămas deşteaptă. Întorşi acasă, eu am făcut sendvişuri şi, în timp ce mâncam pe veranda din spate, ea a indicat un copac uriaş aflat în curtea din spate.

— Acesta este un *Carya ovata!* a exclamat ea.

— Acesta? am întrebat fără să-mi ascund uimirea.

Ea a încuviinţat din cap.

— *Shagbark hickory*[10].

— De unde ştii?

— Tu mi-ai arătat, a spus ea, uitându-se spre mine. Mai ţii minte?

Aproape deloc, m-am gândit. Pentru mine, acesta redevenise un copac.

— Cred că ai dreptate.

— Am dreptate.

— Am încredere în tine.

A luat o gură de lapte.

— Când vine mami acasă?

M-am uitat la ceas.

— Foarte curând.

— Şi apoi mergem la Nana şi la Papa?

— Da, acesta este planul.

— Vreau să coc astăzi. Brioşe din nou.

— Sunt sigur că Nana va fi încântată.

— Vor fi şi mătuşa Marge şi mătuşa Liz acolo?

— Sper că da.

— Bine. Am să-i iau şi pe domnul şi doamna Sprinkles. Sunt sigură că ele vor vrea să-i salute.

— Sunt sigur.

S-a uitat la sendvişul ei.

— Hei, tati?

— Da?

— Mă bucur că o să stau cu tine.

— La ce te referi?

— Mami mi-a spus că nu merg la grădiniţă. A spus că tu poţi să lucrezi şi să ai grijă de mine în acelaşi timp.

— Aşa a spus?

Ea a încuviinţat din cap.

— Mi-a spus azi-dimineaţă.

— Are dreptate, dar s-ar putea să te iau cu mine în maşină în timp ce rezolv anumite treburi.

— Pot să-mi iau păpuşile Barbie? Sau pe domnul şi doamna Sprinkles?

— Desigur, am spus.

— Bine. Atunci tot va fi distractiv.

Am zâmbit.

— Mă bucur.

— Tu ai fost la grădiniţă când erai mic?

— Nu. Mătuşa Marge a avut grijă de mine.

— Şi mătuşa Liz?

— Nu. Mătuşa Liz nu era încă prin preajmă.

— Oh, a spus ea. A mai muşcat de câteva ori din sendviş, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi luat pe rând sensurile lumii. Am privit-o, gândindu-mă cât de frumoasă era, fără să-mi pese dacă eram părtinitor. Tati! Este o pasăre uriaşă în copac! a strigat ea. Când a indicat locul, am zărit pasărea. Avea culoarea ciocolatei şi penele albe de pe cap străluceau în lumina soarelui. Privind-o atent, aceasta şi-a întins aripile, apoi şi le-a strâns din nou pe lângă ea.

— Acela este un vultur pleşuv, i-am spus cu uimire. În toţi anii de când locuiam în Charlotte, văzusem doar de două ori un vultur. M-a izbit un sentiment de mirare, o temă recurentă a săptămânilor petrecute împreună. Uitându-mă la fiica mea, am înţeles dintr-odată cât de mult se schimbaseră lucrurile între ea şi mine. Pentru că devenisem confortabil cu rolul meu de părinte principal care are grijă de ea, London devenise mult mai în largul ei cu mine şi, dintr-odată, gândul de a fi departe de ea ore întregi când va începe şcoala mi-

a provocat o durere în inimă într-un mod în care nu mă aşteptam. Faptul că o iubeam pe London nu a fost pus niciodată la îndoială, dar ceea ce înţelegeam acum era că o şi plăceam, nu doar pentru că era fiica mea, ci şi ca pe fetiţa pe care ajunsesem să o cunosc doar de curând.

Să fi fost acel gând sau poate avea ceva de-a face cu modul în care trecuse săptămâna, dar, oricare ar fi fost motivul, simţeam o linişte neobişnuită, aproape o pace completă. Fusesem la pământ şi acum mă ridicam din nou şi, deşi conştientizam că sentimentul putea fi trecător – eram destul de bătrân încât să ştiu măcar atât –, era la fel de real precum soarele. Privind expresia absorbită a lui London în timp ce se uita la vultur, mă întrebam dacă ea îşi va aminti de această întâmplare sau dacă ştia ce simţeam despre apropierea noastră abia descoperită. Dar nu conta. Era de ajuns să o simt eu şi, până când vulturul şi-a luat zborul, mi-am întipărit imaginea în minte ştiind că avea să rămână cu mine pentru totdeauna.

CAPITOLUL 12

Vreme rea la orizont

În februarie 2004 – terminasem facultatea de aproape doi ani şi eram împreună cu Emily de aproape tot atât timp – am mers să-mi vizitez părinţii în weekend. Obiceiul de a merge să-i văd fusese deja stabilit cu fermitate încă de atunci. În mod normal, Emily ar fi venit cu mine, dar din motive pe care nu mi le amintesc, ea nu a putut ajunge în acel weekend şi m-am dus singur.

Când am ajuns, tata lucra la maşina mamei mele, nu la Mustang. Avea capul sub capotă şi am văzut că adăuga un sfert de litru de benzină.

— Mă bucur să văd că ai grijă de maşina soţiei tale, am spus eu în glumă, la care tata a dat din cap.

— Trebuie. Va ninge în această săptămână. I-am pus deja pe banchetă kitul de supravieţuire pe timp de iarnă. N-aş vrea ca mama ta să trebuiască să-l scoată din portbagaj în cazul în care rămâne blocată pe drumuri.

— Nu va ninge, am spus.

Temperatura era deja ca de primăvară, eu eram îmbrăcat cu un tricou şi chiar mă gândisem dacă să-mi iau pantaloni scurţi până la ei acasă.

El m-a privit chiorâş de sub capotă.

— Ai urmărit prognoza meteo?

— Am auzit ceva la radio, dar îi ştii pe cei de la vreme. Se înşală mai des decât au dreptate.

— Şi genunchii mei spun că va ninge.

— Sunt aproape douăzeci de grade!

— Cum crezi. O să am nevoie de ajutor să învelesc ţevile după ce termin aici. Vei fi prin preajmă să mă ajuţi ca pe vremuri?

Ar trebui să spun că tatăl meu fusese întotdeauna acel tip de om: Dacă se anunţa că un uragan urma să lovească coasta Carolinei, tata ar fi petrecut zilele curăţând grădina, aşezând lucrurile din garaj şi trăgând obloanele, deşi Charlotte se afla la aproape 320 de kilometri de coastă. „Voi nu eraţi aici când a lovit uraganul Hugo în 1989, ne spunea el mie şi lui Marge. Ziceai că Charlotte era ferma lui Dorothy[III]. Practic, tot oraşul a fost luat pe sus.”

— Mda, voi fi aici, i-am spus. Dar îţi pierzi timpul. Nu va ninge.

Am mers înăuntru şi am mai stat cu mama o vreme, iar când a intrat tata o oră mai târziu şi mi-a făcut semn, am ştiut ce dorea.

L-am ajutat fără să mă plâng dar chiar şi atunci când l-am urmărit începând să lucreze la maşina lui, nu am luat în serios atenţionările lui. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, nu aveam nici cea mai mică idee ce putea conţine un kit de supravieţuire pentru iarnă. Oricum, asta este ceea ce mi-am spus mai târziu, dar adevăratul motiv din cauza căruia nu eram pregătit pentru ceea ce a urmat a fost acela că, la acea vârstă, credeam că eram mai deştept decât el.

Marţi după-amiază, temperatura urca treptat spre cincisprezece grade, iar miercuri, deşi începeau să apară norii, temperatura a ajuns la aproape zece grade şi uitasem complet de avertizările tatălui meu. Joi însă, furtuna a izbucnit violent peste Charlotte: începuse să ningă, uşor la început, apoi din ce în ce mai puternic. La ora la care conduceam către serviciu, zăpada se acumula pe autostrăzi. Şcolile se închiseseră în ziua

aceea, şi doar jumătate din colegi reuşiseră să ajungă la agenţie. Zăpada continua să cadă, iar când am plecat de la serviciu pe la mijlocul după-amiezii, drumurile erau aproape impracticabile. Sute de şoferi derapaseră pe autostradă, inclusiv eu, în mijlocul unei căderi de zăpadă mai mari de cincizeci de centimetri într-un oraş cu doar câteva utilaje de deszăpezire. Până la căderea nopţii, oraşul Charlotte era blocat.

Aproape cinci ore îi luase unui camion de remorcare să ajungă să mă scoată de acolo. Deşi nu eram în pericol – aveam o geacă, jumătate de rezervor cu benzină şi încălzirea funcţiona –, m-am tot gândit la diferenţele dintre mine şi tata.

În timp ce eu eram optimist şi speram ca totul să fie bine, tatăl meu erau genul de om care se aştepta şi se pregătea întotdeauna pentru ce era mai rău.

Luna august a venit cu temperaturi toride şi umiditate ridicată, întrerupte de ocazionale furtuni de după-amiază, dar săptămânile premergătoare primei zile de şcoală a lui London s-au simţit cu totul diferit faţă de săptămânile anterioare, poate doar pentru că începusem să aduc un venit în casă.

Deşi aveam programat fiecare minut al zilei, m-am simţit mai puţin stresat decât eram la începutul afacerii. Am apelat la tipul de la IT pentru orice ţinea de tehnologie, am căutat locaţii şi am obţinut avizele de care aveam nevoie, am vorbit cu şefii echipei de filmare şi de sunet, am ridicat autorizaţiile, am vorbit cu un agent de la o agenţie locală de recrutare, am semnat un contract pentru panourile publicitare şi am rezervat un spaţiu generos pentru reclamele de la televizor, asta pe lângă finalizarea repetiţiilor şi a programului de filmare pentru primele două reclame şi

supravegherea sesiunii de recrutare pentru cea de-a treia reclamă, toate având loc în aceeaşi săptămână în care începea London şcoala.

În ciuda acestor lucruri, am reuşit să o duc şi să o iau pe London de la activităţile ei, am ieşit la plimbare cu bicicleta, am primit un milion de îmbrăţişări şi săruturi şi am reuşit să-i reprogramez orele de pian şi de artă odată cu începerea şcolii. Lecţiile de tenis au ajuns la final chiar în perioada în care am participat la evenimentul porţilor deschise de la şcoală, unde London a avut ocazia să-şi întâlnească noua învăţătoare. Acolo a aflat că Bodhi era cu ea în clasă, şi am reuşit să vorbesc cu Emily câteva minute. Deoarece fostul soţ se afla în oraş, programul ei fusese imprevizibil şi nu prea o văzusem de la ultima întâlnire de joacă. I-am prezentat-o lui Vivian – comportamentul soţiei mele ar putea fi descris cel mai bine ca fiind distant, dar cu un avertisment – şi mi-am dat seama că mai bine aş fi redus la minimum acele întâlniri cu Emily, altfel urmau să fi*e probleme.*

Vivian stătea două-trei nopţi în Atlanta, iar când se afla acasă, era destul de capricioasă. Era oricum mai bine decât comportamentul schimbător avut înainte, dar emoţia serii romantice de la sfârşitul lunii iulie nu s-a mai repetat, iar nesfârşitele dispoziţii schimbătoare ale soţiei mele m-au făcut să fiu atât emoţionat, cât şi nervos de fiecare dată când o vedeam parcând maşina pe alee.

Dacă a existat vreo altă schimbare în rutina mea din acea perioadă, aceasta a fost legată de sport. A doua zi după ce m-am privit cu adevărat în oglindă, am ascultat sfatul lui Marge şi, în prima zi de luni a lunii, am setat alarma cu patruzeci de minute mai devreme. Mi-am pus o pereche de pantaloni scurţi pentru alergare şi am început cu un mers uşor prin cartier, fiind întrecut de fiecare mamă ieşită la alergat, două dintre ele împingând şi cărucioare. Cu ani în urmă, puteam să alerg şi câte opt sau zece kilometri şi să mă simt odihnit la final; după doi kilometri din prima zi a noului meu regim, m-am

prăbuşit, la propriu, pe scaunul aflat pe veranda de la intrare. Cu toate acestea, am alergat şi în dimineaţa următoare, şi în dimineaţa de după, o perioadă care nu a fost întreruptă. Prin a doua săptămână din august am adăugat flotări şi abdomene, iar pantalonii mei deveniseră din ce în ce mai largi odată cu trecerea lunii.

London îşi îmbunătăţise destul de bine mersul pe bicicletă ca să-mi permită să merg şi eu pe bicicletă alături de ea, iar a doua zi de după evenimentul porţilor deschise de la şcoală, am traversat cartierul împreună, chiar şi întrecându-ne o stradă întreagă. Am lăsat-o să câştige, desigur. După ce ne-am lăsat bicicletele în garaj, am bătut palma cu ea şi am încheiat bând limonadă pe veranda din spate, sperând să vedem un alt vultur pleşuv în timp ce soarele se pregătea să apună.

Dar chiar dacă nu am văzut unul, mă gândeam că aveam să-mi amintesc mult timp ziua aceea, doar pentru că fusese perfectă în felul ei.

— Nu crezi că are deja destule haine pentru şcoală? am întrebat-o pe Vivian. Era sâmbăta înainte de începerea şcolii şi, pentru că Vivian venise târziu acasă de la Atlanta, fusesem de acord să amânăm seara romantică până în acea seară.

— Nu îi cumpăr haine, a spus Vivian în timp ce se îmbrăca în baie. Fusese deja la ora de yoga şi la sală şi făcuse duş; era una dintre acele dimineţi cu activităţi frenetice pentru ea. Îi cumpăr rechizite pentru şcoală. Ghiozdan, creioane, gume de şters şi alte câteva lucruri. Te-ai uitat şi tu măcar pe site-ul şcolii?

Nu o făcusem. Cu toată sinceritatea, gândul acela nici măcar nu-mi trecuse prin minte. Primisem însă şi plătisem factura pentru primul semestru de şcolarizare, care făcuse o altă gaură în economii.

— Credeam că mergem la mama şi la tata.

— Mergem, a spus Vivian. Cumpărăturile nu o să dureze foarte mult. Ce-ar fi să mergi tu înainte şi să

ne vedem cu toţii acolo?

— Sună bine, am spus. Săptămâna aceasta pleci din nou la Atlanta? Era o întrebare pe care începusem să o pun în mod regulat.

— Plec miercuri, iar vineri seară e o cină de la care nu pot să lipsesc, dar zburăm înapoi după aceea. Chiar detest faptul că ratez cea mai mare parte din prima săptămână de şcoală a lui London.

— Nu există nicio şansă să nu pleci?

— Nu, a spus ea. Mi-aş dori să pot. Crezi că se va supăra pe mine?

— Dacă ai fi lipsit în prima zi, poate că da, dar va fi în regulă. Nu eram complet sigur de acest lucru, dar ştiam că era ceea ce Vivian voia să audă.

— Sper să fie aşa.

— Că tot vorbim de şcoală, am continuat eu, a venit factura pentru şcolarizare şi voiam să te întreb de salariile tale.

— Ce e cu salariile mele?

— Ai primit vreunul până acum?

Şi-a aruncat poşeta pe umăr.

— Bineînţeles că mi-am primit salariile. Doar nu muncesc gratis.

— Nu am văzut nicio depunere în contul nostru curent sau în cel de economii.

— Am deschis un alt cont, a spus ea.

Nu eram sigur că auzeam bine.

— Un alt cont? De ce?

— Pur şi simplu, mi s-a părut mai simplu. Ca să putem ţine evidenţa bugetului nostru şi a cheltuielilor cu afacerea ta.

— Şi nu mi-ai spus?

— Nu face din asta ceva mai important decât este.

Dar ESTE important, m-am gândit eu, încercând încă să înţeleg sensul.

— Contul nostru de economii a scăzut destul de mult, am spus.

— Voi avea grijă de asta, bine? S-a aplecat şi mi-a oferit un sărut rapid. Dar lasă-mă să plec cu London

ca să putem ajunge la părinţii tăi la o oră decentă, bine?

— Da, am spus întrebându-mă dacă soţia mea dorise să mă ameţească. Bine.

— Asta se încadrează cu siguranţă în categoria *lucrurilor foarte interesante,* a spus Marge.

— Nu-mi dau seama de ce nici măcar nu mi-a menţionat acest lucru.

— Alo? Este foarte simplu. Pentru că nu voia să afli.

— Cum era să nu aflu? Eu sunt cel care scrie cecurile.

— O, ştia că vei afla. În cele din urmă. Şi că atunci când o vei face, te vei lăsa pe spate, încercând să-ţi dai seama.

— De ce ar vrea să facă asta?

— Pentru că aşa este ea. Îi place să te pună să ghiceşti. Mereu a fost aşa.

— Ba nu, nu a fost, am spus eu.

— Liz? a întrebat Marge.

— Prefer să nu mă bag, a spus Liz ridicând o mână. Sunt depăşită. Dar dacă doriţi să aflaţi o minunată reţetă italiană de sos marinara sau dacă aveţi vreo noutate despre safari, contaţi pe mine.

— Apreciez asta, Liz. Am auzit că în Botswana se organizează nişte safariuri fabuloase.

— Mi-ar plăcea să merg într-o zi. Este călătoria mea de vis.

— Putem să ne întoarcem la subiect, vă rog? a spus Marge. Se întâmplă ceva foarte *interesant.*

— Rinocerii sunt interesanţi, am spus. Şi elefanţii.

Liz a aşezat o mână pe genunchiul lui Marge.

— Noi chiar ar trebui să încercăm să mergem într-un safari în următorii câţiva ani. Nu crezi că ar fi grozav?

— Nu-mi place când eşti de partea lui atunci când încearcă să schimbe subiectul.

— Nu doar a încercat. Cred că s-a descurcat foarte bine. Am văzut o reclamă pentru un loc numit Camp Mombo. Arăta uimitor.

— Cred că voi chiar ar trebui să găsiţi o modalitate să mergeţi, am spus. Este unul dintre acele lucruri pe care le faci o dată-n viaţă.

— Se poate ca voi doi să reveniţi la subiectul în discuţie?

Liz a chicotit la frustrarea evidentă a lui Marge.

— Fiecare cuplu are propriul stil de comunicare şi de multe ori aceştia vorbesc prescurtat. Dacă nu ştiu subînţelesul, nu ştiu ce să creadă despre asta.

— Vezi? a spus Marge. Şi ea este de acord cu mine că e ceva putred.

— Ba nu, nu este. Ea nu a spus nimic.

— Asta pentru că nu i-ai înţeles tu subînţelesul.

— Serios, i-am spus lui Liz mai târziu, de ce crezi că nu mi-a spus Vivian că a deschis un alt cont bancar? Ştiu că nu vrei să te bagi, dar chiar mi-ar plăcea să înţeleg ce se întâmplă.

— Nu sunt sigură că-ţi pot spune ce se întâmplă. N-aş face decât să îmi dau cu presupusul.

— Dar dacă ar fi să ai o părere?

Ea părea să se gândească la ce anume să spună.

— Atunci aş spune că este exact cum a spus ea şi că nu e mare lucru. Poate că, pur şi simplu, vrea să aibă propriul ei cont, astfel încât să vadă exact cât de mult contribuie şi să o facă să se simtă bine în pielea ei.

M-am gândit la asta.

— Ai avut clienţi care au făcut astfel de lucruri? Alte soţii?

Liz a încuviinţat din cap.

— De câteva ori.

— Şi?

— Aşa cum am spus, poate însemna mai multe lucruri.

— Ştiu că încerci să fii diplomată, dar eu sunt la ananghie. Poţi să-mi spui ceva?

Liz a aşteptat înainte să răspundă.

— Dacă există un lucru comun care stă la baza situaţiilor de genul acesta, în general este supărarea.

— Crezi că Vivian este supărată pe mine?

— Nu petrec mult timp cu Vivian, şi când o fac, de obicei este atunci când suntem aici cu întreaga familie. Nu prea poţi afla lucruri într-un astfel de cadru. Dar când oamenii sunt supăraţi, se comportă de multe ori în moduri dictate de acea emoţie. Pot face lucruri pe care nu le-ar face în mod obişnuit.

— Cum ar fi să deschidă un cont bancar secret?

— Nu este secret, Russ. Ţi-a spus despre el.

— Deci nu este… supărată?

— Eu cred, a spus ea, că tu ai fi mult mai potrivit să răspunzi la această întrebare decât sunt eu.

Mai trecuse o oră şi Vivian şi London tot nu apăruseră încă. Marge şi Liz plecaseră la o plimbare prin cartier, în timp ce tata se instalase în faţa televizorului pentru a urmări un meci de baseball. Am găsit-o pe mama în bucătărie, tocând în cuburi nişte cartofi şi având pe aragaz o oală mare cu tocană care fierbea la foc mic şi a cărei aromă era deja ameţitoare. Purta un şorţ portocaliu strălucitor pe care îmi aminteam vag că i-l cumpărasem eu.

— Iată-te, a spus ea. Mă întrebam când vei ajunge în cele din urmă să vorbeşti cu bătrâna ta mamă.

— Scuze, am spus, aplecându-mă să o îmbrăţişez. Nu am vrut să te supăr.

— O, taci. Glumeam. Ce mai faci? Ai mai slăbit.

Mi-a plăcut că observase.

— Poate puţin.

— Mănânci suficient?

— Am început iar să alerg.

— Bleah, a spus ea. Nu înţeleg de ce i-ar plăcea cuiva să alerge.

— Ce găteşti? Miroase grozav aici.

— Este o tocană franţuzească de ţară. Joanne mi-a dat reţeta şi m-am gândit să o încerc.

— Probabil că Liz are o reţetă bună.

— Sunt sigură că are. Dar Joanne i-a luat-o înainte.

— O cunosc pe Joanne?

— De la Societatea Pălăriilor Roşii. Probabil ai văzut-o când ai luat-o pe London atunci la prânz.

— Era cea care purta o pălărie roşie? Şi o bluză mov?

— Ha, ha.

— Ce mai fac acele doamne drăguţe cu pălării roşii?

— Sunt minunate şi ne distrăm foarte mult împreună. Săptămâna trecută după prânz, am mers câteva la un curs de la facultate ţinut de un astronom. Ştiai că s-a descoperit recent o planetă de mărimea Pământului care se roteşte în jurul altui soare? Şi că acea planetă se află la aceeaşi distanţă de soare ca Pământul? Asta înseamnă că se poate să existe viaţă pe planeta aceea.

— Nu ştiam asta.

— Am vorbit despre asta la următoarea noastră întâlnire.

— Pentru că vreţi să fiţi primul grup care întâmpină extratereştrii cu pălării roşii dacă vin vreodată în vizită?

— De ce mă tachinezi? Nu e frumos.

Am chicotit.

— Îţi cer scuze, mama. Nu m-am putut abţine.

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu de unde ai luat ideea că este bine să-ţi tachinezi mama. Sigur nu ai aflat de la mine.

— Aşa este, am spus. Am arătat către ceapa care stătea lângă tocător. Vrei să te ajut?

— Te oferi voluntar în bucătărie?

— Am gătit destul de mult în ultima vreme.

— Spaghete din conservă?

Acum cine tachinează pe cine?

I-au strălucit ochii.

— Doar încerc să ţin pasul cu copiii mei. Dar nu, nu am nevoie de ajutor. Îţi mulţumesc, totuşi. Tatăl tău se uită la meci sau tot în garaj este?

Am văzut luminile televizorului pâlpâind în camera de zi.

— E la meci, am răspuns.

— L-am visat acum câteva zile. Sau cel puţin cred că era el. Era unul dintre visele acelea în care totul este ceţos, aşa că nu puteam să văd foarte bine. Dar el era în spital şi avea cancer.

— Hmmm.

— Şi erau tot felul de aparate care bipăiau în jurul lui şi la televizor era emisiunea cu judecătoarea Judy. Doctorul era din India, cred, şi pe pat lângă tatăl tău se afla un animal uriaş împăiat. Un porc mare violet.

— Hmmm, am spus iar.

— Ce crezi că înseamnă? Porcul violet, vreau să zic.

— Chiar nu aş putea să-ţi spun.

— Ştiai că bunica mea era medium? Şi ea obişnuia să aibă premoniţii.

— Parcă spuneai că a fost un vis.

— Ideea este că sunt îngrijorată pentru el.

— Ştiu că eşti. Dar doctorul a spus că este bine. Nu a mai avut probleme cu respiraţia, nu?

— Nu, din câte am văzut eu. Şi dacă ar fi avut, sunt sigură că nu mi-ar spune.

— O să-l întreb eu, bine?

— Îţi mulţumesc, a spus ea. Unde sunt Vivian şi London?

— Cumpără câteva rechizite şcolare de ultim moment. Ar trebui să ajungă aici curând. Apropo, London începe marţi şcoala. Nu ştiu dacă ai vrea să vii, dar eşti bine-venită.

— Atât eu, cât şi tatăl tău vom fi acolo, a spus ea. Este o zi mare pentru ea.

— Aşa este, am aprobat eu.

Mama a zâmbit.

— Îmi amintesc prima ta zi de şcoală. Erai foarte entuziasmat, dar după ce te-am condus în clasă, îmi amintesc că m-am întors la maşină şi am plâns.

— De ce plângeai?

— Pentru că însemna că te făceai băiat mare. Şi erai foarte diferit de Marge. Mereu ai fost mult mai sensibil decât ea. Îmi făceam griji pentru tine.

Nu eram sigur dacă m-am bucurat că am fost descris ca fiind mai sensibil decât sora mea, dar mă gândeam că probabil mama nu se înşela în întregime în acea privinţă.

— A fost în regulă. Ştii că mereu mi-a plăcut la şcoală. Sper să-i placă şi lui London. Am fost la evenimentul porţilor deschise şi şi-a cunoscut învăţătoarea. A părut să fie în regulă.

— O să fie bine. Este deşteaptă, matură şi foarte dulce. Sunt părtinitoare, desigur.

— E un lucru bun.

— Eu mă bucur că nu eşti supărat pe mine.

— De ce aş fi supărat pe tine?

— Pentru că nu am putut avea grijă de London când ai avut nevoie.

— Aveai dreptate, am spus. Nu era responsabilitatea ta. Dar hai să spunem că am dezvoltat un nou nivel de respect pentru mamele singure.

— A fost benefic şi pentru London. S-a schimbat mult în această vară.

— Crezi?

— Bineînţeles că s-a schimbat. Tu eşti prea aproape ca să vezi.

— Cum s-a schimbat?

— Pentru început, şi-a schimbat modul cum vorbeşte despre tine. Şi cât de mult vorbeşte despre tine.

— Vorbeşte despre mine?

— În ultima vreme vorbeşte doar despre tine. Spune: „Eu şi tati ne-am plimbat cu bicicletele” sau „Tati se joacă cu păpuşile Barbie cu mine” sau „Tati m-a dus în parc”. Nu obişnuia să facă asta.

— Cam aşa a arătat viaţa mea în ultimele zile.

— Şi ţie ţi-a prins bine. Întotdeauna m-am gândit că tatălui tău i-ar fi făcut bine să ştie cum trăieşte cealaltă jumătate.

— Dar atunci ar fi fost tipul mare şi morocănos de care mie şi lui Marge ne-ar fi fost frică.

— Taci, a spus ea. Ştii că vă iubeşte pe amândoi.

— Ştiu, am spus. Atât timp cât nu vorbesc prea mult cu el când urmăreşte meciul. Desigur, Marge şi London pot vorbi tot timpul şi nu există nicio problemă.

— Asta pentru că Marge ştie jocul mai bine decât tine şi London se poate ridica din poala lui, să-i aducă o bere. De ce nu încerci şi tu asta?

— Sunt prea mare ca să stau în poala lui.

— Eşti un mare comediant astăzi. Sunt câteva beri în frigider. Ce-ar fi să iei una şi să vezi ce se întâmplă. Îi place să stea de vorbă cu tine.

— Ştiu foarte bine ce urmează să se întâmple.

— O, nu-l lăsa să te sperie. Doar aminteşte-ţi că îţi poate simţi frica.

Am râs când m-am îndreptat spre frigider, fiind sigur că am avut cea mai bună mamă din lume.

— Ce mai faci, tată? I-am întins o sticlă deschisă de bere. Pentru tine. Din fericire, nimerisem exact în timpul unei reclame căreia el îi oprise deja sonorul.

— Ce faci?

— Ţi-am adus o bere.

— De ce?

— De ce? Pentru că m-am gândit că poate vrei una.

— Nu urmează să mă întrebi dacă-ţi pot împrumuta nişte bani, nu-i aşa?

— Nu.

— Bun. Pentru că răspunsul este nu. Nu este vina mea că ai renunţat la serviciu.

Tatăl meu, Regele Francheţii. M-am aşezat lângă el pe canapea.

— Cum e meciul?

— Cei de la Braves pierd.

Mi-am împreunat mâinile, gândindu-mă ce să mai spun în continuare.

— Cum mai eşti, tată? Afacerea cu instalaţii merge bine?

— De ce n-ar merge?

— Nu ştiu, m-am gândit. Pentru că mă faci uneori să fiu agitat? Am luat o gură de bere.

— Ţi-am spus că am obţinut primul meu client, nu?

— Da. Avocatul. Tipul italian.

— Vom filma câteva reclame săptămâna viitoare. De asemenea, trebuie să mă întâlnesc cu nişte copii actori ca să putem filma şi cea de-a treia reclamă.

— Nu-mi plac reclamele avocaţilor.

— Ţie nu-ţi place nicio reclamă, tată, am spus. De aceea le opreşti sonorul.

El a încuviinţat din cap şi în timp ce se aşternea tăcerea între noi, singurul sunet care se auzea era fredonatul mamei din bucătărie. El a zgâriat un colţ al etichetei de pe sticlă, gândindu-se că probabil era politicos să pună o întrebare.

— Ce face Vivian?

— Face bine, am spus.

— Bun, a spus. În acel moment a reînceput meciul şi tata s-a întins după telecomandă. A activat sonorul şi în caseta cu scorul am văzut că echipa Braves era condusă cu trei puncte şi mai avea patru încercări.

— Într-o zi ar trebui să mergem la un meci al celor de la Braves. Eu cu tine.

El s-a încruntat la mine.

— Ai de gând să vorbeşti toată ziua sau mă laşi să mă bucur de meci în liniște?

— Cred că l-ai speriat, tată, a spus Marge aruncându-se pe canapea lângă tata.

Ea şi Liz se întorseseră de la plimbarea lor.

— Despre ce vorbeşti?

Marge a arătat spre mine.

— Stă chircit acolo de parcă i-ar fi frică să mişte un muşchi.

Tata a ridicat din umeri.

— Vorbea încontinuu ca o păpuşă cu arc.

— Aşa face el, l-a aprobat Marge. A dat din cap spre televizor. Care este scorul?

— Patru la patru, e pe sfârşite. Braves îşi revin.

— Şi-au adus aruncătorul de rezervă?

— În a şaptea repriză.

— Cine e?

Tata a menţionat un nume pe care nu-l cunoşteam.

— Este o alegere bună, a remarcat Marge. Chiar îmi place aruncarea lui, dar şi prinderea este bună. Cum se descurcă până acum?

— Are multe aruncări. Trebuie să muncească pentru ele.

— Mai ţii minte când erau Maddux, Smoltz şi Glavine?

— Cine nu-şi aminteşte? Aceea era una dintre cele mai bune rotaţii dintotdeauna, dar anul acesta…

— Mda, ştiu. Un an slab. Dar măcar nu sunt cei de la Cubs.

— Poţi să-ţi imaginezi? Sunt mai bine de o sută de ani de când au câştigat tot. Face ca Blestemul Bambino[12] să pară ridicol, mai ales având în vedere ultimii ani.

— Cine crezi că va câştiga tot?

— Mi-e indiferent, atât timp cât nu sunt cei de la Yankees.

— Mă gândesc că Mets s-ar putea să o facă.

— La fel de bine ca oricare, a aprobat el. Ei joacă un baseball bun. Şi cei de la Royals o fac, şi au un atac serios anul acesta.

În timp ce răspundea el, Marge mi-a făcut cu ochiul.

În cele din urmă, eu şi Marge ne-am dus lângă Liz pe veranda din spate. Zgomotul meciului din camera de zi răsuna până afară.

— Nu am fost niciodată un fan al baseballului, i-am spus surorii mele. În liceu am făcut atletism.

— Şi acum alergi cot la cot cu mămicile. Să nu laşi niciodată pe cineva să-ţi spună că ţi-ai lăsat atletismul brut să prindă sămânţă.

M-am întors către Liz.

— Ea vorbeşte aşa şi cu tine?

— Nu, a răspuns Liz. Dacă o face, ştie că nu-i dau apă la moară. În plus, tu eşti o ţintă uşoară.

— Eu doar încercam să spun că nu cred că tata ar fi vrut să vorbească cu mine chiar dacă aş fi ştiut la fel de multe lucruri ca tine despre baseball.

— Nu te simţi prost în legătură cu asta, a ridicat Marge din umeri. Poate că tu nu ştii baseball, dar sunt sigură că tata nu poate să numească fiecare accesoriu al păpuşilor Barbie, aşa că eşti în avantaj.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Of, nu fi atât de sensibil. Tata nu vorbeşte cu mine când se află în garaj. Acolo este locul tău, nu al meu.

— Serios?

— De ce crezi că m-am deranjat să învăţ ceva despre Braves? Probabil că nu ar fi vorbit deloc cu mine exceptând momentele în care îmi cere piureul de cartofi în timp ce mâncăm.

— Crezi că el şi mama vorbesc aşa cum o făceau odată?

— După aproape cincizeci de ani? Mă îndoiesc. Probabil că nu prea a mai rămas cine ştie ce de vorbit. Dar hei, e clar că pentru ei funcţionează.

— Tati!

Am auzit din bucătărie, şi am văzut că London alerga spre mine. Era îmbrăcată cu o rochie care ar fi putut fi purtată pe covorul roşu şi ţinea în mână o cutie frumoasă pentru prânz pe care se afla o imagine cu păpuşa Barbie. Un alt articol de adăugat vastelor mele cunoştinţe în ceea ce priveşte accesoriile lui Barbie, fără îndoială că gândea Marge.

— Uite ce am! a spus London, ridicând-o pentru mine. Intră şi în ghiozdanul meu Barbie!

— Este grozav, draga mea. Este foarte drăguţă.

Ea ne-a îmbrăţişat pe toţi trei în timp ce aruncam cu toţii priviri admirative către cutia ei pentru prânz.

— Eşti entuziasmată că începi şcoala? a întrebat Marge.

London a dat din cap.

— Începe marţi.

— Ştiu, a spus Marge. Mi-a spus tatăl tău. Mi-a mai spus şi că ţi-ai cunoscut învăţătoarea.

— Numele ei este doamna Brinson, a spus London. Este foarte drăguţă. A spus că aş putea să-i duc pe domnul şi doamna Sprinkles să-i arăt şi să-i prezint.

— Ar fi grozav, a spus Marge. Sunt sigură că le vor plăcea celorlalţi copii. Unde sunt acum? I-ai adus cu tine?

— Nu. Au rămas acasă. Mami a spus că era prea cald să-i lăsăm în maşină cât timp facem cumpărături.

— Probabil că are dreptate. Este destul de cald azi.

— Ţi-e foame? am întrebat-o pe London.

— Eu şi mami am luat prânzul nu cu mult timp în urmă.

Deci acolo eraţi.

— Ai văzut-o pe Nana în bucătărie?

— A spus că o să facem budincă peste câteva minute. Este o gustare, aşa că nu-mi voi strica pofta de mâncare pentru cină. Şi apoi o să plantăm câteva flori.

— Sună distractiv. Dar Papa?

— Am stat în poala lui puţin timp. M-a înţepat cu mustaţa când m-a pupat. Şi lui i-a plăcut cutia mea pentru prânz.

— Sunt sigur că îi place. Te-ai uitat cu el la meci?

— Nu chiar. Am vorbit despre domnul şi doamna Sprinkles şi el mi-a spus că îi era dor de ei. Şi apoi am vorbit despre şcoală şi despre bicicleta mea, şi mi-a spus că ar vrea să mă vadă o dată mergând pe ea. După aceea mi-a spus că, atunci când era mic, obişnuia să meargă tot timpul pe bicicletă. Mi-a spus că odată a mers pe bicicletă până la lacul Norman şi înapoi.

— Este un drum lung, am spus eu, fără să mă îndoiesc o clipă. Suna a ceva ce ar fi făcut tatăl meu. Chiar atunci ieşise Vivian din casă.

M-am ridicat şi i-am dat un sărut soţiei mele. Marge şi Liz au îmbrăţişat-o înainte să se aşeze iar pe locurile lor. S-a aşezat şi Vivian.

Apoi i-a îndreptat rochia lui London.

— Cred că te aşteaptă Nana să o ajuţi la bucătărie, scumpa mea.

— Bine, a spus London alergând înăuntru.

După ce s-a închis uşa în urma ei, m-am întors spre Vivian, fiind conştient că eram încă deranjat de faptul că-şi deschisese un cont separat, dar nu era momentul şi nici locul îi care să-i spun ce simţeam. M-am forţat să zâmbesc şi să mă prefac că nu se întâmplase nimic greşit.

— Cum a mers azi?

— Nu o să crezi ce chin a fost, a oftat Vivian. Mi-a luat o veşnicie să găsesc ghiozdanul potrivit. Fuseseră epuizate aproape peste tot, dar în cele din urmă am avut noroc şi am găsit în ultimul loc în care am intrat. Ca să nu mai spun că magazinele erau pline. De parcă toată lumea din Charlotte a avut aceeaşi idee şi a aşteptat până în ultima clipă să cumpere rechizite şcolare. Ceea ce a însemnat, desigur, că a trebuit să-i iau lui London ceva de mâncare deoarece i s-a făcut foame până am terminat.

— Cumpărăturile nu sunt pentru cei slabi de inimă, a observat Marge.

— Măcar am terminat, a spus Vivian. Şi-a întors privirea de la Marge şi de la Liz, uitându-se undeva între ele. Cum merg lucrurile cu voi două? Aţi plănuit vreo călătorie?

Marge şi Liz iubeau să călătorească, în anii în care au fost împreună vizitaseră peste cincisprezece ţări diferite.

— În weekendul viitor mergem la Houston să-i vedem pe părinţii mei, a răspuns Liz. În octombrie plecăm în Costa Rica. Imediat după ziua lui London.

— Uau… Ce e în Costa Rica?

— Este mai mult o călătorie pentru aventură. Tiroliene, rafting, drumeţii prin pădurea tropicală şi

vom vedea vulcanul Arenal.

— Sună distractiv.

— Sper. Şi apoi la începutul lui decembrie mergem la New York. Sunt câteva spectacole pe care vrem să le vedem şi am auzit că Muzeul Memorial dedicat zilei de 9 septembrie 2011 este chiar impresionant.

— Iubesc New Yorkul în preajma sărbătorilor. N-am crezut niciodată că-i voi duce dorul când am plecat, dar mă trezesc uneori întrebându-mă de ce am plecat de fapt.

Am plecat pentru că ne-am căsătorit. Nu am spus asta, dar Liz – fiind Liz – probabil că a simţit că eram agitat şi voia, ca şi mine, să păstreze lucrurile cordiale.

— Nu există niciun alt oraş ca el, nu-i aşa? a spus ea. Întotdeauna ne place să călătorim acolo.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor ca să obţineţi rezervări pe undeva, să mă anunţaţi. Pot să-l sun pe fostul meu şef şi sunt sigură că el poate trage nişte sfori.

— Mulţumim. O să ţinem minte. Cum merge mutatul biroului în Atlanta?

— Continuă. Din nu ştiu ce motiv, am fost pusă responsabilă de logistică, iar asta implică mult mai multă muncă decât mi-am imaginat. Trebuie să merg la Atlanta pentru câteva zile la sfârşitul săptămânii.

— Dar vei fi acasă în prima zi de şcoală a lui London?

— Nu aş rata-o pentru nimic în lume.

— Sunt sigură că acest lucru o va face foarte fericită pe London. Există deja o zi oficială pentru mutare? Mă refer la Atlanta.

— Cred că undeva la mijlocul lui septembrie. Va fi cu adevărat un sediu incredibil. Se află chiar la Peachtree, cu privelişti minunate. Şi Walter a alocat unora dintre directori apartamente temporare de serviciu, iar asta a făcut lucrurile mai uşoare.

— Vei dispune şi tu de un apartament?

— Cred că depinde de cât de mult timp voi fi nevoită de fapt să petrec acolo.

Depinde?

Înainte să-mi dau seama ce însemna asta, Liz a continuat.

— Dar vei reuşi să lucrezi cel mai mult din Charlotte, nu?

— Aşa sper, dar cine ştie sigur? Săptămâna asta stau la Atlanta trei zile, dar Walter cochetează cu ideea de a candida ca guvernator în cele din urmă. Nu anul viitor, ci în 2020. Şi între dezvoltările sale imobiliare şi congresul pan-african iar acum asta, nu voi fi surprinsă dacă va trebui să fiu acolo trei sau patru zile pe săptămână.

— Sunt o mulţime de nopţi petrecute la hotel.

— Dacă mă voi afla acolo atât de mult timp, probabil că voi accepta oferta lui Walter pentru un apartament de serviciu.

— Serios? am intervenit în cele din urmă, neputând să mă abţin.

— Ce pot să-ţi spun? Liz are dreptate despre locuitul la hotel.

— Aş prefera să nu ai un apartament în Atlanta, am spus eu, întrebându-mă de ce aflam eu tocmai atunci despre asta, în locul unei discuţii private.

— Ştiu că nu vrei, a spus ea. Crezi că eu vreau asta?

Nu am răspuns, pentru că nu eram foarte sigur dacă ştiam răspunsul.

— De ce ar vrea să fie guvernator? a întrebat Marge, întrerupându-mi gândurile. El are deja toată puterea şi banii de care are nevoie.

— De ce nu? A avut succes în tot ce a făcut. Probabil că va fi un guvernator foarte bun.

Chiar şi când vorbea Vivian, mă tot gândeam la contul bancar şi la apartament. Probabil că şi Marge o făcea, având în vedere expresia ei. Liz, în schimb, era un maestru în menţinerea conversaţiei pe un teren neutru.

— Mi se pare că te va ţine foarte ocupată în următorii câţiva ani, a spus Liz.

— Deja sunt ocupată în fiecare zi.

— Şi îţi place, a spus Liz.

— Da. Chiar mi-a lipsit să merg la serviciu, şi este un loc foarte interesant. Simt cum, în sfârşit, încep să redevin eu cu adevărat, dacă are vreun sens.

— Are tot sensul din lume, a fost de acord Liz. Le spun clienţilor mei că munca semnificativă este esenţială pentru o sănătate mentală bună.

— Şi să fii mamă casnică este semnificativ, am subliniat eu.

— Nici nu încape îndoială, a spus Liz. Cred că toată lumea este de acord că a sta acasă să creşti un copil este semnificativ şi important. Apoi către Vivian: Ţi-a fost greu să fii departe de London?

— Ştiu că îi este dor de mine, a răspuns Vivian. Dar cred că este important că mă vede lucrând în afara casei. Ultimul lucru pe care-l vreau este să creadă că femeile ar trebui să aibă drept scop în viaţă statul în picioarele goale, gravide şi în bucătărie.

— Când ai fost tu vreodată în picioarele goală gravidă în bucătărie? am întrebat eu.

— Este un mod de-a spune, Russ, a spus ea. Ştii la ce mă refer. Şi, sincer, i-a prins bine şi lui Russ. Cred că acum are mai mult respect pentru modul în care a arătat viaţa mea timp de cinci ani.

— Întotdeauna am avut respect pentru ceea ce ai făcut, am spus eu, săturându-mă să mă simt de parcă trebuia să mă apăr în mod continuu. Şi da, ai dreptate că grija pentru London necesită multă energie. Dar şi eu muncesc, şi partea cea mai grea a fost străduinţa de a le face în paralel.

Vivian şi-a îngustat privirea, fiind evident faptul că nu-i plăcuse comentariul meu. Ea şi-a întors din nou atenţia către Marge.

— Tu ce mai faci? Merge bine munca?

Era genul de întrebare inofensivă care definea relaţia lor – o întrebare care nu însemna nimic şi care menţinea conversaţia superficială.

— Cum se spune, de fiecare dată când vrem să animăm petrecerea de la birou, invităm câţiva directori de la pompe funebre.

Deşi eram supărat, am zâmbit. Vivian nu a făcut-o.

— Nu ştiu cum poţi să o faci, a spus Vivian. Nu-mi pot imagina să stau toată ziua cu ochii în cifre şi să am de-a face cu Fiscul.

— Nu este o treabă pe care să o facă toată lumea, dar eu am fost mereu bună la matematică. Şi îmi place să-mi ajut clienţii.

— Asta e bine, a spus Vivian.

Nu a mai spus nimic şi toţi patru am căzut în tăcere. Marge se uita la unghii în timp ce Liz îşi ajusta tivul pantalonilor ei scurţi. Nu trebuia să fii un geniu ca să înţelegi că frivolitatea care fusese prezentă în atmosferă toată după-amiaza s-a evaporat imediat ce ocupase Vivian un loc pe verandă. Chiar şi Vivian părea să nu-şi mai găsească cuvintele. Ea nu se uita la nimic în mod special şi, în cele din urmă, aproape fără tragere de inimă, i s-a adresat din nou lui Marge:

— La ce oră aţi ajuns voi două aici?

— Pe la douăsprezece jumătate sau pe acolo, a răspuns Marge. Am ajuns la câteva minute după Russ.

— S-a întâmplat ceva interesant?

— Nu chiar. A fost o sâmbătă obişnuită. Mama a stat toată ziua în bucătărie, noi am mers la o plimbare, tata a stat în garaj până a început meciul de baseball. Şi, desigur, l-am tachinat puţin pe soţul tău.

— Foarte bine. Are nevoie de cineva care să-l ţină în priză. A fost puţin cam mofturos zilele astea. Se pare că acasă nu pot face nimic bine în ultima vreme.

M-am întors spre ea prea uimit ca să vorbesc *din nou* şi întrebându-mă: *Vorbeşti despre mine sau despre tine?*

Cont bancar separat. Apartament de serviciu. Posibilitatea de a fi plecată în Atlanta până la patru nopţi pe săptămână.

Cu cât mă gândeam mai mult la Surpriza de Sâmbătă a lui Vivian, cu atât începeam să suspectez faptul că a adus aici în discuţie lucrurile acestea pentru că ştia că n-aş dezbate problema cu alte persoane de faţă. Desigur, odată ce ajungeam acasă, ar fi spus că am discutat deja, aşa că nu exista niciun motiv să reluăm totul de la început, iar dacă făceam asta, însemna că voiam să pornesc o ceartă. Era o situaţie în care ea câştiga oricum, iar mie nu mi-a lăsat niciun drept la replică, însă ceea ce mă deranja pe mine şi mai tare decât manipularea pe faţă era că Vivian nu părea să fie deranjată de perspectiva de a petrece mai mult timp separaţi decât petreceam împreună. Ce ar fi însemnat asta pentru noi? Ce ar fi însemnat pentru London?

Nu ştiam. Nu îmi doream deloc să plec din Charlotte, dar dacă era absolut necesar, aş fi făcut-o. Căsnicia mea era importantă pentru mine – familia mea era importantă pentru mine – şi aş fi făcut tot posibilul să rămânem împreună. În ceea ce privea firma mea, nu era ceva stabilit definitiv în Charlotte şi dacă apărea la orizont posibilitatea de a ne muta, puteam foarte bine să încep să caut clienţi în Atlanta, presupunând că aveam o idee asupra programului viitor al lui Vivian. Tot era însă foarte vag, foarte incert.

Şi totuşi… dacă aş fi sugerat posibilitatea mutării familiei, nu aş fi ştiut cum avea să răspundă Vivian. Măcar ar fi vrut asta? Mă simţeam de parcă eu şi Vivian alunecam pe gheaţă în direcţii opuse şi, cu cât încercam mai mult să mă ţin de ea, cu atât părea ea mai hotărâtă să tragă mai tare în partea cealaltă. Avea o dorinţă să ţină secrete care nu-mi dădea pace şi, deşi presupuneam că ne vom sprijini reciproc în provocările legate de serviciu, nu-mi puteam scoate din cap ideea că Vivian nu prea era entuziasmată vizavi de acel tip de sprijin reciproc. În loc să simt că eu şi ea eram împotriva lumii, simţeam că Vivian era împotriva mea.

Dar poate că făceam prea mare caz din toate astea; poate eram prea contrariat şi mă

concentrasem prea mult asupra defectelor, nu asupra punctelor ei forte. Poate că odată ce începea London şcoala şi ne adaptam la programele noastre de muncă, lucrurile nu aveau să mai pară atât de sumbre şi vieţile noastre ar fi reintrat pe făgaşul normal.

Sau poate că nu.

În timp ce eu reflectam la aceste lucruri, Vivian discuta cu Marge şi Liz despre diverse spectacole din New York. Apoi le-a recomandat să încerce un bar aflat pe acoperişul unei clădiri de pe strada Fifty-Seventh, care avea o privelişte către Central Park şi despre care nu ştia prea multă lume. Îmi puteam aminti cum o duceam acolo pe Vivian în după-amiezile relaxante de duminică, atunci când obişnuiam să cred că eram centrul universului ei. Cât de îndepărtat mi s-a părut totul dintr-odată.

Chiar atunci a apărut London aducând două porţii de budincă, întinzându-le lui Liz şi lui Marge, după care ne-a adus câte o porţie şi mie, şi lui Vivian. În ciuda frământărilor mele interioare, văzând entuziasmul lui London, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Arată delicios, draga mea, am spus eu. Ce este?

— Budincă de ciocolată cu frişcă bătută, a răspuns London. Este ca o prăjitură Oreo mai moale şi am ajutat-o pe Nana să o facă. Ea mi-a spus că nu-mi va strica pofta de mâncare pentru că este doar o gustare. Mă duc să o mănânc pe a mea împreună cu Papa, bine?

— Sunt sigur că îi va plăcea asta. Am luat repede o gură şi am spus: E foarte gustoasă. Eşti o bucătăreasă grozavă.

— Îţi mulţumesc, tati, a spus ea.

Spre bucuria mea, s-a aplecat pentru o îmbrăţişare rapidă înainte să se ducă înapoi în casă, îndreptându-se fără îndoială către poala tatălui meu cu încă două porţii de desert.

Vivian a văzut-o pe London îmbrăţişându-mă şi, deşi a zâmbit delicat drept răspuns, nu eram sigur de

ce, dar cred că se simţise lăsată pe dinafară. De îndată ce a închis London uşa, Vivian şi-a pus desertul pe masă, zahărul fiind duşmanul ei cel mai de temut. Nu şi pentru mine, Marge sau Liz. Marge se afla la a doua linguriţă când a vorbit din nou.

— Vă aşteaptă o săptămână plină în faţă. London începe şcoala, Vivian călătoreşte, şi tu filmezi reclame, nu-i aşa? Când începeţi?

— Avem repetiţii miercuri după-amiază şi o să filmăm joi şi vineri, apoi câteva zile săptămâna viitoare. De asemenea, săptămâna viitoare voi avea o sesiune de casting.

— Ocupat-ocupat.

— O să mă descurc, am spus, realizând că eu chiar credeam asta. Cu London la şcoală, aveam opt ore libere să lucrez, ceea ce părea să fie tot timpul din lume în comparaţie cu viaţa pe care o aveam acum. Am mai luat o gură din desert, simţind privirea lui Vivian asupra mea.

— Ce e? am întrebat.

— Ai de gând să mănânci toată porţia, nu-i aşa? a întrebat Vivian.

— De ce să nu o fac?

— Pentru că vom mânca cina într-o oră. Nu-ţi face bine. Nici greutăţii tale.

— Cred că pot face faţă, am spus. Am slăbit două kilograme jumătate luna asta.

— Atunci de ce încerci să le pui la loc? a întrebat Vivian.

Când nu am răspuns, Liz şi-a dres vocea.

— Dar tu ce mai faci, Vivian? Mai mergi la sală şi faci yoga la locul acela din centru?

— Doar sâmbăta. Dar fac sport la sala de la serviciu de două sau de trei ori pe săptămână.

Am clipit.

— Aveţi sală la serviciu?

— Ştiai asta. M-ai văzut mergând cu geanta de sală la birou. Altfel nu aş avea timp. Desigur, câteodată se sfârşeşte prin a fi o sesiune de lucru în funcţie de care dintre directori se află acolo.

Deşi nu a menţionat un nume, aveam un sentiment profund că, prin director, soţia mea se referea de fapt la Walter, ceea ce este adevărat că m-a izbit ca fiind cea mai crudă *Surpriză de Sâmbătă* dintre toate.

Eu devenisem de-a dreptul posomorât. Vivian şi Marge şi-au continuat conversaţia superficială în timp ce eu doar ascultam, gândurile mele explodând ca artificiile în capul meu.

London şi mama au ieşit din casă, ambele purtând mănuşi de grădinărit. Era clar că London avea o pereche de la mama, deoarece acestea păreau să fie cam cu trei numere mai mari.

— Hei, scumpo! am strigat. E timpul să plantaţi câte ceva?

— Am mănuşi, tati! Eu şi Nana vom face foaaarte frumos stratul de flori!

— Bravo vouă.

Am privit cum mama a ridicat o cuvă micuţă din plastic în care se aflau douăsprezece ghivece de plastic mai mici, cu gălbenelele deja înflorite. London a luat două lopăţele şi mama asculta cu atenţie în timp ce London pălăvrăgea încontinuu în drumul lor spre stratul de flori.

— Ai observat până acum cât de bine se poartă mama cu London? a întrebat Marge. Este răbdătoare, veselă şi distractivă.

— Pari puţin cam tristă când spui asta, a observat Liz.

— Chiar sunt, a spus ea. Nu e ca atunci când a plantat flori cu mine. Sau când mi-a arătat cum se face budinca. Nu a fost nici răbdătoare, veselă sau distractivă, ca regulă generală. Când vorbea cu mine, o făcea pentru că avea să-mi dea nişte treburi de făcut.

— Eşti dispusă să accepţi ideea că amintirile tale ar putea fi selective? a întrebat Liz.

— Nu.

Liz a râs.

— Atunci ar trebui, pur şi simplu, să accepţi noţiunea că îi place mai mult de London decât i-a plăcut vreodată de tine sau de Russ.

— Au, a spus Marge. Asta nu este foarte terapeutic.

— Mi-aş dori ca London să ajungă să-mi vadă părinţii mai des decât o face, a remarcat Vivian. Mă întristează faptul că nu are acelaşi tip de relaţie cu ei. Simt de parcă ar rata să-mi cunoască familia.

— Când au fost ultima oară aici? a întrebat Liz.

— De Ziua Recunoştinţei, a spus Vivian.

— De ce nu vin în vizită vara aceasta?

— Compania tatălui meu a fost implicată într-o fuziune imensă, iar mamei nu-i place să călătorească fără el. Presupun că aş putea să o duc pe London la ei, dar zilele astea, când aş putea avea timp?

— Poate că asta se va schimba când lucrurile vor intra în normalitate, a sugerat Liz.

— Poate, a spus Vivian, încruntându-se deodată, uitându-se la London săpând în timp ce mama punea florile în pământ. Dacă aş fi ştiut că London avea să planteze flori, i-aş fi adus ceva de schimb. Rochia ei este nouă şi nu o va mai putea purta din nou.

Mă îndoiam că lui London îi păsa la fel de tare ca lui Vivian. Probabil că ea nu-şi putea aminti jumătate din rochiile pe care le avea, dar gândurile mele au fost întrerupte de un ţipăt brusc, pătrunzător al lui London, sunând a durere şi frică…

— AU, AU, AUUUU! Mă DOARE, TATI!!!

Instantaneu, lumea s-a rupt în imagini disparate, eu am simţit cum m-am ridicat, scaunul căzând în spatele meu… Liz şi Marge şi-au întors capetele, având expresii şocate pe feţe… Gura lui Vivian avea forma unui O… Mama se îndrepta spre London… London era roşie şi plângea, scuturându-şi mâna, cu faţa schimonosită…

— MĂ DOARE, TATI!!!

Am luat-o la fugă spre ea, adrenalina revărsându-se prin mine. De îndată ce am ajuns lângă ea, am luat-o în braţe.

— Ce ai păţit? Ce s-a întâmplat?

London suspina prea tare ca să poată răspunde, ţipetele ei înecate nelăsând-o să răspundă, şi îşi ţinea mâna departe de corp.

— Ce ai păţit? Te-ai lovit la mână?

Mama se albise la faţă.

— A înţepat-o o albină! a strigat ea. A încercat să o alunge cu mâna…

Între timp veniseră lângă noi şi Vivian, Liz şi Marge. Chiar şi tata apăruse în pragul uşii şi se uita spre noi.

— A fost o albină? am întrebat. Te-a înţepat o albină? Am încercat să apuc mâna lui London, dar ea o scutura frenetic, fiind convinsă că albina era încă acolo.

Vivian i-a oprit repede mâna lui London chiar dacă aceasta continua să ţipe. A rotit-o şi s-a uitat cu atenţie la dosul palmei.

— Văd acul! a strigat ea la London. London continua să se zbată, fără să realizeze, iar Vivian a continuat. Trebuie să-l scot, bine? A apucat-o mai strâns pe London de braţ. Stai nemişcată, i-a cerut ea.

Folosindu-şi unghiile, i-au trebuit mai multe încercări pentru a scoate acul, dar apoi, trăgând brusc, acul a ieşit afară.

— A ieşit, scumpa mea, a anunţat ea. Ştiu că doare, a liniştit-o ea, dar va fi bine acum.

Nu trecuseră mai mult de cincisprezece secunde de când o auzisem pe London ţipând prima dată, dar părea să fi trecut mult mai mult. London plângea încă, dar era mai puţin agitată şi ţipete ei începură să dispară când o ţineam în braţe. Lacrimile ei mi-au udat obrazul în timp ce toată lumea se afla în jurul ei, încercând să o liniştească.

— Shh… am şoptit. Eşti cu mine acum…

— Eşti bine? a întrebat Marge, mângâind-o pe London pe spate.

— Cred că te-a durut, sărăcuţa de tine… a adăugat Liz.

— Mă duc să aduc bicarbonat de sodiu… a anunţat mama.

— Vino aici, iubito, a spus Vivian, întinzându-se după London. Las-o pe mami să te ţină…

Vivian îşi strecurase mâinile pe după London, dar, dintr-odată, London şi-a adâncit faţa în gâtul meu.

— Vreau la tati! a spus London, şi, când Vivian a încercat să o ridice, am simţit şi mai tare braţele lui London strângându-mă, aproape sufocându-mă, până când Vivian a cedat în cele din urmă.

Am dus-o pe London în braţe până la scaun şi m-am aşezat, ascultând cum plânsetele ei se stingeau treptat. Până atunci, mama amestecase bicarbonat de sodiu cu apă şi formase o pastă, pe care a adus-o la masă împreună cu o linguriţă.

— Asta va diminua umflătura şi va înlătura puţin din mâncărimi, a spus ea. Vrei să te uiţi cum o aplic, London?

London s-a îndepărtat de la gâtul meu şi a privit cum îi aplica mama mea pasta pe piele.

— O să mă înţepe?

— Nu, deloc, a răspuns mama. Vezi?

London începuse iar să se vaite şi, când a terminat mama, London şi-a dus mâna mai aproape.

— Tot mă doare, a spus ea.

— Ştiu că te doare, dar asta o să te facă să te simţi mai bine, da?

London a încuviinţat din cap studiindu-şi mâna în continuare. I-am îndepărtat lacrimile cu degetul, simţind umezeala pe piele.

Am stat aşezaţi la masă o perioadă vorbind lucruri puţin importante, încercând să o distragem pe London şi urmărind dacă avea vreo reacţie alergică. Niciunul dintre noi nu se aştepta să vadă una – nici eu şi nici Vivian nu eram alergici, iar London nu fusese alergică la furnicile de foc, dar pentru că era prima înţepătură de albină a lui London, niciunul nu ştia cu siguranţă. London părea să respire normal şi umflătura nu se agravase, iar când am schimbat subiectul conversaţiei către doamna şi domnul Sprinkles, London părea să fi

uitat pe moment de durerea ei, chiar şi pentru doar câteva secunde.

După ce am ştiut că London era bine, eu, unul, am recunoscut că toţi adulţii exageraseră. Panica noastră, graba noastră să o liniştim, felul în care ne-am agitat pe lângă ea după aceea mi s-au părut puţin ridicole. Nu-şi rupsese o mână sau fusese lovită de o maşină, până la urmă. Ţipetele ei de durere au fost adevărate, dar totuşi… *fusese înţepată de o albină.* Când eram mic, cred că am fost înţepat de o grămadă de ori şi, când s-a întâmplat prima dată, mama nu-mi făcuse o pastă din bicarbonat de sodiu şi apă, şi nici nu mă ţinuse în braţe ca să mă calmeze. Dacă-mi amintesc bine, mama mi-a spus doar să mă duc să spăl locul până ieşea acul şi tata a spus ceva de genul: „Nu mai plânge ca un copil".

Când mama a întrebat-o în cele din urmă pe London dacă ar mai vrea o lingură de budincă de ciocolată, ea a sărit din poala mea şi mi-a oferit un sărut înainte să o urmeze pe mama în bucătărie. Îţi ţinea mâna în faţa ei ca un chirurg care tocmai se pregătise pentru operaţie. Am spus asta cu voce tare, făcându-le pe Marge şi pe Liz să râdă.

Vivian însă nu a râs deloc. În schimb, privirea ei piezişă părea să mă acuze de o crimă: *trădare.*

CAPITOLUL 13

Crimă şi pedeapsă

Aveam doisprezece ani şi Marge avea şaptesprezece când a anunţat că era atrasă de persoane de acelaşi sex sau oricare ar fi denumirea corectă din zilele noastre. Marge nu era conştientă că era sinceră pe atunci, ci că, pur şi simplu, se întâmplase. Eram împreună prin dormitorul ei şi apăruse în discuţie subiectul balului de la liceu. Când am întrebat-o de ce nu mergea, ea s-a întors spre mine.

— Pentru că-mi plac fetele, a spus ea brusc.

— A, îmi amintesc că am spus. Şi mie îmi plac fetele. Cred că o parte din mine bănuia vag că Marge putea fi lesbiană, dar la acea vârstă, tot ce ştiam eu despre sexualitate şi sex venea în marte parte din conversaţii şoptite pe holurile şcolii sau din filmele interzise minorilor la care mă uitam ocazional. Dacă mi-ar fi spus cu un an mai târziu, când îmi blocam cu un pantof uşa dormitorului ca să pot avea puţină intimitate în fiecare zi, nu ştiu cum aş fi reacţionat, deşi bănuiesc că ar fi fost mare caz. La treisprezece ani – şcoala generală –, tot ce este ieşit din comun este considerat Cel mai Rău lucru Posibil, inclusiv surorile.

— Te deranjează acest lucru? a întrebat ea, absorbită deodată să-şi studieze cuticulele. Abia după ce m-am uitat la ea – uitat cu adevărat – mi-am dat seama cât era de neliniştită pentru că-mi spunea.

— Nu cred. Mama şi tata ştiu?

— Nu. Şi să nu le spui niciun cuvânt. Or să se sperie.

— Bine, am spus eu vorbind serios, şi a fost un secret rămas între noi până când Marge i-a aşezat pe părinţi la masa din sufragerie în anul următor şi le-a spus singură.

Asta nu mă face nobil şi nici nu ar trebui să deduceţi multe din caracterul meu. Chiar dacă îi simţisem anxietatea, nu eram destul de matur să înţeleg gravitatea deplină a ceea ce-mi spusese ea. Când am început să creştem, lucrurile au fost diferite. Să fii lesbiană era ciudat, să fii lesbiană era greşit, să fii lesbiană era un păcat. Nu aveam nicio idee de luptele interioare pe care le avea Marge sau de lucrurile pe care le spuneau în cele din urmă oamenii pe la spatele ei – şi uneori chiar în faţă. Nici nu sunt destul de arogant să cred că le pot înţelege pe deplin chiar şi acum. Pentru mine, la cei doisprezece ani pe care-i aveam, lumea era simplă şi sincer nu conta deloc pentru mine dacă sora mea plăcea fetele sau băieţii. Eu o plăceam şi o displăceam din alte motive. De exemplu, nu-mi plăcea de ea când se urca în spatele meu, cu genunchii pe braţele mele, în timp ce-şi trecea degetele peste osul pieptului meu; nu mi-a plăcut când Peggy Simmons, o fată pe care o plăceam, a venit la uşă, iar ea i-a spus că: „El nu poate veni la uşă pentru că este la baie, şi se află acolo de mult, mult timp", după care a întrebat-o pe Peggy: „Se întâmplă să ai vreun chibrit?"

Sora mea. Fiind întotdeauna alături de mine.

Iar în ceea ce priveşte momentele în care o plăceam, este destul de simplu. Atât timp cât nu făcea ceva neplăcut, eram mai mult decât bucuros să o plac. La fel ca toţi fraţii mai mici de pretutindeni, aveam puţin din cultul eroului în ceea ce o privea pe Marge, şi dezvăluirea ei nu schimbase asta absolut deloc. Din câte vedeam eu, părinţii mei o tratau ca pe un tânăr adult în timp ce pe mine mă tratau ca pe un copil, atât înainte, cât şi după ce mi-a spus. Ei se aşteptau la mai mult din partea ei, fie în privinţa casei, fie în grija ei faţă de mine. Voi recunoaşte, de asemenea, că Marge mi-a deschis mai lin calea spre maturitate decât ar fi făcut-o părinţii mei, deoarece aceştia fuseseră mereu acolo, făcuseră asta cu Marge mai întâi. La urma urmei, surprizele şi dezamăgirile merg mână în mână atunci când vine vorba de creşterea copiilor, iar de cele mai multe ori mai puţine surprize însemnau o dezamăgire mai mică.

Când m-am furişat într-o noapte şi am luat maşina familiei? Marge o făcuse cu mulţi ani înainte.

Când am băut prea mult la o petrecere din liceu? Bine ai venit în club.

Când m-am urcat pe turnul de apă din cartierul nostru, un loc popular în care-şi petreceau timpul adolescenţii? Acela era deja locul preferat al lui Marge.

Când am fost un adolescent capricios care abia vorbea cu mama sau tata? Marge îi învăţase să se aştepte şi la asta.

Marge, desigur, nu m-a lăsat niciodată să uit cât de uşor scăpasem, dar, ca să fiu sincer, de multe ori m-a făcut să mă simt pe locul doi în familie, ceea ce nu era uşor. Fiecare s-a simţit în felul lui puţin desconsiderat, dar în luptele noastre

interioare, am sfârşit prin a ne sprijini unul pe altul din ce în ce mai mult cu fiecare an care trecea.

Când vorbim despre asta în zilele noastre – prin ce a trecut ea –, ascunde cât de greu i-a fost să iasă în faţă să le spună celorlalţi, şi asta mă face să o admir şi mai mult. Nu este niciodată uşor să fii diferit, şi să fii diferit în acel mod – în Sud, într-o casă creştină – părea să-i întărească hotărârea de a apărea invincibilă. Ca adult, ea trăieşte într-o lume definită de numere şi tabele, de calcule. Când vorbeşte cu alţii, încearcă să se ascundă în spatele glumelor şi a sarcasmului. Ea deviază de la subiectul intimităţii cu majoritatea persoanelor şi, deşi suntem apropiaţi, mă întreb dacă sora mea găseşte uneori că este necesar să-şi ascundă latura emoţională, chiar şi de mine. Ştiu că, dacă aş întreba-o, ea ar nega, mi-ar spune că dacă vreau sensibilitate, ar trebui să-i cer lui Dumnezeu o altă soră, genul de soră care este mereu pregătită cu un şerveţel în cazul în care începea să cânte la radio vreun cântec trist.

În ultima vreme, m-am trezit dorindu-mi să fi rămas cu impresia că am văzut-o pe ea cu adevărat, că întotdeauna o iubisem pentru cine era. Dar pe cât de apropiaţi suntem, conversaţiile noastre ajung rareori la acele adâncimi. La fel ca majoritatea oamenilor, presupun, noi vorbim despre ultimele noutăţi din vieţile noastre, ascunzându-ne firile ca o broască ţestoasă care-şi bagă capul înapoi în carapace.

Dar am văzut-o pe Marge şi în momente mai proaste.

Avea legătură cu o fată pe nume Tracey, colega ei de cameră. Marge era în primul an de facultate la Universitatea din Charlotte şi, deşi nu-şi ascunsese sexualitatea, nici nu se făIea cu ea. Tracey ştia de la bun început, dar nu păruse niciodată să o deranjeze. Aflate de multe ori împreună, între ele s-a născut o prietenie apropiată şi naturală aşa cum se întâmplă de obicei între colegele de cameră. Tracey avea un iubit acasă şi, după despărţirea de el, Marge a fost acolo să o sprijine. În cele din urmă, Tracey observase că Marge era atrasă de ea şi nu a descurajat sentimentul; ea chiar a speculat că putea fi bisexuală, dar nu era foarte sigură. Apoi, într-o noapte, s-a întâmplat. Marge s-a trezit dimineaţă cu sentimentul că descoperise partea din ea care lipsise. Tracey s-a trezit chiar mai confuză, dar dispusă să acorde o şansă relaţiei. Ele erau discrete, la insistenţele lui Tracey, dar era în regulă pentru Marge, şi în următoarele câteva luni, Marge s-a îndrăgostit şi mai tare. Tracey, pe de altă parte, a început să se retragă, şi după ce s-a întors acasă pentru vacanţa de primăvară din acel an, i-a spus lui Marge că s-a împăcat cu prietenul ei şi că nu era sigură că ea şi Marge puteau rămâne prietene. I-a spus că urma să se mute într-un apartament pe care-l închiriaseră părinţii ei şi că ceea ce împărtăşiseră ea şi Marge nu fusese altceva decât un experiment.

Nu însemnase nimic pentru ea.

Marge mă sunase chiar înainte de miezul nopţii. Băuse şi se bâlbâia, spunându-mi bucăţi din poveste şi declarând că voia să moară. Eu abia luasem permisul de conducere şi cumva

am ştiut exact unde să o găsesc. Am mers cu viteză până la turnul de apă şi i-am văzut maşina parcată sub el. M-am urcat şi am găsit-o pe sora mea stând lângă margine, cu picioarele atârnate. Lângă ea se afla o sticlă deschisă de rom şi mi-a fost clar imediat că era beată peste măsură şi aproape incoerentă. Când m-a văzut, s-a apropiat mai tare de margine.

Vorbindu-i cu calm, am reuşit să o conving să mă lase să mă apropii şi, când am ajuns în cele din urmă la ea, mi-am pus braţul în jurul ei şi am îndepărtat-o de lângă margine. Am ţinut-o în braţe cât timp a plâns şi am rămas în vârful turnului de apă până aproape în zori. M-a rugat să nu le spun părinţilor şi, după ce i-am promis, am condus-o înapoi în camera de la facultate şi am ajutat-o să se bage în pat. Când am ajuns acasă, părinţii mei erau extrem de supăraţi – aveam şaisprezece ani şi fusesem plecat toată noaptea. M-au pedepsit pentru o lună şi am pierdut privilegiile legate de condus încă trei luni după aceea.

Dar nu le-am spus niciodată unde am fost, sau cât de distrusă fusese sora mea în noaptea aceea, sau ce ar fi putut să se întâmple cu ea dacă nu aş fi apărut eu. Era de ajuns să ştiu că am fost acolo lângă ea, că am ţinut-o în braţe când a avut nevoie cel mai mult, exact aşa cum ştiam că ar fi făcut ea pentru mine.

Nu are rost să spun că, după cina cu familia mea, nu a mai avut loc seara romantică amânată dintre mine şi Vivian. Ea nu avea cea mai bună dispoziţie în momentul în care am ajuns acasă. Şi nici eu.

Dimineaţa de duminică a început într-un mod leneş, în care mi-am permis să beau cea de-a treia

ceaşcă de cafea după o alergare de opt kilometri, cea mai lungă alergare a mea după aproape zece ani. London se uita la un film în camera de zi şi eu citeam ziarul pe veranda din spate atunci când Vivian a ieşit şi ea afară.

— Cred că eu şi London avem nevoie de o zi intitulată „Eu şi mami”, a anunţat Vivian.

— O ce?

— Ştii tu, chestii de fete. Să ne îmbrăcăm frumos şi să ne facem manichiura şi pedichiura, poate îi coafez părul, lucruri de genul ăsta. Un fel de minisărbătoare înainte de prima ei zi de şcoală, în care să nu trebuiască să ne grăbim ca nebunele cum am făcut ieri.

— Este vreun loc deschis duminica?

— Găsim noi ceva, a spus ea. Şi mie mi-ar prinde bine o manichiură şi o pedichiură.

— Dar London ştie măcar ce înseamnă asta?

— Bineînţeles că ştie. Şi îmi va prinde bine să petrec nişte timp singură cu ea, ştii? Am muncit foarte mult în ultima vreme. Şi îţi voi oferi şi ţie o pauză, să faci orice vrei. Leneveşte pe aici, lucrează, poţi face orice.

— Când am lenevit eu vreodată?

— Ştii la ce mă refer, a spus ea. În fine, trebuie să merg să o ajut să aleagă câteva haine. Vreau să ne îmbrăcăm foarte frumos şi să realizez un moment special.

— Sună ca o zi pentru fete, am recunoscut eu. Sper să vă simţiţi minunat împreună.

— Aşa vom face.

— Cât timp crezi că veţi fi plecate?

— A, nu ştiu. Depinde. S-ar putea să nu ne întoarcem până la cină dacă London va vrea să mănânce de prânz. Vreau ca ziua să decurgă într-un mod relaxant. Cine ştie? Poate că va dori să vadă un film.

După patruzeci şi cinci de minute, ele au ieşit pe uşă, iar eu aveam casa doar pentru mine. În aceste zile, nu era un lucru foarte întâlnit, dar mă obişnuisem atât de tare să fug de colo colo încât nici

măcar nu ştiam ce ar fi trebuit să fac. Pentru că totul era destul de în ordine cu Taglieri, nu prea exista nimic urgent de lucru şi, în afară de câteva farfurii care trebuiau puse în maşina de spălat vase, casa era curată. Mi-am terminat antrenamentul şi ziarul de citit şi pentru că-mi petrecusem cea mai mare parte a zilei de ieri cu familia, nu aveam nimic de făcut decât să cutreier fără ţintă prin casă după ce fusesem de unul singur mai puţin de o oră. Lipsea ceva – sau mai degrabă cineva – şi am realizat că ceea ce-mi doream cu adevărat să fac, dacă era să aleg, era să merg pe bicicletă cu London prin cartier, noi doi împreună într-o superbă duminică după-amiază.

Vivian şi London s-au întors acasă pe la şapte, iar eu am mâncat singur atât prânzul, cât şi cina.

Mi-ar fi plăcut să fiu genul de bărbat care merge la sala de sport sau meditează sau care petrece după-amiaza citind biografia lui Teddy Roosevelt, dar ziua aceea liniştită a dus la un nivel de energie scăzut fără să am nici cea mai mică ambiţie de a îmbunătăţi acest lucru. Am ajuns să-mi petrec ziua navigând pe internet, un clic ducând la următorul, indiferent de ce-mi atrăgea atenţia. Am citit despre o meduză uriaşă care a ajuns pe o plajă din Australia, despre greutăţile întâmpinate în diferitele ţări din Orientul Mijlociu, despre dispariţia iminentă a gorilelor din Africa Centrală şi „Cele mai bune zece alimente pe care să le mănânci ca să scazi rapid grăsimea de pe burtă!”

Dacă exista un lucru despre navigarea pe internet de care să fiu mândru, acela era că nu am citit nici măcar un singur articol despre vreo vedetă. Nu era de ajuns ca să mă umflu în pene, dar era ceva, nu?

Vivian şi London erau amândouă obosite când au ajuns acasă, dar era o oboseală de bun augur. London mi-a arătat unghiile de la mâini şi de la picioare şi mi-a spus că pe lângă faptul că au mâncat în oraş, au văzut un film şi au făcut cumpărături. După ce şi-a făcut baie, i-am citit ca de obicei, dar

ea căsca în mod constant înainte să dau ultima pagină. Am sărutat-o şi i-am mirosit parfumul şamponului pentru bebeluşi pe care prefera încă să-l folosească.

Până când am coborât eu, Vivian se îmbrăcase în pijama şi stătea în camera de zi, ţinând un pahar de vin. Televizorul era deschis – la o emisiune despre casnice, majoritatea părând instabile emoţional –, dar Vivian era mai veselă decât de obicei. Mi-a vorbit despre cum şi-au petrecut ziua, mi-a aruncat o privire sfioasă când i-am oferit un comentariu sugestiv, şi am sfârşit în pat.

Nu a fost chiar o seară romantică planificată, însă eu eram fericit.

Marţi dimineaţă, în prima zi de şcoală a lui London, eu şi Vivian am mers cu ea prin parcare, către clădirea în care se afla clasa ei. Când am întrebat-o dacă vrea să o ţin de mână, ea şi-a prins degetele mari sub curelele ghiozdanului.

— Nu mai sunt o fetiţă, a spus ea.

Ieri, eu şi Vivian am primit un e-mail de la învăţătoare, în care spunea că prima zi de şcoală putea fi traumatizantă pentru unii copii şi că era bine să nu zăbovim prea mult la despărţire. Aceasta ne sfătuia să le dăm un sărut rapid sau o mângâiere pe spate şi să o lăsăm pe ea să-i conducă în clasă. Eram descurajaţi să stăm la uşă şi să privim sau să privim prea mult prin ferestrele clasei. Eram avertizaţi să nu ne lăsăm copiii să ne vadă plângând indiferent de cât de emoţionaţi eram, pentru că acel lucru putea accentua neliniştea copilului. Ni s-au dat numerele de telefon ale asistentei de la şcoală şi ni s-a spus despre consilierul şcolar că va fi disponibil în hol în cazul în care vreun părinte dorea să discute ce simte despre faptul că copilul lui începea şcoala. Mă întrebam dacă părinţii mei primiseră vreodată o astfel de scrisoare când eu sau Marge am început şcoala şi am râs cu voce tare la gândul acesta.

— De ce râzi? a întrebat Vivian.

— Îţi zic mai târziu. Nu e nimic.

În faţă i-am văzut pe mama şi pe tata aşteptând la maşină. Tata era îmbrăcat în hainele de instalator, care constau dintr-o cămaşă albastră cu nasturi şi mâneci scurte pe care avea logo-ul companiei, blugi şi bocanci de lucru. Mama, slavă Domnului, nu avea nici şorţ şi nici vreo pălărie roşie, ea se *asortase,* ceea ce eu apreciam, chiar dacă lui London îi era indiferent.

London i-a văzut şi a început să alerge. Tata a luat-o în braţe când ea a sărit spre el. El i se adresase cu Dovlecel, ceea ce nu mai auzisem până atunci. Mă întrebam dacă era ceva nou sau dacă fusese complet spontan.

— Astăzi este ziua cea mare, a spus mama. Eşti bucuroasă?

— Va fi distractiv, a spus London.

— Sunt sigură că îţi va plăcea, a asigurat-o mama.

Tata a sărutat-o pe London pe obraz şi apoi a lăsat-o jos.

— Vrei să mă ţii de mână, Papa? a întrebat London.

— Sigur că da, Dovlecel.

London a luat-o înainte cu tata, iar Vivian i-a spus mamei puţin despre e-mailul pe care-l primisem de la învăţătoare. Mama s-a încruntat confuză.

— Au un consilier pentru *părinţi?*

— Ea lucrează pentru şcoală, a explicat Vivian. Unii părinţi ar putea avea emoţii sau ar putea fi supăraţi. Sunt sigură că ea va da din cap şi va asculta şi le va spune că vor fi bine. Nu e mare lucru.

— Tu ai emoţii?

— Nu. Simt o urmă de tristeţe, pentru că este sfârşitul unei perioade, dar sunt sigură că va trece.

— Păi… e bine.

Am intrat cu toţii în clădirea joasă a şcolii şi aşa cum priveam mamele şi copiii lor intrând în clasă doi câte doi, m-am gândit la povestea despre arca lui Noe, cartea preferată a lui London. Mă aşteptam să-i

văd pe Emily şi pe Bodhi, dar nu i-am zărit, mă întrebam dacă ea venise deja şi plecase sau dacă nu sosise încă.

Nu că ar fi contat, desigur. Am stat la rând cu alţi părinţi şi copii care se îndreptau către clasă, perechi de câte doi, atât în faţa, cât şi în spatele nostru. Rândul mergea repede şi, când am ajuns la uşă, Vivian a înaintat, ajungând lângă tata şi London.

— Bine, scumpo. Dă-le câte un sărut lui Papa şi Nana, da? apoi e rândul meu.

London a făcut întocmai, sărutându-i pe ambii mei părinţi înainte să o sărute pe Vivian.

— Va veni tati să te ia de la şcoală, dar vreau să aud totul când ajung acasă. Şi să nu uiţi că ai lecţia de pian azi la ora patru, da? Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mami.

Învăţătoarea zâmbea.

— Ei, bună, London. Mă bucur să te văd din nou. Eşti pregătită pentru o zi de distracţie?

— Da, doamnă, a răspuns London, şi cu o atingere blândă pe spate, Vivian a îndemnat-o pe London să meargă înainte în timp ce învăţătoarea i-a făcut loc să treacă. Aşa cum fusesem avertizaţi, nu am zăbovit pe lângă uşă sau pe la ferestre, deşi o puteam vedea pe London stând la o masă joasă pe care se aflau carioci de diferite modele şi forme.

Copiii se jucau cu ele, făcând desene. Bodhi tot nu apăruse, dar London nu părea să fie deranjată.

Abia când ne aflam în drum spre maşină am realizat ce se întâmplase.

— Nu am avut ocazia să o sărut şi să-mi iau la revedere.

— Este în regulă. Ai să o vezi după şcoală, a ridicat Vivian din umeri.

— Vrei să trecem pe lângă hol să o vedem pe doamna consilier?

— Nici gând, a spus ea. Deja am întârziat la serviciu. Probabil că Walter face treişpe-paişpe prin biroul lui aşteptându-mă.

Cât timp a fost London la şcoală, am reconfirmat toate aspectele legate de filmare înainte de întâlnirea cu şeful echipei de filmare. Am revizuit împreună programul, precum şi metrajul de care era nevoie mai ales pentru reclama mai lungă, care avea mai mult de o duzină de imagini diferite şi care necesita trei zile – şi ne-am asigurat că aveam exact aceeaşi viziune. După aceea, am mai sunat la birourile a şase chirurgi plasticieni şi am programat două întâlniri pentru săptămâna următoare.

Nu era rău pentru o zi de muncă şi, când m-am dus să o iau pe London, am aşteptat la o coadă care se întindea în josul străzii. Spre deosebire de momentul în care o duceam la şcoală, când veneam să o iau, totul era mai haotic şi lua timp şi au trecut douăzeci de minute până a urcat London în cele din urmă în maşină.

— Cum a fost prima ta zi de şcoală? am întrebat-o eu după ce am parcat încet şi i-am văzut reflexia în oglinda retrovizoare.

— A fost distractiv, a spus ea. Învăţătoarea m-a lăsat să o ajut să citească povestea *Aleargă, câine, aleargă!*[13] la ora de poveşti. Unii dintre copii nici măcar nu ştiu literele încă.

— Vor prinde din urmă, am spus. Nu cred că citeam când am mers la grădiniţă.

— De ce nu?

— Părinţii mei nu-mi citeau prea mult. Probabil că au presupus că voi învăţa să citesc când voi merge la şcoală.

— De ce nu-ţi citeau?

— Nu ştiu. Poate că erau prea obosiţi.

— Mama îmi citeşte când este obosită. Şi tu îmi citeşti când eşti obosit.

— Bănuiesc că oamenii sunt diferiţi. Hei, apropo, Bodhi a venit la şcoală?

— Da, şi am stat la aceeaşi masă. El e foarte bun la colorat.

— Asta este grozav. Este bine să stai lângă cineva pe care-l cunoşti deja.

Ne distanţasem destul de mult de şcoală.

— Tati?

— Da?

— Putem să mergem să luăm îngheţată de la Diary Queen înainte de lecţia de pian? Pentru că am mers la şcoală astăzi?

Am făcut un calcul rapid după ce m-am uitat la ceas.

— Cred că putem strecura asta în program.

Faptul că ne-am oprit să luăm îngheţată a făcut să ajungem cu doar câteva minute înainte la casa profesoarei de pian. London era de opt ore în continuă mişcare şi se făceau nouă în momentul în care se termina lecţia, fără să punem la socoteală timpul pe care-l folosise ca să se pregătească pentru şcoală. Avea să fie epuizată când ajungeam acasă.

Cât timp exersa London la pian, am făcut o plimbare prin cartier. Mă dureau puţin genunchii de la alergarea regulată, dar nu prea tare. Tocmai mă pregăteam să plec când mi-am auzit sunând telefonul mobil. Era Marge.

— Cum s-a descurcat London în prima zi de şcoală? a întrebat Marge fără o altă introducere.

— S-a simţit bine, am răspuns. A fost şi prietenul ei Bodhi acolo.

— Da? Dar mama lui Bodhi?

— Nu am văzut-o, am spus. Plecasem când ea şi Bodhi au ajuns acolo.

— Slavă Domnului, a spus ea. Altfel, săraca Emily ar fi fost nimicită de privirile mortale cu laser ale lui Vivian.

— Tu nu ar trebui să munceşti în loc să te iei de soţia mea?

— Nu mă iau de ea. În orice caz, sunt de partea ei. Adică, dacă Liz ar fi petrecut timp cu fosta ei iubită, care de asemenea se întâmpla să fie o femeie grozavă, frumoasă, recent despărţită, şi eu aş fi încercat să o anihilez cu privirea mea nimicitoare cu laser.

— Ce se întâmplă cu femeile?

— Hai, te rog. Nici măcar să nu începi. Glumeşti? Sunt sigură că îţi place la nebunie să o auzi vorbind despre *Walter* în fiecare conversaţie. Chiar şi eu mă săturasem să-i aud numele.

— Lucrează pentru el, am spus eu încercând să pară mai puţin important. Este normal.

— Da? Cum îl cheamă pe şeful meu? Când nu am răspuns, ea a continuat. Şi cui îi pasă că ei lucrează împreună, fac sport împreună, călătoresc împreună şi zboară împreună într-un avion privat? Şi ce contează dacă ea menţionează numele şeful ei miliardar de mai multe ori decât îl menţionează pe al tău? Eşti atât de implicat, încât nu mai poţi simţi nici măcar cea mai mică urmă de gelozie.

— Încerci cumva să mă enervezi?

— Nu, deloc, a spus ea. Dar vreau să ştiu cum a decurs restul weekendului pentru tine după ce aţi plecat de la mama. Presupun că nu ai readus în discuţie chestia cu noul cont bancar sau apartamentul din Atlanta, nu?

— Nu. Sâmbătă seara s-a terminat destul de liniştită. Am mers devreme la culcare. Eram cu toţii obosiţi. Iar duminică eu am avut o pauză.

I-am spus puţin despre ziua lui Vivian şi London.

— De parcă nu mă aşteptam la aşa ceva, a spus Marge.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai observat modul în care s-a uitat la tine după ce a înţepat-o albina pe London?

Îmi aminteam exact, dar nu voiam să o spun. În schimb, am zis:

— Era doar supărată că se rănise London.

— Ba nu. Era supărată pentru că London a alergat la tine să o liniştească, nu la ea. Şi Liz a observat asta.

Mi-am amintit că mă gândisem la acelaşi lucru şi nu am spus nimic.

— Deci, ea ce a făcut? a continuat Marge. Şi-a petrecut toată ziua de duminică cu London şi apoi a repezit-o în clasă înainte să ai ocazia să o săruţi şi să-ţi iei la revedere.

— De unde ştii despre asta?

— M-a sunat mama şi mi-a spus. Mi-a spus că a fost tare ciudat.

— Eşti nebună, am spus, simţindu-mă dintr-odată în defensivă. Faci prea mare caz din asta.

— S-ar putea, a recunoscut ea. Sper să fie aşa.

— Şi încetează să mai vorbeşti aşa despre Vivian. Tot ce trebuie să faci este să te opreşti din disecarea tuturor lucrurilor pe care le face. A avut o presiune foarte mare pe umeri în ultimele câteva săptămâni.

— Ai dreptate, a spus ea. Am întrecut măsura. Îmi pare rău. A urmat o pauză. Ce faci acum?

— Încerci să schimbi subiectul?

— Fac tot ce pot. Mi-am cerut deja scuze.

— London este la lecţia de pian, iar eu fac o plimbare. M-am gândit să mai ard câteva calorii înainte de cină.

— Foarte bine, a spus ea. Apropo, arăţi mai tras la faţă.

— Încă nu se vede cum trebuie.

— O, ba da. Când te-am văzut în weekend, am rămas… surprinsă.

— Tu încerci doar să mă perii, ca să nu rămân supărat pe tine.

— Tu nu stai niciodată supărat pe mine. Ţie îţi place atât de mult să faci oamenilor pe plac, încât probabil că vei închide telefonul şi te vei îngrijora că mi-ai rănit sentimentele pentru că te-ai răstit la mine.

Am râs.

— Pa, Marge.

Chestia este că, oricât de nefericit eram cu privire la evaluarea lui Marge faţă de Vivian, nu-mi puteam scoate din cap ideea că era posibil să fi existat ceva mai mult adevăr în cele spuse de ea. Singurul lucru care nu se potrivea perfect cu teoriile lui Marge a fost seara noastră de duminică amiabilă, dar chiar şi căldura neaşteptată din partea lui Vivian ar fi putut fi explicată de sentimentul că îşi reafirmase supremaţia de necontestat în viaţa lui London.

Pe de altă parte, era un lucru nebunesc. Şi ce dacă alergase London la mine după ce fusese înţepată de albină? Sentimentele mele nu ar fi fost rănite dacă ar fi alergat la Vivian, în schimb, oamenii cu mariaje sănătoase nu cădeau pradă unor lupte atât de mărunte. Eu şi Vivian formam o echipă.

Nu-i aşa?

Am simţit imediat că Vivian nu se afla într-o dispoziţie plăcută când s-a întors de la serviciu, iar când am întrebat-o cum i-a fost ziua, a început să spună o poveste despre modul în care directorul financiar tocmai ce îşi prezentase preavizul de două săptămâni, ceea ce a aruncat compania într-o schimbare neprevăzută.

— Walter a fost foarte furios, a spus ea când se îndrepta către dormitor. A intrat în dressing şi a început să-şi scoată hainele. Şi nu pot spune că-l învinovăţesc. Doar săptămâna trecută a fost de acord în mod oficial să se mute la Atlanta. Chiar a folosit acest lucru ca să negocieze sporul de mutare – de care a şi beneficiat – şi acum ne informează dintr-odată că şi-a găsit un alt loc de muncă? Oamenii încearcă mereu să profite de Walter şi eu văd cum se întâmplă asta. M-am săturat până peste cap.

Iată numele din nou, mi-am amintit eu de vorbele lui Marge. Nu *o dată,* ci *de două ori.*

— Sunt sigur că face ce este mai bine pentru familia ei.

— Nu m-ai lăsat să termin, a sărit Vivian. Având pe ea sutienul şi chiloţii, s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi. Se pare că ea a recrutat şi alţi directori care să o urmeze la noua companie şi există zvonuri cum că unii dintre ei chiar se gândesc la asta. Ştii cât rău ar putea produce acest lucru companiei lui Walter?

A treia oară e cu noroc.

— Se pare că ai avut o zi grea.

— A fost îngrozitoare, a spus ea apucând un tricou alb.

Nu puteam să nu observ cât de elegantă era Vivian, chiar şi atunci când se dezbrăca.

— Desigur, acest lucru înseamnă că, din cauza acestui nou tertip, probabil că va trebui să petrec şi mai mult timp în Atlanta, cel puţin pentru o perioadă, oricum.

— Mai mult de patru zile?

Şi-a ridicat mâinile şi a tras aer adânc în piept.

— Te rog să nu începi cu asta, că deja am avut o zi îngrozitoare. Ştiu că eşti supărat. Şi eu sunt supărată. Doar lasă-mă să merg să petrec puţin timp cu London şi vorbim mai târziu despre asta. Vreau să aud cum a fost prima ei zi de şcoală şi să mă relaxez şi poate să beau un pahar cu vin, bine?

Până să termine, ea se afla deja în drum spre London.

Cât timp au stat ele în camera de zi, eu am gătit o cină rapidă cu pui, orez, morcovi caramelizaţi şi o salată. Când a fost gata, au venit la masă.

Vivian era încă distrasă şi tensionată. London, în schimb, menţinea un flux constant de pălăvrăgeală – cum s-a jucat ea cu Bodhi şotron şi ascunselea, că Bodhi era un săritor foarte bun, şi nenumărate alte detalii ale zilei sale de la şcoală.

După cină, am curăţat bucătăria în timp ce Vivian a urcat la etaj împreună cu London. În ciuda orei târzii, l-am sunat pe Taglieri să vorbesc cu el despre repetiţiile de a doua zi şi să mă asigur că a revizuit scenariul. Singurul lucru pe care l-am învăţat despre clienţi este că, cu cât erau mai familiarizaţi cu scenariul, cu atât aveau mai mult succes integrând alte indicaţii.

Când am terminat de vorbit la telefon, am auzit nişte strigăte la etaj. Am urcat scările în grabă şi m-am oprit în uşa dormitorului lui London. Vivian ţinea un prosop umed, iar London, îmbrăcată în pijama, avea părul ud şi obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

— De câte ori ţi-am spus să nu pui prosoapele ude în coşul de rufe?! a întrebat Vivian. Şi rochia

asta nici nu ar fi trebuit să ajungă acolo în primul rând!

— Am spus că-mi pare rău! a strigat London înapoi. Nu am vrut!

— Acum, totul va mirosi a mucegai şi probabil că vor rămâne câteva pete.

— Îmi pare rău!

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Vivian s-a întors spre mine având o expresie lividă pe chip.

— Se întâmplă că noua rochie a fiicei tale probabil este distrusă. Cea pe care a purtat-o duminică.

— Nu am făcut-o intenţionat! a spus London cu faţa schimonosită.

Vivian şi-a ridicat mâna, ţinându-şi buzele într-o linie sumbră.

— Ştiu că nu ai făcut-o. Nu despre asta e vorba. Ideea este că ai pus în coşul de rufe o rochie murdară împreună cu rochia cea nouă şi apoi ai pus prosoapele ude peste ele. De câte ori ţi-am spus să laşi prosoapele să se usuce pe marginea căzii înainte să le pui în coş?

— Am uitat! a strigat London. Îmi pare rău!

— A fost vina mea, am intervenit eu, regula cu prosopul ud fiind clar nouă pentru mine. Nu le văzusem niciodată pe Vivian şi pe London să ţipe una la alta ca acum. Imaginea mi-a amintit de seara în care m-am certat şi eu cu London. Eu i-am spus să pună tot ce are murdar în coşul de rufe.

— Adevărul este că ea ştie ce are de făcut! a izbucnit Vivian înainte să-şi întoarcă atenţia către London. Nu-i aşa?

— Îmi pare rău, mami, a spus ea.

— Am să le duc mâine la curăţătorie, m-am oferit eu. Sunt sigur că vom reuşi să scoatem petele.

— Nu despre asta este vorba, Russ! Ea nu are niciun respect pentru lucrurile pe care le cumpăr pentru ea, indiferent de câte ori îi spun!

— Am spus CĂ-MI PARE RĂU! a ţipat London.

Ştiam un lucru cu siguranţă: Vivian era mult prea nervoasă, iar London era prea obosită ca să continue o astfel de scenă.

— Ce zici să termin eu aici? m-am oferit. Pot să o pun eu în pat.

— De ce? Ca să-i poţi spune că exagerez?

— Nu, desigur că nu…

— Hai, lasă-mă. M-ai subminat încă de când am început serviciul, a spus ea, dar bine, fie. Am să vă las singuri. A pornit în direcţia dormitorului nostru înainte să se uite din nou la London. Sunt foarte dezamăgită că nu-ţi pasă de mine încât să mă asculţi, a spus ea.

Am văzut angoasa de pe chipul lui London de îndată ce a ieşit Vivian din cameră şi primul meu gând a fost să încerc să înţeleg cât de crudă fusese Vivian. Ar fi trebuit să reacţionez, dar Vivian cobora deja scările şi London plângea, aşa că am înaintat şi m-am aşezat pe pat. Mi-am deschis braţele.

— Vino aici, fetiţă mică, i-am şoptit, iar London a venit spre mine. Am luat-o în braţe şi am tras-o mai aproape, simţind cum trupul continua să-i tremure.

— Nu am vrut să-mi stric rochia, a scâncit ea.

— Ştiu că nu ai vrut. Hai să nu ne facem griji pentru asta acum.

— Dar mami este supărată pe mine.

— O să-i treacă peste puţin timp. A avut o zi grea la serviciu şi ştiu că este foarte mândră că te-ai descurcat atât de bine la şcoală astăzi.

Plânsetele au început să-i scadă treptat, până a ajuns doar să-şi tragă nasul. I-am şters lacrimile cu degetul.

— Şi eu sunt mândru de tine, Dovlecel.

— Papa îmi spune aşa, nu tu.

— Poate că pot să-ţi spun şi eu.

— Nu, a spus ea.

Am zâmbit, în ciuda tristeţii ei.

— Bine. Poate pot să-ţi spun… măgăruş.

— Nu.

— Iepuraş?

— Nu, a spus ea. Spune-mi London.

— Nici măcar fetiţă mică? Sau scumpo?

— Bine, a încuviinţat ea, capul ei mişcându-se pe pieptul meu. Mami nu mă mai iubeşte.

— Bineînţeles că te iubeşte. O să te iubească mereu.

— Atunci de ce se mută?

— Nu se mută, am spus. Doar că uneori trebuie să lucreze la Atlanta. Ştiu că-ţi va fi dor de ea. Aşa cum îmi ţineam fiica în braţe, mă durea sufletul pentru fetiţa care, fără îndoială, era la fel de confuză ca şi mine în legătură cu ceea ce se întâmpla cu familia noastră.

A fost nevoie de mai multe poveşti decât de obicei până când a reuşit London să se liniştească suficient cât să adoarmă. După ce am sărutat-o pe obraz, am coborât la parter şi am găsit-o pe Vivian trăgând haine din dulap.

— Este gata pentru un sărut dacă ai să-i spui ceva.

Vivian şi-a luat telefonul şi a trecut pe lângă mine, punând pe pat hainele pe care le scosese din dulap. Avea două valize deschise, fiecare dintre ele umplută pe jumătate şi cu mult mai multe haine decât cele necesare pentru o călătorie de trei zile. Avea costume pentru birou şi haine pentru sală, haine lejere şi rochii potrivite mai mult pentru ieşiri în oraş. Nu eram sigur de ce împacheta atât de multe. Nu avea de gând să vină acasă în weekend? Sigur ar fi menţionat deja despre asta… dar atunci am realizat că nu aveam niciun motiv să cred asta. Aveam să aflu despre ce era vorba când voia ea să-mi spună. Şi cum stăteam şi mă uitam la valizele umplute pe jumătate, mi-au apărut în minte cuvintele *apartamente de serviciu.* Deşi uitasem totul în urmă cu câteva minute cât am stat cu London, golul era acum umplut cu legături.

Nu am putut suporta să mă mai uit la haine, aşa că m-am dus la bucătărie şi m-am întrebat dacă să-mi pun sau nu un pahar de băutură înainte să decid

împotriva acestui lucru. În schimb, am stat în faţa chiuvetei şi am privit absent la curtea din spate. Soarele apusese nu cu mult timp înainte, cerul agăţându-se încă de ultimele vestigii ale luminii, iar luna nu răsărise încă. Cerul ce se înfăţişa în faţa ochilor – un amurg care dispărea rapid – mi s-a părut ciudat de prevestitor.

Simţeam că încep să înţeleg, iar sentimentul îmi era dublat de o stare nedorită de teamă. Cu cât mă gândeam mai mult la soţia mea, cu atât acceptam mai mult faptul că nu mai aveam nicio idee la ce se gândea. În privinţa lui London, în privinţa mea. În privinţa noastră. Într-un fel, în ciuda anilor de când eram împreună, ea devenise o străină pentru mine. Deşi am făcut dragoste cu doar două seri înainte, mă întrebam dacă s-a întâmplat pentru că mă iubeşte sau pentru că era un obicei, o rămăşiţă persistentă a anilor petrecuţi împreună, mai mult fizică decât afectivă. Dar acea opţiune, oricât de sfâşietoare mi se părea, era mai bună decât alternativa – că făcuse dragoste cu mine ca o distragere a atenţiei, pentru că ea făcea sau plănuia ceva mai grav, ceva ce nu voiam nici măcar să-mi imaginez.

Mi-am spus că nu era adevărat şi chiar dacă ea oscila în privinţa sentimentelor pe care le avea pentru mine, ea îşi dorea întotdeauna ceea ce era mai bine pentru familia noastră.

Nu-i aşa?

Nu ştiam, dar atunci am auzit-o pe Vivian vorbind încet în timp ce cobora scările. Am auzit-o rostind numele *Walter* şi i-a spus să aştepte. Ştiam că nu voia ca eu să ştiu că vorbea la telefon. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se. Deşi nu ar fi trebuit să o fac, m-am strecurat spre camera de zi. Perdelele erau trase, camera era deja întunecată, iar eu am stat în spatele draperiilor, uitându-mă prin locul dintre material şi fereastră. Îmi spionam soţia, ceva ce nici nu-mi imaginam să fac înainte, dar teama crescândă mă făcea să mă simt de parcă liberul meu arbitru dispăruse. Ştiu că era greşit, chiar şi când îmi întindeam gâtul şi

mişcam draperia – şi atunci era prea târziu să mă opresc.

Nu am putut să aud prea mult până când Vivian a râs, un sunet vesel, unul pe care nu-l mai auzisem în ceea ce părea să fi fost ani de zile. Dar nu m-a speriat doar râsul ei, ci modul în care zâmbea şi lumina din ochii ei, frivolitatea pe care o radia. Dispăruse acea Vivian care venise posacă de la serviciu sau care se răstise la London. Vivian cea irascibilă din dormitorul principal dispăruse.

Văzusem şi înainte expresia de pe chipul lui Vivian, în momente de fericire nediluată, având de multe ori legătură cu London. Dar o zărisem, de asemenea, şi când am fost singuri, înainte, când eram mai tânăr şi încă singur şi curtam o femeie pe care o întâlnisem la o petrecere din New York.

Vivian arăta ca şi cum era îndrăgostită.

În momentul în care a intrat Vivian în casă, eu mă aflam în birou. Am evitat să vorbesc cu ea de teamă pentru ceea ce îi puteam spune. Nu voiam să stau cu ea şi m-am chinuit să revizuiesc scenariul lui Taglieri, cuvintele fiind fără înţeles pe măsură ce le citeam.

Am simţit-o mişcându-se prin jurul meu, dar doar pentru o clipă. I-am auzit paşii urcând către dormitor, unde ştiam că plănuia să-şi umple ambele valize până aproape dădeau pe afară.

Am rămas o oră în birou, apoi încă una, până s-au făcut trei. Vivian a venit în cele din urmă să vadă ce fac. Cred că a fost surprinsă de faptul că nu am căutat-o. Ea ştia doar că o linişteam pe London care plângea şi, pentru că mă cunoştea, presupunea că urma să încerc să discut incidentul.

Acum însă, aşa cum îmi făcuse şi ea de atât de multe ori, o lăsasem să se întrebe ce se întâmpla.

— Vii la culcare?

— Peste puţin timp, am răspuns fără să mă întorc. Încă mai am de lucru.

— Se face târziu.

— Ştiu, am spus.

— Nu ar fi trebuit să ţip la London în felul în care am făcut-o. Mi-am cerut iertare când am acoperit-o cu pătura.

— Mă bucur, am spus. Era supărată.

A aşteptat. Eu tot nu m-am întors. A continuat să aştepte, dar eu nu am mai adăugat nimic.

— Bine, în fine, a spus în cele din urmă oftând.

— Noapte bună.

— Noapte bună, am şoptit, dar imediat ce am spus-o, am început să mă întreb dacă însemna de fapt la revedere.

Au trecut treisprezece zile înainte să aflu adevărul.

În ziua următoare, m-am dus la agenţie şi am găsit actriţa tânără perfectă pentru reclama pe care mi-o imaginasem. Acea reclamă urma să se filmeze ceva mai târziu, prin septembrie, odată ce erau finalizate editările primelor două. Am repetat cu Taglieri şi am filmat reclama a doua zi în faţa tribunalului, şi am finalizat înregistrarea vocii de pe fundal pentru cea de-a doua reclamă. Apoi am filmat a doua reclamă, iar în săptămâna următoare am avut prezentări cu cei doi chirurgi plasticieni. De la una din cele două întâlniri am plecat cu gândul că aveam o şansă să obţin cel de-al doilea client şi m-am dus să lucrez la o propunere mai detaliată.

Ca un prim pas, am intrat pe site-ul medicului şi am studiat corespondenţele directe pe care le făcuse în trecut. Acestea fuseseră proiectate de directorul său de birou şi erau foarte depăşite în ceea ce priveşte temele pe care le-am discutat noi – siguranţă, profesionalism, îmbunătăţirea imaginii de sine şi limitarea timpului de recuperare – şi nu aveam niciun dubiu că puteam concepe o campanie mai închegată. După aceea, am analizat o mulţime de pagini de internet ale chirurgilor plasticieni de prin ţară şi am discutat cu tipul de la IT, obţinând o estimare aproximativă a costurilor.

Am început de acolo şi am petrecut două zile pline aşternându-mi ideile în genul de prezentare despre care credeam că era necesară afacerii sale.

Orele în care nu munceam erau dedicate lui London şi activităţilor legate de casă. Şi ocupându-mă de rufele murdare. Şi de curte. Şi de hamsteri. Am dus-o şi am luat-o pe London de la şcoală, de la lecţiile de pian şi de dans – Vivian a dus-o duminică la ora de artă – şi ne-am plimbat cu bicicletele şase zile la rând. Până atunci, London devenise destul de încrezătoare pentru ca la ultima cursă să dea drumul ghidonului preţ de câteva secunde pe o porţiune plană şi dreaptă a carosabilului.

Am sărbătorit cu limonadă, stând pe veranda din spatele casei, în timp ce ne-am uitat din nou după vulturi pleşuvi.

Cât despre Vivian, ea s-a întors vineri seara şi şi-a petrecut cea mai mare parte a weekendului cu London. Era politicoasă cu mine, dar părea să aibă intenţia de a ne ţine la distanţă. M-am dus singur să-mi vizitez părinţii, iar când a plecat luni dimineaţă, şi-a luat cu ea încă două valize mari. În acel moment, singurele lucruri rămase la ea în dulap erau hainele pe care le purta rareori. Mi-a spus că avea să folosească unul dintre apartamentele de serviciu, dar atunci mă aşteptam să spună exact asta.

A fost plecată toată săptămâna. A vorbit cu London în fiecare seară la ora şase prin FaceTime şi a încercat ocazional să mă includă şi pe mine în conversaţie. Nu o puteam face. Marţi şi joi s-a supărat pe mine din cauza asta şi mi-a închis când tot nu am vrut să muşc din momeală.

A venit acasă vineri după-amiază la începutul weekendului de Ziua Muncii, prinzându-mă uşor nepregătit. De fapt, o parte din mine era şocată să o vadă, chiar dacă nu voiam să recunosc. London a fost încântată. Vivian a luat-o de la şcoală şi a dus-o la ora de dans, iar apoi a pregătit-o de culcare. M-a anunţat când îmi venise rândul să urc la London şi i-am citit patru poveşti, rămânând la etaj mai mult

decât a fost nevoie, pentru că îmi era teamă să o confrunt singur pe Vivian.

Dar ea nu a spus nimic care să mă sperie. Deşi seara romantică ieşise din discuţie – până nici eu nu aveam chef –, Vivian era ciudat de amabilă, făcea conversaţie, dar eu nici pentru asta nu aveam dispoziţia necesară.

Sâmbăta şi duminica au fost zile liniştite. Vivian a petrecut aproape tot timpul cu London — doar ele două –, în timp ce eu am făcut sport, am făcut curat în casă, am revizuit filmarea pentru reclame şi am luat câteva notiţe, apoi i-am vizitat pe părinţii mei. Am evitat-o pe Vivian pentru că îmi era teamă de cuvintele pe care urma să mi le spună.

Luni, de Ziua Muncii, Marge şi Liz au organizat un grătar la ele acasă. Eu, Vivian şi London am petrecut cea mai mare parte din după-amiază acolo. Nu voiam să mergem acasă pentru că ştiam ce urma să se întâmple odată ce o făceam.

Până la urmă am avut dreptate. După ce i-am citit lui London şi am stins luminile, am găsit-o pe Vivian aşezată la masa din camera de zi.

— Ar trebui să vorbim, a început ea.

Cuvintele ei reprezintă în mare parte un amalgam chiar şi acum, dar am prins ideile principale. Pur şi simplu s-a întâmplat, mi-a spus, nu a făcut-o intenţionat. Se îndrăgostise de Walter. Se muta la Atlanta. Puteam vorbi săptămâna viitoare, dar urma să călătorească în Florida şi Washington D.C. şi, în plus, probabil că aveam nevoie de timp să realizez ceea ce-mi spusese. Nu vedea rostul să ne certăm pe tema asta, nu avea nicio legătură cu mine, lucrurile astea se întâmplă. Şi pleca în seara aceea. Îi spusese lui London că trebuia să lucreze iar în afara oraşului, dar nu îi spusese încă lui London că mă părăsea. Deocamdată era mai uşor aşa, dar urma să vorbim despre London când emoţiile nu erau atât de încărcate. Şi, adăugase ea, nu urma să rămână la noapte.

Avionul privat, adăugase ea, o aştepta.

CAPITOLUL 14

Şoc

Când eram la facultate, eu şi prietenii mei obişnuiam să ieşim în weekenduri, care de obicei începeau joia pe la trei şi se terminau după ce ne trezeam târziu duminică dimineaţă. Unul dintre băieţii cu care petreceam cea mai mare parte din timp – un tip pe care-l chema Danny Jackson – era în acelaşi an cu mine şi aveam multe cursuri comune. Având în vedere că statul Carolina de Nord avea un număr considerabil de studenţi, mie mi se părea că zeii care programau cursurile probabil au hotărât că noi aveam nevoie să ne vedem mai des.

Danny era cel mai indolent tip pe care l-am cunoscut vreodată. Născut şi crescut în Mobile, Alabama, el avea o soră mai mare foarte drăguţă, care era iubita pariorului echipei Auburn Tigers, şi nu spunea niciodată vreun cuvânt urât despre părinţii lui. El părea să sugereze că erau oameni de treabă, atât cât pot fi părinţii, iar ei cred că i-au transmis şi lui asta, deoarece simţeam acelaşi lucru în privinţa lui. Orice lucru voiam să fac – să merg să mănânc un burger la două dimineaţa sau să trec pe la vreo petrecere a fraternităţii ori să mă uit la un meci de baseball la barul sportiv local –, Danny era mereu dispus să mă însoţească. Ori de câte ori ne întâlneam, ne trezeam că reluam conversaţia din acelaşi loc în care o lăsasem, chiar dacă treceau săptămâni de când nu ne mai văzusem. El bea bere PBR – jura că era cea mai bună bere din lume, lucru care reieşea din banda albastră – şi

deşi bea adeseori suficient cât să se ameţească, avea un buton automat de încetinire în cap care îl împiedica să se îmbete vreodată. Ceea ce era un contrast destul de mare cu restul populaţiei din facultate – pentru aceştia, să se îmbete criţă părea să fie toată ideea băutului.

Într-o sâmbătă seară, eu şi Danny eram în oraş cu alţi câţiva băieţi la unul dintre cele mai aglomerate baruri ale facultăţii. Deoarece ne bătea sesiunea la uşă, cei mai mulţi dintre noi eram puţin neliniştiţi, ceea ce bineînţeles că încercam să ascundem. În schimb, noi beam cum o făceam de obicei – puţin peste ameţeală –, toţi în afară de Danny, al cărui întrerupător de încetinire fusese atins uşor pe poziţia „pornit”.

A primit telefonul puţin după ora unsprezece, habar nu am cum a reuşit să audă soneria peste zgomotul din bar. Dar o făcuse, şi după ce s-a uitat la ecran, s-a ridicat şi a ieşit afară. Noi nu ne gândeam deloc la asta. De ce să o facem? Şi nici nu considerasem că era ceva greşit când a trecut pe lângă masa noastră după ce s-a întors de afară şi a mers direct către bar.

L-am privit făcându-şi loc printre oameni, cerând atenţia barmanului. Trecuseră câteva minute până şi-a primit băutura, dar când s-a întors, am văzut că-şi comandase un cocktail – un pahar foarte înalt cu ceva maro-auriu. S-a îndreptat către o altă zonă a barului de parcă uitase complet de noi.

Dintre toii cei aflaţi acolo, probabil că eu eram cel mai apropiat prieten al său, aşa că l-am urmărit. În acel moment, stătea rezemat de peretele de lângă toalete. Când m-am apropiat, a luat o

înghiţitură mare din pahar, bând aproape o treime din conţinut.

— Ce ai acolo? am întrebat.

— Whisky.

— Uau. Este un pahar destul de mare.

— Le-am spus să-l umple, a zis el.

— Am pierdut concursul în care Pabst a luat locul al doilea, nu primul? Nu era neapărat amuzant şi nu ştiu de ce am spus asta, doar că modul în care se comporta mă agita.

— Asta bea tata, a spus el.

Am observat pentru prima dată expresia lui şocată. Nu era efectul alcoolului. Ci altceva.

— Eşti bine? am întrebat.

El a mai luat o înghiţitură mare. Paharul se golise pe jumătate. Cred că erau puţin patru sau cinci shoturi. Danny urma să se îmbete, să se îmbete foarte tare, într-un timp foarte scurt.

— Nu, a spus el. Nu sunt bine.

— Ce s-a întâmplat? Cine a sunat?

— Mama mea, a spus el. Mama mea a sunat. Şi-a şters vârful nasului. Tocmai mi-a spus că a murit tata.

— Tatăl tău?

— A fost implicat într-un accident de maşină. Ea a aflat acum câteva minute. Cineva de la patrula autostrăzii a venit să o anunţe acasă.

— Asta este… îngrozitor, am spus eu, pierzându-mi cu adevărat cuvintele. Pot să te ajut cu ceva? Vrei să te duc acasă?

— O să-mi cumpere ea un bilet să zbor mâine spre casă. Nu ştiu ce voi face cu examenele, însă. Mă vor lăsa să le susţin din nou săptămâna viitoare?

— Nu ştiu, dar ăsta este ultimul lucru la care ar trebui să te gândeşti acum. Mama ta este în regulă?

I-a luat mult timp să răspundă. În schimb, părea să se uite undeva în gol.

— Nu, a spus. A dat băutura pe gât şi a terminat-o. Nu este. Trebuie să stau jos.

— Sigur, am spus. Să mergem.

L-am condus înapoi la masă. În ciuda alcoolului pe care-l consumase, nu părea deloc afectat. În schimb, stătea liniştit, fără să adauge nimic conversaţiei. Nu a mai pomenit nimănui de la masă despre moartea tatălui său şi, o oră mai târziu, l-am condus înapoi la apartamentul său.

Duminică a plecat acasă, exact cum îmi spusese că va face. Şi, deşi eram prieteni, nu l-am mai văzut niciodată şi nici nu am mai auzit nimic din partea lui.

— Stai puţin, a spus Marge. Marţi dimineaţă, după ce am lăsat-o pe London la şcoală, a venit direct la mine acasă, unde am stat la masa din bucătărie. Deci, ea a plecat… pur şi simplu?

— Aseară, am spus.

— Măcar a spus că îi pare rău?

— Nu-mi amintesc. Am clătinat din cap. Nici nu pot să… ăă… vreau să spun… eu…

Nu-mi puteam aduna gândurile, emoţiile mele oscilau între şoc şi frică, neîncredere şi mânie, şi mă făceau să trec de la o extremă la alta. Deşi ştiam că o făcusem, nu-mi puteam aminti faptul că o condusesem pe London la şcoală cu doar câteva minute înainte, drumul fusese înghiţit de neant.

— Îţi tremură mâinile, a spus Marge.

— Da… sunt bine. Am respirat adânc şi mi-am retras mâinile. Nu ar fi trebuit să fii la serviciu? Pot să fac o omletă.

Marge avea să-mi spună mai târziu că m-am ridicat de la masă şi m-am dus la frigider, iar de îndată ce l-am deschis am decis că în schimb aveam nevoie de cafea. M-am dus la dulapul cu cafea şi apoi am realizat că probabil ar trebui să scot mai

întâi nişte ceşti pentru mine şi Marge. Dar trebuie să mă fi gândit că tot de cafea aveam nevoie, aşa că am aşezat ceştile lângă cafetieră. Ea a privit cum m-am dus la frigider şi am scos ouăle înainte să le pun înapoi în acelaşi loc. Mi-a spus că apoi m-am dus spre cămară şi am ieşit cu un castron şi…

— Ce zici să fac eu micul dejun? a sugerat ea ridicându-se de la masă.

— Ce?

— Stai jos.

— Tu nu trebuie să mergi la serviciu?

— Am decis să-mi iau liber azi. S-a întins după telefonul ei. Stai jos. Mă întorc într-un minut. Trebuie doar să-mi anunţ şeful.

Când m-am aşezat pe scaun, am fost lovit din nou de realizarea faptului că Vivian mă părăsise. Că era îndrăgostită de şeful ei. Plecase. Am privit-o pe Marge deschizând uşa spre curtea din spate.

— Unde te duci?

— Să-mi sun şeful.

— De ce îţi suni şeful?

Marge a rămas cu mine toată ziua. A luat-o pe London de la şcoală şi a şi dus-o şi adus-o de la lecţia de pian. Liz a trecut pe la noi după ultima sa programare şi, împreună, nu numai că au pregătit cina, dar au ţinut-o pe London ocupată şi au ajutat-o să se pregătească de culcare. Mătuşile ei nu veneau prea des să se joace cu ea, iar London era foarte încântată de atenţia suplimentară.

Din nou, aceste lucruri mi le-a spus Marge. La fel ca drumul către şcoală, nu mi le puteam aminti. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat este că mă uitam la ceas şi aşteptam să sune Vivian, ceea ce ea însă nu a făcut.

În dimineaţa următoare, după ce am dormit mai puţin de trei ore, m-am târât jos din pat simţindu-mă aproape mahmur, cu toţi nervii întinşi la maximum.

A fost un efort monumental să fac duş şi să mă bărbieresc, ceva ce neglijasem cu o zi înainte. Nici nu mâncasem mare lucru – doar câteva înghiţituri la micul dejun şi la cină – dar nu-mi stătea deloc gândul la mâncare.

Marge mi-a întins o ceaşcă de cafea de îndată ce am intrat în bucătărie, după care a început să umple o farfurie.

— Ia un loc, a spus ea. Trebuie să bagi ceva în stomac.

— Ce faci aici?

— Ce ţi se pare că fac? Am trecut pe aici în această dimineaţă ca să mă asigur că aveţi ce să mâncaţi.

— Nu te-am auzit bătând la uşă.

— Nu am bătut, a spus ea. După ce te-ai dus la culcare, ţi-am împrumutat cheia de la casă. Sper că nu te deranjează.

— Este în regulă, am spus. Am ridicat ceaşca şi am luat o înghiţitură, dar cafeaua avea un gust ciudat, prost cumva. În ciuda aromelor chinuitoare, stomacul meu a rămas înnodat. Cu toate acestea, mi-am tras scaunul de la masă şi m-am trântit pe el. Ea mi-a pus o farfurie în faţă, plină vârf cu ouă, şuncă şi pâine prăjită.

— Nu cred că pot să mănânc, am spus.

— Păcat, a spus ea. O să mănânci chiar dacă va trebui să te leg de scaun şi să-ţi bag în gură.

Fiind prea epuizat ca să mă împotrivesc, mi-am băgat pe gât câţiva dumicaţi, în mod ciudat, fiecare muşcătură părea puţin mai uşoară decât ultima, dar tot am reuşit să termin mai puţin de jumătate din farfurie.

— M-a părăsit.

— Ştiu, a spus Marge.

— Nu a vrut să încercăm să rezolvăm.

— Ştiu.

— De ce? Cu ce am greşit?

Marge a luat un puf din inhalatorul ei, trăgând de timp şi conştientă pe deplin de faptul că aruncarea

vinii sau critica acerbă asupra lui Vivian nu ar face decât să sporească tulburările mele emoţionale.

— Nu cred că ai greşit cu nimic. Doar că relaţiile sunt dificile şi ambii parteneri trebuie să-şi dorească să le facă să meargă.

Oricât de adevărată era afirmaţia ei, nu m-am simţit deloc mai bine când a spus-o.

— Eşti sigur că nu vrei să rămân astăzi cu tine? a întrebat Marge.

— Nu-ţi pot cere să-ţi iei liber încă o zi, am spus. Faptul că mâncasem părea să fi avut un efect uşor stabilizator asupra stării mele emoţionale. Tot nu mă simţeam grozav, nu vă supăraţi. Nici măcar pe aproape. Se poate ca tăvălugul de emoţii să nu fi avut valurile mari de ieri, dar tot se încadrau în categoria celor imense, de tipul celor care au scufundat nava Adrea Gail din filmul „Furtuna perfectă”. Mă simţeam extrem de dezechilibrat, dar speram că mă puteam descurca în continuare cu sarcinile de bază. Să o duc şi să o aduc pe London de la şcoală. Apoi de la lecţia de dans. Să comand pizza pentru cină. Ştiu că nu aş fi avut energia mentală sau emoţională pentru altceva; chiar şi citirea ziarului sau folosirea aspiratorului depăşeau cu mult capacităţile mele. Scopul meu era să rămân pe poziţie şi să am grijă de fiica mea.

Marge nu părea să fie convinsă.

— Am să te sun şi am să văd cum eşti astăzi. De mai multe ori.

— Bine, am fost eu de acord, dar ştiam că pe de-o parte eram încă speriat să fiu singur. Ce se întâmpla dacă mă spărgeam în bucăţi imediat după ce pleca? Sau mă zdruncinam, la fel ca restul lumii mele.

Vivian mă părăsise.

Ea era îndrăgostită de altcineva.

Eram un soţ groaznic, lipsit de valoare, şi eşuasem.

O dezamăgisem de prea multe ori şi acum eram singur.

Oh, Dumnezeule, m-am gândit eu, de îndată ce a închis Marge uşa în urma ei. Sunt singur.

Voi ajunge să mor singur.

Cât timp London a fost la şcoală, eu am mers pe jos. Am păşit de la un capăt la altul al casei şi apoi înapoi, m-am plimbat ore întregi pe străzile din cartier. Întrebările despre Vivian se loveau una într-alta ca nişte berbeci care se bat cap în cap. Oare se afla în Atlanta sau în alt oraş? Oare îşi luase o zi liberă ca să aranjeze apartamentul sau era la birou? Mă întrebam ce făcea – mi-o imaginam folosind o cască în timp ce vorbea la telefon într-un birou aflat pe colţ sau grăbindu-se pe hol ducând un teanc de hârtii, biroul pe care mi-l imaginam schimbându-se de la elegant şi modern la sufocant şi formal. Mă întrebam dacă Spannerman se afla cu ea, mă întrebam dacă ea râdea lângă el sau stând la birou cu capul în mâini. Îmi verificam telefonul în mod constant, sperând să am veşti de la ea, uitându-mă dacă aveam mesaje sau apeluri pierdute. Îmi luam telefonul peste tot. Voiam să-i aud vocea spunându-mi că făcuse o greşeală şi că voia să vină acasă. Voiam ca ea să-mi spună că încă mă iubea. Voiam ca ea să-mi ceară să o iert, şi în sufletul meu ştiam că nu aş fi ezitat. Eu încă o iubeam şi gândul unei vieţi fără ea era de neînţeles.

În tot acel timp am continuat să mă întreb cu ce greşisem. Oare pentru că renunţasem la serviciu? Că luasem puţin în greutate? Oare muncisem prea mult înainte să renunţ la locul de muncă? Şi când începuseră lucrurile să meargă prost? Când devenisem „bun de aruncat”? Cum putea ea să ne părăsească? Cum o putea părăsi pe London? Oare Vivian intenţiona să o ia la Atlanta?

Ultima întrebare era cea mai rea dintre toate, era prea mult ca să o aprofundez şi, după ce m-am întors acasă în cele din urmă, eram epuizat. Ştiam că trebuia să dorm, dar, de îndată ce m-am întins pe pat, mintea mea începuse să o ia razna. Marge m-a

sunat de trei ori şi am realizat că trebuia să le spun părinţilor ce se întâmplase, dar eu tot nu voiam să cred.

Voiam ca să fie doar un vis.

Pe la amiază am luat-o pe London de la şcoală, deşi furtuna mea interioară continua să se dezlănţuie. Mi-a cerut îngheţată şi, deşi cererea mi s-a părut imposibilă, am reuşit cumva să ajung la Diary Queen. De asemenea, am reuşit să o şi duc la timp la ora de dans.

Cât timp a stat London la oră, am plecat să mă plimb. Eu nu sunt un bărbat puternic. Am mers până la capătul complexului de magazine. Când am ajuns acolo, lacrimile au început să-mi acopere vederea şi, dintr-odată, stăteam de unul singur cu umerii lăsaţi şi cu faţa în palme.

— Când vine mami acasă? m-a întrebat London. Pe masă se afla o cutie de pizza şi eu mi-am luat o felie deoparte. Am terminat jumătate din ea.

— Nu ştiu, scumpo. Nu am vorbit cu ea, am spus. Dar am să te anunţ de îndată ce aflu.

Dacă a considerat că răspunsul meu era ciudat, nu a arătat acest lucru.

— Ţi-am spus că eu şi Bodhi am găsit un pui de broască ţestoasă în recreaţie?

— Un pui de broască ţestoasă?

— Ne jucam de-a prinselea şi am găsit-o lângă gard. Era foarte drăguţă. Apoi a venit şi Bodhi şi a crezut că era foarte drăguţă. Am încercat să o hrănim cu iarbă, dar nu îi era foame, apoi au venit toţi ceilalţi copii, după care, şi învăţătoarea. Şi noi am întrebat-o dacă puteam să o punem într-o cutie şi să o ducem în clasă, iar ea a spus da!

— Sună interesant.

— Chiar a fost! Ea a luat o cutie de la creioane şi a pus broasca înăuntru, apoi am mers toţi împreună cu ea când a dus-o în clasă. Eu cred că ţestoasa era speriată pentru că tot încerca să iasă, dar nu putea deoarece cutia era prea alunecoasă pe margini. Şi

apoi am vrut să-i punem un nume, dar învăţătoarea a spus că probabil nu ar trebui să o facem, pentru că avea de gând să o elibereze.

— Ea nu a vrut să o păstreze?

— A spus că probabil că ei îi era dor de mama ei.

Am simţit un nod în gât.

— Da, are sens.

— Dar eu şi Bodhi i-am pus oricum un nume. Am hotărât să-i spunem Ed.

— Broasca ţestoasă Ed?

— Ne-am mai gândit să-i spunem şi Marco.

— De unde ştiţi că este o broască ţestoasă băiat?

— Pur şi simplu.

— Aha, am spus, şi, în ciuda agoniei din ultimele zile, m-am trezit zâmbind.

Nu a durat mult.

În timp ce puneam resturile de pizza în pungi resigilabile, a sunat Vivian. Când i-am văzut fotografia pe ecranul telefonului, inima a început să-mi sară din piept. London era în camera de zi uitându-se la televizor şi eu am ieşit pe uşa de la bucătărie pe veranda din spate. M-am încurajat înainte să răspund la telefon.

— Hei, bună, am spus, încercând să par ca şi cum totul era normal între noi, când, de fapt, nimic nu era normal deloc. Ce mai faci?

Ea a ezitat.

— Sunt bine. Tu ce faci?

— A fost puţin ciudat pe aici, am spus. Dar încerc să rezist. Unde eşti acum?

Ea părea să se gândească dacă să răspundă sau nu.

— Sunt în Tampa, a recunoscut în cele din urmă. London e pe acolo? Sau este deja în baie?

— Nu, nu încă. Este în camera de zi.

— Pot să vorbesc cu ea?

Mi-am calmat respiraţia.

— Înainte să ţi-o dau la telefon, nu crezi că ar trebui să vorbim?

— Nu cred că este o idee bună, Russ.

— De ce nu?

— Pentru că nu ştiu ce vrei să spun.

— Ce vreau eu să spui? am repetat. Vreau să ne acorzi o şansă, Vivian. Am ignorat tăcerea asurzitoare de la celălalt capăt. Eu încă simt că nu ştiu ce se întâmplă cu adevărat. Ce putem face ca să funcţioneze? Putem merge la un consilier matrimonial.

Vocea ei era fermă.

— Te rog, Russ. Pot să vorbesc cu London? Îmi este dor de ea.

De mine nu îţi este dor? Sau Walter este lângă tine acum?

Gândul mi-a venit pe moment, aducând cu el imaginea soţiei mele sunând dintr-un apartament de hotel, cu Walter uitându-se la televizor într-o încăpere alăturată, şi tot ce am putut face a fost să intru înapoi în casă şi să o strig pe fiica mea.

— Mama ta este la telefon, London. Vrea să te salute.

Nu m-am putut abţine să nu trag cu urechea la conversaţie, chiar şi atunci când London se plimba prin camera de zi. Am auzit-o povestindu-i lui Vivian cum îşi petrecuse ziua – i-a spus şi despre broasca ţestoasă – şi spunându-i *Te iubesc,* iar apoi am auzit-o întrebând-o pe Vivian când urma să vină acasă. Deşi nu am auzit răspunsul, îmi puteam da seama după expresia lui London că nu prea îi plăcuse răspunsul.

— Bine, mami, a spus ea în cele din urmă. Şi mie îmi este dor de tine. Putem să vorbim mâine.

Vivian ştia că de obicei îmi puneam telefonul pe silence când mă duceam la culcare şi, cum obiceiurile vechi dispar greu, la fel făcusem şi în seara aceea. Dimineaţă, după ce l-am deschis din

nou, am văzut că Vivian îmi lăsase două mesaje vocale.

„Ştiu că voiai să vorbim şi o vom face, dar doar atunci când vom fi pregătiţi amândoi. Nu ştiu ce altceva să-ţi spun. Vreau să ştii că nu am plănuit să se întâmple asta şi că ştiu cât de mult te-am rănit. Îmi doresc să nu se fi întâmplat aşa, dar nici nu vreau să te mint."

„Sun mai mult pentru London. În acest moment sunt incredibil de ocupată la serviciu cu mutarea, cu congresul lui Walter şi cu toate călătoriile. Încă mai avem filiala de la Washington şi în acest weekend zburăm până la New York. Şi, deoarece călătoresc atât de mult, probabil că cel mai bine este ca London să stea cu tine o perioadă. Vreau ca mai întâi să mă instalez aici şi să-i amenajez camera, dar nu am avut timp să încep niciunul dintre aceste lucruri. Oricum, cred că este important să nu-i spui încă lui London ce se întâmplă. Este stresată deja cu şcoala şi probabil că e epuizată. În plus, cred că este un lucru pe care ar trebui să-l facem împreună. Stai puţin. Stai că te sun imediat înapoi. Nu vreau să mă întrerupă căsuţa ta vocală."

Cel de-al doilea mesaj a început de unde rămăsese ea.

„Astăzi am vorbit cu o doamnă consilier despre cea mai bună modalitate de a-i spune lui London, iar ea mi-a spus că ar trebui să subliniem faptul că noi credem că ar fi cel mai bine dacă am locui separaţi pentru o perioadă, fără să menţionăm cuvinte ca despărţire sau divorţ. Şi, evident, ar trebui să accentuăm amândoi că nu are nicio legătură cu ea şi că o iubim amândoi. În orice caz, putea discuta personal mai multe despre asta, dar am vrut să-ţi spun că încerc să fac ce este mai bine pentru London. Va trebui să discutăm, de asemenea, despre când ar putea fi un moment potrivit ca ea să vină la Atlanta. S-a oprit. Bine, cam asta a fost. Să ai o zi bună."

Să ai o zi bună?

Glumea? Am reascultat de mai multe ori mesajele vocale stând aşezat pe marginea patului. Cred că încercam să găsesc ceva – orice – care să sugereze că ei încă îi păsa câtuşi de puţin de mine, dar dacă era aşa, eu nu am auzit. Am auzit multe despre ceea ce îşi dorea ea, învăluite în termeni care erau trimiteri ostentative la bunăstarea lui London, iar subterfugiul m-a înfuriat. În timp ce mă gândeam la asta, a sunat telefonul.

— Hei, bună, a spus Marge pe un ton compătimitor. Te-am sunat doar să văd ce faci.

— Nu este nici măcar ora şapte dimineaţa.

— Ştiu, dar mă gândeam la tine.

— Sunt… cam supărat, sincer.

— Da?

— Vivian mi-a lăsat câteva mesaje, am spus. I le-am redat cât de bine am putut.

— Oh, Doamne. Cu asta te-ai trezit? Nu e chiar o ceaşcă de cafea delicioasă, nu? Apropo, eu sunt pe strada ta şi aproape că am parcat pe aleea din faţa casei. Deschide uşa de la intrare.

Am ieşit din dormitor şi am coborât la parter. Până să ajung să deschid uşa, Marge ieşea deja din maşină ţinând în mână două cafele de la Styrofoam. Privind-o mergând pe alee, am observat că ea era deja îmbrăcată pentru serviciu.

— Pot să fac cafea şi aici, am spus.

— Ştiu. Dar voiam să te văd. Ai dormit ceva azi-noapte?

— Poate patru sau cinci ore.

— Nici eu nu prea am dormit.

— Te-a ţinut trează Liz până târziu?

— Nu, a spus ea. Mi-am făcut griji pentru tine. Hai să intrăm. London s-a trezit?

— Încă nu.

— Ce zici să o pregătesc eu cât timp îţi savurezi tu cafeaua?

— Nu sunt incompetent.

— Ştiu, a spus ea. De fapt, eşti la polul opus. Rezişti mult mai bine decât aş fi făcut-o eu dacă

eram în locul tău.

— Mă îndoiesc.

Spre surprinderea mea, ea s-a întins să-mi atingă obrazul, ceva ce nu-mi aminteam să mai fi făcut vreodată.

— Eu nu a trebuit să te conving să cobori de pe un turn de apă, nu-i aşa?

Graţie cafelei şi ajutorului de dimineaţă din partea lui Marge, m-am simţit puţin mai bine decât în ziua precedentă când o condusesem pe London la şcoală. Ea a pălăvrăgit întruna pe banchetă despre ce visase – ceva despre o broască ţestoasă care îşi tot schimba culoarea de fiecare dată când păşea – şi bucuria ei inocentă era exact ceea ce aveam nevoie.

Întors acasă, am tras de mine să mă îmbrac cu echipamentul de alergare. Nu mai alergasem de la anunţul lui Vivian – primele zile ratate după ce reîncepusem să alerg – şi speram ca efortul fizic să-mi permită să mă simt mai bine. În timpul alergării, m-am simţit bine, chiar dacă am mai adăugat câţiva kilometri, dar, pe când terminam de făcut duş, m-am trezit din nou gândindu-mă la Vivian. Mânia pe care o simţisem mai devreme se diminuase şi fusese înlocuită de o tristeţe copleşitoare.

Era aproape prea mult de îndurat, şi ştiind că nu puteam avea încă o zi precum celelalte două prin care tocmai trecusem, trebuia să fac ceva. Orice. Nu aveam deloc putere de muncă, dar m-am dus totuşi în birou. De îndată ce m-am aşezat şi am văzut fotografia cu Vivian de pe birou, ştiam că statul acasă nu avea să funcţioneze. Existau prea multe lucruri care-mi aminteau de ea acolo, prea multe motive ca trenul emoţional să înceapă să scoată aburi din nou.

M-am gândit că era timpul să merg la biroul din oraş.

Mi-am strâns laptopul şi am plecat la biroul pe care-l închiriasem. Recepţionera a fost uimită să mă

vadă, dar mi-a transmis, ca de obicei, că nu aveam mesaje. Pentru prima dată, chiar nu-mi păsa.

Mi-am descuiat biroul. Nimic nu se schimbase de când fusesem ultima dată acolo – trecuseră câteva săptămâni – exista un strat subţire de praf pe biroul meu. Mi-am aşezat laptopul pe el oricum şi mi-am deschis e-mailul.

Aveam zeci de mesaje, multe dintre ele fiind facturi trimise automat sau spam-uri. Am şters cât de mult am putut şi am arhivat facturile în fişiere corespunzătoare, până când am rămas cu e-mailurile care conţineau link-uri către materialul filmat pentru reclame. Prezentarea pentru chirurgul plastician fiind deja terminată, venise rândul lui Taglieri. Am analizat notiţele pe care mi le luasem weekendul trecut, dintre cele şase cadre luate în faţa tribunalului, trei dintre ele erau respinse definitiv. Dintre cele trei care erau cât de cât acceptabile, am rămas în cele din urmă cu două. Dintre acestea, credeam că el era mai bun la începutul celui de-al doilea cadru şi mai bun la finalul celuilalt. Cu puţină editare – aveam softul de bază pe calculator –, puteam pune cele două secţiuni împreună. Nimic nu se compară cu magia filmului.

Îmi plăcea şi mai mult materialul filmat de noi şi eram sigur că şi celorlalţi avea să le placă. El se apropia exact în modul în care speram – onest, competent şi plăcut dar, mai mult decât atât, arăta bine în faţa camerei. Poate că era de la lumina naturală, dar era o îmbunătăţire majoră faţă de reclamele lui anterioare.

Filmările pentru cea de-a doua reclamă erau mult mai complicate. Existau o mulţime de scene diferite filmate din unghiuri variate – şi o scenă specială şi minunată cu o pajişte pe care se aflau cai la păşunat – împreună cu mulţi oameni diferiţi şi acest lucru sporea modul în care putea arăta reclama în cele din urmă. Ştiind că ar fi fost nevoie de mai mult timp şi energie decât eram în stare să ofer, am decis să lucrez doar la prima reclamă.

Soft-ul pe care-l foloseam nu era de foarte mare calitate, dar era în regulă. Vorbisem deja cu cel mai bun editor independent din oraş şi m-am apucat de treabă încet, dar sigur. La prânz, a trebuit să mă forţez să termin un castron cu supă pe care-l luasem de la un magazin, apoi m-am întors la editare până venise timpul să o iau pe London de la şcoală.

Nu fusese o zi uşoară. Ori de câte ori îmi dispărea concentrarea – chiar şi timp de o secundă –, se întorceau turbulenţele emoţionale şi întrebările. Mă ridicam de la birou şi făceam câţiva paşi. Alteori, stăteam lângă fereastră simţind cum începea să mă strângă pieptul, iar mâinile începeau să tremure de parcă în birou nu era aer. Îmi simţeam – *simţeam profund* – pierderea într-un fel care mă făcea să cred că nu exista niciun motiv să merg mai departe.

Dar în mod inevitabil, pentru că distragerea atenţiei era singura mea speranţă de salvare, mă întorceam la birou şi încercam să mă adâncesc în munca pentru Taglieri.

— Este normal ceea ce trăieşti acum, m-a asigurat Liz când stăteam pe veranda din spate mai târziu în seara aceea, după ce i-am spus prin ce treceam. Ea şi Marge veniseră din nou pe la mine după serviciu. Marge adusese un joc cu plastilină şi stătea aşezată pe podea modelând diverse obiecte împreună cu London. Ai suferit un şoc imens. Oricine ar fi supărat.

— Sunt mai rău decât supărat, am recunoscut. Abia pot să funcţionez.

Deşi eu şi Liz vorbisem de o mie de ori, era pentru prima dată când nu simţisem că *aveam nevoie* să vorbesc cu ea. Ziua mă epuizase. Nu voiam nimic altceva decât să o iau la fugă sau să găsesc un loc întunecat şi liniştit în care să mă ascund, dar nu puteam face asta cu London. Şi nici nu credeam că m-ar fi ajutat. Până la urmă, aş fi avut gândurile cu mine oriunde m-aş fi dus.

— Dar mi-ai spus că ai fost la birou, a zis ea. Ai dus-o şi ai luat-o pe London de la şcoală şi de la lecţia de pian. Şi i-ai dat să mănânce.

— Am luat ceva de la fast-food în drum spre casă.

— Este în regulă. Trebui să înveţi să fii blând cu tine. Te descurci la fel de bine ca oricine. Mai ales modul în care îţi gestionezi emoţiile.

— Ai auzit ceva din ce ţi-am spus?

— Bineînţeles că da. Şi ştiu că este insuportabil, dar chiar dacă mă crezi sau nu, este un lucru bun faptul că îţi laşi emoţiile la suprafaţă în loc să le reprimi. Există o veche zicală care spune aşa: *Singura cale de ieşire este prin interior.* Înţelegi ce vreau să spun prin asta?

— Nu chiar. Dar oricum, creierul meu nu pare să funcţioneze prea bine. Data viitoare când mă voi uita la reclama pe care am editat-o voi fi dezamăgit de treaba îngrozitoare pe care am făcut-o.

— Dacă e chiar aşa de rău, o vei îndrepta, nu?

Am încuviinţat. Trebuia să o fac. Pentru că Vivian îşi deschisese propriul cont bancar, rămăsese pe mine să plătesc toate facturile, inclusiv, presupun, ipoteca.

— Bun. Şi acela va fi încă un pas înainte. Şi apropo de ce am spus mai devreme, prea mulţi oameni cred că este sănătos să-şi reprime emoţiile sau să le evite. Uneori poate fi, mai ales după trecerea timpului. Dar în perioada imediat următoare evenimentului traumatizant, de multe ori este mai bine să laşi pur şi simplu sentimentele să iasă la suprafaţă şi să le trăieşti intens în timp ce-ţi reaminteşti că senzaţia va trece. Reaminteşte-ţi că tu nu eşti emoţiile tale.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Acum eşti trist, dar tu nu eşti o persoană tristă şi nu vei fi mereu aşa. Eşti nervos acum, dar tu nu eşti o persoană nervoasă şi nici nu vei fi mereu aşa.

Înainte să clatin din cap, m-am gândit la cuvintele ei.

— Vreau doar să-mi opresc emoţiile să mai fie atât de intense. Cum fac asta?

— Continuă să faci ceea ce faci. Aleargă, lucrează, ai grijă de London. În cele din urmă, nu va fi vorba decât de timp.

— Cât timp?

— Este diferit pentru fiecare. Dar pe zi ce trece te vei simţi mai puţin vulnerabil, mai puternic sau mai hotărât. Dacă astăzi te gândeşti la Vivian la fiecare cinci minute, poate că săptămâna viitoare te vei gândi la ea o dată la zece minute.

— Aş vrea să pocnesc din degete şi să termin cu asta.

— Tu şi toţi ceilalţi care trec prin aşa ceva.

Mai târziu în seara aceea, după ce London a vorbit pe FaceTime cu mama ei şi s-a dus la culcare, eu am rămas în continuare cu Marge şi Liz. În cea mai mare parte, Marge a fost mulţumită să asculte.

— Din experienţa ta, am întrebat, crezi că se va întoarce?

— Sincer, am văzut ambele situaţii, a răspuns Liz. Uneori, ceea ce crede cineva că este iubire este doar pasiune şi, după ce dispare strălucirea, cei doi decid că au făcut o greşeală. Alteori, este vorba de dragoste şi aceasta durează. Şi în alte dăţi, chiar dacă este vorba de pasiune, persoana ajunge la concluzia că dragostea pe care a simţit-o pentru prima persoană nu mai există.

— Ce ar trebui să fac? Ea nici măcar nu vorbeşte cu mine.

— Nu ştiu dacă ai ce face. Oricât de mult ai dori asta, nu poţi controla o altă persoană.

Voiam ceva de băut, voiam să uit şi să nu-mi mai pese, măcar pentru puţin timp, dar, chiar dacă aveam bere în frigider, am renunţat, pentru că mi-a fost teamă că, din moment ce începeam să beau, nu mă opream până nu goleam frigiderul.

— Nu vreau să o controlez. Vreau doar ca ea să-şi dorească să se întoarcă.

— Ştiu că vrei asta, a spus Liz. Este clar că tu încă o iubeşti.

— Crezi că ea mă mai iubeşte?

— Da, a spus Liz. Dar acum nu mai este acelaşi tip de dragoste.

M-am întors către Marge.

— Ce se întâmplă dacă vrea ca London să se mute cu ea la Atlanta?

— Te împotriveşti. Angajezi un avocat şi pledezi că ar trebui să rămână cu tine.

— Şi dacă London vrea să se ducă? Am simţit presiunea lacrimilor care începeau să se formeze. Dacă preferă să fie cu mama ei?

La aceste întrebări, Marge şi Liz au rămas tăcute.

Vineri, am dus-o şi am luat-o pe London de la şcoală şi de la ora de dans, dar m-am îngropat în muncă exact ca în ziua precedentă. Abia dacă supravieţuiam. Mi-am amintit că în urmă cu paisprezece ani, într-o zi îngrozitoare, s-au prăbuşit Turnurile Gemene.

Apoi a venit weekendul. Sugestiile lui Liz deveniseră ca o mantră: alergare, muncă şi avut grijă de London şi, deşi nu mă îndreptam către serviciu, voiam să-i urmez sfatul.

M-am trezit devreme şi am alergat unsprezece kilometri, cea mai lungă alergare a mea de ani de zile. M-am forţat să mănânc micul dejun şi apoi i-am dat să mănânce şi lui London. Cât timp s-a relaxat ea, eu mi-am terminat editările primei reclame şi am început să lucrez la cea de-a doua. Am dus-o pe London la ora de artă şi am continuat să editez cât timp ea a stat acolo, după care am aflat că London făcuse o vază. A dus-o cu mare atenţie la maşină, având grijă să nu o lovească de nimic.

— Săptămâna viitoare va trebui să o aduc înapoi ca să o pictez, mi-a spus London. Vreau să pictez flori galbene pe ea. Şi poate câţiva şoricele roz.

— Şoricele?

— Sau un hamster. Dar hamsterii sunt mai greu de pictat.

Habar nu aveam de ce ar fi fost greu, dar ce ştiam eu?

— Bine. Flori şi şoricele, am spus.

— Şoricele roz.

— Şi mai bine, am fost eu de acord. Eşti pregătită să mergem la Nana?

Am ajutat-o să urce în maşină, ştiind că era timpul să le spun părinţilor mei că mă părăsise Vivian. Pentru că Marge a vrut să rămână cu mine cât timp anunţam vestea, Liz s-a oferit să iasă la o plimbare cu London. L-am sunat pe tata în garaj şi a venit şi s-a aşezat lângă mama.

Am vărsat totul într-o singură înşiruire de cuvinte. Când am terminat, cel care a răspuns primul a fost tata.

— Nu poate să plece, s-a încruntat el. Are un copil.

— Ar trebui să o sun, a intervenit mama. Probabil că trece printr-o fază.

— Nu este o fază. Mi-a spus că este îndrăgostită de el. Acum locuieşte în altă parte.

— Când se întoarce? a întrebat mama. Dacă vine weekendul viitor, eu şi tatăl tău vom fi plecaţi din oraş. Mergem la Winston-Salem să-l vizităm pe unchiul tău Joe. Va fi ziua lui.

Joe, fratele tatălui meu, mai mic cu câţiva ani, era un mecanic care nu se căsătorise niciodată, dar care avusese de-a lungul anilor multe iubite şi relaţii îndelungate. Când am crescut, îl consideram unchiul cel de treabă şi îmi amintesc că mă întrebam de ce nu se căsătorise niciodată. Acum, bănuiam că poate fusese implicat în ceva.

— Habar nu am când se întoarce, am răspuns.

— Probabil că serviciul a fost prea stresant, a spus mama. Nu gândeşte limpede.

— Cum o va vedea pe London? a întrebat tata.

— Nu ştiu, tată.

— Nu vrea să o vadă pe London? a insistat el.

— Chiar ar trebui să o sun, s-a frământat mama.

— Ba nu o vei suna, mamă, a spus Marge. Asta este treaba lor. Sunt sigură că Vivian se va întoarce

să o vadă pe London. Şi chiar dacă nu i-a spus lui Russ când s-ar putea întâmpla asta, cred că va fi săptămâna viitoare sau cealaltă. Între timp, probabil că nu este momentul potrivit să săriţi pe Russ cu o grămadă de întrebări sau să începeţi să faceţi planuri. După cum vă puteţi da seama, a fost o săptămână destul de grea pentru el.

— Ai dreptate, a spus mama dintr-odată. Îmi pare rău. Doar că este şocant, ştii?

— Este în regulă, mamă, am spus. L-am urmărit pe tata ridicându-se de pe canapea şi mergând la bucătărie.

— Cum rezişti? a întrebat mama.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Fac tot ce pot.

— Pot să fac ceva? Ai nevoie de ajutor cu London?

— Nu, am spus. Mă descurc cu asta. Nu mai este atât de greu acum că este la şcoală.

— Ce-ar fi să vă aduc câte ceva de mâncare pentru cinele din timpul săptămânii? Te-ar ajuta?

Ştiam că simţea că trebuia să facă ceva.

— Ar fi grozav, am spus. Lui London îi place mult mai mult mâncarea gătită de tine decât cea pe care o prepar eu.

Am simţit o atingere de sticlă rece pe umăr. Tata ţinea câte o bere în fiecare mână şi îmi întindea mie una.

— Pentru tine, a spus. Sunt în garaj, dacă vrei să vorbeşti.

Când am ieşit şi m-am îndreptat către garaj douăzeci de minute mai târziu, tata mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun, în timp ce el s-a aşezat pe o cutie de unelte. Am mai adus câte o bere pentru amândoi şi aveam ceva în minte – ceva despre care nu le pomenisem nici lui Marge, nici lui Liz – şi voiam punctul lui de vedere.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, am spus.

— Ce să faci?

— Să fiu un tată singur. Să am grijă de London. Poate că ar fi mai bine dacă London ar merge să locuiască împreună cu Vivian în Atlanta.

El a desfăcut berea pe care i-o adusesem.

— Să înţeleg că vrei să-ţi spun dacă sunt de acord cu tine.

— Nu ştiu ce vreau.

— Nu asta este adevărata ta problemă. Problema ta este că îţi este frică.

— Bineînţeles că-mi este frică.

— Despre asta este vorba în a fi părinte. Să faci tot ce poţi deşi îţi este teamă să nu greşeşti. Copiii îţi pot scoate peri albi mai repede decât orice altceva, dacă mă întrebi pe mine.

— Ţie şi mamei nu v-a fost frică.

— Desigur că ne-a fost. Doar că noi n-am lăsat niciodată să se vadă, asta e tot.

Mă întrebam dacă era adevărat.

— Crezi că ar trebui să lupt pentru London, aşa cum a spus Marge? Dacă se ajunge la asta?

Tata s-a scărpinat pe blugii pe care-i purta lăsând pe ei o dungă de unsoare.

— Cred că eşti un tată al naibii de bun, Russ. Mai bun decât am fost eu vreodată, asta e sigur. Şi cred că London are nevoie de tine.

— Are nevoie şi de mama ei.

— Poate. Dar modul în care ai avut grijă de ea? Ştiu că nu a fost uşor, dar tu, pur şi simplu, te-ai ridicat şi ai făcut-o, iar ea este o fetiţă fericită. Şi despre asta este vorba în a fi tată. Faci ceea ce trebuie făcut şi îţi iubeşti copilul în cel mai bun mod posibil. Tu ai făcut asta şi sunt foarte mândru de tine. A făcut o pauză. În orice caz, asta este ceea ce cred eu.

Am încercat să-mi amintesc dacă îmi spusese vreodată aşa ceva înainte, dar ştiam că nu o făcuse.

— Mulţumesc, tată.

— Nu ai de gând să plângi, nu-i aşa?

În ciuda situaţiei, am râs.

— Nu ştiu, tată.

— De ce plângi?

Am şters o lacrimă de care nu ştiam că se afla acolo.

— Nu-mi trebuie prea multe motive să plâng zilele astea.

CAPITOLUL 15

Câte o zi pe rând

Spre deosebire de prietenul meu Danny, eu eram prin preajmă şi am fost martorul supărărilor mamei mele, deoarece ea îşi pierduse unul câte mul membrii familiei în care crescuse. Aveam treisprezece ani când a murit bunicul, optsprezece când a murit bunica, douăzeci şi unu când a murit primul ei frate şi douăzeci şi opt când celălalt a părăsit această lume pentru cealaltă.

În fiecare caz, mama a purtat cea mai grea povară. Toate cele patru decese au avut procese îndelungate, cu drumuri frecvente la spital pentru administrări de injecţii cu speranţa ca acestea să omoare cancerul înainte ca acesta să-i omoare pe ei. A existat pierderea părului şi greaţă, slăbiciune şi pierderea memoriei. Şi durere. Întotdeauna exista prea multă durere. Către sfârşit, au fost zile şi nopţi ocazionale petrecute la terapie intensivă, cu rudele mele care strigau uneori în agonie. În fiecare seară după serviciu, ea se ducea la ei acasă sau la spital şi stătea cu ei ore întregi. Le ştergea chipurile cu cârpe umede şi îi hrănea cu ajutorul paielor şi ajunsese să cunoască numele medicilor şi asistentelor de la trei spitale diferite. Când venea timpul, ea era cea care ajuta cu pregătirile de înmormântare, şi am ştiut întotdeauna că, în ciuda prezenţei noastre, ea se simţea foarte singură.

În săptămânile şi lunile ulterioare celei de-a patra înmormântări, cred că m-am gândit că îşi va reveni aşa cum o făcuse şi

înainte. La suprafaţă nu se schimbase – încă purta şorţuri şi îşi petrecea majoritatea timpului în bucătărie când o vizitam împreună cu Vivian –, dar era mai tăcută decât îmi aminteam şi, din când în când, o surprindeam privind pe fereastra de deasupra chiuvetei, izolată de sunetele scoase de noi în preajma ei. Credeam că avea de-a face cu cea mai recentă pierdere, Vivian fusese cea care sugerase în cele din urmă că durerea mamei era cumulativă şi spusele ei mă izbiseră ca fiind exact aşa.

Cum ar fi să-ţi pierzi familia? Presupun că este inevitabil în familia fiecăruia – există întotdeauna un ultim supravieţuitor până la urmă –, dar cuvintele lui Vivian m-au făcut să mă doară pentru mama ori de câte ori o vedeam. Simţeam ca şi cum pierderea ei devenise pierderea mea şi începusem să trec mai des pe la ea. Mergeam de două sau trei ori pe săptămână după serviciu şi petreceam timp cu mama mea şi, deşi nu vorbeam despre situaţia prin care trecea ea – şi eu – cu noi, se afla mereu acolo o tristeţe atotcuprinzătoare.

Într-o seară, la câteva luni după ce-mi începusem noua rutină, am trecut pe acasă şi l-am văzut pe tata că tundea gardul viu în timp ce mama aştepta pe verandă. Tata se prefăcea că nu observase faptul că am sosit şi nu s-a întors către mine.

— Hai să facem o plimbare, a anunţat mama. Şi prin asta vreau să spun că tu conduci.

S-a îndreptat către maşina mea şi, după ce a deschis portiera pasagerului, s-a aşezat şi a închis-o în urma ei.

— Ce se întâmplă, tată?

El s-a oprit din tuns, dar nu s-a întors cu faţa la mine.

— Urcă în maşină. Este important pentru mama ta.

Am făcut ce mi s-a spus şi, când am întrebat-o unde mergem, mama mi-a spus să mă îndrept către departamentul pompierilor.

Încă nelămurit, am făcut întocmai şi, când ne-am apropiat, ea mi-a spus dintr-odată să virez la dreapta, iar, după două străzi, m-a îndemnat să virez în stânga.

Până atunci mi-am dat seama unde voia ea să mergem şi am tras maşina lângă o poartă care era mărginită pe ambele părţi de porţiuni împădurite. În faţa noastră se afla turnul de apă şi, când a coborât mama din maşină, am urmat-o.

Timp de câteva clipe nu mi-a spus nimic.

— De ce suntem aici, mamă?

Ea şi-a înclinat capul, ochii ei părând să urmărească scara care ducea la plafonul din apropierea vârfului.

— Ştiu ce s-a întâmplat, a spus. Când s-au despărţit Tracey şi Marge. Ştiu că avea inima frântă şi că te-ai întâlnit aici cu ea. Erai încă un copil, dar ai convins-o cumva să coboare şi ai dus-o înapoi la cămin.

Mi-am înghiţit negările, uşor de zis şi greu de făcut. Nimic din ce puteam spune nu conta, acesta era spectacolul mamei mele.

— Ştii cum este să mă gândesc că fiica mea ar fi putut să moară aici? Când mi-a spus, îmi amintesc că m-am întrebat în sinea mea de ce nu ne sunase pe mine sau pe tatăl tău. Dar ştiu şi răspunsul acesta. Voi doi împărtăşiţi ceva minunat şi nu am cuvinte să-ţi spun cât de mândră mă face.

Poate că noi nu am fost cei mai buni părinţi, dar cel puţin v-am crescut bine pe amândoi.

A continuat să se uite la turnul de apă.

— Tu ai avut atât de multe probleme, dar nu ne-ai spus nimic niciodată. Despre locul în care ai fost în noaptea aceea. Am vrut să-ţi spun că îmi pare rău.

— Este în regulă, am spus.

Când s-a întors spre mine, am văzut o tristeţe adâncă pe chipul ei.

— Tu ai un har, a spus. Simţi atât de profund şi îţi pasă foarte mult. Iar acesta este un lucru minunat. De aceea ai ştiut exact ce să faci cu Marge. I-ai luat durerea şi ai transformat-o în durerea ta şi acum încerci să faci acelaşi lucru cu mine.

Deşi începuse să se îndepărteze, ştiam că mai urma ceva.

— Ştiu că tu crezi că ajuţi, dar indiferent ce-ai face, nu-mi poţi alunga tristeţea, ci devii tu nefericit. Iar asta îmi frânge inima şi nu vreau să faci asta. Trec prin asta în fiecare zi, dar nu am puterea să-mi fac griji şi pentru tine.

— Nu ştiu dacă pot înceta să mă îngrijorez pentru tine.

Mi-a atins obrazul.

— Ştiu. Dar vreau să încerci. Doar aminteşte-ii că am reuşit să depăşesc unele dintre cele mai rele zile din viaţa mea până acum. Exact ca tată tău şi ca Marge. Şi, desigur, ca tine. Şi trebuie să trecem prin ele câte o zi pe rând.

Mai târziu în seara aceea, m-am gândit la ceea ce îmi spusese mama. Avea dreptate, desigur, dar ceea ce nu ştiam era că, oricât de multe încercări avusesem în viaţă, cele mai rele zile încă urmau să

vină şi aveau să fie cele mai rele dintre toate.

Nouă mii, trei sute şi şaizeci de minute.

Atât timp trecuse – bine, aproximativ – de când lumea mea se întorsese cu susul în jos şi percepusem acest lucru de parcă fusesem hiperconştient de trecerea fiecăruia în parte. Fiecare dintre aceste minute trecuse în ultima săptămână cu o încetineală agonizantă, deoarece părea că le trăiesc cu fiecare celulă din corp, cu fiecare ticăit al ceasului.

Era luni, paisprezece septembrie. Cu o săptămână în urmă mă părăsise Vivian. Am continuat să mă gândesc obsesiv la ea şi cu o noapte înainte am avut probleme cu somnul. Faptul că am mers să alerg mă ajuta, dar până mă întorceam acasă îmi pierdeam pofta de mâncare. În ultima săptămână am slăbit alte trei kilograme.

Stresul. Cea mai bună dietă.

Chiar şi în timp ce sunam cred că ştiam deja ce aveam de gând să fac. Mi-am spus că nu doream decât să ştiu unde urma să călătorească Vivian în această săptămână, dar nu era adevărat. Când a răspuns recepţionera de la Spannerman, i-am cerut să-mi facă legătura la Vivian şi am fost preluat de o femeie pe nume Melanie, care s-a prezentat ca fiind asistenta lui Vivian. Nici măcar nu ştiam că soţia mea avea o asistentă, dar se pare că existau multe lucruri pe care nu le ştiam despre ea sau poate că nu le ştiusem niciodată.

Mi s-a spus că Vivian se afla într-o şedinţă, iar când Melanie mi-a cerut numele, am minţit. I-am spus că eram un reporter local şi că voiam să ştiu dacă era disponibilă să vorbească în această săptămână. Melanie m-a informat că Vivian avea să fie la birou astăzi şi mâine, dar după aceea nu se va mai afla la birou.

Apoi am sunat-o pe Marge şi am întrebat-o dacă ar putea-o lua pe London de la şcoală şi mai târziu

să o ducă la ora de dans. I-am spus că mergeam să-mi văd soţia, dar că urma să ajung acasă mai târziu în seara aceea.

Atlanta se afla la patru ore distanţă.

Nu ştiu cum mi-am imaginat că avea să fie vizita mea surpriză. Aflat în maşină, o predicţie o înlocuia pe alta. Tot ce ştiam era că trebuia să o văd pe Vivian. Exista o parte din mine care spera ca atitudinea tăioasă cu care-mi vorbise la telefon să se topească în prezenţa mea şi că urma să găsim o cale să ne salvăm relaţia, familia şi viaţa pe care încă îmi doream să o trăiesc alături de ea.

În timp ce conduceam, stomacul mi se strângea în noduri, dovada unei nelinişti mocnite care făcea condusul mult mai dificil decât ar fi trebuit să fie. Din fericire, traficul era relativ uşor şi am ajuns la periferia Atlantei la douăsprezece fără un sfert. Cincisprezece minute mai târziu, având emoţii puternice, am găsit noua clădire Spannerman şi am tras maşina în parcare.

Am găsit un loc în sectorul vizitatorilor, dar am ezitat înainte să cobor din maşină. Nu ştiam ce să fac. Să o sun şi să-i spun că eram jos? Să intru în clădire şi să mă prezint la recepţie? Sau să trec în viteză pe lângă recepţie şi să o confrunt în birou? Nenumăratele variante pe care mi le imaginasem pe drum despre conversaţia noastră începeau întotdeauna cu mine stând vizavi de ea la o masă dintr-un restaurant, nu cu paşii care duceau până la acel punct.

Ştiam că mintea mea nu funcţiona la parametri normali în zilele acelea.

Cu siguranţă că Vivian ar fi preferat să sun, în acel fel poate că mă putea respinge cu desăvârşire. Din acel motiv era de preferat să intru în clădire, dar dacă se afla într-o şedinţă? Trebuia să-mi fi lăsat numele şi să mă aşez în sala de aşteptare, ca un copil care fusese chemat să-l întâlnească pe directorul şcolii? Voiam să pornesc direct spre biroul

ei, dar nu aveam nicio idee unde se afla, şi aşa ceva ar fi provocat o scenă, ceea ce putea dăuna şi mai mult.

Am tras de mine să cobor din maşină în timp ce continuam să reflectez asupra alegerilor mele. Tot ce ştiam sigur era că aveam nevoie să-mi întind picioarele şi să merg la toaletă. Zărind o cafenea peste drum, am traversat prin traficul blocat, ca să ajung pe partea cealaltă. Când am plecat de la cafenea şi am traversat strada din nou, am luat decizia de a o suna pe Vivian din holul clădirii. Atunci i-am văzut – pe Spannerman şi pe Vivian – într-un Bentley maro, pregătindu-se să iasă din parcare în stradă. Nedorind ca ei să mă vadă, m-am apropiat mai tare de clădire şi am lăsat capul în jos. Am auzit zgomotul motorului când a ieşit în cele din urmă, făcându-şi drum prin trafic.

Chiar dacă nu-mi făcusem un plan prea mare de la început, puţinul pe care-l aveam se transformase în fum. În ciuda lipsei apetitului, am presupus că puteam lua ceva de mâncare şi încerca să iau legătura cu ea peste o oră sau mai mult, preferând să aştept prin preajmă, şi am pornit înapoi către maşina mea.

Ieşind din parcare, am observat că traficul abia se mişcase şi că puteam vedea în continuare Bentley-ul cam la opt maşini în faţa mea. Dincolo de aceasta am văzut că aveau loc unele lucrări; un tir mare încărcat cu grinzi de oţel intra într-o zonă de lucru şi traficul de pe stradă se oprise.

Când vehiculul a eliberat drumul, traficul a început să se mişte din nou. Am mers înainte, conştient de Bentley-ul din faţa mea şi urmărindu-l virând la dreapta. M-am simţit ca un spion – sau mai degrabă ca un detectiv privat înfiorător – când am virat şi eu, dar mi-am spus că nu era mare lucru din moment ce nu aveam de gând să-i confrunt la masa de prânz sau să fac ceva nebunesc. Nu voiam decât să ştiu unde mâncau voiam să ştiu ceva despre noua viaţă pe care o ducea soţia mea – şi era normal, ceva ce ar fi făcut oricine.

Nu-i aşa?

Cu toate acestea, puteam simţi cum îmi creştea mânia. Acum exista o singură maşină între noi şi îi puteam vedea în faţa mea. Mi-l imaginam pe Walter vorbind şi pe Vivian răspunzând, mi-am imaginat aceeaşi expresie voioasă pe care o avea ea când vorbea cu el la telefon după ce se certase cu London şi mânia mea s-a transformat în sentimente de dezamăgire şi tristeţe pentru tot ce pierdusem.

De ce nu mă iubea?

Ei nu se aflau de mult pe drum. Au virat la stânga şi apoi au întors repede într-un garaj dintr-o parcare aflată sub un zgârie-nori impresionant numit Turnul Belmont. La intrare aveau un portar, de tipul celor pe care-i vezi în New York, iar eu am condus mai departe, oprindu-mă în cele din urmă în parcarea unui restaurant aflat cu o stradă mai sus.

Am oprit motorul întrebându-mă dacă în interiorul clădirii se afla un restaurant. Mă întrebam dacă aceasta era locaţia apartamentelor de serviciu. Mă întrebam dacă aici locuia Walter Spannerman.

Am găsit informaţiile cu ajutorul telefonului: Turnul Belmont era un proiect Spannerman şi exista şi un link către un video. L-am accesat şi l-am văzut pe Walter Spannerman lăudându-se cu facilităţile clădirii, iar, ca ultim punct al vânzării, el anunţa cu mândrie celor care-l vedeau că el a ales să locuiască la ultimul etaj.

Am oprit videoul, dar ca un bărbat care a ales să meargă neînsoţit la propria sa execuţie, am coborât din maşină şi am pornit către Turnul Belmont. Aflat lângă clădire, i-am făcut semn portarului şi acesta s-a apropiat.

— Este o clădire frumoasă, am spus.

— Da, domnule. Chiar este.

— Mă întrebam dacă există un restaurant în clădire? Sau un loc de luat masa pentru chiriaşi? am spus.

— Nu, nu există. Însă clădirea are o colaborare cu localul La Cerna de alături. Este un restaurant de cinci stele.

— Există vreun apartament de închiriat?

— Nu, domnule.

Mi-am băgat mâna în buzunar.

— Bine, am spus. Mulţumesc pentru ajutor.

Câteva minute mai târziu, ameţit de ideea că Vivian urcase cel mai probabil cu Spannerman în apartamentul lui de la ultimul etaj, mă aflam în maşină înapoi pe drumul către Charlotte.

Am ajuns cu jumătate de oră după ce s-a întors London de la şcoală şi, când am deschis uşa, ea a venit alergând.

— Tati! Unde ai fost?

— A trebuit să lucrez, am spus. Îmi pare foarte rău că nu am putut să vin să te iau.

— Nu-i nimic, a venit mătuşa Marge. Ea m-a adus acasă. Şi-a pus braţele în jurul meu. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, scumpo.

— Te iubesc.

— Idem, am spus.

— Ce înseamnă *idem?*

— Când spui „idem”, vrei să exprimi acelaşi lucru. Tu ai spus că mă iubeşti, aşa că eu am spus idem, însemnând că te iubesc.

— Este simplu, a spus ea. Nu ştiam că poţi face asta.

— Este o lume nebună, nu-i aşa? Ai învăţat ceva distractiv la şcoală?

— Am învăţat că păianjenii nu sunt insecte. Ei se numesc arahmide.

— Vrei să spui arahnide?

— Nu, tati. Arahmidă. Cu „m”.

Eram destul de sigur că se înşela, dar ea şi-a dat seama în cele din urmă.

— Asta e tare.

— Este pentru că insectele au şase picioare şi păianjenii au opt.

— Uau… eşti foarte deşteaptă, ştiai asta?

— Dar mie tot nu-mi plac păianjenii. Şi nu-mi mai plac nici albinele. Chiar dacă ele fac miere. Dar fluturii sunt drăguţi.

— Aşa ca tine. Şi tu eşti drăguţă. Mai drăguţă decât orice fluture, am spus. Pot să merg să o salut pe mătuşa Marge?

— Bine. Eu trebuie să-i verific pe doamna şi domnul Sprinkles. Ţi-ai amintit să le dai apă?

Ups.

— Nu, nu am făcut-o. Dar ieri aveau destulă. Sunt sigur că sunt în regulă.

— Mă duc să mă asigur.

Am sărutat-o pe obraz şi am lăsat-o jos. A alergat spre scări şi a dispărut din vedere. Am observat că Marge ne privea din bucătărie.

— Eşti un tată bun, ştii asta? a spus ea când m-am apropiat.

— Încerc. Cum a fost?

— Te referi la ora cât am avut grijă de ea? A trebuit să o aduc acasă şi să-i dau o acadea. Apoi a apărut mama cu o tonă de mâncare şi a trebuit să mă ocup şi de asta. Apropo, o parte am pus-o în frigider şi alta în congelator. Să spunem că îmi eşti dator pentru asta. Sunt epuizată. Ce zi! Nu sunt sigură că mai rezist.

Era evident că sora mea avea talent pentru melodrama sarcastică.

— Nu credeam că mă voi întoarce atât de repede.

— Nici eu. Şi când ai ajuns acasă, credeam că vei arăta ca o grămadă de piure de cartofi. Ce s-a întâmplat? Ea era măcar acolo?

— Am văzut-o, am spus. Bine, într-un fel.

I-am povestit ce s-a întâmplat. În timp ce vorbeam, ea a turnat apă cu gheaţă în două pahare şi mi-a întins unul.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— De ce nu ai aşteptat-o, pur şi simplu?

După ce s-au dus în apartamentul lui Spannerman, mi-am dat seama că nu voiam să o văd după aceea.

— De ce?

— Ea era… cu *el.* Probabil în apartamentul lui sau ceva de genul. Şi…

— Şi ce? Te-a părăsit. Ţi-a spus că este îndrăgostită de el. Cred că ştii că se culcă cu el, nu?

— Ştiu asta, am spus. Doar că nu-mi place să mă gândesc la asta… nu vreau să mă gândesc la asta.

Marge mi-a oferit o privire compătimitoare.

— Asta te face perfect sănătos.

Am ezitat, dându-mi seama că eram de-a dreptul epuizat.

— Ce mă fac?

— Vei avea grijă de tine. Şi vei continua să fii un tată bun pentru London.

— Mă refeream la Vivian.

— Deocamdată, hai să ne preocupăm doar tine şi fiica ta, bine?

Nu ar fi trebuit să plec niciodată la Atlanta.

Marţi am încercat să mă adâncesc în munca pentru reclama lui Taglieri, dar era greu să rămân concentrat şi m-am gândit la Vivian fără încetare. O vedeam în Bentley, cu Spannerman pe locul de lângă ea, şi de fiecare dată când îmi imaginam expresia ei, era aceeaşi pe care o văzusem pe verandă.

Acele imagini mă bântuiau, aducând cu ele un sentiment de nepotrivire. De inferioritate. Eu nu fusesem pur şi simplu respins, ci fusesem înlocuit cu cineva mai bogat şi mai puternic, cineva care avea capacitatea de a o face pe Vivian să râdă şi să zâmbească într-un mod în care eu nu puteam.

Ea mă părăsise nu din motive proprii, ci din cauza mea.

I-am spus toate astea lui Marge la telefon în ziua următoare, iar atunci când ea nu a reuşit să mă convingă de contrariu, a venit acasă la mine împreună cu Liz după serviciu. Era marţi seară şi îi dădusem lui London să mănânce din mâncarea făcută de mama, iar de îndată ce au intrat ele pe uşă,

Marge şi London s-au aşezat să vizioneze un film în camera de zi, în timp ce eu şi Liz am stat pe veranda din spate.

I-am povestit tot ce se întâmplase şi felul în care mă simţisem. Când am terminat, Liz şi-a împreunat mâinile.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi vorbit cu Vivian?

— Cred că speram că ea va lua decizia de a se întoarce acasă. Sau cel puţin urma să discutăm despre modul în care puteam rezolva totul.

— De ce? Ţi-a dat vreun indiciu că ar vrea să se întoarcă? Sau să încerce să rezolve?

— Nu, am recunoscut eu. Dar este soţia mea. Abia dacă am vorbit de când a plecat.

— Sunt sigură că voi doi veţi avea o discuţie când va fi pregătită. Dar nu-ţi pot promite că-ţi va plăcea ceea ce-ţi va spune.

Nu era atât de greu să citesc printre rânduri.

— Tu nu crezi că se va întoarce, nu-i aşa?

— Nu cred că părerea mea este mai bună decât a altcuiva. Sau că este relevantă.

— Ai dreptate. Nu este relevantă. Dar ai mai întâlnit astfel de situaţii şi o cunoşti pe Vivian. Aş vrea totuşi să ştiu ce crezi.

Ea a oftat.

— Nu, a spus în cele din urmă. Nu cred că se mai întoarce.

Îmi doream să fiu amorţit, nu voiam să simt nimic sau să mă gândesc la Vivian, dar se pare că singura perioadă în care puteam găsi uitarea era în timpul în care se afla London la şcoală, când mă adânceam în munca pentru cea de-a doua reclamă a lui Taglieri înainte să o trimit în cele din urmă editorului pentru şlefuire şi finalizare. După aceea, am lucrat la prezentarea de joi după-amiază pentru chirurg. Îi propuneam o campanie diferită de cea recomandată lui Taglieri – o prezenţă on-line mult mai mare şi un site web uşor de folosit, un mare accent pe

mărturiile filmate ale pacienţilor, e-mail direct, reţele sociale şi panouri publicitare – şi, deşi nu funcţionam la capacitate maximă în timpul prezentării, am plecat de la întâlnirea din ziua următoare cu o strângere de mână, ştiind că obţinusem cel de-al doilea client. La fel ca Taglieri, el a fost de acord să-i ofer servicii timp de un an.

Cu cei doi clienţi, am realizat că mi-am asigurat aproape jumătate din salariul meu anterior, fără să pun la socoteală bonusurile. Era suficient cât să acopăr cheltuielile lunare cu câteva tăieri pe ici, pe colo, şi mi-a fost mult mai uşor când am ridicat telefonul şi am sunat să anulez cardurile noastre de credit comune.

Am anunţat-o pe Vivian printr-un mesaj.

Vivian m-a sunat mai târziu în acea seară. Deoarece avusesem luni acea nefericită aventură în Atlanta, i-am permis lui London să răspundă imediat ce a apărut imaginea lui Vivian pe ecran. London m-a anunţat că Vivian urma să mă sune înapoi mai târziu. În timp ce urca scările ca să se pregătească de culcare, m-am întrebat dacă îşi dăduse seama că se schimbaseră lucrurile între mine şi mama ei sau că urma să nu mai alcătuim o familie.

Când timp am aşteptat să sune, nu voiam să-mi fac mari speranţe, dar nu mă puteam abţine. Îmi imaginam auzind-o cerându-şi iertare sau spunând că venea acasă, şi totuşi, la fel ca turbulenţele emoţiilor mele, acele gânduri aveau să fie înlocuite cu amintirea a ceea ce-mi spusese Liz sau că singurul motiv pentru care suna Vivian era că anulasem cardurile de credit şi că voia să ştiu cât de supărată era.

Frământările acestea m-au obosit şi, în momentul în care a sunat telefonul într-un final, mai aveam puţină energie emoţională de afişat, indiferent de ceea ce urma să spună.

Am lăsat telefonul să sune de patru ori înainte să răspund în cele din urmă.

— Bună, am spus. Mi-a spus London că vei suna.

— Bună, Russ, a spus ea. Vocea ei era calmă, de parcă nu se întâmplase nimic între noi. Ce faci?

Mă întrebam dacă îi păsa cu adevărat sau era doar politicoasă? Mă întrebam de ce simţeam nevoia să încerc să o citesc în loc să las, pur şi simplu, să se desfăşoare conversaţia.

— Sunt bine, am răspuns eu forţat. Tu?

— Sunt bine, a spus ea. Se pare că pe London o paşte o răceală.

— Mie nu mi-a spus nimic.

— Nici mie. Însă am putut auzi în vocea ei. Asigură-te că îşi ia vitaminele şi poate îi dai nişte suc de portocale dimineaţă. Probabil va avea nevoie şi de medicamente de răceală pentru copii.

— Cum ar putea să răcească? Sunt aproape treizeci de grade afară.

— Merge la şcoală. Copii noi, bacterii noi. Se întâmplă în fiecare şcoală, la început de an.

— Bine, am spus. Va trebui să merg afară să iau nişte suc de portocale şi medicamente, dar ea şi-a luat vitaminele.

— Nu uita, a spus ea. Şi oricum, te-am sunat din mai multe motive. În primul rând, am să vin la Charlotte în acest weekend. Îmi este foarte dor de London şi, dacă eşti de acord, aş vrea să-mi petrec timpul doar cu ea.

Dar nu cu mine.

— Desigur, am spus, păstrându-mi vocea constantă. Îi va plăcea asta. Şi ei îi este dor de tine.

— Bun. Îţi mulţumesc.

Îi puteam auzi uşurarea şi mă întrebam de ce se aşteptase la orice altă reacţie.

— Dar uite care-i treaba. Nu cred că este o idee bună ca eu să stau la hotel. Cred că ar fi un lucru foarte ciudat pentru ea.

M-am încruntat.

— De ce să stai la hotel? Poţi să stai acasă. Avem o cameră de oaspeţi.

— Cred că va observa dacă aş dormi în camera de oaspeţi. Şi chiar dacă nu observă, nu cred că ar trebui să o punem în poziţia în care ne va cere să facem toţi trei lucruri împreună. Eu chiar îmi doresc să fim doar noi două, pentru binele ei. Ca să nu devină confuză.

— Ce vrei să spui?

— Te superi dacă stai la părinţii tăi? Sau poate cu Marge şi Liz? Vineri şi sâmbătă noapte?

Am putut simţi cum mi-a crescut tensiunea arterială.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, Russ. Nu glumesc. Te rog. Ştiu că îţi cer mult, dar nu vreau să fac lucrurile mai dificile decât sunt pentru London.

Sau *poate,* m-am gândit, *ai prefera* să nu fie mai dificile pentru tine.

Am lăsat liniştea să se aşterne între noi.

— Mda, am spus în cele din urmă. Cred că o pot întreba pe Marge. Părinţii mei vor fi plecaţi din oraş.

— Aş aprecia asta.

— Ţine minte că London are ora de dans vineri seară şi apoi lecţia de artă sâmbătă dimineaţă, aşa că probabil nu vei avea timp să mergi la yoga.

— Întotdeauna mi-am pus fiica pe primul loc, Russ. Ştii asta.

— Ai fost o mamă grozavă, am recunoscut eu. A, pentru lecţia de artă, va trebui să iei vaza pe care a făcut-o săptămâna trecută. În acest weekend o va picta.

— Unde este?

— Am pus-o în cămară. Pe raftul de sus, în dreapta.

— Am înţeles, a spus ea. A, şi încă un lucru.

— Da?

— Mă întrebam dacă ai avea timp pentru un prânz târziu mâine. Pe la unu şi jumătate? Trebuie să vorbim înainte să o iau pe London de la şcoală.

În ciuda tuturor lucrurilor, mi-am simţit inima tresăltând puţin la gândul că voi sta vizavi de ea la masă. Că o voi vedea.

— Desigur, am spus. Unde?

Mi-a spus numele unui loc pe care-l ştiam amândoi, un loc în care mâncasem de multe ori înainte. Inclusiv o dată, la aniversarea noastră.

Am închis telefonul întrebându-mă dacă era cumva un semn.

— Bineînţeles că poţi să stai la noi, a spus Marge în receptor. Eu tocmai mă întorsesem de la magazin şi puneam sucul de portocale în frigider înainte să o sun. Va trebui totuşi să promiţi să nu mergi pe aici cu lenjeria intimă atârnând sau să bei cafeaua la masă fără o cămaşă pe tine. De fapt, nici să nu iei la tine lenjerie intimă care atârnă, bine?

— Tu mă cunoşti măcar?

— Bineînţeles. De ce crezi că subliniez aceste lucruri?

— Promit.

— Sâmbătă nu o să fim prin preajmă, să ştii. Vei sta singur. Un prieten de-al nostru dă o petrecere de casă nouă.

Fără soţie, fără London, fără părinţi, şi acum fără o soră pe care să îi văd în weekend. M-am întrebat când a fost ultima dată când am fost la propriu de unul singur, calculând că probabil trecuseră ani de zile de când se întâmplase aşa ceva.

— Nicio problemă. Am de lucru.

— Tot am să te sun, doar ca să fiu sigură că eşti bine. Acum să ne întoarcem la Vivian. Eşti sigur că este o idee bună să luaţi prânzul?

— De ce n-ar fi?

— De fiecare dată când spune cineva că „trebuie să vorbim”, nu este niciodată ceva bun.

— Crede-mă când îţi spun că nu-mi fac speranţe.

— Mă bucur, a spus ea. Îţi aminteşti ce-a spus Liz, nu? Ea nu îţi va spune că vrea să vină înapoi.

— Ţi-a spus Liz despre ce am vorbit?

— Bineînţeles că nu, a spus ea. Dar te cunosc pe tine şi nu este prea greu să-mi dau seama ce ai fi putut întreba. Şi pentru că o cunosc pe ea, ştiu şi ce

ţi-a spus ea. Am avut un milion de discuţii despre ce ţi se întâmplă. A fost un subiect des dezbătut zilele acestea prin casă.

— Există lucruri mai bune pe care să le faceţi decât să discutaţi despre căsnicia mea.

— Şi ai avea dreptate nouăzeci şi nouă la sută din timp, a spus ea. Dar în ultima vreme? Cu siguranţă că suntem şi noi în acel plictisitor unu la sută.

— Despre ce altceva vorbiţi între voi?

— Vorbim despre cât de mult suferi şi că nu ştim ce să spunem sau să facem ca să-ţi fie mai bine. Eşti un om foarte bun, un tată foarte bun. Nu este corect.

Nu m-am putut abţine să nu mă înec puţin.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Bineînţeles că-mi fac. Sunt sora mai mare, mai ţii minte?

Am ezitat.

— Crezi că lui Vivian îi este greu?

— Sunt sigură că da. Nu poţi să faci ce a făcut ea fără să simţi măcar puţină vinovăţie. Dar nu ştiu dacă îşi trăieşte sentimentele la fel cum faci tu. Senzaţia mea este că voi doi sunteţi legaţi diferit.

Asta avea sens. Dar…

— Eu încă mai ţin la ea, am spus. A fost o soţie minunată.

Marge a respirat în receptor.

— Eşti sigur de asta?

Vivian a avut dreptate în privinţa lui London. Când s-a trezit vineri dimineaţă, vocea ei avea o uşoară răguşeală şi, pe când ieşeam din casă, a început să-şi şteargă nasul. Mă întrebam cât de mult avea să dureze până avea să-şi facă medicamentul efectul.

După ce am lăsat-o la şcoală, mi-am pus nişte haine într-o geantă de voiaj şi am plecat la birou. În continuare nu aveam niciun apel pentru Agenţia Phoenix, dar partea bună era că recepţionera începea să se obişnuiască cu prezenţa mea şi chiar începuse să spună: „Bună dimineaţa, domnule Green”.

Am petrecut cea mai mare parte a dimineţii lucrând cu tipul de la IT. Am discutat împreună cu el şi am luat decizii pentru planul de ansamblu, apoi ne-am lansat în discuţii despre prioritizare pe internet, reclame pe bannere direcţionate, precum şi o campanie pe reţelele sociale. Am petrecut aproape trei ore împreună şi la sfârşit am realizat că el avea mai mult decât suficient de lucru, cât să-l ţină ocupat câteva săptămâni, la fel cum aveam şi eu.

Odată ce s-a terminat, am trimis e-mailuri de confirmare cu privire la cea de-a treia reclamă pe care urma să o filmăm vinerea următoare pentru Taglieri, apoi i-am lăsat chirurgului un mesaj în care-l întrebam numele pacienţilor care ar fi fost dispuşi să ofere recomandări în faţa camerei de luat vederi.

În timp ce lucram, am observat că tensiunea din umeri şi din spate părea să se intensifice şi mi-am dat seama că eram agitat din cauza gândului că o vedeam pe Vivian. În ciuda trădării ei, în ciuda faptului că îmi ceruse să mă fac nevăzut în weekend, mă întrebam dacă aveam să mă întâlnesc cu o Vivian care era dispusă să încerce să rezolve problemele. Deşi ştiam că Marge şi Liz încercau să mă ţină ancorat la realitate vizavi de la ce să mă aştept, inima vrea ce vrea. Se putea ca speranţa să mă zdrobească la final, dar pierderea speranţei părea cumva chiar mai rău.

Am plecat de la birou pe la jumătatea amiezii şi am ajuns la restaurant cu cincisprezece minute mai devreme. Făcusem rezervare, iar chelnerul m-a condus la o masă de lângă fereastră. Cele mai multe mese erau ocupate. Am comandat un cocktail sperând că mă va menţine calm. Voiam să abordez prânzul cu aceeaşi atitudine pe care o avusesem la telefon, dar, de îndată ce Vivian a intrat în restaurant, mi-am ţinut respiraţia şi am expirat abia când s-a apropiat.

Îmbrăcată cu blugi şi o bluză roşie care îi accentua silueta, arăta extrem de şic, ca întotdeauna. Şi-a sprijinit ochelarii de soare pe cap şi mi-a oferit

un zâmbet scurt când m-am ridicat. Când s-a apropiat, m-am întrebat dacă să o sărut sau nu pe obraz, dar ea nu mi-a dat ocazia.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus ea când s-a aşezat. Am avut probleme să găsesc un loc de parcare.

— Întotdeauna este aglomerat aici vineri la prânz. Cred că mulţi oameni încep weekendul mai devreme.

— Sunt sigură, a spus ea. A arătat spre cocktailul meu, care era aproape terminat. Văd că tu faci acelaşi lucru.

— De ce nu? Sunt un bărbat liber în acest weekend.

— Poate că da, dar tot trebuie să conduci.

— Ştiu.

Şi-a desfăcut şervetul cu grijă, luându-şi tot timpul şi evitându-mi privirea.

— Cum merge munca?

— Mai bine. Am obţinut încă un client. Un chirurg plastician.

— Mă bucur că îţi merge treaba. A, apropo, ţi-ai amintit să-i dai lui London nişte medicamente?

— I-am dat. Şi suc de portocale.

— Şi ştie că o iau eu astăzi, nu?

— Da, am spus. Şi camera oaspeţilor este pregătită.

— Te-ar deranja dacă m-aş culca în dormitorul principal? Voi schimba lenjeria de pe pat mai întâi, evident.

— Nu, nu mă deranjează. Încă suntem căsătoriţi.

Mi s-a părut că văd o urmă de exasperare, dar a dispărut la fel de repede cum venise.

— Mulţumesc, a spus ea. Vreau doar ca London să aibă un weekend frumos.

— Sunt sigur că va avea.

Şi-a întors privirea spre fereastră, studiind strada, apoi a părut să-şi amintească ceva. S-a întins după poşetă, şi-a scos telefonul şi a tastat codul. A apăsat un buton, şi-a folosit degetul să deruleze în jos şi a mai apăsat de câteva ori. Şi a mai derulat ceva mai

mult. În tăcerea aceea, am mai luat o înghiţitură şi am terminat cocktailul. În cele din urmă, lăsând telefonul deoparte, mi-a oferit un zâmbet forţat.

— Scuze. Doar verificam ceva pentru serviciu. Am vorbit la telefon aproape tot drumul până la Charlotte.

— Cum a fost drumul?

— Deoarece începe weekendul, traficul a fost îngreunat. Şi noi nu am ajuns decât azi-noapte târziu. Am zburat de la Huston, şi cu o seară înainte am fost în Savannah. Nu-ţi pot spune cât de fericită sunt să am un weekend relaxant.

Am încercat să ignor cuvântul *noi.* Era mai bun decât *Walter,* dar tot mă enerva. Nu am spus nimic şi Vivian a luat meniul. Nu-mi puteam aminti vreo conversaţie cu Vivian care să se fi simţit vreodată atât de forţată.

— Te-ai hotărât ce vei mânca? a întrebat.

— Probabil că voi comanda doar nişte supă. Nu-mi este prea foame.

A privit în sus şi, pentru prima dată, părea să mă vadă cu adevărat.

— Ai slăbit, a observat ea. Mai alergi?

— În fiecare dimineaţă. Şi am slăbit aproape şapte kilograme. Nu i-am spus că o mare parte din pierderea greutăţii era recentă şi i se datora, din moment ce pofta mea de mâncare era aproape inexistentă.

— Pot să-mi dau seama după faţa ta, a spus. Începusei să faci fălci, dar aproape că au dispărut acum.

Era ciudat, mă gândeam, cum putea ea oferi un compliment în acelaşi timp în care făcea o critică. Mă întrebam dacă mai făcea sport împreună cu Spannerman şi dacă lui îi menţionase vreodată că a avut fălci. Probabil că nu.

— Ai hotărât ce vei face în acest weekend împreună cu London? am întrebat.

— Nu chiar. Depinde mai mult de ea, evident. Vreau să petrec mult timp făcând ce vrea.

A studiat meniul. Nu a durat mult, chiar şi eu ştiam că urma să-şi comande o salată, şi singura întrebare era pe care şi-o dorea. La scurt timp după ce a pus meniul deoparte, a apărut chelnerul la masă. Ea a comandat un ceai cu gheaţă neîndulcit şi o salată asiatică, iar eu am comandat un castron de supă de legume cu carne de vită. Când a plecat chelnerul, Vivian a băut o gură de apă, după care şi-a trecut degetul peste paharul condensat. La fel ca mine, părea că îşi pierduse cuvintele, elefantul din cameră aflându-se acolo, intenţionând să vorbească.

— Aşadar, am spus în cele din urmă. Ai spus că trebuie să vorbeşti cu mine.

— În principal este vorba despre London, a spus ea. Mi-am făcut griji pentru ea. Nu este obişnuită ca eu să fiu plecată atât de mult. Ştiu că i-a fost greu.

— Ea este în regulă.

— Ea nu îţi spune totul. Îmi doresc să existe o cale să pot sta mai mult cu ea.

Aş fi putut sugera că putea veni acasă, dar probabil că ea ştia deja asta.

— Îmi imaginez, i-am spus.

— Am vorbit cu Walter şi, având în vedere călătoriile pe care le am de făcut în următoarele câteva luni, nu există nicio cale să o pot aduce în Atlanta deocamdată. Încă sunt plecată trei sau patru nopţi pe săptămână şi nici măcar nu am avut timp să-i amenajez camera sau să încep să caut o bonă.

Am simţit un val de uşurare, dar am vrut să mă asigur că auzisem bine.

— Deci vrei să spui că tu crezi că ar fi mai bine pentru London să stea cu mine?

— Doar pentru o perioadă. Nu-mi abandonez fiica. Şi atât tu, cât şi eu ştim că fetele au nevoie de mamele lor.

— Au nevoie şi de taţii lor.

— Vei putea să o vezi în continuare. Nu sunt genul de mamă care nu-şi lasă copilul să-şi vadă tatăl. Şi ştim amândoi că eu sunt cea care a crescut-o. S-a obişnuit cu mine.

Copilul *ei.* Nu copilul *nostru,* am observat eu.

— Este diferit acum. Ea este la şcoală şi tu lucrezi.

— Oricum ar fi, a spus ea. Am vrut să vorbesc cu tine despre ce se întâmplă în acest moment, bine? Şi chiar dacă eu călătoresc mult, tot îmi doresc să o pot vedea oricât de mult posibil. Am vrut să mă asigur că nu ai nicio problemă cu asta.

— Desigur că nu am. De ce ai crede că aş avea o problemă cu acest lucru?

— Pentru că eşti supărat şi rănit, şi ai putea dori să încerci să mă răneşti şi tu. Adică tu nici măcar nu m-ai sunat să vorbim despre anularea cardurilor de credit. Ai făcut-o pur şi simplu. Ştii că ar fi trebuit să mă suni înainte, nu? Ca să putem discuta?

Am clipit, gândindu-mă la contul bancar secret pe care şi-l deschisese ea.

— Serios?

— Vreau doar să spun că puteai proceda altfel.

Insolenţa ei era uluitoare şi tot ce am putut face a fost să mă uit la ea. Chelnerul a sosit cu ceaiul ei cu gheaţă şi, în timp ce el îl aşeza pe masă, telefonul ei a început să sune. A verificat ecranul şi s-a ridicat de la masă.

— Trebuie să răspund.

Am privit-o îndepărtându-se de la masă şi ieşind afară. O puteam vedea de la locul meu, deşi mă forţam să mă uit în altă parte. Am mestecat câteva cuburi de gheaţă până când a venit chelnerul cu un coş cu pâine şi nişte unt. Am ciugulit din acestea, ascultând absent zumzetul conversaţiilor din jurul meu. După un timp, Vivian s-a întors la masă.

— Scuze, a spus ea. Era de la serviciu.

Mi-e indiferent, m-am gândit. Nu m-am deranjat să răspund.

Chelnerul ne-a adus mâncarea, iar ea şi-a asezonat salata înainte să o împartă în porţii potrivite pentru câte o înghiţitură. Aroma supei era tentantă, dar stomacul meu se blocase. Cantitatea mică de pâine ocupase tot spaţiul. Cu toate acestea, m-am forţat să iau o lingură.

— Mai este ceva despre care cred că trebuie să discutăm, a spus ea într-un final.

— Despre ce?

— Despre ce îi vom spune lui London. Mă gândeam că probabil ar trebui să ne aşezăm şi să-i spunem duminică, înainte să plec.

— De ce?

— Pentru că trebuie să ştie ce se întâmplă, dar într-un mod în care să poată înţelege. Trebuie să menţinem totul cât mai simplu posibil.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

Ea a oftat.

— Îi spunem că din cauza serviciului meu va trebui să locuiesc în Atlanta şi că ea va sta cu tine o vreme. Îi explicăm că amândoi o iubim orice s-ar întâmpla. Nu este neapărat necesar să intrăm în explicaţii lungi şi nu cred că este o idee bună oricum.

Cum ar fi să-i explici că te-ai îndrăgostit de un alt bărbat?

— Pot să vorbesc cu Liz. Ea ar putea să ne spună ce ar fi bine sau nu să facem.

— Este în regulă, dar ai grijă.

— De ce?

— Ea nu este terapeutul tău. Este partenera surorii tale. Presupun că ţi-a luat partea în toate astea şi crede ca şi tine că eu sunt personajul negativ.

Dar tu chiar eşti personajul negativ!

— Nu ar face asta.

— Doar asigură-te, m-a avertizat ea. De asemenea, nu cred că este o idee bună să-i spunem ce se întâmplă între noi doi. Ar fi mai bine să se obişnuiască întâi cu ideea că noi doi suntem separaţi. După aceea nu ar fi un şoc prea mare când îi vom spune.

— Ce să-i spunem?

— Că divorţăm.

Mi-am lăsat lingura deoparte. Deşi suspectam că va rosti cuvântul în cele din urmă, tot am fost şocat să-l aud cu voce tare.

— Înainte să începem să vorbim despre divorţ, nu crezi că ar fi o idee bună să vorbim cu un terapeut? Să vedem dacă există vreo modalitate de a salva ceea ce avem?

— Vorbeşte mai încet. Nu este momentul şi nici locul să vorbim despre asta.

— Vorbesc încet, am spus.

— Ba nu o faci. Tu nu te poţi auzi când eşti nervos, întotdeauna ridici vocea.

Mi-am atins vârful nasului şi am respirat adânc.

— Bine, am spus, încercând să vorbesc şi mai încet. Tu nici măcar nu vrei să încercăm să rezolvăm problemele? Abia mă puteam auzi peste larma mulţimii aflate la prânz.

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, a răspuns ea. Eu doar te rugam să vorbeşti mai încet. Te-ar putea auzi oamenii.

— Am înţeles, am spus. Încetează să mai schimbi subiectul.

— Russ…

— Eu încă te iubesc. Te voi iubi mereu.

— Şi eu tocmai ţi-am spus că nu este momentul şi nici locul pentru asta! Ne aflăm aici în acest moment ca să vorbim despre London şi motivul pentru care ar trebui să rămână aici deocamdată şi ce urmează să-i spunem duminică seară. Nu suntem aici să vorbim despre noi.

— Nu vrei să vorbim despre noi?

— Observ că nu a fost o idee bună să vin să încerc să am o conversaţie normală cu tine. De ce nu puteam discuta lucrurile ca nişte adulţi?

— Eu încerc să vorbesc cu tine.

A luat o gură din salată – abia dacă mâncase din ea până atunci – şi apoi şi-a pus şervetul pe masă.

— Dar tu nu asculţi niciodată! De câte ori trebuie să-ţi spun că nu este momentul şi nici locul să vorbim despre noi doi? Am spus-o frumos, am crezut că am vorbit clar, dar presupun că tu aveai alte idei. Aşa că acum cred că ar fi mai bine să plec înainte să începi să ţipi la mine, bine? Eu nu doresc decât să am un weekend plăcut cu fiica mea.

— Te rog, am spus. Nu trebuie să pleci. Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr.

— Nu eu sunt cea supărară, a spus ea. Tu eşti.

Spunând acestea, Vivian s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat către ieşire. După ce a plecat, am rămas şocat câteva minute înainte ca, într-un final, să-i fac semn chelnerului să aducă nota de plată. Reluând conversaţia, m-am întrebat dacă vorbisem cu adevărat prea tare sau dacă fusese o scuză ieftină ca Vivian să scurteze întâlnirea.

Până la urmă nu exista niciun motiv ca ea să rămână.

Nu doar că era îndrăgostită de un alt bărbat, dar, având în vedere weekendul care ne aştepta, ea obţinuse, practic, tot ce dorise de la mine.

CAPITOLUL 16

Şi soarele răsare

Mi-a plăcut de Liz din momentul în care am cunoscut-o, dar recunosc că am fost uimit că părinţii mei au simţit acelaşi lucru. Deşi acceptaseră faptul că Marge era lesbiană, am simţit de multe ori că ei nu erau chiar încântaţi de femeile cu care ieşea Marge. Acolo exista un aspect al generaţiilor – amândoi crescuseră într-o perioadă în care stilurile de viaţă alternative erau de obicei ţinute secret – dar, de asemenea, avea de-a face cu genul de femei pe care Marge părea iniţial să-l prefere. Acestea mi s-au părut puţin cam directe şi erau adesea predispuse să vorbească urât într-o conversaţie informală, ceea ce avea tendinţa să-i facă să roşească atât pe mama, cât şi pe tata.

Marge mi-a spus că a cunoscut-o pe Liz la serviciu. Cred că toată lumea este de acord cu mine când spun că birourile de contabilitate nu sunt locurile obişnuite în care să agăţi, dar Liz începuse recent o nouă practică şi avea nevoie de un contabil. S-a întâmplat ca Marge să aibă o oră liberă în programul ei de după-amiază, iar când a părăsit Liz biroul, acestea fuseseră de acord să se întâlnească la un pahar de vin înainte să treacă pe la o galerie de artă din Asheville.

— Te duci la o galerie de artă? îmi amintesc că am întrebat-o pe Marge. După serviciu ne întâlnisem la un bar, genul acela de local cu semne pentru bere luminate cu neon şi mirosul uşor rânced de la prea multe băuturi vărsate. În acel

moment era unul dintre locurile preferate de Marge.

— De ce nu m-aş duce la o galerie de artă?

— Poate pentru că nu-ţi place arta?

— Cine-a spus că nu-mi place?

— Tu. Când am încercat să-ţi arăt nişte poze cu lucrările lui Emily, ai spus – citez: „Nu-mi place arta.”

— Poate că m-am maturizat în ultimii ani.

— Sau poate că Liz te-a impresionat prea tare.

— Este interesantă, a recunoscut Marge. Şi foarte deşteaptă, de asemenea.

— Este drăguţă?

— De ce contează asta?

— Sunt doar curios.

— Da. Este foarte drăguţă.

— Lasă-mă să ghicesc. Galeria de artă a fost ideea ei?

— Adevărul este că da.

— Conduce o motocicletă? Şi poartă geci de piele?

— De unde să ştiu eu?

— Cu ce se ocupă?

— Este terapeut pentru cupluri şi familii.

— Ţie nu-ţi plac nici terapeuţii.

— Nu mi-au plăcut terapeuţii mei. Bine, ultimul a fost în regulă, dar ceilalţi nu prea mi-au plăcut. Desigur, au fost câţiva ani în care am fost destul de nervoasă şi nu cred că mi-ar fi plăcut vreun terapeut.

— I-ai spus lui Liz despre problemele tale de mânie?

— Asta a fost în trecut. Acum nu mai sunt aşa.

— E bine de ştiut. Când pot să o cunosc şi eu?

— E puţin cam devreme, nu crezi? Nici măcar nu am ieşit până acum.

— Bine. Deci după ce ieşiţi, când pot să o cunosc şi eu?

Până la urmă a durat mai puţin de două săptămâni. Le-am invitat pe amândouă la mine la apartament şi am făcut câteva fripturi la grătar pe terasa mea de mici dimensiuni. Liz a adus desertul şi toţi trei am împărţit o sticlă de vin. Nu mi-a luat decât treizeci de secunde ca să mă simt în largul meu cu Liz şi era clar că ea ţinea deja foarte mult la sora mea. Puteam vedea asta în felul atent în care asculta ori de câte ori vorbea Marge, în râsul ei degajat şi cât de bine se potrivea cu partea ascunsă, emoţională a lui Marge. Când venise timpul să plece, Marge m-a tras deoparte.

— Ce părere ai despre ea?

— Cred că este fantastică.

— „Prea" fantastică pentru mine?

— Despre ce vorbeşti?

— Eu nu înţeleg absolut deloc ce vede ea la mine.

— Glumeşti? Eşti grozavă. Ai făcut-o să râdă toată seara.

Marge nu părea convinsă, dar a încuviinţat în cele din urmă.

— Mulţumesc că ne-ai primit pe la tine. Chiar dacă ai ars fripturile.

— Au fost carbonizate intenţionat, am explicat. Se presupune că dă gust.

— O, a dat gust. Arderea mâncării este de multe ori scopul bucătarilor-şefi de mare clasă.

— La revedere, Marge, am spus. Şi cu plăcere.

— Te iubesc.

— Asta doar pentru că m-am pus cu tine.

Marge nu a prezentat-o părinţilor pe Liz decât după ce a trecut o lună. Era o sâmbătă după-amiază şi, la câteva minute după sosirea ei, Liz a dispărut în bucătărie să o ajute pe mama, cele două pălăvrăgind de parcă erau prietene vechi. Tata a stat cu Marge, uitându-se la meciul de baseball. Şi eu stăteam cu ei, nu că ar fi părut vreunul să observe.

— Ce părere ai, tată? a întrebat Marge în timpul unei reclame.

— Despre ce?

— Liz, a spus Marge.

— Pare să se înţeleagă destul de bine cu mama ta.

— Îţi place de ea?

Tata a luat o înghiţitură de bere.

— Nu contează ce cred eu.

— Nu-ţi place de ea?

— Nu am spus asta. Am spus că nu contează ce părere am eu despre ea. Singurul lucru care contează cu adevărat este ce simţi tu în privinţa ei. Dacă tu ştii de ce o placi şi este destul de bună pentru tine, atunci va fi destul de bună pentru mama ta şi pentru mine.

Apoi a început meciul şi tata s-a adâncit în tăcere. Eu nu mă puteam gândi decât că tatăl meu era şi va fi mereu unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care-i cunosc.

După prânzul cu Vivian, m-am întors la serviciu, dar gândurile mele erau haotice şi nu mă simţeam în apele mele. Senzaţia s-a intensificat când a venit şi a trecut ora trei, şi am început să-i simt lipsa lui London. Oricât de important era pentru London să petreacă timp cu Vivian, eu nu eram convins că trebuia să fiu invizibil tot weekendul pentru ca timpul lor împreună să fie de calitate. Mă întrebam

de ce nu protestasem mai mult când propusese Vivian acest lucru, dar undeva, în adânc, problema eram eu. Ştiam că încă voiam să-i fac pe plac şi oricât de mult părea să fie un defect al caracterului meu, acesta era agravat de un lucru limpede: dacă nu fusesem în stare să-i fac pe plac înainte, de ce naiba aş fi crezut că eram capabil să-i fac pe plac acum?

Cred că era pentru prima oară când am realizat profunzimea acelei probleme în special. Chiar dacă aveam probleme să o înţeleg. Din punct de vedere logic, ştiam că era atât ridicol, cât şi improbabil – atunci de ce continuam să încerc de fiecare dată?

Îmi doream să pot fi o altă persoană. Sau mai mult, îmi doream să pot fi o versiune a mea mai puternică şi mă întrebam dacă nu cumva aveam nevoie de ajutor profesionist. Mă întrebam dacă ajutorul profesionist ar fi schimbat ceva. Cunoscându-mă pe mine, aş fi ajuns să fac pe plac terapeutului.

Se spune că părinţii ajung întotdeauna să-şi strice copiii şi, pentru că am fost de când mă ştiu genul de persoană care le face pe plac oamenilor, a devenit logic că totul a fost din cauza părinţilor mei. Atunci de ce, mă întrebam eu, simţeam nevoia să-i vizitez atât de regulat? De ce încercam să vorbesc cu tatăl meu în timpul meciurilor de baseball sau să-i spun mamei că mâncărurile ei erau delicioase?

Pentru că, mi-am spus în sinea mea, *şi lor voiam să le fiu pe plac.*

În cele din urmă am plecat de la birou la ora cinci şi am pornit spre casa lui Marge. Mi-am propus să vorbesc cât mai puţin despre Vivian – chiar şi eu mă săturasem de ea –, un scop care a durat exact douăsprezece secunde. În timpul cinei n-am făcut altceva decât să mă vait, iar Marge şi Liz m-au sprijinit, ca întotdeauna. Dacă repetam aceeaşi placă, acelaşi lucru îl făceau şi ele şi, deşi mă

asigurau în mod repetat că voi fi bine, eu tot nu eram sigur dacă să le cred.

M-au târât să vedem un film şi am ales unul dintre superproducţiile sfârşitului verii care încă mai rula în cinematografe. Am ales ceva amuzant – una dintre poveştile acelea cu eroi slăbiţi care se luptă cu adevărate personaje negative care intenţionează să distrugă planeta şi cu multă acţiune – dar chiar şi aşa mi-a fost greu să mă relaxez şi să mă bucur de film. M-am trezit gândindu-mă la modul în care îşi petreceau după-amiaza Vivian şi London şi ce mâncaseră la cină; mă întrebam dacă soţia mea stătea în camera de zi răsfoind o revistă după ce s-a dus London la culcare. Mă întrebam dacă-l sunase pe Spannerman şi dacă da, cât timp vorbiseră.

După film am încercat să citesc ceva. Sora mea avea câteva cărţi în camera de oaspeţi, dar tentativa mea de a mă afunda într-un roman a fost sortită eşecului. Am renunţat şi am stins lumina, petrecând ore întregi zvârcolind-mă şi răsucindu-mă până când am adormit în cele din urmă.

M-am trezit cu două ore înainte de zori.

Sâmbătă dimineaţă, la unsprezece şi un sfert, mi-a sunat telefonul. Alergasem deja, făcusem duş, băusem cafeaua cu Marge şi Liz şi începusem să aştern pe hârtie întrebările pentru mărturiile pacienţilor. Este uşor să realizezi multe când te trezeşti aproape de miezul nopţii.

Când mi-am scos telefonul din buzunar, am văzut că era Vivian şi am apăsat butonul magic.

— Alo?

— Bună, Russ. Eşti ocupat?

— Nu chiar, am spus. Sunt acasă la sora mea. Care-i treaba? London este bine?

— Da, este bine. Dar am uitat să aduc vaza la ora de artă şi mă întrebam dacă ai putea trece pe acasă şi să o aduci aici. Aproape am ajuns la atelier şi, dacă mă întorc, va întârzia foarte tare.

— Mda, am spus. Nicio problemă. Voi fi acolo cât de repede pot.

Am închis telefonul şi mi-am luat cheile. Le pusesem într-un coş de pe masa de lângă uşă.

În spatele meu am auzit-o pe Marge strigând:

— Unde pleci?

— M-a sunat Vivian. Trebuie să-i duc lui London vaza de ceramică pe care a făcut-o săptămâna trecută.

— Atunci ai face bine să i-o duci, focă.

— Focă?

— Ea îţi comandă şi tu te conformezi. Dacă ai noroc, poate îţi va arunca un peşte.

— O fac pentru London, nu pentru Vivian, am izbucnit eu.

— Continuă să-ţi spui asta.

Deşi eram enervat de comentariul ei, am trecut în grabă pe la mine pe acasă şi apoi către ora lui London. Marge locuia la zece minute distanţă. Dacă prindeam mai mult culoarea verde decât roşie la semafoare, aş fi ajuns acolo la scurt timp după începerea lecţiei.

Mă întrebam, distrat, dacă London îi spusese lui Vivian despre florile galbene şi „şoricelele" roz. Am zâmbit. Şoricele. Sunase atât de drăguţ din gura ei, încât nu m-a lăsat inima să o corectez. Voiam să-mi văd fata fie şi numai pentru câteva secunde. Deşi trecuse doar o zi, îmi era dor de ea.

Am ajuns acasă, am luat vaza şi am avut norocul să prind culoarea verde la semafoare, Cel de Sus înţelegând evident urgenţa misiunii mele.

Am tras în parcare şi am zărit-o pe Vivian stând în afara atelierului. Ea se apropia deja de maşină când am parcat, făcându-mi semn să cobor geamul.

Am făcut întocmai şi i-am întins vaza.

— Mulţumesc, a spus ea. Mă întorc acolo.

Am simţit cum m-am dezumflat ca un balon vechi.

— Înainte să pleci – aţi petrecut frumos ieri?

Ea mergea deja cu spatele.

— Ne-am simţit grozav. Te sun mâine să-ţi spun la ce oră să vii acasă.

— Poţi să o trimiţi pe London afară ca să o salut?

— Nu poate, a spus. Au început deja să picteze, a spus ea. S-a întors şi a intrat în atelier fără un alt cuvânt şi m-am gândit în sinea mea că focile erau, de fapt, norocoase.

Cel puţin ele primeau o recompensă.

Nu voiam să mă întorc imediat la Marge. Comportamentul lui Vivian mi-a dat o dispoziţie uşor iritată, intensificată şi de faptul că nu dormisem prea mult. Cafeina, m-am gândit. Aveam nevoie de cafeină şi am mai mers câteva uşi mai jos de atelier şi am parcat în faţa cafenelei. Fără îndoială că Vivian ar fi preferat să plec în altă parte să beau un ceai cu gheaţă ca nu cumva să existe *şansa ca London să mă vadă!* Dar gândindu-mă mai bine, mi-am spus că nu mă interesa dacă ea se supăra sau nu. De fapt voiam ca ea să fie supărată pe mine.

M-am gândit că poate acesta era primul pas pentru corectarea nevoii mele de a avea constant aprobarea lui Vivian. Până la urmă, Marge avusese dreptate în privinţa motivelor mele de a ajunge mai repede la atelier, chiar şi după prânzul de ieri, eu încă mai voiam aprobarea lui Vivian, şi nu a lui London. Dacă exista un lucru bun care să iasă din asta era faptul că am realizat că Vivian mă ajuta să nu-i mai vreau aprobarea; de ce să încerc când, pur şi simplu, nu era posibil? Şi dacă se întâmpla să o acorde, mă îndoiam că avea să schimbe ceva.

Am intrat pe uşă, întrebându-mă dacă acesta era primul pas pentru rezolvarea acelui defect de caracter al meu, când mi-am auzit numele strigat.

— Russ?

Am recunoscut vocea şi am zărit-o pe Emily făcând cu mâna de la o masă, având ziarul desfăşurat înaintea ei şi un pahar cu ceai pe masă. Cu părul ei bogat şi ondulat şi tricoul ei lejer băgat în pantalonii scurţi de blugi şi încălţată cu sandale,

ea era frumoasă într-un mod pământesc, natural. Vederea ei mi-a făcut să dispară iritarea şi mi-am dat seama că ea era chiar persoana pe care voiam să o văd, chiar dacă nu eram conştient de asta.

— O, bună, Emily, am răspuns eu, fără să mă pot abţine să reprim un zâmbet. În loc să stau la coadă, m-am trezit îndreptându-mă către masa ei, în mod aproape automat. Nu ne-am văzut de mult. Ce mai faci?

— Sunt bine, a spus ea cu un zâmbet autentic. Programul meu a fost foarte încărcat în ultimele săptămâni.

Al meu la fel, m-am gândit.

— Ce-ai mai făcut?

— A trebuit să termin câteva lucrări pentru galerie, dar e şi David în oraş. Iar asta înseamnă multă alergătură.

— Mi-ai spus că va fi prin preajmă. Cât va mai rămâne în oraş?

— Acesta este ultimul weekend. Va zbura marţi înapoi la Sydney.

În timp ce vorbea, eu am zărit sclipirea luminii reflectate în ochii ei, declanşând amintiri care păreau să facă anii să se întoarcă. Am făcut semn către tejghea şi cuvintele mi-au ieşit înainte să le pot opri.

— Mai stai câteva minute? Mă gândeam să-mi iau un ceai cu gheaţă.

— Voi fi aici, a spus ea. Ceaiul cu zmeură este fantastic.

M-am dus la tejghea şi am comandat; i-am urmat sfatul, şi când a fost gata, mi-am luat paharul la masă. Ea tocmai termina de strâns ziarul şi mi-a făcut loc pe masă când m-am aşezat.

— Ai găsit ceva interesant în ziar?

— Multe veşti proaste. Devine iritant. Îmi doresc să existe mai multe articole cu lucruri bune.

— De aceea există rubrica sportivă.

— Bănuiesc că da. Dar doar dacă echipa ta câştigă, nu?

— Dacă pierde, trec de rubrica sportivă.

Nu era neapărat amuzant, dar ea a râs oricum. Mi-a plăcut asta.

— Tu ce-ai mai făcut? a întrebat ea. Nu te-am mai văzut de-o veşnicie.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Ai filmat reclamele acelea aşa cum doreai? Pentru avocat?

— Da. În acest moment se finalizează la montaj şi sper ca prima să fie difuzată cam în două săptămâni. Mai filmăm una pentru el săptămâna viitoare. Şi am mai câştigat un client, un chirurg plastician.

— Este bun de ceva? În caz că am nevoie de serviciile sale?

— Sper că da, am spus. Dar tu nu ai nevoie de nicio schimbare.

— Bun răspuns, a spus ea, chiar dacă nu este adevărat. Şi felicitări pentru noul client. Ştiu că erai îngrijorat şi mă bucur că îţi merge bine.

— Voi avea nevoie de alţi câţiva clienţi înainte să pot respira uşurat, dar simt că sunt, în sfârşit, pe drumul cel bun.

— Şi observ că ai şi slăbit.

— Şapte kilograme.

— Tu ai vrut să slăbeşti? Nu mi se părea că ai avea nevoie.

Nu m-am putut abţine să nu compar răspunsul ei cu cel al lui Vivian, când a menţionat despre fălcile mele.

— Mai am de dat jos câteva kilograme până la greutatea la care vreau să ajung. Am început să alerg din nou, să fac flotări, toate exerciţiile de rigoare.

— Foarte bine. Îţi pot spune că funcţionează. Arăţi grozav.

— Şi tu la fel, am spus. Şi… tu ce-ai mai făcut? Ai spus că a trebuit să termini câteva lucrări pentru galerie?

— Am lucrat neîncetat. Nu ştiu de ce, practic, toate tablourile mele de la galerie s-au vândut în doar câteva zile, luna trecută. Cumpărători diferiţi din ţări diferite. Nu ştiu de ce. Poate are ceva de-a

face cu fazele lunii sau ceva de genul acesta, dar proprietarul galeriei m-a sunat şi m-a întrebat dacă mai am tablouri de expus. Ca să scurtez povestea, aveam câteva picturi terminate parţial şi am decis să încerc să le finalizez. Am terminat opt, dar celelalte… vor necesita mai mult timp. Am petrecut multe ore uitându-mă la ele sau repictându-le ori adăugând alt ulei… este ca şi cum ele încearcă să-mi spună cum ar trebui să se termine, dar, pur şi simplu, nu sunt capabilă să le ascult pe toate.

— Ele fac o treabă minunată angajând ajutoare în aceste zile.

— Într-adevăr, a spus ea prefăcându-se a mirare. Nu ştiam asta. Poate că acesta este răspunsul.

— Este cam tot ajutorul pe care ţi-l pot oferi. Eu nu sunt artist.

Ea a râs.

— Cum a fost London în această dimineaţă? Bodhi abia aştepta să o vadă. Aş spune că este îndrăgostit de ea, dar este prea mic pentru aşa ceva.

Ar fi fost uşor să mint şi să spun ceva inofensiv, dar nu voiam să fac asta faţă de Emily.

— De fapt nu ştiu cum a fost. Vivian a adus-o dimineaţă.

— Atunci tu ce faci aici?

— Vivian a uitat să aducă vaza pe care trebuia să o picteze London. A trebuit să i-o aduc eu.

— Da, a încuviinţat Emily. Am auzit despre acel proiect de îndată ce am ajuns aici. Noi nu am fost săptămâna trecută, aşa că presupun că Bodhi va face astăzi vaza. E cu David acolo şi bănuiesc că se descurcă singuri.

— Cred că ar trebui să te întreb şi eu de ce eşti aici.

— L-am adus pe Bodhi. Ne-am întâlnit cu David aici. A stat la unul dintre acele hoteluri cu şedere prelungită de când este în oraş. Ceea ce e bine pentru el, dar Bodhi nu doarme bine în acel loc, aşa că îl aduc la mine în fiecare seară. Asta însemnând multe drumuri înainte şi înapoi de când este David în oraş. Partea bună este că am avut mai mult timp

de lucru, deoarece David petrece mult timp cu el. Bănuiesc că încearcă să aibă cât mai multe amintiri memorabile. De exemplu, astăzi vor face carting după ce termină aici.

— Este un lucru bun, nu?

— Desigur, a spus ea cu mai puţin entuziasm decât mă aşteptam.

— Ceea ce nu înţelege David este că lui Bodhi îi va fi mult mai greu când va pleca din nou. Bodhi începea să se obişnuiască fără el prin preajmă şi eu va trebui să fiu acolo să-l ajut să treacă peste din nou.

— I-ai spus lucrurile astea?

— Cum aş putea? Chiar dacă nu a fost o pereche bună pentru mine, el chiar este un tată destul de iubitor. Şi nici nu este un om rău. El a făcut posibil ca noi să stăm în casă şi ca Bodhi să poată merge la şcoala potrivită. A fost mai mult decât generos la acordul pentru divorţ.

Când a pronunţat cuvântul *divorţ,* m-am gândit la conversaţia pe care am avut-o cu Vivian la prânz şi probabil că am tresărit.

— Îmi pare rău, a spus Emily repede. Chiar fac tot posibilul să nu vorbesc despre David. Nu ştiu de ce numele lui pare să intre în fiecare conversaţie.

— Nu este vorba despre asta, am spus. Am strâns cu ambele mâini paharul de ceai cu gheaţă. Vivian m-a părăsit.

Gura lui Emily a rămas în formă de *O.*

— Oh, Doamne, a spus în cele din urmă. Este groaznic. Nu ştiu ce altceva să spun.

— Nu prea ai ce să spui.

— Eşti sigur că nu este vorba doar de o pauză? Ca o separare?

— Nu cred. La prânzul de ieri, mi-a spus că divorţăm. Şi vrea să ne aşezăm şi să vorbim cu London mâine-seară.

— Ce s-a întâmplat? Adică, te deranjează dacă te întreb? Nu trebuie să răspunzi, evident.

— S-a îndrăgostit de şeful ei, Walter Spannerman. Şi acum locuieşte în Atlanta.

— Oh, Doamne.

„Oh, Doamne” era prea puţin spus, dată fiind speţa.

— Da.

— Cum faci faţă?

— Uneori sunt bine, alteori nu atât de bine.

Ea a încuviinţat, având o expresie blândă.

— Înţeleg perfect ce spui. Când s-au întâmplat toate acestea? Repet, nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

M-am gândit la asta înainte să iau o gură din ceai. Deşi vorbisem fără încetare cu Marge şi Liz, încă mai simţeam nevoia să procesez totul verbal. Nu sunt sigur de ce, poate că oamenii fac faţă în diferite moduri, dar pentru mine funcţiona faptul că vorbeam. Repetare. Întrebare. Mirare. Văitare. Repetare. Repetare. Repetare. Sora mea fusese mai mult decât răbdătoare cu mine de când plecase Vivian, dar mă simţeam prost că am avut atât de multă nevoie de ea să mă asculte. La fel cu Liz. Şi totuşi, încă mă simţeam obligat să procesez; simţeam o dorinţă copleşitoare de a trece încă o dată prin toate.

— Mi-ar plăcea să-ţi povestesc despre asta, dar nici măcar nu ştiu de unde să încep, am spus. M-am uitat pe fereastră. Emily s-a aplecat peste masă.

— Ce faci în această după-amiază? a întrebat ea.

— Nu am planuri, am spus.

— Vrei să mergem la o plimbare? Sau cel puţin să ieşim de aici?

— O plimbare sună grozav.

Am urmat-o pe Emily, chiar dacă nu ştiam unde se ducea, pentru că mergea în altă direcţie faţă de casa ei. După un timp, a întors pe o alee ce ducea la un club privat, care avea o taxă de membru pe care nu prea mi-o permiteam. Ea a parcat într-un loc umbrit nu departe de terenul verde de antrenament, iar eu am parcat lângă ea.

— Este în regulă?

— Un teren de golf?

— Este o plimbare superbă. Vin aici de trei sau patru ori pe săptămână. De obicei dimineaţa.

— Să înţeleg că eşti membru.

— Lui David îi plăcea să joace golf, a spus ea.

Am păşit pe alee şi am pornit pe unul din superbele terenuri verzi. Uitându-mă prin împrejurimi, mi-am dat seama că Emily avea dreptate. Aleile şi terenurile verzi erau imaculate şi mărginite generos de corni, magnolii şi stejari bătrâni. Erau tufe de azalee atent curăţate şi iazuri care străluceau sub cerul albastru, iar o briză constantă menţinea temperatura suportabilă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, şi pe parcursul a nouă sau zece găuri pe lângă care am trecut, i-am spus tot. Poate că nu ar fi trebuit să o fac; poate că ar fi trebuit să fiu mai reticent, dar, odată ce a început fluxul de cuvinte, am părut în imposibilitatea de a mă opri. Am vorbit şi am vorbit, răspunzând la întrebările lui Emily ori de câte ori apăreau. I-am spus despre căsnicia noastră şi primii ani cu London, i-am spus cât de important a fost pentru mine să o fac fericită pe Vivian, despre dorinţa mea fără sfârşit de a-i face pe plac. Am vorbit despre ultimul an şi am intrat în detalii descriindu-i ce pachet de emoţii eram de când ieşise Vivian pe uşă. În timp ce vorbeam, alternam între a fi confuz şi trist, înfuriat şi frustrat, dar cel mai mult încă mă simţeam în pierdere. Mă simţeam precum cineva care credea că ştie regulile jocului pe care-l juca, doar ca să afle că aplicase regulile greşite.

— Apreciez faptul că mă asculţi, am spus pe când mă apropiam de sfârşitul poveştii mele triste.

— Am făcut-o cu plăcere, a spus ea. Şi eu am trecut prin asta. Şi înţeleg. Crede-mă. Anul în care s-a mutat David a fost cel mai greu an din viaţa mea, a spus ea. Şi da, primele câteva luni au fost chinuitoare. Mă întrebam toată ziua, în fiecare zi, dacă făcusem bine spunându-i să plece. Şi după aceea, nu pot spune că am fost Mary Poppins. Probabil că mi-au mai trebuit alte patru sau cinci

luni înainte să încep să mă simt măcar puţin ca mine cum eram înainte. Dar pe atunci ştiam oarecum că eu şi Bodhi aveam să trecem peste asta.

— Cum eşti acum?

— Mai bine, a spus ea. A avut un zâmbet crispat. Bine, în majoritatea timpului. Este ciudat, dar cu cât trece mai mult timp, cu atât îmi amintesc mai puţin lucrurile rele în, timp ce amintirile bune încă persistă. Înainte să-l avem pe Bodhi, obişnuiam să stăm în pat duminică dimineaţa, să ne bem cafeaua şi să citim ziarul. Nici măcar nu vorbeam foarte mult, dar încă îmi amintesc cât de confortabile erau acele dimineţi. Şi aşa cum am spus, David a fost întotdeauna un tată bun. Mi-ar fi mult mai uşor dacă aş fi uitat lucrurile bune în schimb.

— Se pare că a fost foarte greu.

— Poate fi groaznic. Certurile despre bani sunt adesea părţile cele mai urâte. Când sunt bani la mijloc, poate ieşi urât.

— Ţi s-a întâmplat asta?

— Nu, slavă Domnului. David este mai mult decât corect cu pensia alimentară şi sprijinul pentru copil, iar noi nu ne-am fi descurcat dacă el nu ar fi fost aşa. Nu contează că familia lui este la fel de bogată ca regele Midas şi că el câştigă o mulţime de bani, dar cred, de asemenea, că s-a simţit vinovat. Nu este vorba că e un tip rău, doar că nu este neapărat un soţ bun, doar dacă nu te deranjează să umble constant din floare în floare.

— Îmi dau seama că asta ar fi o problemă pentru unii.

I-am simţit privirea întorcându-se spre mine.

— Ea s-ar putea întoarce, să ştii. Uneori se întâmplă.

M-am gândit la prânzul de vineri şi la modul în care se comportase când i-am întins vaza. Mi-am amintit ce mi-a spus Liz.

— Eu nu cred.

— Chiar dacă îşi dă seama că a făcut o greşeală?

— Încă nu ştiu dacă ea ar vrea să vină înapoi. Am sentimentul că a fost o lungă perioadă de timp

nefericită lângă mine. Am încercat să fiu cel mai bun soţ şi tată posibil şi nu a părut niciodată să fie de ajuns.

— Vorbeşti de parcă nu eşti sigur că te voi crede.

— Mă crezi?

— Desigur. De ce nu te-aş crede?

— Pentru că m-a părăsit.

— A fost decizia ei. Şi asta spune mai puţine despre tine decât despre ea.

— Încă resimt totul ca pe un eşec.

— Pot să înţeleg asta. Eu am simţit la fel. Cred că majoritatea oamenilor o fac.

— Nu sunt sigur că şi Vivian. Ei nu pare să-i pese deloc.

— Îi pasă, a spus Emily. Şi ea suferă, în egală măsură. Ieşirea dintr-o căsnicie nu este uşoară pentru nimeni. Dar este şi îndrăgostită de altcineva, iar asta îi distrage atenţia de la altele. Ea nu se gândeşte la voi doi în aceeaşi măsură în care o faci tu. Ceea ce înseamnă că ea nu suferă atât de mult ca tine.

— Cred că am nevoie de o distragere a atenţiei.

— O, da, este exact ceea ce ai nevoie. Poate de cineva de douăzeci de ani, de tipul majoretelor, nu? Sau o instructoare de aerobic? Sau poate o dansatoare.

Când am ridicat o sprânceană, ea a ridicat din umeri şi a continuat.

— Acestea erau preferinţele lui David. Desigur, dacă n-ar fi avut de ales, s-ar fi culcat cu oricine.

— Îmi pare rău.

— Mie nu. El nu mai este problema mea, a spus ea. Are pe cineva în Sydney. Mi-a spus că se gândeşte chiar şi la căsătorie.

— Deja?

— Este viaţa lui, a ridicat ea din umeri. Dacă m-ar fi întrebat pe mine, i-aş fi spus că poate ar trebui să lase să mai treacă timp, dar el nu m-a întrebat, aşa că nici eu nu m-am băgat. Şi în plus, suntem divorţaţi. Poate să facă ce doreşte.

Mi-am pus o mână în buzunar mergând pe lângă ea.

— Cum poţi face asta? Să nu laşi să te deranjeze, vreau să spun. Când mă gândesc la Vivian şi Walter, mă enervez foarte tare şi mă doare. Nu mă pot detaşa.

— Este încă prea devreme, a spus ea. Dar oricât de dură aş părea şi oricât de serios aş fi vorbit despre David, încă m-a durut când mi-a spus. Nimănui nu-i place să ştie că a fost înlocuit cu uşurinţă. Pentru o lungă perioadă de timp, chiar dacă le spuneam oamenilor că doream ca David să fie fericit după ce ne-am despărţit, ceea ce voiam cu adevărat era ca el să stea acasă ca un pustnic, simţindu-se îngrozitor şi fiind profund întristat pentru tot ce pierduse.

Mi-o imaginam pe Vivian aşa.

— Asta sună bune. Cum îi putem convinge să facă asta?

Ea a râs.

— De-ar fi aşa uşor, nu? Cu foştii nu este uşor niciodată. Weekendul trecut, practic mi-a făcut avansuri.

— Serios? Şi iubita lui?

— Nu a adus vorba despre ea. Şi recunosc că a fost un minut şi ceva când m-am gândit să accept. E foarte chipeş şi am avut multe momente frumoase împreună.

— Cum s-a întâmplat?

— Alcoolul, a spus ea şi eu am râs.

— Oricum, el fusese plecat toată ziua cu Bodhi şi, când l-a adus acasă, Bodhi s-a dus direct la culcare. Eu beam un pahar de vin şi i-am oferit şi lui unul. Un pahar a dus la următorul, el a intrat în starea lui normală de fermecător şi următorul lucru pe care-l ştiu este că mâna lui se afla pe genunchiul meu. Ştiam ce voia şi…

Am aşteptat până şi-a adunat gândurile. S-a uitat spre mine.

Ştiam că era o idee proastă, dar tot îmi plăcea modul în care mă făcea să mă simt. Este o nebunie,

dar aşa a fost. Trecuse mult timp de când nu mă mai simţisem dorită şi atrăgătoare. Desigur, în parte este şi vina mea, pentru că nu am prea ieşit în faţă în ultimul an şi jumătate. Doar la câteva întâlniri şi tipii erau drăguţi, dar mi-am dat seama destul de repede că nu eram pregătită să încep o altă relaţie. Ceea ce însemna că, atunci când sunau a doua oară, îi respingeam mereu. Uneori îmi doresc să fi fost genul de persoană care se poate culca cu oricine fără să se simtă vinovată, ca o prostituată, dar eu nu sunt aşa. Nu am avut niciodată o aventură de-o noapte.

— Stai, parcă a existat un tip în facultate o dată…

— Acela nu se pune, a spus ea pe un ton degajat. Mi-am şters acea seară din memorie, aşa că nu s-a întâmplat niciodată.

— Aha, am spus.

— Aşa, şi David a început să mă sărute pe gât şi o parte din mine se gândea: „O, de ce nu?" Din fericire, mi-am venit în simţiri. Şi partea bună este că el a acceptat elegant respingerea. Fără accese de furie, fără ceartă. Doar o ridicare din umeri şi un oftat, ca şi cum eu eram cea care pierdeam cu adevărat. Ea a clătinat din cap. Şi nu-mi vine să cred că tocmai ţi-am spus toate astea.

— Nu e mare lucru. Dacă te face să te simţi mai bine, cel mai probabil nu-mi voi aminti ce mi-ai spus. Furtuna de emoţii pe care o simt face ravagii cu memoria mea.

— Pot să te întreb ceva?

— Spune.

— Cum rămâne cu London?

— Aici e mai complicat, am recunoscut eu. Deocamdată, Vivian crede că este mai bine ca London să rămână cu mine, deoarece ea călătoreşte foarte mult şi nu a avut timp să-şi amenajeze apartamentul. Dar a spus foarte clar că după aceea vrea ca London să se mute în Atlanta.

— Şi tu ce simţi în privinţa asta?

— Nu vreau ca ea să plece… dar ştiu deopotrivă că are nevoie de mama ei.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Cred că este ceva despre care vom discuta. Ca să fiu sincer, nu ştiu nimic despre tot acest proces.

— Ai vorbit cu un avocat până acum?

— Nu, am spus. Ea nu a adus vorba despre divorţ până ieri. Şi, înainte de asta, eu nu am fost în stare să fac prea multe.

În acel moment am văzut clădirea clubului în depărtare. Nu eram sigur cât de departe am mers, dar eram acolo de mai bine de o oră. Stomacul meu bolborosea. Emily probabil l-a auzit.

— Ţi-e foame? Ce-ar fi să mâncăm ceva?

— Nu cred că suntem îmbrăcaţi pentru club.

— Vom sta în zona barului. Este ceva ocazional. Acolo ajung jucătorii de golf după ce îşi termină rundele.

Pe cât de necesară păruse plimbarea cu Emily, să luăm prânzul – doar noi doi, la club – mă făcea să mă simt ca şi cum întreceam limita. Încă eram căsătorit. Eu şi Vivian nici măcar nu eram despărţiţi din punct de vedere legal. Prin urmare, era un lucru greşit.

Şi totuşi…

Cealaltă parte a ecuaţiei era evidentă, chiar şi pentru mine. Ce mi-ar spune Vivian dacă ar afla? Că întreceam măsura? Că vor apărea zvonuri?

Mi-am dres vocea.

— Sună grozav.

Clădirea clubului era impozantă şi oarecum sufocantă la exterior, dar interiorul fusese renovat recent şi era mai luminos şi mai aerisit decât m-aş fi aşteptat. Doi dintre pereţi erau acoperiţi cu ferestre, oferind o privelişte spectaculoasă asupra orificiului cu numărul optsprezece. Am zărit patru persoane îndreptându-se către terenul verde, în timp ce Emily a indicat o masă din colţ, una dintre puţinele care nu erau ocupate deja.

— Ce spui să stăm acolo? a întrebat ea.

— Bine.

Am urmat-o la masă, coborându-mi privirea către contururile picioarelor ei familiare odată, fiind bucuros că era îmbrăcată în pantaloni scurţi. Picioarele erau bronzate şi slabe, genul de picioare care îmi atrăgeau mereu atenţia.

După ce ne-am aşezat, ea s-a aplecat peste masă.

— Ţi-am spus că nu vom fi îmbrăcaţi nepotrivit. Grupul acela abia a venit de pe terenurile de tenis.

— Nu am observat, am spus. Dar e bine de ştiut.

— Ai mâncat vreodată aici?

— O dată, în sala de mese. Jesse Peters este membru aici şi ne-am întâlnit cu un client.

— Îl văd din când în când. Sau obişnuiam să o fac, oricum. Îi surprindeam privirea asupra mea.

— Pare a fi el.

— A, dacă eşti interesat, burgerul de aici este extraordinar, a spus ea. Bucătarul-şef chiar a câştigat un concurs de burgeri la una dintre emisiunile acelea de pe Food Network. Vine la pachet cu nişte uimitori cartofi dulci prăjiţi.

— Nu am mai mâncat un burger de mult timp, am spus. Asta vrei să-ţi comanzi?

— Desigur.

Nu m-am putut abţine să nu observ că Vivian nu şi-ar fi comandat niciodată un burger şi nici nu ar fi fost de acord să-mi iau eu unul. Chelneriţa a venit cu meniurile, dar Emily a clătinat din cap.

— Amândoi dorim burgeri, a spus ea. Şi eu aş dori un pahar de Chardonnay.

— Şi eu la fel, am spus, spre surprinderea mea. Desigur, întreaga după-amiază fusese năucitoare până în acel moment, dar într-un mod plăcut. Am observat că Emily se uita pe fereastră către terenurile verzi, înainte să întoarcă privirea către mine.

— Presupun că copiii noştri au terminat cu lecţia de artă până acum. Ce crezi că face London?

— Probabil că Vivian a dus-o să ia prânzul. Cât priveşte ceea ce urmează, habar nu am.

— Nu ţi-a spus?

— Nu, am răspuns eu. Prânzul nostru de vineri a fost puţin cam tensionat, aşa că nu am ajuns să discutăm despre planurile lor.

— Şi cu David au fost tensionate, o lungă perioadă de timp. Este un lucru greu şi îngrozitor prin care să treacă cineva, chiar dacă trebuie să se întâmple. Şi doar oamenii care au trecut prin asta pot înţelege cu adevărat cât de groaznic este.

— Nu este foarte încurajator, am spus.

— Este adevărat, însă. Nici nu mă gândesc că aş fi reuşit să trec peste faza asta fără sprijinul câtorva prietene foarte bune. Cred că am vorbit la telefon două sau trei ore pe săptămână atât cu Marguerite, cât şi cu Grace – poate mai mult, la început. Şi ce e ciudat este faptul că înainte de divorţul meu, nu am fost neapărat apropiată de vreuna dintre ele. Dar am ajuns să mă sprijin pe ele şi ele au fost mereu disponibile să mă susţină când am avut nevoie.

— Se pare că te-au salvat.

— Aşa este. Nici până în ziua de astăzi nu ştiu de ce mi-au fost alături aşa cum au făcut-o. Şi bănuiesc că vei avea nevoie de acelaşi lucru – de două sau trei persoane cu care să poţi vorbi cu adevărat. A fost ciudat – am crezut că sora mea Jess sau Dianne, cea mai bună prietenă a mea la acel moment, aveau să fie de partea mea. Dar nu a fost să fie aşa.

— Ce vrei să spui?

— Mi-e greu să descriu, dar Marguerite şi Grace au ştiut întotdeauna cum să spună lucrurile potrivite la momentele potrivite, în cel mai bun mod. Jess şi Dianne nu au făcut-o. Uneori îmi ofereau sfaturi pe care nu voiam să le aud sau mă întrebau dacă era bine ceea ce făceam când, de fapt, nu doream altceva decât o încurajare.

Gândindu-mă la acest lucru, m-am întrebat pe cine m-aş putea sprijini. Evident, pe Marge şi pe Liz, dar ele erau considerate cumva o singură persoană. Ştiam deja că mama ar deveni prea emoţionată şi că tata nu ar şti ce să spună. Cât despre prieteni, mi-am dat seama că, practic, nu aveam niciunul. Aflat între muncă şi familie, mi-am

lăsat majoritatea prieteniilor să se ofilească în anii de după naşterea lui London.

— Marge şi Liz au fost grozave, am spus.

— M-am gândit eu că sunt. Mereu mi-a plăcut de Marge.

Sentimentul este reciproc, m-am gândit.

Chelnerul a adus două pahare cu vin. Emily l-a luat pe al ei.

— Ar trebui să închinăm un pahar, a spus ea. Pentru Marge, Liz, Marguerite, Grace, Bodhi şi London.

— Şi pentru copii?

— Bodhi este adevăratul motiv pentru care nu am luat-o razna. Datorită lui nu am putut. La fel a fost şi cu London.

Am ştiut că avea dreptate de îndată ce a spus-o.

— Bine. Dar atunci simt că trebuie să te pun şi pe tine acolo. M-ai sprijinit destul de mult până acum.

— Şi mă poţi suna mereu, la orice oră.

După aceea am început o conversaţie despre lucruri mărunte. I-am povestit despre London, în timp ce ea a vorbit despre Bodhi şi mi-a spus câteva despre locurile în care a călătorit în anii de când ne văzuserăm ultima oară. Poate pentru că vorbisem deja în mod exhaustiv despre Vivian şi David, numele lor nu au mai apărut în discuţie, şi pentru prima dată de când mă părăsise Vivian, anxietatea pe care o simţisem părea să dispară complet.

În cele din urmă au fost aduşi burgerii şi ne-am mai comandat câte un pahar cu vin. Aşa cum a prezis ea, burgerul a fost printre cei mai buni pe care i-am mâncat vreodată. Era umplut cu brânză, iar în partea de sus avea un ou prăjit, dar pentru că lipsa mea recentă de mâncare îmi micşorase stomacul, nu am putut să mănânc mai mult de jumătate.

Ne-au fost luate farfuriile, dar am mai zăbovit la masă, terminându-ne vinul. Mi-a spus o poveste despre cum şi-a tuns Bodhi părul, râzând în gura mare când mi-a arătat fotografia de pe telefonul mobil. El se ciuntise aproape până la rădăcini, şi câţiva centimetri din breton. Fruntea i se vedea ca

printr-o gaură dintre dinţi, dar ceea ce făcea ca fotografia să fie nepreţuită era rânjetul lui.

— Este grozav, am râs eu. Tu cum ai reacţionat?

— Iniţial am fost supărată, nu doar din cauza părului, dar şi pentru că pusese mâna pe foarfecă în primul rând. Însă când am văzut cât de mândru era de el, am început să râd. În secunda doi, râdeam împreună. Apoi am luat telefonul. Acum, această fotografie este înrămată şi stă pe noptiera de lângă pat.

— Nu ştiu cum aş fi reacţionat dacă London ar fi făcut asta. Şi un lucru îl pot spune cu siguranţă: Vivian nu ar fi râs.

— Nu?

— Ea nu râdea prea mult. De fapt, nu-mi puteam aminti când am văzut-o râzând ultima oară.

— Nici măcar cu Marge? Marge obişnuia să mă facă să râd mereu.

— Mai ales cu Marge. Ele nu se înţeleg atât de bine.

— Cum este posibil? Ea încă te mai tachinează?

— Fără milă.

Emily a râs din nou şi mi-am amintit cât de mult îmi plăcuse dintotdeauna sunetul râsului ei, melodios şi autentic în acelaşi timp.

— Ştii ceva? a spus ea. Ziua aceasta s-a dovedit a fi mult mai bună decât mă gândeam că va fi. Dacă nu ai fi apărut tu, nu ştiu ce-aş fi făcut. Probabil m-aş fi holbat frustrată la picturile mele. Sau aş fi făcut curat prin casă.

— Eu probabil că aş fi muncit.

— Aşa este mult mai bine.

— De acord. Ai mai dori un pahar?

— Desigur, a spus ea. Dar nu pot. Trebuie să conduc. Dar mai ia unul dacă vrei.

— Şi eu sunt bine. Ce faci în seara asta?

— La fel ca tine, voi sta cu sora mea. O mai ţii minte pe Jess? Ea şi Brian m-au invitat la cină.

— Sună distractiv.

— Mmm… nu sunt sigură. Mă întreb uneori dacă Brian crede că îi bag lui Jess idei în cap. De

exemplu, să divorţeze.

— Au probleme?

— Toate cuplurile căsătorite au probleme din când în când. Într-un fel pornesc de la instituţia în sine.

— De ce este căsnicia atât de grea?

— Cine ştie? Probabil din cauza faptului că oamenii se căsătoresc fără să ştie cine sunt cu adevărat, în primul rând. Sau că sunt nebuni.

— Tu eşti nebună?

— Bineînţeles. Şi nu vreau să spun nebună-nebună. Mă refer la faptul că toţi avem un dram de nebunie în noi. O persoană ar putea fi prea sensibilă vizavi de dispreţul perceput, iar o alta poate deveni foarte furioasă când nu obţine ceea ce vrea. O alta se închide în sine sau ţine ranchiună săptămâni întregi. Despre asta vorbesc. Cu toţii facem lucruri care sunt nesănătoase pentru relaţie, dar nu sunt sigură că oamenii recunosc asta decât dacă sunt cu adevărat conştienţi de sine. Şi când te gândeşti că fiecare partener vine cu propriul pachet de probleme, este un miracol că unele căsătorii sunt de durată.

— E puţin cam pesimist, nu crezi? Părinţii tăi sunt căsătoriţi de o grămadă de timp. Ai mei, la fel.

— Dar sunt fericiţi unul cu celălalt? Ori sunt împreună din obişnuinţă? Sau pentru că le este frică să fie singuri? Când eram mai devreme la cafenea, priveam un cuplu în vârstă aflat la câteva mese mai departe. Sunt împreună timp de cincizeci de ani, dar nu cred că şi-au spus un singur cuvânt.

M-am gândit la părinţii mei, amintindu-mi că eu şi Marge ne întrebasem acelaşi lucru.

— Crezi că te vei mai căsători vreodată?

— Nu ştiu, a spus ea. Câteodată cred că vreau, dar alteori mă gândesc că sunt fericită şi singură. Iar cu Bodhi, nu e ca şi cum am multă energie pe care să o dedic găsirii unui nou partener de viaţă. Ce pot să spun este că îmi e mult mai clar ce gen de persoană îmi doresc, dacă se va ajunge vreodată la asta. Am hotărât să fiu foarte pretenţioasă.

Eu eram tăcut, revenind dintr-odată la Vivian, aducând cu ea o greutate aproape fizică.

— Nu ştiu ce se va întâmpla cu Vivian. Şi totuşi nu ştiu de ce a fost atât de nefericită cu mine.

— Poate că a fost doar nefericită. Şi poate că doar crede că este fericită cu altcineva, dar fericirea susţinută nu este ceva ce poate fi „livrat" de altcineva. Starea de fericire vine din interior. De aceea există antidepresivele, asta învaţă oamenii despre fericire la terapie.

— E foarte Zen ce spui.

— Mi-a luat ceva timp să accept faptul că, atunci când David făcea curte femeilor, asta nu se lega de mine, nu era vorba că nu eram eu destul de drăguţă sau destul de afectuoasă. Era vorba despre nevoia lui David de a-şi demonstra că e dezirabil şi puternic – iar modul în care făcea asta se „traducea" prin faptul că se culca cu alte femei. În cele din urmă, ştiu că am făcut tot posibilul ca mariajul nostru să funcţioneze şi ştiu că mai mult nu pot cere de la mine. S-a aplecat peste masă şi şi-a pus mâna pe braţul meu. Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine, Russ.

Când şi-a retras mâna, căldura şi confortul atingerii ei au zăbovit, fiind o afirmare fizică a cuvintelor ei.

— Îţi mulţumesc, am reuşit să spun.

— Cu plăcere. Şi vorbesc serios. Eşti un băiat bun.

— Nu mă mai cunoşti atât de bine.

— Ba eu cred că da. Eşti cam acelaşi tip care ai fost mereu.

— Şi am dat-o în bară cu tine.

— Ai făcut o greşeală. Ştiu că nu ai făcut-o ca să mă răneşti. Şi, din nou, te-am iertat. Va trebui să te ierţi şi tu pe tine.

— Lucrez la asta. Dar tu faci să fie oarecum greu din moment ce eşti atât de drăguţă în privinţa asta.

— Ai prefera să fiu rea şi răzbunătoare?

— Dacă ai fi fost, probabil că aş fi dărâmat.

— Ba nu. Eşti mai puternic decât crezi.

Ne-am terminat vinul şi ne-am ridicat de la masă printr-un acord nerostit. Aruncându-mi o privire la ceas, am văzut că petrecusem aproape trei ore împreună, ceea ce nu părea posibil. Am pornit către ieşire şi ne-am îndreptat spre maşinile noastre.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre găsirea câtorva prieteni buni pe care să te bizui. Probabil că vei avea nevoie de ei.

— Te oferi voluntar?

— Am făcut-o deja, mai ţii minte? Şi nu-mi place să-ţi spun asta, dar dacă te ajută cu ceva experienţa mea, probabil că situaţia se va înrăutăţi înainte să se îmbunătăţească.

— Nu-mi dau seama cum se poate înrăutăţi.

— Pentru binele tău, sper să nu se întâmple.

Am ajuns la maşina ei şi am deschis portiera pentru ea.

— Şi eu.

— Derulează şi ia-o de la început, a spus Marge. Ai fost la o plimbare lungă şi apoi ai luat prânzul cu Emily? Şi ai băut vin?

Ea şi Liz ajunseseră acasă cu câteva minute mai devreme. Au sunat de pe drum să mă întrebe ce voiam la cină. Ele aveau de gând să ia mâncare mexicană la pachet şi când i-am spus că nu-mi este foame, Marge mi-a spus că va lua ceva şi pentru mine, oricum. În cutie era un burrito de mărimea unei mingi de baseball, asezonat cu orez şi fasole prăjită. Marge şi Liz comandaseră amândouă salate tacos şi ne-am aşezat cu toţii la masă.

— Da, am spus. De ce-i aşa mare lucru?

Marge s-a oprit şi a luat un puf din inhalatorul ei înainte să se strâmbe.

— Hai să-i spunem o răsturnare de situaţie a actului doi pe care nu am anticipat-o.

— Serios? a întrebat Liz între muşcături. Ei au mai avut întâlnirea de la Chick-fil-A, mai ţii minte?

— Vreţi să încetaţi cu discuţia despre întâlnire? Ne-am plimbat. Am vorbit. Am luat prânzul.

— Asta este o întâlnire. Dar bine. Întrebarea mea este dacă tu crezi că o vei suna din nou.

— Bodhi, fiul ei, este cel mai bun prieten al lui London. Dacă vrem să stabilim o întâlnire de joacă, s-ar putea să o mai sun.

— Nu la asta m-am referit.

— Ştiu la ce te-ai referit, am spus. Nu am niciun interes să ies la întâlniri cu cineva. În acest moment, nu-mi pot imagina că-mi voi dori vreodată să mai ies la vreo întâlnire.

Ceea ce nu am spus a fost că, deşi nu voiam să am întâlniri, nu-mi plăcea nici conceptul de a fi singur. Voiam doar ca eu şi Vivian să ne întoarcem la ce am avut înainte. Voiam să derulez totul şi să o iau de la început.

Marge părea să-mi citească gândurile.

— Ai vorbit cu Vivian? La ce oră te poţi duce mâine acasă?

— Încă nu. Am să o sun pe London mai târziu. Bănuiesc că-mi va spune atunci.

Marge a arătat către burrito.

— Nu mănânci.

— Nu aş fi în stare să-l termin nici dacă aş fi naufragiat pe o insulă pustie timp de o lună.

— De ce nu încerci să iei o gură măcar?

Am făcut ce mi-a cerut şi, deşi era gustos, eu încă eram plin de la hamburger, şi mi-am întors privirea către Liz.

— Ai învăţat vreo reţetă mexicană la lecţiile tale?

Liz a încuviinţat din cap în timp ce-şi aduna salata.

— Câteva. Aş fi putut să-ţi gătesc ceva, dar am fost cam leneşă. Şi ar fi trebuit să trec pe la magazin.

— Ai ceva reţete uşoare şi sănătoase? Mâncăruri care să-i placă lui London?

— O mulţime. Vrei să aleg câteva preferate?

— Ai vrea? Vreau să păstrez lucrurile cât mai aproape de normal, dar nu sunt foarte experimentat în bucătărie. Vreau ca London să aibă un program, unul care să includă servirea cinei.

— Am să fac rost de câteva reţete pentru tine până mâine.

— Apreciez asta, am spus. Cum a fost petrecerea de casă nouă?

— A fost foarte distractiv, a spus Liz. Casa este foarte elegantă. Chiar dacă prietenii noştri abia s-au mutat, aveau agăţate toate tablourile. A fost destul de impresionant.

M-am întrebat, în mod automat, dacă aveau şi vreun tablou de-al lui Emily. De asemenea, m-am întrebat cum se desfăşura seara lui Emily în compania surorii sale Jess. Sub privirea lui Marge, am luat în furculiţă încă o bucată de burrito.

— Astăzi a fost pentru prima dată când nu m-am gândit în fiecare minut la Vivian.

Marge mi-a oferit o privire grijulie.

— Şi cum a fost?

— Ciudat, am spus. Dar cred că mi-a făcut bine. Nu mă simt la fel de anxios acum.

— Ai început deja să te vindeci, Russ, mi-a spus Marge. Eşti mai puternic decât crezi.

Am zâmbit, amintindu-mi că Emily îmi spusese exact acelaşi lucru.

După cină, am format numărul lui Vivian prin FaceTime, iar ea a răspuns la al doilea apel.

— Hei, bună, a spus ea. Eu şi London ne-am cuibărit şi ne uităm la un film. Te poate suna ea puţin mai târziu?

— Bună, tati! am auzit-o pe London strigând. Nemo şi Dory sunt cu rechinii!

— Da, sigur, am spus. Aţi avut o zi bună astăzi?

— Ne-am distrat foarte mult, a spus Vivian. O să te sune ea înapoi, bine?

— Te iubesc, tati! a strigat London. Îmi este dor de tine!

Sunetul vocii ei mi-a făcut inima să mă doară.

— Este în regulă, am spus. Voi fi pe aici.

Am purtat telefonul cu mine în timp ce le-am ajutat pe Marge şi pe Liz la bucătărie şi l-am ţinut

pe masă lângă mine când Marge a adus cutia de Scrabble. Am aflat că Liz lua jocul în serios şi era bună. Până la final, ea ne-a depăşit punctajul, al surorii mele combinat cu al meu, dar jocul a fost mult mai distractiv decât îmi aminteam.

Era aproape suficient de plăcut de fapt, cât să mă facă să uit că London nu mă sunase înapoi.

Aproape, dar nu chiar.

Dimineaţă am primit un mesaj de la Vivian. „Poţi veni pe la şase şi jumătate? Anunţă-mă dacă este în regulă pentru tine."

Mi s-a părut cam târziu, mai ales că ea trebuia să conducă înapoi, dar nu aveam de gând să subliniez acest aspect. Încerca să stea cât mai mult timp posibil cu London, dar pentru că eu eram încă supărat pentru că nu am avut ocazia să vorbesc cu London, mi-am pus telefonul deoparte fără să răspund.

Alergarea mea de dimineaţă a fost de aproape doisprezece kilometri şi, când am ajuns acasă, am făcut o sută de flotări. Abia când am făcut duş a început să-mi scadă iritarea.

Liz a alcătuit o cărţulie de reţete care cuprindea aproximativ cincisprezece reţete, pentru majoritatea nefiind necesare mai mult de şase ingrediente. După aceea, mi-a arătat cum să planific mesele şi am mers împreună la magazin să cumpăr tot ce aveam nevoie.

Deşi Marge şi Liz nu erau de acord, eu mă simţeam totuşi ca o a cincea roată la căruţă şi după prânz m-am dus cu maşina până la librărie. Nu am fost niciodată un mare cititor, dar m-am trezit răsfoind prin secţiunea de cărţi pentru relaţii. Existau câteva rafturi de cărţi despre cum să faci faţă divorţului şi am citit toate titlurile înainte să aleg câteva într-un final. Când urma să plătesc la casă, eram sigur că angajata avea să citească titlurile

înainte să se uite cu milă la mine, dar adolescenta cu păr roz din spatele tejghelei a scanat pur şi simplu cărţile înainte să le pună într-o pungă şi să mă întrebe dacă doream să plătesc cu numerar sau cu cardul.

După aceea, am decis să trec prin parc, gândindu-mă că poate London se afla acolo. Dacă era, nu ştiu dacă aş fi deranjat, dar voiam să o văd. Mi-a trecut prin cap că mă comportam ca un dependent care suferea din cauza renunţării la ceva anume, dar nu-mi păsa.

Când am ajuns în parc, nu era nici urmă de Vivian sau London. Am tras maşina acolo oricum. Pentru că temperaturile au fost puţin mai scăzute în acel weekend, se aflau mai mulţi copii decât de obicei.

M-am aşezat pe o bancă şi am deschis una dintre cărţi. Am început să citesc, la început pentru că m-am gândit că ar trebui, dar după jumătate de oră, pentru că am vrut.

Ceea ce am aflat este că Marge, Liz şi Emily aveau dreptate. Deşi poate că am simţit altfel, lucrurile prin care treceam nu erau unice. Schimbările emoţionale, auto-învinuirea, întrebările adresate unui singur cerc de persoane şi senzaţia eşecului făceau parte din proces în cazul celor mai multe divorţuri. Dar, citind despre asta, şi nu doar auzind, mi s-a părut mai real într-un fel, iar când am închis cartea în cele din urmă m-am simţit puţin mai bine. M-am gândit să mă întorc la Marge acasă, însă am zărit un băiat care semăna cu Bodhi şi mi-am căutat telefonul.

Când a răspuns Emily, m-am ridicat de pe bancă, inexplicabil de agitat. Am mers către gardul care împrejmuia perimetrul.

— Alo?

— Hei, bună, am spus. Sunt eu, Russ.

— Ce se întâmplă? Eşti bine?

— Sunt bine, am spus. Doar că-mi este dor de London şi a trebuit să plec din casă. Tu ce faci?

— Cam la fel. David şi Bodhi sunt la film în acest moment. Cred că mai târziu vor ieşi să mănânce

pizza. Ceea ce înseamnă că eu m-am holbat din nou la picturile mele.

— Ai descifrat şoaptele până acum?

— Lucrez la asta. Tu ce-ai făcut astăzi?

— Am alergat doisprezece kilometri. M-am simţit destul de bine. Am stat puţin cu Marge şi Liz şi apoi am mers la librărie. Acum doar pierd vremea şi m-am gândit să te sun să-ţi mulţumesc pentru ieri.

— A fost plăcerea mea. M-am simţit foarte bine, a spus ea.

Am avut un sentiment ciudat de uşurare auzind asta.

— Cum a fost cina cu sora ta aseară?

— Ea şi soţul ei s-au certat înainte să ajung eu acolo. Deşi au ţinut o mare parte sub control, încă puteam observa multe priviri şi am auzit o grămadă de oftaturi adânci. A fost un fel de întoarcere în timp, cu David şi cu toate.

Am râs.

— Sună groaznic.

— Nu a fost drăguţ. Dar dimineaţă m-a sunat Jess să-şi ceară scuze. Şi apoi, imediat după aceea, s-a lansat într-o altă poveste despre modul în care pare Brian să lupte împotriva ei.

Am continuat să vorbim în timp ce am înconjurat parcul şi m-am surprins zâmbind mai mult decât o dată. Uitasem cât de uşor era să vorbesc cu Emily, cât de atent asculta şi modul deliberat în care oferea informaţii despre ea. Ea nu părea niciodată să ia lucrurile prea mult în serios, o trăsătură pe care o avusese întotdeauna, dar care acum părea întărită de maturitate. M-a făcut să-mi doresc să pot fi mai mult ca ea.

În cele din urmă am încheiat conversaţia după patruzeci de minute. Ca şi ieri, timpul a părut să treacă pe nesimţite. În drum spre maşină m-am întrebat de ce eu şi Vivian nu eram în stare să vorbim cu aceeaşi uşurinţă, şi pentru că am permis ca numele ei să se strecoare în conştiinţa mea am simţit o altă izbucnire de frustrare că nu reuşisem să vorbesc cu London. Să o împiedic pe fiica mea să

vorbească cu mama ei era ceva ce nu aş fi făcut niciodată, nu de când plecase Vivian. M-am gândit în sinea mea că Emily nu ar fi făcut niciodată aşa ceva, şi urcând în maşină, m-am trezit gândindu-mă la frumuseţea naturală a lui Emily – fără un machiaj care să acopere pielea cu o nuanţă uşor măslinie, fără luminatoare scumpe sau umpleri cu colagen. M-am gândit că acum era mult mai frumoasă decât era atunci când eram noi doi împreună.

Am realizat că Emily a părut bucuroasă să mă audă şi nu puteam nega faptul că acest lucru mă făcea să mă simt mai bine. Până la urmă, cel mai bine este să faci oamenilor pe plac atunci când se întâmplă cu uşurinţă, în mod constant mă străduiam să-i fac lui Vivian pe plac, însă cu Emily părea că tot ce trebuia să fac era să fiu eu însumi, ceea ce era mai mult decât suficient.

Şi totuşi, oricât de mult îmi distrăsese atenţia Emily, nu le minţisem pe Marge şi pe Liz. Ca o prietenă veche – şi una atractivă în plus – era de înţeles că îmi plăcuse să petrec timp cu Emily şi probabil că avea sens să o sun. Mă simţeam în largul meu cu ea, aşa cum a fost întotdeauna. Ceea ce nu însemna că eram pregătit – sau măcar interesat – de o relaţie. Până la urmă, relaţiile sănătoase necesitau doi oameni foarte potriviţi, iar în prezent eu nu eram suficient pentru ea.

I-am spus toate acestea lui Marge înainte să plec acasă, dar ea doar a clătinat din cap.

— Asta este vocea lui Vivian pe care o auzi în cap, mi-a spus ea. Dacă te-ai vedea cum te văd ceilalţi, ai şti ce partidă bună eşti cu adevărat.

Am ajuns acasă la şase şi jumătate şi am ezitat la uşă, întrebându-mă dacă ar trebui să ciocănesc. Era ridicol, desigur, şi faptul că am simţit asta mi-a amplificat sentimentul de frustrare, unul îndreptat

mai mult către mine decât spre Vivian. De ce îmi mai păsa atât de mult despre ce credea ea?

Obişnuinţa, m-am auzit răspunzând tăcut, şi am ştiut că este nevoie de mult timp până să dispară vechile metehne.

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru, dar nu exista niciun semn din partea lui London sau al lui Vivian. Am auzit sunete care veneau de sus şi m-am îndreptat spre trepte, când am zărit-o pe Vivian ţinând în mână un pahar cu vin. Ea mi-a făcut semn şi am urmat-o în bucătărie. Privind în jur, am observat oale şi farfurii îngrămădite în chiuvetă, şi nici aragazul sau blaturile nu fuseseră curăţate. Mai era un pahar umplut pe jumătate cu lapte şi un ştergar care stătea încă pe masă, şi în acel moment mi-am dat seama că nu avea nicio intenţie să cureţe bucătăria înainte să plece.

Parcă nu o mai recunoşteam, dacă o făcusem vreodată.

— London este la etaj, face baie, a spus ea fără o introducere. I-am spus că mă duc să o iau în câteva minute pentru că trebuie să vorbim cu ea. Dar m-am gândit că ar trebui să ne punem de acord mai întâi.

— Nu am discutat deja despre asta vineri?

— Ba da, dar am vrut să mă asigur că-ţi aminteşti.

Comentariul ei mi s-a părut ca o insultă.

— Îmi amintesc.

— Bine, a spus ea. De asemenea, cred că va fi mai uşor pentru London să preiau eu controlul.

Pentru că nu vrei ca ea să ştie despre Walter, nu?

— Fă cum vrei, am spus eu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce am spus, am zis eu. Tu iei toate deciziile. Fără să întrebi ce aş putea dori eu.

— De ce eşti atât de irascibil?

Oare vorbea serios?

— De ce nu i-ai spus lui London să mă sune înapoi aseară?

— Pentru că a adormit. După nici zece minute de la telefonul tău, a adormit profund pe canapea. Ce ar

fi trebuit să fac? Să o trezesc? Tu o vezi în fiecare zi. Eu, nu.

— Asta a fost alegerea ta. Tu eşti cea care a plecat.

Ea şi-a îngustat privirea şi în ea nu am văzut doar mânie, ci şi ură. Şi-a păstrat vocea calmă.

— Speram că vom fi capabili să ne comportăm ca nişte adulţi în seara aceasta, dar este destul de clar că tu ai alte planuri.

— Încerci să mă învinuieşti de toate astea?

— Nu vreau decât să te abţii cât timp vorbim cu fiica noastră. Cealaltă opţiune este să faci să fie cât mai dureros posibil pentru ea. Ce anume preferi?

— Aş prefera să nu fac asta deloc. Aş prefera ca noi doi să avem o discuţie sinceră despre salvarea căsniciei noastre.

Ea s-a întors.

— Nu avem nimic de discutat. S-a terminat. Ar trebui să primeşti actele de divorţ în această săptămână.

— Actele de divorţ?

— L-am pus pe avocatul meu să le întocmească. Sunt standard.

Sunt sigur că prin *standard* se stipula că London urma să locuiască cu ea în Atlanta, iar eu am simţit cum mi se întorc maţele pe dos. Dintr-odată nu mai voiam să fac asta, nu voiam să mă aflu aici. Nu voiam să-mi pierd soţia şi fiica, nu voiam să pierd nimic, dar eu nu eram altceva decât un spectator, privind cum viaţa mea se destrăma într-un mod care părea să fie cu totul dincolo de controlul meu. Eram epuizat şi, când mi-a trecut greaţa în cele din urmă, îmi simţeam trupul de parcă se putea dizolva.

— Hai să terminăm odată cu asta.

London a suportat vestea mai bine decât credeam că o va face, dar îmi era clar că London era atât de obosită, încât atenţia ei înregistra cote scăzute. Adăugând asta la faptul că-i curgea nasul, am avut

senzaţia că tot ce îşi dorea cu adevărat era să meargă la culcare.

Aşa cum mă aşteptam, Vivian a omis o mare parte din adevăr şi a scurtat conversaţia astfel încât m-am trezit întrebându-mă de ce o considerase atât de critică. Când s-a terminat, am bănuit că London habar nu avea că se schimba ceva cu adevărat între mine şi Vivian; era obişnuită cu faptul că Vivian călătorea, la fel cum eram şi eu. Singura dată când s-a supărat a fost când a venit timpul să plece Vivian. Atât ea, cât şi Vivian plângeau când s-au îmbrăţişat şi şi-au luat la revedere pe alee, iar suspinele lui London s-au accentuat când Vivian a plecat în cele din urmă.

Am dus-o în braţe înăuntru, lacrimile ei udându-mi cămaşa pe alocuri. Dormitorul ei mirosea ca o fermă; în plus faţă de curăţarea bucătăriei, trebuia să curăţ şi cuşca hamsterilor. I-am dat lui London câteva medicamente suplimentare pentru răceală şi am băgat-o în pat. Ea a venit mai aproape de mine şi eu mi-am strecurat braţul în jurul ei.

— Îmi doresc ca mami să nu fi trebuit să plece, a spus ea.

— Ştiu că este greu, am spus. V-aţi simţit bine în acest weekend?

Când ea a încuviinţat din cap, am continuat.

— Ce aţi făcut?

— Am mers la cumpărături şi ne-am uitat la filme. Am mers şi la grădina zoologică. Aveau nişte capre drăguţe care cădeau pe-o parte când se speriau, dar eu nu le-am speriat.

— Aţi fost şi în parc? Sau te-ai plimbat cu bicicleta?

— Nu. M-am dat în caruselul din mall, însă. Am călărit un unicorn.

— Sună distractiv.

Ea a încuviinţat din nou.

— Mami a spus că trebuie să-ţi aminteşti să cureţi cuşca hamsterilor.

— Ştiu, am spus. Cuşca miroase destul de urât în seara asta.

— Da, a spus ea. Mami nu a vrut să-i ţină pe doamna şi domnul Sprinkles pentru că miroseau şi ei. Cred că au nevoie de o baie.

— Nu ştiu dacă hamsterii pot face baie. O să aflu.

— Pe calculator?

— Da.

— Calculatorul ştie multe lucruri, a spus ea.

— Aşa este.

— Hei, tati?

— Da?

— Putem să ne plimbăm cu bicicletele?

— Ce-ar fi să aşteptăm câteva zile până te simţi mai bine? Ai şi lecţia de dans, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, a spus ea fără entuziasm.

Încercând să împiedic ca starea de spirit uşor îmbunătăţită să o ia la vale, m-am înveselit.

— Ai apucat să-l vezi pe Bodhi în acest weekend?

— A fost la lecţia de artă. Eu mi-am pictat vaza.

— Cu flori galbene? Şi şoricele roz? Pot să o văd?

— A luat-o mami cu ea. A spus că este foarte drăguţă.

— Sunt sigur că aşa este, am spus eu încercând să-mi ascund dezamăgirea. Îmi doresc să o fi văzut.

— Vrei să-ţi fac şi ţie una? Pot. Şi cred că pot picta şi mai bine şoricelele.

— Mi-ar plăcea asta, scumpa mea.

Am curăţat cuşca hamsterilor şi bucătăria; cu toate că nu observasem mai devreme, a trebuit să fac ordine şi prin camera de zi. Păpuşile Barbie şi accesoriile de la ele erau aruncate pe acolo, erau pături care trebuiau strânse şi puse în dulapurile corespunzătoare, şi un castron cu popcorn mâncat pe jumătate a trebuit golit la gunoi înainte să-l spăl şi să-l şterg. Amintindu-mi că mai aveam încă din mâncarea pregătită de mama, am mutat câteva caserole din congelator în frigider. De asemenea, am descărcat cumpărăturile pe care le făcusem cu Liz mai devreme.

Mai târziu, m-am târât până în pat şi am simţit miros de parfum, unul pe care ştiam că îl folosea Vivian. Era uşor şi floral, dar de altfel necunoscut pentru mine, şi ştiam că nu voi adormi niciodată. Am tras aşternutul de pe pat şi am pus altele curate. Mă întrebam dacă dorise să transmită vreun mesaj prin faptul că lăsase în urma ei cearşafuri folosite sau o casă murdară. Putea să fie mânie, dar nu credeam asta. Instinctul îmi spunea că ei nu-i mai păsa de cum mă puteam simţi, pentru că ei nu-i mai păsa deloc de mine.

CAPITOLUL 17

Mergând înainte şi înapoi

Când eram împreună cu Emily – înainte să fac o tâmpenie – am petrecut prima săptămână din luna iulie în Atlantic Beach, Carolina de Nord. Închiriasem împreună cu alte două cupluri o casă destul de aproape de apă în care puteam auzi valurile spărgându-se într-un ritm neobosit. Deşi împărţeam chiria la trei, tot era destul de scump pentru toţi, aşa că ne-am adus cutii frigorifice pline cu mâncare pe care o cumpărasem de la magazin. Plănuisem să gătim în loc să mergem la restaurante, iar când soarele începea să coboare, porneam focul pentru grătar şi ne începeam festinul. Seara, beam bere pe verandă şi ascultam radio, şi îmi amintesc cum mă gândeam că era prima din multe astfel de vacanţe pe care eu şi Emily urma să le avem împreună.

Ziua de 4 Iulie a fost cu totul specială. Eu şi Emily ne-am trezit înaintea tuturor şi ne-am plimbat pe plajă tocmai când începea să răsară soarele. Până când s-au trezit toţi ceilalţi, noi ne-am instalat pe locul nostru de pe plajă, completat cu o oală cu aburi pe care o închiriasem să gătesc scoicile şi creveţii care fuseseră aduse la docuri doar cu câteva ore înainte. Pe lângă fructele de mare, am completat masa cu porumb şi salată de cartofi, şi am instalat un fileu ieftin de volei. Când prietenii noştri ni s-au alăturat în cele din urmă, am petrecut restul zilei la soare, jucându-ne cu mingea, făcând surf şi acoperindu-ne unii pe alţii cu creme pentru protecţie solară.

În acea săptămână, era un carnaval în oraş, instalat în sensul giratoriu principal de lângă plajă, la aproximativ două sute de metri de locul în care stăteam noi. Era unul dintre carnavalurile acelea cu maşinării şubrede, bilete prea scumpe şi jocuri care erau aproape imposibil de câştigat. Exista însă o roată mare, iar cu jumătate de oră înainte de ora la care ar fi trebuit să înceapă artificiile, eu şi Emily am abandonat grupul şi ne-am urcat la bord. M-am gândit că vom avea suficient timp să ne alăturăm prietenilor noştri după aceea, dar cum soarta avea să decidă, roata s-a stricat chiar când eu şi Emily am ajuns în punctul cel mai de sus.

În timp ce eram blocaţi în vârf, am putut vedea muncitori reparând ba motorul, ba generatorul, iar mai târziu am văzut pe cineva coborând repede, doar ca să se întoarcă aducând o cutie mare şi grea, evident, cu unelte. Operatorul roţii a strigat la noi că va da drumul acesteia în scurt timp, dar ne-a avertizat să nu mişcăm cabinele.

Deşi ziua fusese toridă, vântul bătea în rafale, iar eu mi-am strecurat braţul în jurul lui Emily când ea s-a sprijinit pe mine. Nu era speriată, nici eu nu eram; chiar dacă motorul era ars, eram sigur că trebuia să existe vreo manivelă pe care să o poată folosi ca să elibereze pe toată lumea într-un final. Din punctul în care ne aflam în aer, priveam oamenii care se plimbau printre cabanele carnavalului şi ne-am uitat la covorul de case şi lumini de stradă care părea să se întindă pe kilometri întregi. Între timp, am auzit zgomotul familiar al unei artificii lansate dintr-o barjă aflată departe de ţărm chiar înainte ca săgeţile strălucitoare aurii,

verzi şi roşii să se înalţe pe cer. „Uau”, a spus Emily în şoaptă, ceva ce repetase pe tot parcursul unei ore şi jumătate cât am rămas blocaţi în roata mare. Vântul aducea pe plajă mirosul de praf de puşcă, şi trăgând-o pe Emily mai aproape, îmi amintesc că mă gândeam că aveam să o cer în căsătorie înainte de finalul anului.

Cam acela a fost momentul în care ne-au zărit prietenii noştri în cele din urmă. Ei se aflau pe plajă, oameni în miniatură, şi când şi-au dat seama că eram blocaţi, au început să se agite şi să arate spre noi. Una dintre fete ne-a strigat că, dacă plănuiam să petrecem noaptea acolo sus, probabil ar trebui să comandăm o pizza.

Emily a chicotit înainte să devină tăcută.

— Am de gând să mă prefac că tu i-ai plătit pe muncitorii de acolo de jos să oprească intenţionat roata, a spus ea în cele din urmă.

— De ce?

— Pentru că, a spus ea, atât timp cât voi trăi, nu cred că o altă zi de 4 Iulie se va compara vreodată cu aceasta.

Luni dimineaţă, London s-a trezit cu nasul roşu şi continuând să şi-l tragă. Deşi nu tuşea, am stat să mă gândesc dacă să o trimit la şcoală, dar când am sugerat asta, ea a început să protesteze.

— Învăţătoarea va veni astăzi cu peştişorul ei auriu, iar eu voi putea să-l hrănesc! În plus, este ziua pentru colorat!

Nu ştiam ce presupunea ziua pentru colorat, dar era evident că reprezenta ceva important pentru ea. La micul dejun i-am dat nişte medicamente pentru răceală şi apoi a ţopăit până în clasă. Când am lăsat-o pe London la şcoală, am observat că şi

învăţătoarea era răcită, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine în privinţa deciziei mele.

În drum spre maşină, m-am trezit întrebându-mă ce făcea Vivian şi mi-am alungat imediat gândul din minte. Cui îi pasă? Mai important era faptul că mai târziu în acea săptămână aveam de filmat o reclamă şi de discutat cu un alt client pe care trebuia să-l impresionez.

La birou am fost copleşit de muncă. Am confirmat tot ce aveam nevoie pentru a filma vineri a treia reclamă a lui Taglieri. M-am pus la punct cu tipul de la IT pentru chirurgul plastician şi chiar am reuşit să mă întâlnesc cu un dresor de animale care pretindea că avea exact câinele de care aveam nevoie pentru a filma cea de-a patra reclamă pentru Taglieri. Am stabilit ca dată de filmare joia din următoarea săptămână.

Ceea ce însemna, din fericire, că nu aveam timp să mă gândesc atât de mult la Vivian.

Actele de divorţ au fost livrate marţi după-amiază prin FedEx[14]. Mi-au parvenit şi pe e-mail, dar nu am putut să mă adun să citesc nicio versiune. În schimb, l-am sunat pe Joey Taglieri şi l-am întrebat dacă ar vrea să se uite peste ele. Ne-am înţeles să ne întâlnim a doua zi la un restaurant italian aflat nu foarte departe de biroul său.

L-am găsit într-un separeu din colţ, masa fiind acoperită cu o faţă în carouri albe şi roşii şi un dosar aşezat pe un teanc de formulare legale de culoare galbenă. El bea un pahar cu apă minerală, iar când m-am aşezat mi-a întins o bucată de hârtie împreună cu un stilou.

— Înainte să începem, trebuie să semnezi un contract pentru onorariu. Ţi-am spus că nu mă mai ocup de dreptul familiei, dar pot face o excepţie pentru tine. De asemenea, îţi pot recomanda câţiva avocaţi, inclusiv pe tipul care s-a ocupat de cel de-al doilea divorţ al meu, dar nu ştiu cât de mult te pot ajuta ei din motive la care voi ajunge imediat. Ideea

este că, indiferent pe cine alegi, tot ce îmi spui se va înscrie în privilegiul avocat-client, chiar dacă vei decide să lucrezi cu altcineva în cele din urmă.

Am semnat contractul pentru onorariu şi i l-am împins înapoi. El s-a lăsat pe spate, satisfăcut.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

I-am spus aceeaşi poveste pe care a trebuit să i-o spun lui Marge şi lui Liz, părinţilor mei şi lui Emily. Până atunci mă simţeam de parcă spusesem povestea de o sută de ori. Taglieri îşi lua notiţe pe tot parcursul povestirii. Când am terminat, s-a lăsat pe spate şi a spus:

— În regulă, cred că am înţeles. Am analizat şi documentul şi cred că primul lucru pe care ar trebui să-l ştii este că se pare că ea vrea să intenteze divorţul în Georgia, nu în Carolina de Nord.

— De ce ar face asta?

— Georgia şi Carolina de Nord au legi diferite. În Carolina de Nord, un cuplu trebuie să fie separat în mod legal timp de un an înainte să-i fie acordat divorţul. Asta nu înseamnă că trebuie să locuiţi în locuri diferite, dar trebuie să înţelegeţi amândoi că sunteţi despărţiţi. După ce se termină anul, unul dintre voi intentează divorţul. Atunci, cealaltă parte are la dispoziţie treizeci de zile să depună un răspuns, dar asta se poate accelera puţin, moment în care se ajunge la calendarul instanţei. Când vă vine rândul, divorţul este acordat. În Georgia, nu există nicio cerinţă de a fi *separaţi timp de un an.* Există însă o cerinţă de *rezidenţă.* Vivian nu poate intenta divorţul decât dacă a fost rezidentă a statului timp de şase luni, iar, după aceea, acesta poate fi acordat în treizeci de zile, presupunând că totul a fost soluţionat între voi doi. În esenţă, pentru că ea locuieşte în Atlanta din data de 8 septembrie – sau poate chiar înainte de asta –, ea va putea obţine divorţul în martie sau aprilie, şi nu anul viitor pe vremea asta. Cu alte cuvinte, ea a scurtat cu şase luni întregul proces. Există o serie de alte diferenţe în ceea ce priveşte vinovăţia sau nevinovăţia care mă îndoiesc că îţi vor aparţine. Bănuiesc că ea va

pleda ca nevinovată, ceea ce înseamnă, în principiu, că mariajul este distrus.

— Deci se grăbeşte să scape de mine, nu?

— Nu comentez, a spus el cu o grimasă. În orice caz, acesta este unul dintre motivele pentru care m-am decis să-mi ofer serviciile dacă le vrei. Am profesat avocatura atât în Georgia, cât şi în Carolina de Nord – hai Bulldogs! –, în timp ce avocaţii pe care i-am folosit la divorţul meu nu au făcut-o. Cu alte cuvinte, ori lucrezi cu mine, ori îţi iei un avocat din Georgia. De asemenea, am dat câteva telefoane azi-dimineaţă… se pare că avocata lui Vivian este una foarte bună. Nu am avut niciodată de-a face cu ea, dar are reputaţia unei tirane căreia îi place să înjosească cealaltă parte până când renunţă. De altfel, este foarte selectivă atunci când vine vorba de clienţi, aşa că bănuiala mea este că Spannerman a tras de nişte sfori de a făcut-o să fie de acord să o reprezinte pe soţia ta.

— Ce să fac? Habar nu am de unde să încep.

— Exact ce faci acum – ai apelat la un consilier juridic. Şi, crede-mă, nimeni nu ştie ce să facă la început decât dacă a mai trecut prin asta. Pe scurt, în Georgia există documente care vor trebui depuse, de la declaraţii, acorduri maritale de soluţionare până la o declaraţie pe proprie răspundere în privinţa custodiei. Probabil că avocata ei ne va presa să avem totul pregătit până la limita de şase luni, aşa că vei avea multe drumuri de făcut la avocat.

— Şi ce sunt actele de divorţ pe care le-a trimis ea?

— Acela este în esenţă un contract între voi doi. Cuprinde pensia alimentară şi împărţirea bunurilor, lucruri de genul acesta.

— Şi cum rămâne cu London?

— Aici poate deveni complicat. Instanţele îşi rezervă dreptul de a lua decizii cu privire la custodie, vizite şi întreţinerea copilului. Acum, voi doi *puteţi* ajunge la un acord, iar instanţa îl va lua în considerare, dar nu sunt legaţi de acesta. Însă, dacă este rezonabil, instanţa acceptă de obicei decizia pe

care aţi luat-o împreună. Deoarece London este atât de mică, nu va avea prea multe de spus. Probabil că aşa este cel mai bine.

Am bănuit că el va trebui să treacă din nou prin toate acestea.

— Ce vrea Vivian?

Taglieri s-a întins după dosar şi a scos contractul. A început să răsfoiască paginile.

— În ceea ce priveşte partajul proprietăţilor, soţia vrea jumătate, în majoritatea cazurilor. Adică jumătate din capitalul casei, jumătate din banii din conturile voastre bancare şi de investiţii, jumătate din contul pentru pensie. Vrea maşina SUV şi jumătate din valoarea conţinutului casei, în numerar. De asemenea, vrea o căruţă de bani suplimentară, ceea ce bănuiesc că reprezintă jumătate din totalul pe care l-ai investit în afacerea ta.

Eu m-am simţit dintr-odată de parcă am donat sânge timp de o săptămână.

— Asta este tot?

— Ei bine, mai este şi pensia alimentară.

— Pensie alimentară? Ea acum câştigă mai mult decât mine şi are un iubit miliardar.

— Nu am spus că o va obţine. Bănuiesc că o va folosi, împreună cu restul partajului propus, ca pârghie pentru a obţine ceea ce vrea cu adevărat.

— Pe London.

— Da, a spus el. Pe London.

După întâlnirea cu Taglieri, nu am mai avut timp să mă întorc la birou. În schimb, am condus până la şcoală şi am ajuns mai devreme; eram printre primii din coada de maşini. Mă uitam peste contractul de divorţ – acesta îndepărtase toate celelalte gânduri – când am auzit o bătaie în geam.

Emily.

Era îmbrăcată cu blugi strânşi, decoloraţi, rupţi în genunchi şi cu o bluză strânsă pe corp, iar imaginea ei a făcut să se aprindă ceva în mine. Am deschis portiera şi am ieşit în lumina soarelui.

— Hei, bună, am spus. Ce faci?

— Simt că eu ar fi trebuit să te întreb asta. M-am gândit la tine în ultimele zile şi mă întrebam cum a mers duminică seară.

— A mers la fel de bine cum poate merge ceva de genul acesta, bănuiesc. Vivian a vorbit cel mai mult.

— Cum este London?

— Pare să fie în regulă. În afară de faptul că încă se mai luptă cu o răceală.

— Şi Bodhi la fel. Ieri i-a apărut. Cred că mai mult de jumătate din clasă este bolnavă acum. Sunt ca o colonie de leproşi acolo.

Ea a părut că mă studiază pentru o clipă.

— În afară de asta, cum mai rezişti?

— Aşa şi aşa, am recunoscut. Astăzi a trebuit să mă întâlnesc cu un avocat.

— O, groaznic, a spus ea. Am urât acea parte.

— Nu a fost mare distracţie, am spus. Încă mi se pare că e un vis, că se întâmplă aievea, chiar dacă ştiu că se întâmplă.

S-a uitat direct la mine şi, cum îşi ţinea privirea aţintită pe mine, eu am fost uimit de lungimea genelor ei. Oare fuseseră mereu atât de lungi? M-am trezit chinuindu-mă să-mi amintesc.

— Ai primit răspunsuri la întrebările tale? a întrebat ea.

— Nici măcar n-am ştiut ce întrebări să pun. Acela era documentul peste care mă uitam în maşină. Vivian a trimis un contract de divorţ.

— Eu nu sunt avocat, dar, dacă ai întrebări, poţi să mă suni. Desigur, s-ar putea să nu pot răspunde la toate.

— Apreciez, am spus. Puteam vedea mai multe maşini aşezându-se la coadă, un flux constant de-acum. Din câte îmi dădeam seama, eram singurul bărbat de acolo. Şi cum m-am uitat la Emily, am auzit deodată vocea lui Vivian în cap *bârfe!* – şi m-am întrebat dacă se uita la noi vreuna dintre mamele aflate la coadă. Am făcut în mod automat un pas uşor înapoi şi mi-am strecurat mâna în buzunar.

— David a plecat în Australia?

Ea a încuviinţat din cap.

— Ieri-seară.

— Bodhi a fost supărat?

— Foarte. Şi apoi, desigur, s-a trezit bolnav ca un câine.

— Şi nu ţi-a spus când se va întoarce?

— A spus că e posibil să poată veni în vizită câteva zile în preajma Crăciunului.

— Asta e bine.

— Sigur. Dacă apare cu adevărat. Acelaşi lucru l-a spus şi anul trecut. Se pricepe să spună lucruri. Problema e că nu este mereu la fel de bun să se şi ţină de cuvânt.

M-am întrebat unde avea să fie London de Crăciun. M-am întrebat unde aveam să fiu eu.

— Oh, a spus ea clătinând din cap. Am spus ceva greşit, nu-i aşa? Te-ai posomorât deodată.

— Scuze. Mă gândeam la nişte lucruri pe care mi le-a spus astăzi avocatul. Se pare că s-ar putea să trebuiască să vând casa.

— O, nu. Serios?

— Nu ştiu dacă există altă opţiune. Nu dispun de suficienţi bani pe care să-i dau lui Vivian.

Fusesem blând când am spus asta; dacă aş ceda tuturor cerinţelor ei, aş fi complet falit. Am adăugat pensia alimentară şi alocaţia pentru copil, şi nici măcar nu eram sigur că-mi puteam permite un apartament cu trei camere.

— O să se rezolve totul, a spus ea. Ştiu că uneori este greu de crezut, dar aşa va fi.

— Sper. În acest moment nu vreau decât să… evadez, ştii?

— Ai nevoie de o pauză de la toate astea, a spus ea punându-şi mâinile în şolduri. Ce-ar fi să veniţi cu mine şi cu Bodhi la grădina zoologică din Ashboro sâmbăta aceasta?

— Şi cum rămâne cu ora de artă?

— Te rog, şi-a dat ea peste umăr câteva şuviţe din părul ei des. Copiii pot lipsi o zi. Şi ştiu că Bodhi ar fi încântat. London a fost vreodată acolo?

— Nu, am spus.

Caracterul direct al propunerii ei a fost dezarmant şi m-am chinuit să rostesc un răspuns. Oare îmi cerea o întâlnire? Sau era mai mult despre Bodhi şi London?

— Mulţumesc, am spus. Am să te anunţ. Atunci am văzut învăţătoarele adunându-se pe lângă uşă şi elevii ieşind din clase. Şi Emily observase.

— Ar trebui să mă întorc la maşina mea, a spus ea. Nu vreau să opresc coada. Şi aşa le ia destul timp. Mi-a părut bine să te văd, Russ, a făcut ea cu mâna.

— Şi mie, Emily.

Am privit-o îndepărtându-se, încercând să descifrez sensul invitaţiei sale, dar, pe măsură ce se îndepărta, am simţit dorinţa clară de a o vedea mai mult. Se poate să nu fiu pregătit şi poate că este prea devreme, dar dintr-odată am dorit asta mai mult decât orice.

— Hei, Emily, am strigat.

Ea s-a întors.

— Pe la ce oră plecaţi?

Când am ajuns acasă, London se simţea puţin mai bine, aşa că am ieşit să ne plimbăm cu bicicletele. Am lăsat-o să preia conducerea, urmând-o şi mergând alături de ea în timp ce traversam străzile cartierului. Abilităţile ei pentru mersul pe bicicletă se îmbunătăţeau cu fiecare plimbare. Tot mai trebuia să o atenţionez să treacă pe marginea drumului când se apropia vreo maşină, dar copiii pe bicicletă erau o prezenţă obişnuită în cartier, iar majoritatea şoferilor ne lăsau un spaţiu considerabil.

Ne-am plimbat timp de o oră. Acasă, a mâncat o gustare şi a urcat la etaj ca să se îmbrace pentru lecţia de dans. Părea să dureze o veşnicie, şi după un timp am urcat să văd ce face. Am găsit-o stând pe pat, purtând încă aceleaşi haine de mai devreme.

M-am aşezat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— Nu vreau să merg la ora de dans în seara asta, a spus ea. Sunt bolnavă.

Răceala ei nu-i influenţase în mod negativ plimbarea pe bicicletă, aşa că ştiam că era vorba despre altceva. Nu-i plăcea lecţia de dans sau doamna Hamshaw. Şi cine o punea învinovăţi?

— Dacă eşti prea obosită sau încă te simţi rău, nu trebuie să mergi.

— Chiar?

— Sigur că nu.

— Mami s-ar putea supăra.

Mama ta ne-a părăsit, m-am gândit eu. Dar nu am spus asta.

— Am să vorbesc cu ea. Dacă ţi-e rău, ţi-e rău. Dar mai este şi altceva?

— Nu.

— Pentru că dacă este, poţi să-mi spui.

Când ea nu a mai spus nimic, mi-am pus braţul în jurul ei.

— Îţi place să mergi la dans?

— Este important, a spus ea, recitând parcă o regulă sfântă. Mami obişnuia să danseze.

— Nu te-am întrebat asta. Te-am întrebat dacă ţie îţi place.

— Nu vreau să fiu un copac.

M-am încruntat.

— Draga mea, îmi poţi spune un pic mai mult din ce se întâmplă?

— Există două grupuri la ora de dans. Un grup va pleca să danseze la un concurs. Ei sunt dansatorii buni. Eu sunt în celălalt grup. Şi noi trebuie să dansăm, dar doar pentru părinţii noştri. Iar eu trebuie să fiu un copac în dansul pe care îl facem.

— A, am spus. Şi este un lucru rău?

— Da, e rău. Eu trebuie doar să-mi mişc braţele când frunzele cresc şi cad.

— Poţi să-mi arăţi?

Ea s-a dat jos din pat oftând. A făcut cu braţele un cerc deasupra capului, atingându-şi degetele. Apoi, separându-şi braţele, şi-a scuturat degetele în timp ce şi-a coborât mâinile pe lângă ea. Când a terminat,

s-a aşezat din nou pe pat lângă mine. Eu nu eram foarte sigur ce să spun.

— Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că eşti un copac foarte bun, am spus eu în cele din urmă.

— Este pentru dansatorii proşti, tati. Pentru că nu sunt destul de bună să fiu broasca sau fluturele, lebăda ori peştele.

Am încercat să-mi imaginez ce anume ar face acele animale şi cum s-ar desfăşura dansul, dar ce rost avea? M-am gândit că aveam să-l văd destul de curând.

— Câte fete mai sunt copaci?

— Doar eu şi Alexandra. Am vrut să fiu fluturele şi am exersat din greu şi ştiu toate mişcările, dar doamna Hamshaw a spus că Molly va fi fluturele.

Am presupus că în lumea unui copil de cinci ani acest lucru era o treabă importantă.

— Când este spectacolul?

— Nu ştiu. Ne-a spus, dar am uitat.

Mi-am notat să o întreb pe doamna Hamshaw. Înainte sau după oră, evident, să nu cumva să o supăr sau să o deranjez.

— Vrei să mergem la grădina zoologică în acest weekend? Cu mine, Body şi domnişoara Emily?

— Ce?

— La zoo. Domnişoara Emily şi Bodhi se duc. Ea ne-a invitat şi pe noi, dar nu vreau să merg dacă tu preferi să nu mergem.

— O grădină zoologică adevărată?

— Cu lei, tigri şi urşi. O, vai.

Şi-a încruntat fruntea ei mică.

— De ce ai spus „O, vai”? a întrebat în cele din urmă.

— Este dintr-un film care se numeşte „Vrăjitorul din Oz”.

— L-am văzut?

— Nu, am spus.

— Despre ce este vorba?

— Este vorba despre o fată pe nume Dorothy. Casa ei este luată de o tornadă, iar ea aterizează într-un loc numit Oz. Acolo întâlneşte un leu, un om de

tinichea şi o sperietoare de ciori, şi toţi patru încearcă să găsească vrăjitorul astfel încât să se poată întoarce ea acasă.

— În film e şi un urs şi un tigru?

— Nu, din câte-mi amintesc.

— Atunci de ce spune aşa fata?

Bună întrebare.

— Nu ştiu. Poate pentru că îi este frică să nu se întâlnească cu ei.

— Mie nu-mi este frică de urşi. Dar tigrii sunt înfricoşători. Ei pot fi foarte răi.

— Da?

— Am aflat asta când m-am uitat la „Cartea Junglei".

— Aha, am spus.

— Vine şi mami la zoo?

— Nu, am spus. Ea lucrează.

A părut să se gândească la asta.

— Bine, a spus ea. Din moment ce vine Bodhi, putem merge şi noi.

Când Vivian a sunat prin FaceTime mai târziu în acea seară, am observat că era îmbrăcată ca să iasă la cină. Cu Spannerman, fără îndoială. Nu i-am spus nimic despre asta, dar cât timp a vorbit cu London, gândul a zăbovit undeva în minte.

În cele din urmă, London a venit agale spre mine, întinzând telefonul.

— Mami vrea să vorbească cu tine.

— Bine, scumpo, am spus eu luându-l. Am aşteptat să plece înainte să ridic ecranul. Care-i treaba? am întrebat.

— Am vrut să te anunţ că voi fi plecată din oraş în acest weekend şi s-ar putea să fie greu să iei legătura cu mine.

Fiecare bucăţică din mine voia să afle detaliile, dar m-am străduit să nu întreb.

— Bine.

Probabil că ea se aştepta ca eu să cer mai multe informaţii, deoarece răspunsul meu dintr-un singur

cuvânt a părut să o încurce.

— În regulă, a continuat ea după o pauză ciudată. În fine, weekendul viitor voi fi cu siguranţă în Charlotte, ca să o văd şi aş dori să stau în casă din nou.

— Fără mine, am spus. Am încercat din greu să nu par rănit.

— Aici este vorba despre London, aşa că da, fără tine. Şi, desigur, ziua ei este la două weekenduri după aceea şi aş dori să fac acelaşi lucru. Să stau în casă, vreau să spun. Ziua ei cade într-o vineri, dar sâmbătă vreau să organizez o petrecere cu prietenii ei. În mod evident, ar trebui să vii la petrecerea ei, dar după aceea probabil că ar fi cel mai bine dacă ne-ai lăsa tot restul weekendului pentru noi.

— Este weekendul de ziua ei, am protestat. Aş vrea să petrec şi eu timp cu ea.

— Tu eşti cu ea tot timpul, Russ, a spus ea ridicându-şi bărbia.

— Este la şcoală. Şi la activităţile ei. Ai putea crede că petrec o mulţime de timp cu ea, dar nu o fac.

Ea a oftat iritată.

— Tu o vezi în fiecare seară. Îi citeşti. Tu o vezi în fiecare dimineaţă. Eu, nu.

— Pentru că ai plecat, am spus eu pronunţând încet. Pentru că te-ai mutat la Atlanta.

— Deci mă vei împiedica să-mi văd fata? Ce fel de tată eşti tu? Şi, apropo de asta, nu ar fi trebuit să o laşi să lipsească astăzi de la dans.

— Este răcită, am spus. Era obosită.

— Cum ar trebui să se perfecţioneze dacă tu continui să o laşi să lipsească de la ore?

Tonul ei acuzator mi-a făcut spatele să înţepenească.

— Este prima oră la care lipseşte. Nu este sfârşitul lumii. În plus, nici nu cred că îi place măcar ora de dans.

— Nu ai înţeles ideea, a spus Vivian încruntându-şi ochii la mine. Dacă îşi doreşte un rol mai mare

data viitoare când vor avea spectacol, nu poate lipsi de la ore. Tu o faci să fie dezamăgită din nou.

— Şi ce voiam eu să spun este că nu cred că-i va păsa din moment ce nu-i place dansul în primul rând.

Îi puteam vedea pieptul umflându-se şi scăzând, apărându-i o pată de roşeaţă peste decolteul rochiei sale negre pentru cocktail.

— De ce faci asta?

— Ce mai fac acum?

— Ce faci mereu! Dai vina, încerci să găseşti motiv de ceartă.

— De ce oare, atunci când îţi spun ce cred sau îmi exprim o părere care este diferită de a ta, mă acuzi că încerc să găsesc motiv de ceartă?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Aşa m-am săturat şi am obosit din cauza tâmpeniilor pe care le spui, de n-ai idee!

Spunând asta, a deconectat apelul. M-a deranjat mai mult decât ar fi trebuit, dar am observat cu o satisfacţie sinistră că mă deranja mai puţin decât dacă am fi fost încă împreună. De fapt, m-a deranjat mai puţin decât ar fi făcut-o ieri. Poate că acesta era un progres.

La serviciu, am sărit în următoarele două zile de la un proiect la altul, la fel cum făcusem la începutul săptămânii. Am luat legătura cu pacienţii recomandaţi de chirurgul plastician şi am programat întâlniri pentru 6 octombrie să-i filmez – aceea avea să fie o zi lungă.

Vineri am filmat cea de-a treia reclamă, asigurându-ne să aşezăm camera video sub nivelul biroului pentru a putea filma tânăra actriţă de mai jos. În acest fel, vârsta ei era evidenţiată printr-un efect comic.

Scenele au fost atât de bune, încât au râs chiar şi membrii echipei de filmare. A fost perfect.

În seara aceea am dus-o pe London la ora de dans, ca de obicei.

În ciuda lipsei clare de entuziasm, ea a coborât scările îmbrăcată în ţinuta ei şi mi-a amintit că n-ar trebui să întârzie.

Nu am întrebat-o din nou dacă era ceva ce dorea să facă; sunt sigur că Vivian a certat-o pe London la fel cum făcuse cu mine şi nu doream să o pun pe London într-o situaţie dificilă. Eu ştiam mai mult decât oricine cât de vinovat putea face Vivian să se simtă cineva.

Văzând-o aşezată pe canapeaua din camera de zi, cu umerii uşor lăsaţi, m-am aşezat lângă ea.

— Ce ai vrea să facem după dans? am întrebat.

— Nu ştiu, a mormăit ea.

— Pentru că mă gândeam că poate, doar poate, noi doi am putea…

M-am oprit. Au trecut câteva secunde înainte să se uite la mine.

— Ce am putea face?

— Nimic, am spus. Nu contează.

— Ce este?

— Ei bine, chestia este că s-ar putea ca tu să nu vrei… m-am prefăcut eu că-mi pierd interesul.

— Spune-mi! a insistat ea.

Am oftat lung.

— Mă gândeam că, din moment ce mami nu este aici, poate că noi doi am putea avea o întâlnire.

London ştia totul despre serile noastre romantice, chiar dacă nu cunoştea tot ce se întâmpla între mine şi Vivian.

Ea a avut o expresie mirată.

— O întâlnire? Doar tu şi eu?

— La asta mă gândeam. După dans, ne putem îmbrăca frumos şi putem găti cina împreună, iar după aceea am putea colora, picta cu degetele sau poate chiar să ne uităm la un film. Dar doar dacă vrei, am spus.

— Vreau.

— Vrei, nu-i aşa? Ce vrei să mănânci?

Şi-a dus un deget la bărbie.

— Cred că vreau pui, a spus ea, iar eu am încuviinţat.

— Sună delicios. Este exact ce voiam şi eu.

— Dar nu vreau să pictăm cu degetele. Mi-aş putea murdări rochia.

— Ce zici să colorăm? Nu mă pricep foarte tare, dar aş putea încerca.

Ea a zâmbit.

— Este în regulă dacă nu te pricepi foarte tare, tati. Poţi exersa.

— Pare a fi o idee grozavă.

Pentru prima dată de când am început să o duc şi să o iau pe London de la activităţile ei, avea o dispoziţie bună în drum spre dans, deşi lecţia în sine nu avea nicio legătură cu asta. În schimb, am ascultat un flux constant de idei despre ce anume să poarte în seara aceea. A dezbătut cu ce rochie să se îmbrace şi dacă să o asorteze cu o clamă strălucitoare sau cu o fundă, şi ce pantofi s-ar potrivi mai bine.

Când a intrat, doamna Hamshaw i-a făcut semn să intre în sală, dar ea s-a întors brusc să mă cuprindă într-o îmbrăţişare înainte să intre pe uşă. Doamna Hamshaw nu a avut nicio reacţie, ceea ce am presupus că era maximul pe care-l putea oferi în materie de bunătate.

În timp ce London era la oră, am dat o fugă la magazin şi am luat ingredientele pentru cină. Ştiind că a doua zi urma să ne trezim devreme – ne întâlneam acasă la Emily la ora opt – am ales un pui la rotisor de la delicatese, porumb la conservă, pere feliate, suc de mere la cutie şi suc limpede de struguri. Dacă începeam să mâncăm la şase jumătate, ea tot putea merge la culcare la ora obişnuită.

Lucrul pe care nu l-am luat în considerare este că unui copil de cinci ani îi poate lua mult timp să se îmbrace pentru întâlnirea cu tatăl lui. Ajunsă acasă după dans, London a urcat scările în grabă şi mi-a

interzis să o ajut. M-am dus la dulapul meu şi m-am îmbrăcat şi eu frumos, punându-mi chiar şi un pulover. Am pregătit cina, care a durat cinci minute, după care am aşezat masa, folosind farfuriile noastre bune de porţelan. Tabloul a fost completat de lumânări după care am turnat sucul de struguri în pahare de vin. Apoi m-am sprijinit de blatul bucătăriei ca să aştept.

În cele din urmă m-am aşezat la masă.

După aceea m-am plimbat prin camera de zi şi am deschis televizorul pe canalul ESPN.

Din când în când mergeam până în capătul scărilor şi o strigam, iar ea insista să rămân jos pentru că încă se pregătea.

Când a coborât scările în cele din urmă, am simţit cum mi-au apărut câteva lacrimi în ochi. A ales o fustă albastră împreună cu o bluză albastră cu alb în carouri, ciorapi albi şi pantofi şi o bentiţă albastră de păr asortată. Nota elegantă a fost reprezentată de un colier cu perle false pe care şi-l pusese la gât. Indiferent de rezervele mele cu privire la expediţiile frecvente pe care le făcea Vivian la cumpărături împreună cu fiica noastră, chiar şi London ştia că făcuse impresie.

— Arăţi superb, am spus eu ridicându-mă de pe canapea. Am închis televizorul.

— Mulţumesc, tati, a spus ea apropiindu-se cu atenţie de masa din sufragerie. Masa arată foarte frumos.

Încercarea ei de a se comporta cât mai mult posibil ca un adult mi s-a părut aproape insuportabil de adorabil.

— Îţi mulţumesc, scumpo. Ai vrea să mâncăm?

— Da, te rog.

Am ocolit masa şi i-am tras scaunul. Când s-a aşezat, s-a întins după paharul ei cu suc şi a luat o înghiţitură.

— Este foarte bun, a spus ea.

Am pus mâncare şi am adus farfuriile la masă. London şi-a desfăcut cu atenţie şervetul în poală şi eu am făcut la fel.

— Cum a fost azi la şcoală? am întrebat.

— A fost distractiv, a spus ea. Bodhi a spus că vrea să vadă leii mâine la zoo.

— Şi eu vreau. Îmi plac leii. Dar sper să nu fie niciunul rău ca Scar. Mă refeream, desigur, la personajul negativ din filmul „Regele leu”[15].

— Nu vor avea niciun leu ca Scar, tati. El este doar un desen animat.

— A, am spus. Aşa este.

— Eşti prostuţ.

Am zâmbit când ea şi-a ridicat furculiţa cu delicateţe.

— Te-am auzit.

După cină, am colorat. S-a întâmplat ca London să aibă o carte de colorat cu animale de la grădina zoologică şi am petrecut o oră la masa din bucătărie creând animale care ar fi putut exista doar în lumi filtrate de curcubeu.

Deşi începuse şcoala de doar câteva săptămâni, am observat că îşi îmbunătăţise modul în care colora. Reuşea să rămână în interiorul contururilor şi chiar începuse să adauge umbre în diferite locuri ale imaginii. A dispărut perioada de acum un an în care mâzgălea şi făcea linii curbate.

Fetiţa mea începea să crească încet, dar sigur, ceea ce, din nu ştiu ce motiv, îmi făcea inima să doară în locuri despre care nici nu ştiam că există.

CAPITOLUL 18

Nu este o întâlnire

La o lună după ce am absolvit facultatea, am participat la nunta unui fost coleg de fraternitate pe nume Tom Gregory din Chapel Hill. Tom era fiul a doi medici, iar tatăl viitoarei mirese, o brunetă slabă pe nume Claire DeVane, deţinea cincizeci şi şase de restaurante Bojangles', locaţii fast-food specializate în pui prăjit şi chifle. S-ar putea ca afacerea să facă parte din elita asociată cu investiţiile bancare, dar aceasta producea bani, iar tatăl lui Claire dăruise deja cuplului ca dar de nuntă un mini-conac şi un Mercedes decapotabil.

Desigur, nunta a fost un eveniment care necesita să mă îmbrac la patru ace. Eu abia începusem să lucrez la Peters Group şi nu primisem încă primul salariu; am mers fără să spun că de obicei eram falit. Deşi am avut suficienţi bani să închiriez un frac, a trebuit să dorm acasă la un alt coleg de fraternitate. Numele lui era Liam Robertson şi era pe cale să înceapă Dreptul la Universitatea Carolina de Nord. Cu toate că şi el era din Charlotte, nu am fost niciodată foarte apropiaţi – el era genul de băiat căruia îi plăcea să abuzeze de băutură şi să dea boboacelor shoturi Jell-O cu alcool – dar cei din Alpha Gamma Rhos se susţin reciproc.

Până atunci nu purtasem frac decât o singură dată în viaţa mea. Închiriasem unul de culoare bleumarin pentru balul de absolvire de la liceu, iar fotografia cu mine şi partenera mea de la bal a înfrumuseţat faţada şemineului din casa părinţilor până când m-am căsătorit. Fracul acela însă avea un papion care se prindea cu o clemă, în timp ce acela pe care-l închiriasem pentru nuntă a avut unul pe care chiar a trebuit să-l leg.

Din păcate, Liam Robertson nu avea mai multe cunoştinţe decât mine despre legarea papionului şi,

pe măsură ce se apropia ora de plecare, făcusem deja o grămadă de încercări nereuşite. Acela a fost momentul în care s-a deschis uşa casei lui Liam şi a intrat Emily.

O mai văzusem înainte, dar nu fusesem niciodată prezentat. Ea şi Liam crescuseră în acelaşi cartier şi se presupunea că erau doar prieteni. Cu toate acestea, ea participa la nuntă ca fiind partenera lui Liam – „astfel încât să-mi poată pune o vorbă bună în cazul în care întâlnesc pe cineva". De îndată ce am văzut-o, m-am uitat mai atent.

Nu era Emily pe care o văzusem înainte în compania lui Liam, fata boemă cu fuste lungi şi sandale Birkenstocks, de obicei nemachiată. În schimb, femeia care stătea în faţa mea era îmbrăcată într-o rochie de ocazie cu decolteu adânc şi pantofi negri cu toc, o ţinută elegantă accentuată de cercei cu diamante de bun-gust în ambele urechi. Rimelul pe care-l avea pe gene atrăgea atenţia asupra culorii ochilor ei uimitori, iar buzele ei, pline şi groase, erau puse în evidenţă de un ruj roşu. Părul îi cădea peste umeri în valuri ondulate.

— Hei, Emily, l-am auzit pe Liam strigând. Russ are nevoie de ajutor să se îmbrace!

— Şi eu mă bucur să te văd, Liam, a spus ea ironic. Şi da, mulţumesc. Apreciez complimentul.

— Arăţi foarte bine, apropo, a adăugat Liam.

— Prea târziu, a mormăit ea încet în timp ce s-a uitat spre mine.

— Întotdeauna a fost ignorant, a observat ea pentru mine. Să înţeleg că tu eşti Russ?

Am încuviinţat din cap, încercând să nu-i fac ochi dulci.

— Eu sunt Emily, a spus ea. Practic, sunt partenera lui Liam, dar nu cu adevărat. El pentru mine este mai mult ca un frate mai mic autoproclamat.

— Te-am auzit! a strigat Liam.

— Bineînţeles că m-ai auzit. Dar doar pentru că vorbeam despre tine.

Familiaritatea lor lejeră m-a făcut să mă simt ca un spectator, în ciuda faptului că feţele noastre erau doar la câţiva centimetri distanţă.

— Ce avem noi aici? a spus ea încercând să desfacă papionul înainte să-l pună din nou în jurul gâtului meu. Am observat că era doar cu puţin mai scundă decât mine şi că avea un parfum floral îmbătător.

— Apreciez, am spus. De unde ştii să faci asta?

— A trebuit să-l ajut pe tata când eram mică, a spus ea. Nici el nu a fost prea priceput. Ajungea mereu să se sufoce.

A tras şi a aranjat papionul, degetele ei lungi făcând lucruri ascunse vederii mele. Feţele noastre erau atât de apropiate, că mă făcea să mă simt de parcă eram pe cale să o sărut şi m-am gândit din nou la cât de frumoasă era. Mi-am coborât ochii la buzele ei, apoi la linia gâtului. Rochia ei avea un decolteu adânc, dezvăluind o mică fundă din dantelă în partea din faţă a sutienului ei.

— Îţi place ce vezi? m-a tachinat ea.

Am simţit cum am roşit în timp ce m-am grăbit să privesc drept înainte, precum un cadet de la Citadel. Ea a zâmbit.

— Bărbaţii, a spus ea. Sunteţi toţi la fel.

Cât timp i-a luat ei să termine, am continuat să stau în poziţie de drepţi. Apoi, atingându-mă uşor pe piept cu ambele mâini şi făcându-mi cu ochiul, ea a continuat:

— Dar pentru că eşti cam drăguţ, am să te iert.

Când am parcat pe aleea lui Emily în dimineaţa următoare, am zărit-o imediat urcând în maşina ei SUV o mică ladă frigorifică. London a ieşit din maşină alergând spre ea şi oferindu-i o îmbrăţişare.

— Unde este Bodhi? am auzit-o pe fiica mea întrebând.

— Este în camera lui, a spus Emily. Alege câteva filme la care să se uite pe drum. Vrei să mergi sus să-l ajuţi?

— Da, doamnă, a spus London, alergând către uşa din faţă înainte să dispară înăuntru.

Emily a privit-o plecând înainte să se întoarcă spre mine. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză fără mâneci, şi îşi prinsese părul într-o coadă de cal. În ciuda ţinutei sale de *mamă-în-parc*, părea să radieze de sănătate şi vitalitate. Nu m-am putut abţine să nu mă uit la părul ei des şi la pielea fără cusur.

— Doamnă? a întrebat ea referindu-se la London, când m-am apropiat.

— Este foarte politicoasă, am spus eu, sperând să nu fie prea evident faptul că o studiam atent.

— Îmi place, a spus ea. Am încercat asta cu Bodhi, dar pare să nu prindă niciodată.

Copiii aflându-se în casă, ea arăta la fel de tânără ca fata pe care o am cunoscut-o odată, acest lucru dând naştere unei senzaţii interne derutante de întoarcere a timpului.

— Ar trebui să fie distractiv astăzi, am comentat. London a fost entuziasmată.

— Şi Bodhi la fel, a spus ea. Vrea ca London să meargă cu noi în maşină.

— Este în regulă, am spus. Vă pot urma.

— Şi tu vei merge cu noi, cap sec. Nu avem de ce să mergem amândoi cu maşina, şi nu vreau să concep că voi fi prinsă cu cei doi fără asistenţă. În plus, ne va lua două ore să ajungem acolo, iar acest copil, a spus ea arătând către SUV, poate reda DVD-uri pentru copii.

Modul ei jucăuş de tachinare mi-a amintit de prima dată când am vorbit cu ea şi cât de agitat am fost.

— Vrei să conduc eu? m-am oferit eu.

— Doar dacă nu cumva vrei să fii responsabil cu gustările. Desigur, asta înseamnă să te apleci, să te întorci şi să desfaci mâncare la fiecare minut.

Mi-am amintit de comentariul tatălui meu despre excursiile de familie.

— Nu, sunt bine, am spus. Probabil că ar fi mai bine să conduc eu.

Chiar înainte să ieşim din cartier, Bodhi a întrebat dacă se pot uita la filmul „Madagascar 3”[16].

— Hai să aşteptăm până ajungem pe autostradă, a spus Emily peste umăr.

— Pot să primesc o gustare? a întrebat Bodhi.

— Tocmai ce ai mâncat micul dejun.

— Dar mi-e foame.

— Ce vrei să mănânci?

— Peştişori aurii, a cerut el.

Vivian nu ar fi permis niciodată acel gen de gustare în casa noastră, dar era un element de bază din propria mea copilărie.

— Ce sunt peştişorii aurii? a întrebat London.

— Sunt nişte biscuiţi cu brânză în formă de peşte, a spus Emily. Sunt chiar buni.

— Pot să mănânc şi eu unul, tati?

Mi-am aruncat privirea în oglinda retrovizoare şi m-am întrebat ce credea London despre faptul că stăteam în faţă cu Emily, şi nu cu mama ei, sau dacă conta pentru ea acest lucru.

— Sigur că poţi.

Drumul până la zoo a trecut repede. Pe banchetă, copiii erau fericiţi şi absorbiţi de film, dar, pentru că se aflau atât de aproape, nu i-am menţionat pe Vivian sau pe David. De asemenea, eu şi Emily nu am făcut aluzii la trecutul nostru comun.

În schimb, i-am spus ce-am mai făcut pe la serviciu, iar ea a vorbit despre picturile ei şi despre faptul că urma să aibă o expoziţie pe la mijlocul lunii noiembrie, ceea ce însemna că până atunci avea să fie mai ocupată decât de obicei. Am mai discutat şi despre familiile noastre, conversaţia şi râsetele venind de la sine de parcă nu pierdusem legătura unul cu celălalt.

Însă, în ciuda familiarităţii noastre, ieşirea tot era ceva nou şi puţin ciudat. Nu era o întâlnire, dar nu era ceva ce mi-aş fi putut imagina cu o lună în urmă.

Mă aflam într-o excursie cu Emily, cu copiii după noi, şi, deşi iniţial mă aşteptasem să simt un vag sentiment de vinovăţie, nu se întâmplase aşa. În schimb, m-am trezit uitându-mă la ea în momentele de linişte şi întrebându-mă cum de putuse David să fie atât de prost.

Şi, desigur, de ce fusesem eu atât de prost, cu mult timp în urmă.

— Vor fi epuizaţi, a prezis Emily la scurt timp după ce am ajuns la zoo. De când am parcat, s-au întrecut unul pe celălalt din parcare până la cabina de bilete, şi odată intraţi, până la fântâna arteziană şi înapoi, după care s-au întors la magazinul de suvenire. Am fost mândru să observ că London probabil că a moştenit câteva dintre genele acelea ale alergătorilor, pentru că mie mi s-a părut că au alergat umăr la umăr. London şi Bodhi studiau rafturile magazinului de suvenire când ne-am îndreptat agale spre ei.

— Eu sunt deja epuizat doar dacă-i privesc.

— Ai alergat în această dimineaţă?

— Doar o alergare scurtă. Şase kilometri sau cam aşa ceva.

— Mai bine decât mine. Faptul că mă voi învârti pe aici va fi sportul meu pentru astăzi.

— Cum te păstrezi aşa în formă?

— Dansul polonez, a spus ea. Văzându-mi expresia uimită, ea a râs. Probabil că ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? mi-a înghiontit ea umărul. Glumesc, cap sec. Dar ar fi trebuit să-ţi vezi faţa! A fost nepreţuită. Încerc să ajung la sală de câteva ori pe săptămână, dar în principiu am fost binecuvântată cu gene bune şi sunt atentă la ce mănânc. Este mai uşor decât să trebuiască să faci sport toată ziua.

— Poate pentru tine. Mie îmi place să mănânc.

London a sărit spre mine de îndată ce am intrat în magazin.

— Tati, uite! Aripi de fluture! a strigat ea ridicând o pereche de aripi din dantelă semitransparentă,

suficient de mari pentru ea încât să le poarte.

— Foarte drăguţe, am spus.

— Putem să le luăm? În cazul în care ajung să fiu fluturele la dans?

Pentru doamna Hamshaw, cu copiii care nu s-au calificat pentru concurs. Spectacolul în care London trebuia să fie un copac.

— Nu ştiu, scumpo… am spus.

— Te rog! Sunt atât de drăguţe. Şi chiar dacă nu sunt fluturele, le pot purta astăzi şi pot face animalele fericite. Şi le pot arăta doamnei şi domnului Sprinkeles când ajung acasă.

Nu eram atât de sigur de asta, dar am verificat preţul, fiind uşurat că nu era exorbitant.

— Chiar vrei să le porţi astăzi?

— Da! a pledat ea, sărind în sus şi în jos. Iar Bodhi vrea aripile de libelulă.

Am simţit privirea lui Emily asupra mea şi m-am întors către ea.

— I-ar putea face mai uşor de reperat dacă aleargă de lângă noi, a subliniat ea.

— Bine, am spus, dar doar aripile, da?

— Şi doar dacă te dai cu cremă cu protecţie solară, a adăugat Emily.

Spre deosebire de mine, ea şi-a amintit să o aducă. Ups.

După ce am plătit, am ajutat-o pe London să-şi pună aripile. Emily a făcut acelaşi lucru cu Bodhi. După ce le-am aplicat suficientă loţiune pe piele, i-am privit alergând din nou cu braţele întinse.

Grădina zoologică era împărţită în două zone principale: America de Nord şi Africa. Mai întâi am vizitat America de Nord, colindând printre diverse exponate şi minunându-ne de orice, începând de la focile portuare şi şoimii călători şi până la aligatori, bizami, castori, o pumă, şi chiar un urs negru. De fiecare dată, copiii ajungeau la exponate înaintea noastră şi, până când ajungeam eu şi Emily, erau de obicei nerăbdători să meargă mai departe. Din fericire, nu era foarte aglomerat, în ciuda vremii frumoase. Temperatura era suportabilă, şi pentru

prima dată în luni de zile, umiditatea nu s-a simţit apăsătoare. Ceea ce însă nu i-a oprit pe copii să ceară acadele şi sucuri.

— Ce mai face Liam? am întrebat-o pe Emily. Nu mai ştiu nimic de el de zece ani. Ultima oară am auzit că practica avocatura în Asheville şi că era deja la a doua căsătorie.

— Încă mai practică avocatura, a spus ea, dar nici cea de-a doua căsătorie nu a durat.

— Şi asta era chelneriţă, nu?

— El are un tipar, a spus ea zâmbind. Fără îndoială.

— Când ai vorbit ultima dată cu el?

— Cred că acum şapte sau opt luni. Auzise că divorţam şi mi-a cerut să ne întâlnim.

— El nu a fost unul dintre băieţii drăguţi pe care nu i-ai mai sunat niciodată?

— Liam? O, Doamne, nu. Ne ştim din copilărie, dar ştii – el a fost mereu puţin cam plin de el pentru gustul meu. Iar la facultate petreceam timp împreună mai mult din obişnuinţă decât din prietenie. Şi prin obişnuinţă vreau să spun că venea pe la mine cel puţin o dată pe semestru, de obicei atunci când era beat.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce îl tolerai, i-am spus eu gânditor.

— Pentru că părinţii mei erau prieteni cu părinţii lui şi locuiam vizavi unul de altul. Tata credea că era un băiat la locul lui, dar mama a ştiut întotdeauna ce hram poartă, slavă Domnului. Ideea este că a avut mai mult de-a face cu faptul că se afla mereu prin preajmă. În campus, acasă. Pe atunci nu-mi dezvoltasem abilitatea de a respinge oamenii, pur şi simplu. Chiar dacă erau cretini.

— Însă dacă nu era el, noi nu ne-am fi cunoscut niciodată.

Ea a zâmbit melancolic.

— Îţi aminteşti când m-ai invitat la dans? La nuntă?

— Da, am spus. Mi-a luat mai mult de o oră să-mi fac curaj, chiar dacă până atunci Liam agăţase o

femeie care mai târziu avea să devină soţia numărul unu.

— Îţi era teamă de mine, a spus ea cu un zâmbet cu înţeles.

Eu eram foarte conştient de cât de aproape stătea ea. Mai în faţă, London şi Bodhi mergeau şi ei unul lângă celălalt şi mi-am amintit de cartea pe care i-o citeam lui London în fiecare seară. Noi patru mergând doi câte doi, pentru că nimeni n-ar trebui să meargă singur.

— Nu-mi era teamă, am precizat eu. Eram jenat pentru că m-ai prins holbându-mă la tine când m-ai ajutat cu papionul.

— Hai, taci… Eram flatată şi tu ştii. Am mai discutat despre asta – l-am întrebat pe Liam despre tine, îţi aminteşti? El mi-a spus că erai prea tocilar pentru mine. Şi nu erai destul de frumos. Şi nici suficient de bogat. După care mi-a făcut avansuri din nou.

Am râs.

— Parcă îmi amintesc.

— Tu păstrezi legătura cu colegii de facultate? Şi-a mijit ochii ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească feţe. Obişnuiam să ne vedem destul de des cu prietenii tăi când eram împreună.

— Nu chiar, am spus. După ce m-am căsătorit şi a apărut London, am cam pierdut legătura cu cei mai mulţi dintre ei. Tu?

— Am câţiva prieteni din facultate şi câţiva pe care-i cunosc din copilărie. Încă vorbim şi ne întâlnim, dar poate că nu la fel de mult pe cât ar trebui. Aşa cum am făcut cu tine, viaţa devine aglomerată, pur şi simplu.

Am observat cei câţiva pistrui pe care-i avea pe obraji şi pe nas, atât de discreţi, că erau aproape invizibili, dar evidenţiaţi perfect în lumina soarelui de toamnă. Nu-mi amintesc să-i fi avut în urmă cu cincisprezece ani, ei reprezentând o altă trăsătură surprinzătoare a acestei Emily care devenise familiară dintr-odată. M-am întrebat pentru o clipă

ce ar spune Vivian dacă ne-ar vedea pe mine şi pe Emily în acest moment.

Dintr-odată, întreaga situaţie m-a lovit ca fiind ireală – eu şi Emily la zoo cu copiii, Vivian în braţele lui Spannerman în altă parte. Cum de s-a ajuns în situaţia asta? Şi când a luat viaţa mea această turnură neprevăzută?

Mâna lui Emily pe braţul meu m-a speriat din reveria mea.

— Eşti bine? m-a studiat ea. Ai căzut pe gânduri o clipă.

— Da, scuze. Am încercat să zâmbesc. Câteodată îmi vin în minte anumite momente… cât de ciudat şi de inexplicabil este totul, vreau să spun.

Ea a rămas tăcută o clipă, lăsându-şi mâna să cadă.

— Aşa va fi o perioadă, a spus ea pe un ton calm. Dar dacă poţi, încearcă să laşi să vină orice vine, şi orice rămâne să rămână. Şi orice pleacă, lasă-l pur şi simplu să plece.

— Asta mă depăşeşte în acest moment.

— „În acest moment” fiind cuvintele eficiente. Vei ajunge acolo.

Atunci am simţit trecând prin mine o durere surdă din cauza lipsei lui Vivian, dar nu a persistat. A fost un pumn rapid, fără puterea unui upercut şi am înţeles că asta i se datora lui Emily. Având în vedere alegerea făcută, am realizat că era mai bine să-mi petrec ziua cu o prietenă amuzantă şi plină de compasiune decât cu o soţie care părea să mă dispreţuiască.

— A trecut mult timp de când am făcut ceva de genul acesta, a reflectat Emily. Când am privit-o întrebător, ea a continuat. Să petrec timp cu un prieten de sex opus, vreau să spun… tot ce ştiu e că a fost înainte de David. Se poate chiar să fi fost înainte ca noi doi să fim împreună. Oare de ce?

— Pentru că eram căsătoriţi.

— Dar cunosc alţi oameni căsătoriţi care au prieteni de sex opus.

— Nu spun că nu se poate întâmpla, am admis eu. Doar că poate deveni complicat şi cred că majoritatea oamenilor ştiu asta. Natura umană fiind ceea ce este, şi având în vedere că mariajul este lucru complicat, ultimul lucru de care are nevoie orice soţ este o alternativă atractivă. Poate pune cealaltă parte într-o situaţie proastă.

Ea şi-a crispat faţa.

— Asta fac eu? a întrebat ea. Nu, nu răspunde. A fost o întrebare nepotrivită. Şi-a netezit câteva fire de păr răvăşite din coada de cal. Eu nu intenţionez să înrăutăţesc şi mai tare situaţia dintre tine şi Vivian.

— Ştiu asta, am spus. Apoi, nu ştiu dacă ai putea înrăutăţi lucrurile. Din câte ştiu eu, în acest moment este plecată la Paris cu tipul acela.

— Nu ştii?

— Singura dată când am vorbit în această săptămână a fost când mi-a spus că vrea să o vadă pe London în două dintre următoarele trei weekenduri, inclusiv în weekendul de ziua ei, după care a ţipat la mine că am lăsat-o pe London să lipsească de la cursul de dans. A mai spus şi că va fi greu „să iau legătura cu ea”, orice ar însemna asta. Şi că ar trebui să dorm acasă la Marge sau la părinţii mei când vine ea în oraş, pentru că ea vrea să stea în casă. A, şi că s-a săturat de tâmpeniile mele.

Emily s-a strâmbat.

— Nu a fost convorbirea mea telefonică preferată, am recunoscut eu.

— Dar tu ştii că nu ar trebui să vină să o vadă pe London în fiecare weekend. Şi nici nu eşti obligat să pleci de acasă.

— Ea spune că vrea să facă totul mai uşor pentru London.

— Mie mi se pare că nu vrea decât să obţină ce vrea.

— Şi asta, am spus. Dar în acelaşi timp înţeleg şi ce vrea să spună. Ar fi debusolant pentru London să trebuiască să stea la hotel când vine mama ei în oraş.

— Viaţa ei a fost deja perturbată, a subliniat Emily. De ce nu poate să doarmă, pur şi simplu, în camera de oaspeţi?

— Crede că London ar putea fi confuză.

— Atunci propune-i să meargă la culcare după ce adoarme London şi să seteze o alarmă astfel încât să se trezească înaintea lui London. Iar când sunteţi împreună, fiţi cordiali unul faţă de celălalt. Ştiu că este greu când emoţiile sunt puternice, dar nu este imposibil. Şi este mai bine decât să fii dat afară din propria casă de fiecare dată când vine în vizită. Este greşit şi tu nu meriţi să fii tratat în acest fel.

— Ai dreptate, am recunoscut eu, dar anticipam deja argumentul care avea să rezulte în mod inevitabil. Vivian ştia mai mult decât oricine cum să mă rănească atunci când nu primea ce dorea.

— Când ne-am întâlnit prima dată la cafenea, ţi-am spus că te-am văzut aducând-o pe London, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Ceea ce nu ţi-am spus este că te-am urmărit o vreme. Am văzut modul în care te porţi cu ea, cum te-a îmbrăţişat şi ţi-a spus că te iubeşte. Este evident pentru oricine că eşti lumina ochilor fetei.

În mod inexplicabil, am simţit cum am roşit de plăcere.

— Ei bine, eu sunt cam singurul părinte pe care-l are acum…

— Este mai mult decât atât, Russ, m-a întrerupt ea. Pentru fetiţe, tatăl lor ar trebui să fie întotdeauna prima lor dragoste, dar nu se întâmplă mereu aşa. Când v-am văzut luându-vă la revedere în acea zi, am fost uimită de cât de iubitori şi de apropiaţi păreaţi. Apoi te-am recunoscut şi am ştiut că trebuia să te salut. Aşa că te-am urmărit.

— Nu cred…

— Pe onoarea mea de cercetaş, a spus ea făcând semnul băieţilor cercetaşi. Mă cunoşti. Eu trăiesc după instincte. Sunt artist. Mai ştii?

Am râs.

— Da, am spus eu întâlnindu-mi privirea determinată şi simţindu-mă flatat, deşi nu eram sigur de motiv. Mă bucur că ai făcut-o. Nu ştiu cum aş fi fost acum dacă nu o făceai. M-ai ajutat foarte mult.

— Da, asta fac eu, a spus ea cu un zâmbet jucăuş şi timid.

— Ştii ce este ciudat?

— Ce anume?

— Nu am nicio amintire cu tine când erai mânioasă. Nici nu-mi amintesc vreo ceartă serioasă dintre noi. Aşa că spune-mi: Te enervezi?

— Desigur! Şi pot fi înfricoşătoare, a avertizat ea.

— Nu te cred.

— Atunci nici măcar să nu mă pui la încercare. Sunt ca un urs grizzly şi un mare rechin alb la un loc. Ea a arătat spre împrejurimile noastre. M-am gândit că ar fi potrivite metaforele cu animale. Dacă tot suntem la zoo, vreau să spun.

După ce am văzut animalele din America de Nord şi zona cu păsări, am luat masa de prânz toţi patru. În ciuda fluxului constant de gustări din ultimele patru ore, Bodhi a reuşit să termine o farfurie cu naggets de pui şi cartofi prăjiţi, plus un milkshake de ciocolată. London a mâncat cam o treime din toate astea, dar pentru ea era mult. Nici mie şi nici lui Emily nu ne era foame, alegând amândoi câte o sticlă de apă.

— Acum putem să mergem să vedem leii? a întrebat Bodhi.

— Nu până nu ne mai dăm cu puţină loţiune pentru protecţie solară, a răspuns Emily, şi copiii au sărit din scaunele lor. Emily le-a aplicat din nou cremă.

— Văd că ţii minte asta. Eu uit mereu.

— Nu ai văzut niciodată restul familiei lui David. Aceştia au locuit în Outback – da, în Outback, Outback – şi le puteai măsura profunzimea ridurilor cu o linie de lemn. Mulţi oameni de aici stau prea

mult la soare, dar văzând acele rude la nunta noastră, chiar am rămas impresionată. Eu acum nu prea mai ies din casă fără să mă dau cu loţiune pentru protecţie solară.

— De aceea ai pielea ca la douăzeci de ani.

— Ha! Bună încercare! Dar este un gând frumos.

Eram tentat să-i explic că eram sincer, dar în schimb am ales să strâng tăvile cu mâncare.

— Cine este pregătit să meargă în Africa? am întrebat.

Recunosc că mi-a plăcut mai mult partea cu Africa din grădina zoologică. În copilărie am văzut aligatori în râul Cape Fear, bizami şi castori, tot felul de păsări – inclusiv vultur pleşuv maiestuos – şi chiar şi un urs. Când eram copil în Charlotte, pe strada de vizavi de şcoala mea primară a fost văzut un urs traversând drumul şi ajungând în cele din urmă între ramurile unui stejar. Era un pui de urs şi, deşi vederea lui era ceva cu totul neobişnuit, toată lumea ştia că urşii nu erau chiar atât de rari în Carolina de Nord. De fapt, cel mai mare urs negru înregistrat a fost ucis în ţinutul Craven. Ideea este că animalele pe care le văzusem mai devreme în partea cu America de Nord nu mi s-au părut a fi extraordinar de exotice.

Însă nu zărisem nici măcar o dată o zebră sau o girafă ori un cimpanzeu; nu mă apropiasem de un babuin şi nici de un elefant. Poate că le-am văzut la circ – familia mea mergea în fiecare an la circ atunci când venea în oraş –, dar să văd animalele într-un cadru care era oarecum asemănător cu sălbăticia din Africa a fost suficient să-i fac chiar şi pe copii să se oprească şi să se uite un timp. Pentru că-i dădusem lui London telefonul meu, ea a făcut mai mult de o sută de poze, lucru care se adăuga entuziasmului ei.

Pentru că nu ne-am grăbit, am terminat de vizitat grădina zoologică abia după-amiază târziu. Când am început să ne îndreptăm către maşină, copiii abia mergeau în spatele nostru.

— E ca în broasca şi iepurele, i-am spus lui Emily.

— Doar că iepurii din spatele nostru probabil că au alergat de trei ori mai mult decât am mers noi.

— Cel puţin vor dormi bine.

— Sper doar ca Bodhi să nu adoarmă în maşină. Dacă aţipeşte două ore, va fi treaz până la miezul nopţii.

— Nu m-am gândit la asta, am spus eu, preocupat deodată de programul lui London. Aşa cum nu mi-am amintit să aduc loţiune pentru protecţie solară. Sau să aduc gustări pentru drum. Evident, sunt în proces de formare în ceea ce priveşte creşterea copilului de unul singur.

— Cu toţii suntem în proces de formare, a spus ea. Este definiţia de a fi părinte.

— Tu pari să ştii ce faci.

— Uneori, a spus ea. Nu mereu. Săptămâna asta, când a fost bolnav Bodhi, nu am putut decide dacă să-l dădăcesc sau să-i tratez răceala ca pe o întâmplare de zi cu zi.

— Eu ştiu cum ar fi reacţionat părinţii mei, am spus. Cu excepţia cazului în care aş fi sângerat abundent sau mi-aş fi rupt oasele străpungându-mi pielea ori aş fi avut o febră destul de mare încât să-mi prăjească creierul, ei ar fi ridicat din umeri şi mi-ar fi spus să rezist.

— Şi cu toate astea, ai supravieţuit. Ceea ce înseamnă că poate am fost prea blândă cu Bodhi. Poate că el va învăţa să-i placă să fie bolnav pentru că primeşte tratament special.

— De ce este atât de greu să fii un părinte cu adevărat bun?

— Nu trebuie să fii un părinte foarte bun, a spus ea. Tot ce trebuie să faci este să fii suficient de bun.

Reflectând la cuvintele ei, mi-am dat seama de ce o plăcuseră atât de mult pe Emily părinţii mei şi Marge. Emily era înţeleaptă, la fel ca ei.

CAPITOLUL 19

Găsirea propriului drum

Nunta din Chapel Hill a fost motivul care m-a convins să o văd pe Emily din nou. Până la momentul tăierii tortului şi aruncării buchetului, eu şi Emily am dansat pe mai multe melodii decât am putut număra. Când trupa de cântat a luat o pauză, am ieşit pe balcon să luăm o gură de aer proaspăt. Deasupra noastră, o lună mare, portocalie atârna pe cer şi am văzut-o pe Emily uitându-se la ea cu acelaşi sentiment de uimire pe care-l simţeam şi eu.

— Mă întreb de ce este portocalie, am gândit eu cu voce tare. Spre surprinderea mea, am auzit răspunsul lui Emily.

— Atunci când luna se află mai jos pe cer, lumina se dispersează, deoarece trebuie să treacă prin mai multe straturi atmosferice decât atunci când este mai sus. Până ajunge lumina la ochii noştri, partea albastră, verde şi violet a spectrului se dispersează, lăsând doar galbenul, portocaliul şi roşul să fie vizibile pentru noi.

— De unde ştii asta? m-am minunat eu întorcându-mă spre ea.

— Tata îmi explica asta de fiecare dată când vedeam aşa ceva, a spus ea arătând spre astrul strălucitor care plutea deasupra orizontului. Presupun că mi-a rămas în cap, de-a lungul timpului.

— Tot sunt impresionat.

— Nu fi. Dacă mă întrebi orice altceva despre cerul nopţii în afară de locaţia Carului Mare, nu ţi-aş putea răspunde. De exemplu, ştiu că una sau două dintre

stelele acelea probabil că sunt planete, dar nu ţi-aş putea spune care sunt.

Scanând cerul, am arătat cu mâna.

— O vezi pe cea de acolo, chiar deasupra copacului? Aceea este Venus.

— De unde ştii?

— Pentru că este mai strălucitoare decât stelele.

Ea a mijit ochii.

— Eşti sigur?

— Nu, am recunoscut eu, şi ea a râs. Dar tata mi-a spus asta. El obişnuia să mă trezească în mijlocul nopţii ca să putem urmări ploaia de meteoriţi.

Un zâmbet nostalgic i-a traversat chipul.

— Şi tata făcea asta cu mine, a spus ea. Şi de fiecare dată când mergeam cu cortul, stătea treaz ore întregi cu mine şi cu Jess şi ne uitam după stele căzătoare.

— Jess?

— Sora mea mai mare. Tu ai fraţi?

— Şi eu am o soră mai mare. Marge. Am încercat să mi-o imaginez pe Emily ca pe o fetiţă, cu familia ei. Mi-e greu să mi te imaginez mergând cu cortul.

Ea şi-a ridicat sprâncenele.

— De ce?

— Nu ştiu, am spus. Cred că poate pentru că îmi pari a fi mai mult o fată de oraş.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii tu… cafenele, lecturi de poezie, galerii de artă, mergi la proteste, votezi socialişti.

Ea a râs.

— Un lucru este cert - nu mă cunoşti deloc.

— Ei bine, am spus eu făcându-mi curaj, mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Cum îţi place să te distrezi?

— Mă inviţi cumva la o întâlnire?

Privirea ei m-a făcut să mă simt puţin ameţit.

— Dacă ideea ta de distracţie sunt scufundările sau tragerea cu arcul în mere aşezate pe capul meu, atunci singurul motiv pentru care te invit este de dragul conversaţiei.

— Dar dacă este o cină şi un film… şi-a ridicat ea o sprânceană.

— Acesta ar fi stilul meu.

Ea şi-a dus o mână la bărbie şi a clătinat uşor din cap.

— Nu… o cină şi un film sunt mult prea… banale, a spus ea în cele din urmă. Ce-ai spune de o excursie pe jos?

— O excursie pe jos? Mi-a fost greu să mi-o imaginez în aer liber, în comuniune cu natura, după ce i-am privit tocurile stiletto.

— Da, a spus ea. Ce spui de Muntele Crowders? Putem urma traseul Rocktop.

— Nu am fost niciodată acolo, am spus. De fapt, n-am auzit niciodată de el.

— Atunci am stabilit o întâlnire, a spus ea. Ce zici de duminica următoare?

M-am uitat la ea, întrebându-mă dintr-odată dacă eu o invitasem la o întâlnire sau dacă o făcuse ea ori dacă mai conta cu adevărat. Pentru că puteam spune deja că Emily era extraordinară, şi ştiam fără niciun dubiu că voiam să o cunosc mai bine.

Duminică, atunci când am avut timp liber, am lucrat la cea de-a treia reclamă şi i-am trimis-o editorului, ceea ce a luat mai puţin timp decât credeam iniţial. Trebuia să-mi ia puţin timp, deoarece restul zilei l-am petrecut cu London.

Poate că nu ar fi foarte corect să spun asta, dar faptul că London mergea la şcoală îmi făcea, de asemenea, viaţa mai uşoară. Oricât de mult îmi iubeam fiica, ziua de duminică m-a epuizat şi abia aşteptam să merg la serviciu, chiar dacă părea oarecum mai uşor să distrezi un copil de cinci ani timp de şaisprezece ore.

Cu toate acestea, buna mea dispoziţie s-a terminat chiar înainte să ajung la birou luni dimineaţă. Tocmai o lăsasem pe London la şcoală când am primit un telefon de la Taglieri, întrebându-mă dacă puteam să trec pe la el pe la birou.

O jumătate de oră mai târziu, stăteam în faţa lui la el în birou. Îţi dăduse sacoul jos şi mânecile îi erau suflecate, iar pe biroul lui se aflau grămezi dezordonate despre care am presupus că erau cazuri în curs de desfăşurare.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp în această dimineaţă, a spus el. Vineri am luat legătura cu avocata lui Vivian. Voiam să-mi fac o părere despre ea şi să văd dacă există o cale de a face toate astea să meargă cât mai lin posibil.

— Şi?

— Din păcate, era exact cum auzisem. După ce am închis, am intrat pe site-ul firmei sale pentru că am vrut să văd cum arată. În timpul conversaţiei noastre mi-am tot imaginat o statuie din gheaţă în locul unei persoane reale. Adică a fost de neclintit.

Descrierea lui a evocat o serie de viitoare scenarii, niciunul dintre acestea fiind neapărat bun pentru mine.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că probabil va fi mai greu pentru tine decât ar fi trebuit, în funcţie şi de cât de tare intenţionezi să lupţi.

— Nu-mi pasă de bani la fel de mult cât îmi pasă de London. Eu vreau custodie comună.

— Înţeleg perfect, a spus el ridicând mâna. Şi ştiu că asta este ceea ce-ţi doreşti. Dar eu nici măcar nu sunt sigur ce înseamnă asta. Vivian locuieşte în Atlanta şi, pentru că vrea rezidenţă în Georgia, nu se

va întoarce aici. Întrebarea mea pentru tine este dacă eşti dispus să te muţi în Atlanta.

— De ce trebuie să mă mut? Casa mea este aici. Familia mea este aici. Serviciul meu este aici.

— Asta vreau să spun. Chiar dacă aţi primi custodie comună, cum ar funcţiona? Nu ai avea ocazia să o vezi prea mult pe London. Motiv pentru care, presupun, cere Vivian custodie unică, precum şi custodie fizică. Este dispusă să îţi ofere vizite…

— Nu, am spus eu întrerupându-l. Asta nu se va întâmpla. Sunt tatăl ei. Am drepturi.

— Da, ai. Dar ştim amândoi că instanţele tind să favorizeze femeile. Iar avocata lui Vivian mi-a spus că Vivian a fost părintele care a îngrijit-o până în urmă cu doar câteva luni.

— Am muncit ca ea să poată sta acasă!

Joey şi-a ridicat mâinile, până şi vocea lui a adoptat o cadenţă liniştitoare.

— Ştiu asta, a spus el, şi nici eu nu cred că este corect. Dar în luptele pentru custodie, taţii sunt foarte dezavantajaţi. Mai ales în astfel de situaţii.

— Ea este cea care s-a mutat. Ea ne-a părăsit!

— Potrivit avocatei lui Vivian, asta s-a întâmplat pentru că nu i-ai dat de ales. Tu nu mai puteai întreţine familia şi ai cheltuit o mare parte din contul de economii. Ea a fost obligată să-şi găsească un loc de muncă.

— Nu este adevărat! Vivian s-a angajat pentru că aşa a vrut ea. Eu nu am pus-o să facă nimic…

Taglieri m-a fixat cu o privire compătimitoare.

— Te cred. Eu sunt de partea ta, Russ. Eu doar relatez câteva dintre lucrurile pe care mi le-a spus avocata lui Vivian. Apropo, poate că femeia este o regină de gheaţă şi o agresoare, dar nu mi-e frică să-i ţin piept. Ea nu a avut niciodată de-a face cu Bulldog, iar eu sunt bun în ceea ce fac. Nu voiam decât să vorbim personal şi să te pregătesc pentru ce urmează. Treaba e urâtă deja şi probabil că va ajunge şi mai urâtă în următoarele câteva luni.

— Ce trebuie să fac?

— Deocamdată nimic. Este încă devreme. Iar în ceea ce priveşte contractul de divorţ pe care l-a trimis ea, pur şi simplu prefă-te că nu există. Voi schiţa un răspuns peste care să te uiţi şi am deja câteva idei în privinţa asta. Acestea fiind spuse, programul meu pentru instanţă este plin în următoarele două săptămâni, aşa că nu vei vedea nimic de la mine imediat. Nu vreau să te îngrijorezi dacă nu primeşti veşti de la mine. Întotdeauna există o tendinţă în aceste situaţii şi se vrea ca totul să fie făcut cât mai repede posibil, însă, în general, nu funcţionează aşa. În acest moment, London încă locuieşte cu tine. Acesta este un lucru bun şi, cu cât continuă mai mult, cu atât e mai bine pentru tine. De asemenea, ţine minte că Vivian nu poate intenta divorţul mai devreme de luna martie, aşa că mai avem timp să lucrăm la un acord care să fie agreabil ambelor părţi. Până atunci, poate că ai vrea să vezi dacă este posibil ca tu şi Vivian să găsiţi împreună o soluţie care să fie acceptabilă pentru amândoi. Nu spun că ea va accepta aşa ceva – de fapt, mă îndoiesc că o va face –, dar merită să încerci.

— Şi dacă ea nu vrea să coopereze?

— Atunci continuă să faci ceea ce faci cu London. Fii un tată bun, petrece timp cu fiica ta, asigură-te că London merge la şcoală, mănâncă şi doarme bine. Nu pot să-ţi spun cât de important este acest lucru. Reţine că noi putem aduce oricând un psiholog care să vorbească cu London şi care să prezinte instanţei un raport…

— Nu, am spus eu întrerupându-l. Nu am de gând să o pun pe London la mijlocul acestei situaţii. Ea nu va trebui să aleagă între mama şi tatăl ei.

El şi-a coborât privirea.

— Poate că nu crezi că este o idee bună, dar Vivian ar putea insista să se întâmple asta în speranţa că va avea un avantaj.

— Ea nu ar face asta, am spus. O adoră pe London.

— Tocmai pentru că o adoră pe London, a spus el, nu ar trebui să fii surprins de nimic de ceea ce

este dispusă să facă pentru a câştiga custodia.

După întâlnirea cu Taglieri am fost mai furios şi mai speriat decât fusesem când m-a părăsit Vivian. La biroul meu de la serviciu, am fumegat. Am sunat-o pe Marge şi i-am repetat ce mi-a spus Taglieri; Marge era la fel de furioasă ca mine. Când s-a referit la Vivian folosind un termen sinonim cu denumirea câinilor de sex feminin, am avut acelaşi sentiment.

Dar faptul că am vorbit cu Marge nu prea m-a ajutat să mă simt mai bine, iar în cele din urmă am sunat-o pe Emily şi am întrebat-o dacă ne putem întâlni să luăm prânzul.

Având în vedere cât de nervos eram, voiam să evit să merg la un restaurant. În schimb, am rugat-o să ne întâlnim în parcul de lângă casă, unde existau o mulţime de mese pentru picnic. Fără să ştiu ce şi-ar dori să mănânce, am comandat două sendvişuri şi două supe diferite. La comandă am adăugat şi câteva pungi de chips-uri şi două sticle de Snapple.

Când am tras maşina pe lotul cu pietriş, Emily era deja aşezată la una dintre mase. Am parcat lângă ea, am luat mâncarea şi m-am îndreptat spre masă.

Cred că arătam supărat tare, pe măsură ce mă apropiam, deoarece s-a ridicat de la locul ei şi m-a îmbrăţişat rapid. Era îmbrăcată cu pantaloni scurţi, o ie şi sandale, similar cu ceea ce purtase când ne-am plimbat împreună pe terenul de golf.

— Te-aş fi întrebat ce faci, dar este destul de clar că ai o zi proastă, nu-i aşa?

— Este cu siguranţă una grea, am recunoscut eu, mai mult afectat de senzaţia corpului ei lipit de al meu decât de confortul resimţit conştientizând asta.

— Îţi mulţumesc că ai venit să ne întâlnim aici.

— Desigur.

Ea s-a aşezat în timp ce am pus eu mâncarea pe masă şi am ocupat un loc vizavi de ea. În spatele nostru, preşcolarii se jucau pe o mică structură de lemn pe care erau montate tobogane mici, poduri şi

leagăne. Mamele fie se aflau în apropiere, fie stăteau pe bănci, unele dintre ele jucându-se cu telefoanele.

— Ce s-a întâmplat?

Am parcurs conversaţia pe care o avusesem cu Taglieri. Ea a ascultat încruntându-se de concentrare, respirând brusc la final, cu ochii scăldaţi de neîncredere.

— Ea chiar ar face asta? Ar pune-o pe London la mijlocul luptei dintre voi doi?

— Taglieri părea să creadă că nu era doar posibil. El crede că este probabil.

— Oh, Doamne, a spus ea. Este îngrozitor. Nu e de mirare că eşti supărat. Eu aş fi furioasă.

— Este puţin spus. În acest moment, abia dacă pot suporta gândul la ea. Ceea ce este ciudat, pentru că, de când a plecat, nu am vrut altceva decât să o văd.

— Este foarte greu, a spus ea. Şi nu ştii cum e până nu treci prin asta.

— David nu a fost aşa, nu? Ai spus că a fost generos când a venit vorba de bani şi ai primit custodia lui Bodhi.

— Chiar şi aşa a fost groaznic. Când ne-a părăsit, se vedea cu cineva, iar în următoarea lună am tot auzit de la oamenii pe care-i cunoşteam că-l vedeau prin oraş cu acea femeie, comportându-se de parcă nu ar fi avut nicio grijă. A fost cu totul demoralizator, dovadă că încheierea căsătoriei şi faptul că m-a pierdut nu a contat deloc pentru el. Şi deşi a fost generos în cele din urmă, nu a început aşa. La început a vrut să-l ia pe Bodhi cu el în Australia.

— Nu putea face asta, nu-i aşa?

— Probabil că nu. Bodhi este cetăţean american, însă ameninţarea în sine mi-a adus câteva săptămâni de nopţi nedormite. Nu-mi puteam imagina faptul că nu-mi puteam vedea fiul.

Era un sentiment în care mă regăseam pe deplin.

După prânz, m-am întors acasă în loc să mă întorc la birou. Pe cadrul şemineului şi pe pereţi se aflau zeci de fotografii, cele mai multe cu London. Ceea ce nu observasem în toţi anii în care am locuit acolo a fost numărul fotografiilor pe care le-a inclus Vivian cu London – aproape toate fiind profesionale –, în timp ce doar câteva fotografii neprelucrate cu mine şi London împodobeau casa noastră.

Uitându-mă la ele, m-am întrebat de cât timp mă considera Vivian atât de marginal pentru existenţa fiicei noastre. Poate că era doar interpretarea mea – în timp ce Vivian era cu London, eu eram la serviciu, aşa că bineînţeles că erau mai multe fotografii – dar de ce nu observase şi nu remediase situaţia? De ce nu încercase să imortalizeze mai multe momente cu noi trei astfel încât London să poată vedea cu ochii ei că o iubeam la fel de mult precum Vivian?

Nu ştiam. Ceea ce ştiam însă era că nu voiam să-mi amintesc în mod constant de Vivian, iar asta însemna că unele lucruri trebuiau să se schimbe. Luând hotărârea, am mers prin casă şi am îndepărtat toate fotografiile în care apărea Vivian. Nu intenţionam să le arunc, am pus câteva în camera lui London, iar pe celelalte le-am aşezat într-o cutie pe care Vivian o putea lua cu ea în Atlanta, după care am aşezat cutia în dulapul de pe hol. După aceea, m-am schimbat într-un tricou şi pantaloni scurţi. Am intrat în camera de zi şi am început să rearanjez mobila. Canapele, scaune, lămpi – am mutat chiar şi un tablou din birou în camera zi şi invers. Când eram pe cale să termin, nu puteam susţine că arăta mai bine – Vivian avea într-adevăr bun-gust în ceea ce privea decorarea –, dar cu siguranţă că arăta diferit. Am făcut acelaşi lucru în birou, am mutat biroul pe un alt perete, am mutat raftul de cărţi şi am schimbat locul a două tablouri. În dormitorul principal, am lăsat patul în acelaşi loc, dar am mutat cât am putut de mult din cealaltă mobilă, iar apoi am schimbat pilota de pe pat cu alta pe care am găsit-o

în dulapul cu aşternuturi, una care nu fusese folosită de ani de zile.

Într-un alt dulap am găsit bunuri de uz casnic asortate şi am petrecut câteva minute schimbând vaze şi lămpi, precum şi nişte boluri decorative. Presupun că un lucru bun în ceea ce priveşte cumpărăturile făcute de Vivian de-a lungul anilor a fost acela că dulapurile suprasaturate reprezentau echivalentul unui magazin universal.

De îndată ce a venit London acasă de la şcoală, s-a uitat în jurul ei cu ochii larg deschişi.

— Arată ca o casă nouă, tati.

— Un pic, am recunoscut. Îţi place?

— Îmi place mult! a exclamat ea. Cu toate că aprobarea ei mă făcuse să mă simt bine, am bănuit că lui London nici nu-i trecuse prin cap să nu-i placă. Cu excepţia cursului de dans, lui London părea să-i placă totul.

— Mă bucur, am spus. Nu am mişcat nimic din camera ta.

— Ai fi putut să muţi cuşca hamsterilor dacă voiai.

— Vrei să o mut?

— Sunt cam zgomotoşi noaptea. Încep să alerge pe rotiţă de îndată ce se întunecă.

— Asta pentru că sunt animale nocturne.

S-a uitat la mine de parcă eram nebun.

— Desigur că *nu sunt ţestoase.* Sunt hamsteri.

— Nocturne, am spus eu pronunţând rar cuvântul. Adică le place să doarmă în timpul zilei.

— Vrei să spui că fac asta ca să nu-mi ducă lipsa cât sunt la şcoală?

Am zâmbit.

— Exact.

Ea a rămas tăcută pentru câteva secunde.

— Hei, tati?

Îmi plăcea modul în care spunea cuvintele acelea când urma să-mi ceară ceva şi mă întrebam oare câţi ani va avea când va înceta să o facă. Dacă aş fi observat, până atunci.

— Da, scumpo?

— Putem să mergem să ne plimbăm cu bicicletele?

Eu eram deja epuizat după alergarea de dimineaţă şi efortul depus pentru redecorare, dar a câştigat cu „Hei, tati”, aşa cum făcea de obicei.

Pentru prima oară, mi-am amintit să o dau pe fiica mea cu loţiune pentru protecţie solară.

Era însă sfârşitul lui septembrie şi destul de târziu după-amiază, aşa că probabil că a intrat în categoria lucrurilor făcute prea puţin şi prea târziu.

London şi-a pus casca de îndată ce am ajutat-o să pornească – încă nu se descurca cu partea aceea de una singură –, iar eu am urcat pe bicicleta mea şi am pedalat repede ca să o prind din urmă.

Deşi drumurile din apropierea casei noastre erau deosebit de netede şi lungi, străzile din partea îndepărtată a cartierului aveau dealuri. Nu vă gândiţi la dealuri mari, în copilărie probabil că le-aş fi considerat plictisitoare. Preferam să merg cu viteză pe cele mai abrupte dealuri, acelea care mă făceau să strâng ghidonul atât de tare încât nu-mi mai simţeam degetele, dar eu şi London eram diferiţi în această privinţă. Gândul de a merge din ce în ce mai repede fără să pedaleze o speria pe London, iar până acum am evitat drumurile deluroase.

Era cel mai bun lucru, mai ales la început, dar am simţit că ajunsese în punctul în care se putea descurca pe o pantă nu prea abruptă, aşa că am mers în direcţia aceea.

Din păcate, ţânţarii se găseau din plin şi am văzut-o pe London cum şi-a pălmuit braţul. Bicicleta ei s-a clătinat pentru că slăbise puţin prinsoarea de pe ghidon, dar nu părea să fie în pericol să cadă. Fetiţa mea parcursese o cale lungă de la acea primă plimbare cu bicicleta, şi am accelerat, oprindu-mă lângă ea.

— Ai devenit o biciclistă foarte bună! am strigat eu.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Poate îl vom putea lua pe Bodhi cu noi la o plimbare cu bicicletele cândva.

— El nu ştie încă să meargă. Se mai foloseşte şi acum de roţile ajutătoare.

De îndată ce a spus asta, mi-am amintit-o pe Emily zicând acelaşi lucru.

— Crezi că eşti pregătită să încerci nişte pante?

— Nu ştiu, a spus ea oferindu-mi o privire piezişă. Sunt cam înfricoşătoare.

— Nu sunt prea rele, am spus. Şi este destul de distractiv să ai viteză mai mare.

Dând drumul ghidonului din nou, ea s-a întins şi s-a scărpinat pe celălalt braţ. Bicicleta s-a clătinat din nou.

— Cred că m-a muşcat un ţânţar.

— Probabil, am spus. Dar ţânţarii înţeapă, nu muşcă.

— Mă mănâncă.

— Ştiu. Când ne întoarcem acasă, am să-ţi dau pe braţ cu nişte cremă cu hidrocortizon, bine?

În cele din urmă, ne-am făcut drum spre zona mai deluroasă a cartierului, pedalând pe o pantă progresivă. Partea opusă era mai scurtă şi uşor mai abruptă, iar când am ajuns în vârf, London a încetinit şi şi-a pus picioarele jos.

— Ce părere ai? am întrebat.

— Este cam mare, a spus ea cu un tremur agitat în voce.

— Eu cred că poţi s-o faci, am spus eu pe un ton încurajator. Ce zici să încercăm?

Când eram copil, abia dacă puteam considera panta un deal. Desigur, îmi aminteam ceva ce avusese loc cu un sfert de secol mai devreme şi în mintea mea am ştiut mereu cum să merg pe bicicletă. Poate că am uitat incertitudinile de a fi începător.

Spun asta acum pentru ce s-a întâmplat în continuare; o mai spun şi pentru că nu a existat un lanţ specific de evenimente neprevăzute – unul ducând la altul ca într-un efect de domino –, atunci poate că totul ar fi fost bine. Dar nu a fost.

De îndată ce London a pus iar bicicleta în mişcare, s-a clătinat şi s-a abătut de la mijlocul drumului către partea stângă. A urmat o clătinare mai mare şi o schimbare mai mare a direcţiei decât văzusem înainte şi probabil că s-ar fi redresat singură dacă nu ar fi fost maşina aflată la douăzeci de metri mai sus care ieşea cu spatele de pe alee. M-am îndoit că ne văzuse şoferul; curtea era înconjurată de gard viu, iar London era mică. Mai mult decât atât, şoferul părea să se grăbească, având în vedere viteza, chiar dacă mergea cu spatele. London s-a blocat la vederea maşinii şi a virat mai mult la stânga şi în acelaşi timp a plesnit încă un ţânţar care o muşca. Direct în faţa ei se înălţa o cutie poştală montată pe un soclu solid.

Roata ei din faţă a lovit bordura care făcea legătura dintre asfalt şi pământ.

— Ai grijă! am ţipat eu când bicicleta a început să se clatine tare. London a încercat să-şi pună şi cealaltă mână înapoi pe ghidon, dar i-a alunecat. În acel moment am ştiut ce avea să se întâmple şi am privit cu groază cum roata din faţă s-a smucit brusc. London a fost aruncată peste ghidon, lovindu-se zgomotos cu capul şi cu partea superioară a corpului de cutia poştală.

Eu am coborât de pe bicicletă şi am alergat spre ea, strigându-i numele în timp ce roata ei din faţă continua să se învârtă. Am observat vag privirea surprinsă de pe faţa şoferului înainte să îngenunchez lângă trupul fără vlagă al lui London.

Era cu faţa în jos, nemişcată, tăcută complet. Panica mi-a inundat fiecare nerv când am întors-o uşor.

Foarte mult sânge.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne…

Nu ştiu dacă spuneam acele cuvinte sau le auzeam în mintea mea în timp ce trupul meu se transformase în jeleu. Avea ochii închişi, braţul căzându-i pur şi simplu pe pământ când am întors-o, ca şi cum ar fi dormit.

Dar ea nu dormea.

Iar încheietura mâinii ei arăta de parcă cineva îi băgase jumătate de lămâie sub piele.

În acel moment, frica mă consuma atât de tare, cum nu mi se întâmplase niciodată. M-am rugat să primesc un semn că era încă în viaţă, dar nu s-a întâmplat nimic pentru un moment care a părut o eternitate. În cele din urmă i s-au mişcat pleoapele şi am auzit o respiraţie ascuţită. Ţipătul care a urmat a fost asurzitor.

Până atunci, şoferul plecase şi mă îndoiam că el văzuse ce se întâmplase. Nu aveam telefonul la mine, aşa că nu am putut să sun la 911. M-am gândit să dau fuga până la o casă – orice casă – să folosesc telefonul lor pentru a suna la ambulanţă, dar nu voiam să plec de lângă fiica mea. Gândurile acelea îmi treceau extrem de repede prin cap, iar ea trebuia să fie dusă la spital.

La spital…

Am ridicat-o şi am început să alerg, ocrotindu-mi fiica în braţele mele.

Am alergat prin cartier, fără să-mi simt picioarele sau braţele, înaintând cât mai repede cu un singur scop în minte.

De îndată ce am ajuns acasă, am deschis portiera maşinii şi am întins-o pe London pe banchetă. Sângele continua să curgă din rana deschisă la cap, îmbibându-i bluza de parcă fusese înmuiată în vopsea roşie.

Am fugit în casă să-mi iau cheile şi portofelul şi m-am grăbit înapoi la maşină, trântind uşa de la intrare atât de tare, încât au vibrat ferestrele. Am sărit în spatele volanului maşinii, am băgat cheia, iar cauciucurile au scârţâit.

Pe bancheta din spatele meu, London nu se mai mişca şi avea din nou ochii închişi.

Adrenalina mi-a invadat simţurile şi nu am mai fost nicicând atât de conştient de lucrurile înconjurătoare în timp ce acceleram mai tare. Am zburat pe lângă case şi am trecut pe lângă un semn de oprire înainte să ambalez din nou motorul.

Ajungând în drumul principal, am trecut pe lângă maşinile din stânga şi din dreapta. M-am oprit la lumina roşie a semaforului, după care am mers mai departe ignorând sunetele scoase de claxoane.

London zăcea tăcută şi îngrozitor de inertă. Am parcurs drumul de cincisprezece minute în mai puţin de şapte minute şi am frânat zgomotos direct în faţa camerei de urgenţă. Am luat-o din nou pe fiica mea în braţe şi am dus-o în zona care era plină pe jumătate cu oameni care aşteptau.

Asistenta de la triaj ştia să recunoască o urgenţă când vedea una şi se ridica deja când a strigat: „Pe aici!", direcţionându-mă prin uşile duble.

Grăbindu-mă către o sală de examinare, am aşezat-o pe fiica mea pe masă când o asistentă medicală a dat buzna înăuntru, urmată după o clipă de un medic.

M-am chinuit să le explic ce se întâmplase în timp ce doctorul îi ridica pleoapele şi îi aprindea o lanternă în ochi. Mişcările sale erau eficiente în timp ce dădea comenzi asistentelor.

— Cred că a fost inconştientă, am spus eu simţindu-mă neajutorat, la care medicul a răspuns răspicat printr-un jargon medical pe care nu-l puteam înţelege.

Sângele de pe faţa lui London a fost şters, iar încheietura mâinii examinată rapid.

— O să fie bine? am întrebat în cele din urmă.

— Are nevoie de o scanare la tomograf, a răspuns el, dar trebuie să opresc sângerarea mai întâi.

Timpul părea să încetinească în timp ce o priveam pe asistentă curăţând mai bine faţa lui London cu un tampon antiseptic, dezvăluind o tăietură de un centimetru şi jumătate chiar deasupra sprâncenei.

— Putem coase asta, dar aş recomanda să chemăm un chirurg plastician să o facă astfel încât să puteam minimaliza cicatricea. Am să văd cine este disponibil, cu excepţia cazului în care preferaţi să apelaţi la un chirurg pe care-l cunoaşteţi.

Noul meu client.

Am menţionat numele medicului şi doctorul de la urgenţe a încuviinţat din cap.

— Este foarte bun, a spus el înainte să se întoarcă spre una dintre asistente. Vezi dacă poate veni până aici. Dacă nu, află cine este disponibil.

Când cele două asistente au intrat cu o targă, London s-a mişcat şi a început să scâncească. Am fost alături de ea într-o secundă, şoptindu-i câteva cuvinte, dar privirea ei părea nefocalizată şi nu părea să ştie unde se află. Totul se întâmpla atât de repede…

În timp ce doctorul a început cu blândeţe să-i pună întrebări, eu nu mă puteam gândi la altceva decât că o convinsesem să coboare dealul.

Ce fel de tată eram?

Ce fel de tată şi-ar îndemna copilul să se avânte într-o astfel de situaţie riscantă?

Eram sigur că medicul se întreba aceleaşi lucruri când s-a uitat la mine. Am privit cum au fost lipite tampoane de tifon şi bandaje pe capul fiicei mele.

— Va trebui să o luăm acum, a spus el, şi, fără să aştepte răspunsul meu, London a fost scoasă din încăpere.

Am completat documentele cu datele asigurării şi am folosit telefonul spitalului ca să o sun pe Marge. Ea a fost de acord să treacă pe la mine pe acasă şi să-mi ia telefonul înainte să vină la spital şi a mai spus că o va suna ea pe Liz şi pe părinţii mei.

În sala de aşteptare, am stat cu mâinile împreunate şi capul plecat, rugându-mă pentru prima dată în ultimii ani, rugându-mă ca fetiţa mea să se facă bine şi urându-mă pentru ceea ce făcusem.

Cel care a venit primul a fost tata. Avusese o lucrare la doar câteva străzi distanţă şi, când a intrat în sala de aşteptare, chipul său era brăzdat de griji. Când l-am întâmpinat, nu mi-a oferit şi nici nu s-a aşteptat la o îmbrăţişare, în schimb s-a aşezat pe un scaun de lângă mine. Sau mai degrabă, aproape că s-a prăbuşit în el. L-am privit cum şi-a închis ochii şi,

când i-a deschis în cele din urmă, nu a putut să-mi întâlnească privirea.

Atunci am realizat că era la fel de speriat ca şi mine.

Următoarea a sosit Liz, apoi mama, şi în cele din urmă Marge, care arăta mai palidă decât de obicei. Spre deosebire de tata, toate au vrut şi au avut nevoie de sprijin după ce le-am împărtăşit ce ştiam. Liz şi-a împreunat mâinile ca şi cum s-ar fi rugat. Marge a oftat, a tuşit şi a tras un puf din inhalatorul ei.

Într-un final, a vorbit tata.

— O să fie bine, a spus el.

Dar eu ştiam că a spus-o pentru că voia să o creadă, nu pentru că el chiar credea că era adevărat.

Chirurgul plastician, clientul meu, a sosit la puţin timp după aceea, iar eu m-am ridicat de pe scaun.

— Vă mulţumesc că aţi venit, am spus. Nu vă pot spune cât de mult înseamnă pentru mine.

— Cu plăcere. Şi eu am copii, aşa că înţeleg. Lăsaţi-mă să merg în spate şi să văd ce pot face.

A dispărut prin uşile duble.

Am aşteptat cu toţii.

Apoi am aşteptat mai mult agonizând în pragul iadului.

După un timp, doctorii au apărut.

Am încercat, dar nu am reuşit să le citesc expresiile când ne-au făcut semn să-i urmăm în spate. Ne-au condus într-unul dintre saloane şi au închis uşa în urma noastră.

— Sunt destul de sigur că va fi bine, a spus medicul de la urgenţe fără introducere. Tomograful nu ne-a indicat niciun semn de vreun hematom subdural sau alte leziuni cerebrale. London este complet conştientă acum şi a fost în măsură să răspundă la întrebări. A ştiut unde se află şi ce i s-a întâmplat. Toate acestea sunt semne bune.

Am simţit cum tot corpul mi s-a relaxat şi am răsuflat a uşurare.

— Acestea fiind spuse, a fost inconştientă pentru un timp, aşa că o vom ţine peste noapte sub observaţie. Este doar o măsură de precauţie. În cazuri rare, umflăturile pot apărea mai târziu, dar nu mă aştept să văd asta. Vrem doar să fim siguri. Şi, desigur, va trebui să ia lucrurile uşor în următoarele câteva zile. Probabil că se va putea întoarce miercuri la şcoală, dar fără activităţi fizice timp de cel puţin o săptămână.

— Şi tăietura de pe cap?

A răspuns clientul meu:

— A fost o tăietură curată. Am cusut-o pe interior şi pe exterior. Se va transforma într-o cicatrice subţire care ar putea dura câţiva ani, dar ar trebui să se estompeze în timp.

Am încuviinţat din cap.

— Şi braţul ei?

— A fost încheietura mâinii, a răspuns medicul de la urgenţe. Radiografia nu a indicat o ruptură, dar este atât de umflată, încât nu putem fi siguri. Sunt câteva oase mici la încheietură, aşa că nu puteam spune chiar acum dacă are ceva rupt. Deocamdată ne gândim că este doar o entorsă urâtă, dar va trebui să o aduceţi să-i mai facem o radiografie peste o săptămână sau două, ca să fim siguri. Ghipsul este în regulă până atunci.

Inconştientă. Speriată. O încheietură care poate fi luxată sau mai rău. Informaţiile mi-au lăsat o senzaţie de epuizare.

— Pot să o văd?

— Desigur, a spus el. În acest moment i se aplică ghips pe încheietură şi va fi mutată într-un salon privat, dar nu ar trebui să dureze mult. Per total, având în vedere ce s-a întâmplat, a fost norocoasă. A fost un lucru bun faptul că a purtat cască. Ar fi putut fi mult mai rău.

Slavă Domnului că Vivian insistase să o conving pe London să poarte cască, m-am gândit eu.

Vivian.

Am uitat complet să o sun.

— Cum te simţi, scumpa mea? am întrebat eu.

London arăta mai bine decât atunci când am adus-o în camera de urgenţă, dar cu siguranţă nu era fetiţa care se urcase pe bicicletă mai devreme în acea după-amiază. Un bandaj mare alb îi acoperea fruntea, iar încheietura îi părea minusculă în ghipsul voluminos. Palidă şi fragilă, ea arăta ca şi cum fusese înghiţită de pat.

Mama şi tata, împreună cu Liz şi Marge s-au înghesuit în încăpere, şi după îmbrăţişări şi sărutări şi poveşti despre griji, m-am aşezat pe un scaun aflat lângă patul lui London. M-am întins după mâna sănătoasă şi i-am simţit strânsoarea.

— Mă doare capul, a spus ea. Şi mă doare şi încheietura.

— Ştiu, am spus. Îmi pare rău, fetiţă dragă.

— Nu-mi place loţiunea pentru protecţie solară, a protestat ea cu o voce slăbită. Mi-a făcut ghidonul să alunece.

Mi-am amintit imaginea cu ea scărpinându-se din cauza muşcăturilor de pe braţe.

— Nu m-am gândit la asta, am spus. Probabil că oricum nu vom avea prea multă nevoie de protecţie solară acum că s-a terminat vara.

— Bicicleta mea este în regulă?

Mi-am dat seama că lăsasem ambele biciclete unde au rămas. M-am întrebat dacă o mutase cineva pe a mea din drum, bănuind că poate o făcuse cineva. Poate chiar şoferul. Eram, de asemenea, destul de sigur că bicicletele aveau să rămână acolo până mă întorceam să le iau. Era genul acela de cartier.

— Sunt sigur că da, dar dacă nu este, o putem repara. Sau luăm alta nouă.

— Vine mami?

Chiar trebuie neapărat să dau telefonul acela, m-am gândit.

— O să aflu, bine? Sunt sigur că va dori să vorbească cu tine.

— Bine, tati.

Am sărutat-o în creştetul capului.

— Mă întorc imediat, da?

Restul familiei mele s-a adunat în jurul patului în timp ce eu am ieşit pe coridor. M-am îndreptat către lifturi, căutând intimitate. Nu voiam ca nimeni din familia mea – în special London – să asculte o conversaţie de care mă temeam. Când mi-am verificat telefonul, am observat că Vivian sunase deja de două ori, dorind fără îndoială să vorbească cu London. Am conectat apelul şi mi-am simţit stomacul începând să se strângă.

— London? a întrebat ea când a răspuns.

— Nu, sunt eu, Russ, am spus. Vreau să-ţi spun încă de la început că London este bine. Am să ţi-o dau la telefon peste câteva minute, dar mai întâi ar trebui să ştii că este bine.

— De ce, ce s-a întâmplat? Frica lui Vivian a apărut ca un curent electric.

— Eram la plimbare cu bicicletele şi ea a căzut. Şi-a luxat încheietura mânii şi s-a tăiat la frunte şi a trebuit să o duc la spital…

— La spital?

— Da, am spus. Lasă-mă să termin, bine? Am tras aer în piept şi am început o descriere a evenimentelor. Spre surprinderea mea, ea nu m-a întrerupt şi nici nu a ridicat vocea. Dar respiraţia ei era greoaie şi neregulată, iar, când am terminat, mi-am dat seama că începuse să plângă.

— Şi eşti sigur că este bine? Nu o spui doar aşa?

— Promit. Aşa cum am spus, ţi-o dau la telefon într-un minut. Am ieşit din salon ca să te sun.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme?

— Ar fi trebuit să o fac şi îmi pare rău. Am fost atât de panicat, încât nu am mai gândit limpede.

— Nu, înţeleg. Eu… A ezitat. Stai o secundă, bine?

A fost mai mult decât o secundă, am fost în aşteptare timp de aproape un minut înainte să revină

în cele din urmă pe fir.

— Mă îndrept către aeroport acum. Vreau să fiu cu ea în seara asta.

Eram pe cale să-i spun că nu era nevoie să vină, dar dacă aş fi fost în locul ei ştiu că aş fi mutat munţii ca să vin la London.

— Pot să vorbesc cu ea acum?

— Desigur, am spus. Am mers înapoi de-a lungul coridorului şi am intrat în salonul lui London. I-am întins telefonul şi am privit-o pe London presând telefonul aproape de ureche, dar tot puteam auzi ce spunea Vivian.

Ea nu m-a menţionat deloc pe mine, s-a concentrat în întregime asupra lui London. Spre final, am auzit-o pe Vivian cerând să vorbească din nou cu mine. De această dată nu am simţit nevoia să părăsesc încăperea.

— Hei, am spus.

— Pare să fie bine, a spus Vivian cu o uşurare evidentă. Îţi mulţumesc că mi-ai dat-o la telefon. Acum sunt în maşină şi ar trebui să ajung acolo în mai puţin de câteva ore.

Mulţumită avionului privat al lui Spannerman, fără îndoială. Acesta fiind fără niciun dubiu motivul pentru care mă pusese să aştept mai devreme. Astfel încât să-l poată întreba.

— O să fiu aici. Anunţă-mă când aterizezi.

— Aşa voi face.

Vivian mi-a trimis un mesaj când a aterizat. M-am întrebat pentru o clipă dacă familia mea ar trebui să rămână prin preajmă, dar apoi m-am mustrat. London se afla în spital şi ei aveau să rămână până la finalul programului de vizitare. Pentru că asta trebuia să facă familia, şi cu asta basta.

Cu toate acestea, am bănuit că familia mea a nutrit o curiozitate naturală în ceea ce o priveşte pe Vivian. Părinţii mei nu o mai văzuseră de mai bine de o lună – din ziua în care a început London şcoala iar pentru Marge şi Liz trecuse şi mai mult timp.

Sunt sigur că se întrebau dacă noua Vivian era diferită de cea pe care o cunoşteau de ani de zile. Şi, desigur, modul în care aveam să ne tratăm unii pe alţii.

O asistentă a intrat să verifice semnele vitale ale lui London, după care a intrat medicul şi i-a pus din nou întrebări lui London. Deşi vocea fiicei mele era slăbită, a răspund corect la ele. El ne-a spus că va continua să-i monitorizeze regulat starea în următoarele câteva ore. După ce a plecat, am găsit la televizor un canal în care apărea „Scooby-Doo". Deşi se uita, London arăta ca şi cum era pe cale să adoarmă curând.

Vivian a sosit câteva minute mai târziu. Purtând blugi decoloraţi rupţi în genunchi, sandale negre şi un pulover negru subţire; avea eleganţa sa obişnuită, deşi arăta răvăşită.

— Bună, tuturor, a spus ea părând fără respiraţie şi distrasă. Am ajuns cât de repede am putut.

— Mami!

Ea s-a grăbit spre London, acoperind-o cu sărutări.

— Oh, scumpo… ai avut un accident, nu-i aşa?

— Am o tăietură pe frunte.

Vivian s-a aşezat lângă London, având ochii plini de lacrimi.

— Ştiu. Mi-a spus tatăl tău. Mă bucur că ai purtat casca.

— Şi eu, a spus ea.

Vivian i-a mai dat un sărut în creştetul capului.

— Lasă-mă să salut pe toată lumea, bine? Şi apoi vreau să stau cu tine o vreme.

— Bine, mami.

S-a ridicat de pe pat şi s-a apropiat de părinţii mei. I-a îmbrăţişat imediat, precum şi pe Marge, şi pe Liz. Mai târziu am realizat că o văzusem doar de câteva ori în viaţa mea să le atingă pe Marge şi pe Liz. Spre uimirea mea, m-a cuprins şi pe mine într-o îmbrăţişare scurtă.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, a spus ea. Ştiu că a făcut-o pe London să se simtă mai bine

avându-vă pe toţi aici.

— Desigur, a răspuns mama.

— Este o fată puternică, a zis tata.

— Programul de vizitare aproape s-a terminat, a spus Marge. Aşa că eu şi Liz o să plecăm. Vă lăsăm pe voi trei să staţi împreună o vreme.

— Şi noi la fel, a încuviinţat tata. Vă lăsăm singuri.

I-am privit cum şi-au adunat lucrurile şi apoi i-am urmat pe coridor. Ca şi Vivian, i-am îmbrăţişat pe toţi şi le-am mulţumit că au venit. Puteam vedea în ochii lor întrebările pe care voiau să le pună, dar nu au făcut-o. Chiar dacă ar fi întrebat, mă îndoiesc că aş fi avut vreun răspuns.

Revenind în salon, am văzut că Vivian era cocoţată în pat lângă London. Aceasta îi spunea despre maşina care dădea cu spatele şi cum îi făcuse loţiunea pentru protecţie solară să-i alunece mâinile de pe ghidon.

— Cred că a fost înfricoşător.

— A fost foarte înfricoşător. Dar nu-mi amintesc nimic după aceea.

— Ai fost foarte curajoasă.

— Da, sunt.

A trebuit să zâmbesc la afirmaţia ei.

— Mă bucur că eşti aici, mami.

— Şi eu mă bucur. A trebuit să vin, pentru că te iubesc foarte mult.

— Şi eu te iubesc.

Vivian s-a întins în pat lângă London, şi-a strecurat mâna în jurul ei şi se uitau amândouă la „Scooby-Doo”.

Eu m-am aşezat pe scaun şi le-am privit, uşurat într-un fel că venise Vivian. Nu doar pentru binele lui London, ci pentru că o parte din mine încă voia să creadă în bunătatea lui Vivian, în ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le făcuse.

Observându-le pe cele două, chiar am crezut în bunătate – şi am observat şi expresia stingheră a lui Vivian, dându-mi seama cât de greu trebuie să-i fi fost să fie departe de London. I-am simţit durerea de

a fi atât de departe când s-a întâmplat accidentul, deşi reuşise să ajungă atât de repede.

Am putut vedea cum i se închideau ochii lui London şi m-am ridicat de pe scaun, am traversat încăperea şi am stins lumina. Vivian mi-a oferit un zâmbet uşor, iar eu am fost lovit de gândul melancolic că ultima dată când am fost noi trei singuri într-un salon de spital London nu avea nicio zi. În ziua aceea jurasem pe viaţa mea că noi trei aveam să fim întotdeauna uniţi de iubirea pe care o simţeam unul pentru celălalt. Atunci eram o familie, noi trei împreună. Dar acum era diferit şi am stat în întuneric întrebându-mă dacă Vivian simţea pierderea la fel de profund ca mine.

A doua zi dimineaţă, London a fost externată din spital. Eu sunasem deja la şcoală şi la profesoara de pian, explicându-i absenţa şi anulându-i orele pentru o săptămână. De asemenea, i-am spus învăţătoarei lui London că nu va putea fi activă în pauze când se va întoarce la şcoală. Din fericire, asistentele mi-au dat câteva şerveţele dezinfectante ca să curăţ bancheta maşinii, pentru că nu voiam ca London să o vadă pătată de sânge.

În timp ce semnam actele pentru externare, am aruncat o privire către Vivian şi am observat cât de obosită era. Niciunul dintre noi nu dormise prea mult. Asistentele şi medicul veniseră în salon pe timpul nopţii să o verifice pe London, trezindu-ne pe toţi în timpul procedurii. Am presupus că London avea să doarmă în cea mai mare parte a zilei.

— Mă întrebam, a zis Vivian părând neobişnuit de nesigură, dacă m-aş putea întoarce acasă pentru o vreme. Ca să pot petrece mai mult timp cu London. Te-ar deranja?

— Nu, deloc, am spus. Sunt sigur că lui London i-ar plăcea asta.

— Probabil că voi avea nevoie de un pui de somn şi de un duş, de asemenea.

— Este în regulă, am spus. Când trebuie să te întorci?

— Plec în seara asta. Eu şi Walter trebuie să fim la D.C. mâine. Mai multe activităţi de lobby.

— Întotdeauna ocupată, am remarcat eu.

— Prea ocupată, uneori.

Analizându-i comentariul în drumul spre casă, m-am întrebat ce era cu indiciul de oboseală din vocea ei. Oare era obosită sau stilul de viaţă cu avion privat începuse să se simtă mai puţin interesant decât fusese odată?

Mi-am spus că era o greşeală să încerc să-mi dau seama de înţelesul fiecărui cuvânt, ton şi nuanţă folosite. Ce îmi spusese Emily? Dacă vine, lasă să vină. Dacă stă, lasă să stea. Dacă pleacă, lasă să plece.

Când am ajuns acasă, am dus-o pe London înăuntru. Ea începuse deja să moţăie şi am dus-o direct în dormitorul ei. Vivian ne-a urmat la etaj şi, după ce am băgat-o pe London în pat, am privit cum Vivian a intrat în camera de oaspeţi. Deşi sunt sigur că observase că rearanjasem mobila, nu mi-a spus nimic despre asta.

Maşina mea era prea mică să bag bicicleta mea în portbagaj, dar am înghesuit bicicleta lui London în spate. Cineva sprijinise bicicletele de cutia poştală. Am dus-o pe cea a lui London acasă, m-am îmbrăcat cu echipamentul de alergare şi am alergat înapoi la aceeaşi cutie poştală. Abia când mi-am luat bicicleta, am văzut sângele care se uscase pe asfalt şi stomacul meu a început să se strângă. Am mers pe bicicletă până acasă, am mers la o alergare şi am făcut un duş răcoritor. Atât London, cât şi Vivian dormeau, aşa că m-am întors în dormitor pentru un pui de somn. Am tras draperiile şi am dormit neîntors.

Când m-am trezit, le-am găsit pe Vivian şi pe London uitându-se la un film în camera de zi. Deşi purta aceleaşi haine cu care venise, Vivian făcuse duş, vârfurile părului fiind încă ude, iar London stătea ghemuită lângă ea pe canapea. Pe măsuţa de

cafea erau resturile gustării lui London – curcan şi felii de pară – din care mâncase o mare parte.

— Cum te simţi, London?

— Bine, a spus ea fără să se uite în sus.

— Cum ai dormit? a întrebat Vivian.

Am fost uimit de cât de normal sunase întrebarea.

— Bine. Am avut nevoie. Am făcut un semn către farfurie. Ştiu că London tocmai ce a avut o gustare, dar la ce te gândeşti pentru cină? Vrei să pregătesc eu ceva?

— Mă gândesc că poate ar fi mai uşor dacă am comanda ceva, nu crezi? Doar dacă nu cumva chiar ai chef să găteşti.

Nu aveam.

— Mâncare chinezească?

Ea a strâns-o pe London mai aproape de ea.

— Vrei mâncare chinezească la cină?

— Bine, a spus London încă absorbită de film. Bandajul de pe capul ei şi ghipsul de pe braţ m-au făcut să tresar.

Deşi voiam să stau cu London – o parte din mine se întreba dacă ea era supărată pe mine pentru ce se întâmplase – nu voiam să fac nimic care să poată perturba atmosfera detaşată care părea să existe în prezent între mine şi Vivian. În schimb, am mers la bucătărie şi am mâncat o banană, apoi m-am îndreptat către calculatorul din birou, încercând să mă adâncesc în muncă, dar nu reuşeam deloc să mă concentrez. Între timp am sunat la restaurantul chinezesc şi am plecat să ridic mâncarea.

Am mâncat împreună pe veranda din spate, ca pe vremuri. După aceea, London a făcut baie şi s-a îmbrăcat în pijama. Pentru că se apropia ora de culcare, eu şi Vivian am intrat în rolurile obişnuite – ea a citit prima, fiind urmată de mine. Dar, când în cele din urmă m-am întors la parter, Vivian îşi pusese deja geanta pe umăr şi aştepta lângă uşă.

— Trebuie să plec, a spus ea. Oare am detectat o urmă de părere de rău în vocea ei? Mi-am amintit din nou că era inutil să citesc vreun gest de-al ei.

— Mi-am dat seama.

Şi-a ajustat bareta de la geantă, de parcă tragerea de timp ar fi ajutat-o să-şi găsească cuvintele de care avea nevoie.

— Am observat că ai rearanjat casa şi că ai dat jos multe fotografii. Cele în care apar eu, vreau să spun. Am vrut să spun ceva mai devreme, dar am crezut că nu era momentul potrivit.

Din nu ştiu ce motiv, nu am vrut să recunosc că făcusem asta într-o criză de furie. Dar nici nu simţeam că făcusem ceva greşit, ci ştiam că şi altă dată aş fi procedat la fel.

— La fel ca şi tine, doar încerc să merg înainte, am spus. Dar am pus câteva dintre fotografiile de familie în camera ei. Pentru că vom fi părinţii ei întotdeauna.

— Îţi mulţumesc, a spus ea. A fost drăguţ din partea ta.

— Celelalte fotografii le-am pus într-o cutie dacă vrei să le iei cu tine. Sunt unele superbe cu tine şi London.

— Ar fi grozav.

M-am dus la dulap şi am scos cutia. Cum o ţineam sub braţ, ea şi-a aruncat privirea pe fotografii. Am simţit într-un mod acut, poate mai mult ca niciodată, că perioada noastră de cuplu ajunsese într-adevăr la final şi am avut senzaţia că ea se gândea la acelaşi lucru.

— Stai să-mi iau cheile şi să pun asta în portbagaj, am spus.

— Pot să o duc eu, a spus ea întinzându-se după cutie. Nu trebuie să mă conduci. Mă aşteaptă o maşină în faţă.

I-am întins cutia.

— O maşină?

— Nu o putem lăsa singură pe London, nu-i aşa?

Aşa este, m-am gândit eu, întrebându-mă cum de trecusem cu vederea ceva atât de important. Faptul că eram în preajma lui Vivian – o Vivian care îmi amintea de femeia cu care mă căsătorisem, aceeaşi Vivian cu care nu mai aveam niciun viitor – părea să mă zăpăcească.

— Bine, atunci, am spus. Mi-am băgat mâna în buzunar. În legătură cu acest weekend, am început eu, şi cu faptul că trebuie să stau la Marge sau la părinţii mei…

— Nu trebuie să o faci, a spus ea întrerupându-mă. Astăzi mi-am dat seama că nu există niciun motiv pentru care să faci asta. Nu este corect faţă de tine. Voi sta în camera de oaspeţi dacă nu te deranjează.

— Este în regulă, am spus.

— Dar ştii că eu încă îmi doresc să petrec cât mai mult timp posibil cu London. Doar noi două. Ştiu că pare să nu fie corect, dar în acest moment chiar nu vreau să o derutez.

— Desigur, am spus. Are sens.

Şi-a mutat cutia la subraţ şi m-am întrebat dacă să-i ofer o îmbrăţişare sau un sărut pe obraz. Ca şi cum mi-ar fi anticipat mişcările, ea s-a întors spre uşă.

— Ne vedem peste câteva zile, a spus. Şi am să o sun mâine pe London.

— Sună bine, am spus eu deschizând uşa pentru ea. În spatele ei se afla o limuzină aşteptând în stradă. Vivian a pornit spre ea şi am privit cum şoferul a ieşit repede din maşină să o ajute să care cutia. El a deschis portiera şi a pus cutia pe scaun. Vivian a aşteptat ca el să se dea la o parte, după care a urcat în maşină. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc să totul părea normal ca respiraţia pentru ea – de parcă avusese mereu o maşină şi un şofer şi fusese întotdeauna iubita unui miliardar.

Nu am putut să o văd prin geamurile fumurii ale maşinii şi m-am întrebat dacă ea se uita la mine, dar până la urmă m-am întors pur şi simplu cu spatele. Intrând în casă şi închizând uşa în urma mea, am avut o senzaţie ciudată de tristeţe.

Am ezitat o clipă. Apoi am ridicat telefonul.

Emily a răspuns la al doilea apel.

Am stat la telefon aproape două ore. Deşi eu am fost cel care a vorbit cel mai mult, trecând prin sentimentul de pierdere, ea a reuşit să mă facă să

zâmbesc de mai multe ori. Şi de fiecare dată când mă întrebam cu voce tare dacă eram un om bun, ea m-a asigurat că eram fără cusur. Într-un fel, aveam nevoie să aud asta, şi când m-am pregătit în cele din urmă să mă culc, mi-am închis ochii şi m-am mirat cât de norocos eram să o redescopăr pe Emily, care era exact genul de prietenă de care aveam nevoie cel mai mult.

CAPITOLUL 20

Toamnă

— Iubesc toamna, mi-a spus Emily. Te cucereşte cu chemarea ei tăcută să-ţi arăţi simpatia pentru decăderea ei.

— Poftim?

— Vorbeam despre toamnă, a spus Emily.

— M-am prins de asta. Încercam să înţeleg ce ai spus.

— Nu eu. Ci Robert Browning. Bine, se prea poate să… fi greşit câteva cuvinte pe ici pe colo. A fost un poet englez.

— Nu ştiam că citeşti poezie.

Era în octombrie 2002, la câteva luni după ce eu şi Emily am rămas blocaţi în roata cea mare. Era şi la câteva săptămâni de la Marea Greşeală, cea în care era implicată femeia pe care o cunoscusem la bar. Marge mă avertizase deja de mai multe ori să nu-i spun nimic lui Emily, dar eu agonizam încă din cauza secretului meu teribil.

De fapt, ne aflam la o întâlnire dublă cu Marge şi Liz. Făcusem o excursie la Casa Biltmore din Asheville, care a fost o lungă perioadă de timp cea mai mare casă privată din lume. Am mai fost acolo şi înainte, când eram mic, dar nu fusesem niciodată cu Emily. A fost ideea ei să mergem şi să le invităm şi pe Marge şi pe Liz. Când Emily a început să-l citeze pe Browning noi patru savuram un vin din crama Biltmore.

— Am licenţă în artă, dar a trebuit să merg şi la alte cursuri, a subliniat Emily.

— Şi eu la fel. Dar nu am mers niciodată la unul care includea poezie.

— Asta pentru că eşti specializat în afaceri.

— Exact, a intervenit Marge. Nu este nevoie să o pui pe Emily în defensivă doar pentru că ţi-ai greşit tu educaţia.

— Nu o pun în defensivă. Şi nu mi-am greşit educaţia… Doar făceam conversaţie.

— Nu-l lăsa să te sperie, Emily, a spus Marge. Poate că nu este foarte cultivat, dar are şi calităţi.

Emily a râs.

— Sper. Au trecut mai bine de doi ani. Nu-mi place să cred că am stat cu el degeaba până acum.

— Sunt chiar aici, le-am spus eu amândurora. Vă aud.

Emily a chicotit, de această dată împreună cu Marge. Liz avea o expresie binevoitoare.

— Nu le lăsa să se ia de tine, Russ, a spus Liz punându-şi mâna pe braţul meu. Dacă ele continuă să se ia de tine, atunci noi doi putem merge să facem un tur al serei şi ne vom ţine de mână şi le vom face geloase.

— Ai auzit asta, Marge? am spus eu. Liz îmi face avansuri.

— Succes, a ridicat Marge din umeri. Ştiu genul ei şi tu nu eşti pe acolo. Tu ai puţin cam mulţi cromozomi Y pentru ea.

— Ce păcat. Pentru că ştiu o sută de băieţi care ar profita de ocazia de a ieşi cu ea.

Marge a zâmbit către Liz.

— Nu am nicio îndoială în privinţa asta.

Liz a roşit şi eu am întâlnit privirea lui Emily. Ca răspuns, s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Cred că sunt perfecte împreună.

— Ştiu, i-am şoptit înapoi. Şi eu cred la fel.

Imediat după ce am spus-o, vina a început să muşte din mine cu o furie reînnoită. După mai puţin de o săptămână, i-am spus despre Greşeală.

De ce nu mi-am putut ţine gura închisă?

— Fără vânătăi? Fără tăieturi sau sânge sau apeluri frenetice la 911?

După ce am lăsat-o pe London la şcoală în ziua următoare, am găsit-o pe Marge aşteptându-mă în bucătărie. O sunasem în dimineaţa aceea să-i spun despre discuţia cu Vivian, dar ea mi-a spus să mă opresc pentru că dorea să audă toată povestea în persoană.

— London încă are dureri, dar va fi bine.

— Nu vorbeam despre London. Mă refeream la tine. Sau cred că aş fi putut vorbi şi despre Vivian. În funcţie de cât de tare te-a enervat.

— A fost bine, am asigurat-o eu. Surprinzător de plăcut, de fapt.

— Ce înseamnă asta?

— Nu a fost nervoasă şi nu m-a făcut să mă simt ca şi cum accidentul s-a întâmplat din vina mea. A fost… drăguţă.

— Tu înţelegi că nu a fost vina ta, a spus ea. De aceea se numeşte accident.

— Ştiu, am spus eu întrebându-mă dacă şi credeam ce spuneam.

Marge s-a întors şi a tuşit. Când s-a întins după inhalatorul ei, am observat că arăta puţin trasă la faţă.

— Eşti bine? Ai tuşit mult şi alaltăseară, am spus încruntându-mă.

— Mie-mi spui? Săptămâna trecută am petrecut două zile închisă într-o încăpere cu un client care era bolnav ca un câine. Apoi, aşa băiat drăguţ cum era, m-a sunat să-mi spună că avea bronşită.

— Ai fost la doctor?

— M-am dus la urgenţă în weekend. Medicul crede că probabil este ceva viral, ceea ce înseamnă că nu mi-a prescris nimic. Eu sper doar să-mi treacă complet până când trebuie să plec cu Liz în Costa Rica.

— Când spuneaţi că plecaţi?

— De pe douăzeci până pe douăzeci şi opt.

— Mă întreb cum o fi să ai timp pentru o vacanţă, m-am gândit eu părându-mi puţin rău pentru mine.

— Este minunat, mi-a aruncat Marge. Văicăreala, pe de altă parte, este mai puţin atrăgătoare. Care mai este treaba cu Emily? I-ai spus ce s-a întâmplat cu London?

— Am vorbit aseară cu ea. După ce a plecat Vivian.

— Ah.

— Ce vrei să spui prin „ah”?

— Ştii vechiul proverb: Cel mai rapid mod de a uita pe cineva este de a trece peste altcineva.

— Clasic.

— Nu da vina pe mine, a spus ea. Nu am inventat eu expresia. Şi ştim amândoi că este valabil şi pentru femei. Adică: cel mai rapid mod de a uita pe cineva este de a sta sub altcineva.

— Eu şi Emily suntem doar prieteni.

Ea s-a întins şi mi-a strâns umărul.

— Continuă să-ţi spui asta, frăţioare.

După ce a plecat Marge, mi-a fost uşor să ajung la birou, dar mi-a fost mai greu să mă adâncesc în muncă. Deşi intensitatea emoţională a ultimelor două zile nu s-a comparat cu zilele imediat următoare după anunţul lui Vivian că se îndrăgostise de Spannerman, rezervele mele erau reduse. S-au întâmplat prea multe într-un timp prea scurt. Nu trecuse nici măcar o lună de când începuse toată nebunia.

Cu toate acestea, aveam lucruri de făcut. În fruntea listei se afla asigurarea că filmarea celei de-a

patra reclame a lui Taglieri era în desfăşurare. Până când am reconfirmat totul, am fost surprins să văd un e-mail de la editor, în care menţiona că era terminată editarea celei de-a treia reclame, cea în care juca mica actriţă.

Pentru că a treia reclamă a ieşit atât de bine, instinctul meu era să începem să le difuzăm imediat atât pe cea iniţială, cât şi pe cea de-a treia. I-am lăsat lui Taglieri un mesaj la birou în care-i propuneam asta şi în scurt timp am primit undă verde. Pe când băteam în cuie programul cu compania de cablu, am simţit un fior familiar gândindu-mă că munca *mea* – la firma mea – avea să ajungă curând la sute de mii de oameni.

Într-un cadru mai puţin palpitant, am lăsat şi două mesaje la studioul de dans. Doamna Hamshaw trebuia să mă sune înapoi.

London era toată un zâmbet când am văzut-o printre colegii ei când m-am dus să o iau şi, deşi a mers mai încet decât de obicei către maşină, îmi puteam da seama deja că a avut o zi bună.

— Ghici ce? a spus ea de îndată ce s-a urcat în maşină, învăţătoarea m-a lăsat să fiu ajutorul ei astăzi. A fost foarte distractiv!

— Ce ai făcut?

— A trebuit să o ajut să împartă hârtii şi apoi să le adun. Şi a trebuit să şterg tabla cu buretele în timpul recreaţiei. Dar apoi m-a lăsat să colorez pe ea şi a trebuit să şterg şi desenul. Şi am purtat toată ziua o insignă pe care scria „Ajutorul învăţătorului”.

— Şi ai putut face toate astea cu durerea de la încheietură?

— Pur şi simplu am folosit mâna cealaltă, a spus ea arătându-mi. A fost uşor. Iar la sfârşitul zilei am primit o acadea.

— Pare să fi fost o zi grozavă. Ai nevoie de ajutorul meu ca să-ţi pui centura? A trebuit să o fac pentru ea în acea dimineaţă.

— Nu, a spus ea. Cred că pot s-o fac. A trebuit să învăţ să fac multe lucruri cu o singură mână.

Am privit-o cum a tras de centura de siguranţă.

Deşi i-a luat mai mult timp decât de obicei, până la urmă s-a descurcat. Am ieşit din parcare şi am început să accelerez pe drum când i-am auzit vocea.

— Hei, tati.

Mi-am aruncat privirea în oglinda retrovizoare.

— Da, scumpo?

— Trebuie să merg la dans în seara asta?

— Nu, am spus. Doctorul a zis că probabil ar trebui să o iei încet săptămâna asta.

— Oh, a spus ea.

— Cum ţi-a fost capul astăzi? Dar încheietura?

— Capul nu m-a durut deloc. Încheietura m-a durut uneori, dar am încercat să fiu puternică precum Bodhi.

Am zâmbit.

— Bodhi este puternic?

— Este foarte puternic, a spus ea încuviinţând din cap. El poate ridica pe oricine din clasă. Chiar şi pe Jenny!

Am înţeles că Jenny era mare pentru vârsta ei.

— Uau, am spus. N-am ştiut asta.

— Crezi că aş putea trece pe la Bodhi pe acasă? Vreau să-l văd pe Noodle din nou.

Mi-a venit în minte imaginea lui Emily.

— Va trebui să o întreb pe mama lui Bodhi, dar dacă este în regulă pentru ea, este în regulă şi pentru mine. Însă nu săptămâna asta, poate săptămâna viitoare, bine? Pentru că ar trebui să te odihneşti.

— Bine, a spus ea. Îmi place de domnişoara Emily. Este drăguţă.

— Mă bucur, am spus.

— Şi a fost distractiv când am mers la zoo cu ea şi cu Bodhi. Pot să văd fotografiile pe care le-am făcut cu telefonul tău?

I-am dat telefonul în spate şi ea a început să se uite la poze. Şi-a amintit de animalele pe care le văzuse şi ceea ce făceau şi, în timp ce pălăvrăgea în continuare, am observat că London nu a pomenit-o deloc pe mama ei, chiar dacă o văzuse pe Vivian cu o zi înainte.

Am realizat că London se obişnuise să petreacă timpul doar cu mine, la bine şi la greu.

Deoarece o mare parte din ziua de ieri o petrecuse uitându-se la televizor, nu am vrut să o instalez din nou pe London în faţa babysitter-ului electronic. În acelaşi timp, a trebuit să-i limitez activităţile şi pentru că noi colorasem deja cu puţin timp în urmă, eram uşor în pierdere. Dintr-odată, am decis să trec pe la magazinul Walmart în drumul spre casă de la şcoală. Acolo, am ales un joc care se numeşte „Zboară, Bufniţă, Zboară!" Pe cutie era explicat că scopul jocului era să ajuţi bufniţele să zboare înapoi la cuiburile lor înainte de răsăritul soarelui. Fiecare jucător trăgea o carte colorată şi zbura o bufniţă pe o ţiglă colorată în drumul spre cuibul ei, dar, dacă un jucător trăgea o carte cu soarele, jocul se muta cu un pas mai aproape de răsăritul soarelui. Toţi jucătorii câştigau dacă bufniţele lor ajungeau la timp la cuiburile lor.

M-am gândit că era un joc la care ne puteam descurca amândoi.

London a fost încântată să viziteze raionul de jucării al magazinului şi a colindat de pe o parte a culoarului pe cealaltă, vrăjită când de un articol, când de un altul. A tras de mai multe ori câte un obiect de pe etajeră sau de pe raft, întrebându-mă dacă i-l puteam cumpăra. Deşi eram tentat să cedez, nu am făcut-o. Aproape tot din ce-mi arătase ea i-ar fi prezentat interes doar câteva minute după ce ne întorceam acasă, iar cutia ei cu jucării şi rafturile dădeau deja pe afară cu animale din pluş şi mărunţişuri neglijate.

Jocul s-a dovedit a fi un succes. Pentru că regulile erau simple, London şi-a dat repede seama de mersul lucrurilor şi a fost când nespus de bucuroasă, când deprimată, în funcţie de bufniţele care păreau să ajungă acasă la timp. Am jucat patru ture la masa din bucătărie înainte să înceapă să se plictisească.

După aceea, am cedat când m-a întrebat dacă se poate uita puţin timp la televizor, întinzându-se apoi pe canapea, căscând. Poate că era doar vocea lui Vivian care-mi răsuna în minte, dar am simţit că tot trebuia să o informez pe doamna Hamshaw despre accident. Însă, pentru că nu m-a sunat înapoi, am simţit că trebuia să o fac personal.

I-am spus lui London să trecem pe la studio, am urcat-o în maşină şi am reperat-o pe doamna Hamshaw în ceea ce am presupus că era biroul ei cu pereţi din sticlă. London a ales să rămână în maşină. Doamna Hamshaw s-a uitat la mine imediat ce am intrat, dar a mai aşteptat un timp până să vină spre mine în cele din urmă.

— London nu a fost luni la curs, a remarcat ea arcuind o sprânceană într-o neplăcere aparentă chiar înainte să apuc să vorbesc.

— A fost implicată într-un accident destul de rău cu bicicleta, am spus eu. V-am lăsat mai multe mesaje vocale. Am fost cu ea la spital. Este în recuperare, dar nu va veni la curs nici astăzi, şi nici vineri.

Expresia doamnei Hamshaw nu s-a schimbat.

— Mă bucur să aud că este bine, dar urmează să aibă un spectacol. Tot trebuie să participe la cursuri.

— Nu poate. Medicul a spus că trebuie să aibă grijă săptămâna aceasta.

— Atunci, din păcate, nu poate dansa în recitalul din vinerea viitoare.

Am clipit.

— Poftim?

— London a lipsit deja de la două lecţii. Dacă lipseşte şi la a treia, nu este eligibilă să danseze. S-ar putea să vi se pară nedrept, dar este una dintre regulile de bază ale studioului. I s-a adus la cunoştinţă acest lucru atunci când s-a înscris.

— Nu a mai fost bolnavă până acum, am spus eu începând să fiu neîncrezător. Luni a fost inconştientă.

— Îmi pare rău să aud de nenorocirea ei, a spus doamna Hamshaw, sunând a orice, numai a părere

de rău nu. Cum am spus mai devreme, mă bucur că îşi revine. Dar regulile sunt reguli. Spunând asta, şi-a încrucişat braţele slabe.

— Asta pentru că trebuie să exerseze? E unul dintre copaci şi mi-a arătat ce ar trebui să facă. Sunt sigur că, dacă va veni aici săptămâna viitoare, va avea mai mult decât suficient timp să stăpânească mişcările.

— Nu înţelegeţi ideea. Gura doamnei Hamshaw era o linie subţire. Am reguli pentru studio pentru că părinţii şi elevii vor găsi întotdeauna motive să nu vină la cursuri. Cineva este bolnav sau vine un bunic în vizită sau au prea multe teme. De-a lungul anilor am auzit toate scuzele imaginabile, dar nu pot promova o cultură de excelenţă decât dacă toată lumea arată devotament.

— London nu participă la nicio competiţie, am motivat eu. Nu a fost aleasă să o facă.

— Atunci poate că ar trebui să exerseze mai mult, nu mai puţin.

Mi-am înfrânat imboldul de a-i spune doamnei Hamshaw părerea mea despre micuţa ei operaţiune ridicolă cvasimilitară, dar în schimb am spus cu răbdare:

— Ce îmi propuneţi să fac? Din moment ce medicul ne-a spus să-i limităm activităţile?

— Poate veni la lecţie şi să stea în colţ să privească.

— În acest moment o doare capul şi este epuizată. Iar vineri se va plictisi, pur şi simplu, dacă va sta să se uite.

— Atunci poate aştepta cu nerăbdare spectacolul de Crăciun.

— În care va fi iar un copac? Sau poate un ornament?

Doamna Hamshaw s-a îndreptat, lărgindu-şi nările.

— Există alţi dansatori din clasa ei care demonstrează un devotament mult mai mare.

— Este ridicol, am izbucnit.

— Asta spun oamenii în general atunci când nu le plac regulile.

Am adus-o pe London acasă şi am mâncat resturile de mâncare chinezească. A sunat Vivian şi, în momentul în care s-a terminat sesiunea de FaceTime, London abia dacă-şi mai putea ţine ochii deschişi.

Am luat decizia executivă de a sări peste baia ei şi am îmbrăcat-o cu pijamaua. I-am citit în pat o carte scurtă şi a adormit în câteva clipe după ce am stins lumina. Coborând scările, mi-am spus că ar trebui să petrec restul serii lucrând câte ceva, dar nu aveam dispoziţia necesară.

În schimb, am sunat-o pe Emily.

— Bună, a spus ea de îndată ce a răspuns. Cum merg lucrurile?

— Se putea şi mai rău, presupun.

— Cum este London? Bodhi mi-a spus că a fost ajutorul învăţătoarei, aşa că probabil se recuperează bine.

— Da, a fost destul de entuziasmată în privinţa asta, am spus eu. Şi este bine, serios – doar obosită puţin. Ce ai făcut astăzi?

— Am lucrat la una dintre picturile pentru expoziţia mea. Cred că încep să mă apropii, dar doar presupun. Probabil că aş putea lucra la aceasta pentru totdeauna şi să nu cred niciodată că este gata.

— Vreau să o văd.

— Oricând, a spus ea. Din fericire, celelalte picturi pe care le-am început merg bine. Până acum, în orice caz. Ea a zâmbit. Cum rezişti? Nu pot să-mi imaginez cât de speriat ai fost. Probabil că eu aş fi încă traumatizată.

— A fost destul de rău, am recunoscut. Iar seara asta nu a fost prea relaxantă.

— Ce s-a întâmplat?

I-am repetat conversaţia mea cu doamna Hamshaw.

— Deci ea nu poate participa la recital? a întrebat Emily când am terminat.

— Oricum, nu cred că era prea entuziasmată să participe, am spus eu. Doar că mi-aş dori ca Vivian să nu mai insiste atât ca ea să meargă acolo. Eu cred că lui London nu-i place deloc.

— Atunci las-o să renunţe.

— Nu vreau alt motiv de ceartă cu Vivian. Şi nu vreau ca London să pice la mijloc.

— Te-ai gândit vreodată că, dacă continui să fii împăciuitor cu Vivian, nu faci altceva decât să pui paie pe foc?

— Ce vrei să spui?

— Dacă cedezi de fiecare dată când se supără Vivian, atunci ea ştie că tot ce trebuie să facă pentru a obţine ceea ce vrea este să se supere. Şi ce dacă se supără? Ce va face?

Ea nu a adăugat întrebarea: *Va divorţa de tine?,* dar adevărul evident din observaţia ei m-a speriat. Oare acela a fost motivul pentru care au început lucrurile să o ia la vale, în primul rând? Pentru că nu o confruntasem niciodată pe Vivian? Pentru că voiam să evit conflictele? Ce mi-a spus mie Marge odată?

Adevărata ta problemă este că eşti prea al naibii de drăguţ pentru binele tău.

La tăcerea mea, Emily a continuat.

— Nu ştiu dacă te influenţează cu ceva ceea ce am pus. Şi nu spun asta pentru că vreau ca voi doi să vă certaţi. Vreau să spun doar că tu eşti tatăl lui London şi că ai exact aceleaşi drepturi ca Vivian atunci când vine vorba de luarea deciziilor cu privirea la ceea ce este mai bine pentru London. În ultimul timp, ai chiar mai multe drepturi decât are ea, din moment ce tu eşti cel care are grijă de ea. Tu eşti părintele principal zilele acestea, nu ea, dar tu încă pari să ai mai multă încredere în judecata lui Vivian decât ai în a ta. Mie, London îmi pare a fi o fetiţă foarte fericită, aşa că este clar că ai făcut ceva bine.

— Deci… ce crezi că ar trebui să fac? am întrebat eu încercând să diger spusele ei.

— De ce nu vorbeşti cu London şi nu o întrebi ce vrea să facă? Şi apoi ai încredere în instinctele tale.

— Faci să pară totul atât de uşor.

— Problemele altor oameni sunt întotdeauna mai uşor de rezolvat. Nu ai învăţat asta până acum? Ea a râs, un sunet liniştitor şi revigorant în acelaşi timp.

— Trebuie să-ţi spun că uneori îmi aminteşti mult de Marge.

— Am să iau asta ca pe un compliment.

— Aşa şi este.

Am mai vorbit cu Emily încă o oră şi, ca întotdeauna, după ce am vorbit cu ea, m-am simţit mai bine. Mai încrezător. Şi a fost suficient pentru a mă stimula să petrec o oră la calculator, obţinând un avans pentru munca din ziua următoare.

Dimineaţă, în timp ce London îşi consuma cerealele, i-am explicat ce a spus doamna Hamshaw.

— Vrei să spui că nu voi putea participa la recital?

— Îmi pare rău, scumpo… Eşti supărată că nu vei putea dansa în recital?

Reacţia lui London a apărut imediat.

— Este bine, a spus ea ridicând din umeri. Oricum nu voiam să fiu un copac.

— Dacă te face să te simţi mai bine, eu cred că eşti un copac foarte bun.

Ea s-a uitat la mine de parcă îmi creşteau coceni din urechi.

— Este un copac, tati. Fluturele trebuie să se mişte prin jur. Copacii, nu.

— Hmm, am spus eu încuviinţând. Bună observaţie.

— Vineri trebuie să merg la dans?

— Tu vrei să mergi?

Când a ridicat din umeri în loc să răspundă, nu mi-a fost greu să citesc printre rânduri.

— Dacă nu vrei să mergi, atunci nu cred că ar trebui să mergi. Ar trebui să mergi la dans doar dacă îţi place şi vrei cu adevărat.

London a studiat pentru o clipă bezelele plutitoare din castronul ei cu Lucky Charms şi m-am întrebat dacă mă auzise. Apoi a spus:

— Atunci nu cred că vreau să mai merg. Doamna Hamshaw nu mă place prea mult.

— Bine, am spus. Nu trebuie să mai mergi la dans.

London a ezitat şi, când s-a uitat în sus la mine, mi s-a părut că am detectat o urmă de neliniște în expresia ei.

— Ce o să spună mama?

Probabil că se va enerva, m-am gândit eu.

— Va înţelege, am spus eu încercând să par mai încrezător decât mă simțeam.

După ce am lăsat-o pe London la şcoală, m-am dus la studio, unde l-am întâlnit pe dresorul de animale şi pe Gus, un câine din rasa Bullmastiff.

Reclama avea să evidenţieze *tenacitatea,* iar planul era să-l punem pe Gus să tragă fără încetare dintr-o jucărie pentru câini. Pe lângă imaginile câinelui, urmau să fie intercalate patru instantanee de ecran cu următoarele paragrafe:

> *Când aţi fost răniţi la locul de muncă,*
> *Aveţi nevoie de un avocat determinat şi neobosit*
> *Sunaţi la birourile lui Joey Taglieri*
> *El nu se va opri până nu veţi obţine banii pe care-i meritaţi.*

Bullmastifful Gus s-a dovedit a fi un actor destul de talentat, iar filmarea s-a terminat cu mult înainte de amiază.

London nu a fost chiar la fel de veselă cum a fost cu o zi înainte când am luat-o de la şcoală. Limitarea activităţii şi a televizorului necesita puţină creativitate, aşa că am decis să o duc la magazinul de animale. Oricum aveam nevoie de rumeguş pentru hamsteri, dar m-am gândit că ar putea să-i placă să se uite la peşti.

Acolo erau mai mult de cincizeci de acvarii diferite, fiecare acvariu având etichete care afişau tipurile specifice de peşti. Eu şi London am petrecut mai mult de o oră mergând de la un bazin la altul şi denumind diferitele tipuri de peşti.

Recunosc că nu era chiar acvariul mare Seaworld, dar nu era un mod chiar neplăcut de a petrece o după-amiază liniştită.

La plecare, London s-a mai jucat puţin cu câţiva pui de Cocker Spaniel care se rostogoleau într-un ţarc jos. Erau foarte drăguţi şi am răsuflat uşurat că nu a cerut unul.

— A fost distractiv, tati, a spus ea când ne îndreptam spre maşină. Eu aveam la subraţ punga cu rumeguş şi mâncarea pentru hamsteri.

— M-am gândit eu că o să-ţi placă.

— Ar trebui să luăm nişte peşti. Unii dintre ei erau foarte drăguţi.

— Acvariile sunt şi mai greu de curăţat decât cuştile hamsterilor.

— Sunt sigură că te-ai putea descurca, tati.

— Poate. Dar nu ştiu unde am putea aşeza acvariul.

— Îl putem pune pe masa din bucătărie!

— Este o idee. Dar unde o să mai mâncăm?

— Am putea mânca pe canapea.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Îmi plăcea să vorbesc cu fiica mea. Îmi plăcea cu adevărat.

În drum spre casă, am trecut pe la magazin. Folosind una dintre reţetele pe care mi le-a dat Liz, am cumpărat ingredientele pentru quesadillas de pui.

Am lăsat-o destul de mult pe London să se ocupe de cină. Am parcurs fiecare pas cu ea – şi am feliat puiul după ce l-a sotat ea –, dar în afară de aceste lucruri, London a făcut totul de una singură. A gătit puiul, a adăugat feliile pe turtele de mălai, a adăugat brânza rasă şi a pliat turtele înainte să le pună pe fiecare într-o tigaie, ca să se poată rumeni astfel pe ambele părţi.

Când mâncarea a fost gata, m-a direcţionat către masă, iar eu am adus două farfurii cu mâncare, tacâmuri şi două pahare cu lapte.

— Arată delicios şi miroase grozav, am comentat eu.

— Vreau să fac o poză pentru mătuşa Liz şi mătuşa Marge. Înainte să începi.

— Bine, am spus. I-am dat telefonul meu şi ea a făcut fotografii cu ambele farfurii, după care le-a trimis amândurora prin mesaje.

— De unde ai învăţat cum să trimiţi mesaje? am întrebat eu, uimit.

— Mi-a arătat mami. Şi Bodhi. El mi-a arătat pe telefonul domnişoarei Emily. Cred că sunt destul de mare pentru un telefon.

— S-ar putea, dar eu aş prefera să vorbesc cu tine în persoană.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar mi-am dat seama că a crezut că este amuzant.

— Acum poţi să mănânci dacă vrei, a spus ea.

Am tăiat o bucată cu furculiţa şi am luat o gură.

— Uau, am spus. Este foarte gustos. Ai făcut o treabă fantastică.

— Mulţumesc, a spus ea. Nu uita să-ţi bei laptele.

— Nu uit, am spus. Nu-mi puteam aduce aminte când băusem ultima oară un pahar cu lapte. Avea un gust mai bun decât îmi aminteam. Este uimitor, am spus. Nu-mi vine să cred cât de mare ai crescut.

— Am aproape şase ani.

— Ştiu. Ştii ce vrei pentru ziua ta?

A stat să se gândească.

— Poate un acvariu, a zis ea. Şi mulţi peşti drăguţi. Sau poate un câine pudel ca Noodle.

Poate, m-am gândit în sinea mea. Nu fusese o idee prea bună să petrecem ziua la magazinul de animale.

După ce s-a dus London la culcare, am sunat-o pe Emily. Ea tocmai ce se întinsese în pat când am sunat-o eu şi, ca întotdeauna, am început o conversaţie uşoară care a fost un amestec de amintiri şi am discutat detalii din vieţile noastre. Apelul a durat aproape patruzeci de minute, iar, când am închis, am realizat că vorbitul cu Emily nu devenise doar o parte din rutina mea, ci şi unul dintre cele mai frumoase momente ale zilelor mele.

Vineri după-amiază, Vivian mi-a trimis mesaj că va sosi între nouă şi zece seara, ceea ce depăşea cu mult ora normală de culcare a lui London.

După ce am primit mesajul la serviciu, m-am oprit o clipă să mă întreb oare ce era de aşteptat când sosea, din moment ce London nu era trează. Oare ar dori Vivian să vorbească într-un final? S-ar uita la televizor în camera de zi cu mine sau fără mine? Sau s-ar duce direct în camera de oaspeţi? Şi ce urma să fac tot weekendul?

Am încercat să repet mantra Zen oferită de Emily, dar nu m-a ajutat. Ştiu că o parte din mine încerca încă să-şi dea seama cum să-i facă lui Vivian pe plac.

Obiceiurile vechi dispar greu.

Pentru că lecţia de dans a fost scoasă din program, am ales să am încă o întâlnire de seară cu London, cu ideea de a o ţine trează până când sosea Vivian. M-am gândit că ar fi distractiv să o duc în oraş la cină şi apoi la un film şi am reuşit să găsesc un film pentru copii care se termina la timp astfel încât să ajungem acasă pe la nouă. După aceea, London putea intra în baie şi apoi să se îmbrace cu

pijamaua şi, cu puţin noroc, Vivian ar ajunge tot cam pe atunci.

I-am dezvăluit lui London planurile mele când am luat-o de la şcoală şi, de îndată ce am ajuns acasă, ea a urcat scările în grabă ca să înceapă să se pregătească.

— Ai o grămadă de timp, am strigat după ea. Nu trebuie să plecăm decât la cinci jumătate.

— Vreau să încep acum! mi-a strigat înapoi.

Pe la ora patru era îmbrăcată complet şi m-a găsit în birou lucrând la calculator, finalizând instantaneele pe care plănuisem să le intercalez în reclama cu câinele.

Ea a ales o bluză albă, o fustă albă şi pantofi albi cu ciorapi, iar părul era ţinut pe spate de o bentiţă albă.

— Arăţi foarte frumos, am spus eu, ştergând din minte toate restaurantele italiene din lista de destinaţii posibile pentru cină. O singură alunecare şi ţinuta ei avea să fie masacrată.

— Îţi mulţumesc, a spus ea. Dar nu-mi place plasturele de pe frunte. Şi nici ghipsul.

— Nici măcar nu le-am observat, am spus eu. Sunt sigur că vei fi cea mai drăguţă fată din tot restaurantul.

Ea a zâmbit.

— Când plecăm?

— Mai avem o oră şi jumătate.

— Bine, a zis ea. Pot să merg să stau în camera de zi până plecăm.

— Te-ai putea juca cu păpuşile Barbie, i-am propus eu.

— Nu vreau să-mi şifonez rochia.

Desigur.

— Ce ai vrea să faci?

— Nu ştiu. Dar nu vreau să mă murdăresc.

M-am gândit puţin.

— Vrei să mai jucăm Zboară, Bufniţă, Zboară?

Ea a bătut din palme.

— Da!

Ne-am jucat timp de o oră înainte să mă duc să mă schimb. La fel ca data trecută, m-am îmbrăcat cu pantaloni şi un blazer, şi m-am încălţat cu o nouă pereche elegantă de mocasini. London mă aştepta în foaier şi, încercând să adaug puţină formalitate ocaziei, m-am înclinat înainte să deschid uşa pentru ea.

Am mâncat cina la un restaurant de lux specializat în fripturi şi, după câteva minute de conversat precum adulţii, London şi-a intrat înapoi în rolul de fetiţă. Am vorbit despre Bodhi, despre învăţătoarea ei şi despre şcoală şi despre felurile de peşti pe care şi le dorea în acvariu.

După aceea ne-am dus la film, care a făcut-o pe London să fie plină de energie – poate că a fost de la stafidele învelite în ciocolată – şi nerăbdătoare să-şi vadă mama. Când ne-am întors acasă, s-a grăbit să urce scările, a făcut baie repede şi s-a îmbrăcat în pijama.

Vivian a intrat în casă la puţin timp după ce începusem să citesc. London a sărit din pat şi a fugit la parter. Am urmat-o, privind cum s-a aruncat în braţele mamei ei, Vivian închizându-şi ochii de încântare.

— Sunt foarte bucuroasă că am apucat să te văd înainte să mergi la culcare, a spus Vivian.

— Şi eu la fel. Eu şi tati am avut o întâlnire. Am mâncat cina, am văzut un film şi am vorbit despre acvariul meu.

— Acvariu?

— Pentru ziua ei, am spus. Cum eşti?

— Bine. A fost un drum lung, mai ales că am prins ora de vârf.

Am încuviinţat din cap, având senzaţia ciudată că „eram din alt film”. Am făcut semn către etaj.

— I-am citit deja dacă vrei să mergi sus.

Ea s-a uitat din nou la London.

— Vrei să-ţi citească mami câteva poveşti?

— Da! a strigat London. Le-am privit urcând treptele. Şi, deşi mă aflam în casa mea cu soţia şi fiica mea, m-am simţit dintr-odată foarte singur.

M-am retras în dormitorul principal. Nu voiam să vorbesc cu Vivian şi cred că nici ea nu voia. În schimb, am citit în pat şi am încercat să nu mă gândesc că Vivian urma să-şi petreacă noaptea sub acelaşi acoperiş.

Mi-am imaginat pentru scurt timp cum s-ar strecura ea în dormitorul meu şi m-am întrebat ce aş face. Aş consimţi folosind scuza că încă eram căsătoriţi? Sau ca pe o ultimă plăcere? Sau aş avea atitudinea lui Emily atunci când i-a făcut David avansuri?

Am vrut să cred că aş fi acţionat mai mult ca Emily, dar nu eram sigur că eram la fel de puternic ca ea. Cu toate acestea, am avut senzaţia că niciunul nu ar fi fost fericit după aceea. Eu nu mai făceam parte din viitorul ei şi nu ar fi făcut decât să întărească reţinerea pe care o avea încă Vivian faţă de mine, în ciuda a tot ce făcuse. Mai mult, am bănuit că m-aş simţi vinovat. Pentru că în timp ce îmi imaginam că făceam dragoste cu Vivian, am realizat cu o claritate bruscă faptul că ceea ce îmi doream şi mai mult era ca în locul ei să fie Emily.

Dimineaţă m-am trezit devreme şi am plecat la o alergare lungă. Am făcut duş, mi-am preparat micul dejun şi eram la a doua ceaşcă de cafea când m-a găsit Vivian în bucătărie. Era îmbrăcată într-o pijama lungă, pe care i-o cumpărasem de ziua ei în urmă cu câţiva ani. S-a dus la dulap şi a scos un plic de ceai, după care a pus apă în ceainicul de pe aragaz.

— Ai dormit bine? am întrebat.

— Da, mulţumesc. Salteaua din camera de oaspeţi este mai bună decât ţineam eu minte. Dar se poate să fi fost eu obosită.

— Ai hotărât ce vrei să faci azi cu London? După ora de artă, vreau să spun?

— Nu ştiu ce aş putea face să nu fie prea solicitant. Ea trebuie să aibă grijă în continuare. Am putea merge la Discovery Place, dar vreau să văd ce vrea London să facem.

— Eu mă duc la birou, am informat-o. Vreau să fac cât de multe pot pentru chirurgul plastician, mai ales că a renunţat la tot ca să o ajute pe London.

— Să-i mulţumeşti din partea mea. A făcut o treabă foarte bună. M-am uitat aseară puţin la rană.

Ceainicul a fluierat şi ea a pus apă fierbinte în cană. A părut să dezbată dacă să mi se alăture sau nu la masă înainte să se aşeze până la urmă pe un scaun.

— Trebuie să-ţi spun ceva, am zis eu. Despre dans.

— Ce e cu dansul? Vivian a luat o înghiţitură din ceaşca aburindă.

I-am făcut o recapitulare, încercând să fiu cât mai succint posibil, incluzând faptul că lui London nu i se va permite să danseze la recital.

— Ha, a spus Vivian. Şi i-ai spus că London a fost în spital?

— I-am spus. Nu a contat. Şi apoi London mi-a spus direct că nu vrea să mai meargă. Nu crede că doamna Hamshaw o place.

— Dacă nu vrea să meargă, atunci nu o obliga să meargă. Este doar dans.

Vivian a ridicat din umeri cu indiferenţă. A vorbit fără cea mai mică recunoaştere a insistenţei sale anterioare ca London să participe. Nu aveam niciun motiv să-i aduc aminte, dar m-a făcut să mă întreb dacă aveam vreodată să fiu în stare să înţeleg ce anume o făcea pe Vivian să se comporte aşa. Şi dacă aveam să o înţeleg vreodată cu adevărat.

London a coborât când noi mai eram încă în bucătărie. A venit încet spre masă, fiind încă adormită.

— Bună, mami şi tati, a spus ea oferindu-ne câte o îmbrăţişare.

— Ce doreşti să mănânci la micul dejun? a întrebat Vivian.

— Lucky Charms.

— Bine, scumpo, a spus Vivian. Ţi le aduc eu.

Mi-am împăturit ziarul şi m-am ridicat, încercând să-mi ascund uimirea că Vivian acceptase atât de uşor cererea lui London de a mânca cereale care conţineau zahăr.

— Distracţie plăcută astăzi doamnelor, am spus eu.

Am petrecut aproape toată ziua la calculator, finalizând tot ce am putut face din punct de vedere tehnic pentru campania de publicitate a chirurgului plastician, în afară de postarea pe site a videourilor cu pacienţii. Am transmis informaţiile tipului de la IT şi, de asemenea, am trimis e-mailuri în care le aduceam aminte pacienţilor despre filmarea de marţi.

Era aproape şase când am închis calculatorul. I-am trimis un mesaj lui Vivian în care am întrebat-o pe la ce oră se ducea London la culcare, pentru că voiam să-i citesc. Vivian a răspuns imediat transmiţându-mi ora. Pentru că am lucrat la prânz, am luat un sendviş de la magazinul de peste drum şi am decis să o sun pe Emily.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit? am întrebat-o eu în timp ce-mi curăţăm biroul alene.

— Deloc, a spus ea. Bodhi se joacă la el în cameră şi eu făceam puţină curăţenie în bucătărie. Cum decurge weekendul?

— Bine, până acum. Am fost la birou toată ziua. Am avut o grămadă de treabă de făcut. Peste puţin timp mă duc spre casă să-i citesc lui London.

— Am văzut-o astăzi când l-am dus pe Bodhi la cursul de artă. Am văzut-o şi pe Vivian.

— Cum a fost?

— Nu am stat prin preajmă să vorbim, a spus ea.

— Foarte bine. Probabil că voi găsi şi eu o modalitate de a mă ascunde de Vivian după ce îi

citesc lui London. Nu are rost să-mi forţez norocul. Tu ce ai plănuit pentru seara asta?

— Nimic. Termin de curăţat bucătăria, mă uit la televizor. Poate voi bea un pahar de vin după ce se culcă Bodhi.

Nechemate, gândurile de a face dragoste cu Emily au reapărut aşa cum o făcuseră cu o seară înainte. Le-am alungat cu fermitate.

— Vrei să-ţi ţin companie? am întrebat. După ce termin cu London? Aş putea trece pentru o oră sau două. Poate mi-ai putea arăta pictura aceea la care ai tot lucrat.

Ea a ezitat şi eram sigur că urma să spună nu.

— Mi-ar plăcea, a spus ea în schimb.

Am ajuns acasă exact când London se pregătea de culcare şi, ca de obicei, eu şi Vivian am intrat în rolurile noastre familiare. Ea a citit prima, după care am urcat eu să-i citesc lui London. Aceasta a vorbit întruna despre ziua care trecuse – în afară de cursul de artă şi Discovery Place, ele au fost şi la mall – şi până am stins eu lumina, Vivian era deja în camera de oaspeţi având uşa închisă.

Am bătut la uşă şi i-am auzit vocea din cealaltă parte.

— Da?

— Eu am să ies puţin. Am vrut doar să ştii, în cazul în care se trezeşte London. Ar trebui să mă întorc înainte de unsprezece.

În tăcerea care a urmat, aproape că am auzit-o întrebând „Unde te duci?”

— Bine, a spus ea după o clipă. Mulţumesc că mi-ai spus.

Emily a lăsat un bilet prins în uşă prin care mă invita şi mă direcţiona către veranda din spate.

Am mers încet prin casă, încercând să nu-l trezesc pe Bodhi. M-am simţit puţin ca un adolescent încercând să mă strecor pe lângă părinţii mei şi m-

am întrebat dacă copilul din interiorul nostru ne părăsea cu adevărat vreodată pe vreunul dintre noi.

Emily era în picioarele goale în seara asta, în blugi şi o bluză roşie, cu picioarele ei lungi sprijinite pe banca joasă care brăzda veranda, lângă ea fiind aşezat un scaun. Pe masa din verandă era o sticlă deschisă de vin şi un pahar gol, ea ţinând în mână un pahar plin pe jumătate.

— Sincronizare perfectă, a spus ea. Tocmai am fost să văd ce face pe Bodhi şi doarme profund.

— Şi London la fel.

— Am început fără tine, a spus ea ridicând paharul. Serveşte-te.

Mi-am turnat în pahar şi m-am aşezat lângă ea.

— Mulţumesc că m-ai primit pe la tine.

— Când un prieten spune că trebuie să se ascundă, uşa mea este deschisă. Cum este cu adevărat, însă?

M-am gândit la întrebare înainte să răspund.

— Nu ne-am certat, dar nici nu ne-am văzut prea mult. E ciudat. Ca şi cum ar apăsa o greutate ciudată prin casă.

— Emoţiile sunt lucruri grele, a spus ea. Şi încă este devreme pentru amândoi. Cum era London când i-ai citit?

— Era bine. Au avut o zi plăcută.

— Crezi că ştie deja ce se întâmplă?

— Cred că ştie că se întâmplă ceva diferit, dar doar atât.

— Probabil că este un lucru bun pentru moment. Este destul de greu să treci prin această etapă fără să-ţi faci griji şi pentru copilul tău.

Am încuviinţat din cap, ştiind că are dreptate.

— Stai mult aici afară?

— Mai puţin decât ar trebui – câteodată uit cât de frumos este. Îmi place să văd stelele printre copaci şi să ascult cântecul greierilor. A clătinat din cap. Nu ştiu… Cred că rămân blocată în rutina mea. Acesta fiind motivul pentru care nu am apucat încă să pun casa în vânzare. Mi se face lene.

— Eu nu cred că eşti leneşă. Noi suntem doar nişte creaturi supuse obiceiurilor noastre. Am luat o înghiţitură de vin, lăsând liniştea confortabilă să se stabilească între noi. În cele din urmă, am spus: Simt că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— De ce? Am simţit cum s-a întors spre mine, căutându-mă cu privirea prin întuneric.

— Pentru că m-ai lăsat să vin. Pentru că vorbeşti cu mine la telefon. Pentru sfaturile pe care mi le dai. Pentru că-mi suporţi confuzia şi văicărelile. Pentru tot.

— Pentru asta există prietenii.

— Emily, noi suntem prieteni vechi, am spus. Dar a trecut mult timp şi nu prea am fost apropiaţi în aceşti ultimi cincisprezece ani. Cumva însă, în doar o perioadă scurtă de timp, tu ai devenit unul dintre cei mai buni prieteni – din nou.

Am putut vedea lumina stelelor pâlpâind în ochii ei.

— Odată am citit ceva despre prietenie şi mi-a rămas în minte. Zicea aşa: *Prietenia nu este despre cât de mult timp cunoşti pe cineva. Este despre cineva care intră în viaţa ta şi spune „Sunt aici pentru tine”, după care o dovedeşte.*

Am zâmbit.

— Îmi place asta.

— Russ, tu pari să crezi că eşti o povară pentru mine. Dar nu eşti. Mă crezi sau nu, îmi place să vorbesc cu tine. Şi îmi place că ne-am reaprins prietenia. În afară de Grace şi Marguerite, sunt doar eu şi Bodhi. Şi nu ştiu… există ceva foarte plăcut în legătura noastră. Nu trebuie să explicăm totul despre cine suntem şi de unde venim. Noi ştim deja toate aceste lucruri.

— Se pare că sunt ca un pantof vechi, nu-i aşa?

Ea a râs.

— Un pantof preferat… poate. Unul care îţi vine foarte bine mereu şi pe care nu ai reuşit niciodată să-l înlocuieşti.

Atunci am simţit o adevărată căldură venind dinspre ea şi a fost o senzaţie atât de liniştitoare –

una care îmi lipsise, mi-am dat eu seama, în toţi aceşti ani nesiguri cu Vivian.

— Eu simt acelaşi lucru, Em. M-am uitat la ea. Serios îţi spun.

Ea a rămas tăcută pentru un moment, rotind paharul de vin în mâini.

— Îţi aminteşti de seara aceea în care am rămas blocaţi în roată? În seara cu focurile de artificii?

— Îmi amintesc, am spus.

— În seara aceea am crezut că mă vei cere în căsătorie, a spus ea încet. Şi când nu ai făcut-o, am fost foarte… dezamăgită.

— Îmi pare rău, am spus eu, chiar simţind asta.

— Să nu-ţi fie – este o prostie. Mi-a refuzat scuzele. Ceea ce încerc să spun este că aş fi spus da şi poate că ne-am fi căsătorit. Dar asta înseamnă şi că nu l-aş mai fi avut pe Bodhi şi tu nu ai fi avut-o pe London, şi atunci cine am fi fost? Poate că am fi ajuns să divorţăm. Sau să ne urâm unul pe celălalt acum.

— Eu cred că ne-am fi descurcat.

Zâmbetul ei părea să păstreze o urmă de melancolie.

— Poate. Nu avem de unde să ştim. Am fost amândoi bătuţi destul de soartă ca să înţelegem cât poate fi viaţa de imprevizibilă.

M-am uitat la ea.

— Să ştii că tu spui în continuare lucruri care mă surprind şi care mă pun pe gânduri.

— Asta pentru că m-am specializat în ştiinţe umaniste, şi nu în afaceri.

Am râs, fiind inundat deodată de recunoştinţa că ea revenise în viaţa mea chiar atunci când aveam nevoie cel mai mult.

Abia când trecuse de miezul nopţii am reuşit să ajung în cele din urmă acasă.

— Ai fost plecat până târziu azi-noapte, a remarcat Vivian când ne-am intersectat în bucătărie

a doua zi dimineaţă. Parcă ai spus că vei fi acasă pe la unsprezece.

În ciuda orei târzii din noapte, mă trezisem devreme şi eram pregătit să-mi încep ziua, când a coborât Vivian la parter.

— Am pierdut noţiunea timpului, am spus eu. Îmi puteam da seama că era curioasă unde fusesem şi ce făcusem, dar nu era treaba ei.

Nu mai era. Schimbând subiectul, am întrebat:

— Pe la ce oră crezi că pleci? Va trebui să conduci…

— Pe la şase, şase jumătate. Nu ştiu sigur încă.

— Vrei să luăm o cină în familie înainte să pleci?

— Aveam de gând să o scot pe London în oraş la o cină timpurie.

— În regulă, am spus. Voi fi aici la şase, atunci.

Ea părea să aştepte de la mine să anunţ ceva despre planurile mele din zi. În schimb, m-am întors la cafeaua mea şi la cititul ziarului. Când şi-a dat seama că nu aveam de gând să vorbesc, a plecat la etaj, fără îndoială să facă un duş şi să se pregătească pentru ziua cu London.

CAPITOLUL 21

Mergând toate ca pe roate

Eu şi Emily ne-am văzut de şase ori înainte să ne culcăm împreună. Prima noastră întâlnire de după nuntă a fost excursia pe care o propusese şi am fost şi la un concert. Am luat prânzul şi cina de câteva ori. Până în acel moment, eu mă îndrăgosteam deja foarte tare de ea, dar nu eram foarte sigur ce simţea ea pentru mine.

În acea dimineaţă am luat-o devreme de acasă şi am plecat la plaja Wrightsville. Am luat prânzul la un mic restaurant de pe malul oceanului înainte să ne plimbăm, pe lângă apă. Am adunat scoici în şapca mea de baseball în timp ce am hoinărit de-a lungul plajei în direcţia debarcaderului, şi încă îmi amintesc modul în care briza îi bătea în părul ei strălucitor atunci când se apleca să ridice o cochilie deosebit de frumoasă.

Amândoi ştiam ce avea să urmeze. Eu rezervasem o cameră de hotel pentru o noapte, dar în loc să devină din ce în ce mai agitată pe parcursul zilei, ea părea să intre într-o stare de relaxare totală. După-amiază târziu, după ce ne-am instalat în cameră, a făcut un duş lung, în timp ce eu m-am întins în pat, schimbând canalele televizorului. După aceea, a ieşit înfăşurată doar într-un prosop ca să-şi ia nişte haine de schimb.

— La ce te uiţi?

La tine, aş fi putut să spun. Dar, în schimb, am răspuns:

— La nimic interesant. Doar aştept să termini cu baia, ca să pot face şi eu duş.

— Nu stau mult, a promis ea.

Mi-a trecut prin minte că Emily, mai mult decât orice femeie până în acel moment al vieţii mele, mă făcea să mă simt confortabil pentru că ea părea întotdeauna să se simtă foarte bine cu mine. Am mai lăsat-o câteva minute înainte să mă ridic din pat. Între timp, ea se îmbrăcase şi îşi aplica puţin machiaj.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Doar mă uit la tine. I-am întâlnit privirea în oglindă.

— De ce?

— Cred că e sexy să mă uit la tine cum te machiezi.

Ea s-a întors şi şi-a ţuguiat buzele. Ne-am sărutat şi ea s-a întors înapoi.

— Pentru ce a fost asta?

— După ce mă voi da cu ruj, nu mă vei mai putea săruta o perioadă. Doar dacă nu vrei şi tu să porţi ruj.

Am mai privit-o un minut, după care m-am întors în pat. M-am trântit, fiind ameţit într-un mod plăcut de sărutul ei şi de promisiunea serii ce avea să vină.

Am mâncat la un bistro cu vedere la canalul navigabil Intracoastal Waterway, zăbovind destul de mult şi după ce a apus soarele. După ce am ieşit, am auzit muzică şi am urmat sunetele până la un bar din josul străzii, unde am găsit o trupă cântând live. Am dansat până s-a închis barul, fiind obosiţi într-un mod plăcut când ne-am întors la hotel după miezul nopţii.

Atracţia dintre noi se simţea foarte puternic atunci când am descuiat uşa şi am intrat în camera noastră. Cameristele făcuseră patul şi camera era în semiîntuneric. Mi-am strecurat braţele în jurul lui Emily şi am tras-o aproape,

simţind căldura corpului ei pe corpul meu.

Apoi am sărutat-o, limbile noastre întâlnindu-se în timp ce mâinile mele au început să exploreze încet conturul trupului ei.

Ea a scos un geamăt uşor şi pasiunea noastră a devenit mai intensă când i-am simţit sânii prin materialul subţire al rochiei. Degetele ei au ajuns la nasturii cămăşii mele.

Am continuat să ne sărutăm în timp ce mi i-a desfăcut pe toţi. Eu i-am ridicat rochia, iar ea şi-a ridicat braţele ca să mă ajute. I-am tras-o peste cap în timp ce cămaşa mea a căzut pe covor, simţindu-i pielea fierbinte pe pielea mea. A urmat sutienul ei, iar curând eram amândoi dezbrăcaţi în pat unduindu-ne trupurile, pierduţi în sentimentele noastre şi în misterele fiecăruia.

S-a întâmplat, în sfârşit, miercuri şi am să recunosc că am fost la fel de surprins ca recepţionera, dar voi ajunge şi acolo. Să încep cu începutul.

Duminică, Marge şi Liz nu se aflau la părinţii mei acasă când am sosit eu, iar când am sunat acasă la ea, Marge prea extrem de nefericită. Tuşind, cu dureri, cu febră, cu tot tacâmul. Când a aflat mama, a hotărât în acel moment să facă supă de pui, pe care am fost apoi însărcinat să i-o duc lui Marge. Dacă vă vine să credeţi, arăta mai rău decât părea la telefon şi a glumit că până şi Liz stătea la distanţă, din moment ce era clar că fusese infectată cu ciumă.

Hotărând să-mi asum riscul, am îmbrăţişat-o oricum înainte să plec acasă.

Vivian a plecat pe la şase jumătate, după ce a adus-o pe London înapoi de la cină. Plecarea ei a fost la fel de cordială cum fusese restul

weekendului. Nu mi-a pus nicio întrebare despre cum îmi petrecusem ziua, iar eu nu o întrebasem nimic despre cum îşi petrecuse ea ziua. În schimb, ne-am urat toate cele bune atunci când s-a îndreptat spre uşă. După ce am dus-o pe London la culcare, am sunat-o pe Emily să o întreb dacă ar putea-o lua marţi pe London de la şcoală, deoarece eu eram ocupat toată ziua cu filmările. Emily m-a asigurat că nu era nicio problemă.

Luni s-a lansat noul site web al lui Taglieri şi au început să fie difuzate primele două reclame. Am postat ambele spoturi publicitare atât pe site, cât şi pe YouTube. Am lucrat de acasă astfel încât să pot urmări reclamele în timpul difuzării lor, simţind un fior aproape fizic în timp ce le priveam. Apoi, am lucrat la şabloanele pentru corespondenţă directă şi panouri publicitare pentru chirurgul plastician, obţinând mesajele potrivite. Marţi i-am filmat pacienţii – a fost o zi foarte lungă, aşa cum am prezis – şi m-am dus să o iau pe London de la Emily, unde am ajuns să rămânem la cină, spre marea bucurie a lui London.

Miercuri, în timp ce conduceam spre birou, am primit un mesaj de la Taglieri în care îmi cerea să-l sun şi mi-am simţit inima strânsă. Poate pentru că weekendul care trecuse fusese lipsit de drame cu Vivian, am simţit cu certitudine că el mă apelase doar ca să-mi dea veşti proaste în ceea ce privea divorţul.

I-am întors apelul imediat după ce am parcat, stând în afara biroului meu. Am simţit că trebuia să stau în picioare când am vorbit cu el.

— Bună, Joey, am spus eu încercând să-mi păstrez vocea calmă. Care-i treaba?

— Afacerea mea, a spus el. Viitorul meu cont bancar.

— Poftim?

— Ştii numărul acela nou gratuit? Cel pe care l-ai afişat peste tot în reclamele alea două? Telefonul a sunat de a luat-o razna. Este o nebunie. Oamenilor le place reclama aceea cu copilul. Li se pare

amuzantă. Iar acum îi putem direcţiona către site-ul web pentru informaţiile necesare. Este incredibil. Nu aş fi crezut niciodată. Personalul meu a luat-o razna doar încercând să ţină pasul.

— Eşti fericit, am spus eu uimit.

— La naiba, sigur că sunt fericit. Când va apărea reclama aia cu câinele? Şi va trebui să vii cu mai multe idei. Aşa că pune-ţi mintea la contribuţie.

— Pot face asta, am spus.

— Şi Russ?

— Da?

— Mulţumesc.

Am închis telefonul şi am pornit spre birou, simţindu-mă de parcă eram mai înalt cu 15 centimetri. Când i-am făcut cu mâna recepţionerei, am văzut că şi-a ridicat mâna.

— Domnule Green? Nu vă luaţi mesajele?

— Am mesaje?

— Două, de fapt. Ambele sunt de la firme de avocatură. M-am gândit din nou la Vivian şi m-am întrebat dacă îi spusese avocatei sale să mă contacteze direct. Dacă era aşa, nu ştiam de ce nu-i dăduse Vivian numărul meu de la telefonul mobil; din câte ştiam eu, Vivian nici măcar nu ştia numărul meu de la serviciu.

Dar nu sunase avocata lui Vivian. Un apel era de la o firmă din Greenville, Carolina de Sud, care era specializată în procese de grup, iar cealaltă de la o firmă specializată în vătămare corporală din Hickory. În ambele cazuri, mi s-a făcut legătura direct cu asociaţii principali, fiecare dintre ei fiind dornic să vorbească doar cu mine.

— Ne plac reclamele acelea pe care le faci pentru Joey Taglieri şi ne întrebam dacă aţi dori să veniţi pe la noi, să ne prezentaţi serviciile dumneavoastră.

După ce am închis, am scos un strigăt de entuziasm. Trebuia să spun cuiva. Mi-am scos telefonul să o sun pe Marge, dar apoi am decis în ultima secundă să o sun pe Emily în schimb.

Plutind.

Aşa m-am simţit tot restul săptămânii. Cam şi cum pluteam departe de grijile care mă trăgeau în jos de luni de zile.

Deşi putea fi doar ceva temporar – ce urcă trebuie întotdeauna să şi coboare –, am decis că aveam să mă bucur de fiecare minut, chiar dacă nu obţinusem cele două firme drept clienţi. Deşi ar fi grozav să semnez cu acele firme, până vineri am mai primit trei telefoane de la avocaţi, având astfel cinci noi potenţiali clienţi, fiind contactat eu de aceştia. Am programat întâlniri cu toţi şi, în funcţie de câte contracte semnam, m-am gândit că ar trebui să iau în considerare nevoia de a angaja încă o persoană, doar ca să ţin pasul.

Agenţia Phoenix era oficial în plină dezvoltare!

— Ce vei face cu toţii banii pe care-i vei câştiga în plus? m-a întrebat Marge la masa de prânz. Era vineri după-amiază şi hotărâsem să lucrez doar jumătate de zi, drept recompensă. Pentru că se întâmplă să ai o soră care are chef de o maşină nouă.

— N-ar fi frumos?

— Întotdeauna am ştiut că vei reuşi.

— Nu am reuşit încă, i-am atras eu atenţia. Tot trebuie să fac prezentările.

— Te pricepi foarte bine la asta. Doar că nu ai fost atât de bun cât să faci telefonul să sune.

Am zâmbit, având încă o dispoziţie bună.

— Sunt foarte entuziasmat. Şi uşurat.

— Îmi imaginez.

— Cum te simţi?

Ea s-a strâmbat.

— Puţin mai bine. Acum nu tuşesc prea mult în timpul zilei, dar nopţile sunt încă destul de grele. L-am convins într-un final pe doctorul meu idiot să-mi prescrie nişte antibiotice, dar am început să le iau abia de ieri. Mi-a spus că s-ar putea să nu mă simt mai bine decât de luni încolo.

— Asta e nasol.

— Şi pentru Liz e greu. Am tot ţinut-o trează, aşa că am început să dorm în camera de oaspeţi.

— Deci supa de pui a mamei nu a funcţionat?

— Nu. Dar a avut un gust bun. Şi-a împins sendvişul deoparte. Ce planuri ai pentru weekend? Vivian nu vine, nu-i aşa?

— Va veni weekendul viitor. Pentru ziua lui London. Şi nu mi-o pot imagina pe London să nu şi-l dorească pe Bodhi acolo, ceea ce înseamnă că s-ar putea ca şi Emily să-şi facă apariţia la petrecere.

— Şi eu, a spus Marge zâmbind. Abia aştept să privesc.

— Nu se va întâmpla nimic. S-a purtat frumos în ultima vreme.

— Hmm… să vedem cât o ţine, a spus Marge cu o privire sceptică. Apropo, vii mâine pe la mama şi tata? Eu şi Liz plănuiam să trecem pe la ei, mai ales că nu am fost weekendul trecut. Din moment ce am avut ciumă, vreau să spun.

— Slavă Domnului că nu i-ai dat şi lui Liz, am remarcat eu.

— Da, mai ales că este foarte ocupată la serviciu. Unul dintre ceilalţi terapeuţi din grupul ei de practică a fost în concediu de maternitate încă de la sfârşitul lunii iulie.

— Vorbind de maternitate, tu şi Liz când mergeţi la medicul de fertilitate? Nu spuneai că undeva prin noiembrie?

Ea a dat din cap.

— Pe douăzeci. Vineri înainte de Ziua Recunoştinţei.

— Ce se întâmplă dacă sunteţi amândouă eligibile să aveţi copii? Veţi rămâne amândouă însărcinate?

— Aş purta eu copilul. Întotdeauna m-am gândit că ar fi distractiv să fiu însărcinată.

— Să-mi spui dacă vei simţi la fel când vei ajunge prin luna a opta. Când a venit timpul să se nască London, Vivian se săturase până peste cap să fie însărcinată.

— Aşa e Vivian, iar ea era mai tânără. Ştiu că aceasta va fi singura dată pentru mine şi am să mă

asigur că mă bucur de fiecare minut.

— Faptul că vei avea un copil îţi va schimba viaţa. Pe a mea a schimbat-o, asta e sigur.

Ea s-a uitat aproape melancolică.

— Abia aştept.

Când am luat-o pe London de la şcoală, primul lucru pe care l-a întrebat când s-a urcat în maşină a fost dacă urma să avem din nou întâlnire.

— Pentru că este vineri şi mami nu este acasă?

De ce nu?

— Pare a fi o idee grozavă.

— Ce am putea face? a întrebat London agitându-se deja cu entuziasm.

— Hmmm, am spus. Am putea lua cina acasă sau am putea ieşi în oraş. Sau am putea merge la acvariul mare.

— La acvariu! Chiar putem merge acolo?

— Sunt destul de sigur că este deschis până la ora opt.

— Putem să-l întrebăm pe Bodhi dacă vrea să vină?

— Vrei să-l iei pe Bodhi la întâlnirea noastră?

— Da. Şi eu pot să-mi iau aripile mele de fluture. Cele pe care le-am luat de la zoo. Şi poate purta şi el aripile lui.

— La acvariu?

— Pentru peşti, a spus ea.

Nu eram sigur că am înţeles corelaţia, dar dacă o făcea pe ea fericită, era în regulă pentru mine.

— Pot să sun, dar s-ar putea ca Bodhi să fie ocupat în seara asta. Este cam din scurt.

— Ar trebui să încercăm. Şi poate veni şi domnişoara Emily.

Am aşteptat să ajungem acasă înainte să o sun pe Emily. Când am întrebat-o despre acvariu, ea mi-a spus să aştept şi apoi l-a strigat pe Bodhi.

— Vrei să mergem la acvariu în seara asta? Merge şi London!

— Da! l-am auzit pe Bodhi strigând, înainte ca Emily să revină pe fir.

— Presupun că l-ai auzit.

— Da, am spus.

— La ce oră te gândeşti?

— Ce spui să vin să vă iau peste o oră?

Ea a ezitat.

— Ce-ar fi să vin eu să vă iau? DVD-urile pentru copii, îţi aminteşti? Ştiu că nu este prea departe, dar ne vom confrunta cu traficul orei de vârf. Este în regulă să conduci tu iar?

—Sigur, am fost eu de acord.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa. Şi dă-ne voie să începem să ne pregătim. Ne vedem imediat.

— Ah, am spus, London vrea ca Bodhi să poarte aripile pe care le are de la zoo.

— De ce?

— Nu ştiu.

Ea a râs.

— Pentru mine este în regulă. Şi mult mai bine decât să alerge pe acolo cu o sabie cu lumini.

Aşa cum se obişnuise, lui London i-a trebuit mult timp să se pregătească pentru întâlnire. În cele din urmă a ales o fustă albă cu dantelă, o bluză roz cu mâneci lungi, adidaşi roz, şi desigur, aripile de fluture.

Eu am optat pentru o ţinută mai lejeră: pantaloni negri, cămaşă de culoare închisă şi pantofi confortabili.

— Ai o ţinută care nu trece neobservată, am spus. Cu siguranţă arăţi pregătită să vezi peştii.

— Vreau să iau câteva idei pentru acvariul meu, a spus ea.

Pentru ziua ei, m-am gândit. Cel puţin asta făcea să fie mai uşor pentru mine, chiar dacă trebuia să-l curăţ eu.

— Vrei să alegi un film? Vom merge iar cu maşina domnişoarei Emily.

— Cred că ar trebui să ne uităm la „În căutarea lui Nemo”[17].

— Mi se pare o alegere bună.

A găsit carcasa şi mi-a adus-o. Când mi-a întins-o, am primit alt mesaj de la Taglieri. *Încă primim telefoane într-o nebunie. Eşti cel mai tare!*

Ce săptămână grozavă fusese aceasta! Ceea ce nu ştiam era că lucrurile aveau să meargă mult mai bine.

Acvariul Sea Life se afla în Concord, la aproximativ 25 de kilometri distanţă la nord de Charlotte, dar traficul a făcut să ajungem aproape în patruzeci de minute.

Nu că ar fi deranjat pe vreunul dintre noi. Am pus-o pe Emily la curent cu victoriile mele recente legate de serviciu, am făcut o aluzie la faptul că Marge şi Liz plănuiesc să-şi întemeieze o familie şi am vorbit despre părinţii mei. Ea mi-a spus ultimele noutăţi legate de familia ei şi despre picturile pentru expoziţie. Din nou, printr-un acord nerostit, nu am menţionat nimic despre Vivian, David sau trecutul nostru comun.

La acvariu, copiii au alergat de la un exponat la altul, la fel cum făcuseră la grădina zoologică. Eu şi Emily ne-am plimbat în urmă, fiind cu ochii pe ei. Pe măsură ce îi urmam, nu am putut să nu observ privirile pe care le atrăgea Emily de la alţi bărbaţi. Cei mai mulţi dintre ei erau cu familiile lor şi erau discrete – nu ştiu dacă Emily a observat măcar –, dar am devenit conştient de modul în care reacţionau oamenii faţă de ea, într-un mod în care nu mai fusesem înainte.

Ne-am terminat turul acvariului, cele mai mare atracţii pentru copii fiind rechinii, broaştele ţestoase, căluţii-de-mare şi caracatiţa. Chiar când ieşeam pe uşă şi păşeam pe trotuar, am auzit muzică ieşind de pe o uşă marcată ca fiind intrarea angajaţilor.

Piesa care se auzea se apropia de final şi un DJ de la radio a preluat microfonul, anunţând cântecul

următor: „Doi câte doi” a lui JD Eicher. M-am oprit.

— Ai auzit, London? Există un cântec numit „Doi câte doi”. Exact cum se numeşte cartea ta preferată.

— Este despre animale?

— Nu ştiu, am spus. DJ-ul vorbea încă şi m-am întors către Emily.

— În seara asta trebuia să participe la recital. Voia să fie fluturele.

— Sunt fluture chiar acum, a anunţat London, lăsându-şi aripile să prindă briza serii.

— Ei bine, dacă tot este seara noastră, ai vrea să dansezi cu mine?

— Da!

Cântecul a început într-o clipă şi am luat-o pe London de mâini. În acel moment, soarele cobora de pe cer, amurgul făcând ca lumea să fie colorată în sepia. În afară de Emily şi Bodhi, aveam tot trotuarul pentru noi.

Versurile mi s-au părut ciudat de emoţionante în timp ce dansam cu London. Ea s-a răsucit şi s-a întors ţinându-mă de mâini, dezvăluind licăriri ale tinerei femei care urma să devină şi ale fetei inocente care era încă.

Am realizat că era primul meu dans cu fiica mea şi nu ştiam când sau dacă avea să se întâmple din nou. Nu-mi puteam imagina dansând cu ea peste câţiva ani – probabil că în acel moment o va stânjeni ideea –, aşa că am trăit clipa şi m-am lăsat purtat de dans, fiind recunoscător pentru încă o minune la sfârşitul unei săptămâni care era deja de neuitat.

— Acesta a fost cel mai emoţionant lucru pe care l-am văzut vreodată, mi-a spus Emily când mergeam spre maşină. Am făcut câteva fotografii cu telefonul. Ţi le voi trimite mai târziu.

— A fost destul de special, am aprobat-o eu, având încă în minte melodia cântecului. Mă bucur că nu a încercat să intervină Bodhi.

— Nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. L-am rugat să dansăm, dar nu a vrut. Apoi mi-a spus că a găsit un

melc şi voia să-l ridic eu.

— Băieţii şi fetiţele sunt diferiţi cu siguranţă, nu-i aşa?

— Tu primeşti zahăr şi condimente şi tot ce este drăguţ, a spus ea referindu-se la cântecul pentru copii. În acest timp, eu primesc melcul.

— Dar nu şi cozi de căţeluş.

— Asta doar pentru că nu a găsit unul.

Am râs.

— Pariez că le este foame copiilor.

— Şi mie îmi este.

— Adevărata întrebare este dacă să-i lăsăm pe ei să aleagă unde să mâncăm sau alegem noi.

— Doar un avertisment că, dacă nu găsim repede ceva, s-ar putea ca Bodhi să înceapă să devină irascibil. Şi dacă se întâmplă asta, nu vrei să te afli prin preajmă.

— Deci… Chick-fil-A?

— Bingo, a spus ea.

Nu are rost să mai spun că micuţii au fost încântaţi.

London era încă în priză când am ajuns acasă într-un final, dar nivelul de energie a început să scadă când îşi luase pijamaua. Am sunat-o pe Vivian şi am lăsat-o pe London să vorbească cu ea câteva minute pe FaceTime, după care am hotărât să-i citesc „Doi câte doi”. Când am terminat, mi-am amintit că Emily îmi promisese că-mi va trimite fotografiile cu noi doi dansând. Mi-am scos telefonul şi am văzut că o făcuse şi am trecut repede peste ele cu London.

— Nu-i aşa că arătăm bine?

London mi-a luat telefonul din mână şi s-a uitat la poze.

— Nu mi se vede faţa din cauza părului.

— Asta pentru că te uitai la picioarele mele, am spus. Dar este în regulă. Şi eu mă uitam la picioarele mele.

A continuat să studieze imaginile. Făcând asta, mi-am amintit de fotografiile pe care strânsesem de prin casă şi mi-am pus în gând să printez una dintre acestea şi să o înrămez. London mi-a întins telefonul înapoi.

— Ce facem mâine?

— Păi, ai cursul de artă, desigur. Şi după aceea mergem să îi vedem pe Nana şi Papa. Mai vrei să facem altceva?

— Nu ştiu.

— M-ai putea ajuta să curăţ cuşca hamsterilor.

— Nu, mulţumesc. Este puţin cam scârbos.

Corect. Şi urât mirositor, m-am gândit eu.

— Să vedem ce vei avea chef să facem când te vei trezi mâine, am spus eu aşezând aşternutul în jurul ei.

Am sărutat-o de noapte bună şi am coborât înapoi la parter. Am deschis televizorul, dar fotografiile pe care le făcuse Emily păreau să mă strige. Mi-am scos iar telefonul şi am zăbovit asupra imaginilor având un zâmbet pe faţă, mai recunoscător decât oricând să fiu tatăl unei fetiţe atât de deosebite.

Emily mi-a făcut cu mâna imediat ce am intrat cu London la cursul de artă din dimineaţa următoare. London a alergat să o îmbrăţişeze, după care s-a dus să-l caute pe Bodhi.

— A fost distractiv aseară, a spus ea. Cred că facem echipă bună atunci când trebuie să ne distrăm copiii.

— De acord, am spus eu gândindu-mă că şi eu mă distrasem la fel de bine. Şi mulţumesc pentru fotografii probabil că voi înrăma una sau două din ele. Chiar şi doar cu un iPhone, este clar că ai un ochi de artist.

Poate… sau poate că doar vi le-am trimis pe cele mai reuşite din cele o sută şi ceva pe care le-am făcut, a spus ea cu un zâmbet viclean.

A arătat cu degetul în direcţia mallului.

— Vrei să bem o ceaşcă de cafea cât timp copiii sunt ocupaţi?

— Nici nu mă pot gândi că mi-aş dori să fac altceva, am spus eu ţinând uşa deschisă pentru ea. Şi vorbesc serios.

— Este *cancerul,* a insistat mama. Pur şi simplu, ştiu că are *cancerul.*

Stând în bucătărie, mama îşi relua îngrijorările obişnuite, pe un ton deosebit de grav. Abia intrasem pe uşă de la cursul de artă când m-a tras deoparte pentru o conversaţie şoptită.

— A avut iar probleme cu respiraţia?

— Nu, a spus ea. Dar azi-noapte am avut iar visul cu spitalul. Doar că de data aceasta nu era niciun porc violet. Iar doctorul era o femeie. Care vorbea despre *cancer.*

— Te-ai gândit vreodată că ar putea fi doar un vis?

— Tu ai aceleaşi vise de două ori?

— Habar nu am. Nu-mi amintesc mare parte din vise. Dar nu m-aş agita prea mult decât dacă chiar ai observat ceva în neregulă la tata.

S-a uitat la mine cu o expresie îndurerată.

— Uneori, *cancerul* nu prezintă multe simptome decât atunci când e deja prea târziu.

— Deci vrei să spui că el ar putea fi bolnav pentru că se simte bine?

Ea şi-a pus mâinile în sân.

— Explică-mi de ce am visat *de două ori.*

Am oftat.

— Vrei să vorbesc din nou cu tata?

— Nu, a spus ea. Dar vreau să stai cu ochii pe el. Şi, dacă vezi ceva, voi avea nevoie de ajutorul tău să-l ducem la doctor.

— Nici măcar nu ştiu la ce anume să mă uit, am protestat eu.

— Vei şti când vei vedea.

— Mama ţi-a ţinut calea să-ţi spună despre *cancer?* a întrebat Marge în timp ce-şi turna un pahar de ceai îndulcit din carafa de pe masă.

Abia ce mă alăturasem ei şi lui Liz pe veranda din spate după ce am trimis-o pe London să o ajute pe mama la bucătărie. Ca de obicei, tata se afla în garaj, probabil ridicând singur un motor cu mâinile goale.

— Ah, da, am spus eu ridicându-mi paharul ca Marge să-l umple. Au trecut câteva luni de când l-a adus ultima oară în discuţie, aşa că presupun că trebuia să mă fi aşteptat. Mi-am trecut mâna peste faţă. Sper să nu ajung niciodată aşa.

— Aşa cum?

— Să trăiesc tot timpul cu frică.

— Ea are un motiv bun, a spus Marge. *Cancerul* i-a pus la pământ toată familia din partea ei. Tu nu-ţi faci griji niciodată despre asta?

— Nu cred că voi avea vreodată timp să mă îngrijorez din cauza asta.

— Eu mă gândesc, a spus Marge. Nu-mi fac griji, dar mi-a trecut de câteva ori prin minte. Şi am senzaţia că, dacă tata va face vreodată cancer, celulele sănătoase se vor ridica ţanţoşe, le vor bate pe umăr pe celulele bolnave, după care vor continua să le bată până le sare apa în cap. Soarele după-amiezii se juca peste expresia amuzată a lui Marge, punându-i pometii în evidenţă.

— Hei, arăţi bine, apropo, am remarcat eu. Ai slăbit câteva kilograme.

— Îţi mulţumesc că ai observat în sfârşit, a spus ea lăudându-se puţin. Ieri nu ai spus nimic.

— Acum am observat. Eşti la dietă?

— Desigur. Plec în vacanţă – asta înseamnă că voi merge la plajă, iar o fată trebuie să arate cât mai bine. În plus, cu tot alergatul tău, începeai să arăţi mai bine decât mine şi nu puteam suporta asta.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am întors spre Liz.

— Şi tu ce mai faci, Liz? Mi-a spus Marge că eşti foarte ocupată la serviciu.

— Da, am ţinut locul altui terapeut care a fost în concediu. În ultima vreme îmi petrec cea mai mare parte din timpul liber visând la plecarea noastră în Costa Rica. Chiar am încercat şi câteva reţete latino-americane, dar Marge nu a mâncat nimic din cauza carbohidraţilor. Eu îi tot reamintesc că oamenii din Costa Rica nu sunt supraponderali precum cei din USA, dar în zadar.

— Îmi cunosc corpul, a contracarat Marge. Şi m-a ajutat faptul că am fost bolnavă, din moment ce apetitul meu a fost inexistent. Şi mai interesant, ai văzut-o astăzi pe zâna Emily? La cursul de artă?

M-am întors ostentativ către Liz.

— Ştii ce-mi place mie la tine?

— Ce anume?

— Că nu pari să simţi nevoia să-ţi bagi nasul în viaţa mea personală de fiecare dată când vorbim.

— Nu trebuie să-şi bage nasul, a spus Marge. În general, tu eşti cel care divulgă tot ceea ce gândeşte sau simte fără să fi fost întrebat.

Probabil că Marge avea dreptate, dar totuşi. Am oftat.

— Nu doar că am văzut-o astăzi, dar aseară am fost împreună la acvariu. Cu copiii. Suntem prieteni, asta-i tot.

— Şi probabil că nici nu ai observat cât este de drăguţă.

Liz a râs.

— Indiferent de motiv, sunt fericită pentru tine, Russ. Pari să fii într-o formă mult mai bună zilele astea.

— Sunt, am spus eu, surprinzându-mă. Chiar sunt.

După ce a vorbit Vivian cu London prin FaceTime, am rugat-o să mă sune înapoi să discutăm despre petrecerea pentru ziua lui London. Când m-a sunat, tonul ei era semnificativ mai rece decât fusese în weekendurile anterioare.

— Am făcut deja toate aranjamentele, a spus ea. Am închiriat una dintre căsuţele acelea gonflabile pe care să o punem în grădină, am vorbit cu firma de catering şi am comandat un tort în formă de Barbie. De asemenea, am trimis şi invitaţiile prin e-mail.

— Ăă, bine… am spus eu, fiind prins cu garda jos de comportamentul ei rece.

— Poţi să-mi spui la ce oră va începe petrecerea?

— La două.

Nimic altceva. Ea părea să încerce intenţionat să mă facă să mă simt incomod.

— Bine, am spus încet. Presupun că le-ai trimis câte o invitaţie şi părinţilor mei şi lui Marge şi Liz, dar le voi confirma eu eventual. Când ea nu a răspuns, am continuat. Şi ai de gând să stai tot în camera de oaspeţi, nu?

— Da, Russ. Stau în camera de oaspeţi. Am vorbit deja despre asta.

— Voiam doar să mă asigur, am spus eu înainte ca ea să încheie brusc apelul.

Am respirat lung şi încet. În ciuda armistiţiului din weekend-ul anterior, se părea că totul devenea imprevizibil din nou.

CAPITOLUL 22

Liniştea dinaintea furtunii

Când eram copil, întotdeauna îmi plăceau furtunile cu trăsnete.

Marge credea că sunt ţăcănit, dar când se apropiau furtunile, aveam o senzaţie electrică de anticipare, asemănătoare cu ceea ce simţea tatăl meu înainte de Cupele Mondiale. Insistam să sting toate luminile şi mutam fotoliile mai aproape de fereastra cea mare din camera de zi. Uneori, puneam chiar şi o pungă de popcorn în cuptorul cu microunde şi, împreună cu Marge, ronţăiam în timp ce priveam „spectacolul".

Stăteam în întuneric cu ochii aţintiţi în timp ce fulgerele despicau cerul în două sau licăreau în nori ca nişte bliţuri. În timpul celor mai „spectaculoase" furtuni, loviturile erau suficiente cât să simţim electricitatea statică, şi observam cum Marge se prindea de braţul fotoliului ei. Întotdeauna însă număram câte secunde treceau între fulgere şi tunet, urmărind desfăşurarea furtunii pe măsură ce se apropia de centru.

În sud, furtunile nu durează mult, de obicei. În mod obişnuit, acestea trec după treizeci sau patruzeci de minute, şi când dispărea ultimul bubuit al tunetului, ne ridicam fără tragere de inimă din fotoliile noastre şi aprindeam luminile, întorcându-ne la lucrurile pe care le făceam înainte.

Uraganele erau o altă poveste, însă. Tatăl meu, foarte precaut, acoperea întotdeauna cu scânduri fereastra cea mare, astfel încât noi nu puteam urmări

spectacolul în amploarea sa. Dar am rămas fascinat de vânturile apocaliptice şi de ploaia torenţială… şi mai ales de apropierea liniştii – acel moment suprarealist când vânturile se potoleau complet şi câteodată era foarte posibil să vedem cerul albastru deasupra noastră. Dar liniştea era temporară, pentru că jumătatea din spate a uraganului se afla încă în aşteptare şi, uneori, odată cu ea veneau distrugeri şi mai mari.

Ceea ce mă face să mă întreb, oare este asemănătoare cu viaţa? Sau, mai degrabă, cu viaţa mea din acel an îngrozitor? Era o serie de furtuni violente, izbucnite într-o succesiune rapidă? Sau era un singur uragan masiv, cu o linişte care mă alina şi mă făcea să cred că supravieţuisem fără nicio zgârietură, când, de fapt, ce era mai rău urma să vină?

Nu ştiu.

Tot ce ştiu sigur este că sper să nu mai trăiesc un alt an ca acela, câte zile oi mai avea.

Lui London i-a plăcut foarte mult petrecerea de ziua ei. Castelul gonflabil a fost un succes, a bătut din palme cu încântare când a văzut tortul şi s-a distrat jucându-se cu prietenii ei, în special cu Bodhi. Emily l-a adus, dar nu a rămas şi ea, susţinând că trebuia să se întâlnească cu proprietarul galeriei, ca să pună la punct câteva detalii pentru expoziţia ei viitoare. Un părinte al unui alt copil îi promisese deja să-l aducă pe Bodhi acasă. Ea şi-a cerut scuze că nu rămâne prin preajmă, dar cred că doream amândoi să evităm orice moment jenant cu Vivian.

Mai devreme în acea dimineaţă, în timp ce Vivian o ducea pe London de colo colo – venise cu SUV-ul

din Atlanta – am dat o fugă la magazinul de animale şi apoi am instalat acvariul la ea în cameră. Am ales mai mulţi peşti coloraţi şi am lipit o fundă pe sticlă. Când Vivian şi London s-au întors de la cursul de artă, i-am spus lui London să-şi închidă ochii şi am condus-o până în pragul camerei sale. Când i-a deschis, a ţipat de bucurie şi a ţâşnit prin cameră către acvariu.

— Pot să-i hrănesc?

— Desigur, am spus. Sunt sigur că le este foame. Hai să-ţi arăt câtă mâncare trebuie să le dai, bine?

Am pus nişte mâncare în capacul recipientului de plastic şi i l-am dat. Ea a turnat-o în acvariul cu peşti, fascinată că peştii au înotat repede spre suprafaţă şi au început să devoreze mâncarea. Când m-am uitat peste umăr la Vivian, am văzut că ţinea braţele încrucişate şi gura strânsă.

La petrecere însă, Vivian a fost foarte zâmbitoare cu toată lumea, inclusiv cu întreaga mea familie. Ea a rugat-o pe mama să o ajute când a tăiat tortul, iar când a deschis London o cutie plină cu accesorii pentru Barbie de la Marge şi de la Liz, a îndemnat-o pe London să se ducă să le îmbrăţişeze, ceea ce a şi făcut.

După aceea, Marge s-a aplecat şi mi-a spus foarte încet:

— Se comportă de parcă nu s-a întâmplat nimic între voi.

Ceea ce, după ce am stat să mă gândesc, m-a făcut şi mai agitat decât o făcuse Vivian mai devreme cu atitudinea ei rece.

După petrecere, Vivian a luat-o pe London la mall. Pentru că se apropia Halloweenul, s-a oferit să o ajute pe London să aleagă un costum. Eu am folosit acel timp pentru a curăţa casa, umplând saci de gunoi cu farfurii şi pahare din hârtie şi acoperind o tavă cu resturi pe care am pus-o în frigider. Făcând toate acestea, am decis că ar fi mai bine să mă fac nevăzut pentru restul serii şi am plecat la birou.

Am lucrat toată seara, concentrându-mă asupra prezentărilor pentru firmele de avocatură care mă

contactaseră. Cum se apropia ora de culcare a lui London, i-am trimis lui Vivian un mesaj în care o întrebam dacă era timpul să-i citesc lui London, doar ca să primesc mai târziu un răspuns concis că London adormise deja.

În seara aceea am stat până târziu la birou, dar duminică m-am trezit devreme ca să merg la o alergare şi să fac duş. Mâncam micul dejun şi îmi beam cafeaua când am auzit-o pe Vivian mişcându-se prin camera de oaspeţi de la etaj. Deşi am zăbovit prin bucătărie, gândindu-mă că ar putea dori să vorbim despre cât de bine ieşise petrecerea, ea nu şi-a făcut apariţia.

M-am întors la birou să termin prezentările – erau destul de asemănătoare – conştient că armistiţiul dintre mine şi Vivian se încheiase, dar motivul îmi era încă neclar. Oare era invidioasă că lui London îi plăcuse acvariul – ceva ce alesesem fără sfatul lui Vivian? Dar apoi Vivian a fost rece faţă de mine timp de aproape o săptămână, am argumentat eu.

Imediat ce am ajuns la birou, i-am trimis lui Vivian un mesaj în care o întrebam pe la ce oră planificase să plece. Ea nu a răspuns decât pe la cinci, informându-mă că pleca peste jumătate de oră, obligându-mă să mă grăbesc să ajung acasă la timp.

Când am ajuns, London a venit alergând şi mi-a sărit în braţe.

— Mi-am hrănit peştii, tati! Erau tare înfometaţi! Şi i-am lăsat şi pe doamna şi domnul Sprinkles să-i vadă. I-am ţinut chiar lângă geam.

— Le-ai dat vreun nume până acum?

Ea a încuviinţat din cap.

— Sunt cu toţii atât de drăguţi, încât am ştiut ce nume ar trebui să aibă. Hai să-ţi arăt.

M-a tras în sus pe scări până la ea în cameră şi mi-a arătat diferiţi peşti rostindu-le numele:

— Cenuşăreasa, Jasmine, Ariel, Belle, Mulan şi Dory, pentru că de aceştia îmi amintesc ei.

La parter, Vivian aştepta deja la uşă. A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe London luându-şi rămas-bun.

Apoi s-a întors pe jumătate spre mine şi a rostit un „Pa” superficial fără contact vizual, şi a ieşit pe uşă.

Ar fi trebuit să o las să plece. În schimb am ieşit după ea.

Ea îşi deschidea deja portiera SUV-ului.

— Vivian? Stai puţin.

Ea s-a întors, având o expresie de piatră când m-am apropiat.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine, Russ, a răspuns ea, părând orice numai bine nu.

— Pari supărată.

— Serios că mă întrebi asta? Vivian şi-a şters ochelarii de soare. Bineînţeles că sunt supărată. Şi dezamăgită.

— De ce? Ce am făcut?

— Chiar vrei să deschidem acum subiectul? S-a uitat urât la mine peste portiera deschisă a maşinii.

— Vreau doar să ştiu ce se întâmplă…

Ea şi-a închis ochii, de parcă s-ar fi întărit singură, şi când i-a deschis iar, am putut să văd furia arzând în spatele lor.

— De ce o tragi pe London după tine când ieşi să te întâlneşti cu iubita ta?

Întrebarea ei m-a luat pe nepregătite şi mi-a trebuit o secundă să înţeleg despre ce vorbea.

— Te referi la Emily?

— Bineînţeles că mă refer la Emily!

— London şi Bodhi sunt prieteni.

— Aşa că voi doi i-aţi dus la grădina zoologică? Şi la acvariu? Ca într-un fel de întâlnire dublă? a scuipat ea. Îţi dai seama cât de derutant este pentru ea? De ce ai face aşa ceva?

— Eu nu încerc să o derutez…

— Ştii ce a făcut London ieri? Când ne-am dus la cursul de artă? A alergat şi a *îmbrăţişat-o* pe Emily. În faţa tuturor!

— London îmbrăţişează pe toată lumea…

— A ÎMBRĂŢIŞAT-O PE EA! a strigat Vivian. Şi i s-au aprins obrajii. Am crezut că eşti mai deştept de atât! Am crezut că eşti mai bun de atât! Pe mine

nu mă vezi insistând ca London să petreacă timp cu mine şi Walter, nu-i aşa? Eu nici măcar nu i-am spus lui London despre Walter. Nici măcar nu ştie că există! Nici măcar nu i-am spus că divorţăm!

— Vivian…

— Nu! a izbucnit ea. Nu vreau să te aud cum încerci să justifici de ce voi patru aţi umblat aiurea prin oraş ca şi cum aţi fi o familie acum. Cu siguranţă că nu ai aşteptat mult, nu-i aşa?

— Emily este doar o prietenă, am protestat eu.

— Tu chiar ai de gând să stai aici să încerci să mă convingi că o vezi pe Emily doar pentru că London şi Bodhi sunt prieteni? a spus ea rânjind. Spune-mi atât: Petreci timp şi cu părinţii altor prieteni de-ai lui London?

— Nu, dar…

— Şi nu te gândeşti la ea? Nu o suni? Nu o cauţi pentru sprijin?

Nu puteam nega şi probabil că m-a dat de gol expresia feţei.

— Am făcut tot posibilul să o ţin pe London departe de asta, a continuat ea. În timp ce tu… Tu pari să nu te fi gândit deloc la ce ar putea fi mai bine pentru London. Sau ce ar putea gândi sau simţi. Tu nu te gândeşti decât la tine şi la ce vrei tu – aceeaşi veche poveste. Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa, Russ?

Cu asta, Vivian a urcat în SUV şi a trântit portiera. A dat cu spatele şi a plecat accelerând zgomotos, în timp ce eu stăteam acolo, îngheţat şi tremurând pe interior.

În noaptea aceea nu am putut dormi.

Oare avea Vivian dreptate? Mă gândeam doar la mine? Am redat în minte toate dăţile în care o văzusem pe Emily; am refăcut paşii care ne-au dus la grădina zoologică şi la acvariu. Şi m-am întrebat: dacă London avea un alt prieten foarte bun, aş fi mers în acele locuri cu părinţii acelui prieten?

În inima mea ştiam că răspunsul era negativ, ceea ce m-a făcut să mă întreb de cât timp mă minţeam singur.

Am simţit repercusiunile furiei lui Vivian câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam în biroul lui Taglieri. El mă sunase pentru că avea o noutate privind negocierile divorţului.

— Am reuşit, în sfârşit, să vorbesc pe îndelete la telefon cu avocata lui Vivian, a spus el, parcurgând paragraf cu paragraf acordul de divorţ. A oftat. Nu ştiu ce se întâmplă între tine şi Vivian, dar mă aşteptam la câteva compromisuri, aşa cum este normal în aceste tipuri de negocieri. Nu m-am aşteptat însă ca ea să exagereze cu cererile sale.

— Vrea mai mult? Am simţit cum m-a cuprins o amorţeală auzindu-i cuvintele.

— Da.

— Din ce?

— Din tot. O pensie alimentară mai mare. Mai mulţi bani din împărţirea lucrurilor comune.

— Cât de mult, mai exact?

Când mi-a spus, am albit.

— Şi dacă nu-i am?

— Ei bine, pentru început… aş pune casa la vânzare.

Deşi mă temusem de următoarea mişcare a lui Vivian, m-am simţit de parcă fusesem lovit pe la spate.

— Ea mi-a mai spus să-ţi zic că Vivian va fi aici în weekendul de Halloween şi că ar prefera ca de data aceasta să nu rămâi în casă.

— De ce nu mi-a spus chiar Vivian acest lucru?

— Pentru că Vivian a decis că de azi înainte toate comunicările să fie făcute prin avocaţi. Nu vrea să vorbească direct cu tine.

— Altceva? am spus uluit.

— Vrea, de asemenea, să o ducă pe London la Atlanta în weekendul din 13 noiembrie.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Probabil că se va duce direct în instanţă. Şi Russ… Taglieri m-a privit serios. Nu este ceva pentru care merită să lupţi, pentru că nu vei câştiga. Cu excepţia cazului în care este o mamă incapabilă, ea are dreptul să-şi vadă fiica.

— Nu aş fi luptat pentru asta. Doar că sunt… luat prin surprindere.

— Vrei să vorbim despre motivul pentru care e pornită aşa?

— Nu chiar, am spus. Ce rost are? Ce spune despre London?

— Deocamdată, vrea să o aibă în fiecare weekend. În viitor însă, insistă să aibă custodie unică.

— Asta nu se va întâmpla.

— Acesta fiind alt motiv pentru care să-ţi pui casa în vânzare. Chiar dacă mi-am redus tariful pentru tine, lupta împotriva ei va ajunge să fie o treabă costisitoare.

Pe frontul de lucru însă, lucrurile se îmbunătăţeau. În săptămânile următoare după petrecerea zilei de naştere a lui London şi până la sfârşitul lunii, am obţinut patru din cele cinci firme de avocatură ca noi clienţi. Deşi însemna că mă adâncisem brusc în muncă – precum şi tipul de la IT şi echipa pe filmare –, munca mea cu Taglieri mi-a scurtat mult din procesul învăţării. În acelaşi timp, a fost lansată campania chirurgului plastician în timp ce Marge şi Liz se aflau în Costa Rica, iar el a fost încântat de rezultatele apărute.

În ceea ce ne priveşte pe mine şi pe London, am intrat într-un ritm constant. I-au fost scoase firele de la frunte, iar când o radiografie ulterioară a confirmat că nu existau oase rupte, i-a fost scos şi ghipsul în cele din urmă. Ea nu era încă pregătită pentru lecţia de pian, dar s-a descurcat bine la cursul de artă. La următoarea noastră întâlnire, am scos-o în oraş la cină de lux într-un loc denumit Fahrenheit, care oferea privelişti strălucitoare ale oraşului

Charlotte şi meniuri elegante scrise de mână – tipul de local care i-ar fi plăcut lui Vivian.

Pentru că se apropia Halloweenul, nu prea am văzut-o pe Emily.

De bine, de rău, comentariile lui Vivian m-au pus pe gânduri. Deşi am încercat să mă conving că relaţia noastră era platonică, eu ştiam că era mai mult decât o prietenie. Eram în mod categoric atras de ea, iar în timpul serilor, mă trezeam holbându-mă la telefon şi întrebându-mă dacă îi făceam vreun rău lui London dorind să ajung la Emily.

Nu mă înţelegeţi greşit. Încă o sunam pe Emily aproape în fiecare seară, nedorind sau nefiind în stare să renunţ la acel ritual reconfortant. Dar în subconştient îi puteam auzi vocea lui Vivian şi uneori închideam simţindu-mă confuz şi vinovat. Ştiam că nu eram pregătit pentru o relaţie, dar mă comportam ca şi cum eram sunând-o atât de des? Şi ce îmi doream cu adevărat pe termen lung când venea vorba de Emily? Puteam fi mulţumit cu faptul că rămâneam prieteni? Aş fi fericit pentru ea dacă ar începe să se vadă cu altcineva? Sau aş simţi o durere ascuţită gândindu-mă la ce ar fi putut fi, poate chiar să devin gelos?

În adâncul meu, ştiam răspunsul. În afară de Marge, o consideram pe Emily cea mai apropiată prietenă… şi totuşi nu i-am spus despre ceea ce spusese Vivian. De ce nu am putut să fiu sincer cu ea în privinţa conflictului care fierbea în mine? Poate că o parte din mine simţea că o minţisem în tot acest timp pe Emily despre intenţiile mele. Voiam mai mult decât o prietenie. Nu acum, dar în viitor.

Şi oricât de egoist aş putea părea, nu am vrut să risc să o pierd înainte de asta, ceea ce m-a făcut să fiu şi mai confuz cu privire la ce anume ar trebui să fac.

Cu o zi înainte de Halloween, am făcut rezervare să mă cazez la un hotel.

Marge şi Liz s-au întors acasă din Costa Rica miercuri seara târziu şi nu m-am simţit bine să apelez la ele ca să am un loc unde să stau. Nici la părinţii mei nu am să rămân, deşi ştiam că nu i-ar fi deranjat, nu voiam ca ei să ştie despre relaţia mea în continuă deteriorare cu Vivian. La petrecerea de ziua lui London, faţada veselă a lui Vivian a făcut-o pe mama să mă tragă deoparte şi să încerce să mă convingă de faptul că Vivian încă mai avea sentimente pentru mine. Aceea este o conversaţie pe care aş vrea să nu o mai am niciodată.

Taglieri mi-a trimis mesaj că Vivian urma să sosească vineri seară devreme, probabil pe la ora şapte, ceea ce însemna că nu mai pot avea întâlnirea obişnuită cu London. În schimb, eu şi London am mâncat acasă. După aceea, a alergat la etaj să-şi verifice hamsterii şi peştii în timp ce eu am început să curăţ bucătăria.

După douăzeci de minute am auzit-o pe Vivian intrând pe uşă.

— Bună ziua! a strigat ea. Sunt aici!

Inima a început să-mi bată de parcă eram prins făcând ceva interzis, doar pentru simplul fapt că mă aflam la mine acasă. În acelaşi timp, Vivian şi-a făcut intrarea de parcă ea era cea care locuia aici.

Şi-a băgat capul pe uşa bucătăriei, uitându-se după London.

— Este în dormitorul ei, am spus. A dat o fugă până acolo să-şi verifice animalele.

— Bine, a spus ea dând din cap. A mâncat?

Parcă i-ai spus avocatei tale că nu ar trebui să comunicăm direct. Dar bine, îţi voi face jocul.

— Da, a mâncat la cină. Nu a făcut baie încă. Nu ştiam dacă o vei duce la vreun film sau…

— Nu m-am hotărât încă. O să vorbesc cu ea. S-a oprit. Tu eşti bine?

— Da, am spus eu, fiind uimit din nou de atitudinea ei relaxată. Sunt bine. Aştepţi cu nerăbdare să mergi din uşă-n uşă?

— Va fi distractiv. Am cumpărat un costum minunat pentru London. Este vorba de Belle din „Frumoasa şi bestia”, dar foarte strălucitor.

— Îi va plăcea asta, am fost eu de acord. Pe unul dintre peşti i-a numit Belle.

— Să ai grijă să vii la timp să o vezi.

— Vrei să vin?

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar în ei am văzut doar neîncredere, nu mânie – de parcă eram total pe dinafară, mai degrabă decât demn de ură.

— Desigur, Russ. Este *fiica* ta. Este *Halloweenul.* Şi, în plus, trebuie să fii aici să împarţi dulciuri copiilor care vin. Ce credeai că se întâmplă mâine-seară?

Ca de obicei, Vivian reuşise să mă facă să ghicesc.

Nu le mai văzusem pe Marge şi pe Liz de la petrecerea de ziua lui London, aşa că în după-amiaza următoare am trecut pe la părinţii mei, înainte să înceapă colindatul din uşă-n uşă. Am observat imediat că Marge slăbise şi mai mult. Arăta fantastic, dar mi-a stat pe limbă să-i spun să nu slăbească mai tare pentru că i-ar putea face chipul să arate prea sever. Şi Liz, de asemenea, părea să fi dat jos câteva kilograme.

Marge şi Liz m-au acoperit cu îmbrăţişări de îndată ce am intrat pe uşă.

— Deci aşa arăţi tu după o vacanţă, nu? i-am spus lui Marge, fluierând încet.

— Ştiu, destul de fabulos, nu? Acum am aceeaşi greutate pe care o aveam în facultate.

— Şi tu arăţi grozav, Liz. Sunteţi sigure că voi două nu aţi fost în secret la Canyon Ranch în tot acest timp?

— Îţi mulţumesc. Dar nu, a spus ea. Nu am făcut decât să nişte drumeţii de modă veche şi am vizitat obiectivele turistice. Şi, la fel ca Marge, mi-am redus la minimum porţiile de orez şi fasole.

— Sunt invidios. Eu nu am mai slăbit, deşi alerg în continuare.

— Cum merg lucrurile? a întrebat Marge. Când am vorbit aseară cu mama, mi-a spus că ai obţinut clienţi noi? Hai să mergem în spate afară să vorbim puţin.

— Bine. Lasă-mă să-i salut pe mama şi pe tata şi ne întâlnim afară în câteva minute.

Am stat cincisprezece minute de vorbă cu părinţii mei – mama nu a mai adus în discuţie cancerul, slavă Domnului – şi le-am găsit pe sora mea şi pe Liz pe veranda din spate, ambele bând ceai îndulcit din pahare înalte.

În următoarea oră am vorbit despre călătoria lor – tirolienele, vulcanul Arenal, drumeţii prin pădurea aproape de nori şi pe lângă coastă – şi le-am pus la curent cu ce se mai întâmplase în lumea mea. Exact când se apropia de sfârşit acea parte a conversaţiei, mama şi-a scos capul afară şi a întrebat-o pe Liz dacă ar deranja-o să-i dea o mână de ajutor în bucătărie.

— Deci… ţi s-a spus că trebuie să vorbiţi prin avocaţi, dar apoi a apărut ea în casă şi s-a purtat de parcă totul era normal?

Am încuviinţat din cap.

— Nu-mi cere să-ţi explic. Eu doar îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri.

— Ce nu înţeleg totuşi este de ce a luat-o Vivian pe London atât de ziua ei, cât şi de Halloween. Şi tu ar trebui să fii cu London şi să faceţi chestii amuzante.

— Aşa pică weekendurile.

Marge nu a părut satisfăcută de această explicaţie, dar se pare că a decis să o lase baltă.

— Ce simţi în legătură cu vânzarea casei?

— Cred că sunt indecis. Nu avem nevoie de o locuinţă atât de mare ca să fiu sincer, niciodată nu am avut, dar, în acelaşi timp, avem o mulţime de amintiri acolo. În orice caz, nu prea am de ales. Chiar dacă afacerea mea începe să dea roade, nu am suficienţi bani în bancă să-i dau partea lui Vivian

când semnăm actele. Am făcut o pauză. Îmi este greu să cred că au trecut aproape două luni de când m-a părăsit. În anumite privinţe, zici că a fost ieri. În altele, zici că a trecut o veşnicie.

— Nu-mi pot imagina, a spus Marge. Şi-a întors capul şi şi-a acoperit gura, tuşind de undeva adânc din piept.

— Încă mai eşti bolnavă?

— Nu, a răspuns ea. Este doar o rămăşiţă de la bronşită. Se pare că plămânilor le trebuie luni de zile să se vindece, chiar şi după ce trece inflamaţia. M-am simţit destul de bine în Costa Rica, dar în acest moment am nevoie de o vacanţă de la vacanţa mea. Liz ne-a ţinut tot timpul pe picior de plecare – încă sunt obosită. Şi genunchii mă dor de mor de la drumeţii.

— Drumeţiile sunt bune pentru mişcare, dar sunt periculoase pentru articulaţii, am recunoscut eu.

— Apropo, să-mi spui dacă tu şi Emily vreţi să mergeţi vreodată într-o drumeţie cu mine şi cu Liz. Va fi ca pe vremuri.

— Aşa voi face, am spus. Auzind răspunsul meu, Marge şi-a înclinat capul.

— Uh-oh. Simt că sunt probleme în paradis. Este ceva ce nu-mi spui?

— Nu chiar, m-am eschivat eu. Doar că nu ştiu încotro se îndreaptă relaţia.

Marge m-a analizat.

— De ce nu poţi fi doar fericit de ce ai acum cu ea? Pentru că mie mi se pare că a fost un sprijin pentru tine în ultimele luni.

— Aşa este.

— Atunci apreciaz-o doar pentru asta, şi lasă să fie ce are să fie.

Am ezitat.

— Vivian crede că faptul că îmi petrec timpul cu Emily şi cu copii este derutant pentru London. Şi are dreptate.

Marge a făcut o faţă sceptică, dar în cele din urmă şi-a sprijinit mâinile pe masă şi s-a aplecat spre mine.

— Atunci nu-i mai luaţi pe London şi pe Bodhi, a spus ea cu subînţeles. De ce nu încerci să ieşi doar cu ea?

— Ca la o întâlnire romantică?

— Da, a spus Marge. Ca o întâlnire romantică.

— Şi ce fac cu London?

— Eu şi Liz am fi mai mult decât fericite să avem grijă de ea. Şi pe lângă asta, nu spuneai tu adineauri că London urmează să fie în Atlanta peste câteva săptămâni? Trăieşte clipa, frăţioare.

În seara de Halloween, Vivian a fost neobişnuit de caldă, insistând chiar să ne facă mie şi lui London o fotografie cu telefonul ei, pe care apoi mi-a trimis-o imediat. Le-am dat bomboane copiilor din cartier. Treceau atât de mulţi pe la noi pe acasă, încât m-am aşezat pe scaunul-balansoar de pe veranda din faţă ca să nu mai fiu nevoit să mă tot ridic de pe canapea.

În dimineaţa următoare, m-am trezit cu un mesaj de la Vivian în care scria că urma să plece pe la ora şase şi mă întreba dacă puteam ajunge acasă până atunci.

Când să iasă pe uşă în seara aceea, ea m-a tras într-o îmbrăţişare şi mi-a şoptit că mă descurc de minune cu London.

Primele două săptămâni din noiembrie s-au suprapus într-un şir de zile de câte optsprezece ore, marcate de rutinele care deveniseră cea de-a doua natură. Am făcut sport, am muncit, am avut grijă de London – care şi-a reluat lecţiile de pian –, am gătit, am făcut curat şi am sunat-o pe Emily seara. Mulţumită noilor mei clienţi, am fost atât de ocupat încât nici măcar nu am avut timp să trec pe la părinţii mei în weekendul următor şi nici să le văd pe Marge şi pe Liz. Cu toate acestea, îmi amintesc în special de câteva lucruri din acea perioadă.

În săptămâna de după Halloween, am chemat acasă un agent imobiliar astfel încât să pun casa în vânzare. Ea s-a plimbat prin ea şi a pus multe întrebări, iar spre final a sugerat să rearanjez mobila astfel încât să pun camere în evidenţă. Una câte una, conform sugestiilor sale, piesele au ajuns înapoi în locurile în care le pusese Vivian iniţial. Înainte să plece, şi-a scos un ciocan de lemn din maşină şi a bătut în curtea din faţă un afiş roşu aprins.

Vederea afişului m-a răscolit pe interior şi, din instinct, am sunat-o pe Emily. Ca de obicei, ea m-a adus înapoi cu picioarele pe pământ, încurajându-mă chiar cu perspectiva începerii unui nou capitol din viaţa mea într-o casă nouă. Poate că era din cauza faptului că Vivian o lua pe London la Atlanta în acel weekend, dar pe măsură ce decurgea conversaţia, m-am trezit că mă gândeam la sugestia lui Marge de a o invita pe Emily în oraş. Înainte de a prinde curaj însă, a vorbit Emily.

— Russ, am tot vrut să te întreb – ai dori să mă însoţeşti la expoziţia de la galeria de artă despre care ţi-am spus? Cea care va include şi câteva dintre picturile mele?

Ea părea puţin emoţionată şi aproape că mi-o puteam imagina dându-şi părul după ureche, aşa cum făcea atunci când era agitată. Adică, este în regulă dacă nu poţi, dar din moment ce expoziţia are loc în weekendul în care London va pleca la Atlanta, m-am gândit…

— Mi-ar face plăcere, am întrerupt-o eu. Mă bucur foarte mult că m-ai întrebat.

Pe măsură se apropia sfârşitul de săptămână din treisprezece noiembrie, am ajutat-o pe London să se pregătească pentru călătoria ei la Atlanta, care a luat mai mult timp decât am crezut. London era încântată de ideea de a o vizita pe Vivian în noul său apartament şi şi-a făcut şi refăcut valiza de patru sau cinci ori. S-a frământat zile întregi asupra lucrurilor pe care să şi le ia, împachetând în cele din urmă mai

multe ţinute diferite, pe lângă păpuşile Barbie, cărţile de colorat, creioane şi cartea „Doi câte doi”. Vivian mi-a trimis mesaj că o va lua pe London pe la cinci, ceea ce m-am gândit că înseamnă că va conduce dus şi întors. Desigur, am uitat despre avionul privat al lui Spannerman, dar mi-am amintit de asta de îndată ce s-a oprit limuzina în faţa casei.

I-am dus geanta lui London la maşină şi i-am înmânat-o şoferului. Între timp, London s-a urcat în limuzină şi explora deja interiorul somptuos.

M-a durut să o văd plecând, chiar dacă se afla cu mama ei.

— Am să o aduc înapoi duminică pe la şapte, a spus Vivian. Şi, desigur, poţi suna oricând şi ţi-o voi da la telefon.

— Voi încerca să nu fiu o pacoste în privinţa asta.

— Eşti *tatăl* ei, a spus Vivian. Nu eşti o *pacoste.* S-a uitat în altă parte înainte să continue. Şi ca să ştii, nu îl va cunoaşte pe Walter în acest weekend. Este prea devreme pentru el să o întâlnească. Nu i-aş face asta.

Am încuviinţat din cap surprins – şi da, extrem de recunoscător.

— Ai vreun plan anume? am întrebat eu, oarecum dornic de a amâna plecarea lor.

— Există o mulţime de lucruri de făcut acolo. Cred că vom vedea la faţa locului. Dar cred că ar fi mai bine să plecăm. Nu vreau să se facă prea târziu când ajungem la apartament.

De data aceasta, nu a mai fost nicio îmbrăţişare. Când şi-a întors capul însă, i-a căzut privirea pe anunţul de vânzare şi s-a oprit. Apoi, dându-şi părul peste umăr cu o mişcare fermă, s-a îndreptat către portiera deschisă, iar şoferul a închis-o în urma ei.

Am privit cum s-a îndepărtat limuzina având un sentiment ciudat de gol. În ciuda tuturor celor întâmplate până în acest punct, părea să existe mereu un alt mod de a-mi reaminti că am pierdut viitorul pe care mi-l imaginasem odată.

Nu ştiu de ce gândul că urma să particip la expoziţia lui Emily de la galeria de artă mă făcea agitat. Practic, eu şi Emily ne-am băut cafeaua împreună în fiecare weekend, am vorbit la telefon aproape în fiecare noapte şi am petrecut o seară bând vin pe veranda din spatele casei sale. Am petrecut zile întregi în expediţii cu copii. Mai mult decât atât, urma să participăm la un eveniment în care munca ei, nu a mea, avea să fie expusă – aşa că dacă trebuia să fie cineva emoţionat, ar fi avut toate motivele ca ea să fie.

Cu toate acestea, inima îmi bătea mai tare decât de obicei şi gura mi s-a uscat uşor când Emily a răspuns după ce am ciocănit la ea la uşă. O singură privire asupra siluetei sale în pragul uşii nu m-a ajutat. Nu ştiam cum trebuie să arate artiştii la expoziţiile lor, dar a dispărut orice urmă de mamă îmbrăcată confortabil care îmi era atât de familiară. În locul ei stătea o femeie fermecătoare într-o rochie neagră de ocazie, cu părul căzându-i pe umeri într-o cascadă strălucitoare. Am observat că se machiase suficient cât să pară că nu se machiase absolut deloc.

— Ai venit la fix, a spus ea, înclinându-se pentru o îmbrăţişare scurtă. Şi nu arăţi rău deloc.

M-am îmbrăcat cu ceea ce Vivian denumise *Ţinuta de Hollywood:* sacou negru, pantaloni negri şi un pulover negru cu decolteu în V

— Nu eram sigur cu ce să mă îmbrac, am recunoscut eu, simţind încă amprenta îmbrăţişării ei scurte.

— Permite-mi doar să mă asigur că bona are tot ce îi trebuie. Apoi putem pleca, bine?

Am urmărit-o urcând scările şi am auzit-o vorbind cu bona. În capătul scărilor, ea l-a îmbrăţişat şi sărutat pe Bodhi înainte să se întoarcă în hol.

— Mergem?

— Absolut, am spus eu, fiind sigur că ea era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem. Dar cu o singură condiţie.

— Care este aceea?

— Trebuie să-mi dai câteva indicii despre eticheta unei expoziţii de la galerie.

Ea a râs, sunetul relaxat slăbind tensiunea nodului din diafragma mea.

— Vom vorbi pe drum, a spus ea îndreptându-se către dulapul din hol şi luând un şal de caşmir. Dar hai să ieşim de aici înainte să-şi dea seama Bodhi că a uitat ceva important şi ne vor trebui alte douăzeci de minute până să putem scăpa.

Am deschis uşa şi am privit cum a luat-o înainte, observând cum rochia îi încadra silueta. Mi-am coborât ochii mai jos până când mi-a venit în cap amintirea din seara în care mă ajutase cu papionul, ceea ce m-a făcut să roşesc şi să-mi ridic privirea.

Am dat maşina cu spatele pe stradă şi am îndreptat-o în direcţia centrului oraşului, unde se afla galeria.

— Deci, expoziţia aceasta este importantă pentru tine? am întrebat. Ştiu că ai lucrat la foc continuu ca să ai toate tablourile gata.

— Nu este o expoziţie majoră pentru galerie sau ceva de genul acesta, dar proprietarul face o treabă bună. Se află de mult timp în domeniu, aşa că o dată pe an îi invită pe cei mai buni clienţi ai săi la o expoziţie privată. Câţiva dintre ei sunt mari colecţionari locali. De obicei, există şase sau şapte artişti, dar anul acesta cred că a spus că expune lucrările a nouă artişti. Doi sculptori, un artist pe sticlă, un artist care lucrează în ceramică şi cinci pictori.

— Şi tu eşti unul dintre ei.

— Eu sunt în fiecare an unul dintre pictori.

— Cât de mulţi reprezintă el?

— Treizeci, poate?

— Vezi? Şi tu eşti atât de modestă, nu aş fi aflat niciodată.

— Sunt aşa pentru că picturile mele nu se vând pe bani mulţi. De parcă vreo lucrare de-a mea va vedea vreodată interiorul galeriei Sotheby sau pe cel de la

Christie's. Desigur, majoritatea artiştilor ale căror lucrări se vând pe milioane de dolari sunt morţi.

— Asta nu mi se pare corect.

— Vorbeşti cui nu trebuie, m-a tachinat ea.

— Şi ce rol joci tu la expoziţie?

— Păi, e un gen de eveniment în care oamenii îşi fac cunoştinţe noi, iar eu sunt una dintre multele gazde. Vom avea vin şi antreuri şi voi sta prin preajma tablourilor mele în cazul în care vreun invitat are întrebări sau vrea să vorbească cu mine.

— Şi dacă doreşte să cumpere o lucrare?

— Atunci, invitatul va vorbi cu proprietarul galeriei. Chiar nu e potrivit ca eu să discut despre valoarea unui tablou. Oricât de mult glumeam eu despre cecurile mari, nu îmi place să mă gândesc la artă în termeni de bani. Oamenii ar trebui să cumpere o lucrare pentru că le place. Pentru că le vorbeşte.

— Sau pentru că arată bine atârnată pe perete?

— Sau asta, a spus ea zâmbind.

— Abia aştept să văd ce ai lucrat. Îmi pare rău că nu am ajuns la galerie până acum…

— Russ, eşti un tată singur şi ocupat, a spus ea strângându-mă de braţ ca să mă liniştească. Eu mă bucur că ai fost de acord să vii cu mine în seara asta. O să am cu cine să vorbesc când nu se uită nimeni la tablourile mele. Este puţin descurajator să stai lângă munca ta şi să vezi oamenii ignorând-o, sau îşi întorc privirea ca să nu încerci să vorbeşti cu ei.

— Ţi s-a întâmplat asta vreodată?

— De fiecare dată, a spus ea. Nu tuturor celor care vor veni le vor plăcea lucrările mele. Arta este subiectivă.

— Mie îmi place cum pictezi. Adică ce am văzut pe pereţii tăi.

Ea a râs.

— Asta pentru că mă placi pe mine.

M-am uitat la ea.

— Destul de adevărat.

Până când am ajuns la galerie, a dispărut orice urmă de emoţie. Aşa ca întotdeauna, Emily a făcut ca totul să fie uşor în jurul ei, pentru că era foarte clar că ea se simţea bine cu mine. Am uitat cât de eliberator era acel sentiment de acceptare şi când ne-am oprit la uşă, m-am trezit uitându-mă la ea şi întrebându-mă cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă aş fi fost căsătorit cu ea în loc de Vivian.

Emily m-a prins uitându-mă la ea şi şi-a înclinat capul.

— La ce te gândeşti?

Am ezitat.

— Mă gândeam că sunt foarte bucuros că London şi Bodhi sunt prieteni.

Ea a mijit ochii la mine, având o licărire sceptică în ochi.

— Nu cred că te gândeai la copii.

— Nu?

— Nu, a spus ea cu un zâmbet cu înţeles. Sunt destul de sigură că te gândeai la mine.

— Cred că este minunat să poţi citi gândurile.

— Este, a spus ea. Şi pentru următorul meu truc, fii atent la asta: am să intru în galerie fără ca măcar să ating uşa.

— Cum o să faci asta?

Ea s-a prefăcut că este dezamăgită.

— Nu ai de gând să-mi deschizi uşa? Credeam că eşti un gentleman.

Am râs şi am deschis uşa pentru ea. Interiorul clădirii era puternic luminat, cu aspectul unei mansarde industriale, un spaţiu mare deschis, cu mai multe grupuri de separeuri din perete care se ridicau parţial către tavan. Picturile erau agăţate pe panouri şi am putut să văd aproximativ douăzeci de persoane adunate printre lucrările de artă, majoritatea ţinând în mână pahare de vin sau de şampanie. Chelnerii şi chelneriţele circulau ţinând tăvi argintii cu aperitive.

— Ia-o înainte, am spus. Tu eşti vedeta în seara asta.

Emily a scanat încăperea şi am pornit în direcţia unui domn cu aspect patrician şi cu părul cărunt. Acesta s-a dovedit a fi Claude Barnes, proprietarul galeriei. Cu el erau două cupluri care veniseră din alte oraşe ca să participe la eveniment.

Am apucat două pahare cu vin de la un chelner care a trecut pe lângă noi şi i-am dat unul lui Emily în timp ce ne-am angajat în discuţii. Am văzut-o pe Emily indicând spre un set de separeuri din spatele galeriei şi după ce a ajuns conversaţia la final, ne-am îndreptat agale într-acolo.

Am acordat câteva minute pentru a-i studia picturile, gândindu-mă în sinea mea că nu erau doar izbitor de frumoase, ci şi misterioase. În timp ce tablourile pe care le văzusem la ea acasă erau abstracte, în acestea am văzut mai multe elemente realiste. Practic, culorile explodau pe pânze şi erau legate cu măiestrie desăvârşită. Un tablou, în special, a continuat să-mi atragă atenţia.

— Sunt spectaculoase, am spus eu chiar crezând asta. Nu-mi pot imagina de câtă muncă a fost nevoie pentru ele. Care este cea care ţi s-a împotrivit?

— Aceasta, a spus ea, arătând-o pe cea care îmi atrăsese atenţia.

Am studiat-o cu atenţie, apoi am făcut câţiva paşi în spate, examinând-o din unghiuri diferite.

— Este perfectă, am spus.

— Eu tot nu cred că este terminată, a spus ea clătinând din cap, dar îţi mulţumesc.

— Vorbesc serios, am spus. Vreau să o cumpăr.

— Bine… a spus ea flatată şi îndoielnică în acelaşi timp. Eşti sigur? Nici măcar nu ştii cât costă.

— Vreau să o cumpăr, am spus. Serios. Când a văzut că eram sincer, ea a roşit.

— Uau. Sunt onorată, Russ. Să văd dacă pot să-ţi fac rost de la Claude de „reducerea pentru prieteni şi familie”.

Am luat o înghiţitură din vin.

— Şi acum?

— Aşteptăm să vedem dacă se apropie cineva. Mi-a făcut cu ochiul. Şi dacă da, să mă laşi pe mine

să vorbesc, da? Nu vreau să fiu o Margaret Keane a zilelor noastre.

— Cine?

— Margaret Keane a fost o artistă al cărei soţ şi-a asumat ani de zile meritul pentru lucrările ei. Există şi un film inspirat din povestea ei de viaţă. Se numeşte „Ferestrele sufletului”[18]. Ar trebui să-l vezi.

— Ce-ar fi să-l vedem împreună într-o seară?

— S-a făcut.

Pe măsură ce continua să se umple galeria, am ascultat-o pe Emily explicându-le unor clienţi interesaţi despre lucrările ei. Rolul meu, dacă aveam unul, a fost să fac fotografii folosind telefoanele oamenilor. Se părea că, practic, toată lumea care trecea pe acolo dorea o fotografie cu Emily, probabil pentru ea era artistul, dar după un timp am observat că niciunul dintre ceilalţi artişti nu era atât de popular.

În timp ce Emily vorbea cu diverşi invitaţi, eu m-am plimbat printre exponatele celorlalţi artişti. Mi-au atras atenţia câteva sculpturi, dar acestea erau atât de mari şi de abstracte, că nu-mi puteam imagina cum era posibil să arate bine în casa cuiva. De asemenea, mi-au mai plăcut lucrările unora dintre ceilalţi pictori, deşi, după părerea mea, tablourile lui Emily erau mai bune.

Eu şi Emily am ciugulit continuu din aperitive pe măsură ce mulţimile se apropiau şi se adunau. Fluxul de vizitatori a ajuns la apogeu în jurul orei 20.00, iar apoi a început să scadă. Deşi expoziţia trebuia să se termine la ora 21.00, Claude nu a închis uşile până nu a plecat ultimul invitat, la ora 21.45.

— Cred că a fost bine, a spus el apropiindu-se. Mai mulţi invitaţi şi-au exprimat interesul pentru lucrările tale. Nu m-ar surprinde dacă ai vinde tot în următoarele câteva zile.

Emily s-a întors către mine.

— Eşti sigur că doreşti să mai cumperi tabloul acela?

— Da, am spus eu, conştient că era un lux pe care nu mi-l puteam permite chiar acum. Dar nu-mi păsa. Claude s-a încruntat uşor, dându-şi seama, fără îndoială, că avea să urmeze o cerere pentru o reducere majoră. Încruntarea a dispărut la fel de repede cum venise.

— Mai sunt şi alte lucrări de care sunteţi interesat? De la ceilalţi artişti?

— Nu, am spus. Doar aceea.

— Putem să vorbim mâine despre asta, Claude? a întrebat Emily. Se face puţin cam târziu şi sunt prea obosită să discut despre afaceri.

— Bineînţeles, a spus el. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut în seara aceasta, Emily, a spus el. Tu eşti întotdeauna foarte pricepută la lucrurile de genul acesta. Personalitatea ta te face să fii îndrăgită de ceilalţi.

Stând aproape de Emily, am ştiut că el avea dreptate.

— Ce ai vrea să facem acum? Am întrebat în drum spre maşină. Dacă eşti obosită, te pot duce acasă.

— Glumeşti? a întrebat ea. Am o bonă şi i-am spus că nu voi ajunge acasă decât la miezul nopţii. I-am spus lui Claude că eram obosită doar ca să putem pleca de acolo. Odată ce începe Claude să vorbească este greu să-l faci să se mai oprească. Îmi place tipul, dar eu apelez foarte rar la o bonă, aşa că vreau să profit de acest lucru.

— Vrei să luăm cina? S-ar putea să găsim ceva deschis.

— Sunt sătulă, a spus ea. Dar ce spui de un cocktail?

— Ai un loc preferat unde bei?

— Russ, sunt mama unui copil de cinci ani. Nu ies prea mult în oraş. Dar am auzit că Fahrenheit are panorame uimitoare şi şemineuri. Şi pentru că este răcoare în seara asta, ar fi perfect să stăm lângă un foc.

— Tocmai ce am dus-o pe London acolo la întâlnirea noastră.

— Minţile sclipitoare gândesc la fel.

La puţin timp după aceea, ne aflam la barul Fahrenheit de pe acoperiş, încălzindu-ne în faţa unui foc strălucitor din şemineu şi admirând covorul de lumini ale oraşului de sub noi. Am comandat două pahare de vin de la o chelneriţă care a trecut pe lângă noi.

Emily stătea înfăşurată în şalul ei de caşmir, cu ochii închişi pe jumătate şi cu expresia senină. Arăta extraordinar de frumoasă în strălucirea rozalie a luminii focului, şi când a observat că mă uitam la ea, mi-a zâmbit.

— Îmi amintesc de privirea asta, a spus ea. Obişnuiai să te uiţi aşa la mine când… în urmă cu un milion de ani.

— Da?

— Câteodată îmi făcea pielea de găină.

— Dar nu o mai face, nu?

Ridicarea ei sfioasă din umeri mi-a spus contrariul.

— Ştiu că am spus că sunt bucuros că ai intrat în viaţa mea…

Când m-am oprit, ea şi-a ridicat privirea ca să se uite la mine.

— Dar?

Am hotărât să-i spun adevărul.

— Nu sunt sigur că sunt pregătit pentru o relaţie.

Pentru o clipă, ea nu a spus nimic.

— Bine, a murmurat în cele din urmă, cu cea mai slabă rezonanţă de regret.

— Îmi pare rău.

— De ce îţi pare rău?

— Pentru că te-am sunat prea mult. Poate te-am făcut să crezi că eram pregătit când ştiu că nu sunt. Încă sunt o epavă emoţională câteodată. Încă mă gândesc prea mult la Vivian. Nu că o vreau înapoi, pentru că am realizat că nu o vreau. Dar ea se află încă în atenţia mea, într-un mod care nu este sănătos. Iar tu ai fost atât de amabilă – ascultându-

mă când sunt căzut, oferindu-mi sprijin emoţional nesfârşit. Şi cel mai important dintre toate, făcându-mă să râd…

Când m-am oprit, i-am putut simţi ochii analizându-mă.

— M-am plâns eu vreodată că ai sunat prea mult? Sau că mărturisirile tale sunt o povară?

Am clătinat din cap, având senzaţia că nişte epifanii încercau să iasă la suprafaţă în mintea mea haotică, aidoma unei bule de aer ridicându-se din apă.

— Nu, am spus. Nu ai făcut-o.

— Tu descrii un scenariu în care nu mi-ai oferit nimic în schimb. Dar ai făcut-o. Nuanţele roşiatice din părul ei negru străluceau în lumina focului atunci când l-a dat la o parte de pe faţă. Aplecându-se către mine, a spus: Îmi place să vorbesc cu tine, fie că te afli într-o dispoziţie bună sau nu. Îmi place să ştiu că pot vorbi cu tine despre orice, că vei înţelege, pentru că odată am împărtăşit un trecut. Îmi place sentimentul că tu mă cunoşti cu adevărat, cu defecte şi tot.

— Tu nu ai niciun defect, am spus. Niciunul pe care să-l pot vedea, în orice caz.

Ea a pufnit a neîncredere.

— Glumeşti? Nimeni nu este perfect, Russ. Îmi place să cred că am învăţat câteva lecţii în ultimii zece ani, şi poate că sunt mai răbdătoare decât obişnuiam să fiu. Dar sunt departe de a fi perfectă.

Chelneriţa ne-a adus vinul şi în tăcerea care a urmat, iar gândurile noastre păreau să fi luat o turnură mai serioasă. Emily a luat o înghiţitură de vin şi când s-a întors spre mine şi mi s-a părut că văd o urmă de vulnerabilitate pe chipul ei.

— Îmi pare rău, am spus. Ştiu că poate stric seara.

— Deloc, a spus ea. Înseamnă foarte mult pentru mine că eşti sincer, Russ. Cred că asta îmi place cel mai mult la tine. Nu-ţi este teamă să-mi spui lucruri – că suferi, că-ţi este frică de eşec, că nu eşti pregătit pentru o relaţie. Tu nu-ţi dai seama cât de greu le este unor oameni să spună astfel de lucruri. David n-

a putut niciodată. N-am ştiut niciodată ce simţea el cu adevărat jumătate din timp nici nu cred că a simţit ceva. Dar cu tine este diferit. Eşti foarte deschis. Întotdeauna am admirat asta la tine, şi nu s-a schimbat. Ea s-a oprit, de parcă nu ştia bine dacă să continue. Eu chiar te plac, Russ. Eşti potrivit pentru mine.

— Asta este chestia, Emily. Eu nu doar te plac… Cred că sunt îndrăgostit de tine.

Cuvintele mele au părut să o electrocuteze.

— Crezi?

— Nu, am spus cu o certitudine crescândă. *Sunt* îndrăgostit de tine. Pare ciudat să spun asta când ştiu că nu sunt pregătit să iau măsuri suplimentare, dar asta este ceea ce simt. M-am uitat la foc pentru o clipă, încercând să-mi adun curajul. Nu sunt genul de bărbat pe care ar trebui să-l iubeşti. Poţi găsi pe cineva mult mai bun decât mine. Poate cu timpul…

Spunând acele cuvinte, m-a durut mai tare decât anticipasem şi m-am oprit, simţit un nod în gât.

Emily s-a uitat la mine în tăcere. Apoi s-a întins şi şi-a aşezat mâna deschisă pe piciorul meu, făcându-mi semn să o apuc. Am făcut întocmai, simţind un val de căldură şi încurajare atunci când degetele ei s-au împletit cu ale mele.

— Te-ai gândit că şi eu aş putea fi îndrăgostită de tine?

— Nu trebuie să spui asta.

— Nu doar o spun, Russ. Ştiu cum se simte dragostea. Poate că te-am iubit mereu – Dumnezeu ştie că odată te-am iubit cu fiecare fibră din fiinţa mea. Nu cred că acel tip de sentiment dispare pur şi simplu – îşi lasă amprenta pe tine. Ea mi-a susţinut privirea, având vocea blândă. Pentru mine este în regulă să te aştept până când vei fi pregătit. Pentru că îmi place ce avem acum. Îmi place că ai devenit unul dintre cei mai apropiaţi prieteni. Şi ştiu cât de mult ţii la mine. Îţi mai aduci aminte ce am spus despre prietenie? Este despre cineva care intră în viaţa ta şi spune „Sunt aici pentru tine”, după care o dovedeşte.

Am încuviinţat din cap.

— S-ar putea să nu crezi, dar tu ai făcut asta pentru mine. Nici eu nu ştiu dacă sunt pregătită pentru o relaţie. Ceea ce ştiu însă este că te vreau în viaţa mea, şi că gândul că te-aş putea pierde – din nou – mi-ar frânge inima.

— Iar asta ce înseamnă pentru noi acum?

— Ce spui să stăm, pur şi simplu, lângă foc, tu şi eu, şi să ne bucurăm de seara aceasta. Putem fi prieteni acum şi mâine şi cât de mult timp doreşti. Şi mă poţi suna în continuare şi putem continua să vorbim şi să bem câte o cafea când sunt copii la cursul de artă. Şi ca toţi ceilalţi oameni din lume, vom lua lucrurile unul câte unul pe rând.

M-am uitat la ea, minunându-mă de înţelepciunea ei şi cât de simplu făcea ea să pară totul.

— Te iubesc, Emily.

— Şi eu te iubesc, Russ. M-a strâns de mână. O să fie bine, a spus ea cu seriozitate. Ai încredere în mine.

Mai târziu în seara aceea, m-am întins în pat. Eu şi Emily am mai zăbovit încă o oră lângă foc, lăsând semnificaţia a tot ceea ce s-a spus să fie absorbită. Când am condus-o acasă, am simţit nevoia de a o săruta, dar mi-a fost teamă să nu stric echilibrul nostru abia descoperit.

Emily mi-a simţit ezitarea şi s-a aplecat pentru o îmbrăţişare. Ne-am ţinut în braţe un timp îndelungat sub lumina verandei din faţă şi intimitatea acelui moment mi s-a părut a fi mult mai real şi mai semnificativ decât orice altceva ar fi putut face ea.

— Să mă suni mâine, da? a şoptit ea, dându-mi drumul dar nu înainte să-şi ridica mâna blândă spre faţa mea.

— Aşa voi face.

Şi cu asta, ea s-a întors şi a intrat înăuntru.

Ultimele două săptămâni din noiembrie au fost printre cele mai fericite dintre amintirile mele recente. Aniversarea mea a trecut fără incidente, nici eu şi nici Vivian nu am menţionat despre ea când a vorbit cu London prin FaceTime, şi abia după ce s-a încheiat apelul mi-am amintit şi eu de ea. La serviciu, m-am dovedit a fi extrem de productiv în folosul noilor mei clienţi. London s-a întors duminică seară de la Atlanta şi deşi s-a simţit bine acolo, a intrat din nou în rutina ei fără mare tam-tam. Am vorbit în fiecare zi cu Emily şi am ajuns la o înţelegere cu Claude să-i cumpăr tabloul, pe care l-am montat apoi în camera de zi. În weekendul următor i-am văzut pe Marge, Liz şi pe părinţii mei, a doua zi după ce Marge şi Liz au avut întâlnirea cu specialistul în fertilitate. Ele le-au spus părinţilor mei despre planurile lor în timp ce stăteam cu toţii aşezaţi în camera de zi.

— Era şi timpul! a strigat mama, sărind să le îmbrăţişeze pe amândouă.

— Veţi fi nişte părinţi buni, a adăugat tata. El a părut la fel de morocănos ca întotdeauna înainte să-i vină rândul să le îmbrăţişeze pe Marge şi pe Liz. Am ştiut că erau emoţionate primind îmbrăţişări de la tata, care erau la fel de rare ca eclipsele solare.

Am aflat prin Taglieri că Vivian voia să o ia pe London la Atlanta în weekendul de Ziua Recunoştinţei. De fapt, voia să o ia pe London începând de miercuri seară până duminică. Nu eram bucuros în privinţa asta, dar, din nou, fiecare alt weekend se întâmpla să atingă fiecare vacanţă. Vivian a venit miercuri să o ia pe London cu limuzina, după care s-au îndreptat din nou către avionul privat. Privindu-le îndepărtându-se, m-am gândit la cât de linişte avea să fie în casă fără fiica mea în următoarele patru zile.

În acel weekend *a fost* linişte în casă. Pentru că în ea nu a stat nimeni. Nici măcar eu.

În schimb, acela a fost weekendul în care lumea avea să se prăbuşească din nou în jurul meu.

Dar de data aceasta a fost chiar mai rău.

Cum s-a întâmplat?

Cum pare să se întâmple mereu: fără niciun avertisment. Dar desigur, privind în urmă, au existat tot timpul avertismente.

Era sâmbătă dimineaţă, 28 noiembrie, la două zile după Ziua Recunoştinţei. Seara dinainte am petrecut-o cu Emily, cinând în oraş şi vizitând Charlotte Comedy Zone. Am fost tentat, încă o dată, să o sărut la sfârşitul serii, dar în schimb am făcut un compromis pentru o altă îmbrăţişare lungă şi glorioasă, una care mi-a confirmat dorinţa de a o păstra în viaţa mea pentru o perioadă lungă, lungă de timp. Sentimentele mele pentru ea îndepărtau deja gândurile pentru Vivian într-un fel în care nu mă aşteptam şi care speram să continue. M-am simţit în mod incontestabil mult mai relaxat şi pozitiv în privinţa viitorului cum nu o mai făcusem de luni de zile, dacă nu de ani întregi.

Telefonul a venit sâmbătă dimineaţă devreme. Nu era şase când a început să sune telefonul fix, şi sunetul în sine era de rău augur. Telefonul meu era pe silence şi nimeni nu ar fi sunat la ora aceea acasă decât dacă s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Chiar înainte să ridic receptorul am ştiut că se află mama la celălalt capăt, şi ştiam că mă suna pentru că tata se afla în spital. Că avusese un atac de cord. Sau ceva mai rău. Ştiam că va fi disperată, poate plângând.

Dar nu era mama la celălalt capăt ar firului.

Era Liz, sunându-mă despre sora mea.

Marge, mi-a spus ea, fusese internată în spital.

Tuşise cu sânge timp de o oră.

CAPITOLUL 23

Nu

Când Marge avea unsprezece ani, ea şi mama au fost implicate într-un accident de maşină.

Pe vremea aceea, mama conducea încă una dintre maşinile acelea imense de tip break cu lambriu din lemn. Pentru că făceau parte din generaţii diferite, părinţii mei nu erau obişnuiţi să poarte centurile de siguranţă, şi în familie o făceam rar.

Lui Marge îi plăceau centurile de siguranţă chiar mai puţin decât mie. Pentru că, pur şi simplu, uitam să mi-o pun pe a mea când urcam în maşină – încă eram mic, ţineţi minte –, Marge alegea în mod intenţionat să nu o poarte, pentru că îi permitea mai multă libertate să mă pocnească sau să mă ciupească de fiecare dată când avea chef. Ceea ce, aş putea adăuga, se întâmpla mult prea des.

În ziua aceea nu mă aflam în maşină, şi deşi nu sunt sigur de cât de exacte sunt amintirile mele, se pare că accidentul nu a fost din vina mamei mele. Nu mergea cu viteză, drumul nu era aglomerat şi trecea prin intersecţie când semaforul era verde. Între timp, un adolescent – probabil jucându-se cu radioul sau mâncând cartofi prăjiţi de la McDonald's – a trecut pe roşu şi a lovit partea din spate a maşinii break.

În timp ce mama se lovise uşor, toată lumea îşi făcea griji în privinţa lui Marge. Impactul accidentului o aruncase în geamurile laterale, spărgând sticla. Deşi nu era inconştientă când a sosit la spital,

sângera şi era zgâriată şi suferise o fractură de claviculă.

Când am intrat împreună cu tata în salonul lui Marge de la spital, imaginea surorii mele m-a speriat. La şase ani, nu ştiam prea multe despre moarte sau chiar despre spitale. Tata a stat deasupra patului ei, cu expresia nemişcată, dar mi-am putut da seama din postura lui că era speriat, ceea ce m-a speriat şi mai tare. Privind în jos la faţa mea cuprinsă de spaimă, el s-a încruntat.

— Vino să o vezi pe sora ta, Russ.

— Nu vreau, îmi amintesc spunând.

— Nu-mi pasă ce vrei, a spus el. Ţi-am spus să vii aici şi tu ai să faci ce îţi spun eu.

Tonul lui nu a lăsat loc de niciun argument şi m-am apropiat de pat. Faţa lui Marge era extrem de umflată, cu vânătăi mari şi multe copci, de parcă fusese cusută din nou la un loc. Nu arăta ca sora mea, nu arăta ca nimeni. Arăta ca un monstru dintr-un film de groază şi imaginea ei m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.

Chiar şi astăzi îmi doresc să nu fi plâns. Tata a crezut că plângeam pentru Marge şi am simţit cum şi-a pus o mână liniştitoare pe umărul meu, care m-a făcut să plâng şi mai tare.

Dar nu plângeam pentru Marge. Plângeam pentru mine, pentru că-mi era frică şi, de-a lungul timpului, am ajuns să mă detest pentru reacţia mea. Unii oameni au curaj.

În ziua aceea, am aflat că nu eram unul dintre ei.

Medicii nu ştiau ce era în neregulă cu Marge. Asistentele i-au luat probe de sânge şi i-au făcut radiografie la piept. Aceasta a fost urmată de o scanare la tomograf. Trei medici diferiţi au venit să o examineze. Am privit cum a fost introdus un ac în plămânii lui Marge pentru a extrage ţesut în vederea unei examinări suplimentare.

În tot acest timp, Marge era singura care nu părea să fie îngrijorată. O parte avea de-a face cu faptul că de când sosise la spital i se atenuase tusea. Ea glumea cu medicii şi cu asistentele în timp ce Liz şi părinţii mei priveau cu o îngrijorare sumbră şi m-am gândit din nou la cât de bine se pricepea sora mea să-şi ascundă fricile, chiar şi de cei care o iubeau. Între timp, se efectuau testele într-o altă parte a spitalului. L-am auzit pe doctor şoptind cuvinte ca *patologie şi radiologie. Biopsie. Oncologie.*

Liz era în mod clar îngrijorată, dar încă nu intrase în panică. Părinţii mei stăteau ca pietrele, abia putând să reziste. Şi eu eram supărat pentru că Marge nu arăta bine. Pielea ei avea o paloare gri, care îi accentua pierderea în greutate, şi m-am trezit făcând o retrospectivă a tot ceea ce văzusem şi a lucrurilor pe care le spusese ea în ultimele câteva luni. Tusea chinuitoare care nu mai părea să-i treacă, durerea din picioarele ei. Cât de epuizată fusese după vacanţă.

Eu şi părinţii mei, Liz şi medicii ne gândeam cu toţii la acelaşi lucru.

Cancerul.

Dar nu putea fi cancer. Marge nu putea fi atât de bolnavă. Ea era sora mea şi nu avea decât patruzeci de ani. Cu puţin mai mult de o săptămână în urmă, ea fusese la un specialist pentru că dorea să aibă un copil. Abia aştepta să rămână însărcinată. Avea toată viaţa înainte.

Marge nu putea fi bolnavă. Nu avea *cancerul.*

Nu.

Nu, nu, nu, nu, nu…

Am fost recunoscător faptului că Vivian o luase pe London la Atlanta, pentru că nu ştiu ce aş fi făcut cu ea toată ziua. Am petrecut ore intrând şi ieşind din salonul lui Marge. Când nu mai puteam rezista, ieşeam să fac câţiva paşi în parcare sau beam o cafea de la cafenea. Am sunat-o pe Emily şi i-am spus ce se întâmpla. Am rugat-o să nu vină, dar ea a venit oricum.

Marge şi Emily au avut o reîntâlnire scurtă dar drăguţă înainte de prânz, iar după aceea, Emily m-a luat în braţe când am început să tremur de frică. Mi-a spus că voia să mă vadă mai târziu, dacă aveam dispoziţia necesară, şi i-am promis că am să o sun.

În cele din urmă, am sunat-o pe Vivian. Când i-am spus ce se întâmplă, a scos un geamăt răguşit şi s-a oferit imediat să zboare înapoi cu London. I-am explicat că probabil îi era mai bine lui London cu ea, cel puţin în weekend. Vivian a înţeles.

— O, Russ, a spus ea încet, fără să semene deloc cu tonul ei tăios obişnuit. Îmi pare foarte rău.

— Să nu-ţi pară încă, am spus eu. Nu ştim nimic sigur.

Mă minţeam singur, şi atât Vivian, cât şi eu ştiam asta. Ea cunoştea foarte bine trecutul familiei mamei mele. Când am vorbit din nou, am putut auzi vocea răguşită.

— Fă-mi o favoare şi nu-i spune nimic lui London încă, bine?

— Desigur că nu. Pot să fac ceva? Ai nevoie de ceva?

— De nimic deocamdată, am spus eu. Îţi mulţumesc. Cuvintele începeau să fie greu de rostit şi gândurile începeau să se împrăştie. Am să te anunţ.

— Ţine-mă la curent, bine?

— Da, am promis eu, ştiind că aveam să o fac. Până la urmă, eram căsătoriţi încă.

După-amiază, în timp ce părinţii mei şi Liz se aflau în cafenea, eu am stat cu Marge. M-a întrebat

despre serviciu şi, la insistenţele ei, i-am descris campaniile publicitare la care lucram pentru clienţii mei. Cred că şi-a amintit de ziua aceea din spital cu mult timp în urmă, după accidentul auto, şi mi-am dat seama cât de speriat eram. Ea ştia că puteam vorbi fără oprire despre muncă, aşa că mi-a tot pus întrebări ca să-mi distragă atenţia.

Aşa cum devenise obiceiul ei, m-a întrebat despre Emily şi eu am recunoscut în cele din urmă că mă îndrăgostisem de ea, dar că nu eram pregătit încă să le spun părinţilor. Auzind asta, ea a rânjit.

— Prea târziu. Mama şi tata ştiu deja.

— De unde? Eu nu le-am spus nimic.

— Nici nu a trebuit, a spus ea. Când ai sunat-o pe Emily de Ziua Recunoştinţei, s-a văzut clar ca lumina zilei ceea ce simţi pentru ea. Mama şi-a ridicat sprâncenele, în timp ce tata s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Deja? Nici măcar nu a divorţat încă".

În ciuda tuturor lucrurilor, am râs.

— Nu mi-am dat seama că a fost atât de evident.

— Îhîm, a spus ea dând din cap. Îmi doresc doar să nu fi aşteptat până astăzi să o aduci pe aici. Arăt ca naiba. Ar fi trebuit să stabileşti o întâlnire imediat după Costa Rica, atunci când eram încă bronzată.

Am încuviinţat din cap, fiind uimit de cât de normal părea Marge să vorbească.

— Aş vrea să-l cunosc şi pe Bodhi. Din moment ce am auzit atât de multe despre el.

— Sunt sigur că vei avea ocazia.

Ea a răsucit cearşaful de spital, l-a înfăşurat strâns şi l-a lăsat să se desfăşoare.

— M-am gândit la nume de copii, a spus ea. Am cumpărat o carte din acelea, ştii? De fiecare dată când mă plictisesc la birou, mă uit prin ea. Am început chiar să şi subliniez câteva dintre ele.

Nume de copii? Oare ea chiar se gândea la nume de copii? Am putut simţi tensiunea în spatele ochilor şi m-am străduit să rostesc cuvintele fără să-mi pierd calmul vocii.

— Ai vreunul preferat?

— Dacă va fi băiat, îmi place Josiah. Elliot. Carter. Dacă va fi fată, îmi place Meredith şi Alexis. Desigur, Liz va veni cu propriile idei, dar încă nu am vorbit cu ea despre asta. Este încă destul de devreme, aşa că avem timp suficient ca să luăm o decizie.

Timp suficient.

Marge trebuie să se fi auzit, pentru că mai întâi s-a uitat la ceas, apoi la uşa încăperii, care era larg deschisă. Asistentele treceau în grabă pe lângă, mergând către treburile lor ca şi cum ziua asta nu era cu nimic diferită faţă de orice alta.

— Mă întreb când au de gând să-mi dea drumul de aici în cele din urmă, a spus ea. De ce durează atât de mult? Stau aici de mai multe ore deja. Ei nu ştiu că am treabă de făcut?

Când nu am avut să-i dau un răspuns, Marge a oftat.

— Ştii că o să fiu bine, nu? Adică nu ignor ceea ce s-a întâmplat în această dimineaţă, dar nu mă simt chiar atât de rău. De fapt, mă simt mult mai bine decât înainte să plec în Costa Rica. Probabil că doar am luat vreun microb cât timp m-am aflat acolo. Doar Dumnezeu ştie cum sunt condiţiile sanitare în bucătăriile acelea.

— Vom vedea ce spun doctorii, am murmurat eu.

— Dacă-i vezi, spune-le să se grăbească. Aş prefera să nu-mi pierd tot weekendul pe aici.

— Aşa voi face.

Marge a continuat să strângă şi să elibereze cearşaful.

— London se întoarce mâine, nu?

— Da. Nu ştiu exact la ce oră. Presupun că pe seară.

— Ce-ar fi să vii cu London să luăm cina cu Liz în această săptămână? Ai fost atât de ocupat în ultima vreme încât nu am avut timp pentru şezătoarele noastre obişnuite.

Privind-o jucându-se cu cearşaful, mi-am simţit gâtul strângându-mă din nou.

— Sună grozav să venim la cină. Dar fără vreo mâncare din aceea din Costa Rica. Cu toţi microbii aceia, da?

— Da, a spus ea uitându-se direct la mine. Crede-mă când îţi spun că nu vrei să ai ce am eu.

Ziua a trecut.

După-amiază. După-amiază târziu.

Vivian mi-a trimis un mesaj, întrebându-mă dacă aveam vreo veste. I-am răspuns că încă aşteptam.

Emily mi-a trimis un mesaj, întrebându-mă ce fac.

Sunt speriat de moarte, am răspuns.

Pentru că se apropia amurgul, cerul a început să se acopere cu nori. Salonul lui Marge era scăldat cu o lumină de culoare gri închis, iar televizorul era deschis la emisiunea „Judecătoarea Judy", însă era pe mut. Aparatul care îi monitoriza semnele vitale piuia în mod constant. În salon a intrat un medic pe care nu-l cunoşteam. Deşi atitudinea sa era echilibrată, expresia feţei sale era sumbră şi ştiam deja ce urma să ne spună. S-a prezentat ca fiind doctorul Kadam Patel şi era oncolog. Am privit cum în hol, peste umărul lui, o fetiţă era transportată cu scaunul cu rotile pe lângă salon. În braţele sale se afla un animal de pluş, un porc violet.

Exact aşa cum visase mama.

Am încremenit, mintea mea începând să se adapteze aproape la fel de repede pe cât a început el să vorbească, dar am prins cuvinte şi bucăţi diferite.

Adenocarcinom… întâlnit mai frecvent la femei decât la bărbaţi… mai probabil să apară la persoanele tinere… non-celule mici… o creştere mai lentă decât alte tipuri de cancer pulmonar, dar, din păcate, este avansat, iar scanarea tomograf arată că are metastaze în alte părţi ale corpului… ambii plămâni, ganglionii limfatici, la oase şi la creierul

ei… efuziune pericardiacă malignă… stadiul IV… incurabil.

Incurabil…

Mama a fost prima care a început să plângă; jelitul tânguitor al unei mame care ştie că copilul ei este pe moarte. A urmat Liz o clipă mai târziu, iar tata a luat-o în braţe. El nu a spus nimic, dar buza de jos îi tremura în timp ce şi-a închis ochii strâns, ca şi cum ar fi încercat să blocheze realitatea. Marge stătea nemişcată pe pat. Privind-o, am simţit că îmi venea să mă prăbuşesc din picioare, dar am rămas cumva în poziţie verticală. Marge şi-a păstrat privirea fixată pe medic.

— Cât timp mai am? a întrebat ea, şi pentru prima dată în ziua aceea, am simţit frică în vocea ei.

— Este imposibil de spus, a răspuns dr. Patel. Deşi este incurabil, este tratabil. Tratamentul s-a îmbunătăţit semnificativ în ultimii zece ani. Nu doar că poate prelungi viaţa, dar poate atenua şi unele dintre simptome.

— Cât timp? a cerut Marge să ştie. Cu tratament?

— Dacă l-am fi depistat mai devreme, s-a eschivat dr. Patel. Înainte să se împrăştie…

— Dar nu făcut-o, a spus Marge întrerupându-l.

Doctorul Patel şi-a îndreptat spatele puţin.

— Din nou, nu există nicio modalitate de a şti exact. Sunteţi tânără şi aveţi o condiţie bună, ambele crescând speranţa de viaţă.

— Înţeleg că nu este o întrebare la care doriţi să răspundeţi. Înţeleg şi că fiecare pacient este diferit, ceea ce înseamnă că nu puteţi şti cu siguranţă. Ceea ce vreau însă este cea mai bună estimare a dumneavoastră. Vocea lui Marge a făcut să se înţeleagă că nu se va lăsa descurajată. Credeţi că mai am un an?

Medicul nu a răspuns, dar expresia lui era îndurerată.

— Şase luni? a insistat Marge, şi din nou doctorul nu a răspuns.

— Trei?

— În acest moment, a spus dr. Patel, cred că ar fi cel mai bine dacă începem să discutăm despre opţiunile de tratament. Este foarte important să începem imediat.

— Nu vreau să discut despre *tratament,* a spus Marge. Puteam simţi furia din vocea ei. Dacă credeţi că mai am doar câteva luni, dacă-mi spuneţi că este incurabil, atunci ce rost mai are?

Liz şi-a revenit suficient cât să-şi şteargă ochii. S-a dus spre pat şi i-a luat mâna lui Marge. A ridicat-o la gură şi i-a sărutat-o.

— Scumpo, a şoptit ea. Vreau să aud ce spune medicul despre opţiunile de tratament, bine? Ştiu că îţi este frică, dar trebuie să ştiu. Poţi să asculţi? Pentru mine?

Pentru prima dată, Marge şi-a întors privirea de la medic. Urma lacrimii sale îi lăsase pe obraz o dungă care în lumină, o făcea să strălucească.

— Bine, a şoptit Marge, şi abia atunci a început ea să plângă.

Chimioterapie sistemică.

În următoarele patruzeci de minute, medicul ne-a explicat cu răbdare raţionamentul său pentru cursul tratamentului pe care-l recomanda. Deoarece cancerul era atât de avansat, pentru că se răspândise prin corpul lui Marge şi i-a ajuns la creier, nu existau opţiuni chirurgicale reale. Radiaţiile erau o posibilitate, dar din nou, din cauza răspândirii, beneficiile nu meritau preţul. De obicei, pacienţilor li se acorda mai mult timp să cântărească argumentele pro şi contra ale chimioterapiei – inclusiv efectele secundare, şi el le-a enumerat în detaliu –, dar, din nou, deoarece cancerul era atât de avansat, medicul recomanda cu tărie ca Marge să înceapă imediat.

Pentru a face asta, Marge avea nevoie de un cateter. Când acea parte a fost în curs de desfăşurare, eu şi părinţii mei am părăsit încăperea şi ne-am dus la cafenea. Nu a vorbit niciunul. În

schimb, am stat în tăcere, fiecare dintre noi încercând să proceseze ceea ce se întâmpla. Am comandat o cafea pe care nu am băut-o, gândindu-mă că chimioterapia este otravă în esenţă, şi singura speranţă este aceea ca, înainte de celulele bune, să fie distruse cele canceroase. Prea multă otravă, şi pacientul moare; prea puţină otravă, şi medicamentul nu face niciun bine.

Sora mea ştia deja toate acestea. Eu şi părinţii mei ştiam toate acestea, de asemenea. Noi am crescut ştiind despre cancer. Ştiam cu toţii despre stadiile şi procentele supravieţuirii şi posibila atenuare şi catetere şi efecte secundare.

Cancerul, până la urmă, nu se răspândea doar prin corpul uman. Uneori se răspândea şi prin familii, cum este a mea.

Mai târziu, m-am întors în salon şi m-am aşezat pe scaun, privind cum începuse să fie administrată otrava, ucigând pe măsură ce îi curgea prin sistem.

Am plecat de la spital atunci când cerul devenise negru şi i-am condus pe părinţii mei până la maşina lor. Mie mi se părea că ei mai degrabă îşi târau picioarele decât mergeau şi pentru prima dată îmi păreau bătrâni. Descurajaţi şi extrem de gârboviţi. Am ştiut pentru că mă simţeam la fel.

Liz ne-a întrebat dacă o putem lăsa singură cu Marge. Imediat după ce a întrebat, m-am simţit vinovat. Pierdut în propriile sentimente faţă de Marge, nu mi-a trecut prin cap că ele două aveau nevoie să fie împreună fără martori.

După ce i-am privit pe părinţii mei ieşind din parcare, am mers încet spre maşina mea. Ştiam că nu puteam rămâne la spital, dar nu voiam să merg acasă. Nu voiam să merg nicăieri. Ceea ce voiam era să pot da timpul înapoi, să revin la ieri. În urmă cu douăzeci şi patru de ore luam cina cu Emily şi aşteptam cu nerăbdare o seară plină cu râsete.

Spectacolele de stand-up de la Comedy Zone au fost bune şi deşi una dintre reprezentaţii a fost puţin

prea profană pentru gustul meu, cel de-al doilea comediant era atât căsătorit cât şi tată, iar povestirile pline de umor pe care le relata aveau o rezonanţă familiară. La un moment dat i-am atins mâna lui Emily şi când i-am simţit degetele împletindu-se cu ale mele, a fost ca şi cum m-am întors acasă. Despre acest lucru, îmi amintesc eu că mă gândeam, era viaţa cu adevărat. Dragoste, şi râsete, şi prietenie; momente fericite petrecute împreună cu cei dragi ţie.

Conducând spre casă, ziua de ieri îmi părea imposibil de îndepărtată, o viaţă cu totul diferită. Centrul universului meu se schimbase şi, la fel ca părinţii mei, am îmbătrânit în ultimele câteva ore. Fusesem golit pe interior. Şi cum priveam prin ochii mijiţi care se umpluseră cu lacrimi, m-am întrebat dacă aveam să mă mai simt vreodată întreg.

Emily mi-a trimis un mesaj să mă întrebe dacă mai eram încă la spital şi când i-am răspuns că am plecat acasă, a spus că venea pe la mine.

M-a găsit pe canapea, într-o casă luminată cu o singură lampă din camera de zi. Nu m-am ridicat când a bătut ea la uşă şi a intrat singură înăuntru.

— Hei, bună, a spus ea cu o voce blândă. A traversat camera şi s-a aşezat lângă mine.

— Bună, am spus. Scuze că nu am răspuns la uşă.

— Este în regulă, a spus ea. Cum e Marge? Cum eşti tu?

Nu am ştiut cum să răspund şi mi-am şters vârful nasului. Nu mai voiam să plâng.

Ea şi-a strecurat braţul în jurul meu şi m-am sprijinit pe ea. Exact ca mai devreme în acea zi, ea m-a ţinut aproape şi nu a trebuit să vorbim deloc.

Marge a fost externată din spital duminică. Deşi era slăbită şi îi era rău, ea voia să meargă acasă şi nu exista niciun motiv pentru care să rămână în spital.

La urma urmei, prima doză de otravă fusese administrată.

Am împins scaunul cu rotile, iar părinţii mei mergeau în urma mea. Liz mergea pe lângă scaunul cu rotile, făcând o cărare pe holurile aglomerate. Nimeni pe lângă care treceam nu a aruncat o privire în direcţia noastră.

Afară era rece. Când mă aflam în drum spre spital, mă sunase Liz să mă roage să trec pe la ele pe acasă şi să-i aduc o jachetă lui Marge. Ea m-a direcţionat către o cheie ascunsă sub o piatră din dreapta uşii de la intrare.

Am intrat şi am scotocit prin dulapul din hol, încercând să găsesc ceva moale şi călduros. În cele din urmă am rămas la o jachetă lungă.

Înainte să ieşim afară, Liz a ajutat-o pe Marge să se ridice ca să-i poată pune jacheta pe ea. Ea s-a strâmbat şi s-a clătinat, dar şi-a păstrat echilibrul. Liz şi părinţii mei au plecat împreună către parcare, după care au pornit în direcţii opuse pentru a-şi găsi maşinile.

— Urăsc spitalele, mi-a spus Marge. Singura dată când am fost vreodată într-o dispoziţie bună într-un spital a fost atunci când s-a născut London.

— Sunt de acord cu tine, am spus. Asta este şi părerea mea.

Ea şi-a tras jacheta mai strâns pe ea, închizându-i capsele din jurul gâtului.

— Atunci, du-mă afară, vrei? Hai să plecăm de aici.

Am făcut întocmai cum mi-a cerut, simţind o pişcătură de vânt pe obraji de îndată ce am ieşit din clădire. Cei câţiva copaci din parcare erau dezgoliţi de frunze, iar cerul avea culoarea gri ca fierul.

Când Marge a vorbit din nou, vocea ei era atât de înceată că aproape nu am auzit-o.

— Mi-e frică, Russ, a şoptit ea.

— Ştiu, am spus. Şi mie îmi este.

— Nu este corect. Nu am fumat niciodată, abia dacă am băut, am mâncat bine. Am făcut sport.

Pentru o clipă, ea arăta din nou ca un copil.

M-am lăsat pe vine, astfel încât să fim la acelaşi nivel al ochilor.

— Ai dreptate. Nu este corect.

Ea mi-a întâlnit privirea şi izbucnit într-un râs resemnat.

— Asta este doar din vina mamei, să ştii, a spus ea. A ei şi a genelor din familia ei. Nu că i-am spus asta vreodată. Şi nu că o învinovăţesc cu adevărat. Pentru că nu o fac.

Am avut exact acelaşi gând, dar nu rostisem cuvintele cu voce tare. Ştiam că mama era chinuită de aceeaşi idee şi a fost unul dintre motivele pentru care abia a vorbit cât s-a aflat la spital. M-am întins şi am luat-o pe Marge de mână.

— Mă simt ca naiba, a spus Marge. Am decis deja că urăsc chimioterapia. Am vomitat de patru ori în această dimineaţă, iar acum nu simt că am suficientă putere încât să ajung de una singură la baie.

— O să te ajut eu, am spus. Îţi promit.

— Nu, a spus ea, nu o vei face.

— Despre ce vorbeşti? Bineînţeles că o voi face.

Nu am văzut-o niciodată pe Marge să arate atât de tristă – Marge care rămânea impasibilă chiar şi în faţa celor mai mari pierderi cu o nonşalanţă pragmatică.

— Ştiu că asta crezi că ar trebui să faci. Şi ştiu că vei vrea să o faci. Mi-a strâns mâna. Dar eu o am pe Liz. Iar tu o ai pe London, ai afacerea ta, şi o ai pe Emily.

— Nu mi-ar putea păsa mai puţin de muncă în acest moment. Emily va înţelege. Iar London se află la şcoală în cea mai mare parte din timp.

Marge nu a răspuns imediat. Când a vorbit, era ca şi cum se întorsese la o conversaţie pe care nu ştiam că o aveam.

— Ştii ce admir eu la tine? Printre alte lucruri? a spus ea.

Habar nu am.

— Îţi admir puterea. Şi curajul.

— Nu sunt puternic, am protestat eu. Şi nu sunt curajos.

— Ba eşti, a spus ea. Când privesc înapoi la anul trecut şi la tot ce a trebuit să suporţi, nu ştiu cum ai reuşit. Te-am privit devenind tatăl pe care am ştiut întotdeauna că vei putea fi. Te-am văzut căzut la pământ după ce a plecat Vivian. Şi te-am urmărit ridicându-te înapoi în picioare. Toate acestea în timp ce lansai o afacere şi depuneai eforturile pe care le implică. Nu mulţi oameni ar fi reuşit să se descurce în ultimele şase luni aşa cum ai făcut-o tu. Eu ştiu sigur că nu aş fi făcut-o.

— De ce îmi spui asta? am întrebat-o eu fără să înţeleg.

— Pentru că nu am de gând să te las să te opreşti să faci ceea ce trebuie să faci, doar din cauza mea. Asta mi-ar frânge inima.

— Voi fi aici pentru tine, am spus. Nu mă poţi convinge să renunţ.

— Nu-ţi cer să mă abandonezi. Îţi cer să continui să-ţi trăieşti viaţa. Îţi cer să fii puternic şi curajos din nou. Pentru că London nu va fi singura care va avea nevoie de tine. Liz va avea nevoie de tine. Şi mama, şi tata. Unul dintre voi trebuie să fie piatra de sprijin. Şi deşi s-ar putea să nu crezi, eu ştiu în inima mea că tu ai fost întotdeauna cel mai puternic dintre noi.

CAPITOLUL 24

Decembrie

Când mă gândesc la Marge ca adolescentă, îmi vin în minte două lucruri: mersul pe role şi filmele de groază. La sfârşitul anilor '80 şi începutul anilor '90, patinele cu rotile erau înlocuite treptat de role, dar Marge a rămas fidelă patinelor de modă veche pe care le avea de când era copilă – cred că a avut o plăcere pentru patinoarele disco din copilăria ei. Weekendurile din anii adolescenţei ei erau petrecute aproape în întregime pe patinele cu rotile, de obicei cu walkmanul şi căştile puse… chiar şi, în mod remarcabil, după ce îşi luase permisul de conducere. Existau puţine lucruri care să-i placă mai mult decât mersul pe role – cu excepţia cazului în care era un film de groază bun.

Deşi lui Marge îi plăceau comediile romantice aşa cum îmi plăceau şi mie, genul ei preferat erau cele horror, şi ea nu rata niciodată să vadă ultimul film horror în prima săptămână de la lansare. Pentru ea nu conta dacă filmul era criticat aspru atât de critici, cât şi de public deopotrivă, ea l-ar fi vizionat bucuroasă şi singură dacă nu putea găsi vreun coleg pasionat şi la fel de dedicat genului. De la „Coşmarul de pe Elm Street"[19] la Candyman"şi la „Amityville 4: Scăparea Răului", Marge era o adevărată pasionată de filme de groază, de calitate bună şi scăzută.

Când am întrebat-o de ce îi plăceau filmele de groază atât de mult, ea, pur şi

simplu, ridica din umeri şi spunea că uneori îi plăcea să fie speriată.

Nu am înţeles, cu atât mai mult decât plăcerea de a te plimba cu role în picioare. De ce ar dori cineva să fie speriat? Nu existau mai mult decât suficiente lucruri înfricoşătoare în viaţa reală care să ne ţină trezi noaptea?

Acum însă cred că am înţeles.

Lui Marge îi plăceau filmele acelea tocmai pentru că nu erau reale. Orice frică simţea pe durata filmului era cuantificabilă. Avea să înceapă şi apoi să se termine, iar ea ar fi plecat de la cinema epuizată emoţional, dar uşurată că totul era bine în lume.

În acelaşi timp, ea ar fi putut fi capabilă să se confrunte – deşi provizoriu – cu una dintre cele mai puternice emoţii ale vieţii, rădăcina instinctului nostru universal de a lupta sau a fugi. Prin dorinţa ei de a rămâne pe loc în ciuda fricii ei, cred că Marge simţea că va ieşi mai puternică şi mai bine pregătită să înfrunte orice spaime reale îi pregătise viaţa.

Privind retrospectiv, cred că Marge s-ar putea să fi ştiut ceva.

Vivian s-a întors cu London duminică seară. Înainte să plece, m-a îmbrăţişat. A fost o îmbrăţişare mai lungă decât m-aş fi aşteptat. În ea am putut simţi îngrijorarea ei, dar, în mod ciudat, trupul ei nu mi se mai părea familiar.

Lui London i-a plăcut vizita, dar de data aceasta a menţionat că i-a fost dor atât de peştii ei, cât şi de domnul şi doamna Sprinkles. De îndată ce a ajuns acasă, ne-am dus sus în camera ei, unde mi-a spus că a luat cina pentru Ziua Recunoştinţei într-un conac. Am bănuit că Vivian i-a prezentat-o lui

Spannerman pe fiica noastră, ca reacţie după ce a văzut-o pe London îmbrăţişând-o pe Emily la atelierul de artă. Fără îndoială că, în mintea lui Vivian, eu încălcasem regula tabu, ceea ce îi dădea ei dreptul să facă acelaşi lucru.

Presupun că ar fi trebui să-mi pese mai mult, dar în acel moment nu am făcut-o. Eram epuizat şi oricum ştiam că London avea să-l întâlnească pe Spannerman mai devreme sau mai târziu. Ce importanţă mai avea dacă s-a întâmplat în acest weekend sau următoarea dată când se ducea la Atlanta?

Mai conta ceva?

În timp ce London era ocupată cu peştii, am hotărât să curăţ cuşca hamsterilor, din moment ce o neglijasem cât timp a fost plecată London. Până atunci mă obişnuisem cu asta şi a durat totul foarte puţin. Am dus mizeria la tomberonul de afară, m-am spălat, după care m-am întors la etaj, unde London îl ţinea pe domnul Sprinkles.

— Îţi este foame, scumpo? am întrebat.

— Nu, a spus ea. Am mâncat cu mami în avion.

— Voiam doar să mă asigur, am spus. M-am aşezat pe pat, uitându-mă la ea, dar gândindu-mă în special la Marge. Sora mea voia să continui să-mi trăiesc viaţa, să mă comport ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Dar se schimbase totul, iar eu mă simţeam pustiit, la fel de gol ca o canistră de benzină aruncată la gunoi. Nu eram sigur că eram capabil să fac ce mi-a cerut Marge şi nu eram sigur că voiam să o fac măcar.

— Ghici ce? a spus London uitându-se în sus.

— Ce, scumpo?

— De Crăciun, vreau să le fac o vază mătuşilor Marge şi Liz, aşa cum am făcut-o pe cea pentru mami. Dar de data aceasta, vreau să pictez peşti pe ea.

— Sunt sigur că le va plăcea asta.

London a părut să mă studieze un moment, privirea ei fiind inexplicabil de serioasă.

— Eşti bine, tati?

— Da, am răspuns. Sunt bine.

— Pari să fii trist.

Sunt, m-am gândit. *Este tot ce pot face ca să nu mă fărâm în bucăţi.*

— Doar că mi-a fost dor de tine, am spus.

Ea a zâmbit şi a venit spre mine, încă ţinând hamsterul în mâini.

— Ai vrea să-l ţii pe domnul Sprinkles?

— Sigur, am spus eu în timp ce ea l-a pus uşor în mâna mea. Hamsterul era moale şi uşor, dar i-am putut simţi ghearele mici căutând ceva în timp ce-şi tot muta poziţia. I-au tresărit mustăţile şi a început să-mi miroasă mâna.

— Ghici ce? m-a întrebat London din nou. Am făcut o faţă curioasă. Acum pot să citesc.

— Da?

— Am citit „Doi câte doi" de una singură. I-am citit-o lui mami.

Mă întrebam dacă nu cumva nu era vorba de citit cât de recitat din memorie – până la urmă, noi o citisem de o sută de ori împreună. Dar din nou, ce mai conta?

— Poate îmi poţi arăta mai târziu?

— Bine, a fost ea de acord. Şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a strâns. Te iubesc, tati.

Am prins mirosul şamponului de bebeluşi pe care îl mai folosea încă şi am simţit încă o durere în inimă.

— Şi eu te iubesc.

M-a strâns mai tare înainte să-mi dea drumul.

— Poţi să mi-l dai înapoi pe domnul Sprinkles?

Marge a renunţat luni la serviciu. Ştiu asta pentru că am primit un mesaj de la ea în care spunea: „Am decis să mă retrag".

Am trecut pe la ea pe acasă după ce am lăsat-o pe London la şcoală. Munca putea aştepta. Nu mă interesa ce dorea ea, eu nu voiam decât să o văd pe sora mea. Liz a răspuns la uşă şi mi-am dat seama

că ea plânsese recent, deşi în ochii ei nu a rămas decât o urmă de roşeaţă.

Am găsit-o pe Marge rezemată de canapea, cu picioarele sub ea, învelită cu o pătură. La televizor era filmul „Frumuşica”. Acesta mi-a readus în minte un potop de amintiri şi, dintr-odată, am văzut-o pe Marge din nou ca o adolescentă. Atunci când avea o viaţă întreagă în faţă, o viaţă măsurată în zeci de ani, nu în luni.

— Hei, bună, a spus ea, apăsând butonul de pauză. Ce cauţi aici? Nu trebuia să fii la serviciu?

— Îl cunosc pe şef, am răspuns. El spune că este în regulă dacă întârzii puţin astăzi.

— Deşteptule.

— Am învăţat de la cei mai buni.

Marge mi-a făcut loc şi m-am trântit pe canapea lângă ea.

— Recunoaşte: ai primit mesajul meu şi ai venit pentru că eşti invidios că am renunţat într-un final la alergătura asta nebună. Mi-a aruncat un rânjet sfidător. M-am gândit că este timpul să trăiesc viaţa puţin.

M-am străduit în zadar să-i dau o replică elegantă, iar în tăcere, Marge m-a înghiontit cu piciorul în coaste.

— Zâmbeşte, a spus ea. În această casă nu sunt permise moartea şi tristeţea. S-a uitat peste umăr. Liz era bine? a şoptit ea în cele din urmă.

— Cred că da, am răspuns. Nu prea am vorbit.

— Ar trebui să o faci, a spus ea. Este o persoană foarte drăguţă.

— Ai terminat? am întrebat-o zâmbind fără tragere de inimă. Cum te simţi?

— Mult mai bine decât ieri, a răspuns ea. Ceea ce-mi aminteşte – pot să o iau pe London la o plimbare cu rolele în acest weekend?

— Vrei să mergi cu London să vă daţi cu rolele? Neîncrederea mea trebuie să se fi văzut, pentru că Marge s-a enervat.

— Îţi vine să crezi sau nu, eu refuz să vă las pe toţi să mă ţineţi închisă în casă, şi cred că lui

London îi va plăcea. Ştiu că va fi aşa.

Ceea ce nu s-a spus este că probabil va fi ceva ce London îşi va aminti întotdeauna, din moment ce ar fi prima dată pentru ea.

— Când te-ai dat ultima dată cu rolele?

— De ce te interesează? Nu am uitat cum se face. Dacă-ţi aminteşti, eu eram destul de bună.

Nu e vorba de asta, m-am gândit în sinea mea. *Mă întreb dacă vei avea puterea.* Am întors capul către ecran, fiind convins că Marge se afla în faza de negare. În imaginea oprită a televizorului, Julia Roberts se afla într-un bar, confruntându-se cu colega ei de cameră în privinţa banilor. Deşi nu văzusem filmul de ani de zile, încă mi-l puteam aminti, practic, scenă cu scenă.

— Bine, am spus. Dar doar dacă apeşi pe buton ca să putem urmări filmul.

— Vrei să-ţi pierzi dimineaţa uitându-te la „Frumuşica”? În loc să câştigi bani?

— Este viaţa mea, am spus.

— Bine, dar să nu faci din asta un obicei, da? Eşti binevenit să treci pe aici după serviciu, dar nu înainte. Probabil că voi începe să am nevoie de somnul meu de frumuseţe.

— Apasă odată pe butonul ăla.

Ea şi-a ridicat uşor o sprânceană şi a ridicat telecomanda.

— Tocmai a început acum câteva minute.

— Ştiu.

— Obişnuiam să ne uităm împreună la el.

— Ştiu, am spus iar. Aşa cum am ştiut întotdeauna că aveai o pasiune pentru Julia Roberts.

Ea a râs şi filmul a început din nou, iar în următoarele câteva ore, eu şi sora mea ne-am uitat la film rostind replicile cu voce tare şi comentând pe margine, exact ca atunci când eram copii.

După film, Marge s-a dus în dormitor să tragă un pui de somn, iar eu şi Liz am băut cafea în bucătărie.

— Nu ştiu ce-o să mă fac, a spus Liz, având expresia cuiva depăşit de evenimente pe care le poate înţelege cu greu. În Costa Rica părea să fie bine. Abia dacă a mai tuşit şi mi-a fost mie greu să ţin pasul cu ea. Nu înţeleg cum putea să pară atât de sănătoasă în urmă cu o lună şi acum… A clătinat din cap nedumerită. Nu ştiu ce ar trebui să fac. Mi-am anulat programările de astăzi şi de mâine, dar Marge mi-a interzis să-mi iau concediu. Ea vrea ca eu să continui să muncesc cel puţin câteva zile pe săptămână, insistând că mama ta îmi poate ţine locul oricât este necesar. Că ar trebui să facem un program, sau ceva de genul acesta. Când şi-a ridicat privirea, aceasta era plină de durere. Este ca şi cum nu mă vrea prin preajmă.

— Nu este asta, am spus eu acoperindu-i mâna cu mâna mea. Te iubeşte. Ştii asta.

— Atunci de ce îmi tot spune să stau departe? De ce nu înţelege că eu doar vreau să fiu cu ea cât mai mult, pentru cât mai mult timp posibil? Mi-a strâns şi ea mâna înapoi în timp ce privea afară pe fereastră, în gol. Încă mai vrea să mergem la New York săptămâna viitoare, a adăugat în cele din urmă.

— Doar nu te gândeşti serios să vă duceţi, nu? Patinajul pe role era ceva, dar o excursie pentru vizitarea obiectivelor turistice într-unul dintre cele mai aglomerate oraşe din lume?

— Nu ştiu ce să fac. Aseară l-a întrebat pe doctor despre asta şi el a spus că dacă ea se simţea în stare, nu exista niciun motiv ca ea să nu meargă din moment ce era între sesiunile de chimioterapie. Dar cum pot să merg fără să-mi spun *Aceasta va fi ultima dată când Marge va vedea asta*, sau *Aceasta este ultima ocazie pentru Marge să facă asta*?

Ea se uita la mine căutând un răspuns, dar ştiam că nu aveam ce să spun.

Până la urmă, cele mai multe dintre întrebările ei erau la fel ca ale mele şi, de asemenea, nu aveau un răspuns.

Marţi dimineaţă, în prima zi din decembrie, am primit un mesaj de la Marge în care ne invita pe mine şi pe London la cină în seara aceea. Era un mod subtil de a-mi spune să nu trec pe acolo înainte.

Gândul m-a deprimat, şi după ce am lăsat-o pe London la şcoală, mi-am dat întâlnire cu Emily la o cafea. Îmbrăcată cu blugi şi cu un pulover gros cu guler, ea arăta la fel de proaspătă şi tânără ca o studentă de facultate.

— Arăţi obosit, a observat ea. Rezişti bine?

— Supravieţuiesc, am răspuns eu, trecându-mi o mâna obosită prin păr. Scuză-mă că nu te-am sunat în ultimele zile.

Ea şi-a ridicat mâinile imediat.

— Nu am de ce. Nu-mi pot imagina prin ce treci. Mi-am făcut griji pentru tine.

Indiferent de motiv, cuvintele ei erau o alinare.

— Mulţumesc, Em, am spus. Înseamnă mult pentru mine.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? a spus ea, atingându-mi mâna.

În următoarea oră am vorbit întruna, ceaşca mea de cafea răcindu-se treptat până la temperatura camerei. Ascultându-mă, mi-am dat seama că de când revenise Emily în viaţa mea, am trecut de la o catastrofă emoţională la alta. Chiar şi când m-a ţinut în braţe mai târziu, m-am trezit minunându-mă că ea încă mai era dispusă să mă accepte.

Pentru cina din seara aceea, Liz s-a întrecut pe sine ca să gătească ceva ce ştia că i-ar plăcea lui London – pui pané, cartofi condimentaţi şi o salată de fructe.

Când am sosit noi, mama tocmai pleca, şi am condus-o până la maşina ei. Înainte să urce în ea, s-a oprit.

— Marge nu vrea să mă lase să renunţ la niciunul dintre cluburile mele, a spus mama. De fapt, chiar a insistat să rămân la acelaşi program, dar Russ… Ea s-a încruntat a îngrijorare. Ea nu ştie cât de rău va

ajunge. Va avea nevoie de ajutor. E într-o fază de negare.

Am încuviinţat din cap, semnalând că m-am gândit la acelaşi lucru.

— Ştii ce mi-a spus chiar acum? Vrea ca tata să vină să-i repare câteva dintre zăbrelele de la verandă pentru că au putrezit. Şi câteva ferestre sunt lipite. Şi au o scurgere la chiuveta din baie. A fost foarte insistentă să îi repare aceste lucruri. De parcă ele chiar contează în acest moment. Mi-a aruncat o privire derutată. De ce ar face atâta caz pentru nişte scânduri de pe verandă? Sau pentru ferestre?

Deşi nu am răspuns, mi-am dat seama, într-un final, ce făcea Marge. Am ştiut dintr-odată de ce voia ca eu să vin pe la ea doar seara; de ce voia ca Liz şi mama să împartă timpul cu ea. Am ştiut de ce voia să vină tata să-i facă reparaţii la casă şi de ce insista să o ia pe London la o plimbare cu rolele.

Mai mult decât oricine, Marge ştia că fiecare dintre noi nu numai că voia să petreacă timp cu ea, dar că vom avea nevoie de el, înainte de sfârşit.

Pentru că efectele secundare al tratamentului iniţial de chimioterapie s-au diminuat în timpul săptămânii, Marge a devenit din ce în ce mai puternică. Şi voiam cu toţii să credem că tratamentul ei funcţiona, pentru că râvneam cu disperare chiar pentru şi câteva luni în plus cu ea.

Acum ştiu că doar Marge a înţeles la un anumit nivel intuitiv ce se întâmpla cu adevărat în interiorul trupului ei. S-a supus tratamentului încă de la început doar pentru că era ceea ce doream cu toţii să facă. Privind în urmă, îmi dau seama că ea a înţeles, chiar dacă acceptase, că nu avea să încetinească deloc evoluţia bolii.

Mă întreb chiar şi astăzi cum de a ştiut.

Liz şi mama au pus la punct un program, astfel încât una dintre ele să fie mereu în casă în timpul

zilei, de îndată ce Marge şi Liz aveau să se întoarcă de la New York.

În vinerea următoare de după cina pe care am luat-o la Marge acasă, tata şi-a luat o dimineaţă liberă de la serviciu şi s-a dus la Marge având în portbagaj cutia de unelte şi câteva zăbrele tăiate anterior. El a început procesul lent de reparare şi a luat o pauză la prânz; Marge şi tata au mâncat sendvişuri şi au băut ceai îndulcit pe veranda din spate, admirând munca tatei până în acel moment şi discutând despre perspectivele echipei Brave pentru sezonul din anul următor.

Sâmbătă, Marge a sosit la mine acasă după cursul de artă – acelaşi curs de artă unde London i-a modelat cadoul de Crăciun fără ştirea surorii mele – ca să o ia pe London la o plimbare cu rolele. Eu şi Liz am pornit împreună cu ele, privind de pe margine cum Marge o ajuta pe London să înainteze în jurul patinoarului. La fel ca majoritatea copiilor, London tot încerca să meargă cu patinele în loc să alunece, şi a trecut o jumătate bună de oră până să înveţe London să stăpânească mişcarea. Dacă nu ar fi fost Marge să o ţină pe London de ambele mâini – Marge patina cu spatele –, fetiţa mea ar fi căzut de cel puţin douăzeci de ori.

Cu toate acestea, până la sfârşitul şedinţei, ele au reuşit să patineze una lângă cealaltă, chiar dacă încet, şi se vedea că London era mândră când şi-a desfăcut în cele din urmă şireturile cu ajutorul lui Liz şi şi-a înapoiat rolele. M-am aşezat lângă Marge în timp ce ea s-a aplecat să-şi scoată patinele.

— Mâine o să te doară braţele şi spatele, am prezis eu.

După părerea mea, ea arăta obosită, dar nu puteam spune dacă era pentru că era bolnavă sau faptul că a tot trebuit să o prindă pe London înainte să cadă a fost extrem de obositor.

— O să fiu bine, a spus ea. London nu este foarte grea. Dar este o chestie mică şi vorbăreaţă. A vorbit întruna tot timpul. Chiar m-a tras de limbă să-i spun care este culoarea mea preferată la peşti. Habar nu

am avut ce să-i spun. Am zâmbit. Probabil că New Yorkul va părea odihnitor în comparaţie cu ea.

— Plecaţi mâine?

— Da… Abia aştept, a spus ea înveselindu-se. I-am spus lui Liz ca prima noastră oprire să fie la bradul de Crăciun din piaţa Rockefeller. Vreau să intru în atmosfera sărbătorilor.

— Să-mi trimiţi nişte poze, am spus.

— Îţi trimit, a promis ea. Apropo, ştiu ce vreau de Crăciun, a spus ea sarcastic. De la tine.

— Spune-mi.

— Îţi spun când mă întorc. Dar iată un mic indiciu: Vreau să merg cu tine undeva.

— Te referi la o excursie?

— Nu, a spus ea. Nu o excursie.

— Atunci unde?

— Dacă ţi-aş spune, nu ai mai fi surprins…

— Dacă nu-mi spui, atunci cum aş putea merge?

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta, bine?

Cu patinele scoase şi cu pantofii înapoi în picioare, am văzut-o aruncând o ultimă privire melancolică spre patinoar, începea să se aglomereze acum, umplându-se cu copii, cu grupuri de adolescenţi gălăgioşi şi câţiva adulţi nostalgici. După expresia lui Marge, am ştiut că se gândea în sinea ei că nu va mai avea niciodată ocazia să patineze din nou.

Mi-am dat seama că ziua de astăzi nu a fost doar despre învăţarea lui London să meargă cu rolele, sau realizarea unei amintiri pe care să o păstreze London pentru totdeauna. Marge a început şi procesul de a-şi lua adio de la lucrurile pe care le iubea.

Marge şi Liz au fost plecate timp de şase zile. Cât au fost ele plecate, am muncit ore întregi, dorind să realizez cât mai multe lucruri pentru noile campanii publicitare, dar mai ales încercând să mă abţin să mă gândesc la boala surorii mele. Aşa cum a promis, mi-a trimis fotografii cu bradul de Crăciun din piaţa

Rockefeller: una cu ea împreună cu Liz şi una doar cu ea.

Am trecut fotografiile prin Photoshop, le-am printat şi apoi le-am înrămat, având intenţia de a le dărui un set lui Marge şi lui Liz de Crăciun, şi păstrând alt set pentru mine.

Între timp, am fost contactat de alte două firme de avocatură, inclusiv de o firmă din Atlanta care găsise pe YouTube câteva dintre reclamele mele recente. Începând să lucrez la prezentările necesare, m-am trezit trecând în revistă ultimele şase luni.

Când am pornit agenţia, părea că toate grijile mele erau legate de afaceri sau de bani, şi la momentul respectiv, stresul mi s-a părut copleşitor. Lucrurile, m-am gândit, nu se puteau înrăutăţi, dar, cu toate acestea, îmi amintesc destul de clar cum m-a liniştit Marge că totul avea să fie bine în cele din urmă. Avea dreptate, desigur.

Pe de altă parte, ea nu s-ar fi putut înşela mai tare.

Sărbătorile continuau să se apropie.

— Ce planuri ai pentru Crăciun? Cu London? m-a întrebat Marge.

Era duminică după-amiază şi ea tocmai se trezise din somn, dar încă părea obosită. Ne aflam pe canapeaua ei, unde ea se învelise cu o pătură chiar dacă mie mi se părea cald în casă. Ea şi Liz s-au întors de la New York cu o zi înainte şi am vrut să o văd înainte să se întoarcă London de la Atlanta.

— Ai discutat până acum cu Vivian? Crăciunul este la doar două săptămâni distanţă, să ştii.

Uitându-mă la sora mea, mi s-a părut că ea pierduse şi mai mult în greutate faţă de când o văzusem la patinoar. Ochii ei aveau o privire adâncită şi vocea ei suna oarecum mai tare şi mai subţire.

— Încă nu, am spus. Dar pică din nou într-unul din weekendurile ei.

— Russ, ştiu că ţi-am mai spus şi înainte, dar nu este corect pentru tine să nu petreci nicio sărbătoare

cu London.

Nu, nu era. Dar nu puteam face mare lucru în privinţa asta, aşa că am încercat să schimb subiectul.

— Cum a fost la New York?

— A fost minunat, a oftat Marge. Dar aglomeraţia… uau. Erau cozi de-a lungul străzilor doar ca să poţi intra în unele magazine. Spectacolele au fost fantastice şi am avut câteva mese cu adevărat de neuitat. A menţionat unele dintre musicalurile pe care le-au văzut şi câteva restaurante în care au mâncat.

— Atunci înseamnă că a meritat?

— Cu siguranţă, a spus ea. Am stabilit cu hotelul să organizeze şi câteva seri romantice cât timp am stat acolo. Şampanie, căpşuni trase în ciocolată, petale de trandafir aruncate pe pat. De asemenea, mi-am adus şi o lenjerie nouă de corp ca să mă laud cu noua mea siluetă zveltă. Ea şi-a ridicat sprâncenele. Cred că am dat-o pe spate pe Liz.

— De ce nu ai vrut ca ea să poarte şosete?[20]

— Serios? La asta te gândeşti tu?

— Când sora mea începe să vorbească despre viaţa ei amoroasă, prefer să mă retrag în naivitate, i-am explicat eu. Eu nu îţi împărtăşesc detalii despre viaţa mea amoroasă.

— Tu deocamdată nu ai o viaţă amoroasă cu Emily. Şi dacă mă întrebi pe mine, ar fi timpul să faci ceva în privinţa asta.

— Suntem bine cum suntem acum, am insistat eu. Vorbim în fiecare seară la telefon, ne vedem la o cafea. Iar vineri seară am ieşit în oraş.

— Ce aţi făcut?

— Am luat cina. Şi apoi am fost la karaoke.

— Ai cântat la karaoke? Marge a fost luată prin surprindere.

— Ea a cântat. A fost ideea ei. Şi este destul de bună.

Marge a zâmbit şi s-a adâncit şi mai tare în canapea.

— Pare să fi fost distractiv, a spus ea. Nu foarte sexy sau romantic, dar distractiv. Ai vreo veste

despre casă?

— Au fost câteva vizionări pe ici, pe colo, dar deocamdată nimic oficial. Agentul meu imobiliar spune că vânzările din luna decembrie sunt întotdeauna mai lente. Vrea să organizeze o vizionare cu uşile deschise în ianuarie.

— Să-mi spui şi mie când. Voi veni cu Liz să ne prefacem că suntem interesate şi să lăudăm casa în faţa potenţialilor cumpărători.

— Ai lucruri mai bune de făcut decât să mergi la o vizionare.

— Probabil, a recunoscut ea. Dar tu pari mereu, să ai nevoie de ajutorul meu într-un fel sau altul. Toată viaţa mea a trebuit să am grijă de tine. Ea şi-a aruncat privirea în direcţia bucătăriei, unde Liz pregătea prânzul. Ar trebui să fac mai multă chimioterapie săptămâna asta. Vinerea viitoare, cred. Nu aştept deloc cu nerăbdare să o fac. Ea a oftat, un licăr de reţinere traversându-i chipul. S-a întors spre mine. Că mi-am amintit, probabil că ar trebui să facem joi ce am vorbit.

— Ce anume?

— Excursia noastră, ţii minte? a spus ea. Cadoul meu de Crăciun?

— Tu îţi dai seama că eu încă nu ştiu despre ce vorbeşti?

— Este în regulă. Vin eu să te iau la şapte. Liz o poate pregăti pe London de culcare dacă este în regulă pentru tine.

— Desigur, am spus. Ea şi-a reţinut un căscat şi mi-am dat seama că era timpul să plec. Cred că ar trebui să o iau din loc. Am o grămadă de lucruri de făcut pe care vreau să le termin înainte să ajungă London acasă.

— Bine, a spus ea. Abia aştept seara de joi. Să ai grijă să te îmbraci gros.

— Aşa voi face, am promis. M-am ridicat de pe canapea ezitând, după care m-am aplecat să o sărut pe sora mea pe obraz. Avea ochii închişi. Ne vedem mai târziu.

Ea a dat din cap fără să răspundă, şi după cum suna respiraţia ei, am ştiut că adormise din nou, chiar înainte să ajung până la uşa de la intrare.

Vivian a adus-o pe London pe la şapte în seara aceea. În timp ce limuzina aştepta în faţă şi London era în baie, am stat puţin de vorbă în bucătărie.

— În legătură cu Crăciunul, a spus ea trecând direct la subiect. Cred că ar fi mai bine să-l petrecem aici. Pentru London, vreau să spun. Va fi ultimul ei Crăciun în această casă. Pot să rămân în camera de oaspeţi dacă este în regulă pentru tine. Şi-a luat geanta şi a scos din ea o bucată de hârtie. Am cumpărat deja câteva lucruri, dar mi-ar fi mai uşor dacă ai lua tu câteva dintre celelalte lucruri, astfel încât să nu trebuiască să car totul până aici. Am făcut o listă. Tu doar păstrează chitanţele şi putem împărţi totul la final.

— Aşa este mai uşor, am fost eu de acord, gândindu-mă la ce mi-a spus Marge despre sărbători şi ştiind că va fi încântată.

— Am văzut-o pe Marge astăzi, am spus eu sprijinindu-mă de blat.

— Cum se simte?

— A început deja să doarmă mult.

Vivian a dat din cap, coborându-şi privirea.

— Este groaznic, a spus ea. Ştiu că tu crezi că eu şi Marge nu ne-am înţeles prea bine, dar mereu mi-a plăcut de ea. Şi ştiu că nu merită asta. Vreau ca tu să ştii. A fost întotdeauna o soră grozavă.

— Încă este, am spus, dar imediat ce am rostit cuvintele, m-am întrebat oare cât de mult timp aş mai fi putut să le spun.

Miercuri după şcoală, eu şi Emily am planificat să ducem copiii la o pepinieră cu brazi de Crăciun, de unde îţi puteai alege bradul. O mare parte a locului era decorată ca satul lui Moş Crăciun, iar copiii l-au putut întâlni pe Moş înainte să-i viziteze atelierul,

unde erau servite ciocolată caldă şi fursecuri. Chiar mai bine, cei de la pepinieră îţi puteau livra şi instala bradul în suportul lui, ceva de care aveam nevoie din moment ce am bănuit că maşina mea Prius ar fi fost strivită altfel sub greutatea copacului.

Când i-am menţionat lui Marge despre acest plan, ea a insistat să ne întâlnim acolo cu ea şi cu Liz.

Mai erau nouă zile până la Crăciun.

Marge a coborât din maşină în parcarea cu pietriş. Când am îmbrăţişat-o, am putut simţi muchiile ascuţite ale cutiei sale toracice, cancerul muşcând încet din ea din interior. Cu toate acestea, părea să aibă mai multă energie decât imediat după ce s-a întors de la New York.

— Şi să înţeleg că acesta este Bodhi, a spus Marge strângându-i mâna cu o atingere formală. Eşti foarte înalt pentru vârsta ta, a remarcat ea, înainte să înceapă să-l întrebe despre activităţile preferate şi ce îşi dorea pentru Crăciun. Când copiii au devenit agitaţi vizibil, i-am lăsat să alerge prin pepinieră, unde se pierdeau repede printre triunghiurile veşnic verzi.

Eu şi Emily am pornit în urma lor, plimbându-ne cu Marge şi cu Liz.

— Cum se desfăşoară pentru tine perioada sărbătorilor, Em? a întrebat Marge. Pleci undeva?

— Nu, a spus ea. Vom face doar lucrurile pe care le facem de obicei. O să-mi văd sora şi părinţii. Încă de când a început London să meargă pe bicicletă, Bodhi mi-a tot cerut una – chiar dacă eu nu sunt atât de încrezătoare în capacitatea de a-l învăţa să meargă pe ea.

— O vei ajuta tu, nu-i aşa, Russ? a spus Marge lovindu-mă cu cotul.

Eu am făcut o grimasă.

— Marge s-a priceput întotdeauna să mă ofere voluntar pentru diverse lucruri.

— Cred că-mi amintesc asta, a râs ea. Russ mi-a spus că v-aţi simţit bine la New York?

Cele două au rămas puţin în urmă, absorbite de conversaţia lor. Eu am luat-o pe Liz de braţ şi am

urmărit cărarea pe care porniseră copiii.

— Cum merge programul cu mama? am întrebat.

— Merge bine, bănuiesc. Am redus programul de muncă la trei zile pe săptămână, aşa că mama ta va veni în celelalte două zile ale săptămânii.

— Marge pare să fie bine astăzi.

— A fost puţin obosită în această dimineaţă, dar s-a înviorat pe drum încoace. Cred că faptul că participă la astfel de lucruri o face să se simtă ca şi cum nu este nimic în neregulă cu ea, cel puţin o mică perioadă. La fel a fost şi când eram la New York.

— Mă bucur că a vrut să vină. Pur şi simplu, nu vreau ca ea să rămână fără putere.

— Eu i-am zis acelaşi lucru, a spus Liz. Şi ştii care a fost răspunsul ei?

— Nu ştiu.

— Mi-a spus să nu-mi mai fac atâtea griji pentru că ea încă mai are ceva important de făcut.

— Ce a vrut să spună?

Liz a clătinat din cap.

— La fel ca tine, nici eu nu ştiu.

Când ne-am oprit şi le-am aşteptat pe Emily şi pe Marge să ne prindă din urmă, am cugetat la cuvintele criptice ale surorii mele. Ea a fost întotdeauna plină de surprize, şi m-am întrebat care erau ultimele mistere pe care le ascundea în mânecă.

În seara următoare, Marge şi Liz au sosit la mine acasă la şapte fix. Imediat ce a intrat Liz pe uşă, London a luat-o de mână şi a condus-o sus până la ea în dormitor ca să-i arate acvariul.

Marge era înfofolită cu o eşarfă şi o pălărie, în ciuda temperaturilor relativ blânde. De asemenea, purta mănuşi şi jacheta supradimensionată şi lungă pe care i-am dus-o eu la spital.

— Eşti gata? a spus ea nerăbdătoare, fiind clar că era gata de plecare.

Mi-am luat jacheta şi mi-am pus o pereche de mănuşi şi o pălărie, chiar dacă nu credeam că aveam

nevoie de ele.

— Unde mergem?

— Ai să vezi, a spus ea. Haide. Înainte să-mi pierd răbdarea.

Încă eram intrigat, dar cum am început să mergem pe drumurile pe care le recunoşteam, am înţeles brusc ce avea ea în minte.

— Doar nu vorbeşti serios, am spus eu când ea a tras maşina în faţa porţilor şi a oprit motorul.

— Ba da, a spus ea cu fermitate. Iar acesta este cadoul tău de Crăciun pentru mine.

Uitându-mă în sus, turnul de apă se contura – imposibil, incomensurabil de înalt.

— Este ilegal să urcăm în turnul de apă, am spus.

— Întotdeauna a fost ilegal. Iar asta nu ne-a oprit înainte.

— Eram copii, am răspuns eu.

— Iar acum nu suntem, a spus ea. Eşti pregătit? Ia-ţi pălăria şi mănuşile. S-ar putea să bată vântul acolo sus.

— Marge…

S-a uitat la mine.

— Pot să urc, a spus ea cu o voce care nu lăsa loc de un refuz. După o încă rundă de chimioterapie, poate că nu voi mai fi în stare. Dar în acest moment încă pot să o fac şi vreau ca tu să vii cu mine.

Nu a aşteptam răspunsul meu. A ieşit din maşină şi s-a îndreptat către scara din oţel, lăsându-mă paralizat de nehotărât. Până am ieşit eu, ea se afla deja la aproape doi metri în aer. Ceea ce însemna, desigur, că nu aveam de ales decât să încep să urc. Dacă obosea, dacă devenea slăbită sau ameţea, trebuia să fiu acolo să o prind. În cele din urmă, teama pentru ea a fost cea care m-a impulsionat să o urmez.

Marge nu a minţit. Deşi a trebuit să facă opriri dese, ea pornea mai departe în mod inevitabil, deplasându-se din ce în ce mai sus. Sub mine, am putut vedea acoperişuri, şi am prins mirosul fumului de la coşuri. Am fost recunoscător pentru mănuşi,

pentru că treptele de metal erau destul de reci cât să-mi înţepenească mâinile.

Când am ajuns într-un final în vârf, Marge a pornit către locul unde o găsisem în acea noapte teribilă de când era la facultate. La fel ca atunci, ea şi-a lăsat picioarele să se legene peste pasarela îngustă, iar eu m-am dus repede lângă ea. Mi-am pus din nou braţul în jurul ei, în cazul în care ameţea.

— Cred că simţi frigul, am spus.

— Vorbeşte pentru tine, a răspuns ea. Eu mi-am pus izmene lungi înainte să vin.

— Bine, am spus. Atunci mişcă-ţi fundul mai aproape de mine ca să mă încălzesc şi eu.

Ea a făcut întocmai, şi pentru un timp, am admirat panorama cartierului. Era prea frig pentru sunetele de noapte, cum ar fi greierii sau broaştele, în schimb, am auzit murmurul slab al clopoţeilor de vânt şi sunetul vântului cum foşnea ramurile copacilor. Asta, şi sunetul făcut de Marge când respira, încet şi umed. M-am întrebat câtă durere strânsese în ea.

Cancerul, până la urmă, aduce întotdeauna durere.

— Îmi amintesc când m-ai găsit aici, beată ca un sconcs, a spus ea. Ei bine, nu-mi amintesc tot – de fapt nu-mi amintesc prea multe din noaptea aceea, în afară de momentul în care ai apărut brusc.

— A fost o noapte grea, am spus eu.

— Eu mă întreb uneori ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi apărut tu. Mă întreb dacă chiar m-aş fi aruncat sau poate dacă aş fi căzut. Aveam inima foarte rănită din cauza lui Tracey în acel moment, dar, privind în urmă acum, nu mă pot abţine să nu cred că a fost un lucru bun. Pentru că în cele din urmă am găsit-o pe Liz. Şi ce am eu cu Liz nu seamănă deloc cu ce-am avut cu Tracey. Vreodată. Eu şi ea funcţionăm pur şi simplu, ştii?

— Da, ştiu. Aveţi ceva ce îşi doreşte toată lumea.

— Îmi fac griji pentru ea, a recunoscut Marge. Este atât de pricepută în a ajuta alţi oameni să treacă prin problemele lor, dar cred că oferă prea mult la

serviciu şi nu mai rămâne prea mult pentru ea. Şi mă sperie. Pentru că vreau să fie bine. Vreau să fie fericită. S-a uitat afară în depărtare, aproape încercând să vadă în viitor. Vreau ca într-o zi să găsească pe cineva nou, pe cineva care să o iubească la fel de mult ca mine. Cineva cu care să poată îmbătrâni împreună.

Am înghiţit, forţând strânsoarea din gâtul meu.

— Ştiu.

— Când a fost la New York, a jurat că nu are niciun interes de a găsi vreodată pe altcineva. Şi chiar m-am enervat destul de rău pe ea. Ne-am certat şi după aceea m-am simţit foarte prost în privinţa asta. Amândouă am făcut-o, dar…

— Se întâmplă multe lucruri, Marge, am spus eu cu o voce blândă. Ea înţelege. Şi va fi bine. Dacă m-a auzit, Marge n-a dat niciun semn.

— Ştii ce mă mai sperie?

— Ce anume?

— Că o să piardă legătura cu London. O iubeşte atât de mult pe fetiţa aceea… London reprezintă o mare parte a motivului pentru care ne-am dorit propriii copii. Şi acum…

— Liz va face întotdeauna parte din familie, am întrerupt-o eu. Mă voi asigura ca Liz să joace un rol important în viaţa lui London.

— Şi dacă London se mută la Atlanta? a insistat Marge.

— Va continua să o vadă regulat pe Liz, am asigurat-o eu.

— Dar tu nu o vei avea decât în vacanţele ocazionale şi în fiecare weekend, nu? Poate câteva săptămâni vara?

Am ezitat.

— Îţi spun sincer că nu ştiu ce se va întâmpla cu London, am spus. Vivian fusese mai generoasă şi mai puţin volatilă după ce a aflat despre Marge. Dar apoi, era cea mai puţin predictibilă persoană pe care o cunoşteam şi eram precaut în a face anumite promisiuni pe care nu le puteam ţine.

S-a întors spre mine.

— Trebuie să lupţi pentru ea, m-a îndemnat Marge. London ar trebui să locuiască cu tine.

— Vivian nu va lăsa să se întâmple asta. Şi mă îndoiesc că o vor face şi instanţele.

— Atunci trebuie să te gândeşti la ceva. Pentru că lasă-mă să-ţi spun ceva – fetele au nevoie de taţii lor. Uită-te la mine şi la tata. Se poate să nu fi fost cel mai expresiv tip din lume, dar am ştiut mereu la un nivel foarte profund că el era mereu lângă mine. Şi uite ce a făcut pentru mine când le-am spus cum sunt. Nu ne-am mai dus la biserică, pentru numele lui Dumnezeu! El m-a ales pe *mine* – împotriva lui Dumnezeu, împotriva comunităţii noastre, împotriva tuturor. Şi dacă nu te vei afla în preajma lui London când se va confrunta cu propriile ei greutăţi din viaţă, se va simţi abandonată de tine. Trebuie să fii acolo pentru ea – în fiecare zi, nu doar din când în când. Ea a rămas tăcută pentru o clipă, aproape gâfâind din cauza efortului. În orice caz, ea este obişnuită ca tu să fii părintele principal acum, a adăugat ea. Şi te pricepi de minune la asta.

— Încerc, Marge, am spus.

M-a apucat de braţ şi a spus cu voce aprigă:

— Trebuie să faci mai mult decât atât. Trebuie să faci tot ce poţi pentru a rămâne în viaţa lui London. Nu ca tată de weekend sau de vacanţă, ci ca părintele care este mereu alături de ea ca să o ţină în braţe când plânge, să o ridice când cade, să o ajute să facă temele. Să o sprijine atunci când ea nu mai poate vedea drumul înainte. Are nevoie de acestea de la tine.

M-am uitat în jos la străzile goale de sub noi, periate de strălucirea de halogen de la iluminatul stradal.

— Ştiu că are, am spus încet. Eu sper doar să nu dau greş.

Duminică dimineaţă a fost livrat bradul de Crăciun, iar eu şi London am petrecut prima parte a zilei înşirând lumini printre ramuri şi decorându-l

peste tot. Când le-am sunat pe Marge şi pe Liz mai târziu în acea după-amiază să văd dacă vor să treacă pe la noi să bem un lichior de ou, Liz a răspuns la telefon şi mi-a spus că nu vor putea veni.

— A fost o zi destul de proastă, a spus Liz.

Marge a îndurat vineri a doua rundă de chimioterapie, a doua zi după ce am fost la turnul de apă, şi eu nu am mai văzut-o de atunci. Potrivit lui Liz, starea de rău şi durerile erau mai mari decât prima dată, iar Marge abia a putut să coboare din pat.

— Pot să ajut cu ceva?

— Nu, a răspuns. Mama şi tatăl tău au fost aici aproape toată ziua. Încă se află aici. Şi-a coborât vocea. Cred că tatăl tău este foarte îndurerat să o vadă aşa pe Marge. El continuă să găsească lucruri noi de reparat. Este greu şi pentru mama ta, desigur, dar ea a trecut prin asta de atât de multe ori încât măcar ştie la ce să se aştepte. Tatăl tău încearcă din greu să fie puternic pentru Marge, dar îl distruge pe interior. O iubeşte foarte mult, e fata lui. Amândoi o iubesc.

M-am trezit gândindu-mă la ce mi-a spus Marge în seara aceea la turnul de apă, despre a fi genul de tată care este acolo pentru tot, mereu. Chiar şi până la final, se pare.

— Este un tată grozav, Liz, am spus eu. Sper să pot fi pe jumătate tatăl care este el.

Luni, în ultima zi de şcoală a lui London înainte de vacanţa de iarnă, am ajuns în cele din urmă la lista de Crăciun pe care mi-a lăsat-o Vivian. Serviciul m-a ţinut ocupat în majoritatea zilelor şi în concentrarea mea binară asupra „clienţilor” şi lui „Marge”, lista lui Vivian mi-a ieşit din minte. Din fericire, Emily mai avea încă de făcut câteva cumpărături de ultim moment, aşa că mai târziu în acea dimineaţă am colindat împreună din magazin în magazin. Crăciunul fiind doar la patru zile distanţă, am fost îngrijorat că anumite articole aveau

să fie epuizate, dar am reuşit să găsesc tot de pe lista lui Vivian.

La jumătatea cumpărăturilor, eu şi Emily am luat o pauză pentru masa de prânz. La mall exista o cafenea şi deşi mâncarea mirosea bine, eu nu prea am avut poftă. În dimineaţa aceea m-am cântărit şi am văzut că am început să slăbesc din nou. Şi nu eram singurul, Liz pierduse şi ea în greutate, şi am observat că uneori arăta neîngrijită, ca şi cum nu o mai interesa de aspectul ei. Părul ei, prins adesea într-o coadă de cal neglijentă, îşi pierdea strălucirea. Şi mama şi tata sufereau, de asemenea. Tata părea să fi dobândit o cocoaşă în ultimele câteva săptămâni, iar chipul mamei era mai brăzdat de îngrijorare cu fiecare zi care trecea.

Dar suferinţa noastră nu era nimic în comparaţie cu cea a lui Marge. Mersul devenise dureros pentru ea şi de multe ori se chinuia ca să rămână trează chiar şi o oră. Când o vizitam, stăteam uneori cu Marge în dormitorul ei întunecat, ascultând cum părea să se lupte să respire, chiar şi atunci când dormea. Câteodată gemea în somn şi mă întrebam dacă visa. Mă gândeam că măcar dacă ar fi visat ceva care să o facă să zâmbească.

Astfel de gânduri mă preocupau, chiar şi în compania lui Emily, indiferent de împrejurimi. Când mi-a sosit prânzul, m-am uitat la el inexpresiv, imaginându-mi chipul costeliv al lui Marge. Am luat o singură înghiţitură înainte să împing farfuria deoparte.

Dacă Marge nu putea să mănânce, cred că exista o parte din mine care simţea că şi eu meritam acelaşi lucru.

— Trebuie să vii până aici, a spus Marge fără o introducere, imediat după ce am răspuns la telefon. Tocmai ce o lăsasem pe Emily acasă în urmă cu câteva minute.

— De ce? Eşti bine?

— Chiar vrei să-ţi răspund la această întrebare? a spus ea cu o urmă a vechiului ei umor sarcastic. Dar da, mă simt mai bine decât înainte şi am vrea să vii până aici.

— Trebuie să o iau pe London de la şcoală peste puţin timp. Şi trebuie să las cadourile acasă înainte de asta.

— Vino pe aici în drumul tău şi lasă cadourile la noi, a spus ea. London nu le va găsi în acest fel.

Când am ajuns acasă la ea după câteva minute, am început să descarc sacoşele din portbagaj. M-am uitat în sus şi am văzut-o pe mama apărând în pragul uşii de la intrare. Chiar şi cu ajutorul ei, a trebuit să fac două drumuri ca să descarc tot.

— Nu ştiu unde să pun toate astea, am spus eu uitându-mă la muntele de sacoşe de pe podeaua bucătăriei. Oare London chiar are nevoie de toate astea? m-am întrebat.

— Am să le pun pe toate într-unul dintre dulapuri, a spus mama. Du-te înăuntru. Marge te aşteaptă.

Am găsit-o pe Marge pe canapea, învelită ca de obicei într-o pătură, cu draperiile din camera de zi trase. Luminile din bradul de Crăciun aruncau o strălucire veselă, dar în zilele de când o văzusem eu ultima oară, ea părea să fi îmbătrânit ani de zile. Pomeţii ieşeau ascuţiţi în relief sub gropile adâncite de sub ochii ei, iar braţele îi arătau slabe şi vâscoase. Am încercat să-mi ascund uimirea faţă de cum arăta şi m-am aşezat lângă ea.

— Am auzit că ai avut câteva zile dificile, am zis eu dregându-mi vocea.

— M-am simţit şi mai bine, asta e sigur. Sunt în curs de refacere acum, dar… A scăpat un zâmbet, o fantomă a umorului ei. Mă bucur că ai trecut pe aici. Voiam să vorbesc cu tine. Mi se părea că face un efort să vorbească. M-a sunat Emily cu puţin timp în urmă.

— Emily?

— Da, a spus ea. O mai ţii minte, nu? Păr superb, are un băiat de cinci ani, femeia pe care o iubeşti? În

orice caz, m-a sunat pentru că este îngrijorată pentru tine. Mi-a spus că nu mănânci.

— Te-a *sunat* pe tine? am spus eu, simţind cum îmi creştea iritarea. Acum, Marge urma să-şi facă griji de sănătatea mea?

— Am *rugat-o* să fie cu ochii pe tine şi să-mi spună cum eşti, a spus Marge pe o voce autoritară pe care mi-o aminteam din copilărie. Acesta fiind motivul pentru care te-am rugat să vii până aici. M-a privit cu un ochi critic. Ai face bine să mănânci o cină bună în seara asta, sau o să mă supăr foarte tare pe tine.

— Când ai discutat cu Emily „să fie cu ochii pe mine”? am întrebat.

— Când am fost în satul Moşului după brazi.

— Ai lucruri mai bune pentru care să-ţi faci griji decât pentru mine, Marge, am spus eu conştient de modul ursuz în care a sunat.

— Aici te înşeli, a spus ea. Este un lucru pe care nu te voi lăsa să mi-l iei.

Marţi, 22 decembrie, a fost ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de iarnă şi aceea a fost ziua în care am hotărât să împachetez toate cadourile. Cu o zi înainte, înainte să plec de la ea de acasă, Marge m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu împachetatul din moment ce darurile se aflau acolo oricum.

Când am ajuns la ea cu hârtie de ambalat, după ce am lăsat-o pe London la şcoală, primul meu gând a fost că Marge arăta mai bine decât cu o zi înainte. În acelaşi timp însă, uram faptul că începusem să fac aceste evaluări de fiecare dată când o vedeam, doar ca să-mi evaluez speranţele, în funcţie de modul în care părea să fie.

Liz era cu ea acasă în acea zi şi a scos un strigăt de veselie când am adus noi cadourile în bucătărie şi am început să le împachetăm. La cererea lui Marge, ea ne-a făcut tuturor câte o cană cu ciocolată caldă, densă şi spumoasă, deşi am observat că sora mea a băut prea puţin.

Marge a împachetat câteva dintre cadourile mici înainte să se sprijine cu spatele pe scaun, lăsând restul pentru mine şi Liz.

— Tot nu-mi convine că o suni pe Emily ca să mă verifici, am mormăit eu.

În ciuda condiţiei sale, era clar că Marge se bucura de disconfortul meu, după cum reieşea din sclipirea din ochii ei.

— De aceea nu ţi-am cerut permisiunea. Şi dacă te interesează, noi nu am vorbit doar despre asta. Am vorbit despre multe lucruri.

Nu eram sigur dacă-mi plăcea cum suna asta.

— Ce lucruri?

— Asta ne priveşte pe noi două, a spus. Dar deocamdată vreau să ştiu dacă ai mâncat aseară. Raportul complet, te rog.

— Am făcut fripturi pentru mine şi London, am oftat eu. Şi piure de cartofi.

— Bun, a spus ea cu satisfacţie. Acum, ai vorbit cu Vivian despre planurile de Crăciun din acest an? În afară de faptul că vine ea în Charlotte?

Tradiţia din familia mea era ca în Ajunul Crăciunului să ne adunăm cu toţii acasă la părinţii mei. Mama pregătea o cină elaborată, iar după aceea îi permiteam lui London să deschidă cadourile de la rude în timp ce la televizor puneam filmul „O viaţă minunată”[21]. În dimineaţa de Crăciun, acasă la noi, eu şi Vivian petreceam singuri timpul cu London.

— Încă nu am intrat în detalii, am spus. Ea vine abia mâine. O să stabilim atunci.

— Probabil că va trebui să-i cumperi şi ei ceva, a subliniat Marge. Pentru binele lui London, ca să o vadă şi ea pe mama ei desfăcând nişte cadouri. Nu trebuie să fie ceva mare.

— Ai dreptate, am spus. Nu m-am gândit la asta.

— Ce i-ai cumpărat lui Emily de Crăciun?

— Deocamdată nimic, am recunoscut eu.

— Te-ai gândit la ceva? Nu mai ai foarte mult timp…

— Nu ştiu, am spus eu uitându-mă la Marge şi la Liz pentru inspiraţie. Un pulover, poate? Sau o

jachetă drăguţă?

— Acestea ar putea fi o parte, dar ea mi-a spus ce ţi-a luat ţie, aşa că va trebui să vii cu ceva mai bun de atât.

— Cum ar fi bijuterii, sau ceva de genul acesta?

— Dacă vrei, sunt sigură că va aprecia şi asta. Dar mă gândeam că trebuie să faci ceva din suflet.

— Cum ar fi?

— Eu cred, a spus ea rostind cuvintele, că ar trebui să-i scrii o scrisoare.

— Ce fel de scrisoare?

Marge a ridicat din umeri.

— Meseria ta este să scrii, Russ. Spune-i cât de mult a însemnat ea pentru tine în ultimele luni. Cât de mult îţi doreşti să rămână în viaţa ta. Spune-i… a zis Marge zâmbind, că vrei să-ţi mai acorde încă o şansă.

M-am simţit jenat.

— Ea ştie deja ce simt pentru ea. Îi spun asta tot timpul.

— Scrie-i oricum o scrisoare, m-a îndemnat Marge. Ai încredere în mine. Vei fi bucuros că ai făcut-o.

Am făcut aşa cum mi-a sugerat Marge. Cu London după mine – lecţiile de pian începeau abia după Anul Nou –, de la şcoală am condus direct la mall, unde am găsit câteva cadouri pentru Vivian: parfumul ei preferat, o eşarfă şi un nou roman al unui scriitor care îi plăcea. De asemenea, am mai cumpărat o jachetă brodată cu mătase pentru Emily, una care eram sigur că i-ar fi completat stilul bogat în culori şi uşor boem, şi un lanţ de aur cu un pandantiv din smarald care i-ar fi scos în evidenţă culoarea ochilor. Mai târziu, după ce s-a dus London la culcare, m-am aşezat la masa din bucătărie şi i-am scris lui Emily o scrisoare. Mi-a trebuit mai mult de o ciornă să o fac cum trebuie, în ciuda textelor pe care le făceam pentru serviciu, să scriu din inimă a fost un lucru cu totul diferit, şi mi s-a părut greu să

găsesc acel echilibru delicat dintre emoţia pură şi dulcegăria sentimentală.

În cele din urmă, am fost mulţumit de scrisoare şi recunoscător că Marge îmi făcuse această sugestie. Am sigilat-o într-un plic şi eram pe cale să pun carnetul şi stiloul înapoi în sertar când am realizat dintr-odată că nu terminasem încă.

Am lucrat până a trecut mult de miezul nopţii şi i-am scris şi lui Marge o scrisoare.

Vivian a sosit la puţin timp după prânz în ziua următoare, nu cu mult după ce am lăsat eu cadourile acasă la Emily. Cu bradul deja împodobit, eu şi London ne-am petrecut dimineaţa decorând şemineul şi agăţând ciorapii. Pe London nu a deranjat-o deloc; era mândră că era destul de mare să ajute.

Am lăsat-o pe Vivian să stea cu London un timp înainte de a-mi semnala dorinţa de a vorbi cu ea. Retrăgându-se în bucătărie cât timp se uita London la televizor, am întrebat-o ce voia să facă în Ajunul Crăciunului. La întrebarea mea, ea s-a uitat la mine ca şi cum ar fi fost evident.

— Ei bine, nu mergem acasă la părinţii tăi, aşa cum am făcut mereu? Ştiu că ar putea fi puţin ciudat având în vedere ce se întâmplă, dar este ultimul Crăciun al lui Marge şi vreau ca London să petreacă timp cu ea şi cu familia, aşa cum a făcut mereu. De aceea am venit acasă în primul rând.

Chiar dacă noi nu mai eram îndrăgostiţi, m-am gândit în sinea mea că existau încă momente în care îmi aminteam de câteva dintre motivele pentru care mă căsătorisem cu Vivian.

Ajunul Crăciunului şi ziua de Crăciun s-au desfăşurat aşa ca întotdeauna.

La început, atmosfera a fost puţin încordată în Ajunul Crăciunului, din motive evidente. Toată lumea era politicoasă cu toată lumea şi am fost

primiţi cu sărutări şi îmbrăţişări când eu, Vivian şi London am apărut acasă la părinţii mei. Dar până mi-am terminat primul pahar de vin, era clar că singurul scop al fiecăruia din seara aceea era să facem adunarea plăcută de dragul lui London – şi al lui Marge.

Vivian a apreciat cadourile pe care i le-am dăruit, iar pentru mine, ea a cumpărat un echipament de alergat şi un FitBit[22]. Marge şi Liz s-au bucurat când au primit vaza pe care a făcut-o London pentru ele, minunându-se în special de culorile peştilor pictaţi de London. Lacrimile le străluceau în ochi când au deschis fotografiile înrămate pe care le făcuseră la New York, iar sora mea a luat plicul cu scrisoarea pentru ea zâmbind tandru. London a primit cam de la toată lumea o grămadă de lucruri pentru păpuşa Barbie şi după ce au fost deschise cadourile, noi am pus filmul „O viaţă minunată" în timp ce London s-a jucat cu noile sale jucării.

Singurul eveniment cu adevărat notabil al serii a avut loc după ce am terminat toţi de deschis cadourile. Am privit cu colţul ochiului cum Marge şi Vivian s-au strecurat din camera de zi şi s-au închis în birou.

Zumzetul încet al vocilor lor abia se auzea din spatele uşilor închise parţial. Era ciudat să le văd pe cele două vorbind atât de intim, dar am ştiut exact ce se întâmplă.

La fel ca noi toţi, Vivian şi-a dorit să aibă ocazia să-şi ia adio.

În ziua de Crăciun, odată ce London şi-a deschis restul cadourilor, am plecat de acasă astfel încât Vivian să poată petrece puţin timp singură cu London. Până în acel moment am fost împreună aproape continuu în timpul celor patruzeci şi opt de ore, şi dacă eu aveam nevoie de o pauză fără ea, eram sigur că Vivian simţea acelaşi lucru. Cordialitatea, ca să nu mai vorbim de veselia forţată, în mijlocul unei dispute asupra divorţului şi

custodiei, nu era un lucru uşor de suportat pentru nimeni.

I-am trimis un mesaj lui Emily, întrebând-o dacă puteam trece pe la ea şi am primit un răspuns rapid în care mă îndemna să vin. Mi-a spus că avea un cadou pentru mine şi voia să vin să-l văd.

Chiar înainte să cobor din maşină, ea a sărit de pe verandă ca să vină spre mine. Când s-a apropiat, şi-a pus braţele în jurul meu şi ne-am ţinut în braţe în lumina pală a soarelui din acea zi rece de decembrie.

— Îţi mulţumesc pentru scrisoare, a şoptit ea, este absolut minunată.

Am urmat-o pe Emily înăuntru, făcându-mi loc printre un teanc de jucării noi şi hârtie ruptă de ambalaj, în centru căreia stătea noua bicicletă strălucitoare a lui Bodhi. Ea a înaintat către bradul de Crăciun şi, ajungând în spatele lui, a scos un pachet plat, dreptunghiular.

— M-am gândit să ţi-l dau înainte de Crăciun, dar pentru că stă Vivian în acasă, am zis că ar fi mai bine să ţi-l dau aici.

Am tras de hârtia în care era împachetat, care s-a desfăcut cu uşurinţă. De îndată ce am văzut ce făcuse Emily, tot ce am putut face a fost să mă uit fix, amintirea venindu-mi în minte într-o secundă. Fiind copleşit, nu am putut să vorbesc.

— L-am înrămat, dar o poţi schimba cu altceva, a spus Emily cu o voce timidă. Nu ştiam unde ai vrea să-l atârni.

— Este incredibil, am spus în cele din urmă, fără să-mi pot lua ochii de la imagine. Emily pictase fotografia cu mine şi London dansând în afara acvariului, dar părea şi mai real, oarecum mai viu decât fotografia în sine. Era de departe cel mai însemnat cadou pe care-l primisem vreodată, şi mi-am înfăşurat braţele în jurul lui Emily, înţelegând dintr-odată de ce fusese Marge atât de insistentă să-i scriu lui Emily o scrisoare.

Ea ştia că Emily îmi oferea un cadou din inimă, şi Marge voia să se asigure că îi dăruiam şi eu unul la fel. Marge a avut grijă de mine, încă o dată.

Anul a înaintat către concluzia sa inevitabilă. Vivian s-a întors la Atlanta. Am închis biroul pentru toată săptămâna şi mi-am petrecut majoritatea timpului cu London. Am trecut zilnic pe la Marge şi Liz – Marge a continuat să-şi revină, crescându-ne speranţele – şi am văzut-o pe Emily de trei ori, chiar dacă de două ori în compania copiilor. Singura excepţie a fost în Ajunul Anului Nou, când am invitat-o în oraş pentru cină şi dans.

La cumpăna dintre ani, aproape am sărutat-o. Şi ea aproape m-a sărutat, şi am râs amândoi despre asta.

— Curând, am spus.

Da, curând, a răspuns ea.

Şi totuşi, oricât de romantic a fost acel moment, am simţit realitatea venind din urmă.

M-am gândit că în anul 2015 am pierdut totul.

Am presupus că în anul 2016 urma să pierd şi mai mult.

CAPITOLUL 25

Pentru zilele de altădată

Planurile romantice ale lui Marge pentru Liz la New York nu au fost fără precedent. În preajma aniversării lor de cinci ani de relaţie, Marge a surprins-o pe Liz cu un joc elaborat de vânătoare de Ziua Îndrăgostiţilor.

Când Marge mi-a dezvăluit iniţial planurile sale, recunosc că am fost şocat pentru că părea ceva cu totul diferit faţă de sora pe care o ştiam. Până la urmă, ea era contabilă şi deşi generalizările ar putea fi nedrepte, ea mi s-a părut întotdeauna mai mult o deşteaptă adeptă a pragmatismului decât o concubină siropoasă.

Deşi Marge îşi afişa rareori latura sa romantică, ea făcea în mod clar un lucru extraordinar atunci când alegea să o facă într-adevăr, jocul de vânătoare s-a dovedit a fi lucrarea unui maestru planificator. New York a fost mic copil în comparaţie cu acesta.

Piesa centrală a vânătorii de Ziua Îndrăgostiţilor – care includea locaţii de prin tot oraşul Charlotte – a fost o serie de zece ghicitori. Acestea erau scrise în versuri şi duceau la anumite dezvăluiri. De exemplu:

Astăzi, dragă Liz, ne vom distra,
Ca să-ţi reamintesc că tu eşti singura.
Aşa că du-te în locul în care eşti doar tu
Dimineaţa devreme şi noaptea târziu.
Apoi uită-te la stânga, dragă draga mea,
Şi primul tău indiciu acolo va apărea.

Marge a lipit primul indiciu – o cheie mică – lângă oglinda din baie, acesta conducând-o pe Liz la o căsuţă poştală pe care trebuia să o deschidă cu cheia. În interiorul cutiei se afla o altă ghicitoare… şi tot aşa. Unele indicii erau mai grele decât altele. Unul i-a cerut lui Liz să termine un pahar de şampanie ca să găsească indiciul următor, care era lipit pe fundul paharului de şampanie. În acel moment am fost uimit de amploarea şi inventivitatea planului făcut de Marge.

Privind înapoi, nu mai sunt surprins de planurile elaborate ale lui Marge pentru Ziua Îndrăgostiţilor, sau de modul meticulos în care-şi mişcă picioarele. Nu mă mai gândesc la asta ca fiind ceva ieşit din comun. Pentru că elaborarea planurilor pentru fericirea altor oameni era ceea ce făcea ea cel mai bine.

Sora mea, contabila, avea întotdeauna un plan mai ales pentru persoanele iubite.

Amintirile mele de la începutul anului 2016 sunt distilate într-o serie de momente intense, plasate pe fundalul dezactivat al existenţei mele de zi cu zi.

Fundalul consta în muncă, unde am scris, filmat, editat şi conceput campanii publicitare; în grija pentru London, înainte şi după şcoală; alergarea mea zilnică; şi Emily, ale cărei conversaţii telefonice nocturne şi întâlniri romantice ocazionale mă sprijineau. Aceste rutine alcătuiau materialul zilelor mele, şi serveau de asemenea ca distrageri temporare ale atenţiei de la suişurile şi coborâşurile care mi-au marcat acea perioadă din viaţă. Sunt sigur că odată cu trecerea timpului am uitat mai mult decât îmi amintesc. Anumite lucruri mi-am impus singur să le uit.

Dar alte amintiri vor rămâne cu mine pentru totdeauna.

La aproximativ o săptămână din noul an, Marge s-a dus să facă mai multe teste. Deşi nu am însoţit-o la spital, eu şi părinţii mei am fost alături de Marge şi de Liz când a venit timpul pentru aflarea rezultatelor.

Ne-am întâlnit cu medicul în biroul lui aflat vizavi de spital. Acesta ne-a întâmpinat stând în spatele unui birou din lemn masiv, pe lângă teancul mare de dosare aflându-se aranjate câteva fotografii de familie. Pe pereţi erau rafturi pline de cărţi, şi gruparea obişnuită de diplome înrămate, plachete şi referinţe bibliografice. Singurul element nepotrivit era un poster mare înrămat al filmului „Patch Adams, un doctor trăsnit”[23]. Eu îmi aminteam foarte vag filmul rolul principal era jucat de Robin Williams, care era un doctor amabil, bun şi amuzant – şi m-am întrebat dacă dr. Patel năzuia să fie un medic cu atribute similare.

Oare existase vreodată spus ceva mai amuzant în această încăpere? Oare pacienţii râdeau vreodată când vorbeau cu oncologii lor? Oare putea vreo glumă să diminueze oroarea a ceea ce se întâmpla?

Pentru noi, starea lui Marge părea să se îmbunătăţească uşor – avea mai multă energie de la sărbători, iar durerea ei nu părea să fie la fel de acută. Chiar şi respiraţia ei părea să fie mai puţin greoaie. Toate acestea ar fi trebuit să indice veşti bune. Am putut vedea optimism în expresiile părinţilor mei; am observat modul încrezător în care o ţinea Liz de mână pe Marge. În cursul săptămânii precedente ne-am împărtăşit speranţele secrete între noi, încercând să luăm putere unul de la altul.

Marge însă nu părea plină de speranţă. Avea o alură resemnată încă din momentul în care s-a aşezat pe scaun şi am ştiut imediat, cu certitudine, că Marge urma să fie singura persoană care nu avea să verse o singură lacrimă în acea după-amiază. În

timp ce noi ceilalţi am rămas blocaţi în diferite stadii de durere – negare, mânie, lamentare, depresie –, doar Marge a trecut deja mai departe către acceptare.

Marge ştia – chiar înainte să rostească medicul un singur cuvânt – că acel cancer nu-şi încetinise evoluţia. De fapt, ea a ştiut mereu că se răspândise şi mai mult.

— Te rog să nu mă întrebi cum mă simt, a spus Marge. Mama şi tata tocmai au plecat, şi mama m-a tot întrebat asta încontinuu. Şi tata mă tot întreabă ce anume trebuie să mai fie reparat. Am vrut să spun că eu, dar nu cred că ar fi putut face faţă glumei.

Eram aşezaţi pe canapeaua lui Marge, aşa cum ne devenise obiceiul, uitându-ne la spaţiul gol unde stătuse odată bradul de Crăciun. Tata îl demontase cu câteva zile mai devreme, dar mobila nu fusese pusă la loc încă, lăsând astfel un spaţiu gol în colţul camerei.

— Este o zi grea pentru ei, am spus. Fac şi ei ce pot mai bine.

— Ştiu, a spus Marge. Şi îmi place că tata continuă să vină pe aici. Am vorbit mai mult decât am făcut-o în ani de zile, şi nu doar despre baseball. Ea a respirat înainte să se crispeze dintr-odată. Un val de durere – undeva, peste tot i-a făcut tot corpul să se încordeze înainte să-i treacă în cele din urmă.

— Vrei să-ţi aduc ceva? am întrebat eu, simţindu-mă mai neajutorat decât oricând.

— Tocmai am luat o pastilă, a spus ea. Nu mă deranjează analgezicele, în afară de faptul că îmi provoacă somnolenţă. Şi nici nu funcţionează atât de bine pe cât aş vrea, desigur. Ele atenuează puţin durerea şi cam atât. Oricum… S-a uitat spre bucătărie, unde Liz se afla la masă, colorând cu London. Coborându-şi vocea, mi-a zis: I-am spus lui Liz că nu mai fac încă o rundă de chimioterapie. Expresia ei era severă, dar fermă. A fost destul de supărată din cauza asta.

— Este doar speriată, am spus. Dar tu chiar crezi că este decizia corectă?

— L-ai auzit pe medic, a răspuns ea. Nu funcţionează. Şi partea proastă este că mă face să mă simt şi mai rău. Tot ce fac este să vomit şi să dorm, iar părul a început să-mi cadă. Pierd zile întregi după tratament, şi nu prea mai am multe zile rămase.

— Nu spune asta, am rugat-o eu.

— Îmi pare rău. Ştiu că nu vrei să o auzi. Nimeni nu vrea. Marge şi-a închis ochii strâns, crispându-se din nou la alt val de durere care, după părerea mea, i-a luat mult prea mult să treacă. Presupun că London nu ştie că sunt bolnavă, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Ea nici măcar nu ştie deocamdată că eu şi Vivian divorţăm.

Marge şi-a deschis un ochi ca să se uite la mine.

— Probabil că a venit timpul să-i spui, nu crezi?

Nu am răspuns, pentru că nici măcar nu ştiam de unde să încep. Erau prea multe lucruri de îndurat pentru un copil de şase ani: divorţul, Marge aflată pe moarte şi mutatul – poate chiar la fel de departe ca Atlanta – lăsându-şi tatăl şi prietenii în urmă.

Nu voiam ca London să se confrunte cu nimic din toate astea. Nici măcar *eu* nu voiam să o fac. Şi cum simţeam lacrimile adunându-se în spatele ochilor, Marge s-a întins şi şi-a pus mâna pe mâna mea.

— Este în regulă, m-a liniştit ea.

— Nu, nu este în regulă. Nimic din toate astea nu este în regulă. Îmi puteam auzi vocea începând să piardă controlul. Ce voi face cu London? Ce voi face cu tine?

Ea mi-a strâns mâna.

— Am să vorbesc eu cu London despre mine, bine? Aşa că nu-ţi face griji în privinţa asta. Este ceva ce am vrut să fac. Iar în ceea ce priveşte orice altceva, ţi-am spus deja ce cred.

— Şi dacă nu pot? Dacă te dezamăgesc?

— Nu o vei face, a spus ea.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Ba da. Eu cred în tine.

— De ce?

— Pentru că, a spus ea, te cunosc mai bine decât oricine. La fel cum mă cunoşti tu pe mine.

Vinerea următoare, la mijlocul lunii ianuarie, Vivian a venit cu avionul în oraş să o ia pe London pentru weekend. Când am abordat ideea că probabil era timpul să-i spunem lui London despre divorţul nostru iminent, ea a propus să o facem când se vor întoarce. Până la urmă, a spus ea, nu voia să-i strice weekendul lui London.

În dimineaţa următoare, agentul meu imobiliar a organizat primul tur cu uşile deschise şi, aşa cum au promis, Marge şi Liz s-au aflat acolo, vorbind cu voce tare despre casă în faţa potenţialilor cumpărători. După aceea, agentul imobiliar m-a sunat să-mi spună că observase un real interes asupra proprietăţii la un anumit cuplu în special, care se mutau din Louisville împreună cu copiii lor.

— Apropo, sora ta şi-a ratat cariera de actriţă, a remarcat agentul imobiliar.

Duminică seara, la scurt timp după întoarcerea din Atlanta, eu şi Vivian ne-am aşezat cu fiica noastră la masa din bucătărie şi i-am spus vestea cu blândeţe.

Noi am păstrat discuţia la un nivel adecvat pentru un copil de şase ani, subliniind că încă o iubeam amândoi şi că vom fi întotdeauna părinţii ei. I-am spus că ea nu avea nimic de-a face cu faptul că noi nu mai puteam rămâne căsătoriţi.

Aşa cum făcuse prima dată, Vivian a condus discuţia. Atitudinea ei era iubitoare şi am simţit că folosea tonul potrivit, dar, cu toate acestea, London a izbucnit în lacrimi. Vivian a ţinut-o în braţe şi a sărutat-o cât timp a plâns.

— Nu vreau să divorţaţi, a pledat London.

— Ştiu că este greu, scumpo, şi ne pare foarte rău.

— De ce nu puteţi fi, pur şi simplu, fericiţi unul cu celălalt? a spus London, suspinând încă.

Lipsa ei naivă de înţelegere a declanşat un asemenea val profund de vinovăţie încât m-am dispreţuit pentru asta.

— Câteodată nu funcţionează, am încercat să-i explic. Cuvintele părea lipsite de sens, chiar şi pentru mine.

— De aceea este casa de vânzare?

— Mă tem că da, fetiţa mea.

— Şi unde o să locuiesc?

La întrebarea ei, i-am aruncat lui Vivian o privire fulgerătoare, avertizând-o în tăcere să nu spună *Atlanta.* Expresia ei era sfidătoare, dar şi-a ţinut gura.

Am pus o mână pe spatele lui London.

— Încă mai lucrăm la asta. Şi îţi promit că indiferent de ce se întâmplă, eu şi mama ta vom fi amândoi în preajmă ca să avem grijă de tine.

London s-a calmat în cele din urmă, deşi era clar că încă se simţea confuză şi agitată. Vivian s-a dus cu ea la etaj şi a început să o pregătească de culcare. Când s-a întors la parter, am interceptat-o la uşă.

— Cum este? am întrebat.

— Este supărată, a răspuns Vivian, dar potrivit psihologului meu, este ceva normal. Va fi bine odată cu trecerea timpului, atât timp cât nu faci divorţul mai caustic decât trebuie să fie. Acela este momentul în care copii suferă cel mai mult în astfel de situaţii, şi tu nu vrei să-i faci una ca asta.

M-am abţinut să-i răspund – eu nu eram singurul care făcea situaţia caustică, până la urmă – ştiind că era inutil.

Vivian şi-a strâns lucrurile – limuzina şi avionul aşteptau, nu-i aşa –, dar s-a oprit în pragul uşii.

— Ştiu că este un moment nepotrivit, cu Marge şi cu totul, a spus ea, dar trebuie să depunem acordul nostru, de preferat mai devreme decât mai târziu. Tu nu trebuie decât să-l semnezi, astfel încât să terminăm cu toate astea. După care a plecat.

Înghiţindu-mi mânia, am urcat scările ca să o învelesc pe London.

Aflată în pat, ochii ei erau roşii şi umflaţi, şi ea abia dacă se uita la mine.

Mai târziu în acea noapte, pentru prima dată în ani de zile, ea a făcut pe ea în pat.

În zilele următoare după discuţia noastră cu London, ea era vizibil afectată şi îşi petrecea mai mult timp în dormitorul ei decât de obicei. Udatul patului a continuat; nu în fiecare noapte, dar încă de două ori, şi ea nu mai voia să citească „Doi câte doi" înainte să meargă la culcare. Deşi mă lăsa să o sărut de noapte bună, nu se mai întindea să-şi pună braţele în jurul gâtului meu pentru o îmbrăţişare.

La recomandarea lui Marge, am vorbit cu învăţătoarea ei de la şcoală despre ce se întâmpla între mine şi Vivian. Aceasta m-a asigurat că nu observase nimic în neregulă, în afară de un incident petrecut recent la fântâna de băut apă. Într-o dimineaţă, London îşi vărsase cumva apă pe bluză şi a izbucnit imediat în lacrimi. Nu a vrut să fie consolată, şi a rezistat atât încercărilor colegilor, cât şi a învăţătoarei de a o linişti.

Cu alte cuvinte, fiica mea suferea. După lecţia de pian de joi, i-am propus în mod spontan să ieşim să mâncăm îngheţată, dar nu a avut o reacţie foarte entuziastă. Într-un final, am convins-o să meargă, dar abia s-a atins de îngheţata ei în drumul spre casă, fiind indiferentă de mizeria pe care a făcut-o în maşină conul care se topea. Mai târziu în seara aceea, în timp ce se juca cu păpuşile Barbie, am auzit-o vorbind singură când o sprijinise pe tânăra Barbie de Ken.

Nu vreau să locuiesc cu mami în Atlanta, i-a spus Barbie lui Ken. *Vreau să locuiesc aici cu tati. Tati este distractiv şi mergem la întâlniri şi mă lasă să gătesc. Şi vreau să mă joc în fiecare zi cu Bodhi şi să îi văd pe Nana şi pe Papa şi pe mătuşile Marge şi Liz.*

În noaptea aceea nu am putut să dorm, repetând întruna în minte scena pe care o jucase London. M-am gândit că Marge avea dreptate. Făcându-mi curaj, l-am sunat pe Taglieri în dimineaţa următoare, clarificând cu el faptul că eram dispus să fac orice pentru a mă asigura că London urma să locuiască împreună cu mine.

În aceeaşi zi, m-a sunat agentul imobiliar să mă anunţe că am primit o ofertă pentru casă.

— Ei bine, tu chiar ai agitat cuibul de viespi, a spus Taglieri. Era miercuri, la cinci zile după ce i-am transmis lui Taglieri instrucţiunile mele, iar el m-a sunat să mă invite la el la birou ca să discutăm răspunsul. M-am foit în scaunul meu cât timp a continuat el. Ieri am primit o scrisoare de la avocata lui Vivian.

— Şi?

— Dacă alegi să lupţi cu ea pentru custodie, o să iasă foarte urât. Practic, avocata m-a avertizat că ei vor înainta agresiv o reclamaţie că tu eşti un tată nepotrivit.

Am albit.

— Ce înseamnă asta?

— Pentru început, ei vor să aducă un psiholog care să o evalueze pe London şi să facă o apreciere a nevoilor şi preferinţelor ei. Am menţionat de la început despre această posibilitate, dacă-ţi aminteşti. Pentru că London este atât de mică, în general sunt de părere că este o procedură limitată, dar în funcţie de psihologul pe care-l vor folosi, ele speră ca acesta să prezinte un raport care să susţină pretenţiile lor. Unele acuzaţii sunt neserioase. Ele susţin că tu nu o hrăneşti pe London cu o dietă sănătoasă – că uneori îi dai mâncare scăzută în nutrienţi şi dulce la cină, de exemplu, sau pentru că nu ai reuşit să o duci la cursul de dans a dus la excluderea ei de acolo. Dar sunt şi alte acuzaţii pe care s-ar putea ca psihologul să le cerceteze la un nivel mai profund.

— Cum ar fi? Am simţit ameţeli uşoare pe măsură ce a parcurs Taglieri posibilităţile.

— Că o forţezi pe London într-o relaţie cu noua ta iubită, Emily, înainte ca ea să fie pregătită.

— Bodhi, fiul lui Emily, este cel mai bun prieten al lui London!

— Te înţeleg. Şi să sperăm că psihologul va confirma acest lucru. Dar nu se ştie niciodată până nu vor înainta ele raportul în faţa instanţei. S-a oprit. Mai există şi alte acuzaţii serioase în scrisoare – că tu ai pus-o intenţionat pe London în pericol exercitând presiuni asupra ei să coboare un deal pe bicicletă, ştiind că era încă lipsită de experienţă şi că nu putea face faţă provocării. Că nu ai contactat-o pe Vivian imediat şi că ai diminuat intenţionat rănile lui London când ai vorbit cu Vivian ca să-ţi acoperi prostia.

— Asta este o… nu s-a întâmplat aşa! m-am bâlbâit eu, simţind cum am roşit. Vivian ştie că a fost un accident. Ştie că nu mi-aş pune niciodată fiica în pericol în mod intenţionat!

Taglieri şi-a ridicat mâna.

— Eu doar îţi fac cunoscut conţinutul scrisorii. Dar mai este ceva, şi tu va trebui să rămâi calm, bine?

Mi-am strâns palmele în pumni, simţindu-mi venele de la tâmple zvâcnind.

— În scrisoare, a continuat Taglieri, avocata menţionează faptul că ai „întâlniri” cu fiica ta. Că ea se îmbracă frumos în stilul unui adult şi că voi doi ieşiţi în oraş în locaţii romantice.

— Şi?

— Russ… Taglieri mi-a aruncat o privire îndurerată. Este dezgustător, dar avocata sugerează că relaţia ta cu London ar putea fi nesănătoasă, dacă nu pur şi simplu nepotrivită…

Mi-a luat o secundă să înţeleg concluzia. Când am făcut-o, am rămas fără respiraţie.

O, *Dumnezeule… Vivian nu ar face asta… nu ar face aşa ceva nici într-un milion de ani…*

Eu chiar mă simţeam ameţit şi vedeam puncte negre dansând prin faţa ochilor. Eram îngrozit, simţeam repulsie şi eram furios – dar chiar şi aceşti termeni nu erau suficient de puternici pentru a descrie modul în care mă simţeam.

— Sunt doar insinuări, m-a avertizat Taglieri, dar mă nelinişteşte faptul că au fost menţionate în scrisoare. Acest lucru semnalează cel puţin că ele sunt pregătite să-ţi facă o imagine negativă, dacă nu cumva de-a dreptul revoltătoare.

Abia mai procesam cuvintele lui Taglieri. Vivian nu ar face asta… Cum putea măcar să facă *aluzie* la aşa ceva…?

— Mai târziu vreau să iau legătura cu avocata, pentru că nu puteam ignora aceste tipuri de ameninţări implicite. Este o încercare de a te intimida pe tine, şi este, de asemenea, incredibil de neprofesional. În acelaşi timp, ne putem da seama cât de departe ar putea merge Vivian pentru a obţine custodia. Şi dacă se ajunge la tribunal, vreau să subliniez că nu se ştie niciodată ce va decide un judecător.

— Ce să fac? Eu ştiu că London vrea să locuiască cu mine…

— Aşa cum am spus, lasă-mă să vorbesc cu avocata. Dar ar fi cel mai bine, cum ţi-am spus şi mai devreme, ca tu şi Vivian să găsiţi o soluţie. Pentru că, în calitate de avocat al tău, nu pot să spun că sunt optimist cu privire la şansele tale în ceea ce priveşte câştigarea acestui proces.

În tot restul zilei am fost ameţit de parcă primisem o lovitură cumplită.

Nu m-am dus la serviciu. Nu m-am dus acasă. Nu le-am vizitat pe Marge şi pe Liz şi nici nu am trecut pe la părinţii mei.

În furia mea fără cuvinte, în oroarea mea, nu voiam să vorbesc cu nimeni.

În schimb, i-am trimis un mesaj lui Emily şi am întrebat-o dacă o putea lua pe London de la şcoală şi

să aibă grijă de ea până mă întorceam eu în oraş. Ea m-a întrebam unde eram şi ce se întâmplase, dar nu am putut să răspund. *Am nevoie să fiu singur câteva ore,* i-am trimis mesaj înapoi. *Mulţumesc.*

Apoi m-am urcat în maşină şi am început să conduc.

Trei ore şi jumătate mai târziu, mă aflam în Wrightsville Beach, unde mi-am parcat maşina.

Cerul era acoperit de nori şi vântul era aspru. M-am plimbat pe plajă mai mult decât îmi luase drumul până acolo, şi pe măsură ce mergeam, mintea mea se învârtea de la London la Marge şi la Vivian înainte să o ia de la început. Cu aceasta a venit nesiguranţa şi frica şi valuri neobosite de emoţie. Am alternat între furie şi confuzie, suferinţă şi teroare, şi până m-am întors la maşină, obrajii îmi erau bătuţi de vânt şi sufletul îmi era amorţit. Nu am mâncat toată ziua, dar cu toate astea, nu-mi era foame câtuşi de puţin.

Am condus înapoi spre Charlotte şi am luat-o pe London cu mult după lăsarea întunericului. Trecuse de ora de culcare a lui London, dar, din fericire, Emily îi dăduse să mănânce. Nu mi-am putut aduna energia ca să vorbesc cu Emily despre ce tocmai se întâmplase; erau atât de multe lucruri pe care încă nu ştiam cum să le exprim în cuvinte.

În cele din urmă, Marge a fost cea la care am apelat, în principal pentru că ea nu mi-a dat de ales.

Era ultima vineri din ianuarie şi am fost de acord să rămân cu Marge în timp ce mama a dat o fugă până la farmacie ca să ia una dintre reţetele lui Marge. Până în acest moment, cancerul evoluase până la punctul în care nimeni nu era liniştit să o lase singură pe Marge, chiar şi pentru puţin timp. Camera de zi era luminată de o singură lampă de masă, iar draperiile au fost trase la cererea lui Marge. A spus că o dureau ochii din cauza luminii puternice, dar eu ştiam adevărul: ea nu voia ca noi să o vedem clar, deoarece chiar şi o singură privire

era de ajuns ca să ne dăm seama cât de bolnavă era cu adevărat. Lui Marge îi căzuse atât de mult păr încât începuse să poarte o şapcă de baseball a echipei Atlanta Braves de fiecare dată când era trează. Chiar dacă era înfăşurată într-o pătură, slăbirea ei continuă se vedea în mâinile ei osoase şi gâtul dureros de slab. Respiraţia ei era umedă şi adâncă, şi avea crize lungi de tuse, care au făcut-o pe mama să intre în panică. Acestea o făceau să dea înapoi în efortul de a disloca mucusul, care de multe ori ieşea cu sânge. Dormea mai mult de şaisprezece ore pe zi, şi apariţia ei la evenimentul cu uşile deschise în urmă cu două săptămâni a fost ultima oară când a ieşit din casă.

Ea nu putea merge mai mult de câţiva paşi de una singură. Cancerul din creier i-a afectat partea dreaptă a corpului, ca şi cum ar fi suferit un accident vascular. Mâna şi piciorul drept îi erau slăbite, şi ochiul începuse să i se lase. Putea oferi doar jumătăţi de zâmbet.

Şi totuşi, aşa cum stăteam lângă ea, am găsit-o mai frumoasă ca niciodată.

— Ieri a trecut Emily pe aici, a spus ea, cuvintele ieşind încet şi cu efort. Îmi place foarte mult de ea, Russ. Şi îi pasă cu adevărat de tine. Trebuie să o suni, a spus ea cu o privire aţintită. Trebuie să vorbeşti cu ea, să-i spui ce se întâmplă cu tine. Îşi face griji pentru tine.

— De ce a venit pe aici?

— Pentru că eu am cerut să o văd. Am vrut să petrec puţin timp cu femeia pe care o iubeşte fratele meu. Modelul nou şi îmbunătăţit, vreau să spun. S-a forţat să scoată un zâmbet slăbit. Aşa i-am spus. Cred că i-a plăcut.

Am zâmbit. În ciuda declinului ei, Marge era încă Marge. Şi-a adunat puterile pentru un moment şi a continuat.

— Cred că este timpul să vorbesc şi cu London.

— Când?

— Poţi să o aduci în weekend?

— Nu va fi aici. Va fi în Atlanta cu Vivian.

— Atunci ce zici de astăzi, după şcoală?

Sora mea îmi spunea în felul ei că timpul începuse să se scurgă.

Dintr-odată nu am mai putut să înghit.

— Bine, am şoptit.

— Vreau să o văd şi pe Vivian. Poţi să rezolvi asta?

Mi s-a strâns stomacul la auzul numelui şi mi-am mutat privirea. Fiind încă furios şi înjosit, abia am putut tolera gândul la Vivian, chiar la ideea de a-i cere să o viziteze pe sora mea aflată pe moarte. Marge mi-a văzut expresia feţei dar a insistat.

— Am nevoie să faci asta pentru mine, a spus ea. Te rog.

— O să-i trimit un mesaj, am spus, dar nu ştiu dacă va veni. De obicei are un program încărcat.

— Vezi ce spune, a continuat Marge. A clipit şi am observat că până şi pleoapele îi încetineau. Spune-i că este important pentru mine. Am pus mâna pe telefon şi i-am scris lui Vivian; ea a răspuns aproape instantaneu. *Desigur,* a spus în mesaj. *Spune-i lui Marge că voi fi acolo pe la cinci.*

Am anunţat-o pe Marge şi am privit-o cum a închis ochii. Am crezut că era pe cale să adoarmă înainte de a-i deschide din nou.

— Ai acceptat oferta pentru casa ta?

Am clătinat din cap.

— Încă mai negociem puţin preţul.

— Asta durează mult timp.

— Potenţialii cumpărători au fost plecaţi. Potrivit agentului meu imobiliar, suntem aproape însă. Crede că vom semna săptămâna viitoare.

— Asta e bine, nu? Vei putea astfel să-i dai banii lui Vivian?

Auzul numelui ei mi-a provocat scârbă din nou.

— Cred că da.

Marge s-a uitat la mine.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Emily mi-a spus că miercuri ai fost plecat toată ziua, dar nu ai vrut să vorbeşti cu ea despre asta.

M-am ridicat de pe canapea şi m-am uitat pe fereastră ca să mă asigur că nu parca mama pe alee. Nu voiam să audă ce se întâmplă; ultimul lucru de care are nevoie era şi mai mult stres în viaţa ei. M-am aşezat din nou, mi-am împreunat mâinile şi i-am spus despre întâlnirea cu Taglieri şi despre scrisoarea pe care a trimis-o avocata lui Vivian.

— Ei bine, a spus Marge când am terminat, nu este ceva total neaşteptat. A fost foarte clară de la început că intenţionează să o ia pe London în Atlanta.

— Dar… *ameninţarea.* Ea joacă atât de… murdar.

— Avocatul tău ce spune?

— Că nu-i plac şansele mele. Şi că încă mai crede că eu şi Vivian ar trebui să facem o înţelegere.

Marge a rămas tăcută pentru un moment, dar privirea era aproape febrilă în intensitate.

— Mai întâi trebuie să ştii ce vrei.

M-am încruntat.

— De ce îmi tot spui asta? Am vorbit deja despre acest lucru. Ţi-am spus ce vreau.

— Atunci fă ce trebuie să faci.

— Te referi să merg la tribunal? Să joc murdar, cum face ea?

A clătinat din cap.

— Nu cred că i-ar face bine lui London. Iar London este prioritatea ta.

— Atunci ce sugerezi?

— Cred că ştii, a spus ea închizând iar ochii.

Şi studiindu-i faţa obosită, mi-am dat seama, într-un final, că eu chiar ştiam.

Pe drumul înapoi de la Marge, am sunat-o pe Emily şi am întrebat-o dacă ne puteam vedea să luăm masa de prânz. A fost de acord, şi am stabilit să ne întâlnim la un bistro situat nu departe de casa ei.

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru că nu ţi-am spus ce se întâmplă, am spus eu de

îndată ce ne-am aşezat. Ca să fiu sincer, nici măcar nu ştiam cum să încep.

— Este în regulă, Russ, a spus ea. Uneori avem nevoie cu toţii să procesăm lucrurile de unii singuri la început. Să nu te simţi niciodată presat de mine – sunt aici ori de câte ori te simţi pregătit să vorbeşti. Sau chiar dacă nu eşti.

— Nu, acum sunt pregătit, am spus eu, atingându-i mâna. Am respirat adânc şi i-am spus tot – despre suferinţa lui London, despre instrucţiunile mele pentru Taglieri şi despre răspunsul lui Vivian. În timp ce vorbeam, ea şi-a dus mâinile la gură.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să te fi simţit, a spus ea când am terminat. Eu aş fi făcut… o comoţie. Şi aş fi fost extrem de furioasă.

— Am fost. Încă sunt, am recunoscut. Pentru prima dată, simt ca şi cum o urăsc cu adevărat.

— Cu un motiv bun, a spus ea. Poate că nu este o idee prea rea să laşi psihologul să vorbească cu London. Poate că vei putea astfel să respingi imediat aceste acuzaţii nebuneşti.

— Există încă problema accidentului de bicicletă.

— Copiii au accidente, Russ. De aceea le cere legea să poarte căşti pentru ciclism. Judecătorii ştiu asta.

— Nu vreau ca această luptă pentru custodie să se desfăşoare la tribunal. Nici măcar nu vreau ca London să trebuiască să întâlnească un psiholog în privinţa asta. Dacă are nevoie de terapie ca să o ajute să facă faţă divorţului, asta este ceva diferit. Dar nu am de gând să o pun pe London în situaţia în care trebuie să aleagă între mama şi tatăl ei. Am clătinat din cap. Încerc să rămân concentrat pe ceea ce este cel mai bine pentru London. Şi ştiu că are nevoie de mine în viaţa ei ca o prezenţă constantă, de fiecare zi – nu într-un mod ocazional, aranjat. Aşa că voi face ceea ce trebuie să fac.

Ştiu că eram imprecis, dar existau unele lucruri pe care nu i le puteam spune lui Emily. Ea a încuviinţat din cap înainte să apropie paharul cu apă de ea. Dar în loc să-l ridice la gură, ea l-a învârtit pe masă.

— Am văzut-o ieri pe Marge, a spus ea.

— Ştiu. Mi-a spus. Cum ţi se pare să ţi se spună „modelul nou şi îmbunătăţit”? Am zâmbit în colţul gurii.

— Sunt onorată. Apoi, cu un zâmbet trist, a spus: Este o persoană atât de bună.

— Cea mai bună. Chiar nu mai era nimic altceva de spus.

După şcoală, am dus-o pe London acasă la Marge. Pentru că a fost de multe ori la ea în ultima lună, ştia că Marge era bolnavă, chiar dacă nu-şi dădea seama de gravitatea bolii. Când Marge şi-a deschis braţele, ea s-a dus la ea ca de obicei şi i-a oferit o îmbrăţişare tandră.

Când am şoptit întrebarea *Vrei să rămân?* Marge a clătinat din cap.

— Mă duc să vorbesc puţin cu Nana, da, London? Vrei să ai grijă de mătuşica Marge pentru noi?

— Bine, a spus ea, şi le-am lăsat singure în camera de zi.

Eu şi mama am stat pe veranda din spatele bucătăriei, fără să spunem prea multe.

La puţin timp după aceea, când am văzut-o pe London venind în bucătărie, am intrat înapoi înăuntru şi am ţinut-o în braţe cât a plâns.

— De ce nu o face bine Dumnezeu pe mătuşica Marge? s-a înecat ea.

Am înghiţit prin nodul din gât, strângându-i trupul mic aproape de mine.

— Nu ştiu, scumpa mea, am spus eu. Chiar nu ştiu.

Vivian mi-a trimis mesaj că avea de gând să se ducă direct la Marge după ce ateriza avionul, iar ca rezultat, nu a sosit acasă decât la şase şi jumătate.

De îndată ce am văzut limuzina în faţa casei, m-am gândit la scrisoarea de la avocata ei. Am lăsat uşa de la intrare deschisă, dar m-am retras în

bucătărie, simţind un val de dezgust faţă ea. Chiar dacă ea tocmai petrecuse mai mult de o oră cu sora mea, tot nu aveam nicio dorinţă să vorbesc cu ea.

Am auzit-o pe Vivian intrând în casă, apoi vocea tremurată a lui London, întrebând-o pe Vivian dacă chiar trebuia să plece la Atlanta. În ciuda promisiunii lui Vivian că ele urmau să petreacă minunat, London a început să plângă. I-am auzit paşii tropăind când a alergat în bucătărie şi s-a aruncat în braţele mele.

— Nu vreau să plec, tati, a suspinat ea. Vreau să stau aici. Vreau să o văd pe mătuşica Marge.

Am ridicat-o şi am ţinut-o în braţe în timp ce Vivian a intrat în bucătărie. Expresia ei era greu de citit.

— Trebuie să petreci timp cu mama ta, am spus eu. Ei îi este mereu dor de tine. Şi te iubeşte foarte mult. London a continuat să scâncească.

— Vei avea grijă de mătuşica Marge cât timp voi fi eu plecată?

— Bineînţeles, am spus. Toţi vom avea.

London fiind plecată la Atlanta, am petrecut cea mai mare parte din weekend acasă la Marge, aşa cum i-am promis fiicei mele. Şi părinţii mei s-au aflat acolo, alături de Liz.

Am petrecut multe ore la masa din bucătărie povestind despre Marge, ca şi cum amintirile noastre vii şi povestirile ruşinoase despre faptele lui Marge ar fi putut să o ţină mai mult în viaţă. În cele din urmă, le-am spus părinţilor mei şi lui Liz despre noaptea în care am salvat-o pe Marge din turnul de apă, iar Liz a recreat jocul cu vânătoarea romantică. Am râs despre obsesiile lui Marge cu patinajul şi cu filmele de groază şi ne-am amintit despre ziua idilică pe care Marge şi Liz au petrecut-o împreună cu mine şi Emily la domeniul Biltmore. Ne-am minunat de umorul lui Marge şi de faptul că ea încă mă vedea ca pe un frate mai mic care are nevoie disperată de îndrumarea ei superioară.

Mi-aş fi dorit ca Marge să fie acolo să audă toate poveştile, dar ea a stat cu noi la doar câteva dintre ele. În restul timpului a dormit.

Duminică seara, London s-a întors din Atlanta. Vivian şi-a luat la revedere de la fiica noastră stând lângă limuzină şi nu a intrat în casă.

Era ultima zi din luna ianuarie.

Am realizat că ziua ei era la mai puţin de cinci săptămâni, şi am ştiut că nu va fi în preajmă să o sărbătorească.

La fel ca Marge, pur şi simplu am ştiut.

CAPITOLUL 26

Luându-mi la revedere

Când eu şi Marge eram mici, părinţii mei nu au avut cea mai activă viaţă socială. Deşi tatăl meu mai ieşea din când în când la o bere cu prietenii, se întâmpla destul de rar, iar mama nu ieşea aproape deloc în oraş. Între serviciu, gătit, curăţenie, vizitarea familiei ei şi creşterea copiilor, ei nu-i mai rămânea foarte mult timp liber. De asemenea, părinţii mei nu cinau prea des în oraş ca un cuplu; masa în oraş era considerată o extravaganţă, ceva ce îmi amintesc că au făcut poate doar de câteva ori. Când iei în considerare zilele de naştere, aniversările, Ziua Îndrăgostiţilor, Ziua Mamei şi Ziua Tatălui, şase cine în optsprezece ani nu este mult.

Asta însemna că atunci când ieşeau în oraş, eu şi Marge eram ameţiţi de gândul că aveam casa pentru noi. De îndată ce ieşea maşina de pe alee, ne făceam popcorn sau S'mores[24] *– sau ambele – şi începeam să ne uităm la filme cu volumul dat prea tare, până când, în mod inevitabil, suna unul dintre prietenii lui Marge. Odată preluând telefonul, eu eram uitat brusc – dar de obicei eram în regulă cu asta, din moment ce însemna că aveam şi mai multe S'mores pentru mine.*

Odată, când ea avea treisprezece ani sau mai mult, m-a convins că ar trebui să construim o fortăreaţă în camera de zi. Am găsit în magazie o bobină de frânghie pentru rufe şi am întins-o de la tija perdelei la ceasul bunicului apoi către un ventilator din tavan şi înapoi către bara

perdelei. Am luat prosoape şi cearşafuri din dulapul cu aşternuturi, fixându-le de frânghie cu cârlige. Un alt cearşaf a fost trecut peste vârf, şi am mobilat fortăreaţa cu perne pe care le-am luat de pe canapea. Marge a adus înăuntru un felinar pentru camping care era alimentat cu propan. Am reuşit să-l aprindem în aşa fel încât să nu dăm foc casei – tata ar fi fost furios dacă ar fi aflat – şi Marge a stins toate luminile înainte să ne cuibărim înăuntru.

Ne-a luat mai mult de o oră să ridicăm chestia aceea şi ne-ar fi luat cel puţin la fel de mult ca să o dăm jos şi să facem curat, ceea ce însemna că nu puteam să petrecem decât cincisprezece sau douăzeci de minute în fortăreaţă înainte să se întoarcă părinţii acasă. Chiar şi atunci când ieşeau în oraş, nu stăteau până târziu.

Încă îmi amintesc acea noapte ca pe o experienţă aproape magică. La opt ani, era ceva aventuros şi nou, şi faptul că era şi împotriva regulilor m-a făcut să mă simt pentru prima dată mai mare decât eram, mai mult ca egalul lui Marge decât un copil mic. Şi cum mă uitam la sora mea în strălucirea stranie a felinarului din fortăreaţa noastră improvizată, îmi amintesc în mod clar că mă gândeam că Marge nu era doar sora mea, dar şi prietena mea cea mai bună. Ştiam chiar şi atunci când nimic nu avea să schimbe acel lucru.

Pe întâi februarie, cea mai mare temperatură a ajuns la 21 de grade; cinci zile mai târziu, maxima a fost doar de 10 grade şi minima a scăzut la -4 grade. Schimbarea bruscă de temperatură din acea primă

săptămână din februarie a părut să o slăbească şi mai tare pe Marge. Cu fiecare zi care trecea, Marge era mai rău.

Somnul ei de şaisprezece ore s-a prelungit la nouăsprezece ore şi chiar şi respiraţia era o suferinţă. Paralizia de pe partea dreaptă a devenit şi mai pronunţată şi noi am închiriat un scaun cu rotile ca să o putem deplasa mai uşor prin casă. Cuvintele ei au început să fie neclare şi abia dacă avea poftă de mâncare, dar acele lucruri nu erau nimic în comparaţie cu durerea prin care trecea. Sora mea lua atât de multe analgezice încât am bănuit că ficatul ei se transforma în terci, dar singurul moment în care părea să simtă o adevărată uşurare era atunci când dormea.

Nu că Marge menţiona vreodată despre durere. Nici părinţilor mei sau lui Liz, şi nici mie. Ca întotdeauna, ea era mai îngrijorată de ceilalţi decât de ea, dar suferinţa ei era evidentă în modul în care se crispa de durere şi cum i se umpleau ochii în mod neaşteptat cu lacrimi. Era un chin pentru noi toţi să fim martorii agoniei sale.

De multe ori, am stat cu ea în camera de zi în timp ce dormea pe canapea; alteori, am stat în scaunul-balansoar din dormitor. Cum mă uitam la forma ei adormită, amintirile mă întorceau înapoi prin ani, ca un film pornit în sens invers – un film în care Marge era vedeta cu cele mai memorabile replici dintre toate. Ea era vioaie mereu, plină de viaţă mereu şi m-am întrebat dacă amintirile mele vor rămâne aşa sau dacă vor dispărea încet, odată cu scurgerea timpului. M-am luptat cu putere să văd dincolo de boala ei, spunându-mi că îi eram dator să-mi amintesc de felul în care era înainte să se îmbolnăvească.

În ziua în care a scăzut temperatura la 10 grade, mi-am amintit ceva ce mi-a spus tatăl meu despre broaştele de lemn, care pot fi găsite din Carolina de Nord până spre cel mai nordic punct precum cercul arctic. Cum sunt animale cu sânge rece, broaştele de lemn sunt sensibile la temperaturi extrem de scăzute

şi ar putea ca inimile lor să se oprească complet. Şi totuşi, broasca a evoluat în aşa fel încât glicogenul continuă să se descompună în glucoză, care acţionează puţin ca un antigel natural. Ele pot rămâne îngheţate şi imobilizate săptămâni întregi, dar când vremea începe să se încălzească în cele din urmă, broasca de lemn clipeşte şi inima începe să-i bată din nou; apare o respiraţie rapidă şi broasca începe să sară în căutarea partenerului ei, ca şi cum Dumnezeu nu făcuse decât să apese butonul de pauză.

Privind-o pe sora mea dormind, m-am trezit dorindu-mi un miracol al naturii exact ca acela.

În mod ciudat, restul vieţii mele a continuat să avanseze în ritm rapid.

Munca a rămas uneori o distragere a atenţiei binevenită şi entuziasmul clienţilor mei pentru rezultatul muncii mele a fost ca o pată strălucitoare rară în acea perioadă. M-am întâlnit cu agentul imobiliar şi am semnat pe linia punctată; cuplul din Louisville au cerut o prelungire îndelungată deoarece voiau ca copii lor să termine anul şcolar acolo, aşa că încheierea afacerii a fost stabilită pentru luna mai. Şi într-o zi la masa de prânz, Emily m-a întrebat întâmplător care era numele agentului meu imobiliar, dezvăluindu-mi că se gândea să-şi vândă şi ea casa.

— Cred că am nevoie de un nou început, a spus ea, într-un loc în care nu am locuit cu David.

La acea vreme, am bănuit că ea doar încerca să-mi arate sprijin moral pentru decizia mea de a vinde, o decizie pentru care ea ştia că încă mai aveam sentimente amestecate. Dar câteva zile mai târziu, mi-a trimis o fotografie cu noul ei afiş pe care scrie „De vânzare” aflat în curtea ei din faţă.

Nimic nu rămâne la fel mult timp; viaţa ei, ca şi a mea, mergea înainte. Doar că îmi doream să ştiu încotro se îndrepta a mea.

Tata a continuat să vină acasă la Marge aproape în fiecare după-amiază cu trusa sa de unelte. Ce începuse ca „reparaţii necesare” prin casă s-a transformat treptat într-o renovare extinsă. El a desfiinţat în totalitate baia de oaspeţi în ziua în care Liz şi Marge au participat la evenimentul cu uşile deschise de la mine de acasă, intenţionând să o modernizeze cu genul de baie pe care credea că o merita singura sa fiică.

Tatăl meu era un dinozaur când venea vorba de tehnologie. Până în acel moment din viaţa lui, el nu găsise niciun motiv pentru care să-şi cumpere un telefon mobil. Şeful lui ştia întotdeauna locaţia unde trebuiau să muncească şi toţi ceilalţi din echipă aveau câte unul, aşa că el putea fi contactat mereu. Cine altcineva l-ar fi sunat până la urmă? se întreba el. De ce să fie deranjat?

Cu toate acestea, tata a venit la mine imediat după anul nou şi m-a rugat să-l ajut să-şi cumpere un telefon. Din moment ce nu ştia nimic despre „acele dispozitive celulare”, m-a rugat să aleg eu unul pentru el.

— Doar asigură-te că face toate chestiile alea fanteziste, a spus el, dar să nu fie nici prea scump.

Deşi tatăl meu nu menţionase asta, am ales un telefon despre care am simţit că era şi uşor de folosit, de asemenea. Am făcut întocmai planului meu şi apoi am petrecut ceva timp cu el arătându-i cum să dea şi să primească apeluri, precum şi mesaje. La contacte, am adăugat numerele lui Marge, Liz, al mamei şi al meu. Nu am mai ştiut pe cine altcineva să adaug.

— Face fotografii? a întrebat el. Am văzut telefoane care pot face şi asta acum.

Cam toate telefoanele fac asta de ani de zile, mi-am zis eu, dar am spus doar:

— Da, face.

I-am arătat funcţia respectivă şi l-am urmărit cum exersa făcând fotografii pe care le studia apoi. I-am

mai arătat şi cum să le şteargă pe cele pe care nu le dorea. Deşi am avut senzaţia că o mare parte din informaţii era copleşitoare, l-am privit cum şi-a introdus cu grijă telefonul în buzunar şi s-a îndreptat către maşina sa.

În ziua următoare l-am văzut din nou acasă la Marge. Ea se trezise din domn şi mama ne aştepta cu supă de pui. Marge a mâncat jumătate de castron – mai puţin decât speram noi – şi când i-a fost luată tava, tata s-a aşezat lângă ea. El părea aproape timid când a început să-i arate fotografii cu diverse robinete, chiuvete şi suporturi de prosoape, precum şi opţiuni pentru faianţa de pe podea şi de pe perete. În mod evident, el fusese la magazinul cu obiecte de amenajare a casei şi acesta era singurul mod în care se putea asigura că Marge făcea parte din procesul de proiectare.

Marge ştia că tata nu a fost niciodată un om care să aibă cuvintele la el şi nici că a fost vreodată afectuos în mod vizibil. Dar prin lucrările sale, ea putea vedea că el îi striga, în felul lui, iubirea pentru ea cu toată puterea plămânilor lui, sperând ca ea să audă cumva ceea ce el găsise întotdeauna atât de greu de spus.

Tata a luat notiţe în timp ce ea făcea selecţiile, şi când au terminat, Marge s-a aplecat mai aproape de el, fără să-i dea de ales şi să o îmbrăţişeze.

— Te iubesc, tati, a şoptit ea.

După aceea, el s-a ridicat de pe canapea şi a ieşit greoi din casă. Toată lumea ştia că plecase să cumpere obiectele alese de ea, dar după câteva minute mi-am dat seama că nu l-am auzit pornind maşina.

Când m-am ridicat să mă uit către alee prin perdele, l-am văzut pe tata, cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, stând în scaunul din faţă al maşinii sale, cu capul plecat şi umerii căzuţi.

În zilele acestea pluteau întotdeauna arome minunate din bucătăria lui Marge, deoarece mama

încerca cu disperare să prepare mâncarea care să o tenteze pe Marge să mănânce mai mult. Existau supe, şi tocănuri, şi sosuri, şi paste; plăcinte cu creme de banane, şi bezea de lămâie, şi îngheţată de vanilie făcută în casă. Frigiderul şi congelatorul erau pline, şi de fiecare dată când treceam pe acolo, îmi dădea mâncare pentru frigiderul meu, care începuse să se umple şi el treptat.

De fiecare dată când era Marge trează, mama îi punea o tavă în faţă; din a doua săptămână a lunii februarie, mama începuse să-i dea să mănânce pentru că şi partea stângă devenea tot mai slăbită. Ea îi ridica cu grijă lingura la buze, ştergându-i gura între dumicaţi, şi apoi oferindu-i surorii mele să bea o înghiţitură de ceva printr-un pai.

În timp ce mânca Marge, mama vorbea. Vorbea despre tata şi despre modul în care noul proprietar tânăr al afacerii sanitare îi făcea viaţa grea pentru că lipsea atât de mult. Până la acea vreme, probabil că tata acumulase ani întregi de zile de concediu, dar proprietarul era genul de om care nu era fericit niciodată, un bărbat care cerea mai mult de la angajaţi în timp ce cerea mai puţin de la el.

Ea descria lalelele pe care le plantase pentru tata şi prelegerea la care participase cu prietenele sale din Societatea Pălăriilor Roşii; de asemenea, o încânta pe Marge cu lucruri pe care i le spusese London, indiferent de cât de neînsemnate erau. Am auzit-o pe mama de mai multe ori prefăcându-se supărată că nu îi spusese nimeni despre aventura pe patine dintre Marge şi London.

— Te-am ridicat şi ţi-am dat drumul de atâtea ori pe acel patinoar încât roţile mele s-au scobit din cauza asfaltului din parcare – şi ai uitat să menţionezi când a încercat *nepoata* ta să facă asta pentru prima dată?

Ştiam că ea o doar o tachina. I-ar fi plăcut să se afle acolo şi m-a mustrat în tăcere pentru asta. Mama, până la urmă, nu voia doar să o vadă pe London pe patine în ziua aceea, ci voia să-şi vadă

propria fiică patinând cu lejeritatea şi bucuria de pe chipul ei – pentru ultima dată.

Cum a doua săptămână din februarie era în plină desfăşurare, am avut senzaţia că timpul accelera şi încetinea în mod simultan. Exista o valoare încetinită a orelor petrecute în fiecare zi cu Marge, marcate de perioade lungi de tăcere şi somn; pe de altă parte, de fiecare dată când apăream, mi se părea că deteriorarea lui Marge se accelera tot mai tare. Într-o după-amiază, înainte să trec pe la şcoală, am mers pe la ea şi am găsit-o trează în camera de zi. Ea şi Liz vorbeau încet, aşa că m-am oferit să plec, dar Liz a clătinat din cap.

— Rămâi, a spus ea. Eu oricum eram pe cale să mă întâlnesc cu unul dintre clienţii mei. Este o urgenţă. Vorbiţi voi doi puţin. Sper să nu-mi ia mult timp.

M-am aşezat lângă sora mea. Nu am întrebat-o cum se simţea pentru că ştiam că era o întrebare pe care o ura. În schimb, ea m-a întrebat, ca întotdeauna, despre Emily, serviciu, London şi Vivian, cu vocea ei nedesluşită şi metalică. Pentru că ea obosea atât de uşor, eu vorbeam cel mai mult. Spre sfârşit însă, am întrebat-o dacă-i puteam pune o întrebare.

— Desigur, a spus ea, cu silabele curgând împreună.

— Ţi-am scris o scrisoare de Crăciun, dar nu am auzit ce părere ai despre ea.

Ea mi-a acordat acel jumătate de zâmbet al ei, cel cu care începusem să mă obişnuiesc.

— Nu am citit-o încă.

— De ce nu?

— Pentru că, a spus ea, încă nu sunt pregătită să-mi iau la revedere de la tine.

Mărturisesc că m-am întrebat uneori dacă a avut măcar ocazia să o citească. În următoarele trei zile,

de fiecare dată când am trecut pe acolo, Marge dormea, de obicei în dormitorul ei.

Rămâneam pentru o oră sau două, stând de vorbă cu Liz sau cu mama, oricare din ele se întâmpla să fie prin preajmă. Admiram ultimele reparaţii sau renovări pe care le făcuse tata asupra sa şi cel mai adesea nu mâncam farfuria mare cu mâncare pe care mi-o punea mama în faţă.

Noi aproape întotdeauna rămâneam în bucătărie. La început am crezut că se întâmpla aşa pentru că nu voia nimeni să o deranjeze pe Marge în timp ce dormea, dar am alungat acel gând când am realizat că dacă zgomotele produse de tata nu erau suficiente ca să o trezească, nici vocile noastre coborâte nu ar face-o.

Într-un final, mi-am dat seama într-o după-amiază, când Liz a ieşit afară să măture veranda. Pentru că nu aveam ce face, am intrat în camera de zi şi m-am aşezat în locul unde obişnuiam să stau împreună cu Marge.

Tata lucra în linişte în baie, dar am realizat că puteam auzi un sunet ciudat, ritmic, ca un ventilator defect sau o aerisire. Incapabil să-mi dau seama de unde provenea, mai întâi m-am dus către bucătărie şi apoi la baie, unde l-am văzut pe tata stând pe spate cu capul băgat sub noua chiuvetă, făcând ultimele manevre de a o monta. Dar sunetul era mai estompat în ambele locuri, a început să crească în volum doar când am pornit spre coridor, şi atunci am ştiut ce anume făcea acel zgomot oribil.

Era sora mea.

În ciuda uşii închise, în partea îndepărtată a casei, ceea ce auzeam era sunetul respiraţiei surorii mele.

În acel an, Ziua Îndrăgostiţilor a picat într-o duminică. Marge a organizat o adunare specială la ea acasă, invitându-i chiar şi pe Emily, şi pe Bodhi, şi eu am luat-o cu mine pe London de îndată ce s-a întors de la Atlanta.

Pentru prima dată în două săptămâni, când am sosit cu London, am găsit-o pe Marge stând dreaptă pe canapea. Cineva – poate mama, poate Liz – a ajutat-o să se machieze puţin. În locul şepcii de baseball, Marge purta o eşarfă superbă din mătase şi un pulover gros cu guler care o ajuta să ascundă greutatea pe care o pierduse. În ciuda tumorii care-i devasta creierul, ea a fost capabilă să urmărească discuţia şi chiar am auzit-o râzând o dată sau de două ori. Au fost moment când aproape că s-a simţit ca una dintre obişnuitele noastre după-amieze de sâmbătă sau duminică de acasă de la părinţii noştri.

Aproape.

Casa în sine n-a arătat niciodată mai bine. Tata a terminat baia pentru oaspeţi şi noua faianţă şi chiuveta străluceau, reflectând accesorii foarte moderne. El petrecuse ultima săptămână revopsind şi toate ornamentele interioare din casă. Mama a pregătit mâncare pe fiecare suprafaţă din bucătărie, cât pentru un banchet veritabil, şi de îndată ce a sosit Emily, mama a făcut-o să promită că va lua cu ea acasă un munte de mâncare, inclusiv ce plăcinte rămâneau.

Am rememorat multe dintre poveştile de familie, dar punctul culminant al serii a fost când Liz i-a prezentat lui Marge cadoul ei pentru Ziua Îndrăgostiţilor. Ea făcuse un album foto cu ele care începe cu fotografii din copilăria fiecăreia, şi înainta prin întreaga lor viaţă. Pe paginile din stânga erau fotografii cu Liz, pe cele din dreapta, cu Marge. Am ştiut că mama sigur a ajutat-o pe Liz să compileze fotografiile, şi pe măsură ce Marge întorcea paginile încet, le-am urmărit pe sora mea şi pe Liz crescând împreună în faţa ochilor mei.

În cele din urmă, albumul a început să prezinte fotografii cu ele două împreună, unele făcute în excursii exotice, în timp ce altele erau doar fotografii simple făcute în jurul casei. Indiferent de cât de formale sau lejere erau, fiecare poză părea să fi fost aleasă să spună o poveste despre un moment deosebit şi semnificativ din vieţile lor. Întregul

album era un testament al iubirii lor şi m-am trezit în pragul plânsului.

Ultimele două pagini ale albumului m-au terminat.

În stânga era fotografia cu Marge şi Liz făcută sub bradul de Crăciun din piaţa Rockefeller din New York, ultima călătorie pe care aveau să o facă împreună. Iar în dreapta era o fotografie care părea să fi fost făcută doar cu câteva ore înainte, cu Marge arătând exact aşa cum arăta acum.

Liz a explicat că o făcuse tata şi că a printat-o fără ştirea nimănui la o farmacie din apropiere. După ce s-a întors de acolo, a rugat-o pe Liz să o adauge la ultima pagină a albumului.

Toţi ochii s-au întors către el.

— Am fost întotdeauna foarte mândru de tine, a spus tata bâlbâindu-se şi uitându-se la Marge, şi vreau să ştii că şi eu te iubesc.

A doua zi după Ziua Îndrăgostiţilor, a început aşteptarea.

Acum cred că de Ziua Îndrăgostiţilor, Marge şi-a folosit o mare parte din ultimele ei rezerve de energie. Luni a dormit aproape toată ziua şi începând din acel moment nu a mai mâncat deloc mâncare solidă, sorbind doar cu paiul supă de pui călduţă.

În timp ce mama şi tata erau o prezenţă constantă în casa lui Marge, eu veneam şi plecam, în special din cauza lui London. Ea a avut o stare neobişnuit de schimbătoare de când a aflat adevărul despre Marge, având din când în când accese de furie sau izbucnind în lacrimi pentru lucruri banale. Ea era în mod deosebit afectată când îi refuzam cererea de a o vizita pe Marge, dar era greu să-i explic lui London că mătuşa ei aproape că dormea mereu acum.

Cu toate acestea, la câteva zile de la sărbătorirea zilei îndrăgostiţilor, Liz m-a sunat seara acasă.

— Poţi să o aduci pe London pe la noi? a spus ea pe un ton grav. Marge vrea să o vadă.

Am strigat-o pe London, care era deja în pijama şi cu părul încă ud după ce făcuse baie. A coborât scările în grabă şi ar fi alergat direct la maşină, dar am reuşit să blochez uşa ca să o fac să-şi pună o geacă pe ea. Când i-am arătat că nu avea pantofi în picioare, ea a luat la întâmplare o pereche de cizme de cauciuc din dulap şi s-a încălţat cu ele, în ciuda faptului că afară nu ploua.

Am văzut că ţinea o păpuşă Barbie pe care a refuzat să o lase jos chiar şi când s-a îmbrăcat cu haina.

Când am ajuns acasă la Marge, Liz a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe London şi a îndrumat-o imediat în direcţia dormitorului principal.

În ciuda grabei sale agitate către maşină, London a ezitat un moment înainte să înceapă să meargă încet pe hol. Am urmat-o la câţiva paşi în spate. O puteam auzi din nou pe sora mea, sunetul vieţii părăsind-o cu fiecare respiraţie. În interiorul camerei sale, lampa de pe noptieră împrăştia o lumină caldă pe podeaua din lemn masiv. London s-a oprit chiar în interiorul uşii.

— Bună… scumpo, i-a spus Marge, cuvintele fiind nearticulate, dar uşor de înţeles.

London s-a apropiat precaută de pat, mişcându-se încet încât să nu-şi deranjeze mătuşa bolnavă. Eu m-am sprijinit de tocul uşii, privind-o pe London ajungând lângă Marge.

— Ce… ai… acolo? a întrebat Marge.

— Ţi-am adus un cadou, a răspund London, întinzându-i păpuşa pe care o ţinuse strâns tot timpul. Este păpuşa mea Barbie preferată pentru că o am de când eram mică. Este prima mea Barbie şi vreau să ţi-o dau ţie.

Când London şi-a dat seama că Marge nu avea puterea necesară să o ia, a lăsat-o lângă Marge, sprijinind-o de sora mea care stătea întinsă sub pături.

— Îţi mulţumesc. Este drăguţă… dar tu eşti… şi mai drăguţă.

London şi-a plecat capul şi l-a ridicat din nou.

— Te iubesc, mătuşică Marge. Te iubesc foarte mult. Nu vreau să mori.

— Ştiu… şi… eu te iubesc… pe tine. Dar am… ceva… pentru tine. Mătuşica Liz l-a pus… pe masa de toaletă. Într-o zi… când vei fi destul de mare… poate că te vei putea… uita cu tatăl tău… bine? Şi poate… când o faci… te vei gândi la mine. Poţi… să-mi promiţi… că vei face asta?

— Promit.

Mi-am aruncat ochii pe măsuţa de toaletă. Am văzut DVD-ul pe care i l-a dat Marge fetei mele şi mi-au dat brusc lacrimile când am văzut titlul.

„Frumuşica”.

— Marge crede că tot ar trebui să am un copil, mi-a spus Liz la o cafea în bucătărie, câteva zile mai târziu. Expresia ei era un amestec de oboseală şi nedumerire.

— Când ţi-a spus asta?

— Ei bine, prima dată a deschis subiectul când ne-am dus la New York, a spus ea. Tot continuă să insinueze că sunt destul de sănătoasă ca să o fac, dar…

S-a oprit. Am aşteptat-o să continue dar părea pierdută.

— Tu vrei să faci asta? am întrebat-o cu o voce nesigură.

— Nu ştiu, Russ – îmi este mult prea greu să mă gândesc acum la asta. Nu mă pot imagina făcând-o de una singură, dar ea a amintit iar de asta ieri. Timp de o clipă, a luat un grăunte mic de pe masa din bucătărie, făcând o mică adâncitură în lemn. Mi-a spus că ea a făcut deja pregătirile financiare, în cazul în care mă răzgândesc pe parcurs. Şi că îmi voi putea permite fertilizarea în vitro, o bonă dacă doream, chiar şi cheltuielile pentru şcoală.

Când mi-am înclinat capul, încercând să-mi dau seama când a făcut Marge toate aceste pregătiri, Liz şi-a trecut o mână prin păr, încercând să strângă la un loc şuviţele libere din coada ei de cal ciufulită.

— Se pare că imediat după ce a trecut examenul de contabil public autorizat şi a devenit contabil, ea a achiziţionat un pachet pentru asigurare de viaţă. Două poliţe diferite, de fapt. A adăugat bani la ele de-a lungul anilor şi s-au strâns destul de mulţi. Poliţa mai mare mă desemnează pe mine ca beneficiar, şi sunt mai mulţi bani decât voi avea nevoie vreodată, chiar dacă aş hotărî să am un copil. Ea a schimbat de curând beneficiarul şi de la cealaltă poliţă, cu numele părinţilor tăi. Ca tatăl tău să se poată pensiona. Am întrebat de tine…

Am ridicat mâna, întrerupând-o.

— Mă bucur că este vorba despre tine şi părinţii mei, am spus. Ea părea confuză, ca şi cum niciuna dintre informaţiile pe care le rostise nu aveau vreun sens pentru ea.

— Ceea ce am tot întrebat-o după ce mi-a spus toate astea, a continuat Liz, este „de unde a ştiut?”. Am întrebat-o şi mi-a spus că din cauza trecutului familiei sale, şi chiar dacă nu ştia cine aveau să fie beneficiarii în cele din urmă – la început cred că te-a desemnat pe tine şi pe părinţii ei –, ea voia să facă ce e mai bine pentru fiecare.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Nici mie, a recunoscut Liz. Când discutam să avem un copil înainte să se îmbolnăvească, cred că nu m-am concentrat niciodată asupra costurilor. Ne descurcăm bine şi am economisit puţin, dar bănuiesc că am avut întotdeauna încredere că Marge credea că ne permitem, puteam… Pentru o clipă, expresia ei a fost pe punctul disperării. Abia mă pot controla. I-am spus că nu cred că sunt capabilă să cresc un copil fără ea. Ea a avut mereu un instinct matern mai mare decât al meu. Şi ştii ce mi-a răspuns la asta?

M-am uitat la ea, aşteptând.

— Mi-a spus că eu eram inspiraţia ei şi că orice copil aş creşte, acesta ar face lumea un loc mai bun. Şi că dacă există un rai, mi-a promis că ea ar veghea pentru totdeauna asupra copilului nostru.

În ziua următoare, venise rândul meu să-mi iau la revedere. Când am sosit la ea acasă, Marge dormea, ca de obicei. Am rămas o vreme, uitându-mă şi la ceas, astfel încât să nu se facă târziu să o iau pe London de la şcoală, dar nu după mult timp, monitorul pentru copii din bucătărie a început să pârâie şi atât mama, cât şi Liz s-au grăbit către dormitor. După câteva minute, mama s-a întors în bucătărie.

— Marge vrea să te vadă, a spus ea.

— Cum se simte?

— Pare destul de coerentă, dar probabil că ar trebui să te duci acum. Câteodată începe să devină confuză şi nu rămâne trează mult timp.

Observând comportamentul echilibrat al mamei mele, am putut vedea că ea era la fel de puternică precum tatăl meu, căci ea îndura insuportabilul în fiecare zi.

Am ţinut-o pe mama în braţe pentru o clipă, apoi am mers de-a lungul coridorului până la dormitor. Ca şi de Ziua Îndrăgostiţilor, Marge purta o eşarfa drăguţă şi am presupus că o rugase pe Liz să i-o pună înainte să intru eu.

Am tras un scaun din colţul camerei şi l-am apropiat de pat. Liz a ieşit din încăpere când m-am întins după mâna surorii mele. Se simţea caldă, dar lipsită de viaţă în mâna mea. Nemişcată. Nu ştiu dacă ea putea simţi, dar eu am strâns-o oricum.

— Bună, surioară, i-am spus încet.

Auzindu-mi vocea, ea a clipit, apoi s-a străduit să-şi dreagă vocea.

— Citeşte, a spus ea, cuvântul ieşind deformat.

Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg la ce se referea, dar apoi am zărit plicul pe care-l aşezase Liz pe noptieră şi m-am întins după el. L-am deschis, am scos singura foaie de hârtie, am respirat adânc şi am început să citesc.

Marge,

Este târziu în noapte şi eu mă străduiesc să găsesc cuvintele care mi-aş fi dorit să vină mai uşor. De fapt, nici măcar nu sunt sigur că este posibil să transmit în cuvinte cât de mult ai însemnat întotdeauna pentru mine. Ţi-aş putea spune că te iubesc şi că eşti cea mai grozavă soră pe care o poate avea un băiat; aş putea recunoaşte că te-am admirat întotdeauna. Şi totuşi, pentru că ţi-am mai spus aceste lucruri înainte, mi se pare dureros de nepotrivit. Cum i-aş putea spune la revedere celei mai bune persoane pe care am cunoscut-o vreodată, într-un mod în care merită cu adevărat?

Şi apoi mi-a trecut prin minte că tot ceea ce voiam să-ţi spun poate fi rezumat în doar două cuvinte.

Îţi mulţumesc.

Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine toată viaţa, pentru că ai încercat să mă protejezi de propriile greşeli, pentru că ai fost un exemplu viu al curajului pe care îmi doresc cu disperare să-l am şi eu. Dar, mai presus de toate, îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat ce înseamnă să iubeşti cu adevărat, şi să fii iubit la rândul tău.

Mă cunoşti: maestrul gesturilor romantice grandioase, al cinelor la lumina lumânărilor şi al florilor la întâlnirile romantice. Dar ceea ce nu am înţeles până de curând a fost că acele momente tandre, aranjate, nu înseamnă nimic decât dacă au loc lângă cineva care te iubeşte aşa exact cum eşti.

Prea mult timp m-am aliat într-o relaţie în care iubirea se simţea mereu condiţionată am încercat mereu, şi am eşuat, să devin cineva demn de o iubire adevărată. Dar gândindu-mă la tine şi la Liz şi la modul în care sunteţi una cu cealaltă, mi-am dat seama în cele din

urmă că sufletul iubirii adevărate este acceptarea, nu judecata. Să fii acceptat în totalitate de altcineva, chiar şi în momentele tale de slăbiciune, este să te simţi în sfârşit eliberat.

Tu şi Liz sunteţi eroinele şi muzele mele, pentru că dragostea voastră a făcut întotdeauna loc pentru diferenţele dintre voi şi a sărbătorit tot ce aveţi în comun. Şi în aceste momente întunecate, exemplul vostru a fost lumina care m-a ajutat să-mi găsesc înapoi calea către lucrurile care contează cel mai mult. Eu doar mă rog ca într-o zi, să simt şi eu genul de dragoste pe care îl împărtăşiţi voi două.

Te iubesc, scumpa mea soră…

Russ

Mi-au tremurat mâinile când am împăturit scrisoarea şi am pus-o înapoi în plic. Nu eram capabil să vorbesc, dar privirea înţeleaptă a lui Marge mi-a spus că nu trebuia să o fac.

— Emily, a respirat ea din greu. Ai… aşa… ceva… cu… ea.

— O iubesc, am recunoscut eu.

— Nu… o… lăsa… să… plece…

— Nu o voi lăsa.

— Şi… nu… o înşela… din nou… şi aici a reuşit să arate fantoma unui zâmbet viclean, sau… cel puţin… nu-i… spune…

Nu m-am putut abţine să nu râd. Sora mea, chiar şi pe patul de moarte, nu se schimbase deloc.

— Nu o voi face.

I-a trebuit puţin ca să-şi recapete suflul.

— Mama şi… tata… au nevoie… să o vadă pe London… Să facă… parte… din viaţa ei.

Întotdeauna vor face parte. La fel şi Liz.

— Îngrijorată… pentru… ei.

M-am gândit la mama şi la toţi cei dragi pe care-i pierduse; m-am gândit la tata, plângând în maşină.

— Să… faci asta.

— O fac. Promit.

— Te… iubesc.

I-am strâns mâna surorii mele apoi m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc mai mult decât vei şti vreodată, am spus. După ce mi-a oferit un zâmbet tandru, a închis ochii.

A fost ultima dată când am vorbit cu ea.

În acea seară, tata şi-a strâns trusa de unelte şi am sărutat-o cu toţii pe Liz de la revedere. Acum era timpul ca ele două să rămână singure.

Nu ştiu ce, şi dacă, şi-au spus una alteia în următoarele câteva zile – Liz nu ne-a spus niciodată, în afară de faptul că Marge s-a bucurat de o zi de luciditate surprinzătoare înainte să intre, într-un final, în comă. Mă bucur că Liz a fost acolo pentru asta, şi mă rog ca amândouă să fi avut şansa să spună cât mai mult din cât rămăsese de spus.

O zi mai târziu, sora mea a murit.

La cimitir, înmormântarea s-a desfăşurat repede. Se pare că Marge a dat instrucţiuni stricte în acest sens, dar ceremonia scurtă a atras zeci de persoane îndoliate care s-au adunat sub cerul rece şi posomorât.

Am rostit un elogiu scurt, din timpul căruia îmi amintesc puţine, în afară de faptul că am zărit-o pe Vivian stând la marginea mulţimii, departe de familia mea, Liz şi Emily.

Înainte de înmormântare, London a întrebat dacă ar putea dansa pentru ultima oară pentru mătuşica ei. Aşa că după ce au plecat persoanele îndoliate, îndreptându-se către maşinile lor, am ajutat-o pe London să-şi pună aripile ei transparente. Fără muzică, şi doar pe mine ca public, London a dat graţios din aripi în jurul pământului proaspăt scos, la fel ca un fluture intrând şi ieşind din umbre.

Ştiu un singur lucru: lui Marge i-ar fi plăcut la nebunie.

EPILOG

Aflat în parc, stau la umbră în timp ce London aleargă, se caţără şi se joacă la leagăne. A fost cald în ultimele câteva săptămâni şi aerul este atât de plin de umiditate încât păstrez în portbagajul maşinii tricouri curate ca să am cu ce să mă schimb în momente ca acesta. Ele nu rămân uscate mult timp, dar presupun că este ceva obişnuit pentru sfârşitul lunii iulie.

În ultimele patru luni, Agenţia Phoenix a mai semnat cu încă trei firme de avocatură în calitate de clienţi, şi acum reprezintă firme în trei state diferite. A trebuit să găsesc un nou birou, şi acum două luni am angajat primii mei salariaţi. Marc are doi ani de experienţă la o firmă de marketing pe internet din Atlanta, iar Tamara este proaspătă absolventă a Universităţii Clemson, cu specializarea în film. Amândoi sunt „nativi digitali" şi trimit mesaje folosind ambele mâini, spre deosebire de metoda unui singur deget preferată de şeful lor. Sunt inteligenţi şi dornici să înveţe, şi au făcut posibil ca eu să petrec mult timp cu London în această vară.

La fel ca vara trecută, London este mereu pe fugă. Tenis, pian şi artă, pe lângă dans la un alt studio, unul care este condus de un instructor care inspiră îmbrăţişări de la copii. O conduc la şi de la activităţile ei şi muncesc cât timp este ea ocupată, iar după-amiaza putem fi găsiţi la piscina din cartier sau în parc, în funcţie de starea ei de spirit. Mă uimeşte să văd cât de mult s-a schimbat de la prima noastră vară împreună. Este mai înaltă şi mai încrezătoare, şi când o duc cu maşina de colo colo, o pot auzi de multe ori citind cuvintele pe care le vede pe panourile publicitare.

Casa mea nu este la fel de mare, dar este confortabilă şi ambele picturi ale lui Emily – cea pe care am cumpărat-o de la expoziţie şi cea pe care a pictat-o pentru mine şi London – înfrumuseţează pereţii camerei de zi. Chiar dacă locuiesc aici de la

sfârşitul lunii mai, încă mai există cutii pe care nu le-am despachetat încă, şi a trebuit să închiriez un mic depozit pentru mobila din vechea mea casă, de care nu mai aveam nevoie. Probabil că, în cele din urmă, voi vinde cea mai mare parte din ea, dar cu toate schimbările recente din viaţa mea, pur şi simplu nu am avut timp. Încă încerc să mă obişnuiesc să locuiesc în Atlanta, la urma urmei.

Eu şi Vivian ne-am întâlnit a doua zi după înmormântare, şi în mai puţin de o oră am pus totul la punct. Deşi m-am oferit, ea mi-a refuzat oferta pentru pensia alimentară şi în ceea ce priveşte partajul, ea a cerut doar jumătate din preţul casei şi din contul de economii şi cel de investiţii. M-a lăsat să păstrez fondurile din contul nostru comun pentru pensionare, dar acum banii nu mai aveau pentru ea importanţa de altă dată. La aceeaşi întâlnire, mi-a dezvăluit că se logodise în secret cu Spannerman – ceilalţi urmând să afle despre asta după finalizarea divorţului nostru – şi deşi aş fi putut fi rănit de acest lucru, am realizat, spre surprinderea mea, că nu m-a deranjat absolut deloc. Eu eram îndrăgostit de Emily şi, precum Vivian, ajunsesem în punctul în care eram pregătit pentru un nou capitol din viaţa mea.

Cu toate acestea, nu banii au fost mărul discordiei dintre noi ci custodia. Aşa că am fost atât uşurat cât şi puţin sceptic când ea s-a aplecat şi mi-a spus cu o voce serioasă.

— Vreau să-mi cer scuze pentru scrisoarea trimisă de avocata mea. Ea şi-a pus o mână în dreptul inimii. Îmi exprimam sentimentele la ea în birou şi nu am realizat cum aveau să-mi fie răstălmăcite cuvintele. Ştiu că tu nu i-ai face niciodată ceva nepotrivit lui London, şi când am văzut în cele din urmă scrisoarea pe care a trimis-o, mi s-a făcut rău. A oftat. Nici nu-mi pot imagina ce trebuie să fi gândit despre mine.

Ea şi-a închis ochii, şi în acel moment am ales să o cred. O parte din mine tânjea după asta; nu voiam să cred că ea a fost vreodată capabilă să facă astfel

de lucruri – dar adevărul este că nu voi afla niciodată cum s-au întâmplat lucrurile de fapt.

— Când Marge a cerut să mă vadă în seara aceea, ea mi-a spus verde-n faţă că London avea nevoie de amândoi şi că aş fi rănit-o pe London urmărind să am custodie unică. Nu are rost să spun că am fost supărată. La vremea aceea am simţit că nu era treaba ei. Dar cuvintele ei m-au mişcat mai mult decât am vrut să recunosc… şi de-a lungul timpului am început să realizez că s-ar putea să aibă dreptate.

Avea la încheietura mâinii o brăţară subţire din aur pe care o tot răsucea.

— De fiecare dată când venea London la Atlanta, tot ce făcea era să vorbească despre tine. Cât de mult s-a distrat cu tine, jocurile pe care le-aţi jucat împreună, locurile în care aţi fost. Îi tremura vocea. Nu am vrut niciodată să o iau pe London de lângă tine. Am vrut doar să o am cu mine. Aşa că atunci când mi-a spus Marge că tu te-ai muta la Atlanta… am rămas siderată. Nu mi-am imaginat niciodată că ai putea pleca din Charlotte sau de lângă părinţii tăi. Am simţit mereu că ţi-ai început propria afacere pentru că nu ai căutat în mod serios de lucru în alt oraş. La protestul meu, ea şi-a ridicat mâna. De aceea am vrut custodie unică în primul rând. Pentru că şi eu o iubesc pe London şi mă omora faptul că trebuia să o văd doar în weekend. Presupun că nu am crezut niciodată că te vei muta atât de departe ca să rămâi în viaţa ei.

S-a uitat direct la mine.

— Eşti un tată minunat, Russ. Acum ştiu asta. Dacă eşti dispus să te muţi la Atlanta, aşa cum a spus Marge, şi vrei să petreci timp cu London, cred că putem găsi o soluţie.

Ceea ce este exact ce am făcut. Pentru început, London a fost lăsată să stea cu mine în Charlotte pentru a-şi termina anul şcolar; două zile mai târziu, camionul de la mutări umplut cu lucrurile noastre s-a îndreptat către Atlanta. Când călătoreşte Vivian – lucru care încă o ţine departe de oraş pentru trei sau patru nopţi pe săptămână –, London rămâne la mine.

De asemenea, o am pe fiica mea în fiecare weekend, iar eu şi London încă mai avem câte o întâlnire în serile de vineri când rămâne la mine. Ca să evităm repetarea anului trecut, eu şi Vivian am decis ca în viitor să alternăm vacanţele. Ca să îi pot citi încă poveşti de noapte bună fiicei mele când rămâne la mama ei, mi-am cumpărat un mini-iPad, iar London îl sprijină pe o pernă ca să mă vadă prin FaceTime. Chiar mai bine, odată ce va începe şcoala, încă voi putea să o iau de la şcoală în fiecare zi, şi va sta cu mine până termină Vivian serviciul. Presupun că asta înseamnă că eu şi London vom lua cina uneori; iar alteori London va lua cina cu mama ei; dar am încredere că eu şi Vivian vom găsi o soluţie.

Îi sunt recunoscător lui Vivian pentru toate aceste lucruri, fiind conştient că în toţi anii de când o cunosc, fosta mea soţie nu a dat greş niciodată să mă surprindă.

Chiar dacă, uneori, în moduri plăcute.

M-am temut să-i spun lui Emily că mă mutam.

Majoritatea oamenilor ar aplauda decizia mea de a o alege pe fiica mea în locul unei noi relaţii romantice, dar ştiam, de asemenea, că o femeie ca Emily se găseşte o dată în viaţă. Charlotte şi Atlanta erau destul de aproape pentru o relaţie pe termen scurt, dar putea oare să meargă pe termen îndelungat? La fel ca mine, Emily fusese născută şi crescută în Charlotte, iar părinţii şi sora ei locuiau în apropiere. Nu ne mai văzusem de foarte mult timp; până în acel punct al relaţiei noastre noi nici măcar nu se sărutasem.

— Ai putea găsi pe cineva mai bun decât mine, aşa am început eu conversaţia. Există bărbaţi mai inteligenţi şi mai amabili, peţitori mai bogaţi şi mai arătoşi, am continuat eu. Când Emily m-a întrerupt să mă întrebe despre ce vorbeam, i-am spus totul: despre conversaţiile mele cu Marge; despre întâlnirea mea cu Vivian a doua zi după

înmormântare, despre conştientizarea că trebuia să mă mut la Atlanta. Pentru London. Mă putea ierta?

Ea s-a ridicat în picioare şi şi-a pus braţele în jurul meu. Ne aflam în bucătărie la momentul respectiv şi în clipa aceea mi-am aruncat privirea la atelierul ei, unde ea lucra la un alt tablou. Era unul pe care intenţiona să i-l ofere lui Liz. Aşa cum făcuse cu imaginea în care apăream eu şi London, Emily picta versiunea fotografiei cu Marge şi Liz făcută sub bradul de Crăciun din piaţa Rockefeller.

— Ştiu de ceva vreme că aveai de gând să te muţi la Atlanta, mi-a şoptit ea în ureche. Mi-a spus Marge când m-am dus să o văd. De ce crezi că mi-am pus casa în vânzare?

Eu şi Emily locuim acum la mai puţin de un kilometru unul de celălalt. Fiecare dintre noi a închiriat ceva pentru moment, pentru că ştim amândoi că este doar o chestiune de timp până să începem să ne căutăm verighete. Sunt oameni care ar putea crede că este prea repede – divorţul meu a fost finalizat doar în urmă cu trei luni – dar la acest lucru le-aş răspunde: *Câţi oameni au şansa să se căsătorească cu cel mai bun prieten?*

Pentru London, ştiind că Bodhi nu doar că locuieşte aici, ci şi că va merge la aceeaşi şcoală – este una excelentă în apropiere –, a făcut ca tranziţia să fie mai uşoară. Imediat după ce am văzut-o pe London alunecând pe tobogan, am aruncat o privire către parcare şi am văzut-o pe Emily oprind. Bodhi a sărit din maşină şi a alergat în linie dreaptă spre London, şi când Emily a zâmbit şi a făcut cu mâna, am ştiut cu certitudine că ziua mea devenise mult mai bună.

Şi apropo, dacă este cineva interesat: În prima noapte a lui Emily în Atlanta – s-a mutat aici la o săptămână după mine şi London – am sărbătorit cu şampanie şi am ajuns în pat. Încă de atunci, am simţit ca şi cum am ajuns în sfârşit acasă.

Nu a fost uşor pentru părinţii mei sau pentru Liz. În weekendurile în care London e cu Vivian, mă duc cu maşina la Charlotte şi îi vizitez pe părinţii mei. Liz se află adesea acolo, şi conversaţiile noastre duc la Marge ca un lucru de la sine înţeles. În aceste zile, noi nu mai plângem când menţionăm numele lui Marge, dar golul plin de durere rămâne. Nu ştiu dacă vreunul dintre noi va umple vreodată acel gol.

Există însă sclipiri de speranţă.

Când am vorbit cu Liz weekendul trecut, m-a întrebat în mod direct dacă eram de părere că ea era prea bătrână ca să devină o mamă singură. Când am asigurat-o de contrariu, ea a dat doar din cap. Nu am presat-o, dar am putut vedea că darul lui Marge pentru Liz purta deja rodul posibilităţii.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, tatăl meu a spus că proprietarul companiei sanitare era pe cale de faliment şi că nu era sigur că mai voia să fie prin preajmă şi să privească cum se întâmplă. Când părinţii mei au venit la Atlanta să ne viziteze pe mine şi pe London la începutul acestei săptămâni, am prins-o pe mama uitându-se prin secţiunea cu anunţuri imobiliare din ziar.

Aşa cum am menţionat mai devreme, sora mea a avut întotdeauna un plan.

Iar în ceea ce mă priveşte, Marge a ştiut tot timpul ce trebuia să fac, şi în săptămânile de după înmormântarea ei m-am întrebat de multe ori de ce nu mi-a spus pur şi simplu să mă mut la Atlanta în loc să mă lase să bâjbâi de unul singur după răspuns.

Doar recent mi-am dat seama de ce s-a dat deoparte: După o viaţă întreagă în care am căutat îndrumarea ei, ea a ştiut că trebuia să învăţ să am încredere în propria mea judecată. Ştia că frăţiorul ei mai avea nevoie de încă un singur impuls ca să devină bărbatul care a ştiut întotdeauna că puteam fi

– bărbatul care a avut, în sfârşit, încredere să acţioneze când a contat cel mai mult.

Aşa cum am menţionat mai devreme, sora mea a avut întotdeauna un plan.

A fost un an de ţinut minte şi unul de uitat, iar eu nu mai sunt bărbatul care eram acum douăsprezece luni. În cele din urmă, am pierdut prea mult; durerea pe care o simt pentru Marge este încă prea proaspătă. Îmi va fi mereu dor de ea, şi ştiu că nu aş fi putut face faţă anului trecut fără ea. Nici nu-mi pot imagina cine aş fi fost astăzi fără London, şi ori de câte ori mă uit la Emily, văd în mod clar că am un viitor alături de ea. Marge, Emily şi London m-au sprijinit când am avut nevoie cel mai mult, în moduri care acum par prestabilite.

Dar iată cum stă treaba: Cu fiecare dintre ele, eu eram o persoană diferită. Eram frate, tată, pretendent, şi mă gândesc că aceste diferenţe reflectă unul dintre adevărurile universale ale vieţii. La orice moment dat, eu nu sunt un întreg; ci sunt o versiune parţială a mea şi fiecare versiune este uşor diferită de celelalte. Dar fiecare dintre aceste versiuni ale mele, cred acum, a avut întotdeauna pe cineva de partea lor. Am supravieţuit anului pentru că am reuşit să merg în pereche cu cele pe care le-am iubit cel mai mult, şi deşi nu am recunoscut niciodată în faţa nimănui, există momente, chiar şi acum, când simt că Marge merge alături de mine. O aud şoptind răspunsul când trebuie să iau o decizie; o aud îndemnându-mă să mă înveselesc atunci când lumea se prăbuşeşte în jurul meu. Acesta este secretul meu. Sau, mai degrabă, este secretul *nostru,* şi mă gândesc în sinea mea că am fost norocos, pentru că nimeni nu ar trebui vreodată să fie obligat să meargă singur prin viaţă.

MULŢUMIRI

Există întotdeauna foarte mulţi oameni cărora trebuie să le mulţumesc după finalizarea fiecărui roman.

Copiilor mei, Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah, care continuă să mă inspire.

Impresarul meu Theresa Park şi editorul meu Jamie Raab au fost alături de mine timp de douăzeci de ani şi le sunt mereu recunoscător pentru viziunile şi eforturile lor când vine vorba să facă romanele mele la fel de bune pe cât ar trebui să fie.

La Park Literary + Media, echipa genială, plină de resurse şi extrem de capabilă formată din Emily Sweet, Abby Koons, Alex Greene, Andrea Mai, Vanessa Martinez şi Blair Wilson. Aceştia fac pentru autorii noştri ce nu poate face nimeni altcineva din industrie, şi datorez mult din succesul meu eforturilor lor de anvergură.

La United Talent Agency, Howie Sanders şi Keya Khavatian au fost consilierii mei importanţi, avocaţi neobosiţi şi oameni de încredere pentru aproape douăzeci de ani. Ei m-au văzut prin multe suişuri şi coborâşuri dramatice şi inteligenţa lor strategică şi loialitatea neabătută sunt de neegalat. Nu voi putea niciodată să-l răsplătesc pe Larry Salz pentru toate eforturile sale susţinute în numele NSP TV, dar totuşi sunt profund recunoscător. David Herrin va fi întotdeauna guruul şi oracolul meu atunci când vine vorba de afaceri, de date şi sentimente sociale, un geniu în felul său. David Hertz a fost indispensabil echipei mele şi îi doresc tot binele în noua sa carieră interesantă.

Scott Schwimer, avocatul meu neobosit şi prieten, a fost sabia şi scutul meu pentru douăzeci de ani de acum. Loialitatea sa personală şi simţul afacerilor au ajuns până acum dincolo de ceea ce ar putea aştepta cineva de la avocatul său; el a fost, de asemenea, şi sprijinul meu răbdător şi liniştitor pentru tot felul de situaţii dificile.

Publiciştii mei Catherine Olim, Jill Fritzo şi Michael Geiser, au făcut mai mult decât simpla datorie în aceşti ultimi ani. Nimeni nu ar putea cere o reprezentare mai vigilentă şi talentată în lumea PR-ului – devotamentul lor personal şi eficacitatea profesională m-au uimit întotdeauna.

LaQuishe „Q" Wright este liderul de necontestat în domeniul divertismentului legat de reţelele de socializare, şi ea nu eşuează niciodată să mă uimească cu priceperea şi profesionalismul lor. Mollie Smith, a fost de asemenea, un membru de prim rang extrem de preţuit în echipa mea de social media, a cărei fiabilitate, capacitate de reacţie şi simţul planificării continuă să consolideze tot ceea ce fac.

La Hachette SUA şi Marea Britanie, echipa de oameni cărora trebuie să le mulţumesc este prea numeroasă ca să o pot cita în întregime, dar sper că ei ştiu cât de mult apreciez eforturile speciale ale fiecăruia dintre ei. Să numesc câţiva:

Arnaud Nourry
Michael Pietsch
Amanda Pritzker
Beth DeGuzman
Brian McLendon
Anne Twomey
Flamur „Flag" Tonuzi
Claire Brown
Chris Murphy
Dave Epstein
Tracy Dowd
Caitlin Mulrooney-Lyski
Matthew Ballast
Maddie Caldwell
Bob Castillo
Kallie Shimek
Ursula Mackenzie
David Shelley
Catherine Burke

De la Warner Bros. TV, aş dori să le mulţumesc lui Peter Rogh, Susan Rovner şi lui Clancy Collins-

White pentru sprijinul lor şi profesionalismul plin de har. De asemenea, lui Stacey Levin, Erika McGrath şi lui Corey Hanley pentru eforturile lor de la NSP TV.

Aprecierea mea se extinde, de asemenea, către Denise DiNovi şi Marty Bowen, producători fabuloşi care au adus la viaţă pe ecran multe dintre romanele mele.

Lui Peter Safran, minunatei sale soţii Natalia, lui Dan Clifton şi talentatului Ross Katz aş vrea să-mi exprim aprecierea sinceră faţă de munca lor pentru *The Choice.*

Alte persoane care merită, de asemenea, recunoştinţa mea sunt Jeannie Armentrout şi Tia Scott, care au grijă ca viaţa mea să funcţioneze fără probleme pentru mine pe frontul de acasă.

Andy Sommers, Mike McAden, Jim Hicks, Andy Bayliss, Theresa Sprain, Dr. Eric Collins sunt în mod constant de ajutor în diferite domenii ale vieţii mele şi nu le pot mulţumi îndeajuns.

Recunoştinţa mea merge şi la contabilii mei, Pam Pope şi Oscara Stevick, care fac lucruri minunate cu cifrele.

Mai există şi câţiva prieteni speciali care merită aprecierea mea, printre care Michael Smith, Victoria Vodar, David Geffen, Dr. Todd Lanman, Jeff Van Wie, Jim Tyler, Chris Jacob, Tracey Lorentzen, Missy Blackerby, Ken Gray, Dr. Dwight Carlbloom, David Wang şi Catherine Sparks.

Având în vedere spaţiul limitat, mă văd nevoit să omit nenumărate alte persoane care merită recunoştinţă, dar sper ca ele să ştie cât de mult au însemnat pentru mine eforturile lor. Activitatea de creaţie este un demers comun, de grup, şi am avut privilegiul să lucrez cu o echipă extraordinară.

VIRTUAL
VP
PROJECT

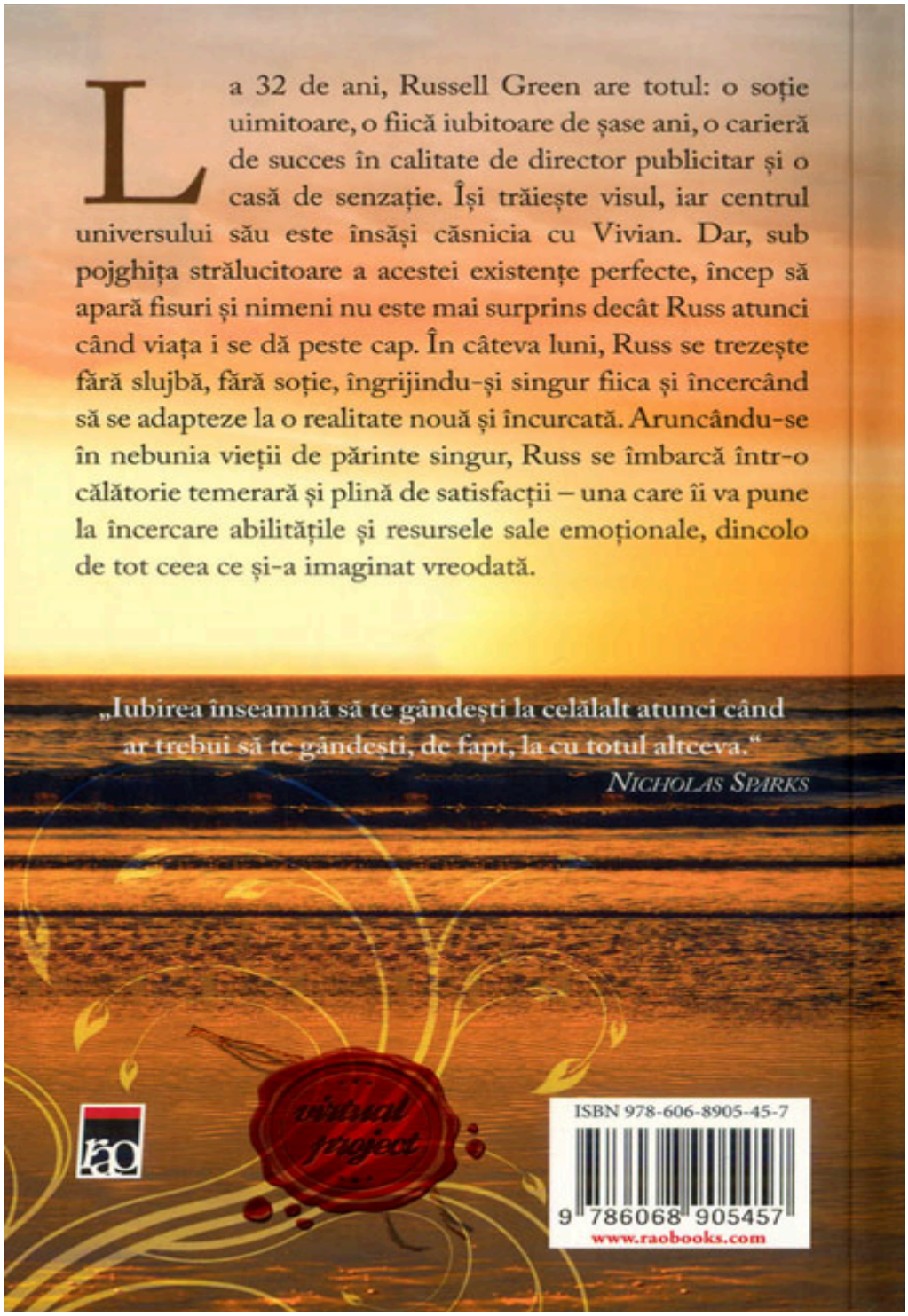
La a 32 de ani, Russell Green are totul: o soție uimitoare, o fiică iubitoare de șase ani, o carieră de succes în calitate de director publicitar și o casă de senzație. Își trăiește visul, iar centrul universului său este însăși căsnicia cu Vivian. Dar, sub pojghița strălucitoare a acestei existențe perfecte, încep să apară fisuri și nimeni nu este mai surprins decât Russ atunci când viața i se dă peste cap. În câteva luni, Russ se trezește fără slujbă, fără soție, îngrijindu-și singur fiica și încercând să se adapteze la o realitate nouă și încurcată. Aruncându-se în nebunia vieții de părinte singur, Russ se îmbarcă într-o călătorie temerară și plină de satisfacții – una care îi va pune la încercare abilitățile și resursele sale emoționale, dincolo de tot ceea ce și-a imaginat vreodată.
„Iubirea înseamnă să te gândești la celălalt atunci când ar trebui să te gândești, de fapt, la cu totul altceva."
NICHOLAS SPARKS
virtual project
ISBN 978-606-8905-45-7
9 786068 905457
www.raobooks.com

{1} Contracţiile Braxon Hicks sunt contracţii ale uterului care au loc predominant în al treilea trimestru de sarcină; sunt de obicei mai puţin dureroase decât cele adevărate (n.t.).

{2} „An Affair to Remember” în original. Film din 1957 cu Deborah Kerr şi Cary Grant (n.t.).

{3} Film din 1942 cu Humphrey Bogart şi Ingrid Bergman (n.t.).

{4} „Ghost” în original. Film din 1990 cu Patrick Swayze şi Demi Moore (n.t.).

{5} Film din 1987 cu Patrick Swayze şi Jennifer Grey (n.t.).

{6} „Pretty Woman” în original. Film din 1990 cu Richard Gere şi Julia Roberts (n.t.).

{7} Hipermarketuri din S.U.A (n.t.).

{8} Personaj semilegendar care a fost, conform mitologiei antice greceşti, regele Pessinusului, o cetate din Frigia, fiind cunoscut pentru abilitatea sa de a transforma în aur orice atingea (n.t.).

{9} Ziua naţională a Statelor Unite ale Americii (n.t.).

{10} Copac mare de foioase originar din America de Nord şi Canada, care creşte 30 de metri în înălţime şi trăieşte aproximativ 350 de ani (n.t.).

{11} Referire la personajul Dorothy Gale din Vrăjitorul din Oz, de L. Frank Baum. Ferma în care locuia aceasta a fost luată de o tornadă (n.t.).

{12} Superstiţie reieşită din eşecul echipei de baseball Boston Red Sox de a câştiga Cupa Mondială timp de 86 de ani, în perioada 1918-2004 (n.t.).

{13} *Go, Dog, Go!* în original. Carte pentru copii scrisă şi ilustrată de P.D. Eastman (n.t.).

{14} Firmă de curierat rapid.

{15} „The Lion King” în original. Film de animaţie din 1994.

{16} Film de animaţie din 2012.

{17} „Finding Nemo”, în original. Film de animaţie din 2003 (n.t.).

{18} „Big Eyes” în original. Film regizat de Tim Burton în anul 2014 (n.t.).

{19} „A Nightmare on Elm Street” în original. Film din 1984 (n.t.).

{20} Joc de cuvinte, expresia „to blow someone socks off” înseamnă „a da pe cineva pe spate, a impresiona” (n.t.).

{21} „It’s a Wonderful Life” în original. Film din 1946 (n.t.).

{22} Dispozitiv folosit pentru alergare (n.t.).

[23] „Patch Adams” în original. Film din anul 1998 (n.t.).

[24] Sandviciuri din batoane cu ciocolată şi bezele (n.t.).

CUPRINS

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
EPILOG
MULȚUMIRI

Table of Contents

CAPITOLUL 1 3
CAPITOLUL 2 11
CAPITOLUL 3 28
CAPITOLUL 4 53
CAPITOLUL 5 79
CAPITOLUL 6 104
CAPITOLUL 7 121
CAPITOLUL 8 133
CAPITOLUL 9 144
CAPITOLUL 10 162
CAPITOLUL 11 184
CAPITOLUL 12 217
CAPITOLUL 13 247
CAPITOLUL 14 272
CAPITOLUL 15 295
CAPITOLUL 16 320
CAPITOLUL 17 357
CAPITOLUL 18 376
CAPITOLUL 19 391
CAPITOLUL 20 420
CAPITOLUL 21 446
CAPITOLUL 22 463
CAPITOLUL 23 492
CAPITOLUL 24 506
CAPITOLUL 25 537
CAPITOLUL 26 556
EPILOG 575